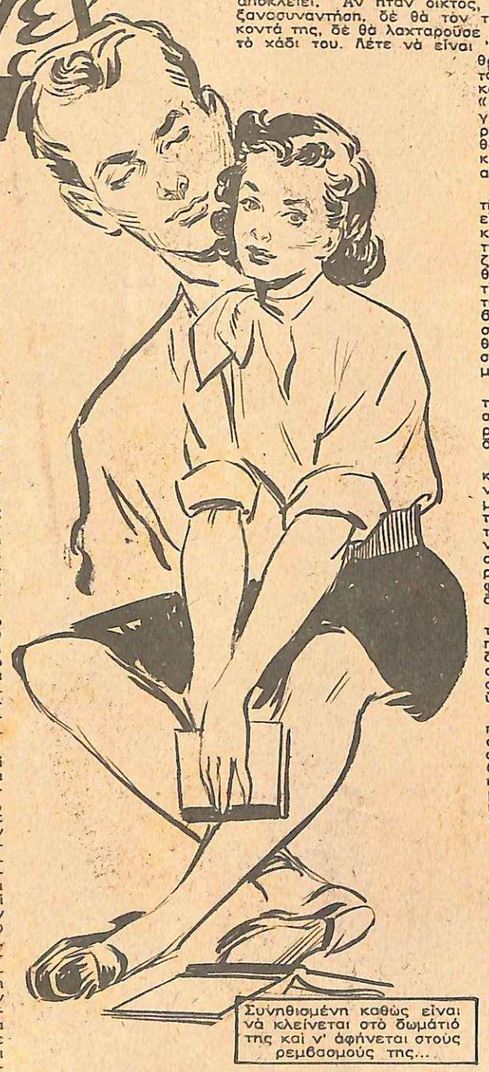

Μ.ΓΑΛΛΙΑΣ
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΑΡ. 855

Άπρόοπτες ΓΟΝΕΩΝ

ΚΟΣΜΟΥΣ ὁλόκληρους ἀνοίγει αὐτὸ τὸ γράμμα. Σ' ἕνα γράμμα ὁλη ἡ ζωή. Φοιτήτρια, στὶς τελευταῖες τάξεις τοῦ Πανεπιστημίου, αὐτὴ ποὺ τόγραψε, κοπέλλα συγκροτημένη πνευματικά, ξέρει ὄχι μόνο νὰ παρατηρῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ διατυπώνη μὲ ἄνεσι τὶς σκέψεις της, ὥστε νὰ διευκολύνη καὶ τὸν ἀναγνώστη.

Ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Ἂν ἤξεραν οἱ γονεῖς πόσο προσεκτικοὶ κριτὲς τῶν ἔργων τους εἶναι τὰ παιδιά... Ἐνῶ τὰ νομίζουν ἀδιάφορα, ἡ ἀπορροφημένα ἀπὸ τὰ παιχνίδια τους, αὐτὰ βλέπουν, παρατηροῦν, σχηματίζουν ἐντυπώσεις ποὺ χαράζουν στὸ μυαλό τους. Τίποτα δὲ στέρησαν οἱ γονεῖς ἀπὸ τὴν κόρη τους. Τῆς ἔδωσαν ὅλα τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ ποὺ ἦταν χρήσιμα γιὰ τὴν ὑγεία της καὶ γιὰ τὴ μόρφωσί τους. Κάτι μόνο παρέλειψαν: τὴ χαρά. Ὄχι τὴ χαρὰ ποὺ δίνει τὸ παιχνίδι, τὸ καινούριο φόρεμα, τὸ γλυκό. Αὐτὰ τὰ εἶχε. Ἔλειψαν ὅμως οἱ παράγοντες ποὺ δημιουργοῦν τὴν ἐσωτερικὴ χαρὰ τῶν παιδιῶν. Ἔλειψε ἡ συμπόνια τῶν γονέων καὶ ἡ ἀφοσίωσι στὸ σπίτι τους. Ἐμπρὸς στὰ παιδιὰ γίνονταν οἱ συγκρούσεις τους. Κι' ἀκόμα, τὸ πάθος τοῦ χαρτιοῦ. Θυμᾶται ἡ σημερινὴ φοιτήτρια τὰ παιδικά της χρόνια: Πρωϊνὸ Κυριακῆς. Πεταγόταν ἀπὸ τὸ κρεβάτι της κι' ἔτρεχε στὸ δωμάτιο τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς. Ἄθικτη ἡ κλίνη τους. Δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴ χαρτοπαικτικὴ ὁλονυχτία. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔβλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴν ἀντικρυνὴ οἰκογένεια, μητέρα, πατέρα, παιδιά, μὲ τὰ κυριακάτικά τους νὰ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία. Κι' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε τὸ κοριτσάκι.

Χλωμοὶ καὶ νευρικοὶ ἐπέστρεφαν οἱ γονεῖς ἀπὸ τὴ χαρτοπαιξία. Ποιὸς νὰ τοὺς μιλήσῃ; Ἂν κανένα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ ἔκανε νὰ παραπονεθῆ, ἢ τὴ στιγμὴ ποὺ μάλωναν ἐπιχειροῦσε νὰ τοὺς διαχωρίσῃ, οἱ γονεῖς μιλοῦσαν γιὰ φθορὰ καὶ αὐθάδεια τῆς νέας γενεᾶς. («...Καὶ σᾶς ρωτῶ—συνεχίζει ἡ φοιτήτρια — ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο εἶναι χαλασμένος, ἡ νέα γενεὰ ποὺ ἐπιστημαίνει τὴν κακὴ διαγωγὴ τῶν γονέων, ἢ οἱ γονεῖς ποὺ φέρνουν τὰ παιδιὰ τους στὴν ἀνάγκη νὰ σημειώνουν τὶς ἐκτροπές;»)

Δὲν εἶναι ὅμως αὐτὸ τὸ κύριο θέμα. Εἶναι ἡ συνέχεια. Ὁ ψυχικὸς τραυματισμὸς τοῦ κοριτσιοῦ. Τὸ τραῦμα ποὺ δημιουργεῖ τὰ συμπλέγματα. Πικραμένη στὰ πρῶτα χρόνια της, κλείστηκε στὸν ἑαυτό της. Μὲ τὸ σύμπλεγμα τῆς κατωτερότητος, ποὺ δημιουργήθηκε μέσα της, ἀποφεύγει τὸν κόσμο καὶ τὸρριξε στὴ μελέτη καὶ στὴ μουσική. Διαβάζει ἡ ἀνοίγει τὸ ραδιόφωνο γιὰ νὰ ξεχνιέται. Καί, φυσικά, προτιμᾶ ἀπὸ τὰ βιβλία ἐκεῖνα ποὺ οἱ σελίδες τους ἀποστάζουν ἐμμετρη καὶ πεζὴ μελαγχολία. Διαβάζει, κλαίει καὶ ρεμβάζει. Ρεμβάζοντας ὁραματίζεται κάποιον ποὺ θὰ τὴν ἀποσποῦσε ἀπὸ τὴ θλῖψι της. («Ὁ, ἂς φαίνοταν Ἐκεῖνος»). Ἕνας («Ἐκεῖνος») ποὺ θὰ τὴν ἐνοιωθε, θὰ τὴν παρηγοροῦσε, θὰ ἦταν καλὸς μαζί της... Ποιὰ δέ, νομίζετε ὅτι εἶναι τὰ ὀνειρα της γιὰ τὴ συζυγική της ζωή; Ὅσα ἔλειψαν ἀπ' αὐτὴν ὅταν ἦταν παιδί. («...Θὰ κάναμε παιδάκια καὶ θὰ τοὺς δίναμε χίλιες χαρές. Τὴν Κυριακή, σὰν ξυπνοῦσαν, δὲ θἄβλεπαν ἄδεια τὸ κρεβάτι τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς. Οὔτε θ' ἄκουγαν ν' ἀνταλλάσσουμε ποτὲ πικρὰ λόγια ἐγὼ κι' ἐκεῖνος...»)

Ἀλλὰ ποῦ εἶν' Ἐκεῖνος; Θὰ παρουσιασθῆ ἄραγε καμμιὰ φορά; Ἀμφιβάλλει. Μὲ τὸ σύμπλεγμα τῆς μειονεκτικότητος ἀπὸ τὸ ὁποῖο κατέχεται, φοβᾶται ὅτι δὲν θὰ βρεθῆ κανεὶς νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Ἔχει τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶναι ἀσχημή, ὅτι τῆς λείπει ἐλκτικὴ δύναμι, ὅτι δὲν κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον... Τὰ κλασσικά, δηλαδή, συμπτώματα τῆς κοπέλλας ποὺ ἔχασε τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό της.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ βρισκόταν, ὅταν ἔγινε ἡ γνωριμία της μ' ἕνα νέο. Καινούριο κεφάλαιο στὴν ἱστορία της. Ὁ νέος πανεπιστημιακὴ κατάρτισι δὲν ἔχει. Ἀπὸ τὰ λίγα λόγια ὅμως ποὺ ἀντήλλαξε μαζί του, τὸν βρῆκε ἀρκετὰ καλλιεργημένο. Καὶ τόσο συμπαθητικό. Ἦταν καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα τὴ στιγμὴ ποὺ γνωρίστηκαν. Ὅταν κάποια στιγμὴ σηκώθηκε, παρατήρησε ὅτι δυσκολευόταν στὸ βάδισμα. Τῆς ἐξήγησαν: Ἔχασε τὸ ἕνα πόδι του στὸ Γράμμο κι' ἔχει τώρα ξύλινο πόδι. Ἕνας κόμπος στὸ λαιμό της. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τὴν πρώτη συγκίνησι, δὲν ἄλλαξε τίποτα μέσα της. Ἴσως, μάλιστα, νὰ τῆς φάνηκε καὶ περισσότερο συμπαθής.

Πέρασαν μέρες ἀπὸ τὴ συνάντησι ἐκείνη. Ἡ σκέψι της τριγύριζε γύρω του. Ἄρχισε νὰ ρωτᾶ τὸν ἑαυτό της: «Γιατί ἄραγε τὸν σκέπτομαι; Τί τὸν θέλω; Μήπως τὸν ἀγαπῶ; Μήπως εἶναι οἰκτος γιὰ τὴν ἀναπηρία του;» Τὸ τελευταῖο αὐτὸ τὸ ἀποκλείει. Ἂν ἦταν οἰκτος, δὲ θὰ ἐπιθυμοῦσε τόσο νὰ τὸν ξανασυναντήσῃ, δὲ θὰ τὸν τοποθετοῦσε μὲ τὴ φαντασία της κοντά της, δὲ θὰ λαχταροῦσε τόσο — τὸ γράφει καὶ κοκκινίζει— τὸ χάδι του. Λέτε νὰ εἶναι Ἐκεῖνος, ὁ ἀναμενόμενος, ὁ ἄνθρωπος τῶν ὀνειροπολήσεών της, τὸ πλάσμα ποὺ ἔπλασε μόνη της καὶ ὕστερα τῆς τόστειλε ἡ ζωή; («...Ναί, ὅλα τοῦτα τὰ σκέπτομαι ἐγὼ τὸ φρόνιμο καὶ καλὸ ὡς χτὲς κοριτσι. Εἶναι τόσο γλυκός! Ἕνα καθαρὸ μέτωπο, κάτι φωτεινὰ μάτια, κι' ἐκεῖνη ἡ ἄχνα τῆς μελαγχολίας ποὺ εἶναι διάχυτη ἀπάνω του»).

Γοητευτικὰ ταξίδια μὲ τὸ καράβι τῆς φαντασίας. Συνηθισμένη καθὼς εἶναι νὰ κλείνεται στὸ δωμάτιό της καὶ ν' ἀφήνεται στοὺς ρεμβασμούς της, κλείνει τὰ μάτια καὶ βλέπει τὴ ζωὴ της κοντά του. Θὰ τὴν ἐνοιωθε θὰ τὸν ἐνοιωθε, θὰ μοιράζονταν τὶς λύπες καὶ τὶς χαρές τους. Ἔτσι, καθὼς ἀγαπᾶ κι' αὐτὸς τὸ βιβλίο, θὰ διάβαζαν μαζί, θὰ μιλοῦσαν, θὰ γελοῦσαν, θὰ θλίβονταν, θὰ δέχονταν μὲ τὶς ἴδιες ἀντιδράσεις καὶ τὶς καλὲς καὶ τὶς κακὲς μέρες.

Ἐνῶ ὅμως τὴ μιὰ στιγμὴ πλέκει τὴν ἐρωτική της φωλιά, τὴν ἄλλη στιγμὴ τὸ σύμπλεγμα τῆς κατωτερότητας ἀπὸ τὸ ὁποῖο κατέχεται, διαλύει τὰ ὀνειρά της.

Βλέπει τὸ ἑαυτό της ἄσχημο, κατώτερο ἀπὸ κεῖνον, ἀνάξιο νὰ γίνῃ σύντροφος του. («...Καὶ ποιὸς μοῦ λέει πὼς ἔχω δικαίωμα γιὰ τέτοια ὀνειροπόλησι; Καὶ τί ἔχω νὰ τοῦ δώσω ἐγώ; Τάχα φτάνουν τὰ νειάτα μου; ὅτανε αὐτὴ ἡ ζεστασιὰ ποὺ νοιώθω μέσα μου ὥρες—ὥρες; Φτάνουν τὰ ἰδανικά, ἡ μόρφωσι, τὰ αἰσθήματά μου;... Ἂχ ἂς ἤμουν λίγο πιὸ ὁμορφη...»)

Οἱ ἀμφιβολίες καὶ οἱ πόθοι τῆς ταραγμένης ψυχῆς. Κάπου κάπου προσπαθεῖ νὰ παρηγορηθῆ. Κυττάζεται στὸν καθρέφτη. Ὡραῖο βρίσκει τὸ σῶμα της, καλὸ τὸ παράστημά της, ἕνα κι' ἑξηντατρία τὸ ὕψος της...

Ἀνάμεσα σὲ παρηγοριὲς καὶ ἀπελπισίες δίνει τὴ μάχη μὲ τὸν ἑαυτό της. Ἕνας ὠκεανὸς μὲ ἀμφιβολίες, κι' αὐτὴ μέσα στὸ καραβάκι της κλυδωνίζεται. Τὸ μεγάλο πάθος τῶν ἀναλύσεων ποὺ τυραννᾶ μερικοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι ἄλλοι ποὺ οὔτε σκέπτονται τίποτα. Εἶνε κι' ἄλλοι βασανιστὲς τῶν ἑαυτῶν τους. Κάθε πρᾶξι καὶ κάθε σκέψι τους τὴν τοποθετοῦν κάτω ἀπὸ φακοὺς μικροσκοπίων. Ὅσα ἔπρεπε νὰ περνοῦν ἀπαρατήρητα, αὐτοὶ τὰ ψιλοκοσκινίζουν. Σὲ σύννεφα δισταγμῶν, ἀπορίῶν καὶ ἐρωτήσεων κυλᾶ ὅλη τους ἡ ζωή. Τοὺς λείπει τὸ ὄργανο τῆς ζεγνοιασιᾶς. Τίποτα δὲ χαίρονται. Πῶς νὰ χαροῦν, ἀφοῦ καὶ τὶς γελαστὲς σελίδες τους, τὶς περνοῦν ἀπὸ τὸ μικροσκόπιό τους;

Θάπρεπε νἄβλεπε ἕνας ψυχαναλυτὴς τὴ σειρὰ τῶν διαλογισμῶν τῆς εὐαίσθητης αὐτῆς νέας. Ἀπὸ τὰ ὕψη στὰ βάθη. Ἡ ἐλπίδα τὴ μιὰ στιγμή, ἡ ἀπόγνωσι τὴν ἄλλη. Μιὰ κίνησι του, ἕνα βλέμμα του, μιὰ ἀόήμαντη φράσι του παίρνουν μέσα της τεράστιες ἐκτάσεις.

Κάποτε τὸν ἄκουσε νὰ λέῃ: «Ναί, τόμαθα ἀπὸ μιὰ γνωστή μου...». Τί πιὸ ἁπλό, τί πιὸ συνηθισμένο;

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ τίποτα, τὸ δούλεφε μέσα της καὶ τόκανε βουνό. Μιὰ γνωστή του... Ὥστε ἔχει καὶ γνωστές... Καὶ ποιὲς εἶναι οἱ σχέσεις του μὲ τὴ γνωστή του; Ἴσως νὰ τὴν ἀγαπᾶ. Ἀσφαλῶς θὰ εἶναι κάποια ὡραία ποὺ τοῦ ἀξίζει. Πῶς λοιπὸν νὰ περιμένῃ αὐτὴ νὰ τὴν προσέξῃ, ἀφοῦ ὑπάρχει ἡ ἄλλη ποὺ τοῦ γεμίζει τὴν καρδιά; Καταστάσεις νοσηρές, ποὺ ἔχουν τὴν ἀρχὴ τους στὰ τραύματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Τὸ παιδὶ ποὺ δὲ χάρηκε, δὲν ἔπαιξε, δὲν γέλασε, δὲν εἶχε ψυχικὴ γαλήνη, ἀλλὰ κλείστηκε στὸν ἑαυτό του καὶ γέμισε μὲ πίκρες καὶ ἀμφιβολίες.

Πόσο προσεκτικοὶ πρέπει νὰ εἶναι οἱ γονεῖς ποὺ νομίζουν ὅτι ἐξαντλοῦν τὶς ὑποχρεώσεις τους ὅταν ἐξασφαλίσουν τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ στὰ παιδιά τους.

Περιπλοῦνται τὴν ὕλη καὶ πληγώνουν τὴν ψυχή.

Γιὰ τὴν ἐπούλωσι τέτοιων τραυμάτων δὲν ὑπάρχει πιὸ κατάλληλος γιατρὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν τραυματία.

Σὰ τὰ ζῶα ποὺ μὲ τὸ σάλιο τους ἐπουλώνουν τὶς πληγές τους, στὶς ἴδιες της δυνάμεις θ' ἀναζητήσῃ ἡ κόρη τὸ φάρμακο καὶ ἀπαγχονίζοντας τὰ συμπλέγματά της, θὰ πιστέψῃ στὸν ἑαυτό της καὶ θὰ βαδίσῃ μὲ ἀλλεγρία στὴν κατάκτησι τῆς ζωῆς.

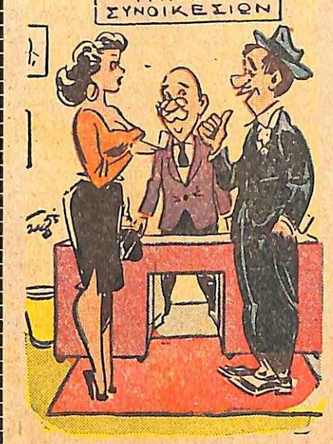
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Συνηθισμένη καθὼς εἶναι νὰ κλείνεται στὸ δωμάτιό της καὶ ν' ἀφήνεται στοὺς ρεμβασμούς της...

❂❂

Ἀπορία μητέρας

Μιὰ γυναικεία ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησις, ποὺ παρέχει αἰσθηματικὲς καὶ νομικὲς συμβουλὲς στὶς ἀναγνώστριές της ἔλαβε τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή: «Ὁ ἄντρας μου δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ μὲ στέλνῃ διαρκῶς στὸ διάβολο. Ὁ νόμος μοῦ ἐπιτρέπει νὰ πάρω μαζί μου καὶ τὰ παιδιά μου; Ἀπαντῆστε μου, παρακαλῶ τὸ συντομώτερο».

— *Καὶ τί δουλειὰ κάνετε;*
— *Πουλάω, κάθε τέτοια ἐποχή, βαφὴ γιὰ τ' αὐγά!...*
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— *Λαίμαργε!... Ὥστε κάτω ἀπ' τὸ καπέλλο ἔκρυβες αὐγά;*
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἀνακωχή!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ γραφικώτερα θεάματα τῆς Ἀθήνας εἶναι ἀσφαλῶς οἱ νύχτες τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς—μὲ τὴν περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου — καὶ τὶς Ἀναστάσεως. Πρὸ πάντων ἡ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως μὲ τὶς χιλιάδες τῶν πιστῶν ποὺ μαζεύονται ἔξω ἀπ' τὶς ἐκκλησίες μὲ τὰ κεράκια γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» παρουσιάζει ἕνα ἀληθινὸ θέαμα γιὰ τοὺς ξένους ποὺ τὸ βλέπουν γιὰ πρώτη φορά.

Ξετρελλαμένη ἦταν πραγματικὰ μιὰ παρέα Ἀμερικανῶν ποὺ βρέθηκε μέσα στὰ ἀναστάσιμα πλήθη. Ὅταν, ὅμως, μὲ τὸ «Χριστὸς

Ἀνέστη» ἀντήχησαν οἱ καταιγισμοὶ τῶν βαρελότων καὶ ἄλλων ἐκρήξεων, οἱ ξένοι ἐμειναν κατάπληκτοι. Καὶ τότε ἕνας ἀγαθὸς χριστιανὸς νομίζοντας ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἐγνώριζαν τὰ ἔθιμα τῆς χώρας, ἀνέλαβε νὰ τοὺς καθησυχάσῃ:

—Ντὸν γουώρν! Ντὸν γουώρν, Χριστὸς Ἀνέστη μπὰμ μπούμ, ἔτσι τῶχουμε ἐμεῖς.

Ἕνας Ἀμερικανὸς τότε ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ:

—Ὁ κέϊ! Ὁ κέϊ!

Κι' ἕνας ζεύτερος πιστός:

—Δὲν καίει, μὴ φοβᾶστε. Τρακατρούκα εἶναι.

*

ΦΙΛΟΖΩΟΣ κυρία — προφανῶς μέλος τῆς Ἑταιρείας Προστασίας Ζώων — σταμάτησε ἕναν ποὺ πουλοῦσε ἀρνάκια καὶ φώναξε:

—Ἀρνάκια γιὰ τὸ Πάσχα! Ἀρνάκια γιὰ τὸ Πάσχα. Τὰ παραδίνω καὶ σφαγμένα!

Τρία ἦταν τ' ἀρνάκια ποὺ προχωροῦσαν μοιρολατρικὰ καὶ φαίνεται ὅτι ἡ εὐγενικὴ φιλόζωη τὰ λυπήθηκε τόσο πολὺ ὥστε ἔκανε παρατηρήσεις στὸν ἔμπορό τους.

—Τὰ πουλᾶς εἴπες;

—Μάλιστα, μαντάμ.

—Καὶ τὰ σφάζεις κιόλας;

—Μάλιστα μαντάμ.

—Καὶ δὲν τὰ λυπᾶσαι τὰ

καϋμένα; "Αν τ' δώσω νὰ μεγαλώσουν λίγο θὰ σοῦ ἔδιναν πολὺ περισσότερα...

Κι' ὁ ἁπλοϊκὸς χωριάτης μὲ ἀφέλεια:

—Ὅσπου νὰ μεγαλώσουν αὐτά, ἐγὼ θὰ τὰ τινάξω ἀπ' τὴν πεῖνα! Δὲν τὰ γλυκοτεῖς ἐσὺ μαντάμ, γιὰ σώσης κι' ἐμένα καὶ τ' ἀρνάκια;

Ἀλλὰ ἡ ζωόφιλη κυρία δὲν ἀπήντησε. Ἡ ζωοφιλία της δὲν ἐφτανε ὡς ἐκεῖ.

*

ΝΥΧΤΑ. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια μεσάνυχτα. Ἡ γειτονιὰ ἡσυχάζει. Καὶ ξαφνικὰ ἀκούεται μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀγωνίας:

—Ἀστυνομία! Ἀστυνομία!

Ἀπ' τὸ δρόμο ἔρχεται ἡ φωνὴ κι' ἀνοίγουν ἀμέσως τὰ παράθυρα ὁπου προβάλλουν ἀγουροξυπνημένες φάτσες. Ἀνήσυχοι ἐπίσης οἱ ἀραιοὶ περαστικοὶ τοῦ δρόμου τρέχουν καὶ βλέπουν ἕνα τρίο: Μιὰ γυναίκα καὶ δυὸ ἄντρες. Ὁ ἕνας ἄντρας κρατᾶ τὸν ἄλλον ἀπ' τὸ πέτο καὶ φωνάζει:

—Ἀστυνομία! Ἀστυνομία.

Τρέχουν δυὸ ἀστυφύλακες.

—Τί συμβαίνει;

—Κύρ ἀστυφύλακα πιάστε τους! Αὐτὴ εἶναι ἡ γυναίκα μου. Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ φίλος της. Τοὺς παρακολούθησα καὶ τοὺς ἔπιασα!

Καὶ ἐνῶ οἱ ἀστυφύλακες ὁδηγοῦν τὸ τρίο στὸ κοντινὸ τμῆμα, οἱ φιλοθεάμονες τοῦ δρόμου καὶ τῶν παραθύρων ἀποσύρονται μὲ σχόλια:

—"Α, τὸν ἠλίθιο! Κι' ἦταν ἀνάγκη ν' ἀναστατώσῃ τὸν κόσμο ἐπειδή, ἔπιασε τὴν γυναίκα του;

Ἔλα ντέ! Νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος γιὰ ἕνα τέτοιο...μικροζητηματάκι!

*

ΑΛΛΟΤΕ, παραμονὲς τῶν ἁγίων ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ὅλος ὁ κόσμος ἑτοιμαζόταν

Εὔθυμα ἐνστανταν

γιὰ τὴν μεγάλη σπιτικὴ γιορτή, μὲ κουλούρια, τσουρέκια καὶ τὰ ρέστα. Σήμερα ὁ περισσότερος κόσμος ἑτοιμάζεται γιὰ ἐκδρομές.

—Γιὰ ποῦ ἐσεῖς;

—Γιὰ τὸ Καρπενήσι. Ἐσεῖς;

—Γιὰ τὸ Ξυλόκαστρο.

Ὅλα τὰ ἐκδρομικὰ σωματεῖα ὀργανώνουν πολυήμερες πασχαλινὲς ἐκδρομὲς ποὺ ἀναγγέλλονται στὰ μέλη, περίπου ἕνα μῆνα πρίν. Καὶ ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα ἀποτελεῖ τὴν ἀφετηρία τῶν ἐξορμήσεων πρὸς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς Ἑλλάδος.

— Εἶναι γραφικώτερο τὸ Πάσχα στὰ χωριά, ἔλεγε φανατικὸς φίλος τῶν ἐκδρομῶν.

Καὶ ἄλλος πιὸ πρακτικός!

—Καὶ πρὸ πάντων οἰκονομικώτερο...

Ἀναμφισβητήτως. Διότι γλυτώνεις ὅλα τὰ ἔξοδα τῶν πασχαλινῶν τραπεζωμάτων, ποὺ τὰ φορτώνονται οἱ ἐν ἐπαρχίᾳ συγγενεῖς καὶ φίλοι.

Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ὑπάρχουν συγγενεῖς ἐκεῖ καὶ ἀναγκασθῇ ὁ ἐκδρομεὺς νὰ

πληρώσῃ ἑστιατόρια καὶ ξενοδοχεία, πάλι τοῦ μένει ὄφελος ὅτι γλυτώνει τοὺς κόπους. Ὅπως καὶ ἂν τὸ πάρῃ κανεὶς τὸ πρᾶγμα, συμφέρει ἢ... γραφικότης τῆς ὑπαίθρου!

*

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ποὺ ταξίδευσαν στὴν Ἀμερικὴ μ' ἕνα ἑλληνικὸ ὑπερωκεάνειο καὶ ἐπέστρεψαν μὲ τὸ ἄλλο — προσκεκλημένοι στὸ παρθενικό του ταξίδι — δὲν προφτασαν νὰ δοῦν πολλὰ πράμματα στὴ Νέα Ὑόρκη, γιατὶ ἔμειναν ἐκεῖ μόνο τέσσερες μέρες. Φίλος τους ποὺ ἤθελε νὰ πειράξῃ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς τὸν ρωτοῦσε ἐπίμονα:

—Εἶδες στὴ Νέα Ὑόρκη, τοῦτο;

—Ὄχι.

—Εἶδες τὸ ἄλλο;

—Ὄχι.

—Ἀνέβηκες στὸ Ἐμπάϊαρ Στέητ Μπίλντιγκ μὲ τὰ 102 πατώματα;

—Ὄχι.

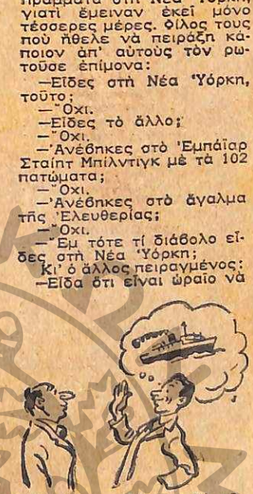
—Ἀνέβηκες στὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας;

—Ὄχι.

—Ἐμ τότε τί διάβολο εἶδες στὴ Νέα Ὑόρκη;

Κι' ὁ ἄλλος πειραγμένος:

—Εἶδα ὅτι εἶναι ὡραῖο νὰ

ταξιδεύῃς... τζάμπα. Τὸ εἶδες αὐτὸ ἐσύ, ποτέ σου;

Καὶ ὁ ἄλλος μελαγχόλησε.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΖ. - ΑΘΗΝΑΙ, 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955 - ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 855

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ : Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ. 27-135—29-967 ✪ ΤΙΜΗ Δρ. 6.—

Στοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας του
Ο
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΕΥΧΕΤΑΙ
ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

Τα Γράμματα της Καρδιάς

Η ΚΑΡΦΙΤΣΑ ΤΗΣ ΓΡΑΒΑΤΑΣ

Όταν ή Φρανσουὰζ πίστεψε πραγματικὰ πὼς θὰ πέθαινε, ἔπιασε τὸ χέρι μου καὶ μοῦ σύστησε νὰ παντρευτῶ τὴν ἀδελφή της, τὴν Ἄννα. Μὲ φωνὴ σιγανὴ μοῦ ἐμπιστεύθηκε πὼς ἡ Ἄννα μ' εἶχε ἐρωτευθῆ ἀπ' τὴν πρώτη μέρα ποὺ εἶχα μπῆ στὴν οἰκογένειά τους, σὰν φίλος, καὶ πὼς ἡ ἀδελφή της ἔκρυψε μέσα της μὲ πόνο τὸν ἔρωτά της, ὅταν ἐγὼ ζήτησα νὰ παντρευτῶ τὴν Φρανσουάζ.

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι, Μάξ; φώναξε. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι πὼς θὰ παντρευτῆς τὴν Ἄννα κι' ὅτι θάσαι καλὸς μαζί της;

Δὲν θυμᾶμαι πιὰ τί τῆς εἶπα, τότε, γιατὶ μ' ἔπιαναν οἱ λυγμοὶ καὶ βγῆκα ἀπ' τὴν κάμαρα ὅταν μὲ φώναξε ἡ νοσοκόμα, βλέποντας πὼς ἡ γυναίκα μου εἶχε ἀποκοιμηθῆ.

Κάθισα σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ σκεφτόμουνα μὲ πίκρα τὰ τρία χρόνια τῆς ζωῆς ποὺ εἶχα ζήσει μὲ τὴν Φρανσουάζ. «Τώρα θὰ πεθάνη, ἔλεγα, ἡ γλυκειὰ σύντροφος τοῦ βίου μου, ἡ ἀγαπημένη μου σύζυγος». Ἀπ' τὶς σκέψεις μου αὐτὲς μ' ἔβγαλε ὁ ἐρχομὸς τοῦ γιατροῦ ποὺ διευθύνηκε στὴν κάμαρα τῆς ἄρρωστης γυναίκας μου.

Περίμενα μ' ἀγωνία νὰ βγῆ ἀπὸ κεῖ μέσα. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, παρουσιάστηκε, μαζὶ μὲ τὴ νοσοκόμα, τὸν ἄκουσα νὰ μοῦ λέη:

— Δὲν εἶμαι βέβαια προφήτης, μὰ νομίζω πὼς ὁ ἄμεσος κίνδυνος πέρασε!

★

Θαῦμα ἢ ὄχι, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ Φρανσουὰζ ἔγινε καλὰ κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἀδύνατη βέβαια καὶ χλωμή, μπόρεσε νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι. Πέρασε τὸ καλοκαίρι καὶ ἡ ἀνάρρωσι τῆς γυναίκας μου γινόταν ἀργά, μὰ σίγουρα. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτιόταν νὰ ξανάβρη πάλι τὶς χαμένες δυνάμεις της καὶ τὴν πρωτινὴ χαρά της.

—Εἶμαι εὐτυχισμένη, μοῦ ἀπαντοῦσε, σὲ βεβαιῶ, καὶ νοιώθω καλὰ τὸν ἑαυτό μου.

Ἐγὼ πήγαινα στὴ δουλειά μου κι' ὅταν γύριζα σπίτι μου,εὑρισκα τὴν Φρανσουὰζ ἀκίνητη, ποὺ μὲ ὑποδεχόταν μ' ἕνα λυπημένο χαμόγελο καὶ ποὺ μόλις μοῦ μιλοῦσε. Ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ καταλάβαινα ὁλοένα πὼς οἱ ψυχές μας εἶχαν γίνει τώρα ξένες μεταξύ τους. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἄρχισα νὰ σκέφτωμαι τὴν Ἄννα.

Τὴν εἶχα δῆ μόνο μιὰ φορὰ ἔπειτα ἀπ' τὴν ἀνάρρωσι τῆς Φρανσουάζ. Πρῶτα τὴν ἔβλεπα σὰν μιὰ χαριτωμένη κουνιάδα, μὰ ὅταν καταλάβα πὼς σιγὰ - σιγὰ ἡ Φρανσουάζ κλείστηκε στὸν ἑαυτό της, ἄρχισα νὰ κυτάζω μ' ἄλλα μάτια τὴν Ἄννα. Ἔτσι, ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορὰ πόσο ἦταν ὁμορφη, πιὸ νέα ἀπ' τὴν Φρανσουάζ, κι' ἂς ἤμουνα ἐγὼ τριάντα πέντε χρονῶν κι' αὐτὴ μόλις εἴκοσι δύο. Τώρα, θυμόμουνα πὼς στὰ γενέθλιά μου, ἕνα χρόνο πρίν, ἡ Ἄννα μοῦχε χαρίσει μιὰ ὡραία χρυσὴ καρφίτσα, μ' ἕνα μικρὸ ρουμπίνι, γιὰ τὴ γραβάτα μου. Ἡ καρφίτσα, ναί. Ἴσως ἐξ αἰτίας της νὰ ἔγιναν ὅλα...

Θυμᾶμαι πὼς ἦταν μιὰ Κυριακὴ ἀπόγεμα. Ἔψαχνα τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου μου, στὸ σπίτι, καὶ βρῆκα τὴν καρφίτσα σ' ἕνα κουτάκι. Ἔτσι, μηχανικά, τὴν ἔβαλα στὴ γραβάτα μου. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ φώναξε ἀπ' τὴν κάμαρά της ἡ γυναῖκα μου. Ὅταν μὲ εἶδε, στύλωσε τὸ βλέμμα της πάνω μου μ' ἀπορία. Τότε, κατάλαβα πὼς κύτταζε τὴν καρφίτσα καὶ τὴν εἶδα νὰ κατεβάζη τὸ κεφάλι της καὶ νὰ δαγκώνη τὰ χείλη της γιὰ νὰ μὴ φωνάξη.

Ἀπόμεινα ἄφωνος στὴν ἀρχή, μὲ τὴ συνείδησι πὼς εἶχα κάνει κάτι τὸ ἄνοχο,κι' ἀμέσως ἀγκαλιάζοντας καὶ φιλώντας τὴ Φρανσουάζ,τῆς εἶπα νὰ μὴ βάζη καμμιὰ ὑποψία, πὼς ἐξακολουθοῦσα νὰ τὴν ἀγαπάω πάντα καὶ πὼς δὲν ἐνδιαφερόμουν καθόλου γιὰ τὴν ἀδελφή της, τὴν Ἄννα.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ πιστέψω, Μάξ, μοῦ εἶπε τότε δίχως θυμό.

Ἐγὼ ὅμως τῆς ἀπάντησα ἀμέσως:

—Ἐσὺ φταῖς, ἂν ἡ σκέψι τῆς Ἄννας μπῆκε στὸ μυαλό μου καὶ τώρα μὲ βασανίζει. Ἔ, λοιπόν, ναί, εἶν' ἀλήθεια: Τώρα τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ ἀπελπισμένα. Ἐσὺ ὅμως μοῦ ἀνοιξες τὰ μάτια. Φοβόσουνα πὼς, ἔπειτα ἀπ' τὸ θάνατό σου, θἄπαιρνα μιὰν ἄλλη γυναῖκα, πὼς θὰ σὲ ξεχνοῦσα παντοτεινά. γι' αὐτὸ μὲ συμβούλευες νὰ παντρευτῶ τὴν ἀδελφή σου, γιὰ νὰ δεθῶ πιὸ πολὺ μὲ τὴν οἰκογένειά σου. Ἐσὺ φταῖς, Φρανσουάζ, γιὰ ὅλα. ἐσὺ ποὺ μοῦ ἔστησες τὴν τρομερὴ αὐτὴ παγίδα, μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ πέθαινες... Καὶ τώρα, ἡ Ἄννα κι' ἐγὼ εἴμαστε δεμένοι γιὰ πάντα!

★

Ἡ Φρανσουὰζ πέθανε ὀχτὼ μέρες ἀργότερα μετὰ τὸ ἐπεισόδιο τῆς καρφίτσας, πέφτοντας «δῆθεν» τυχαία ἀπ' τὸ μπαλκόνι, ἐνῶ τίναζε κάποιο ροῦχο. Αὐτὸ ἀπόδειξε ἡ ἀνάκρισι ποὺ ἀκολούθησε. Ἐγὼ ὅμως ἤξερα καλὰ πὼς εἶχε αὐτοκτονήσει γιὰ νὰ μ' ἀφήση ἐλεύθερο!

Ἔπειτ' ἀπ' αὐτὴ τὴν τραγωδία, κατάφερα νὰ μὲ στείλη ἡ ἑταιρεία, ὅπου ἐργαζόμουν, σὲ μιὰν ἄλλη χώρα. Εἶχα φοβερὲς τύψεις καὶ μ' ὅλο ποὺ ἀγαποῦσα τὴν Ἄννα, δὲ μπόρεσα φυσικὰ νὰ τὴν παντρευτῶ. Ἔπνιξα τὸν ἔρωτά μου καὶ ἐξορίστηκα, ζῶντας τώρα μακρυὰ ἀπ' τὸ τόπο μου, μόνος κι' ἔρημος, δίχως κομμιὰν ἐλπίδα νὰ ξαναφτιάξω τὴ ζωή μου, ἐδῶ στὴν Ἀφρική, ὅπου περνάω τὰ βράδυα, στὰ μπάρ, πίνοντας γιὰ νὰ ξεχάσω τὴ θλιβερὴ ἱστορία.

Τὶς νύχτες ξαναβλέπω τὸ πρόσωπο τῆς Ἄννας καὶ πιὸ συχνὰ ἀκόμα τῆς Φρανσουάζ. Τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας μου μὲ κυττάζει μέσ' στὸ σκοτάδι, μὲ μιὰν ἔκφρασι πόνου καὶ μομφῆς, σὰν νὰ θέλη νὰ μὲ κατηγορήση πὼς ἐγὼ ἤμουν ὁ δολοφόνος της. Καὶ μήπως ἔγω δὲν τὴν ἔσπρωξα στὴν τραγικὴ αὐτοκτονία της;

ΖΟΡΖ ΠΑΝΤΟΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πάσχα Κυρίου!

Πάσχα Κυρίου σήμερον κι' ἡμέρα Ἀναστάσεως!
Ἡμέρα ἤγουν πολλαπλῆς καὶ ποικιλώδους δράσεως
καθ' ἥν ἐκτὸς τῶν συναφῶν ὑρκιστικῶν μεζέδων
τῶν σουβλιστέων τῶν ἀμνῶν καὶ τῶν σαλτσοκεφτέδων
οἱ πάντες οὖν κατ' ἐθιμον μεθ' ὅλων τῶν τιμῶν
ποιοῦσιν οὖν ἀνταλλαγὰς ἐνθέρμων ἀσπασμῶν.
Ἡμέρα ὄντως εὐκλεὴς ἀγάπης λεγομένη.
Ἐφ' ᾧ καγὼ ὁ ταρνανεὺς περιχαρὴς ἐν γένει
ἐξῆλθον εἰς τὰς ἀγυιὰς ὥσπερ λυσσώδης κύων
πρὸς ἄγραν πλήθους ἀσπασμῶν, κοινῶς μεζεδακίων.
Καὶ προβαλὼν τὴν αἰγλην μου τὴν ἐνδοξον πρὸς πάσας
καὶ ριπτὸν μειδιάματα σαφῆ ὁ ἐμβαγάσας
πρὸς ἀσπασμὸν πυριφλεγῆ ἑκάλουν τὰς γοήσας
καὶ Δίδας καὶ ζωνδόχηρας καὶ στρομβουλώδεις Μίσσας.
Πλήν, ὦ θεοί, τὴν θλῖψι τὴν δεῖξαν μου κατέστρεφον
καθ' ὅσον ἐν τῇ θέᾳ μου τὰ πράσωπκν
(ἀπέστρεφον
ἐφ' ᾧ καγὼ καταλῃφθεὶς ἐκ τῆς ἀπελ-
(πισίας
—Πάσχα Κυρίου, ἐκραζον κι' αὐτίκα μὰ
(τὸν Πλάστην
ἐξώρμησον ἀκάθεκτος καὶ δίπαξ τὴν
(ὁσπάσθην.
Δὶς τὴν ὁσπάσθην φλογερῶς εἶπὼν αὐ-
(τῇ «Μερσί!»)
ὅτε ἀνὴρ ἐβόησεν: «Τί τὴν φιλᾶς, ρὲ
(σύ;
κι' ἐν ἀκαρεῖ μὲ ἥδραξεν, ὦ Δία! μὲ
(ἰνάτιον
καὶ Πάσχα φεῦ! ἐώρτασον μὲ βουλω-
(μένον... μάτιον!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

★ Γεμᾶτες ἐνθουσιώδεις ἐντυπώσεις καὶ δολλάρια γύρισαν μετὰ ἑξάμηνο παραμονὴ στὴν Ἀμερικὴ οἱ ἀδελφὲς Ἄννα καὶ Μαρίκα Καλουτᾶ.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς 10 συναυλίες ποὺ ἔδωσαν ἐμφανίσθηκαν στὴν τηλεόρασι καὶ στὸ κοσμικὸ κέντρο τῆς Οὐάσιγκτων («Ὅλντ Νιοῦ Ὄρλεανς»).

—Στὸ Ντπτρόιτ, οἱ ἀδελφὲς Καλουτᾶ γνωρίσθηκαν μὲ τὴν Ὕμα Σουμὰκ ποὺ τραγουδοῦσε μαζί τους στὸ ἴδιο θέατρο («Μασσονίκ»). Ἡ διάσημη Περουβιανὴ βεντέττα, ξετρελλάθηκε κυριολεκτικὰ μὲ τὰ βλάκικα τραγούδια μας, ζήτησε δὲ δύο ἀπὸ αὐτὰ γιὰ νὰ τὰ συμπεριλάβη στὸ ρεπερτόριό της.

—Στὸ ταξιδι τῆς ἐπιστροφῆς τους, μὲ τὴν «Βασίλισσα Ὀρειδερίκη», διοργάνωσαν μία ὡραία ἑλληνικὴ βραδυὰ ἁπάνω στὸ πλοῖο. Τὸ βράδυ αὐτὸ τὸ μεγάλο σαλόνι τῆς πρώτης θέσεως, παρουσίασε καθαρὸς ἑλληνικὸ χρῶμα καὶ ἔβινε μὲ τὶς ψευτικες κληματαριὲς καὶ ἄλλο σχετικὸ διάκοσμο τὴν ἐντύπωσι ἀθηναϊκῆς ταβέρνας. Ἐξ ἄλλου, τὸ βράδυ τοῦ ἐράνου ποὺ ἔγινε στὸ πλοῖο γιὰ τοὺς σκοποὺς τῆς Βασίλισσας οἱ ἀδελφὲς Καλουτᾶ χάρισαν σὲ δύο ταξιδιῶτες κατόπιν δημοπρασίας δυὸ φιλιὰ τους, ποὺ ἔφτασαν ἀπὸ 50 δολλάρια σὲ 300 τὸ καθένα!

—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς τους στὴν Ἀμερικὴ ἔλαβαν πολλὰ ἰδιότυπα δῶρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων, ἕνα τεράστιο πιάνο μὲ οὐρά, δῶρο ἀγνώστου θαυμαστοῦ, καὶ δυὸ μικροσκοπικὰ ρολόγια-δαχτυλίδια, ποὺ τοὺς χάρισε ὁ πλοίαρχος τοῦ ὑπερωκεανείου «Βασίλισσα Φρειδερίκη» ναύαρχος κ. Κοντογιάννης.

— Οἱ δύο δημοφιλέστατες βεντέττες τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου θὰ μεταβοῦν μετὰ τὸ Πάσχα στὴν Κωνσταντινούπολι. Κατόπιν γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ Βελγικὸ Κογκὸ καὶ τὸ φθινόπωρο θὰ ξαναφύγουν γιὰ τὴν Ἀμερική.

★ Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πρώτου ταξιδιοῦ τοῦ ὑπερωκεανείου («Ὀλυμπία», ὁ μαέστρος Κώστας Πρέντας, ποὺ διευθύνει τὴν ὀρχήστρα τοῦ πλοίου, ἔγραψε ἕνα θαλασσινὸ τραγοῦδι μὲ τὸν τίτλο «Τὸ καράβι μας».

— Στὸ «Ὀλυμπία» ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Λένα Γιάννα προσελήφθη τώρα καὶ ἕνας ἀκόμη γνωστὸς τραγουδιστής, ὁ Περικλῆς Βάγιας.

★ Ἡ γνωστὴ χορεύτρια Μπέμπα Ροζαλίν, ἑτοιμάζει γιὰ τὸ καλοκαίρι μιὰ καινούργια καινοτομία.

—Εἰδικευμένη, τὸν τελευταῖο καιρό, στὸ τραγοῦδι, θὰ τὸ συνδυάση σὲ μιὰ πικάντικη ἐμφάνισι μὲ τὸ χορό, ὅπως οἱ ξένες βεντέττες.

★ Δύο ἄλλες Ἑλληνίδες χορεύτριες, οἱ «Γκρέκο Σίστερς», φεύγουν μετὰ τὸ Πάσχα γιὰ μιὰ μεγάλη περιοδεία στὸ ἐξωτερικό, ποὺ θὰ ἀρχίση πρῶτα ἀπὸ τὴν Ρώμη.

★ Στὴ Ρώμη ἐπίσης τὸν Μάϊο θὰ ἐμφανισθῆ τὸ πρῶτο ἑλληνογαλλικὸ μπαλλέτο.

—Πρόκειται γιὰ ἕνα δυναμικὸ συγκρότημα, ποὺ κατηρτίσθη ἀπὸ 4 ὡραιότατες Ἑλληνίδες χορεύτριες καὶ 5 Γαλλίδες καὶ θὰ διευθύνεται ἀπὸ τὸ γνωστὸ χορευτὴ καὶ χορογράφο Νίκο Ντέρη καὶ τὸν Γάλλο συνάδελφό του Λίμπερ, γνωστὸ ἐπίσης ἀπὸ τὶς ἐμφανίσεις του στὸ θέατρο («Ἀκροπόλ).

★ Ὁ κονφερανσιὲ Ἴκαρος, ποὺ πέρασε τὶς τελευταῖες μέρες ἀπὸ τὴν Ἰταλία, δοκίμασε μιὰ μεγάλη ἐκπληξι.

—Ἐνῶ θάδιζε ἀμέριμνος ἕνα μεσημέρι σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμο τῆς Ρώμης, ἀντελήφθη μία «Βέσπα» ποὺ ὁδηγοῦσε μιὰ ὡραιοτατη κοπέλλα, νὰ προχωρῆ ὁρμητικὰ κατ' ἀπάνω του, μὲ πρόθεσι... νὰ τὸν πατήσῃ! Σταμάτησε ὅμως ἀπότομα καὶ ἡ νέα ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

—Ἦταν ἡ γοητευτικὴ στὰρ Σιλβάνα Παμπανίνι, ποὺ τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ζήτησε νὰ μάθη τὰ νέα τῆς Ἀθήνας.

Ἡ Παμπανίνι, δὲν ξεκνὰ τὶς λίγες μέρες ποὺ πέρασε κοντά μας καὶ, ὅπως βεβαίωσε τὸν Ἴκαρο, θὰ μᾶς ξαναλθη πολὺ σύντομα.

★ Ἡ Τούλα Λαμὰρ θὰ φύγη μετὰ τὸ Πάσχα μὲ ἕνα ἐξαιρετικὸ συμβόλαιο γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι.

—Μαζὶ μὲ τὰ ἑλληνικὰ καὶ ξένα τραγούδια ἡ Τούλα Λαμάρ, θὰ παρουσιάση ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορὰ τὶς περίφημες μιμήσεις της.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἡ πασχαλιάτικη ἐκδρομὴ

ΙΕΡΕΜΙΑ τί θὰ γίνη,

— Τί νὰ γίνη;

— Γιὰ τὸ Πάσχα λέω.

— Τί θὲς νὰ γίνη γιὰ τὸ Πάσχα;

— Θὰ κάτσουμε στὸ σπίτι μας ἢ θὰ πᾶμε ἐκδρομή;

Ὁ Ἱερεμίας, ὅμως, δὲν ἀπαντᾶ. Πρᾶγμα ποὺ ἐνοχλεῖ, βέβαια, τὴν Ξανθίππη:

— Μουγγάθηκες;

— Μὰ τί νὰ σοῦ πῶ γυναῖκα; "Αν σοῦ πῶ νὰ πᾶμε ἐκδρομὴ θὰ μοῦ πῆς νὰ μείνουμε στὸ σπίτι, Κι' ἂν σοῦ πῶ νὰ μείνουμε στὸ σπίτι, θὰ μοῦ πῆς νὰ πᾶμε ἐκδρομή. Τί μοῦ ζητᾶς, λοιπόν, τὴ γνώμη μου; Γιὰ νὰ μαλλώσουμε;

— Ναί!

— Δὲν ἔχεις κανέναν ἄλλον νὰ μαλλώσης σήμερα;

— Ὄχι.

— Δὲν μὲ παρατᾶς ἥσυχο Χριστιανή, χρονιάρες μέρες! Ἄσε με, νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου.

Εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ κ. Ξανθίππη δὲν ἐνδιαφέρεται νἄχη τὴ γνώμη τοῦ κ. Ἱερεμία, ἀλλὰ μᾶλλον θέλει τὸν ἐπιούσιο καυγά της. Κι' αὐτὸ γιατὶ ἔχει ἐκνευριστῆ τρομερὰ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία τῶν πασχαλινῶν ἐκδρομῶν καὶ θέλει νὰ ξεσπάση.

— Διάβολε, τί κακὸ εἶναι τοῦτο; Πάσχα ζυγώνει κι' ἀντὶ νὰ κάτσουνε στὰ σπίτια τους, νοικοκυρὲς γυναῖκες, νὰ ἑτοιμαστοῦν, δώστου καὶ ξεσηκώνονται ὅλοι γιὰ φευγάλα. Μὴ χειρότερα, Παναγία μου, μὴ χειρότερα!

Πραγματικὰ δυὸ - τρεῖς μέρες τώρα, ὅποια γνωστὴ της συναντᾶ ἄλλη κουβέντα δὲν τῆς κάνει:

— Ξανθίππη μου, ποῦ θὰ περάσης τὸ Πάσχα σου;

Γυαλίζει τὸ μάτι τῆς κ. Ξανθίππης:

— Ποῦ νὰ τὸ περάσω, χρυσὴ μου;

— Δὲν θὰ πᾶς πουθενά;

— Γιατὶ νὰ πάω «πουθενά»; Σπίτι δὲν ἔχω;

— Ἄ, ἐμεῖς θὰ πᾶμε στὸ Πήλιον.

Ἡ μιὰ ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ Πήλιον, ἡ ἄλλη ἑτοιμάζεται γιὰ τὴν Κρήτη, ἡ ἄλλη ἑτοιμάζεται γιὰ τὴν Πάτρα, ἡ ἄλλη ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ Μεσολόγγι καὶ... — μὴ χειρότερα, Παναγία μου, μὴ χειρότερα! Μὲ ποιόν, λοιπόν, θὰ περάση τὸ Πάσχα της ἡ κ. Ξανθίππη; Ἔρημη καὶ μόνη μὲ τὸν κ. Ἱερεμία;

— Ἄ, ὄχι χρυσέ μου! Κάπου πρέπει νὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς ἐφέτος. Ἡ κ. Ταλαβέρη μοῦ εἶπε ὅτι θὰ πάνε ἐκδρομὴ στὸ Μέγα Σπήλαιο. Τί λὲς Ἱερεμία;

— Μὲ Σύλλογο θὰ πάνε;

— Μὲ Σύλλογο.

— Καὶ μὲ ἐπίσκεψι πολλῶν μερῶν;

— Ναί. Μὲ ἐπίσκεψι πολλῶν μερῶν!

— Ἔ, λοιπόν, δὲν πάω πουθενά! λέει ὁ κ. Ἱερεμίας καὶ βροντᾶ τὸ πόδι του στὸ πάτωμα. Πουθενά, πουθενά, πουθενά!

Κι' ἔχει, λοιπόν, δίκηο ὁ κ. Ἱερεμίας γιατὶ θυμᾶται τὸ τί ἔγινε πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ὅταν ἡ κ. Ξανθίππη συγκατατέθηκε νὰ πάρη μέρος σὲ μιὰ ὁμαδικὴ ἐκδρομὴ ἑνὸς φυσιολατρικοῦ Συλλόγου. Γιατὶ οἱ Σύλλογοι αὐτοὶ ἔχουν πειθαρχία, πρόγραμμα, ἀρχηγοὺς τῆς ἐκδρομῆς, ὑπεύθυνους, κι' ἐννοοῦν ὅλα τὰ μέλη τους νὰ πειθαρχοῦν. Ἀλλὰ εἶναι γνωστὸ ὅτι πιὸ ἀπειθάρχητο στοιχεῖο ἀπ' τὴν Ξανθίππη δὲν ὑπάρχει κι' ἡ παρουσία της σ' αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ ἔμεινε ἱστορικὴ γιὰ τὶς ἀνεξάντλητες φασαρίες ποὺ δημιούργησε.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα (θυμᾶται ὁ κ. Ἱερεμίας) τὸ πρωῒ κατάφερε νὰ φτάση τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ξεκινοῦσε τὸ λεωφορεῖο μὲ τοὺς ἐκδρομεῖς:

— Ἐεεεε! τσίριξε ἀπὸ μακρυά. Ποῦ πᾶτε;

Εὐτυχῶς τὴν ἄκουσαν καὶ εἶπαν τοῦ σωφὲρ νὰ σταματήση.

— Ἀργήσατε κυρία, τῆς παρατήρησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς.

— Μωρὲ τί μᾶς λές! ἐβόησε ἡ Ξανθίππη. Φοβήθηκες μὴ χάσης τὸ δρομολόγιο; Πῶς ξεκινᾶς χωρὶς νὰ ἔρθη ὅλος ὁ κόσμος;

— Ἦλθαν ὅλοι μαντάμ.

Ξέαπασε πάλι ἡ Ξανθίππη:

— Σὲ μιὰ ὥρα; Εἶσαι μὲ τὰ καλά σου Χριστιανέ; "Η μᾶς ἔχεις γιὰ ξεμπέρδεμα;

— Ἐγώ; Τὸ πρόγραμμα, κυρία μου.

— Νὰ πάρ' ὁ διάολος τὸ πρόγραμμα! Διήμερη ἦταν ἡ ἐκδρομὴ — δυὸ μέρες τοὺς εἶχε πεθάνει ὅλους ἡ Ξανθίππη κι' οὔτε τολμοῦσε νὰ μιλήση κανένας, γιατὶ μόλις ἄνοιγε τὸ στόμα του ξεσποῦσε ἀκατάσχετος ὁ καταρράκτης τῆς εὐφράδειας τῆς κ. Ξανθίππης κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν κρατήση κανείς. Ἄλλοι εἶχαν πονοκεφαλιάσει, ἄλλοι ἀγανακτήσει, ἄλλοι πρότειναν στὸν ἀρχηγὸ νὰ τὴν ἀφίση στὸ δρόμο γιὰ νὰ γλυτώσουν. Ἀλλὰ ὁ ἀρχηγὸς εἶχε εὐθύνες καὶ δὲν μποροῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴν παρατήση πουθενά, παρ' ὅλον ὅτι κι' ὁ ἴδιος θὰ τόθελε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του. Τέλος πάντων κάποτε τέλειωσε ἡ ἐκδρομὴ ἐκείνη ποὺ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου τὴ θυμόντουσαν μὲ φρίκη καὶ ἡ Ξανθίππη μὲ... ἀναδρομικὴ εὐχαρίστησι:

— Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἦταν καὶ τόσο ἄσχημα! Εἴδαμε τόσα μέρη σ' ἕνα Σαββατοκύριακο...

Περισσότερο, ὅμως, ἀπ' ὅλους θυμόταν μὲ τρόμο τὴν ἐκδρομὴ ἐκείνη ὁ ταλαίπωρος, ὁ ὑπομονετικὸς, ὁ δυστυχὴς καὶ ὁ φιλοσοφικὸς κ. Ἱερεμίας ποὺ καὶ στὴν ἰδέα μονάχα ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ξανακάνη τέτοια ἐκδρομὴ μὲ τὴ δυναμικὴ συμβία του γίνεται ἔξαλλος:

— Ἐκδρομὴ μαζί σου; Ποτέ! Ποτέ!

Καὶ βροντᾶ τὸ πόδι του τόσο δυντὰ στὸ πάτωμα, ποὺ σείεται τὸ σπίτι.

Καὶ ἡ Ξανθίππη τὸν κυττᾶ κατάπληκτη:

— Ἀπὸ πότε μοῦγινες δυναμικὸς κ. Ἱερεμία; Καυγᾶ θέλεις;

Τρέμει ἀπὸ ὀργὴ ὁ σύζυγος:

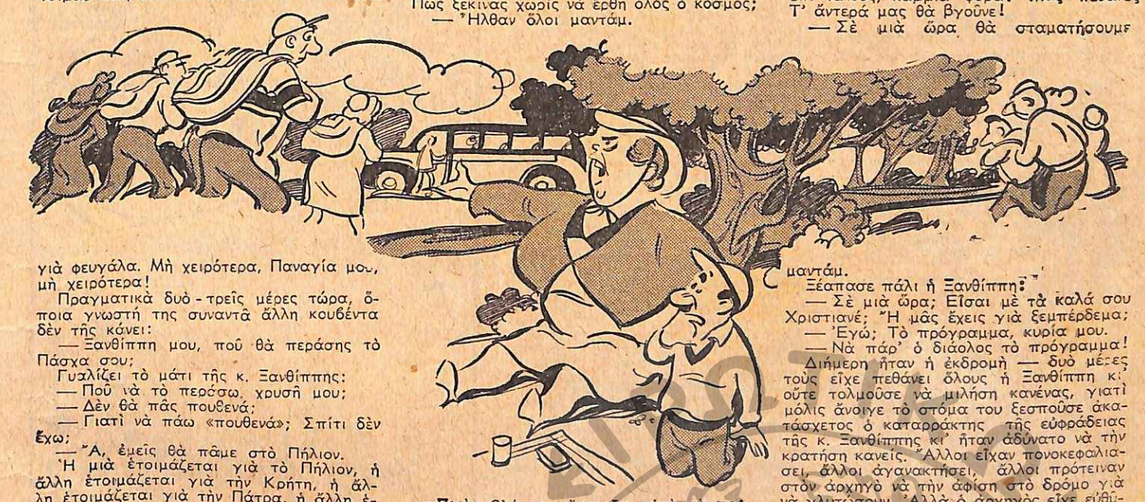
— Ναί, καυγᾶ θέλω!...

Τὸν κυττᾶ ἡ Ξανθίππη, τὸ καλοσκέφτεται —χρονιάρες μέρες τώρα— καὶ δίνει τόπο στὴν ὀργή.

— Ἄστα! Πάσχα ἔρχεται. Καλύτερα στὸ σπίτι μας.

Κι' ἔτσι ἀποφεύχθηκε ἡ πασχαλινὴ... σύραξι τοῦ ζεύγους.

Δ. ΨΑΘΑΣ

—Ποιὸς βλάκας τῶφτιαξε αὐτὸ τὸ πρόγραμμα;... φώναξε ἡ Ξανθίππη.

Ἡ Ἀγγλίδα Ἄννη Μοὺρ τοῦ Τούτμπαρυ

Οἱ πρωταθλήτριες ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Τὴ συντηροῦσε... ἡ μυρωδιὰ ἑνὸς τριαντάφυλλου

Ὅπως κάθε χρόνο, προβλέπεται πὼς θὰ συγκεντρωθοῦν κι' ἐφέτος πλήθη προσκυνητῶν στὸ Κονεργρόϋτ τῆς Βαυαρίας, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐμφάνισι τῶν αἱματηρῶν «στιγμάτων» τῆς Σταυρώσεως στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια τῆς Τερέζας Νόϋμαν. Τὸ παράξενο αὐτὸ φαινόμενο — ποὺ ἐπαναλαμβάνεται πολλὲς φορὲς μέσα στὸ χρόνο — δὲν ἔχει ἐξηγηθῆ ἀπ' τὴν 'Επιστήμη, μολονότι ἔχει δώσει θέμα γιὰ ἀρκετὰ βιβλία καὶ ἑκατοντάδες ἄρθρα.

'Η Τερέζα Νόϋμαν βυθίζεται σὲ ἔκστασι, βλέπει ὀπτασίες καὶ μιλάει τότε τὴν ἀραμαϊκὴ (ἀρχαία ἑβραϊκὴ γλῶσσα). Χάνει ἀφθονο αἷμα καὶ 2—3 κιλὰ ἀπ' τὸ βάρος της, ἀλλὰ τὰ ξαναβρίσκει, μαζί μὲ τὶς δυνάμεις της, μέσα σὲ μιὰ—δυὸ μέρες.

'Υποφέρει ἀπ' τὰ νεφρά της, εἶχε μείνει ἐπὶ 6 χρόνια στὸ κρεβάτι παράλυτη, ἄλλα 4 χρόνια ἦταν τυφλή. Τὸ 1950 ἔπεσε, κτύπησε ἄσχημα, κι' ἕνα πλευρό της ἔσπασε καὶ τῆς τρύπησε τὸν πνεύμονα. Ὡστόσο, δείχνει πὼς εἶναι θαυμάσια στὴν ὑγεία της, μὲ μάγουλα ροδοκόκκινα καὶ σῶμα γεροδεμένο.

Τὸ ἐκπληκτικώτερο δὲ εἶναι πὼς νηστεύει συνεχῶς, μόνιμα καὶ ἀπόλυτα. Ὅπως βεβαιώνει ἡ ἴδια, ἀπ' τὸ 1927 δὲν ἔχει βάλει στὸ στόμα της τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴ Θεία Μετάληψι! Κι' ὅμως δὲν νοιώθει ποτὲ τὴν παραμικρὴ πεῖνα.

Πόσο μπορεῖ λοιπὸν νὰ ζήση κανεὶς χωρὶς νὰ φάη τίποτε; Μερικὲς μέρες μονάχα — ἀπαντοῦν οἱ ἐπιστήμονες. Καί, πολὺ δικαιολογημένα, δὲν δίνουν καμμιὰ πίστι στὶς ἀφηγήσεις τῶν συγχρόνων τῆς Εὐας Ὀλίγκεν, τῆς «φτωχῆς χοιροβοσκοῦ τῆς Βραβάντης», ποὺ βεβαιώνουν πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ συντηρήθηκε ἀπ' τὸ 1597 ὡς τὸ 1611 μονάχα... μὲ τὴ μυρωδιὰ ἑνὸς τριαντάφυλλου! Κατὰ τοὺς χρονικογράφους τῆς ἐποχῆς της, ἡ Εὐα εἶχε προσευχηθῆ τὸ 1594 στὸ Θεὸ νὰ τὴν ἀπαλλάξη ἀπ' τὴν πεῖνα καὶ τὴν ἀνάγκη τοῦ φαγητοῦ. Κι' ἡ θερμὴ παράκλησί της εἰσακούσθηκε.

Χρειάστηκε τρία χρόνια, γιὰ νὰ κόψη σιγὰ-σιγὰ τὴ συνήθεια τοῦ φαγητοῦ. Καί, ἀπ' τὸ 1597, δὲν ἔφαγε πιὰ τίποτε, ὥσπου πέθανε μετὰ 14 χρόνια! Μόνο τὸ 1599 τὴν ἔπεισε ἡ κόμησσα τοῦ Μὲρ νὰ φάη ἕνα κεράσι, ποὺ τῆς προκάλεσε φοβερὴ δυσπεψία!

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνος, ἡ 'Αγγλίδα Ἄννη Μοὺρ θέλησε ν' ἀκολουθήση τὸ παράδειγμα τῆς Εὐας Ὀλίγκεν. Ἀλλὰ... εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ ζῆ σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ εἶχε ἐλαττωθῆ πολὺ ἡ εὐπιστία τοῦ κόσμου κι' εἶχε συστηματοποιηθῆ κάπως ὁ ἐπιστημονικὸς ἔλεγχος!

Μιὰ μέρα, διακήρυξε πὼς εἶχε πάψει νὰ τρώη, γιατὶ δὲν ἀνεχότανε τὴ θέα τῶν φαγητῶν. Γιὰ καιρὸ πολύ, ἔμεινε ὁλογήστικη, χωρὶς νὰ πάθη τίποτε ἡ ὑγεία της.

Οἱ ἐφημερίδες ἀσχολήθηκαν πολὺ μαζί της. Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1808, οἱ τοπικὲς ἀρχὲς τοῦ Τουτμπουρυ, ὅπου κατοικοῦσε, ἀνέθεσαν σὲ μερικοὺς σοβαροὺς κι' ἀξιόπιστους πολίτες νὰ τὴν ἐπιβλέπουν συνεχῶς, μέρα καὶ νύχτα, μὲ ἐναλλασσόμενες τετράωρες («βάρδιες»). Ὁ ἔλεγχος αὐτὸς συνεχίσθηκε 16 μέρες, χωρὶς ν' ἀποκαλύψη κανένα τέχνασμα ἐκ μέρους της.

Στὰ τέσσερα ἑπόμενα χρόνια, ἡ Ἄννη ἐξακολούθησε νὰ προκαλῆ τὸ παγκόσμιο ἐνδιαφέρον, μὲ τὴ νηστεία της. Χάρις στὶς δωρεὲς τῶν θαυμαστῶν της, εἶχε βάλει στὴν Τράπεζα 400 λίρες μέσα σὲ 2—3 χρόνια. Τὸ 1812 ὅμως, ὁ δόκτωρ Ἀλεξάντερ Χέντερσον ἔγραψε ἐναντίον της, κι' αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ διαταχθῆ καινούργιος ἔλεγχος. Ὁρίσθηκε, πράγματι μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἀμερόληπτους ἐπιστήμονες, καὶ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἐναλλὰξ ἀνέλαβε νὰ μένη μέσα στὸ δωμάτιό της, ἐπιτρῶντας την. Τὸ κρεβάτι της εἶχε τοποθετηθῆ πάνω σὲ μιὰν αὐτόματη ζυγαριά.

Ὁ ἔλεγχος ἐπρόκειτο νὰ διαρκέση ἕνα μῆνα. Ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὅμως παρατηρήθηκε πὼς ἡ Ἄννη ἔχανε συνεχῶς βάρος. Μετὰ 9 ἡμέρες, εἶχε κατεβῆ σὲ κακὰ χάλια!

Τὴν προειδοποίησαν τότε πὼς θὰχε ἡ ἴδια τὴν εὐθύνη, ἂν πέθαινε ἀπ' τὴ συνέχισι τῆς νηστείας της. Ἐκείνη τρόμαξε καὶ τοὺς ὡμολόγησε ὅτι σ' ὅλα τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔτρωγε κρυφά, τόσο ὥστε νὰ συντηρῆται. Κατὰ τὶς 16 μέρες τοῦ πρώτου ἐλέγχου, τὴν εἶχε βοηθήσει στὴν ἀπάτη της ἡ κόρη της. Οἱ πετσέτες ὅπλαδή, μὲ τὶς ὁποίες τῆς ἔπλενε κάθε τόσο τὸ πρόσωπο, ἦσαν μουσκεμένες... μὲ γάλα, καὶ τὶς ἔστυβε μέσ' στὸ στόμα της, χωρὶς ν' ἀντιληφθοῦν τίποτε ἐκεῖνοι ποὺ φύλαγαν μέσ' στὸ δωμάτιο!

Ἄλλοτε πάλι, καθὼς τὴ φιλοῦσε, περνοῦσε κρυφὰ τροφὴ ἀπ' τὸ στόμα της στὸ δικό της!

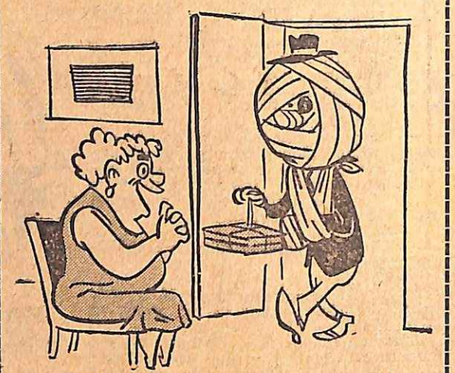
Σ' ἄλλες περιπτώσεις, οἱ ἰσχυρισμοὶ διαφόρων ὅπλεν νηστευτριῶν ὑποστηρίχθηκαν ἀπὸ ἐπιστήμονες γιατροὺς, ποὺ ἔπεσαν ἀσφαλῶς θύματα τῆς εὐπιστίας τους. Ἔτσι, στὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος, πέντε γιατροὶ βεβαίωσαν ὅτι ἡ Λουΐζα Λατὼ δὲν ἔφαγε, δὲν ἤπιε καὶ δὲν κοιμήθηκε καθόλου ἐπὶ 4 ὁλόκληρα χρόνια! Τέλος, ἡ Βελγικὴ Βασιλικὴ Ἀκαδημία Ἰατρικῆς ἀνέθεσε στὸ δόκτορα Βαρλαμὸν νὰ κάνη ἕνα ἔλεγχο.

Κι' ἐκεῖνος ἀνακάλυψε στὸ σπίτι τῆς Λουΐζας... ἕνα κρυφὸ ντουλάπι γεμᾶτο τρόφιμα, καὶ τὴν ἀνάγκασε τότε νὰ ὁμολογήση ὅτι «ἔτρωγε κάπου—κάπου»!

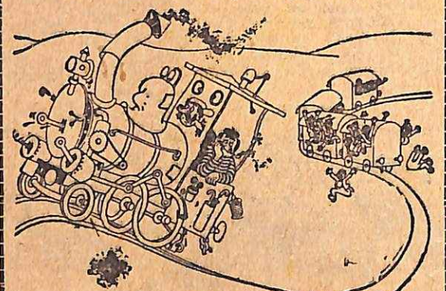
Μιὰ ἰατρικὴ διασημότης, ὁ δόκτωρ Ἴμπερ—Γκουρμπεῦρ, ὑπῆρξε θερμὸς ὑποστηρικτὴς κάποιας Πάλμα ντ' Ὅρια, ποὺ ἰσχυριζόταν πὼς δὲν εἶχε φάει τίποτε ἐπὶ 7 χρόνια καὶ πὼς ἔπινε μονάχα νερό, διαρκῶς, γιὰ νὰ σβύση μιὰ «ἐσωτερικὴ φωτιά» της. Ὁ γιατρὸς λοιπὸν βεβαίωσε ὅτι ἡ θερμοκρασία της ἦταν ...100 βαθμῶν, ὅτι εἶχε πιὴ μπροστά του δυὸ καράφες νερὸ καὶ τὸ στόμα της εἶχε κάμει ὕστερα ἐμετὸ ἀπὸ λάδι! ὅτι κάποτε ἔκανε ἐμετὸ ἀπὸ λάδι τόσο καφτὸ ὥστε... πήραν φωτιὰ τὰ ἐρώτουχά της! Ποιὸς ξέρει τὶ ἄλλα ἐρωτουχά της! Ποιὸς ξέρει πὼς ἡ παμπόνηρη Πάλμα...

Ἡ Σάρα Τζάκομπ, ἡ «Ὀυαλλὴ νηστεύτρια», εἶχε πάθει, σὲ ἡλικία 10 ἐτῶν, σπασμοὺς καὶ πόνους στὸ στομάχι. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἔπαψε νὰ τρώη, καὶ παρατήρησε πὼς μποροῦσε νὰ ζήση θαυμάσια χωρὶς τροφή. Ἔτσι βεβαίωναν τουλάχιστον οἱ γονεῖς της, δυὸ φτωχοὶ ἀγρότες. Αὐτὸ κράτησε 2 χρόνια. Ὁ θόρυβος ὅμως ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ στὴν κοινὴ γνώμη, ἔκανε τὴ Βασιλικὴ Ἀκαδημία τοῦ Λονδίνου νὰ στείλη ἐπιτροπὴ γιατρῶν. Ὅταν λοιπὸν αὐτοὶ τὴν ὑπέβαλαν σὲ ἀγρυπνη παρακολούθησι, ἡ Σάρα ἄρχισε νὰ χάνη διαρκῶς βάρος καὶ γ' αὐσυνεπίζη ἀνησυχαστικά.

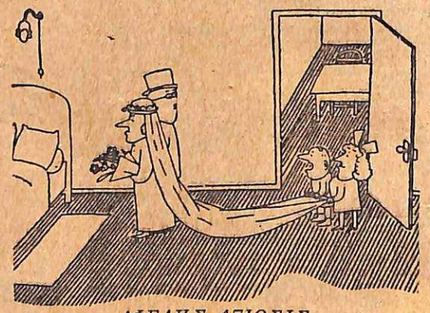
Φυσικά, οἱ γονεῖς της ἐπέμεναν νὰ μὴν τὴν ἀφίνουν νὰ πάρη καμμιὰ τροφὴ ὡς ὅτου πέθανε ἀπὸ ἐξάντλησι! Ὁ πατέρας της καταδικάσθηκε τότε σὲ 12 μηνῶν φυλάκισι κι' ἡ μητέρα της σὲ 6 μηνῶν.

— "Ἀχ! Μπάμπη μου, πῶς θυμήθηκες ἐφέτος, ὅτι σήμερα εἶναι ἡ ἐπέτειος τῶν γάμων μας;

— Εἶδες πόσο εὔκολα βγάζουμε τὸν ἀνήφορο σήμερα;

ΑΦΕΛΗΣ ΑΞΙΩΣΙΣ

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ θέσι καὶ γιὰ μᾶς;... Κι' ἐμεῖς νυστάζουμε!...

Κυνῆγι μὲ τὴ βροχή!

Τὴν 'Αναστασι καὶ πάλιν οἱ πιστοὶ πανηγυρίζουν
καὶ τὰ τόσα τους τερτίπια μονομιᾶς παραμερίζουν,
γιατὶ ξέρουν, κατὰ βάθος,
ὅτι τέτοια μέρα λείπει κάθε λύπη, κάθε πάθος
κι' ὅτι πρέπει ὅλοι κι' ὅλες νὰ χαροῦν καὶ νὰ παραγσχάσουν
ἔστω κι' ἂν συνέβη ἀκόμη τὰ...πασχάλια τους νὰ χάσουν!

*

Ἀναστάσεως καμπάνα πάλι σήμερα σημαίνει
στὴν ἀνάστατη τὴν πλάσι καὶ τήν...ἀναστατώμένη
καὶ τὴν ἐπιβεβλημένη τὴν ὑπόμνησι σοῦ κάνει
ὅτι πρέπει, "Ἑλληνά μου, κι' ὁ καϋμός σου νὰ γλυκάνη...

Νὰ ξεχάσης μιὰ σταλιὰ
τὰ φασομάκια τὰ παληά,
νὰ γιορτάσης λίγες ὧρες ἐφημέρων ἀγαθῶν
καὶ νὰ μὴ σκεφθῆς πὼς ἔχεις ὅλο χρόνους τῶν...παθῶν!

*

Τὶς λαμπρές, λοιπόν, ἐκεῖνες τὶς στιγμές σου
(καὶ τὶς ὧρες,
τὶς φουρτοῦνες σου λησμόνα, τὰ δεινά σου καὶ τὶς μπόρες
κι' οὔτε μιὰ στιγμὴ μὴ βάζης στὸ μυαλό σου καὶ στὴ σκέψι,
πὼς ἡ Οὔλεν μᾶς τὰ ἔχει ἀπερίγραπτα...μουσκέψει!
Δηλαδή, μὴ λογαριάζης, εἴτε βρέχει, εἴτε δὲν βρέχει,
μόνον ὁ εἰσπράκτοράς της κι' ὁ...λογαριασμός της τρέχει
κι' ἂν τῆς πῆς πὼς τὸ νερό της ἐλαττώθηκε αὐτοματώς,
«νίπτει πάντοτε τὰς χεῖρας», ὥσπερ...Πόντιος Πιλάτος!

*

"Ἐξω βάσανα καὶ φτώχεια» ἀπαιτεῖ τέτοια γιορτὴ
καὶ τελείως ἐπιβάλλει νὰ ξεγάσης κάθε τι
Ἄρα, κάθε σου λαχτάρα,
πρέπει σήμερα νὰ λείψη
κι' ἂς ἐπῆγαν τὰ τσιγάρα
τ' ἀφιλότιμα σὰ ὕψη
καὶ γιὰ τοὺς περισσοτέρους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κοινούς,
τὸ μικρὸ τὸ πακετάκι... «ἀνελήφθη εἰς οὐρανούς»!

*

Ἐὐλαβῶς κι' αὐτὸ τὸ χρόνο, τὸ «Χριστὸς 'Ανέστη» ψάλε,
ποὺ διέλυσε τὸ σκότος καὶ κατέλυσε τὸν "Ἅδη
καὶ ἀπόφασί σου πάρ'το καὶ χαμπάρι, στὸ φινάλε,
πὼς στὴν πόλι μας καὶ μόνον βασιλεύει τὸ...σκοτάδι!
Τῶχει, φαίνεται, τὸ ἄστυ τὸ λεγόμενον 'Αθῆναι,
φωτισμὸς νὰ μὴ γνωρίζη τί θὰ πῆ καὶ τί ἐστι,
ἐπειδὴ προστάτοια του μιὰ θεά...γλαυκῶπις εἶναι
κι' ἐπιβάλλεται νὰ γίνουν... κουκουβάγιες κι' οἱ ἀστοί!

*

Ἀναστάσεως ἡμέρα πάλι φέτος ξημερώνει,
ποὺ κι' αὐτούς, κατὰ κανόνα, τοὺς ἀγρίους ἡμερώνει...
Συνεπῶς τίς...ἀγριάδες παρατῆστε, τέτοια μέσα,
μισθωταὶ κι' ἰδιοκτῆται, ποὺ σηκώσατε παντιέρα...
Μιᾶς προχείρου σας εἰρήνης ὑπογράψατε συνθήκη,
στὸ κρασὶ βάλτε νερακὶ καὶ τή...μάχαιρα στὴ θήκη!
Θυμηθῆτε καὶ τηρῆστε τὸ «'Αλλήλους ἀγαπᾶτε»
κι' ὄχι στὰ «τσουγκρίσματά σας» τά..κεφάλια σας
(νὰ σπάτε!

*

Χαρμοσύνως ἡ καμπάνα πάλι σήμερα χτυπᾶ
καὶ δὲν πρέπει, φίλιππέ μου, νἄχης μοῦτρα
(σκυθρωπά...
Ξέχνα σήμερα τὴ γκίνια,
τὰ χαμένα «μπιγκικίνια»
καὶ τοὺς δρόμωνες, ἐν γένει, ποὺ συνέχεια τοὺς
(τρέφεις,
ἐπειδὴ σ' αὐτοὺς στηρίζεις τῆς ζωῆς σου τ' ἀγαθὰ
κι' ὁλόενα στὴν 'Αθήνα μὲ τὰ πόδια ἐπιστρέφεις
καὶ θαρρεῖς πὼς ἀνεβαίνεις συνεχῶς τὸν...Γολγοθᾶ!

*

Ὅσο δήποτε κι' ἂν εἶναι οἱ καιροί μας πονηροί,
ὁ Ρωμηὸς τὰ ἔθιμά του πρέπει πάντα νὰ τηρῆ...
Καὶ θὰ ποῦν, ἀνυπερθέτως, αὐθωρεὶ καὶ μ' ἕνα στόμα
κι' οἱ φτωχότεροι ἀκόμα:
«Πάσχα τὸ σεβάσμιόν μας, εὐφρανθῶμεν ἀδελφοί,
κι' ἂν δὲν ψήνουμε ἀρνάκι, δὲν μᾶς... καίγεται καφπί!
Μᾶς ἀρκεῖ ἕνα κοψίδι βουβαλιοῦ κατεψυγμένου
κι' ἐν πολλοῖς...κατεργασμένου,
Καὶ ἂς ποῦμε, κατ' ἀνάγκην, καὶ δικαιολογημένως
πὼς στὸ ζῷδιον τοῦ...Ταύρου εἶν' ὁ "Ἑλλην γενναῖος!»

*

Τὴν παράδοσιν τοῦ Πάσχα, μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων,
εὐλαβῶς ἂς τὴν τηρήση κι' ἡ μερὶς τῶν διδασκάλων.
ποὺ τὰ πάνδεινα ὑπέστη
καὶ μισή... μερὶς κατέστη,
ἐπειδὴ στὴν αὔξησί της ὅλο γίνεται κοπάνα
κι' ὅλο πάει στὸν...Καϊάφα κι' ὅλο φεύγει γιὰ τὸν...
(Ἄννα!

"Ετσι... τρώει τὸν καιρό της ἀενάως κι' ἐσαεί
καὶ κανεὶς δὲν ξέρει πότε θὰ χορτάση καὶ...φαΐ!

*

Τὴ λαμπρὴ ἐτούτη μέρα, ποὺ χαρὰ Θεοῦ θὰ πῆ,
κι' ἡ πλειὰς τῶν ὑπαλλήλων ἂς γιορτάση χαρωπὴ
ἂν καὶ εἶναι οἱ καϋμένοι,
πρὸ πολλοῦ...ξεθεωμένοι,
ἀφοῦ πάντοτε κι' ἐκείνους ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τοὺς στέλνουν
καὶ τὸ ἴδιο τὸ τροπάρι τῶν...αὐξήσεων τοὺς ψέλνουν!

Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει, ὅτι στὴ ζωή μας τὴν πεζή,
ὁ φτωχὸς ὑπαλληλάκος γιὰ τὰ μάτια μόνο ζῆ,
ἤτοι γιὰ τὸ θεαθῆναι
κι' ἂν τὸ καλοεξετάσης «ἡ ζωή... ἐν τάφῳ» εἶναι!

*

Τῶπα καὶ τὸ ξαναλέω: Τὶς σκοτοῦρες ὅλοι ἄστε
κι' εὐφρανθῆτε τὴν ἡμέραν τῆς Λαμπρῆς κι' (ἀγαλλιᾶστε!

Προσοχὴ μόνο μὴν πᾶτε γιὰ σπαταλη παλαβὴ
καὶ μὴ δώσετε, μοιραίως, στὰ...τεκμήρια λαβή.
Μυστικά, λοιπόν, γλεντᾶστε ἀπὸ τὸν ἐφοπλιακὸν
καὶ κρυφὸ τσιμποῦσι κάντε, ἤτοι «Δεῖπνον μυστικόν».

Τὸ λεπτὸ αὐτὸ σημεῖον
ἔχετ' ὅλοι σας ὑπ' ὄψει
πρὶν νὰ πᾶτε στὸ ταμεῖον
καὶ τὸ ἐνταλμα σᾶς κόψη,
γιατὶ θὰ ὁδηγηθῆτε τότε πιὰ στὸν γυμνισμό σας
κι' ἴσως βάλη ὁ φόρος κλῆρον ὡς καὶ στὸν...ἰματισμό σας!

*

Τὴν θερμὴν εὐχὴν ἐκφράστε στοὺς μεγάλους μας ἐν τέλει,
νὰ μὴ τὸ παρατραβήξουν τὸ σκοινὶ τους καὶ (τὸ τέλι...
Τοὺς πυραύλους των ν' ἀφίσουν, τὶς ὀβίδες
(καὶ τὶς μπούκες
κι' ἀναστάσιμες κι' ἐκεῖνοι νὰ πετάνε... «τρακα-(τρούκες»!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ημιωρισούλα μας

ΤΟ ΑΥΓΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ — Η κ. ΕΡΓΟΛΑΒΟΥ — Ο ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ — Η κ. ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΟΥ — Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ — Η κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ—Ο κ. ΥΠΟΥΡΓΟΣ—Ο ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ σπίτι τοῦ ἐργολάβου).

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ (συνεχίζει κουβέντα): ...Αὐτὸς ὁ τμηματάρχης εἶναι πολὺ ὑπηρεσιακός. Μοῦ κόβει ἀπὸ δῶ, μοῦ κόβει ἀπὸ κεῖ, μὲ ταλαιπωρεῖ, μοῦ κάνει αὐστηρὸ ἔλεγχο ἀκόμα καὶ γιὰ μιὰ δεκάρα. Σκολαστικός!

Κα ΕΡΓΟΛΑΒΟΥ: Δὲν σοῦ τὸ κάνεις κανένα δῶρο;

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ: Ἀστειεύεσαι; Νὰ δεχθῆ δῶρο ὁ τμηματάρχης;

Κα: Γιατί; Ὅλα γίνονται στὴ ζωή...

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ: Ὅλα γίνονται ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρης τὰ πρόσωπα καὶ νἄχης πληροφορίες. Ἀλλοιῶς κινδυνεύεις νὰ σὲ βγάλη ἔξω μὲ τὶς κλωτσιὲς ἢ καὶ νὰ σὲ στείλη στὸν Εἰσαγγελέα.

Κα: Ζήτημα χειρισμοῦ! Πρέπει νὰ βρῆς ἕναν ἐξυπνο τρόπο. Τὰ πάντα εἶναι ἁπλᾶ. Σὲ κάθε πρόβλημα χρειάζεται νὰ βρῆς τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου. ('Εμπνέεται): Ἄ! Τὸ βρῆκα!

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ: Ποιό;

Κα: Τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου! Εἶναι μάλιστα καὶ κόκκινο!

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ: Βρῆκες τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου καὶ εἶναι κόκκινο; Δὲν καταλαβαίνω.

Κα: Θὰ καταλάβης ἀμέσως. Σεῖς οἱ ἄνδρες εἶσαστε γενικῶς λίγο βραδύνοες!... Ἄκουσε, λοιπόν. Ἔρχεται Πάσχα. Θὰ πάρης ἕνα ὡραῖο πολυτελὲς μεταξωτὸ αὐγὸ ἀπὸ ἕνα μεγάλο ζαχαροπλαστεῖο καὶ θὰ τὸ στείλης στὸν τμηματάρχη μὲ τὴν κάρτα σου.

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ: Εἶσαι ἀνόητη! Μ' ἐν' αὐγὸ ποὺ κάνει ἕνα κατοστάρικο θὰ συγκινηθῆ ὁ τμηματάρχης;

Κα: Μὴ βιάζεσαι! Μέσα στὸ αὐγὸ θάχης τυλίξει σὲ τζελατίνα πενῆντα χρυσὲς λίρες καὶ θὰ τὶς ἔχης σκεπάσει μὲ σοκολάτες! Αὐτὸ εἶναι τὸ κόκκινο αὐγὸ τοῦ Κολόμβου!

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ (σκέπτεται): Πρώτης τάξεως ἰδέα!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ σπίτι τοῦ τμηματάρχου).

Ο ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ:... Γυναῖκα, ξέρεις τί-λέω;

Κα: Τί;

Ο ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ἐπικειμένων τῶν προαγωγῶν, νὰ καλοπιάσω λιγάκι τὸ Διευθυντή μου μὲ μιὰ ἐκδήλωσι ἀφροτητος.

Κα: Δὲν εἶν' ἄσχημη ἰδέα.

Ο ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Εἶναι πολὺ καλὴ μάλιστα. Καὶ λέω νὰ τοῦ στείλω αὐτὸ τὸ ὡραῖο μεταξωτὸ αὐγὸ ποὺ μοῦ χάρισε σήμερα ἐκεῖνος ὁ ἐργολάβος.

Κα: Θὰ κάνης λαμπρά! Ἔτσι θὰ πιάσῃ τόπο.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ σπίτι τοῦ Διευθυντοῦ).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Νὰ πάρη ὁ διάβολος, δὲ μοῦ θυμίζεις καὶ σὺ τίποτα. Περιμένω ἀπ' τὸν ὑπουργὸ νὰ μὲ κάνη γενικὸ διευθυντὴ καὶ κάθομαι μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια.

Κα: Τί θέλεις νὰ κάνης; Νὰ λύσης τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ὄχι. Νὰ στείλω στὴν κυρία ὑπουργοῦ ἐν' αὐγὸ καὶ λίγες πασχαλιές. Νὰ κάνω μιὰ ἐκδήλωσι ἀφροτήτος.

Κα: Ἔ, διάλεξε ἀπ' τὸ μπουφὲ καὶ πάρε. Σαράντα μᾶς ἔχουνε στείλει.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: (πλησιάζει στὸ μπουφέ): Νομίζω πὼς αὐτὸ τὸ αὐγὸ ποὺ μοῦστειλε σήμερα ἐκεῖνος ὁ τμηματάρχης εἶναι τὸ καλύτερο...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ, μετὰ τὸ Πάσχα).

ΥΠΟΥΡΓΟΣ (ἐμβρόντητος, ἐξαλλος, μόλις συγκρατούμενος): Σᾶς ἐκλαμβάνω ὡς παράφρονα, κύριε καὶ διὰ τοῦτο δὲν σᾶς στέλνω μὲ χειροπέδες εἰς τὸν εἰσαγγελέα!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (κατάπληκτος): Ἐμένα κ. ὑπουργέ; ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Σᾶς μάλιστα! Ἤκουσα διὰ πώρωσιν καὶ διὰ θράσος ἀλλὰ μέχρι τοιούτου σημείου, ὁμολογῶ, δὲν τὸ ἐφανταζόμην!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μὲ συγχωρῆτε κ. ὑπουργὲ ἐὰν ὑπέπεσα εἰς σφάλμα...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Σφάλμα; Νὰ στείλετε πενῆντα χρυσὲς λίρες μέσα σ' ἕνα κόκκινο αὐγό, στὸν ὑπουργό σας, τὸ λέτε σεῖς σφάλμα; Καὶ δὲν αἰσχύνεσθε οὔτε αὐτὴν τὴν στιγμήν;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (ἔχει τὸ αἴσθημα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τοῦδωσαν μιὰ στὸ κεφάλι μὲ τὸν ὑποκόπανο): Πενῆντα χρυσὲς λίρες μέσα στὸ κόκκινο αὐγό; Ἄ, τὸν ἀτιμο τὸν τμηματάρχη! Κύριε ὑπουργέ, θὰ σᾶς ἐξηγήσω! Θὰ σᾶς τὰ ὁμολογήσω ὅλα!

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Πηγαίνετε ἔξω καὶ θὰ ἰδῶ τί θὰ γίνη μὲ σᾶς.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ τμηματάρχου).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (εἰσβάλλει): Ἀπολύεσθε! Σᾶς κάνω αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔγγραφο καὶ σᾶς παραπέμπω στὸ συμβούλιο μὲ τὸ ἐρώτημα τῆς ἀπολύσεως!

ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ἐμένα; Ἐμένα κ. Διευθυντά;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σιωπή! Ἀπεπειράθητε νὰ ἐξαγοράσετε τὴν συνειδησιν τοῦ διευθυντοῦ σας μὲ πενῆντα χρυσὲς λίρες μέσα σ' ἕνα κόκκινο αὐγό. Ποιὸς ξέρει τί βρωμοδουλειὲς κάνετε δῶ μέσα! Καὶ ἐγώ, κύριε, τὸ στειλα στὸν ὑπουργὸ τὸ αὐγό σας καὶ παρ' ὀλίγον νὰ χάσω τὴ θέσι μου. Δὲν ξέρω κι' ἂν τὴ χάσω.

ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ (πράσινος, μπλέ, κόκκινος, καὶ πάλι πράσινος): Ἄ, τὸν ἀτιμο τὸν ἐργολάβο!... Θὰ σᾶς ἐξηγήσω κ. Διευθυντά.

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στὸ σπίτι τοῦ ἐργολάβου).

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ (μὲ τὸ δεξὶ μάτι πρησμένο):... Καὶ τὸ αὐγὸ ἔφτασε στὰ χέρια τοῦ ὑπουργοῦ! Τὸ φαντάζεσαι;

Κα: Ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ: Πῶς; Ἐχεις πάλι καμμιὰ «φαεινὴ ἰδέα» νὰ διαλύσης τὸ ὑπουργεῖο;

Κα: Αὔριο θὰ δῆς!

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στὸ ζαχαροπλαστεῖο).

Κα 'Εργολάβου (συνεχίζει κουβέντα): Εἶναι πολὺ μεγάλη διαφήμισις γιὰ τὸ κατάστημά σας. Καὶ θὰ ἐμφανισθῶ ἐγὼ μὲ μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ θὰ σᾶς γράψω τώρα καὶ θὰ ὁμολογῶ πὼς πραγματικὰ πῆρα τὸ αὐγὸ μὲ τὶς πενῆντα χρυσὲς λίρες.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Δὲν ἔχω ἀντίρρησι, κυρία μου.

ΣΚΗΝΗ 7η

(Στὸ ὑπουργεῖο τὴν ἑπομένη).

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ (θριαμβευτικά): Διαβάστε κ. τμηματάρχα: «Εἰς τὰ πωληθέντα ἀπὸ τὸ κατάστημά μας αὐγά, ὑπῆρχε ὡς δῶρον διὰ τὸν τυχερὸν πελάτην μας καὶ ἕνα αὐγὸ ποὺ περιεῖχε πενῆντα χρυσὲς λίρες)! Εἶναι τὸ αὐγὸ ποὺ ἀγόρασε ἡ γυναῖκα μου γιὰ σᾶς!

ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Χαρᾶς Εὐαγγέλια! Πάω στὸ Διευθυντή!

ΣΚΗΝΗ 8η

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ (στὸ τηλέφωνο): Μὰ δὲν μπορῶ, κύριε, νὰ δεχθῶ πὼς εἶσαστε σεῖς ὁ τυχερὸς καὶ νὰ δημοσιεύσω τὸ ὄνομά σας! Ὁ τυχερὸς εὑρέθηκε. Κι' ὡς τώρα ἔχουν ἐμφανισθῆ ἄλλοι πενῆντα ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι πῆραν αὐγὰ γεμάτα λίρες ἀπ' τὸ μαγαζί μου! Τί διάολο; Ὅλοι κρύβανε λίρες μέσα στ' αὐγὰ φέτο; (Κλείνει τὸ τηλέφωνο): Εἴδατε τί τραβάω μὲ τὴν ἱστορία ποὺ μοῦ ἀνάψατε, κυρία μου;

Κα ΕΡΓΟΛΑΒΟΥ: Τὸ λάθος μου εἶναι ὅτι συμβούλεψα τὴ μέθοδο καὶ στὶς φίλες μου! Καὶ θάχουν ἀναστατωθῆ ὅλες οἱ Τράπεζες καὶ τὰ ὑπουργεῖα! (Χτυπάει τὸ τηλέφωνο): Ἄλλος πάλι!

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Ἐμπρός. Τί βρήκατε; Ἕνα περιδέραιο μέσα στ' αὐγό;... Σύμφωνοι, ἀλλὰ δὲν εἶναι δικό μας. Ψάξετε γιὰ μανταζί νὰ τ' ἀναγνωρίσῃ. Ἐδῶ δὲν γίνεται. Δὲν θὰ μᾶς πιστέψη κανείς!...

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

✪✪

Πασχαλινὲς συνήθειες

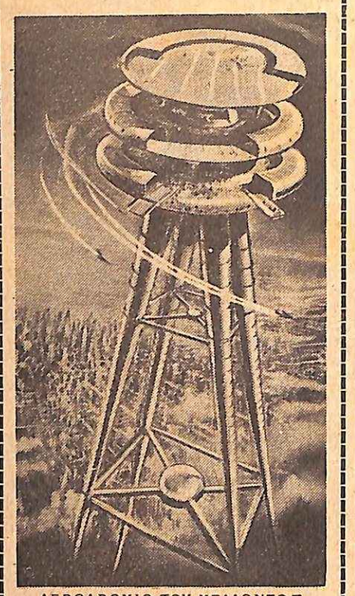
Μιὰ χρονιὰ ποὺ ἔτυχε τὴν ἴδια μέρα Λαμπρὴ καὶ Μπαϊράμι, Τοῦρκοι καὶ Ρωμηοὶ ἀγκαλιαζόντουσαν σὰν ἀδέρφια κι' ἔλεγαν: «Χρόνια πολλὰ ἀγά μου, τὸ Μπαϊράμι σου» καὶ «Νὰ χαίρεσαι τὴν Πασχαλιά σου, γείτονα»!

★

Τὴν Τρίτη τῆς Λαμπρῆς οἱ καλύτεροι νοικοκυραῖοι ἐπαιζαν στὴν αὐλὴ τὸ «ταζιμι», χτυποῦσαν τὰ τούμπανα καὶ χόρευαν τραγουδῶντας. Ἐδίναν μάλιστα ἕνα σαρὰ-γεμινί, σ' ἐκεῖνον ποὺ χτυποῦσε δυνατώτερα τὸ τούμπανο, καὶ παράδες. Μετὰ ἐπήγαιναν στὶς Τριανταδυὸ κολῶνες (Θησεῖο) καὶ στρώνανε τὸ χορὸ οἱ γυναῖκες μὲ τὰ χρυσοκέντητα φουστάνια τους κι' οἱ ἄνδρες μὲ τὰ γιορτινά τους ροῦχα.

★

Στὴν Ἀγγλία, στὴν ἐκκλησία τοῦ Οὐεστμίνστερ κάθε Μεγάλη Πέμπτη συνηθίζουν νὰ μοιράζουν χρήματα σὲ τόσους φτωχούς, ὅσα εἶναι τὰ χρόνια τοῦ βασιλέως. Ἡ συνήθεια αὐτὴ ἰσχύει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἐδουάρδου Γ'.

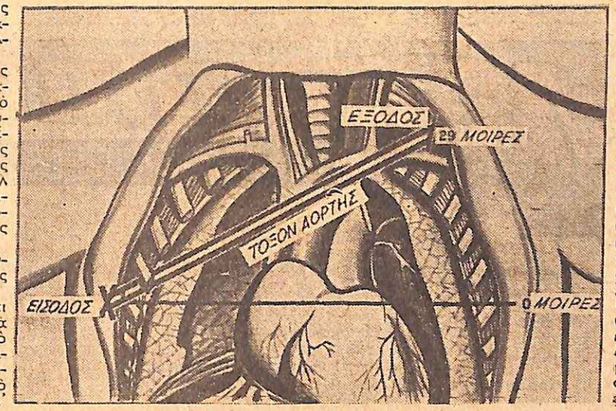
ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ἔπειτα ἀπὸ μακροχρόνιες μελέτες, ὁ ἀρχιτέκτων τῆς Νέας Ὑόρκης, Μόρρις Μπέρμαν, ἑτοίμασε τὰ σχέδια τοῦ ἀλυσοειδίνου αὐτοῦ πύργου, ποὺ θὰ ἔχη ὕψος 11.200 μέτρων καὶ θὰ προορίζεται γιὰ τὴν προσγείωσι καὶ τὴν ἀπογείωσι τῶν ἀεροπλάνων τοῦ μέλλοντος, ποὺ θὰ κινοῦνται στὴν στρατόσφαιρα. Ἡ πραγματοποίησις τοῦ σχεδίου τοῦ Μπέρμαν θὰ στοιχίση 500 ἑκατομμύρια δολλάρια.

Η ΑΡΚΟΥΔΑ ΚΑΙ ΤΟ... ΜΠΙΜΠΕΡΟΝ

Ἡ «Πάττυ» εἶναι μιὰ ἐξυπνη μικρὴ ἀρκούδα τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Βερολίνου, ποὺ ποτὲ δὲν περιμένει νὰ τὴν ταΐσουν. Πηγαίνει καὶ παίρνει μόνη της τὴν μπουκάλα μὲ τὸ γάλα, καὶ τὴν ἀδειάζει ἀπνευστί, χωρὶς νὰ τῆς κόβη τὴν ὄρεξι οὔτε ὁ ἀδιάκριτος φωτογραφικὸς φακός!

Ἡ λόγχη τοῦ Λογγίνου εἰσῆλθε ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ γωνία ποὺ ἐσχημάτισε σχετικὰ μὲ τὴν καρδιὰ εἶναι 20 μοιρῶν, ἐνῶ γιὰ νὰ τὴν διαπεράσῃ θὰ ἔπρεπε, σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ δόκτορος Κοὺρτ Μπέρνα, νὰ εἶνε μόνο 5.

ΑΠΟ ΤΙ ΠΡΟΗΛΘΕ ὁ Θάνατος τοῦ Χριστοῦ;

Οἱ ἐξηγήσεις τῶν συγχρόνων ἐπιστημόνων

Ἀπὸ τί προῆλθε ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πάνω στὸ σταυρὸ τοῦ Γολγοθᾶ;

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς τέσσερις Εὐαγγελιστὲς δὲν μᾶς δίνει σαφεῖς πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ὅμως, καὶ ἰδίως ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι τῆς 'Ιερᾶς Σινδόνος, ποὺ ὁ Γάλλος ποιητὴς καὶ ἀκαδημαϊκὸς Πὼλ Κλωντὲλ εἶχε ἀποκαλέσει «πέμπτο Εὐαγγέλιο», οἱ ἐπιστήμονες ἔδωσαν διάφορες ἀπαντήσεις σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα.

Νὰ πῶς περιγράφει τὸ σταυρικὸ θάνατο ὁ Τσεχοσλοβάκος ἰατρός, δόκτωρ Ὕνεκ:

Στὸν ἄνθρωπο ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ σταυρό, γράφει, τὰ πόδια δὲν συγκρατοῦν πιὰ τὸ σῶμα. Ὅλο τὸ βάρος του πέφτει στὰ χέρια. Καθένα ἀπ' αὐτά, δὲν ὑποβαστάζει μόνον τὸ βάρος τοῦ μισοῦ σώματος, ἀλλ' ἕνα βάρος σχεδὸν διπλάσιο. Ἔτσι οἱ μῦς τῶν χεριῶν τεντώνονται στὸ ἔπακρον καὶ σιγὰ-σιγὰ κυριεύονται ἀπὸ σπασμούς.

Τὰ νεῦρα συμπιέζονται τότε καὶ ὁ σταυρωμένος αἰσθάνεται τρομεροὺς πόνους. Αὐτοὶ οἱ σπασμοὶ καὶ αὐτοὶ οἱ πόνοι εἶνε ὅμοιοι μὲ ἐκείνους τοῦ τετάνου. Ὁ βάκιλλος τοῦ τετάνου προσβάλλει, ὡς γνωστόν, τὰ νευρικὰ κέντρα. Αὐτὰ προκαλοῦν τότε σπασμοὺς ὁλοκλήρου τοῦ μυικοῦ συστήματος, ποὺ συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ἀφορήτους πόνους. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν ἄνθρωπο ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ σταυρό. Καὶ σ' αὐτὸν ἐπίσης οἱ σπασμοὶ καὶ οἱ πόνοι ξαπλώνονται σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα καὶ παρεμποδίζουν τὴν κανονικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἔτσι ἐλαττώνεται συνεχῶς ἡ ποσότης τοῦ ὀξυγόνου ποὺ φτάνει στοὺς πνεύμονες καὶ τελικὰ ἐπέρχεται ὁ θάνατος. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό, ὅμως, ἀργεῖ νὰ ἐπέλθη καὶ γι' αὐτὸ ὁ σταυρικὸς θάνατος ἐθεωρεῖτο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μαρτυρικούς.

Κατὰ τὸν δόκτορα Ὕνεκ, λοιπόν, ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ ἐπῆλθε ἀπὸ μιὰ βραδεῖα ἀσφυξία.

Στὴν ἴδια αἰτία ἀποδίδει τὸ θάνατό του καὶ ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων Κοὺρτ Μπέρνα. Ὑποστηρίζει, ὅμως, ὅτι οἱ λόγοι ποὺ τὴν ἐπροκάλεσαν, ἦταν ὁλότελα διαφορετικοί.

Ὁ δόκτωρ Μπέρνα ὑπενθυμίζει, πρῶτα-πρῶτα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ζήτησε σὲ κάποια στιγμὴ νὰ πιῆ. Ἕνας Ρωμαῖος στρατιώτης τοῦ ἔδαλε τότε στὸ στόμα ἕνα σφουγγάρι μουσκεμένο στὸ ξύδι. Ἀμέσως ἔπειτα, ἐπῆλθε ὁ θάνατος.

Ἀλλά, παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Μπέρνα, εἶναι πιθανὸν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται στὸ ὀξύτερο σημεῖο τῆς πάλης μὲ τὸ θάνατο, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πρόκειται νὰ πεθάνῃ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, νὰ ἔχη τὴ δύναμι νὰ μιλήσῃ καὶ μάλιστα τόσο καθαρά, ὥστε νὰ ἀντιληφθοῦν τὰ λόγια του ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονται γύρω του;

Ὁ δόκτωρ Μπέρνα θεωρεῖ τὸ πρᾶγμα τελείως ἀπίθανο καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ἔχουν ἀσχοληθῆ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, συμφωνοῦν μὲ τὴ γνώμη του. Τὸ λογικώτερο, λοιπόν, εἶναι νὰ ὑποθέσουμε, ὅτι τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Χριστὸς φώναξε «διψῶ!» — καὶ αὐτὸ τὸ βεβαιώνουν οἱ τρεῖς ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελιστές — περάσε μὲ τὴ λόγχη του τὴν καρδιὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ γωνία ποὺ ἐσχημάτισε ἡ λόγχη μὲ τὴ γραμμὴ τοῦ θώρακος, ἦταν 29 μοιρῶν. Ἐνῶ, γιὰ νὰ διαπεράσῃ τὴν καρδιὰ τοῦ Ἰησοῦ, θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν μόνον 5 μοιρῶν. Ἡ θέσι τοῦ στίγματος πάνω στὴν 'Ιερὰ Σινδόνα, ἄλλωστε, δείχνει ὅτι τὸ χτύπημα δόθηκε ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

Σὲ τί ὀφείλετο τότε ἡ ἄφθονη ροὴ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ νεροῦ (ὀρροῦ) ποὺ ἀναφέρει ὁ 'Ιωάννης: Κατὰ τὸν δόκτορα Μπέρια, ὁ Ρωμαῖος στρατιώτης τράβηξε ἀπότομα τὴ λόγχη του πρὸς τὰ ἔξω. Μπῆκε τότε ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ ὀπὴ ἕνα ρεῦμα ἀέρος, ποὺ ἐπροκάλεσε τὴν ἔξοδο τοῦ αἵματος καὶ τοῦ νεροῦ.

Στὴν 'Ιερὰ Σινδόνα, μὲ τὴν ὁποία τυλίχτηκε τὸ σῶμα τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ὁποία φυλάσσεται σήμερα στὸ Τουρῖνο, διακρίνεται ἡ ὀπὴ ἀπ' ὅπου βγῆκε ἡ λόγχη.

—Σουρουΐ, κράτα μου καλὰ τὸν καθρέφτη. Ἔτσι ποὺ τὸν κρατᾶς, βλέπω τὸ πρόσωπό μου πλατὺ καὶ πλαδαρό.

Γονατισμένη στὰ πόδια τῆς Βασίλισσας τῆς Χαβάης, τῆς Καχουμάνο, ἡ Σουρουΐ, προσπαθοῦσε μ' ὅλη της τὴν καρδιά, νὰ εὐχαριστήση τὴν κυρά της.

— Βασίλισσά μου, κάνω ὅ,τι μπορῶ! Καλύτερα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σοῦ κρατήσω τὸν καθρέφτη...

Πέρασε ἡ Καχουμάνο τὸ χέρι της στὸ πρόσωπό της.

— Ἄχ, ἀναστέναξε, ἴσως νἄχης δίκηο, ἴσως νὰ μὴ φταὶς ἐσύ. Ἴσως νὰ εἶναι ἔτσι τὸ πρόσωπό μου, ὅπως τὸ δείχνει ὁ καθρέφτης. Μαραμένο καὶ πλαδαρό...

— Ὄχι, ἀφέντρα μου. Τὸ πρόσωπό σου εἶναι ὅμορφο, πιὸ ὅμορφο ἀπὸ μιᾶς εἰκοσάχρονης κοπέλλας!...

— Κι' ὁ καθρέφτης λέει ψέμματα; ρώτησε δύσπιστα ἡ Βασίλισσα.

— Λέει ψέμματα, ναί, ὁ καθρέφτης, γιατὶ σὲ ζηλεύει!...

— Καὶ γιατί δὲν μὲ ζήλευε τότε ποὺ ἤμουν εἴκοσι χρόνων καὶ μὲ ζηλεύει τώρα ποὺ ἔκλεισα τὰ σαρανταπέντε;...

—Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ἀξιοθαύμαστο! Ἐνῶ τὰ χρόνια σου πέρασαν, ἡ νειότη σου δὲν περνάει ποτέ.

Ἅρπαξε ἡ Καχουμάνο τὸν καθρέφτη ἀπὸ τὰ χέρια τῆς πιστῆς ἀκολούθου της. Κυττάχτηκε μὲ ἀγωνία. Ἔπειτα ἀναστέναξε βαρειά:

— Ὁ καθρέφτης λέει τὴν ἀλήθεια, Σουρουΐ. Τὰ δικά σου χείλη λένε ψέμματα!...

— Ὄχι, Βασίλισσά μου...

— Ναί, ναί, καλή μου Σουρουΐ. Λένε ψέμματα ἀπὸ ἀγάπη. Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ μὲ πληγώσης.

— Τότε τὰ μάτια μου ἀπὸ ἀγάπη, βλέπουν ψεύτικα, εἶπε μ' ἕνα κολακευτικὸ χαμόγελο ἡ Σουρουΐ. Ἐπειδὴ σὲ βλέπω πάντα τὴν πιὸ πεντάμορφη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

Ἄφησε ἡ Καχουμάνο τὸν καθρέφτη, κι' ἔγειρε πίσω στὴν ψάθινη πολυθρόνα της. Τέντωσε τὰ παχειά της μπράτσα κι' ἔπειτα τὰ χάϊδεψε μὲ φιλαρέσκεια.

— Κύττα, Σουρουΐ, τὰ μπράτσα μου εἶναι σὰν μεταξωτὰ ἀκόμα. Κι' ὁ λαιμός μου εἶναι ὁλοστρόγγυλος. Μονάχα ποὺ πάχυνα τόσο.

— Τὰ πάχη εἶναι κάλλη, εἶπε ἡ σκλάβα.

— Ναί, θυμάσαι τὸ κορμί μου πρὶν πέντε χρόνια ἀκόμα; Ἦταν πιὸ χυτὸ κι' ἀπὸ ἄγαλμα. Καὶ τώρα, τὸ πάχος μοῦ παραμόρφωσε τὶς γραμμές. Ποῦ εἶναι ἡ μέση μου ἡ λυγερή; Ποῦ εἶναι οἱ γάμπες ποὺ κυλοῦσαν σὰν φίδια;

— Κάθε ἡλικία ἔχει τὴν ὁμορφιά της, βασίλισσά μου. Κι' ἐσὺ ἔχεις σήμερα τὴν ὁμορφιὰ τῆς ὥριμης γυναίκας. Ἀλλὰ πές μου, πιὸ νόστιμο δὲν εἶναι πάντα τὸ φροῦτο ὅταν ἔχη ὅλους του τοὺς χυμούς;

— Ἐσὺ τὰ λὲς ὅλα αὐτά, ἀναστέναξε ἡ Καχουμάνο, κι' ἄξαφνα τὸ πρόσωπό της σκυθρώπασε.

Κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε ψιθυριστή:

— Τὰ παλληκάρια δὲν τὰ λένε πιὰ αὐτά, Σουρουΐ. Τὰ παλληκάρια δὲν μὲ κυττᾶνε μὲ μάτια γεμάτα ἔρωτα, ὅπως μιὰ φορά...

— Ὄχι, ὄχι!... φώναξε μὲ τρόμο ἡ σκλάβα. Τὰ παλληκάρια εἶναι ὅλα ἐρωτοχτυπημένα μαζί σου πάντα, Βασίλισσά μου. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τοὺς δείξης τὴν εὐνοιά σου καὶ εἶναι ἕτοιμα ὅλα νὰ σκοτωθοῦν στὰ πόδια σου, ὅπως ἄλλοτε!...

— Ὅπως ἄλλοτε! ἀναστέναξε βαρειὰ ἡ βασίλισσα. Ἄχ, Σουρουΐ. Νομίζω στ' ἀλήθεια πὼς γέρασα.

— Τί λόγια εἶναι αὐτά; φώναξε τρέμοντας ἡ Σουρουΐ. Πρώτη φορὰ τ' ἀκούω ἀπὸ τὰ χείλη σου.

— Ἄκου ποὺ σοῦ λέω, νομίζω πὼς γέρασα. Κι' ἐγὼ ἔλεγα πὼς ἡ νειότη μου θὰ βαστάξη αἰώνια.

— Τί σὲ κάνει νὰ τὸ πιστεύης αὐτό;

Δίστασε μία στιγμὴ ἡ Βασίλισσα. Ἔπειτα ἔκανε νόημα στὴν ἀκόλουθό της.

— Ἔλα ἐδῶ! Ἔλα κοντά...

Ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο της ἕνα μάτσο κόκκινα γιασεμιά.

— Τὰ θυμᾶσαι αὐτά; ρώτησε.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ταραγμένη ἡ γυναῖκα.

— Τὰ θυμᾶσαι καλά, ἔ; Μοῦ τἄδωσε μία μέρα ὁ Ζάμπα, τὸ ὅμορφο παλληκάρι, ποὺ μὲ πῆγε περίπατο μὲ τὴν πιρόγα του...

— Ναί, βασίλισσά μου, καὶ φαινόταν ἐρωτοχτυπημένος μαζί σου.

— Μοῦ τἄδωσε, ὅταν βγήκαμε στὴ στεριά, καὶ θυμᾶσαι τί τοῦ εἶπα ἐγώ;

— Δὲν θυμάμαι, ἀφέντρα μου.

— Τοῦ εἶπα: «Ζάμπα, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ λουλούδια σου. Κύττα μονάχα νἄρθῆς στὸ παλάτι μου μιὰ νύχτα νὰ μὲ βρῆς, πρὶν μαραθοῦνε. Θὰ τὰ φυλάω. Κι' ἂν μαραθοῦνε πρὶν νἄρθῆς, θὰ καταλάβω πὼς ἔφυγα ἀπὸ τὴ σκέψι σου...».

— Ναί, ναί, ψιθύρισε τρέμοντας ἡ Σουρουΐ.

—Ἀπὸ τότε πέρασε ἕνα φεγγάρι, Σουρουΐ. Κι' ὁ Ζάμπα δὲν ἦρθε.

— Μά, γιατί τὸ παίρνεις ἔτσι, Καχουμάνο; Εἶναι δυνατὸν ἕνας φτωχὸς ψαρᾶς νὰ περιφρονήση τὴν ἀγάπη τῆς Βασίλισσάς του; Πῶς τὸ βάζεις αὐτὸ στὸ μυαλό σου;

— Δὲν ξέρω. Μιὰ φορὰ ὁ Ζάμπα δὲν πάτησε τὸ πόδι του στὸ παλάτι.

— Γιατί δὲν μοῦ τόλεγες τόσον καιρὸ πὼς σὲ τρώει αὐτὸς ὁ καημός; Θὰ πήγαινα νὰ τὸν εὕρισκα!...

— Μὰ ἐσὺ πῶς τὸ σκέπτεσαι αὐτό, Σούρουΐ; Μπορῶ νὰ πέσω τόσο ποὺ νὰ τοῦ ζητιανέψω τὴν ἀγάπη του;

— Ὄχι, ὄχι, βασίλισσά μου. Δὲν θὰ ζητιανέψης τὴν ἀγάπη του. Ἀλλά, θὰ πήγαινα νὰ ἰδῶ μὴ τοὔτυχε τίποτα. Μπορεῖ νὰ τοὔτυχε κανένα κακό. Οἱ ψαράδες ὑπόκεινται σὲ κινδύνους. Λίγοι πνίγηκαν; Λίγοι χάθηκαν στὴ θάλασσα; Ποιὸς ξέρει κι' ὁ Ζάμπα... Μπορεῖ αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ βρίσκεται στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, νὰ χαιρεται τὴν ἀγάπη καμμιᾶς νεράϊδας...

— Μὴ θέλης τώρα νὰ μὲ τρελλάνης.

— Μπορεῖ νὰ εἶναι ἄρρωστος. Χίλια-δυὸ πράγματα μπορεῖ νὰ τοὔτυχαν! Τὸ μόνο ποὺ δὲν πρέπει νὰ βάζης στὸ μυαλό σου εἶναι πὼς περιφρόνησε τὴν ἀγάπη σου.

Στάθηκε σκεπτικὴ ἡ βασίλισσα τῆς Χαβάης.

— Κι' ἐμένα δὲν μοῦ τὸ χωράει τὸ μυαλό μου, Σουρουΐ. Ὡς τώρα κανένας ἄντρας δὲν τόλμησε νὰ περιφρονήση τὴν ἀγάπη μου. Σκέπτομαι πὼς κι' ἂν δὲν ἤνοιωθε τίποτα γιὰ μένα, πάλι ἀπὸ σεβασμὸ ἔπρεπε νὰ μοῦ δείξη πὼς ἀνταποκρίνεται στὴν πρόσκλησί μου.

— Μὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ νοιώθη τίποτε γιὰ σένα; Αὐτὴ ἡ σκέψι ποὺ σὲ βασανίζει, πρέπει νὰ φύγη ἀπὸ τὴν καρδιά σου.

Ἡ Καχουμάνο χάϊδεψε μὲ τὰ παχειὰ της δάκτυλα τὰ μαξιλάρια τῆς πολυθρόνας της. Τὰ μάτια της γλύστρησαν μακρυά, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Μπροστὰ της ἁπλωνόταν ἡ θάλασσα, ἀπέραντη. Στὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ φεγγοβολοῦσε ρόδινη καὶ χρυσή, κι' οἱ πισόγες φανταζαν κι' αὐτὲς σὰν μαλαματένιες.

Τραγούδια ἀνέβαιναν ὡς τὸ παλάτι. Τραγούδια λαγγεμένα, χαρούμενα, ἐρωτικά...

Ὁ ἀέρας μοσχοβολοῦσε γιασεμιά.

— Τὰ γιασεμιὰ μεθοῦνε μὲ τὶς εὐωδιές τους, ἀναστέναξε ἡ Καχουμάνο. Μονάχα τὰ δικά μου γιασεμιὰ μαράθηκαν.

Σηκώθηκε. Τὸ σῶμα της, βαρύ, πληθωρικό, μόλις ἄφηνε νὰ μαντέψη κανεὶς πὼς πρὶν λίγα χρόνια ἦταν ἀληθινὰ σὰν καλοδουλεμένο ἄγαλμα. Μονάχα τὸ κεφάλι της στεκόταν ἀκόμα μὲ μιὰ παράξενη μεγαλοπρέπεια στοὺς στητούς της ὤμους. Καὶ ἀπὸ τὴν ἔξοχη ὁμορφιὰ τοῦ προσώπου της, τὰ μάτια της μαῦρα, μεγάλα, ἡδονικά, ἔδειχναν ἀκόμα πὼς ἡ βασίλισσα Καχουμάνο ἦταν ἡ πιὸ ὁμορφη γυναῖκα τῆς Χαβάης στὸν καιρό της.

Προχώρησε ὡς τὸ παράθυρο, ἔγειρε, κύτταξε κάτω στὸν κῆπο.

Κοπέλλες χόρευαν κι' οἱ νεαροὶ ἔπαιζαν τὴν κιθάρα καὶ τὶς κύτταζαν μὲ μάτια ἐρωτευμένα. Ἄντρες καὶ γυναῖκες, φοροῦσαν ἕνα λουλουδένιο στεφάνι στὸ λαιμό. Κι' οἱ κινήσεις τῶν κοριτσιῶν ἦταν χαριτωμένες κι' ἐρωτιάρικες. Ὅλα τὰ πρόσωπα ἄστραφταν ἀπὸ ἔρωτα καὶ χαρὰ τῆς ζωῆς. Καὶ γύρω τὰ κόκκινα γιασεμιὰ γιόρταζαν μεθυσμένα τὴ νειότη καὶ τὴν ἀγάπη.

Ἔμειναν κάμποση ὥρα σκυμμένη ἡ Καχουμάνο, νὰ κυττάζη τὰ κόκκινα γιασεμιά, ποὺ ἀνθοβολοῦσαν, καὶ τὶς κοπέλλες ποὺ χόρευαν.

Ἔπειτα βούλωσε τ' αὐτιά της μὲ τὰ δυό της χέρια.

— Δὲν βαστάω πιά! στέναξε καὶ ἔγειρε πίσω βαρειὰ στὴν πολυθρόνα της.

— Εἶσαι ἄρρωστη, Βασίλισσά μου; ρώτησε τρομαγμένη ἡ σκλάβα.

— Ὄχι. Μὰ δὲ βαστάω ν' ἀκούω αὐτὴ τὴ μουσική.

— Θέλεις νὰ τοὺς πῶ νὰ σταματήσουν;

— Γίνεται αὐτό, Σουρουΐ; ἀναστέναξε ἡ Βασίλισσα. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σταματήση ἡ μουσικὴ κι' ὁ χορός; Τότε τί θὰ κάνουν ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιά; Θὰ πεθάνουν;...

— Μὰ ἀφοῦ δὲν μπορεῖς ἐσὺ ν' ἀκοῦς;

— Καὶ τί φταίνε αὐτοί; Ἂν δὲν τραγουδήσουν, ἂν δὲν παίξουν κιθάρα, ἂν δὲν ἀγαπηθοῦνε τώρα στὰ νειάτα τους, τί θὰ κάνουν ἔπειτα;

—Ἡ καρδιά σου εἶναι βαρειά, ἀφέντρα μου! εἶπε στοργικὰ ἡ σκλάβα. Πές μου τι μπορῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ στὴν ξαλαφρώσω; Διάταξε. Καὶ στὴ φωτιὰ θὰ πέσω γιὰ νὰ σοῦ ξαναδώσω τὴ χαρά.

Καθὼς ἦταν γονατισμένη ἡ ἀκόλουθος, τὶς χαΐδευε ἡ Καχουμάνο τὰ μαλλιά.

— Τὸ ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾶς, ἐσύ, πιστή μου. Ἀλλά, τί μπορεῖς νὰ κάνης; Χάρισε μου τὴ νειότη, γιὰ νὰ μοῦ ξαναδώσης τὴ χαρά.

— Μοῦ ζητᾶς κάτι, ποὺ δὲν εἶναι στὸ χέρι μου...

— Γιὰ πές μου, Σουρουΐ, εἶπε συλλογισμένη ἡ Βασιλισσα. Ἐσύ, δὲν πόθησες ποτὲ τὴν ἀγάπη; Ἐσύ, ποὺ παντρεύτηκες μικρὴ καὶ χήρεψες, τοσα χρόνια, δὲν πόθησες ποτὲ ξανὰ τὴν ἀγάπη;

Φίλησε ἡ Σουρουΐ τὰ χέρια τῆς κυρᾶς της.

—Ἀφέντρα μου. Ἐγὼ ἤμουν ἄσχημη πάντα, τὸ ξέρεις. Κι' ἂν παντρεύτηκα, γρήγορα κατάλαβα πὼς δὲν μ' ἀγαποῦσε ὁ ἄντρας μου. Κι' ὅταν χήρεψα, ἤμουν εὐτυχισμένη ποὺ μὲ πῆρες κοντά σου. Κι' ἡ δική σου ἡ εὐνοια πῆρε τὴ θέσι τῆς ἀγάπης μέσα μου. Τὸ παλάτι σου ἐγίνε τὸ σπίτι μου, κι' ἡ καρδιά σου μὲ ζέστανε γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή.

— Εἶσαι καλή, Σουρουΐ. Ἄκου τώρα τί θέλω νὰ κάνης γιὰ μένα.

Ἔσκυψε ἡ Βασίλισσα.

— Νὰ πᾶς στὴν ἀκρογιαλιά, νὰ μάθης γιὰ τὸν Ζάμπα. Νὰ πᾶς ἐκεῖ ποὺ εἶδες δεμένη τὴν πιρόγα του τότε. Νὰ τὸν βρῆς καὶ νὰ τοῦ δώσης αὐτὰ τὰ μαραμένα γιασεμιά. Καὶ νὰ τοῦ πῆς αὐτὰ τὰ λόγια: «Μ' ἔστειλε ἡ Βασίλισσα. Εἶναι πολὺ παραξενεμένη πὼς ἄφησες νὰ μαραθοῦνε τὰ γιασεμιὰ ποὺ τῆς ἔδωσες».

— Ναί, βασίλισσά μου. Θὰ κάνω φτερά, θὰ πετάξω.

— Καὶ νὰ τοῦ πῆς πὼς ἀπόψε τὸν περιμένω χωρὶς ἄλλο, εἶπε ἡ Καχουμάνο, σκύβοντας τὸ κεφάλι της γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ ματιὰ τῆς ἀκολούθου της.

— Ἀπόψε θὰ στὸν φέρω, ὁπωσδήποτε, ἂν εἶναι ζωντανός.

— Τότε πήγαινε, καλή μου. Δὲν βαστῶ νὰ περιμένω ἄλλο.

Πετάχτηκε ἡ Σουρουΐ. Σὲ λίγο, μὲ βῆμα γοργό, ἔπαιρνε τὸν παραλιακὸ δρόμο ποὺφερνε στὶς κατοικίες τῶν ψαράδων.

Ἕνα ὅμορφο παλληκάρι

Μεγάλες καλύβες τριγυρισμένες ἀπὸ κήπους μὲ κόκκινα γιασεμιά. Φοινικόδεντρα, ποὺφθαναν ὡς μέσα στὸ νερό, θαρρεῖς, καὶ λουλούδια ποὺ καθρεφτίζονταν στὴ θάλασσα, γύρω καὶ σκορποῦσαν τὶς εὐωδιές τους ἁπάνω στὴν ἁλμύρα τοῦ νεροῦ. Κοπέλλες μαζεμένες στὴν ἀκρογιαλιά, κύτταζαν τὶς πιρόγες ποὺ γύριζαν καὶ φαίνονταν χρυσὲς στὸ ἡλιοβασίλεμμα. Φοροῦσαν λουλουδένιες φοῦστες καὶ στεφάνια ἀπὸ λουλούδια, ποὺ σκέπαζαν τὰ στήθη τους. Λουλούδια στὰ μαλλιά, λουλούδια στὰ χέρια. Καὶ τὰ μάτια τους ἄστραφταν σὰν τὰ πρῶτα ἄστρα ποὺ βγαίνουν στὸν αὐρανό.

Ἀνάμεσα στὶς λουλουδένιες κοπέλλες, ξεχώριζε ἡ Λιλιουβάνα, ἡ κόρη τοῦ Τεριτσί, τοῦ γέρου θαλασσινοῦ. Εἶχε κορμάκι λεπτὸ καὶ δεμένο, μὲ γραμμὲς ἁπαλές, σὰν ψευτικες. Εἶχε λαιμὸ ψηλὸ καὶ στρογγυλὸ καὶ μπράτσα τορνευτά. Κι' εἶχε δυὸ μάτια μεγάλα καὶ ἀστραφτερά, ποὺ μεθοῦσαν ὅταν τὰ κύτταζες καὶ σκορποῦσαν τὴ χαρὰ στὶς καρδιές. Καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα, εἶχε ἕνα χαμόγελο παιδιάτικο, χαρούμενο καὶ γλυκό, τρυφερὸ καὶ ἀθῶο μαζί, ποὺκανε τὶς καρδιὲς νὰ πηδᾶνε στὸ πέρασμά της. Ἦταν δεκάξη χρόνων...

Δίπλα της, πιὸ ψηλή, πιὸ λυγερὴ ἡ Βελλού, ἡ ἀδελφή της, ποὺ τὴν περνοῦσε ἕνα χρόνο, εἶχε μιὰ ὁμορφιὰ πιὸ ἄγρια καὶ πιὸ δεμένη. Ἄλλα παλληκάρια τὴ θαύμαζαν αὐτὴν πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴ μικρή. Ἄλλοι πάλι ἔλεγαν πὼς κανένα χαμόγελο στὸν κόσμο

Ἐνταπαίξ

Ὁ τέταρτος τῆς... ἐγχειρήσεως

Ὁ κ. Ποκερίδης, τρανὸ χαρτόμουτρο, ἔχει τὴν ἀτυχία νὰ εἶναι παντρεμένος μὲ μιὰ πολὺ ὁμορφη γυναῖκα, ποὺ οὔτε ν' ἀκούση θέλει γιὰ χαρτιά.

Εὐτυχῶς ὅμως τὸ ἐπάγγελμά του ὡς γιατροῦ, τοῦ δίνει συχνὰ δικαιολογίες γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὴν ξεγελᾶη γιὰ κανένα φιλικὸ «φιλό».

Ἔτσι, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν κάλεσαν, ἔκανε τάχα πὼς πῆρε ἕνα τηλεφώνημα ἐπαγγελματικῆς φύσεως.

—Τί συμβαίνει; τὸν ρωτᾶ ἡ γυναῖκα του, ποὺ τῆς μπῆκαν ψύλλοι στ' αὐτιά.

—Τίποτα, χρυσή μου! ἀπαντᾶ ἀπαθέστατα ὁ κ. Ποκερίδης. Μὲ καλοῦν σὲ μιὰ σπουδαία ἐγχείρησι...

—Εἶναι πράγματι τόσο σπουδαία; ἐπιμένει ἡ σύζυγος, ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ πεισθῆ.

—Ἀπολύτως, ἀγάπη μου! τὴν διαβεβαιώνει τότε ὁ κ. Ποκερίδης. Ἀφοῦ, φαντάσου, εἶναι τρεῖς καὶ δὲν μποροῦν ν' ἀρχίσουν χωρὶς ἐμένα!

Ὁ ΦΑΚΟΣ

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 10) τὸ νέο ἐξωτικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τῆς ἐκλεκτῆς συνεργάτιδός μας κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ—ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Λιλιουβάνα
Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΧΑΒΑΝΗΣ

Πρόκειται γιὰ μιὰ συναρπαστικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία μὲ συγκινητικὲς περιπέτειες καὶ ἀγωνιῶδη πλοκή, ποὺ ξετυλίγεται στὸ παραδεισένιο ἐξωτικὸ περιβάλλον τῶν νησιῶν τῆς Χαβάη, μὲ τὶς ὡραίες γυναῖκες καὶ τὶς ἀγνές, ἐλεύθερες ἀγάπες.

Ἕνας μεγάλος δυνατὸς καὶ τρυφερὸς ἔρωτας ἀνάμεσα σὲ δυὸ νέους συναντᾶει ξαφνικὰ τὰ πιὸ ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, γιατὶ ἡ βασίλισσα τῆς Χαβάης ἀποφασίζει μιὰ ἡμέρα νὰ φέρη ἐπανάσταση στὰ ἤθη τῶν νησιῶν της καὶ ν' ἀπαγορεύση μὲ σκληρὲς τιμωρίες τοὺς ἐλεύθερους ἐρωτικοὺς δεσμούς.

Τρυφερὰ ἐδύλλια καὶ πονεμένες ἀγάπες, ἀπάνθρωπες ἐκδικήσεις καὶ ἀκόρεστα μίση, γύρω ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους ἥρωες τοῦ ἐξαιρετικοῦ αὐτοῦ μυθιστορήματος, συγκινοῦν, γοητεύουν καὶ συγκλονίζουν κυριολεκτικὰ τὸν ἀναγνώστη.

δὲν μποροῦσε νὰ παραβγῆ μὲ τὸ χαμόγελο τῆς μικρῆς Λιλιουβάνας.

Ἄλλοι πάλι ξετρελλαίνονταν μὲ τὴ Νολίτα, τὴ γειτονοπούλα τους. Αὐτὴ ἦταν πιὸ παχειὰ καὶ πιὸ κοντή, φουντωμένο δεντράκι, μὲ καρποὺς γεμάτους χυμό. Ὅταν χόρευε αὐτή, σειώντας τὸ γεμάτο της κορμί, πολλὰ παλληκάρια ἐνοιωθαν τὸ μυαλό τους νὰ ζαλίζεται. Οἱ περισσότεροι ὅμως συμφωνοῦσαν πὼς σὰν τὶς δυὸ ἀδελφές, τὴ Βελλοὺ καὶ τὴ Λιλιουβάνα, δὲν ὑπῆρχαν κοπέλλες σ' ὅλο τὸ νησί.

Τὰ μάτια τῆς Λιλιουβάνας ἦταν στηλωμένα σὲ μιὰ πιρόγα. Ἡ Βελλοὺ τὴ σκούντησε.

— Νάτος... εἶπε. Ὁ Ζάμπα! Γυρίζει...

— Τὸν εἶδα! ἀποκρίθηκε ψιθυριστὰ ἡ μικρή, καὶ τὰ μάγουλά της φλογίστηκαν.

Γέλασε ἡ μεγάλη.

— Πῶς κοκκίνισες, Λιλιουβάνα! Πῶς κοκκίνισες!

— Ἡ καρδιά μου χτυπάει νὰ σπάση, Βελλού.

— Κάνε ὑπομονή, φθάνουν.

— Χτυπάει ἡ καρδιά μου, Βελλού, καὶ μοῦ λέει πὼς ἀπόψε κάτι θὰ γίνη...

— Ἀπόψε θὰ σοῦ μιλήση ἐλεύθερα γιὰ τὴν ἀγάπη του, Λιλιουβάνα, θὰ τὸ δῆς.

— Ναί, γέλασε ἡ Νολίτα. Λιλιουβάνα, ἀπόψε θ' ἀποφασίσης κι' ἐσὺ νὰ τοῦ χαρίσης τὴν καρδιά σου. Τόσα παλληκάρια ἄδικα ἀναστέναξαν γιὰ σένα, κι' ἔγινες δεκάξη χρονῶν καὶν δὲν δοκίμασες τὶς χαρὲς τοῦ ἔρωτα.

Κοκκίνισε πάλι ἡ κοπέλλα.

— Ἐγώ, Νολίτα, σᾶς τόχω πῆ, μιὰ φορὰ μονάχα θέλω ν' ἀγαπήσω στὴ ζωή μου.

— Τρελλὲς ἰδέες! ἔκανε ἀποφθεγματικὰ ἡ Βελλού.

—Ἴσως. Ἀλλά, ὅταν δὲν μποροῦσα ν' ἀγαπήσω τόσον καιρό, γιατί νὰ δώσω τὴν ἀγάπη μου ψεύτικα; Τώρα ποὺ ἀγάπησα, τὸ λέω!

— Ναί, ἀλλὰ ἀγάπησες τὸ Ζάμπα, καὶ τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς εἶναι πολὺ δύσκολο πρᾶγμα νὰ σὲ παντρευτῆ αὐτός. Τὸ ξέρεις πόσες νύφες τοὔχουν προτείνει κι' ὁ πατέρας του δὲν δέχεται καμμιά.

Κούνησε ἡ κοπελλίτσα τὸ ὅμορφο κεφάλι της.

— Δὲν μὲ νοιάζει κι' ἂν δὲν μὲ παντρευτῆ. Μιὰ φορά, σ' αὐτὸν θὰ χαρίσω τὴν ἀγάπη μου, ἂν τὴν θελήση. Κι' ἔπειτα ὅ,τι θέλει ἂς γίνη...

— Ἔτσι μάλιστα! φώναξε ἡ Νολίτα. Ἔτσι φαντάζομαι πὼς θὰ τὸ πετύχης. Γιατὶ κάμποσες μέρες τώρα ὁ Ζάμπα σὲ γλυκοκυττάζει...

Στὸ μεταξύ, οἱ πιρόγες ζύγωσαν. Οἱ ψαράδες πήδησαν στὴ στεριά. Οἱ κοπέλλες τοὺς κύκλωσαν χαρούμενες, κι' ἀρχισαν νὰ τοὺς βοηθοῦνε, νὰ ξεφορτώσουν τὰ ψάρια. Ἡ δουλειὰ γινόταν μὲ τραγούδια καὶ μὲ γέλια. Πολλοὶ ἄφηναν τὶς βάρκες τους κι' ἔπαιρναν τὶς κιθάρες τους. Κι' οἱ κοπέλλες, ἔτσι ὅπως ἦταν, μὲ τὰ πόδια βρεμένα ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἔπιαναν τὸ χορό. Καὶ πάλι ἄφηναν τὸ χορό, καὶ γύριζαν στὴ δουλειά τους.

Ὁ Ζάμπα πήδησε ἀπὸ τὴν πιρόγα του. Ἦταν τὸ πιὸ ὅμορφο παλληκάρι τῆς Χαβάης. Ψηλὸς καὶ λυγερός, μὲ κορμοστασιὰ γεμάτη χάρι καὶ ὑπερηφάνεια, καὶ μ' ἕνα πρόσωπο φωτερὸ καὶ δυνατό, ποὺ ἄναβε ὅλες τὶς καρδιές.

Μόλις ἔφτασε, ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω. Τὰ μάτια του συνάντησαν τὰ μάτια τῆς Λιλιουβάνας. Τῆς χαμογέλασε καί, ἀφίνοντας τὰ ψάρια του, μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε κοντά της.

Ὁ Ζάμπα μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κοντα στὴ Λιλιουβάνα...

— Λιλιουβάνα, είπε γλυκά. 'Εγὼ δὲν ἔχω οὔτε ἀδελφή, οὔτε ἀρραβωνιαστικιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ. Θέλεις νάρθῃς ἐσύ;

— Ναί! ἀποκρίθηκε μ' ἕνα σοβαρὸ χαμόγελο ἡ κοπέλλα.

Οἱ ἄλλες κυττάχτηκαν καὶ γέλασαν χαρούμενες, καθὼς τὴν εἶδαν νὰ προχωρῇ δίπλα στὸν ὡραῖο νέο.

Εἶχε φέρει πολλὰ ψάρια ὁ Ζάμπα, κι' ὅρχισε νὰ τὰ ξεφορτώνῃ μὲ χέρια γρήγορα καὶ δυνατά. Κι' ἡ Λιλιουβάνα βοηθοῦσε ὅσο καλύτερα μποροῦσε. Τὰ χέρια της ὅμως ἔτρεμαν, γιατὶ ἄκουσε τὴ φωνή του κοντά της, θερμή, στὸ φλογερὸ τραγούδι ποὺ τῆς ἔλεγε:

— «Εἶσαι σὰν τὴν ὁλόλευκη γαρδένια. Ἄγγιχτη, περήφανη κι' ὡραία!».

Ὅταν τέλειωσαν τὴ δουλειά τους, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Λιλιουβάνα, εἶπε σιγά. Θέλεις νὰ παίξω κιθάρα γιὰ νὰ χορέψῃς;...

— Θέλω, ἀποκρίθηκε ἡ μικρὴ καὶ τὸν κύτταξε σταθερὰ στὰ μάτια.

Προχώρησαν χεροπιασμένοι, ὡς ἐκεῖ ποὺ ἄνθιζαν τὰ λουλούδια, ὡς ἐκεῖ ποὺ κάθονταν κι' ἄλλα παλληκάρια σταυροπόδι κι' ἔπαιζαν τὶς κιθάρες τους γιὰ τὶς κοπέλλες. Κι' ὁ Ζάμπα ἄρχισε νὰ παίζῃ ἕνα γλυκὸ σκοπό.

'Η Λιλιουβάνα χόρευε. Τὸ κουκλίστικό της τὸ κορμὶ λὲς καὶ δὲν ἄγγιζε τὴ γῆ. Τὰ χέρια της λὲς κι' ἦταν ἀέρινα μαγνάδια, ποὺ ἀναδεύονταν στὸ σκοπὸ τῆς μουσικῆς. 'Η μέση της λὲς κι' ἦταν ὁ λυγερὸς μίσχος τοῦ γιασεμιοῦ, πού σειόταν στὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου.

'Η φωνὴ τοῦ Ζάμπα ἀκουγόταν γεμάτη, ἁρμονική. Καὶ τὰ λουλούδια θαρρεῖς κι' ἀνατρίχιαζαν ἡδονικὰ στὰ ἄκουσμά της, ὅπως ἀνατρίχιαζε ἡ Λιλιουβάνα, κι' ἔνοιωθε ὅλο της τὸ κορμὶ ἀνάλαφρο, φτερωτό.

Λαχανιασμένη σταμάτησε σὲ μιὰ στιγμή. Τότε ὁ Ζάμπα σηκώθηκε καὶ προχώρησε κοντά της. Τὰ μάτια του ἔδειχναν ἀγάπη, τὰ χείλη του τῆς χαμογελοῦσαν. Κι' ἡ κοπέλλα τὸν πρόσμενε, νοιώθοντας τὴν καρδιὰ της νὰ χτυπᾶ τρελλά.

'Εκείνη τὴ στιγμή, κάποιο χέρι τράβηξε τὸ Ζάμπα.

Τὸ μήνυμα τῆς βασίλισσας

Παραξενεύτηκε ὁ νέος, ὅταν εἶδε δίπλα του μιὰ μεσόκοπη ἄσχημη γυναῖκα νὰ τοῦ χαμογελᾶ.

— Ζάμπα, τοῦ εἶπε ἡ Σουρουΐ. Δὲν μὲ θυμᾶσαι;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε τὸ παλληκάρι εὐγενικά. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔτυχε ποτέ...

— Θυμᾶσαι μία μέρα ποὺ πῆγες περίπατο τὴ βασίλισσα μὲ τὴν πίρογα σου;

— Ναί.

— Ἤμουν δίπλα της.

— Ὦ, νὰ μὲ συγχωρῆς! φώναξε ὁ Ζάμπα. Δὲν θυμόμουν...

— Δὲν ἔχει σημασία. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ κρυφὰ δυὸ λόγια;

Δίστασε μιὰ στιγμὴ αὐτός. Ἔρριξε μία ματιὰ στὴ Λιλιουβάνα, ποὺ τὸν κύτταζε μὲ περιέργεια, μὲ κάποια ἀνησυχία. Τῆς χαμογέλασε γλυκά, καὶ τῆς ἔκανε νόημα νὰ τὸν περιμένῃ. Ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε μὲ τὴ Σουρουΐ.

— Ζάμπα, εἶπε αὐτὴ ἐπίσημα. Σοῦ φέρνω ἕνα μήνυμα ἀπὸ τὴ βασίλισσα...

Στάθηκε αὐτὸς μὲ μάτια ἀνήσυχα.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 44—45) τὴν νέα συναρπαστικὴ σειρὰ ἀπὸ συγκινητικὲς καὶ πνευμένες ἀληθινὲς ἱστορίες τοῦ

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ στὰ ξένα

Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες στὴν ξενητειὰ ποὺ ἀγάπησαν καὶ θυσιάστηκαν, προδόθηκαν καὶ μίσησαν καὶ ποὺ οἱ ραγισμένες καρδιές τους ὑπαγορεύουν τραγικὲς θυσίες καὶ φέρνουν συγκλονιστικὲς συμφορὲς ποὺ σφραγίζονται μὲ τὸν πιὸ θλιβερὸ θάνατο...

Τρυφερὰ εἰδύλλια κι' ἄτυχες ἀγάπες, ἐρωτικὰ δράματα καὶ θανάσιμες ζήλειες κι' ἐκδικήσεις συνθέτουν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πρωτότυπες σειρὲς τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας, ποὺ θὰ συγκινήσουν βαθειὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας.

— Εἶμαι στὶς προσταγές της, εἶπε.

Ἔβγαλε ἀργὰ-ἀργὰ ἡ Σουρουΐ τὸ μπουκετάκι μὲ τὰ μαραμένα κόκκινα γιασεμιά.

— Τὸ θυμᾶσαι αὐτό; ρώτησε, ἐνῶ τὰ μικρὰ βαθουλὰ ματάκια της κύτταζαν μὲ περιέργεια τὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπο τοῦ παλληκαριοῦ.

Σαστισμένος αὐτός, ἀποκρίθηκε:

— Ναί... Μοῦ φαίνεται...

— Σοῦ φαίνεται, παλληκάρι μου! Πῶς τὸ λὲς αὐτό; Εἶναι κάτι ποὔπρεπε νὰ τὸ θυμᾶσαι, ὥσπου νὰ ξεψυχήσῃς.

— Τὸ θυμᾶμαι, κυρά μου.

— Τότε, λοιπόν, δὲν θὰ παραξενευτῆς γιὰ τὸ μήνυμα τῆς βασίλισσας. Σὲ ρωτάει γιατὶ ἄφησες τὰ γιασεμιὰ ποὺ τῆς χάρισες νὰ μαραθοῦνε;...

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τοῦ παλληκαριοῦ.

— Πές της νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ψιθύρισε.

— Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτα! τὸν ἔκοψε ἡ γυναῖκα. Θὰ σὲ συγχωρήσῃ ἂν δείξῃς πὼς μετανοιώνεις. 'Εγὼ ἔλεγα πὼς δὲν θὰ σ' εὕρισκα ζωντανό.

— Γιατί;

— Γιατὶ μονάχα ὁ θάνατός σου θὰ ἦταν ἀρκετὴ δικαιολογία γιὰ ἕνα τέτοιο φέρσιμο...

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω καλά...

— Δὲν θέλεις νὰ μὲ καταλάβῃς. Δὲν μπορεῖς νὰ ἰσχυριστῇς πὼς ἡ βασίλισσα δὲν σοῦ μίλησε ἀρκετὰ καθαρά. Σοῦ εἶπε πὼς θὰ σὲ περιμένῃ...

— 'Η τιμὴ ποὺ μοῦκανε ἦταν πολὺ μεγάλη. Τί εἶμαι ἐγώ; Ἕνας φτωχὸς ψαρᾶς. Μὲ τί θάρρος θὰ μποροῦσα νὰ παρουσιαστῶ στὸ παλάτι;

Γέλασε ἡ γυναῖκα.

— Ἄ, αὐτὸ σὲ κράτησε;...

— Μὰ φυσικά, εἶπε ὁ νέος.

— Τότε λοιπόν, Ζάμπα, θὰ χαρῆς μ' αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ. 'Η βασίλισσα σὲ περιμένει ἀπόψε...

Τὰ μάτια τοῦ παλληκαριοῦ τὴν κύτταξαν γιὰ μιὰ στιγμὴ τρομαγμένα.

— Μὲ περιμένει ἀπόψε;

— Ναί. Εἶναι ἡ ἐπιθυμία της νὰ σὲ ἰδῇ ἀπόψε κιόλας στὸ παλάτι.

Ἕνα σύννεφο σκέπασε τὸ νεανικὸ πρόσωπο τοῦ Ζάμπα.

—Μά, τραύλισε. Πῶς θὰ παρουσιαστῶ;

— Τί σὲ νοιάζει. Θὰ παρουσιαστῇς ὅπως εἶσαι. Μὲ τὰ νειάτα σου καὶ μὲ τὴν ὁμορφιά σου. Αὐτὸ ἀρκεῖ. Κι' ἔπειτα, ὅταν θὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ παλάτι, ἴσως νάχῃς κάτι περισσότερο.

Ἀθελά του, τὰ μάτια τοῦ νέου γύρισαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔνοιωθε τὴ Λιλιουβάνα νὰ τὸν περιμένῃ.

— Μά, ἀπόψε... ἀπόψε δὲν μπορῶ... πρόφερε στὸ τέλος.

'Η Σουρουΐ τὸν κύτταξε μὲ τρόμο.

— Τί εἶπες, παλληκάρι μου; Σκέφθηκες καλὰ πρὶν ἀπαντήσῃς;

— Ναί. Ἀπόψε δὲ θὰ μπορέσω...

— Δὲν ξέρεις φαίνεται ἀπὸ κόσμο. Ἀλλοιῶς θὰ καταλάβαινες πὼς ἡ ἐπιθυμία τῆς βασίλισσας εἶναι πάντα διαταγὴ γιὰ τοὺς ὑπηκόους της!...

— Μὲ διατάζει δηλαδὴ νὰ πάω στὸ παλάτι;

— Φυσικά. Κι' ἂν δὲν πᾶς μὲ τὸ καλό, ἔχει τὸ μέσον, φαντάζομαι, νὰ σὲ ἀναγκάσῃ νὰ ὑπακούσῃς.

—Ἂν εἶναι ἔτσι, βέβαια, θὰ πάω, ἀποκρίθηκε δύσθυμα ὁ νέος.

—Ἔτσι εἶναι Ζάμπα, εἶπε αὐστηρὰ ἡ γυναῖκα.

Ἔπειτα ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του.

—Ὅμορφο παλληκάρι, εἶπε σιγά. Ἄκου μιὰ συμβουλὴ ποὺ θὰ σοῦ δώσω: Νὰ μὴ δείξῃς πὼς ὑπάκουσες στὴ διαταγὴ τῆς βασίλισσας μὲ τὸ στανιό! Ἄκου με ποὺ στὸ λέω. Δὲν θὰ χάσῃς νὰ τῆς δείξῃς πὼς ἔτρεξες μὲ χαρὰ στὴν προσταγή της. Τώρα, ἔλα, πᾶμε....

— Τώρα ἀμέσως; εἶπε μὲ λύπη ὁ νέος.

— Αὐτὴ τὴ στιγμή, παλληκάρι μου. Δάγκωσε ὁ Ζάμπα τὰ χείλη του.

— Καλά! εἶπε στὸ τέλος. Μιὰ στιγμή. Μὲ γρήγορο βῆμα ζύγωσε τὴ Λιλιουβάνα.

— Πεντάμορφη, τῆς εἶπε τρυφερά. 'Η γυναῖκα αὐτὴ εἶναι σταλμένη ἀπὸ τὴ βασίλισσα. Μὲ καλοῦνε στὸ παλάτι...

— Στὸ παλάτι; ρώτησε παραξενεμένη ἡ μικρή.

— Ναί, Λιλιουβάνα. Πρέπει νὰ πάω, λέει, αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Τί νὰ κάνῃς; ρώτησε ἀνύποπτη ἡ κοπέλλα.

— Δὲν ξέρω, μικρή μου. Πρέπει νὰ πάω. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσω. Ἐσὺ νὰ μὲ περιμένῃς, ἂν θέλῃς ἐδῶ, ὥσπου νὰ βασιλέψῃ τὸ φεγγάρι. Κι' ἂν βασιλέψῃ πιὰ καὶ δὴς πὼς δὲν γυρίζω, τότε νὰ πᾶς σπίτι σου νὰ κοιμηθῇς...

— Θέλεις νὰ σὲ περιμένω ὥσπου νὰ ξημερώσῃ; ρώτησε μὲ λαχτάρα ἡ κοπέλλα.

—Ὄχι ,Λιλιουβάνα! —Ὥσπου νὰ βασιλέψῃ τὸ φεγγάρι. Ἀλλοιώτικα, αὔριο πιά, τὴν ὥρα ποὺ θὰ γυρίσω πάλι ἀπὸ τὸ φάρεμα...

— Ναί, Ζάμπα. Θὰ γίνῃ ὅπως τὸ θέλεις! ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, καὶ τὸ γλυκό της χαμόγελο φώτισε τὸ ὡραῖο της προσωπάκι, ἐνῶ τὸ στῆθος της φούσκωνε μ' ἕνα ἀνάστεναγμό.

Τῆς χαμογέλασε ὁ νέος ἄλλη μιὰ φορά, καὶ γύρισε πίσω στὴ Σουρουΐ.

Μιὰ ἐρωτευμένη βασίλισσα

Τὸ φεγγάρι εἶχε ἀνεβῇ κάμποσο στὸν ὁρίζοντα, ὅταν ἔφθασε ὁ Ζάμπα στὸ παλάτι. Στὸν κῆπο ἐξακολουθοῦσαν τὰ τραγούδια κι' οἱ χοροί.

Οἱ αὐλικοί, ὅταν τέλειωναν τὴν ὑπηρεσία τους, ἔπιαναν τὴν κιθάρα. Στὸ πέρασμα τοῦ Ζάμπα, πολλὰ νεανικὰ ματάκια στρογγύλεψαν μ' ἕνα χαρούμενο ξάφνιασμα, πολλὰ νεανικὰ στηθάκια φούσκωσαν ἐρωτικά.

Αὐτὸς προχωροῦσε χωρὶς νὰ κυττάζῃ γύρω του, κι' ἀκολουθοῦσε τὴ Σουρουΐ.

Ἔφθασε ἔτσι στὸ διαμέρισμα τῆς βασίλισσας Καχουμάνο.

Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα στάθηκε ἡ Σουρουΐ.

— Ζάμπα, ψιθύρισε. Τί ξέρεις γιὰ τὴ βασίλισσά μας;

— Τίποτε, ἀποκρίθηκε τὸ παλληκάρι.

— Πῶς τίποτε;

— Νά, ξέρω πὼς εἶχε ἄντρα τὸ βασιλιᾶ Καμεχαμέχα, ποὺ πέθανε ἐδῶ καὶ τρία χρόνια.

— Αὐτὸ μονάχα ξέρεις;

— Ναί.

— Τότε, θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ μὲ δυὸ λόγια αὐτὰ ποὺ πρέπει νὰ ξέρῃς. Ἡ Καχουμάνο εἶναι γυναῖκα φλογερή, γεμάτη ζωή. Ξέρει νὰ κάνῃ εὐτυχισμένο τὸν ἄντρα ποὺ θ' ἀγαπήσῃ.

Τὴν κύτταξε παραξενεμένο τὸ παλληκάρι.

— Μὰ ἡ Καχουμάνο εἶναι γρηά, εἶπε μὲ θάρρος.

Σήκωσε τὰ χέρια της τρομαγμένα ἡ Σουρουΐ.

— Σώπα, δυστυχισμένε! ψιθύρισε. Τί λόγια εἶναι αὐτὰ ποὺ ξεστόμισες;...

—Ἡ βασίλισσα εἶναι πιὸ γρηὰ ἀπὸ τὴ μητέρα μου! ἐπέμεινε τὸ παλληκάρι. Τί μοῦ λὲς ἐσύ, γιὰ ἔρωτα;

—Ἡ βασίλισσα ἔχει τὸ μυστικὸ τῆς αἰώνιας νειότης, παιδί μου, αὐτὸ νὰ μὴ τὸ ξεχάσῃς! Τώρα ποὺ θὰ βρεθῇς κοντά της, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω εἶναι νὰ ξεχάσῃς τὰ χρόνια της, καὶ νὰ συλλογίζεσαι μονάχα πὼς ἔχεις μπροστά σου μιὰ γυναῖκα ποὺ ξέρει ἀπὸ ἔρωτα, καὶ ξέρει νὰ κάνῃ εὐτυχισμένο ἕναν ἄντρα.

— Μὰ γιατί μοῦ τὰ λὲς αὐτά; ἔκανε μὲ ἀμηχανία τὸ παλληκάρι.

— Γιὰ νὰ μὴ κάνῃς κανένα λάθος ἀνεπανόρθωτο. 'Η Καχουμάνο δὲν εἶναι κακιά, οὔτε καὶ ποτὲ ἔκανε καμμιὰ κακὴ πρᾶξι.

— Δὲν ἄκουσα ποτὲ τίποτα.

— Δὲν τιμώρησε ποτὲ σκληρά, οὔτε ἀδίκησε. Εἶναι ἀγαθὴ καὶ πονόψυχη. Νὰ ξέρῃς ὅμως πὼς ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ, ὅταν πληγωθῇ ἡ καρδιά του.

— Σουρουΐ, μὲ φοβίζεις. Δὲν ξέρω πῶς νὰ φερθῶ...

— Νὰ φερθῇς ὅπως θὰ καταλάβῃς πὼς θέλει αὐτὴ νὰ φερθῇς. Θὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ τὸ καταλάβῃς.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Σουρουΐ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ βασιλικοῦ διαμερίσματος. Σκλάβες καθισμένες σταυροπόδι σιγοτραγουδοῦσαν στὶς γωνιές. Ἄλλες ἔπαιζαν σιγανὰ τὴν κιθάρα, ἄλλες ἔπλεκαν στεφάνια ἀπὸ λουλούδια. Σκλάβες γυμνὲς ἴσαμε τὴ μέση μὲ κορμιὰ φιδίζια καὶ μαλλιὰ ὁλόμαυρα ξέπλεκα στοὺς ὤμους τους.

Ὅταν μπῆκε ὁ Ζάμπα δὲν σταμάτησαν τὰ τραγούδια τους. Μονάχα τὰ μάτια τους στηλώθηκαν ἀπάνω του γεμᾶτα λαγνεία.

'Η Καχουμάνο ἦταν ξαπλωμένη στὴν ψάθινη πολυθρόνα της, τριγυρισμένη ἀπὸ λουλούδια. Φοροῦσε ἕνα κόκκινο φουστανι, κι' εἶχε στὸ λαιμό της ἕνα στεφάνι ἀπὸ ὁλόλευκα λουλούδια. Τὰ ἴδια λουλούδια εἶχε πλεγμένα καὶ στὰ μαλλιά της.

Κρατοῦσε στὸ χέρι της μιὰ βεντάλια λουλουδένια.

Μόλις εἶδε τὸ νέο, ἀνασηκώθηκε στὰ μαξιλάρια της. Μ' ἕνα ἀστραφτερὸ χαμόγελο, τοὔκανε νοημα νὰ ζυγώσῃ.

Προχώρησε αὐτὸς διστακτικά, ἐνῶ ἡ Σουρουΐ, πίσω του, τοῦ ψιθύρισε:

— Γονάτισε...

Μηχανικὰ γονάτισε αὐτὸς μπροστὰ στὴ βασίλισσα.

Ἄπλωσε αὐτὴ τὸ χέρι της, τ' ἀκούμπησε στὸ σγουρὸ κεφάλι τοῦ παλληκαριοῦ.

— Ζάμπα, εἶπε μὲ φωνὴ αὐστηρὴ τάχα, ἔπρεπε νὰ μὴ σοῦ χαμογελάσω. Ἔπρεπε νὰ ἰδῆς τὸ πρόσωπό μου σκοτεινό, συννεφιασμένο. Κι' ἔπρεπε νὰ σ' ἀφίσω γονατιστὸ ὅλη τὴ νύχτα μπροστά μου...

Ἀπὸ τὴν ταραχή του, ὁ νέος δὲν εὑρισκε λόγια νὰ πῇ. Τραύλισε μονάχα:

— Σὲ τί ἐφταιξα, βασίλισσά μου;

Τὸν φοβέρισε αὐτή, μὲ τὸ δάχτυλο.

— Κάνεις πὼς δὲν τὸ καταλαβαίνεις;...

Ἔπειτα, τοὔκαμε νόημα νὰ σηκωθῇ.

— Σήκω. Ἂν εἶσαι τόσο κουτός, ὅσο ὅμορφος εἶσαι, τότε εἶναι ἄσχημα τὰ πράγματα...

Φώναξε ἔπειτα τὴ Σουρουΐ κοντά της. Κάτι τῆς ψιθύρισε. Κι' αὐτὴ πῆγε κοντὰ στὶς κοπέλλες ποὺ κάθονταν σταυροπόδι. Κάτι τοὺς ψιθύρισε κι' αὐτή.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἐξαφανίστηκαν ὅλες τους. Κι' ἡ Σουρουΐ χάθηκε κι' αὐτὴ σὰν σκιά.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 52—53) τὴ νέα ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐπιστημονικὴ σειρὰ

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ 110 ΧΡΟΝΙΑ!

Ὁ μέσος ὅρος διαρκείας τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ἔχει σχεδὸν διπλασιασθῆ μέσα στὴν τελευταία ἑκατονταετία. Ἀλλ' ἀπέχομε ἀκόμη πολὺ ἀπ' τὸ μέγιστο ὅριο ποὺ ἐπιτρέπει ἡ ἀνθρώπινη φύσις. Δὲν ὑπάρχουν θαυματουργὲς συνταγές. Ἡ μακροβιότης ἐξαρτᾶται, κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος, ἀπὸ κληρονομικοὺς παράγοντες. Καθένας μας ὅμως μπορεῖ νὰ κάνῃ κάτι, γιὰ νὰ ζήσῃ περισσότερα χρόνια καὶ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ὑγεία καὶ εὐχάριστα γεράματα, μὲ δύναμι καὶ ὑγεία. Αὐτὸ τὸ «κάτι», θὰ τὸ βρῆτε στὴ νέα σειρὰ ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος.

- **Τὸ μυστικὸ τῆς μακροβιότητος.**
- **Ἡ καταλληλότερη δίαιτα.**
- **Νὰ πῶς θὰ κυλᾶῃ ἡ ζωή σας.**
- **Τὰ γεράματα εἶνε ἀρρωστεια;**
- **Τὰ φάρμακα ποὺ ξανανειώνουν.**
- **Τὸ «μυστικὸ τῆς νεότητος» κλπ.**

Ἔρριξε ὁ Ζάμπα μιὰ ματιὰ στὸ δωμάτιο. Νόμιζε πὼς ὀνειρευόταν.

Ἕνα μεγάλο δωμάτιο, μὲ ψάθινα ὅμορφα ἐπιπλα. Παντοῦ λουλούδια, πλῆθος λουλούδια, σκορπισμένα περίτεχνα σ' ὅλες τὶς γωνιές. Πουλιὰ σὲ κλουβιὰ κελαϊδοῦσαν, ἐρωτιάρικα θαρρεῖς κι' αὐτά. Καὶ πολύτιμα πετράδια ἀστράφτανε στὸ λαιμὸ τῆς Καχουμάνο, κρύβοντας τὶς ἀνεπαίσθητες ρυτίδες ποὺ τὸν ἀσχήμαιναν.

— Ἔλα κοντά μου! πρόσταξε ἡ βασίλισσα.

Δειλὰ προχώρησε ὁ νέος ἕνα βῆμα.

— Κάθησε στὰ πόδια μου! τοῦ εἶπε γλυκά.

Κι' αὐτὸς κάθησε κοντά της, συνεσταλμένος.

'Ακούμπησε πάλι τὸ χέρι της στὰ μαλλιά του.

— Πές μου, τοῦ ψιθύρισε, γιατί τόσον καιρὸ δὲν ἐρχόσουν; Γιατί ἄφησες νὰ μαραθοῦνε τὰ γιασεμιὰ ποὺ μοῦ χάρισες;...

— Βασίλισσά μου, ἀποκρίθηκε τὸ παλληκάρι, δὲν τόλμησα νάρθῶ, δὲν ἤξερα τί ἐννοοῦσες...

— Ψεύτη! γέλασε ἡ Καχουμάνο. Γιατί τὸ λὲς αὐτὸ τὸ ψέμμα;... Ποιὸς ἄντρας δὲν καταλαβαίνει τέτοια πράγματα; Τὸ ἤξερες τί ἤθελα νὰ πῶ, καὶ πάλι δὲν ἦρθες. Γιατί;

— Συχώρα με! "Ισως νὰ ἦταν κουταμάρα μου...

— Τώρα ὅμως σ' ἔφερα κοντά μου, Ζάμπα. Τὸ ξέρεις πὼς εἶσαι πολὺ ὅμορφο παλληκάρι;

Ἔσκυψε ἀπάνω του κι' ἀκούμπησε τὸ μάγουλό της στὸ δικό του. Ὁ νέος ἔμενε ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα. Καὶ ἀποκρίθηκε κρύα κι' εὐγενικά:

— Μεγάλη χάρι μοῦ κάνει ἡ βασίλισσα μου νὰ προσέξῃ τὸ πρόσωπό μου...

Σηκώθηκε ἡ Καχουμάνο, ἀναστενάζοντας ἀνεπαίσθητα. Καθὼς εἶχε ἀκουμπήσει τὸ μάγουλό της στὸ δικό του, ἔνοιωσε ὅλη τὴ φλόγα τῶν εἰκοσιπέντε του χρόνων νὰ κυλᾶῃ στὸ αἷμα της. Περίμενε πὼς τὰ χέρια του θὰ τυλίγονταν σὰν φίδια δυνατὰ γύρω στὸ κορμί της...

Αὐτός, ὅμως, στεκόταν σὰν ξύλινο ἄγαλμα...

Τοῦ πῆρε τὸ χέρι του μέσα στὸ δικό της.

— Ζάμπα, τοῦ εἶπε γλυκά, πές μου, ἀγάπησες ποτέ σου ἀληθινά;...

— Πολλὲς φορὲς ἀγάπησα, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν ἦταν ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη, ἀποκρίθηκε τὸ παλληκάρι.

— Δὲν θὰ ἦταν ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη, γιὰ νὰ μὴ τὸ νοιώσῃς. Πές μου κάτι γιὰ τὸ σπίτι σου, γιὰ τοὺς γονιούς σου. Πές μου κάτι γιὰ τὸν ἑαυτό σου...

— Τί μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴ βασίλισσά μου ἡ ζωὴ ἑνὸς ταπεινοῦ νέου; ἀποκρίθηκε μὲ κρύα ὑπερηφάνεια τὸ παλληκάρι.

— Πές μου, πές μου, θέλω νὰ μάθω. Ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας σου;

— Τὸν πατέρα μου τὸν λένε Χίτο καὶ τὴ μητέρα μου Φλούγιο... Ὁ πατέρας μου ἔχει τὶς πιὸ πολλὲς πίρογες στὸν τόπο, κι' ἡ μητέρα μου εἶναι κόρη τοῦ πιὸ πλούσιου ἐμπόρου, στὴν Ταΐτή. Πῶς τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν πῆρε ὁ πατέρας μου, εἶναι ὁλόκληρη ἱστορία, βασίλισσά μου.

— Ὥστε καὶ σὺ εἶσαι πλούσιος;

— Ὄχι. Ὁ πατέρας μου κρατεῖ τὸ βιός του, ὥσπου νὰ πεθάνῃ. Ἐγὼ δουλεύω σὰν

Χωρὶς λόγια.

Ὁ ἐρωτιδεὺς καὶ τὸ ντροπαλὸ ξενγάρι.

ὅλους τοὺς φτωχοὺς ψαράδες μὲ τὴν πρόγα μου, ὁλημερίς.

— Καὶ τὰ βράδυα; τὸν ρώτησε, ρίχνοντάς του μιὰ ματιὰ λαγγεμένη.

— Τὰ βράδυα, τραγουδῶ κι' ἐγὼ μὲ τὴν κιθάρα μου...

— Γιὰ ποιά;... ρώτησε ἡ Καχουμάνο σιγά.

Σήκωσε αὐτὸς τοὺς ὤμους του.

— Γιὰ ὅλες τὶς ὅμορφες κοπέλλες, βασίλισσά μου.

— Δὲν ἀγαπᾶς καμμιά;

Τὴν κύτταξε μὲ κάποια ἀνησυχία, κι' ἀποκρίθηκε γρήγορα:

— Ὅλες καὶ καμμιά...

— Τότε, ἡ καρδιά σου εἶναι ἐλεύθερη; ψιθύρισε μὲ λαχτάρα ἡ βασίλισσα.

— Ὁ πατέρας μου, εἶπε ὁ Ζάμπα, ξεφεύγοντας τὴν ἐρώτησι, θέλει νὰ πάρω μιὰ πλούσια κοπέλλα. Ἡ μητέρα μου ἔχει μία πλούσια ἀνεψιὰ στὴν Ταΐτή. Θέλουν κι οἱ δυὸ νὰ πάω στὴν Ταΐτὴ καὶ νὰ πάρω τὴν πλούσια ξαδέλφη μου, γυναῖκα.

— Κι' ἐσὺ τί λές;

— Ἐγὼ δὲν πάω.

— Γιατί, παλληκάρι μου;

— Γιατὶ αὐτὴ ἡ ξαδέλφη μου εἶναι γρηὰ κι' ἄσχημη, ἀποκρίθηκε γρήγορα τὸ παλληκάρι, χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὴ βασίλισσα.

Δὲν μίλησε ἀμέσως αὐτή. Τὰ βλέφαρά της τρεμόπαιξαν γιὰ δυὸ λεπτά.

— Πόσο γρηὰ καὶ πόσο ἄσχημη εἶναι; ρώτησε σὲ λίγο.

— Εἶναι τριάντα χρόνων, ἀποκρίθηκε ὁ Ζάμπα. Πόσο ἄσχημη ὅμως εἶναι, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω. Μιὰ φορὰ τὴν εἶδα, ὅταν ἤμουν δέκα χρόνων.

Σώπασε ἡ Καχουμάνο, τὰ βλέφαρά της τρεμόπαιζαν. Ἔπειτα, ξαφνικά, τύλιξε τὸ χέρι της στὸ λαιμὸ τοῦ νέου!

— Ζάμπα, τοῦ ψιθύρισε τρυφερά. Ἔλα, πές μου τὴν ἀλήθεια, σοῦ φαίνομαι γρηὰ κι' ἄσχημη κι' ἐγώ;

Τὸ παλληκάρι, μαλακά, ἀλλὰ σταθερά, τραβήχτηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της.

— Ἐσὺ εἶσαι ἡ βασίλισσά μου, ἀποκρίθηκε γρήγορα. Ἀλλοιώτικα σὲ βλέπω ἐσένα, ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναίκες!...

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Ζάμπα;

— Θέλω νὰ πῶ... ἐσύ, καὶ ὀγδόντα χρόνων νὰ γίνῃς, θἄσαι πάντα ὅμορφη, ἐπειδὴ εἶσαι βασίλισσα!...

— Μονάχα γι' αὐτό;...

— Συχώρα με... Δὲν ξέρω νὰ μιλήσω μ' ὅμορφα λόγια. Λέω τὰ πράγματα ὅπως τὰ αἰσθάνομαι.

— Δὲν μοῦ κακοφαίνεται γι' αὐτό. Ἔλα, μὴ φεύγῃς ἀπὸ κοντά μου. Πέρασε κι' ἐσὺ τὸ χέρι σου στὸ λαιμό μου. Κάθησε δίπλα μου, Ζάμπα.

Ὑπάκουσε σὰν αὐτόματο τὸ παλληκάρι. Πέρασε τὸ χέρι του γύρω στοὺς ὤμους τῆς βασίλισσας, μὲ μιὰ κίνησι τόσο ἀδέξια, ποὺ ἄθελά της αὐτὴ γέλασε. Ἔπειτα πῆρε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ δυό της χέρια καὶ τὸν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια.

— Ζάμπα, ψιθύρισε, ἔχεις τὰ πιὸ ὡραῖα μάτια τοῦ κόσμου. Τὸ ξέρεις ὅτι ἀγάπησα πολλοὺς ἄντρες;

— Τὸ ξέρω πὼς εἶσαι ἡ βασίλισσά μου! ἀποκρίθηκε αὐτὸς ταραγμένος.

— Εἶμαι ὅμως καὶ γυναῖκα. Ἀγάπησα πολλοὺς ἄντρες, Ζάμπα. Σὰν κι' ἐσένα ὅμως, δὲν συνάντησα κανένα στὴ ζωή μου. Κανένας δὲν εἶχε αὐτὰ τὰ μάτια, ποὺ μοιάζουν μὲ ἀναμμένο κάρβουνο. Κανένας δὲν εἶχε αὐτὰ τὰ χείλη ποὺ σὲ μεθᾶνε. Ζάμπα, θέλω νὰ σὲ κάνω τὸν πιὸ εὐτυχισμένον ἄνθρωπο τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ.

Τὰ χείλη της, ἀργά, φλογερά, ἀκούμπησαν στὰ δικά του, καὶ περίμεναν καὶ τὸ δικό του τὸ φιλί.

Τὰ χείλη τοῦ παλληκαριοῦ ὅμως ἔμειναν ἀκίνητα, σὰν μαρμαρωμένα.

Καθὼς τοῦ κρατοῦσε μέσα στὰ χέρια της τὸ κεφάλι, ἔγειρε πίσω, τὸν κύτταξε παραξενεμένη.

— Ζάμπα! ψιθύρισε μὲ παράπονο, δὲν ἄκουσες τί σοῦ λέω;

— Τί μὲ προστάζεις; ρώτησε τὸ παλληκάρι.

Γέλασε αὐτὴ νευρικά.

— Τί ἐρώτησι!...

— Εἶσαι βασίλισσά μου, καὶ περιμένω νὰ μὲ διατάξῃς!...

Τοῦ ἄφησε τὸ κεφάλι, καὶ τὸν κύταξε μὲ μάτια ξαφνικὰ σκοτεινά.

— Ὑπάρχουν πράγματα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ διατάξῃ μιὰ γυναίκα.

— Ὅταν εἶναι βασίλισσα, ὅλα τὰ διατάξει...

— Ὄχι, Ζάμπα. Δὲν εἶναι τόσο εὔκολο, ὅσο τὸ νομίζεις... Ἀγάπησα πολλοὺς ἄντρες, σοῦ εἶπα. Καὶ κανένας δὲν περίμενε τὴ διαταγή μου ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τοὔδειχνα πὼς τὸν ἀγαπῶ...

Στεκόταν ὁ Ζάμπα μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο καὶ στριφογύριζε ἕνα λουλοῦδι στὰ χέρια του. Ψηλὸς καθὼς ἦταν, μὲ τὸ ἀθλητικό του παράστημα, φαινόταν ἕνα μεγάλο παιδί, ποὺ τὸ μαλλώνουν καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ.

— Λοιπόν, ἔκανε ἡ Καχουμάνο, ἀνυπόμονη καὶ προκλητική, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ πῇς;

— Μὴ μὲ βασανίζῃς, βασίλισσά μου, ἀποκρίθηκε ἀνυπόμονα καὶ αὐτός. Διάταξέ με. Πές μου τί θέλεις ἀπὸ μένα;...

Μὲ μιὰ ξαφνικὴ κίνησι, πέρασε γρήγορη σὰν αἴλουρος τὰ χέρια της στὸ λαιμό του.

— Βλάκα! τοῦ φώναξε ἔξω φρενῶν. Μὰ γιατί κάνεις πὼς εἶσαι τόσο ἀνήξερος; Θέλω τὴν ἀγάπη σου, Ζάμπα! Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Θέλεις νά στὸ πῶ; Εἶμαι χήρα. Θέλω ἕναν ἄντρα, νὰ μοῦ χαρίζῃ τὴν ἀγάπη του, θέλω ἕναν ὅμορφο ἄντρα, νὰ μοῦ δίνῃ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Καὶ τί πὼς εἶμαι βασίλισσα; Ἡ δόξα μου καὶ τὰ μεγαλεία μου, τί ἀξίζουν χωρὶς τὴ λάμψι τῆς ἀγάπης; Σὲ διάλεξα, ἐσένα, Ζάμπα, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃς τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Τὸ παλληκάρι φαινόταν μαρμαρωμένο. Τὰ χέρια του δὲν σηκώνονταν ν' ἀνταποδώσουν τὰ τρελλὰ χάδια, τὸ σφιχτὸ ἀγκάλιασμα... Τὰ χέρια του ἔμεναν κρεμασμένα, σὰν παράλυτα. Μονάχα τὸ στῆθος του ποὺ φούσκωνε ἀκανόνιστα, ἔδειχνε τὴν ταραχη του.

Ἡ Καχουμάνο παλλόταν ὁλόκληρη ἀπὸ ἀγάπη.

—Θέλω νὰ μοῦ χαρίσῃς τὴν ἀγάπη σου. Θέλω τὰ χείλη σου νὰ μὲ κάνουν νὰ πονέσω, Ζάμπα. Θέλω νὰ μοῦ πῇς πὼς μ' ἀγαπᾶς κι' ἐσύ!...

Σταμάτησε πάλι, περίμενε τὴν ἀπάντησί του. Καί, σὲ λίγο, ἀντὶ γιὰ ἀγάπης λόγια, ποὺ περίμενε, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ παλληκαριοῦ σιγανή, βασανισμένη:

— Λυπήσου με!...

Τὸν ἄφησε, ἔφυγε ἀπὸ κοντά του, μὲ τὴ φρίκη ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της.

— Τί εἶπες, Ζάμπα; τοῦ ψιθύρισε τρέμοντας.

Τὴν κύτταξε ἱκετευτικὰ τὸ παλληκάρι.

— Σοῦ εἶπα νὰ μὲ λυπηθῇς, βασίλισσά μου.

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Μὴ μοῦ ζητᾶς νὰ σ' ἀγαπήσω. Τὸ ξέρεις πὼς αὐτὸ δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ.

— Καὶ γιατί; τὸν ρώτησε, σκοτεινά.

— Γιατὶ εἶσαι βασίλισσά μου!...

— Καὶ τί μ' αὐτό;

— Γιατὶ συνήθισα νὰ σὲ συλλογίζουμαι σὰν ἕνα πλάσμα ἀνώτερό μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀγαπήσω...

Ἡ ἀπάντησι αὐτὴ ἔφερε κάποια λάμψι στὴ φυσιογνωμία της.

— Σὲ καταλαβαίνω, τοῦ εἶπε θερμά. Ἀλλά, ὡς τώρα, μπορεῖ νὰ εἶχες δίκηο. Σήμερα ὅμως ποὺ στέκω μπροστά σου σὰν γυναῖκα, σὰν γυναῖκα ἐρωτευμένη μονάχα, θέλω νὰ τὰ ξεχάσῃς ὅλα! Σὲ διατάζω νὰ ξεχάσῃς πὼς εἶμαι βασίλισσά σου. Πὲς πὼς ἔχεις μπροστά σου ἕνα γυναῖκα. Μονάχα μιὰ γυναῖκα! Τί θἄλεγες ἂν μ' ἔβλεπες μπροστά σου ἔτσι, χωρὶς καμμιὰ αἴγλη βασιλική;

Δίστασε μιὰ στιγμὴ τὸ παλληκάρι, κι' ἔπειτα ξεστόμισε λόγια φοβερά:

— Ἂν δὲν ἤξερα πὼς εἶσαι βασίλισσα; Τότε, θὰ σὲ σεβόμουν σὰν μητέρα μου, κυρά μου. Καὶ πάλι δὲν θὰ τολμοῦσα ν' ἀγγίξω τὴν ἄκρη τοῦ φουστανιοῦ σου.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὴν ἄγγιξαν σὰν πυρωμένο σίδερο στὴν καρδιά.

Ἡ ἀπόγνωσι μιᾶς γυναῖκας

Τὰ μάτια της ἔγιναν σκοτεινά, τὰ χείλη της χλώμιασαν. Σφίγγοντας τὰ χέρια της, τόσο ποὺ τὰ νύχια της χώνονταν στὶς παλάμες της, τοῦ ψιθύρισε:

— Πές μου τὴν ἀλήθεια, Ζάμπα. Μὲ βρίσκεις γρηά, ἐ;

— Ὄχι...

— Τὰ χείλη σου λένε ὄχι. Ἡ ματιά σου ὅμως λέει ναί.

— Βασίλισσά μου, δὲν θέλω νὰ σὲ λυπήσω.

— Κι' ὅμως μὲ λύπησες! ψιθύρισε ἡ Καχουμάνο.

Καί, ξαφνικά, δάκρυα ἄρχισαν νὰ πλημυρίζουν τὰ μάτια της.

Ὁ Ζάμπα στάθηκε σαστισμένος κάμποση ὥρα μπροστά της. Ἔπειτα, αὐθόρμητα, γονάτισε.

— Συχώρα με, βασίλισσά μου. Φταίω ἐγώ, τὸ ξέρω. Εἶμαι ἕνας ἄξεστος νέος, ποὺ δὲν ξέρει νὰ λέῃ ὅμορφα λόγια... Σοῦ μίλησα μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου καὶ σὲ πλήγωσα.

— Ὄχι ἐσύ, Ζάμπα. Ἐσὺ μοῦ εἶπες αὐτὸ ποὺ χρόνια τώρα μοῦ λέει ὁ καθρέφτης μου. Μοῦ εἶπες πὼς εἶμαι μιὰ γρηὰ γυναίκα, καὶ πὼς ὁ ἔρωτας εἶναι ἕνα ὄνειρο πιὰ γιὰ μένα.

— Καχουμάνο! εἶπε ὁ Ζάμπα ἱκετευτικά. Θέλεις νὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια;... Θὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, σὰν νὰ εἶσαι ἀληθινή μου μάννα. Πρὶν λίγον καιρό, ἴσως νὰ μποροῦσα νὰ σ' ἀγαπήσω. Ἀλλὰ τώρα τελευταία νοιώθω γιὰ μιὰ κοπέλλα κάτι, ποὺ ἂν δὲν εἶναι αὐτὸ ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη, τότε δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀληθινὴ ἀγάπη στὸν κόσμο...

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια ξαφνικὰ ζωηρά.

— Ἀγαπᾶς, λοιπόν, στ' ἀλήθεια;

— Ἔτσι λέω, βασίλισσά μου. Γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται πὼς δὲν μὲ θάμπωσε ἡ εὐνοιά σου. Φαίνεται πὼς ἀγαπῶ πολὺ μιὰ κοπέλλα...

— Πόσων χρόνων εἶναι; ρώτησε γρήγορα ἡ Καχουμάνο.

— Δεκάξη!

— Δεκάξη! ἀναστέναξε ἡ βασίλισσα.

— Εἶναι μιὰ κοπέλλα πεντάμορφη κα' γελαστή, μ' ἕνα παιδιάτικο χαμόγελο ποὺ μὲ τρελλαίνει.

— Θέλεις νὰ τὴν κάνῃς γυναῖκα σου;...

— Θἄθελα, ἀλλὰ ὁ πατέρας μου δὲν θέλει. Σοῦ εἶπα, θέλει νὰ μοῦ βρῇ τὴν ξαδέρφη μου τὴ Νερίνα, ἀπὸ τὴν Ταΐτή.

— Τότε, τί σκέπτεσαι νὰ γίνῃ;

Σήκωσε τὸ παλληκάρι τοὺς ὤμους του, κι' ἀποκρίθηκε μ' ὅλη τὴ φυσικότητα:

— Θὰ ἀγαπιόμαστε ἐλεύθερα μὲ τὴν ξαδέλφη μου, ὥσπου ν' ἀλλάξῃ γνώμη ὁ πατέρας μου.

— Τρελλόπαιδο! μουρμούρισε ἡ Καχουμάνο, μὲ μάτια δακρυσμένα.

Ἔπειτα, ἡ φυσιογνωμία της σκλήρυνε.

— Καὶ ποιὰ εἶναι ἡ κοπέλλα ποὺ ἀγαπᾶς; ρώτησε.

Δίστασε τὸ παλληκάρι.

— Δὲν θὰ σοῦ πῶ τ' ὄνομά της... ἀποκρίθηκε σὲ λίγο, σταθερά.

Τὸν κύτταξε μὲ πρόσωπο συννεφιασμένο.

— Στὴ βασίλισσά σου δίνεις αὐτὴ τὴν ἀπάντησι;

— Ὄχι, Καχουμάνο. Στὴ γυναῖκα ποὺ μοῦ εἶπε πὼς μ' ἀγαπάει...

— Τί θέλεις νὰ πῆς;... Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ θράσος σου εἶναι μεγάλο.

— Ὄχι, βασίλισσά μου. Δὲν μὲ ρωτάει ἡ βασίλισσα. Μὲ ρωτάει μιὰ γυναῖκα ἐρωτευμένη. Καὶ σὲ μιὰ γυναῖκα ἐρωτευμένη, δὲν μπορῶ νὰ πῶ τ' ὄνομα τῆς ἄλλης γυναίκας ποὺ ἀγαπῶ.

— Γιατὶ ὄχι;

— Ἐπειδὴ φοβᾶμαι μήπως ἡ ἐρωτευμένη γυναίκα τῆς κάνη κακό.

Χτύπησε ἡ Καχουμάνο νευρικὰ τὰ χέρια της στὴν πολυθρόνα της.

— Ζάμπα, εἶπε κοφτά, μὲ ξαφνικὸ μῖσος. Τὸ ξέρεις πὼς δὲν φέρεσαι ὅπως πρέπει; Ἀλλά, μὰ τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ δὲν φέρομαι ὅπως ταιριάζει σὲ μιὰ βασίλισσα. Ἄκου, λοιπόν, Ζάμπα: Σὲ διατάζω νὰ ξεριζώσῃς ἀπὸ τὴν καρδιά σου τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν κοπέλλα αὐτή. Τοὐλάχιστον γιὰ λίγο καιρό, νὰ τὴν ξερριζώσῃς. Καὶ νὰ προσπαθήσῃς νὰ μ' ἀγαπήσῃς ἐμένα. Σοῦ μιλῶ βλέπεις καθαρά. Θέλω τὴν ἀγάπη σου. Στὴν ἀνάγκη, σὲ διατάζω νὰ μοῦ χαρίσῃς τὴν ἀγάπη σου. Σ' ἀφίνω δύο ἡμερῶν προθεσμία...

Τὴν κύτταξε προκλητικὰ τὸ παλληκάρι.

— Μὲ προστάζεις, δηλαδή, μὲ τὸ στανιὸ νὰ σ' ἀγαπήσω, βασίλισσα Καχουμάνο;

— Ὅπως προτιμᾶς. Μὲ τὸ στανιό, ἢ μὲ τὴν καρδιά σου.

— Κι' ἂν δὲ μπορέσω νὰ σ' ἀγαπήσω; Τὸν κύτταξε ἀπειλητικά.

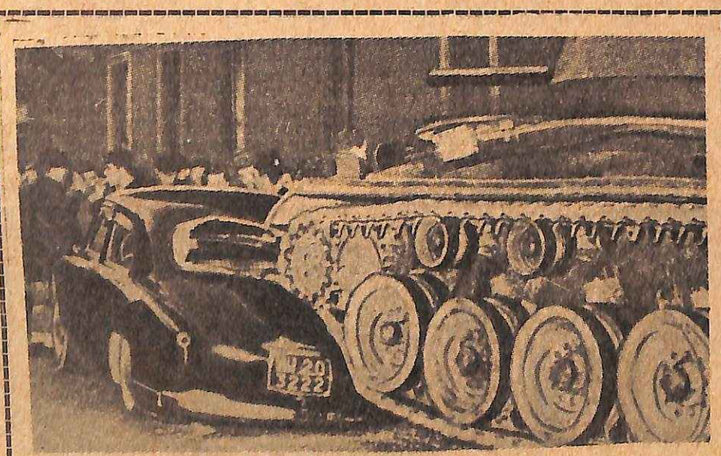
— Τότε θὰ μάθῃς νὰ μὲ φοβᾶσαι...

— Τί μπορεῖς νὰ μοῦ κάνῃς, βασίλισσά μου; τὴ ρώτησε μὲ ὑπερηφάνεια. Ὁ νόμος μας δὲν ἀναγκάζει τοὺς ὑπηκόους ν' ἀγαπήσουν τὴ βασίλισσά τους. Αὐτὸ δὲν ἀκούσταποὺν τὴ βασίλισσά τους. Αὐτὸ δὲν ἀκούστηκε ποτέ. Εἴμαστε ἄνθρωποι ἐλεύθεροι. Ἡ ἀγάπη εἶναι δῶρο τῶν θεῶν! Μᾶς βάζουν τὴν ἀγάπη στὶς καρδιές μας ὅπως αὐτοὶ θέλουν. Ἐγὼ σήμερα ἀγαπῶ τρελλὰ τὴ μικρή μου τὴν ἀγαπημένη. Καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ πεθάνω γι' αὐτὴν ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη. Ἀλλὰ ἐσύ, κι' ἂς εἶσαι βασίλισσα, ἀνάγκη. Ἀλλὰ ἐσύ, κι' ἂς εἶσαι βασίλισσα, δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ μοῦ ἐπιβάλῃς μία ἀγάπη ποὺ δὲν ἔχει ἀνταπόκρισι στὴν καρδιά μου.

— Πῶς οἱ γονιοί σου σοῦ ἐπιβάλλουν;

— Οἱ γονιοί μου ἔχουν τὴ δύναμι νὰ μοῦ ἐπιβάλουν τὴ θέλησί τους. Ὁ πατέρας μου μὲ φοβερίζει πὼς θ' μ' ἀφίσῃ φτωχὸ ψαρά σ' ὅλη μου τὴ ζωή, ἂν πάρω ἐκείνη ποὺ ἀγαπῶ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

TANK ENANTION ΛΙΜΟΥΖΙΝΑΣ

Τὸ παράξενο αὐτὸ δυστύχημα συνέβη πρὸ ἡμερῶν στὸ Μιλάνο, ἐνῶ μιὰ μηχανοκίνητη φάλαγγα ἐπέστρεφε ἀπὸ γυμνάσια. Ἕνα μεγάλο ἰταλικὸ τάνκ Μ. 24, βάρους 16 τόννων ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ κομψὴ λιμουζίνα, στὴν ὁποία φυσικὰ προκάλεσε σοβαρὲς ζημιές. Εὐτυχῶς δὲν σημειώθηκε κανένα ἀνθρώπινο θῦμα, γιατὶ τὸ αὐτοκίνητο ἐστάθμευε καὶ ἦταν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἄδειο.

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ὑπὸ ΙΩΑΝ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ—ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΟΝΕΙΡΟ

17ον

— Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη, Θέμη!...

Ἡ φωνή της ἀκούστηκε θερμή, γεμάτη παλμό.

Τὸ πρόσωπό του ἄστραψε.

— Τὸ λὲς ἀλήθεια, Χριστίνα; Πές μου τὸ λὲς μὲ τὴν καρδιὰ ἢ μονάχα μὲ τὰ χείλη;

— Τὸ ξέρεις πὼς δὲ θὰ στἄλεγα ἂν δὲν τὸ πίστευα...

Πῆρε τὸ χέρι της καὶ τὸ χάϊδεψε μὲ λατρεία.

—Ἂν ἤξερες πόσο σ' ἀγαπῶ, θὰ ἤσουν ἀκόμη πιὸ εὐτυχισμένη!...

— Μὰ τὸ ξέρω!...

—Ὄχι. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς νὰ στὸ πῶ... Νὰ πάντα σ' ἀγαποῦσα ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως ποῦκανες τὴ θυσία, ξέρεις, ἀπὸ τότε θἄθελα νὰ κάνω κι' ἐγὼ κάτι γιὰ σένα. Κάτι μεγάλο, κάτι σπουδαῖο...

Τοὔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὸ δάκτυλό της.

— Κάθε μέρα κάνεις ὅ,τι μπορεῖς γιὰ μένα. Ἐργάζεσαι ὑπερωρίες. Γιὰ ποιὸν τὸ κάνεις;

— Τὸ ξέρεις, γιὰ σένα, γιὰ μᾶς. Ξέρεις πὼς τὴν ἀνοιξι θὰ μπορέσουμε νὰ χτίσουμε τὸ ἄλλο δωμάτιο ποὺ λέγαμε;

— Τὴν ἄνοιξι;

— Ναί....

— Τόσο γρήγορα;...

— Τὰ λεφτὰ μαζεύονται, ὅσο ὑπάρχει ὑγεία, δουλειὰ καὶ ἀγάπη. Τί σοῦλεγα πάντα, ἀγάπη μου; Τὸ δωμάτιο θὰ χτιστῇ μὲ τὸ δικό σου τὸ μισθό. Εἶδες; Δὲν τὸν θυμοῦμε καθόλου τὸ δικό σου τὸ μισθό. Κι' ἔτσι θἄχουμε καὶ τὸ δωμάτιο ποὺ μᾶς ἦταν ἀπαραίτητο... ὅταν... ὅταν θἀρθῇ ἡ εὐλογημένη ὥρα...

Τὰ μαγουλά της ἔγιναν φωτιά, τὰ βλέφαρά της τρεμούλιασαν.

— Χριστίνα... δὲν θέλω νὰ σὲ ταράξω, δὲν θέλω νὰ σοῦ θυμίσω...

Σήκωσε τὰ μάτια της βουρκωμένα καὶ τὸν κύτταξε βαθειά.

— Θέμη, μοῦ φαίνεται... δὲν τολμῶ νὰ στὸ πῶ ἀκόμα. Νομίζω ὅμως...

Σηκώθηκε, τὴν ἔσφιξε σὰν τρελλὸς στὴν ἀγκαλιά του.

— Ὅλα θἀρθοῦνε καλά. Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ, ἀγάπη μου. Καὶ τὸ παιδάκι μας θὰ εἶναι ὅμορφο καὶ γερό, ὅπως εἶναι ἡ ψυχή σου τώρα, Χριστίνα. Θὰ τὸ δῆς...

— Ναί, θὰ εἶναι γερό, ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ πνιγμένη στὸ κλάμμα ἡ γυναίκα.

Ἔπειτα σκούπισε τὰ μάτια της καὶ τὸν κύτταξε γελαστή.

— Ὥστε θὰ εἶναι ἕτοιμο τὸ δωμάτιο;

— Ναί, καὶ θ' ἀγοράσουμε τὰ ἐπιπλά του ὅμορφα... Ἕνα-ἕνα... θὰ δῆς πῶς θὰ τὰ χαιρόμαστε. Αὐτὸ τὸ μῆνα τὸ κρεβατάκι, τὸν ἄλλο μῆνα τὴν ντουλάπα... Θὰ τὰ χαιρόμαστε!... Καὶ λίγο-λίγο, θὰ μεγαλώσουμε τὸ σπίτι, Χριστίνα, θὰ τὸ κάνουμε σιγὰ - σιγὰ διῶροφο.

— Θὰ κάνουμε οἰκονομίες! εἶπε χαρούμενη ἡ κοπέλλα. Θὰ κάνουμε ὅσο μποροῦμε οἰκονομίες!...

— Εἶδες οἱ ἀδελφές μου; εἶπε ὁ Θέμης μὲ καμάρι. Τί καλὰ ποὺ πάνε κι' αὐτές. Ζοῦνε οἰκονομικά, ἀλλὰ λίγο-λίγο ὅλο καὶ κάτι βάζουν στὴν μπάντα. Πλούσιες βέβαια δὲν θὰ γίνουν ποτέ. Πάντως, θὰ εἶναι σὲ καλύτερη θέσι τὰ παιδιά τους.

— Ἂν θέλῃ ὁ Θεός!... εἶπε ἡ Ἄννα, ποὺ ἐρχόταν ἐκείνη τὴ στιγμή, μὲ τὴν ποδιά της, πολυάσχολη ὅπως πάντα.

— Βέβαια, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, μητέρα, εἶπε ὁ Θέμης γελαστός. Πάντα πρέπει νὰ τὸ λέμε αὐτό. Οἱ ἀναποδιὲς ὑπάρχουν, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ πρέπει κανεὶς πάντα νὰ μελετάῃ τὸ καλὸ καὶ νὰ λογαριάζῃ πὼς ὅλα θἀρθοῦνε εὐνοϊκά. Κι' ἂν ἔλθῃ τὸ χτύπημα τῆς μοίρας, τότε δὲν πειράζει. Πάλι πρέπει νὰ τὸ ἀντιμετωπίζουμε χωρὶς λιποψυχία.

Ἡ Ἄννα χτύπησε τὸ γαμπρό της στὸν ὦμο.

— Θὰ σοῦ πήγαινε γιὰ ἱεροκήρυκας! τοῦ εἶπε μὲ καλόβολη εἰρωνεία.

Διατηροῦσε πάντα αὐτὴ κάποια ἐπιφύλαξι. Ἐνῶ μέσα της εἶχε προσαρμοστῇ περίφημα στὴν καινούργια τους ζωή, ἐνῶ ἔβλεπε γύρω της τὴν εὐτυχία κι' ἦταν κατὰ βάθος κι' αὐτὴ εὐτυχισμένη, πάλι, ἔτσι γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά της, μάλλον, ἢ ἀπὸ συνήθεια, εἶχε πάντα ἕνα ὕφος κάπως ἐπιφυλακτικό.

Ὁ Θέμης γέλασε.

— Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι λέω πάντα τὰ ἴδια λόγια, μητέρα. Καὶ τὰ λέω ἴσως μὲ κάποιο στόμφο. Δὲν πειράζει. Πάρε ἐσὺ τὴν οὐσία τους. Κι' αὐτὸ φτάνει.

Ἡ Χριστίνα ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του.

— Ἔχεις δίκηο, ὅπως κι' ἂν τὰ λές, τοῦ εἶπε τρυφερά. Μήπως κι' ἡ Θάλεια δὲν εἶναι εὐτυχισμένη;...

— Σωπᾶτε δά! ἔξέπασε ἡ Ἄννα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι εὐτυχισμένοι, ἂν σᾶς ἀκούση κανεὶς «Ὅλα εἶναι θαυμάσια στὸ θαυμασιώτερο κόσμο τοῦ κόσμου!». Ἡ Θάλεια πῆγε νὰ πεθάνῃ στὴ γέννα της καὶ τώρα ἀκόμα δὲν ξέρει ἂν θὰ ζήσῃ τὸ παιδί της...

— Εἴπαμε, ἀποκρίθηκε ὁ Θέμης. Αὐτὰ εἶναι τ' ἀπρόοπτα...

— Κι' ἡ ἀδελφή σου ἡ Λίλα, ζῇ φτωχικὰ σ' ἕνα καμαρακι...

— Τί σημασία ἔχει; Σκοτώνεται στὴ δουλειὰ κι' αὐτὴ κι' ὁ ἄντρας της, εἶναι ἀλήθεια, ἐπειδὴ ὁ μισθός του εἶναι πολὺ μικρός. Μέσα τους ὅμως ὑπάρχει ἡ εὐτυχία. Αὐτὸ κυττάζω ἐγώ!...

Ἡ Ἄννα σηκώθηκε, μ' ἕνα ὕφος νεανικό.

— Τὸ ξέρω πὼς θἄχης πάντα δίκηο τοῦ εἶπε γελαστή. Ἐγὼ στὸ μεταξὺ ἄφησα τὸ νοικοκυριό μου στὴ μέση. Κι' ὅσο κι' ἂν πάνε ὅλα θαυμάσια σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, τίποτα δὲν πάει καλά, ἂν δὲν κουραστῇ κανένας.

— Ἡ κούρσα ὅμως κάνει καλό, εἶπε ὁ Θέμης. Κυττάξου, μητέρα, στὸν καθρέφτη αὐτὴ τὴ στιγμή. Εἶσαι σὰν αὐτὸ τὸ ρόδινο γαρύφαλλο!...

— Ψεύτη!... ἔκανε ἡ Ἄννα, κόκκινη ἀπὸ εὐχαρίστησι, κι' ἐξαφανίστηκε.

Ἡ Χριστίνα πέρασε τὸ χέρι της στοὺς ὤμους τοῦ ἀγαπημένου της.

—Θέμη.. Φίλησέ με. Φίλησέ με πολύ... τοῦ εἶπε κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ δάκρυα τῆς εὐτυχίας, ποὺ τὰ πλημμύριζαν.

ΤΕΛΟΣ

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 46), τὴν πρωτότυπη ἱστορικὴ σειρά, ποὺ θὰ γοητεύσῃ, θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ συναρπάσῃ:

Πριγκηπικοὶ ΕΡΩΤΕΣ

Ἄγνωστα ἐρωτικὰ εἰδύλλια, ποὺ ξετυλίχτηκαν στὴν σκιὰ τῶν θρόνων καὶ ἀγνὰ αἰσθήματα ποὺ λούσθηκαν μὲ δάκρυα ἢ πνίγηκαν μέσα στὸ αἷμα.

Σπαρακτικὲς τραγωδίες βασιλισσῶν καὶ πριγκηπισσῶν, βγαλμένες ἀπὸ τὰ μυστικὰ ἀρχεῖα τῶν αὐλῶν τῆς Εὐρώπης καὶ συγκλονιστικὰ δράματα, ποὺ ἀφάνισαν ὑπάρξεις, συνετάραξαν θρόνους καὶ αἱματοκύλησαν λαούς...

"Οταν πλησιάση ἡ λιτανεία, οἱ ἄλλοι ἐνορῖτες χυμοῦν καὶ γίνονται μαλλιὰ—κουβάρια!...

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΓΙΑ ΔΥΟ ΑΓΙΟΥΣ

Περίεργα παληὰ ἔθιμα τῆς Σικελίας

Στὴ Σικελία, στὸ ὄμορφο αὐτὸ ἰταλικὸ νησί, ποὺ ἔχει τὸ πιὸ μαγευτικὸ κλίμα, τὸ πιὸ γλυκὸ κρασί καὶ τοὺς πιὸ θερμόαιμους κατοίκους τῆς γῆς, παρατηρεῖται ἕνα κωμικοτραγικὸ φαινόμενο, μοναδικὸ στὸν κόσμο: Πολλὲς μικρὲς πόλεις τοῦ νησιοῦ συμβαίνει νὰ ἔχουν ἡ κάθε μία ἀπὸ δυὸ πολιοῦχους ἁγίους καὶ οἱ κάτοικοι χωρίζονται σὲ δυὸ ἀντιμαχόμενες μερίδες. Ἡ μιὰ πηγαίνει μὲ τὸ μέρος τοῦ ἑνὸς ἁγίου καὶ ἡ ἄλλη μὲ τὸν ἄλλο.

Στὴ Μόντικα π. χ. οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου δὲν πατοῦν ποτέ τους στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, δὲν γιορτάζουν στὴ γιορτή του, δὲν βαφτίζουν κανένα ἀπ' τὰ παιδιά τους Πέτρο καὶ δὲν πηγαίνουν νὰ εὐχηθοῦν κανέναν Πέτρο, ὅταν γιορτάζη. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου γιὰ τὸν Ἅγιο Γεώργιο.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Καμμιὰ οἰκογένεια ἀπ' ἐκείνες ποὺ ἀνήκουν στὴν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου δὲν παντρεύει τὸ παιδί της μὲ μέλος μιᾶς οἰκογενείας, ποὺ ἀνήκει στὴν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα, μπροστὰ σ' ἐκεῖνο ποὺ γίνεται δυὸ φορὲς τὸν χρόνο, τὴν ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Οἱ ἐνορῖτες τοῦ ἁγίου ποὺ γιορτάζει ἐννοοῦν νὰ κάμουν πρὸς τιμήν του λιτανεία καὶ νὰ περάσουν ἐπιδεικτικὰ ἀπὸ τὴν ἐνορία τοῦ ἄλλου ἁγίου. Οἱ τελευταῖοι φυσικὰ τὸ ξέρουν καὶ περιμένουν. Κι' ὅταν πλησιάση ἡ λιτανεία, χυμοῦν καὶ γίνονται μαλλιὰ κουβάρια!

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὸ κακὸ ἔχει μετριαστῆ κάπως σήμερα. Οἱ περισσότεροι δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Σικελίας πῆγαν καὶ παραπέρα, εἶδαν κι' ἄλλα ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ γύρισαν μὲ κάπως ἐλαττωμένον τὸν θρησκευτικὸ φανατισμό τους. Ὡστόσο οἱ φιλονεικίες, οἱ συμπλοκὲς καὶ οἱ ἔχθρες ἐξακολουθοῦν πάντα, γιατὶ εἶνε ἐμφυτες στὴν ψυχὴ τοῦ Σικελοῦ.

Οἱ ἔχθρες αὐτὲς μεταξὺ δύο ἁγίων ἔχουν σχεδὸν ὅλες τὴν ἴδια ἀφορμή.

Στὴν Μόνικα π. χ. ὡς τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος ἦταν πολιοῦχος ὁ Ἀπόστολος Πέτρος. Ἡ ἀριστοκρατία ὅμως τοῦ τόπου, οἱ εὐπατρίδες ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ πηγαίνουν στὴν ἴδια ἐκκλησία μὲ τὸ λαό, ἀποφάσισαν νὰ χτίσουν μιὰν ἄλλη καὶ φυσικὰ διάλεξαν τὸν Ἅγιο Γεώργιο, ποὺ εἶνε προστάτης τῶν ἱπποτῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν. Δὲν μποροῦσαν ὅμως ν' ἀνεχθοῦνε νὰ εἶνε πολιοῦχος ὁ ἅγιος τοῦ λαοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἔκαναν αἴτησι στὸ βασιληᾶ τῆς Σικελίας Ροντζέρο Νορμάνο καὶ στὸν Πάπα, ποὺ ὥρισαν ὅτι κι' ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἦταν πολιοῦχος προστάτης τῆς πόλεως.

Οἱ ἐνορῖτες ὅμως τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐξαγριώθηκαν καὶ ἄρχισε ὁ ἅγριος πόλεμος μεταξὺ τῶν δύο ἁγίων, ἢ μᾶλλον μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τους.

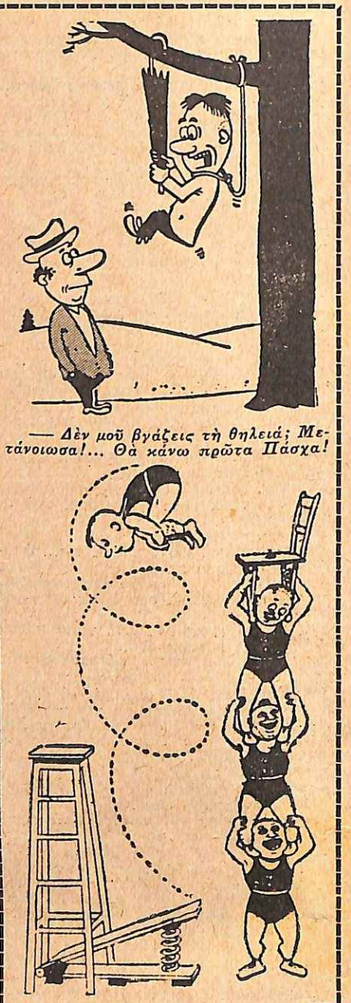
Στὴν Ταγκούζα τῆς Σικελίας πάλι ὡς τὰ 1675 ἦταν ἕνας μόνο πολιοῦχος, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Οἱ εὐπατρίδες ὅμως τοῦ τόπου, μιμούμενοι τοὺς εὐπατρίδες τῆς Μόντικα ἔκαναν ἀναφορὰ στὸν ἴδιο βασιληᾶ, ὁ ὁποῖος προθυμότατα ὑπέγραψε ἕνα διάταγμα ποὺ ὥριζε καὶ δεύτερο πολιοῦχο, τὸν Ἅγιο Γεώργιο, διάταξε νὰ κτιστῆ μιὰ ἐκκλησία πρὸς τιμήν του καὶ πέτυχε καὶ τὴν ἔγκρισι τοῦ Πάπα. Ὡστόσο ὁ λαὸς δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίδρασι γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυσι καὶ ἄλλου πολιούχου καὶ τὴν καταπάτησι τῶν δικαιωμάτων τοῦ δικοῦ του. Τὰ πράγματα πήγαιναν καλά, ὡς τὰ 1693, ποὺ γκρεμίστηκαν ἀπὸ σεισμὸ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ σπίτια τῆς Ραγκούζας.

Τότε μερικοὶ θρησκόληπτοι καὶ φανατικοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη ἄρχισαν νὰ σιγοψιθυρίζουν ὅτι τὸν σεισμὸ τὸν εἶχε προκαλέσει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἐπειδὴ θύμωσε γιατὶ ἔκαναν καὶ δεύτερο πολιοῦχο, κι' ἡ φήμη ἐκείνη διαδόθηκε εὐρύτατα.

— Τὰ βλέπετε; ἔλεγαν πολλοί. Ἂν δὲν μᾶς κάθιζαν πολιοῦχο στὸ κεφάλι μας τὸν Ἅη Γιώργη, δὲν θὰ γινόταν ὁ σεισμός!...

Ὡστόσο, μέσ' στὴ δυστυχία καὶ τὴ συμφορὰ ποὺ τοὺς εἶχε χτυπήσει, καὶ πάλι δὲν σκέφθηκαν νὰ τὰ βάλουν μὲ τὸν Ἅη Γιώργη. Ἔπρεπε πρῶτα νὰ ξαναχτίσουν τὰ σπίτια τους καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, φυσικά, ἔπρεπε νὰ χτίσουν τὴν ἐκκλησία. Ἄρχισαν λοιπὸν τοὺς ἐράνους. Ἀλλὰ ὅταν πῆγαν στοὺς εὐπατρίδες τῆς πόλεως νὰ ζητήσουν τὴν συνδρομή τους, ἐκεῖνοι δὲν θέλησαν νὰ δώσουν τίποτα, λέγοντας ὅτι ἦταν ἀρκετὴ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Τότε οἱ ἁπλοϊκοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ θύμωσαν. Σηκώθηκαν καὶ πῆγαν νὰ χτίσουν τὰ σπίτια τους μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἀριστοκράτες, σ' ἕνα ὕψωμα δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας μακρυὰ ἀπὸ τὴν παληὰ πόλι τους. Κι' ἐκεῖ ἔχτισαν μὲ τοὺς δικούς τους ἐράνους μονάχα μιὰ ἐκκλησία, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ κήρυξαν ἅγριο πόλεμο ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τῶν ἐνορίτων του.

— Δὲν μοῦ βγάζεις τὴ θηλειά; Μετάνοιωσα!... Θὰ κάνω πρῶτα Πάσχα!

— Τώρα θὰ γελάσουμε, παιδιά. Τούμπαλα ἕνα καρφὶ στὴν καρέκλα!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

— Πνεῦμα! "Αν ἤρθες, χτύπησε τρεῖς φορές.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 48—49) τὴ νέα ἐξαιρετικὴ σειρὰ ἀποκαλυπτικῶν ἄρθρων γιὰ τὰ αἰνιγματικὰ μυστικὰ τῆς καρδιᾶς:

ΠΟΙΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΑΡΕΣΟΥΝ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

ΠΟΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΡΕΣΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ;

Βασισμένα στὴ μακραίωνη ἐρωτικὴ πεῖρα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ πορίσματα τῆς σύγχρονης ψυχολογίας, τὰ διαφωτιστικὰ ἄρθρα τῆς σειρᾶς αὐτῆς δὲν θὰ σᾶς κατατοπίσουν μόνον γιὰ τὶς προτιμήσεις τῶν δύο φύλων στὸ γοητευτικὸ παιχνίδι τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ θὰ σᾶς ὑποδείξουν ἐπίσης πῶς θὰ μπορέσετε νὰ ἐνσαρκώσετε τὸν τύπο ποὺ ἀρέσει, ποὺ ἑλκύει καὶ ποὺ συγκινεῖ.

Θὰ σᾶς ἀποκαλύψουν ἀκόμη τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας καὶ θὰ σᾶς δώσουν τὴν ἱκανότητα νὰ κρίνετε κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς παρορμήσεις καὶ τὶς τάσεις σας, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μπορέσετε νὰ χαλιναγωγήσετε τὸ ἐρωτικό σας αἴσθημα πρὸς τὴν ὀρθὴ κατεύθυνσι.

Τὸ ἀκάνθινο στεφάνι τοῦ Χριστοῦ

Πῶς μεταφέρθηκε ἀπὸ τὸ Βυζάντιο στὸ Παρίσι

Ἀπὸ τὰ παληὰ χρόνια ὁ λαὸς ἔχει μεγάλο σεβασμὸ στὰ ἁγια λείψανα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πολὺ ὅμως περισσότερη φήμη εἶχαν στὸν Μεσαίωνα καὶ κυρίως τὸ ἀκάνθινο στεφάνι τοῦ Χριστοῦ.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 13ου αἰῶνος, ὅταν οἱ Φράγκοι ἐκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολι κι' ἐδίωξαν τὸ Βυζαντινὸ αὐτοκράτορα, ἡ πρώτη δουλειά τους ἦταν νὰ μαζέψουν ὅσα περισσότερα ἁγια λείψανα μποροῦσαν καὶ νὰ τὰ στείλουν νὰ πουληθοῦν στὴν Εὐρώπη. Μὰ καὶ ἀργότερα, ὅταν ὁ Φράγκος αὐτοκράτορας τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ παράδες, διάταξε νὰ γδύσουν τὶς ὀρθόδοξες ἐκκλησίες ἀπ' ὅ,τι πολύτιμο εἶχαν. Καὶ οἱ Βυζαντινοὶ εἶδαν τοὺς Σταυροφόρους, ποὺ ἐξεστράτευσαν μὲ τὴν πρόφασι ὅτι πήγαιναν νὰ ἐλευθερώσουν τὸν Ἅγιο Τάφο, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα πῆγαν γιὰ νὰ κυριεύσουν τὴν Πόλι καὶ νὰ τὴ ληστέψουν, νὰ διαπράττουν τὶς φρικτότερες ἱεροσυλίες.

Ὁ Φράγκος ψευτοαυτοκράτορας τῆς Πόλης Βαλδουΐνος, ὅταν ἁρπαξε καὶ πούλησε κάθε τι ἄλλο, σκέφθηκε νὰ πουλήση καὶ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ἦταν ἐκεῖνο ποὺ φόρεσε ὁ Χριστὸς προτοῦ σταυρωθῆ. Ὁ Βαλδουΐνος τὸ ἔβαλε ἐνέχυρο πρῶτα στὸν πρέσβυ τῆς Βενετίας Μοροζίνι γιὰ 4.160 βυζαντινὰ («ὑπέρπυρα»). Κάθε «ὑπέρπυρο» ἄξιζε δεκατρία περίπου χρυσᾶ φράγκα. Ἔπειτα, τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ Βενετὸ πρέσβυ καὶ τὸ ἔβαλε ἐνέχυρο σ' ἄλλους διάφορους βαθύπλουτους τῆς ἐποχῆς του, τελευταῖα δὲ στὸ Βενετσιάνο ἔμπορο, Νικόλα Γκουαρίνο, γιὰ δεκατρεῖς χιλιάδες («ὑπέρπυρα», μὲ τὸν ὅρο νὰ μπορῆ νὰ τὸν ἐξαγοράσῃ στὸ διάστημα ἑνὸς χρόνου.

Μόλις ὁ Πάπας ἔμαθε τὸ ρεζίλεμα ποὺ τραβοῦσε τὸ ἁγιο λείψανο τοῦ Χριστοῦ, ποὺ περνοῦσε ὡς ἐνέχυρο ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, συγκινήθηκε κι' ἔγραψε στὸ Βασιλέα τῆς Γαλλίας, Λουδοβίκο 9ο νὰ φροντίσῃ νὰ περισώσῃ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι.

Ὁ Λουδοβίκος ἦταν ἄνθρωπος θεοφοβούμενος. Αὐτὸς εἶχε ὀργανώσει τὶς περίφημες σταυροφορίες γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν Ἁγίων Τόπων κι' οἱ Πάπαι τὸν ἀνακήρυξαν ἅγιο ὅταν πέθανε. Συγκινήθηκε λοιπὸν βαθεὶὰ ὁ εὐσεβὴς βασιληᾶς τῆς Γαλλίας, ὅταν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Πάπα κι' ἔστειλε ἀμέσως στὴν Κωνσταντινούπολι δυὸ καθολικοὺς καλογέρους τετραπέρατους, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἀνδρέα Λανζιμώ, καθὼς καὶ τὸν ἱππότη Νικόλα Σορέλ, μὲ τὴν ἐντολὴ ν' ἀγοράσουν καὶ νὰ μεταφέρουν στὴ Γαλλία τὸ πολύτιμο λείψανο.

Πραγματικὰ οἱ τρεῖς βασιλικοὶ ἀπεσταλμένοι κατώρθωσαν ν' ἀγοράσουν τὸ ἀκάνθινο στεφάνι, φθινότερα μάλιστα ἀπ' ὅ,τι τὸ εἶχε βάλει ἐνέχυρο ὁ Βαλδουΐνος, καὶ μπαρκαρίστηκαν στὸ γαλλικὸ καράβι, ποὺ θὰ τοὺς ἔφερνε στὴ Βενετία. Ἀπὸ κεῖ θὰ τραβοῦσαν ἀπὸ τὴ στεριὰ γιὰ τὸ Παρίσι.

"Οταν οἱ Γάλλοι ἀπεσταλμένοι ἀγόρασαν τὸ ἐνεχυριασμένο ἀκάνθινο στεφάνι τοῦ Χριστοῦ, στὴ Νίκαια βασίλευε ὁ γενναῖος πολεμιστὴς Ἰωάννης Βατάτζης. Μόλις λοιπὸν ὁ Βατάτζης ἔμαθε πὼς τὸ πολύτιμο λείψανο, ποὺ τόσο τὸ σέβονταν οἱ Βυζαντινοί, ἔμελλε νὰ μεταφερθῆ στὴ Δύσι, ἁρμάτωσε τὸ στόλο του καὶ τὸν ἔστειλε στὰ Δαρδανέλλια μὲ τὴ διαταγὴ νὰ πιάσῃ τὸ γαλλικὸ καράβι. Δυστυχῶς ὅμως ὁ στόλος τοῦ Βατάτζη ἔφτασε ἀργὰ στὰ Δαρδανέλλια, ὅταν εἶχε περάσει πιὰ ἀπὸ κεῖ τὸ καράβι καὶ σὲ λίγες μέρες ἔφτασε στὴ Βενετία. Στὴν πόλι αὐτὴ τῶν Δόγηδων ἔγινε μεγαλοπρεπὴς τελετὴ γιὰ τὴν ἀφιξι τοῦ καραβιοῦ μὲ τὸ πολύτιμο ἁγιο λείψανο. Ἀπὸ κεῖ οἱ τρεῖς ἀπεσταλμένοι τοῦ Λουδοβίκου μπῆκαν σ' ἕνα πολυτελέστατο ἁμάξι καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ Παρίσι. "Οταν τὸ ἁμάξι ἔφτασε κοντὰ στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα, ὅλοι οἱ κάτοικοι μὲ τὸ βασιληᾶ ἐπὶ κεφαλῆς, βγῆκαν νὰ τὸ προϋπαντήσουν. Ὁ βασιληᾶς πῆρε στὰ χέρια του τὸ ἁγιο λείψανο, ποὺ ἦταν κλεισμένο σ' ἕνα πολύτιμο κουτὶ ἀπὸ σκαλισμένο ἐλεφαντόδοντο καὶ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν κλῆρο καὶ τὸ λαό, μπῆκε θριαμβευτικὰ στὸ Παρίσι. Ὁ βιογράφος τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ἀφηγεῖται πὼς ὅταν ἔφτασε τὸ ἀκάνθινο στεφάνι στὸ Παρίσι, στὰ 1239, τὸ εἶδε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια.

Ἄλλοι ὅμως χρονογράφοι βεβαιώνουν ὅτι τὸ ἀκάνθινο στεφάνι τοῦ Χριστοῦ βρισκόταν ἀπὸ τὸ 1191 στὸ μοναστῆρι τοῦ Σαὶν Ντενί, ὅπου θάβονταν οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας. Δὲν πρόκειται ὅμως γιὰ τὸ ἴδιο στεφάνι, ἀλλὰ γιὰ ἕνα ἄλλο, ποὺ μάλιστα εἶχε κάνει πολλὰ θαύματα. Ἕνας χρονογράφος, π. χ. διηγεῖται ὅτι τὸ 1191, ὁ γυιὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Φιλίππου Αὐγούστου ἔπαθε ἀπὸ δυσεντερία. Ὅλοι οἱ γιατροὶ τὸν εἶχαν ἀποφασίσει κι' ὁ θάνατος ἐσήμωνε, ὅταν ὁ ἡγούμενος τοῦ Σαὶν Ντενὶ ξεκίνησε ξυπόλητος ἀπὸ τὸ μοναστῆρι κρατῶντας στὰ χέρια του τὸ ἀκάνθινο στεφάνι. Ὅταν ἔφτασε στὸ παλάτι ἔβαλε τὸ ἁγιο λείψανο ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἀρρώστου καὶ ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ γυιὸς τοῦ βασιληᾶ πήγαινε ὅλο καὶ καλύτερα. Σὲ λίγες τέλος μέρες ἔγινε ἐντελῶς καλά.

Τὸ 1206 πάλι πλημμύρισε ὁ Σηκουάνας σὲ σημεῖο ποὺ κινδύνευε νὰ καταστραφῆ ὅλο τὸ Παρίσι. Τότε ὁ ἡγούμενος τοῦ Σαὶν Ντενὶ μετάφερε πάλι τὸ ἁγιο λείψανο στὴν πρωτεύουσα, τὸ ἀκούμπησε στὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα κι' ἀμέσως τὸ ποτάμι χαμήλωσε καὶ τὸ Παρίσι σώθηκε ἀπὸ τὴν πλημμύρα.

Ὅταν ἡ πομπὴ μὲ τὸ ἁγιο λείψανο ἔφτασε στὴ μητρόπολι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴ Σαὶντ Σασέλ, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Παρισιοῦ ὕψωσε τὸ ἀκάνθινο στεφάνι καὶ εὐλογώντας τὰ πλήθη, βεβαίωσε, ὅτι τὸ Παρίσι δὲν εἶχε πιὰ νὰ φοβηθῆ ἀπὸ κανένα κακό.

Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὸ ἄλλο ἀκάνθινο στεφάνι ποὺ βρισκόταν στὸ Σαὶν Ντενὶ δὲν ξανακούστηκε πιά.

ΣΙΜΩΝ ΒΕΡΝΤΙΕ

Οἱ τρεῖς βασιλικοὶ ἀπεσταλμένοι ἀγόρασαν ἀπὸ τὸ Βενετσιάνο ἔμπορο τὸ ἀκάνθινο στεφάνι, ποὺ ἦταν κλεισμένο σ' ἕνα πολύτιμο κουτὶ ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο...

ΤΑ 400 ΟΡΦΑΝΑ
Κορεατόπουλα

Μιὰ ὁμαδικὴ πρᾶξις φιλανθρωπίας

Μιὰ ἀληθινή, συγκινητικὴ καὶ βαθειὰ ἀνθρώπινη ἱστορία ὁμαδικῆς φιλανθρωπίας, ποὺ ἄρχισε πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἔσωσε πολλὰ ὀρφανὰ παιδιὰ στὴν Κορέα καὶ ἔδωσε τὴ χαρὰ σὲ μερικὲς χιλιάδες ἀνθρώπους. 'Αφορμὴ σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία ἔδωσε ἕνα γράμμα τοῦ 'Αμερικανοῦ στρατιώτη Πάρκερ Χάλλαμ, ποὺ ὑπηρετεῖ στὴν Κορέα, πρὸς τὴ γυναίκα του.

Κοντὰ στὴν περιοχή, ποὺ βρισκόταν ὁ Χάλλαμ, ὑπῆρχε μιὰ κατασκήνωσι ὀρφανῶν παιδιῶν καὶ οἱ 'Αμερικανοὶ στρατιῶτες εἶχαν ἀρχίσει νὰ μαζεύουν ροῦχα καὶ τρόφιμα γιὰ νὰ τὰ μοιράσουν στὰ ὀρφανὰ τῆς γιορτές. Στὸ γράμμα του, λοιπόν, ὁ Χάλλαμ μιλοῦσε στὴ γυναίκα του γιὰ τὶς προσπάθειές τους καὶ τὴν παρακάλεσε, ἂν μποροῦσε νὰ πεῖση μερικοὺς γνωστούς της νὰ στείλουν καὶ ἐκεῖνοι ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ τὰ ὀρφανὰ Κορεατόπουλα.

'Η Ντολορὲς Χάλλαμ συγκινήθηκε ἀπὸ τὸ γράμμα καὶ μίλησε στοὺς φίλους της γι' αὐτό. "Εστειλε μάλιστα τὸ γράμμα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τοῦ Μίτσιγκαν ὅπου μένει, μὲ τὴν παράκλησι νὰ τὸ δημοσιεύσουν καὶ νὰ παρακαλέσουν τοὺς ἀναγνώστες νὰ βοηθήσουν τὸ Χάλλαμ καὶ τοὺς συντρόφους του στὴν προσπάθειά τους.

'Η δημοσίευσι βρῆκε ἀμέσως ἀπήχησι στοὺς κατοίκους τοῦ Μίτσιγκαν. 'Απὸ τὴν ἄλλη κιόλας ἡμέρα ἡ Ντολορὲς πῆρε πολλὰ γράμματα ἀναγνωστῶν, ποὺ τῆς ἔγραφαν ὅτι εἶχαν ἤδη στείλει διάφορα πράγματα γιὰ τὰ ὀρφανὰ τῆς Κορέας.

Μέσα σὲ δύο βδομάδες, τὰ πρῶτα δέματα μὲ τὰ δῶρα γιὰ τὰ μικρὰ Κορεατόπουλα ἔφθασαν στὴ μονάδα τοῦ Χάλλαμ. 'Εκτὸς ἀπὸ τὰ δέματα, ποὺ περιεῖχαν ροῦχα καὶ τρόφιμα, ἐφθαναν καὶ διάφορα χρηματικὰ ποσά.

'Ο Χάλλαμ καὶ οἱ σύντροφοί του ἀποθήκευσαν τὰ εἴδη αὐτὰ σὲ μιὰ σκηνὴ καὶ μὲ χρήματα ποὺ εἶχαν μαζέψει ἀγόρασαν μιὰ ποσότητα ρυζιοῦ, γιὰ τὰ ὀρφανά. Τὰ τρόφιμα, ὅμως, τὰ ροῦχα καὶ τὰ παιχνίδια ἐφθαναν κάθε μέρα κατὰ ἑκατοντάδες ἀπὸ τὴν 'Αμερική καὶ χρησιμοποιήθηκε ἕνα μεγάλο ὑπόστεγο, ποὺ γέμιζε συνεχῶς.

Σὲ λίγες βδομάδες, τὰ 400 ὀρφανὰ Κορεατόπουλα εἶχαν ντυθῆ μὲ ζεστὰ ροῦχα, εἶχαν ἀρκετὴ τροφὴ καὶ εἶχαν πάρει ἀκόμη καὶ παιχνίδια. 'Επειδὴ ὅμως τὰ δέματα καὶ τὰ χρηματικὰ ποσὰ ἔφθαναν συνεχῶς, οἱ 'Αμερικανοὶ στρατιῶτες ἐπεξέτειναν τὴν φιλανθρωπικὴ τους δράσι καὶ σὲ ἄλλα δύο στρατόπεδα. Στὶς ἀρχὲς τοῦ Φεβρουαρίου, ὁ Χάλλαμ ἔγραφε στὴ γυναῖκα του:

«"Εχουμε δώσει μέχρι σήμερα ἰματισμὸ ἀξίας 35.000 δολλαρίων σὲ 3.500 ἄτομα, ποὺ βρίσκονται σὲ δύο στρατόπεδα καὶ στὰ παιδιὰ τοῦ ὀρφανοτροφείου. Στὴν ἀποθήκη μας ὑπάρχουν ἕξη τόννοι ρυζιοῦ καὶ ἔχουμε χρήματα γιὰ νὰ ἀγοράσουμε δύο ἀκόμη τόννους».

Στὸ μεταξύ, ὁ ἔρανος γιὰ τὰ Κορεατόπουλα πῆρε γενικώτερο χαρακτῆρα στὸ Μίτσιγκαν. "Ανδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ γύριζαν στὰ καταστήματα, τὰ γραφεῖα, τὰ σχολεῖα καὶ τὶς ἐκκλησίες καὶ μάζευαν χρήματα. Οἱ συνεισφορὲς συνεχίσθηκαν γιὰ ἀρκετὸν καιρό, ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ 'Αμερικανοὶ στρατιῶτες δήλωσαν ὅτι ὁ σκοπός τους εἶχε ἐκπληρωθῆ.

Μέσα στοὺς ἐννιὰ μῆνες, οἱ 'Αμερικανοὶ στρατιῶτες μοίρασαν ροῦχα ἀξίας 65.000 δολλαρίων σὲ παιδιὰ καὶ σὲ γέρους. Κάθε βδομάδα, ἐστελναν ἀπὸ ἕναν τόννο ρῦζι σὲ δύο στρατόπεδα καὶ στὸ ὀρφανοτροφεῖο καὶ φρόντιζαν νὰ μὴν λείπη ἡ θέρμανσις ἀπὸ τοὺς προστατευομένους τους.

'Εκτὸς ἀπὸ αὐτά, ὅμως, μὲ τὰ χρήματα ποὺ τοὺς περίσσεψαν, βοήθησαν γιὰ νὰ ἀποτελειώσουν οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν ἀνέγερσι δύο σχολείων, ποὺ τὸ καθένα τους στεγάζει 200 μαθητὰς καὶ γιὰ τὴν ἀνέγερσι μιᾶς ἐκκλησίας.

Οἱ 'Αμερικανοὶ στρατιῶτες συμπλήρωσαν τὴ φιλανθρωπικὴ τους δράσι μὲ ἕνα ἔργο ποὺ ἔδωσε βουλευὰ σὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς κατοίκους ἑνὸς χωριοῦ τῆς Κορέας! Βοήθησαν στὴν ἱδρυσι ἑνὸς ἐργοστασίου κατασκευῆς σάκκων, στὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται τὸ ἕνα πέμπτον περίπου τοῦ πληθυσμοῦ.

— Γιὰ κορόϊδο τὴν πέρασες τὴν "Εφη; Καὶ τὸ ἔθιμο θὰ τηρήση καὶ τὴν προῖκα της θὰ κάνη!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙ

Τὸ ἐρημοκλήσι τὸ φτωχό, τὸ μακρυνό,
μὲ τὸ μικρό του γκρεμισμένο εἰκονοστάσι,
ποὺχει γιὰ σκέπη τὸ γαλάζιο οὐρανό,
τὸ ἐρημοκλήσι τὸ παλιό, τὸ ταπεινὸ
στὴ μοναξιά του τὴν Δαμπρή, δὲν θὰ γιορτάση.

*

Ψυχὴ ἀνθρώπου ἀπ' ἐκεῖ δὲν θὰ διαβῆ
κι' ἡ καμπανίτσα του, θλιμμένη καὶ βουβή,
θὰ περιμένη μιὰ στιγμὴ εὐλογημένη
κανένα χέρι τὸ σχοινάκι της νὰ πιάση...
Κι' ἂν ἴσως πάλι τέτοιο χέρι δὲν βρεθῆ,
βουβὴ θὰ μείνη ἡ καμπανίτσα καὶ θλιμμένη·
ἦχος γλυκός, στὴ μοναξιά, δὲν θὰ χυθῆ
καὶ τὸ ἐκκλησάκι τὸ φτωχὸ δὲν θὰ γιορτάση.

*

Μόνο μπορεῖ — στὸν κόσμο εἶν' ὅλα τυχερά —
κάποιο βοσκόπουλο ἐκεῖ πάνω νὰ περάση
καὶ νὰ ἐκκλησάκι ν' ἀντικρύση θλιβερὰ
μὲ τὸ παλιό του γκρεμισμένο εἰκονοστάσι
καὶ νὰ σκεφτῆ, πῶς ἴσως πρέπει μιὰ φορὰ
τῆς ἐρημιᾶς ἡ σιγαλιὰ νὰ ψευτοσπάση
καὶ νὰ θελήση νὰ τοῦ δώση μὲ χαρά,
λίγη Δαμπρή, στὴ μοναξιά του νὰ γιορτάση.

*

Τότε θὰ λάμψη κάποιος πόθος του κρυφός,
θὰ θυμηθῆ καὶ τὴν εὐχὴ κάποιας μαννούλας
κι' ἴσως νὰ ψάλη: «Δεῦτε λάβετε τὸ φῶς»,
ἐνῶ θὰ πιάνη τὸ σχοινὶ τῆς καμπανούλας...
Κι' ἀπ' τὴ μικρὴ τὴν ἐκκλησιά, τὴ μακρυνή,
ἦχος γλυκός, στὴν ἐρημιὰ παντοῦ, θὰ φτάση
κι' ἐνῶ θ' ἀκοῦνε τὴν καμπάνα οἱ οὐρανοί,
τὸ ἐρημοκλήσι, τὴ Δαμπρή του, θὰ γιορτάση.

*

Τὸ ἐρημοκλήσι... Εὐλογία στὴν ἐξοχή,
ὅταν γιορτάζη τὸ φτωχὸ τὸ ἐρημοκλήσι...
Καὶ ποιός, δὲν θέλει, στὴ θλιμμένη του ψυχὴ
λίγη εὐλογία πασχαλιάτικη νὰ κλείση;
Ἐρημοκλῆσι καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡ καρδιά,
τὸ ἄκρον ἀντίνεο τὸ θολό της, ν' ἀργοστάξη,
μὰ σὰν βρεθῆ σὲ μι' ἀνοιξιάτικη βραδυά,
μὲ λίγη ἀνάπη... κάποια Ἀνάστασι γιορτάξει.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΨΑΛΜΩΔΙΑ
τῆς Μ. Παρασκευῆς

Ἕνα ἐπεισόδιο ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Μότσαρτ

Οἱ ἐκκλησίες τῆς Ρώμης, τὴ Μεγάλη Τρίτη, εἶχαν γεμίσει ἀπὸ πιστοὺς ποὺ ἄκουγαν μὲ κατάνυξι τὶς συγκινητικὲς ψαλμῳδίες τῶν Παθῶν. Πλημμυρισμένο ἀσφυκτικὰ ἦταν καὶ τὸ κοσμοξακουσμένο παρεκκλήσιο τοῦ Βατικανοῦ, τὸ γεμάτο ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα τοῦ Μιχαὴλ "Αγγελου. "Ολος αὐτὸς ὁ κόσμος εἶχε πάει στὴν Καπέλλα Σιξτίνα, ὄχι γιατὶ θὰ χοροστατοῦσε ὁ Πάπας, ὅσο γιατὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ ψελνότανε τὸ συγκινητικὸ «Κύριε 'Ελέησον...», μιὰ παλιὰ βυζαντινὴ ψαλμῳδία. Εἶχε διασωθῆ ἀπὸ τοὺς ψάλτες τοῦ 'Αγίου Πέτρου, ποὺ τὸ ἔψελναν μόνο δυὸ φορὲς τὸ χρόνο: Τὴ Μεγάλη Τρίτη καὶ τὴ Μεγάλη Παρασκευή.

Μιὰ παλιὰ βούλα τοῦ Πάπα 'Ιννοκέντιου τοῦ 3ου, τιμωροῦσε μὲ θάνατο ἐκεῖνον ἀπὸ τοὺς ψάλτες ποὺ θὰ ἔβγαινε σὲ ἄλλον τὸ ἀντίγραφο τῆς μουσικῆς τοῦ «Κύριε 'Ελέησον...» 'Επίσης ἐτιμωρεῖτο κι' ἐκεῖνος, ποὺ θὰ ἔπαιρνε τὸ ἀντίγραφο.

'Εκείνη τὴν ἡμέρα σ' ἕνα ἀπόμερο στασίδι ἦταν καθισμένος ἕνας γέρος. Εἶχε παρουσιαστικὸ ξένου, καὶ πλάϊ του στεκόταν ἕνα παιδὶ ὡς δώδεκα χρόνων, ποὺ φαινόταν γυιός του.

Μόλις τελείωσε τὸ «Κύριε 'Ελέησον», ὁ μικρὸς γύρισε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ φύγουν.

"Εφυγαν, λοιπόν, κι' ὅταν γύρισαν στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἔμεναν, ὁ μικρὸς κλειδώθηκε στὴν κάμαρά του καὶ δὲν βγῆκε ἀπὸ ἐκεῖ ὅλη τὴν ἄλλη μέρα. 'Ο πατέρας του ἀνησύχησε καὶ πῆγε νὰ δῆ τί γίνεται. Τὸν βρῆκε νὰ γράφη πάνω σὲ κόλλες μουσικῆς.

— Τί κάνεις ἐκεῖ παιδί μου; Συνθέτεις μεγαλοβδομαδιάτικα; τὸν ρώτησε.

— Εἶναι μιὰ ἔμπνευσις, πατέρα, ποὺ δὲν θέλω νὰ τὴν χάσω...

"Οταν ἦρθε ἡ Μεγάλη Παρασκευή, πατέρας καὶ γυιὸς ξαναπῆγαν στὴν Καπέλλα Σιξτίνα. Μόλις ἄρχισε νὰ ἐκτελῆται τὸ «Κύριε 'Ελέησον», ὁ μικρὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικὲς κόλλες μουσικῆς καὶ εἶπε:

— Κύττα κι' ἐσὺ πατέρα, μήπως ἔχω κάνει κανένα λάθος ἡ μήπως ἔχω παραλείψει κομμιὰ νότα...

—Τί εἶν' αὐτό, παιδί μου;

— Κάθησα κι' ἔγραψα ἀπὸ μνήμης τὸ «Κύριε 'Ελέησον»...

Πατέρας καὶ γυιὸς παρακολούθησαν μὲ προσοχὴ τὴν ψαλμῳδία, κυττάζοντας τὶς νότες καὶ δὲν βρῆκαν οὔτε τὴν παραμικρὴ παράλειψι ἢ λάθος.

"Οταν τελείωσε τὸ «Κύριε 'Ελέησον», ὁ μικρός, ποὺ ἦταν ὁ Βόλφγκανγκ Μότσαρτ, παρακάλεσε τὸν πατέρα του νὰ φύγουν. Καὶ ἅμα βρέθηκαν στὸ δρόμο, ὁ νέος σφίγγοντας τὶς κόλλες τῆς μουσικῆς στὴ μασχάλη του, εἶπε:

— Πατέρα, ἀπ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ χαρτιὰ ἐξαρτᾶται ἡ καλλιτεχνική μου δόξα. Πρέπει νὰ παρακολοὴς τὸ φίλο σου, τὸν πρίγκηπα Κολόννα, ποὺ φαίνκε ὡς τώρα τόσο καλὸς γιὰ μᾶς, νὰ δώση μιὰν ἐσπερίδα, στὴν ὁποία θὰ παίξω τὸ «Κύριε 'Ελέησον».

— Μὰ παιδί μου, καταλαβαίνεις σὲ τί κίνδυνο μᾶς ἐκθέτεις; Ξέρεις τὴν ἀπαγόρευσι...

— Προτιμῶ νὰ πεθάνω δοξασμένος, παρὰ νὰ ζήσω ἄδοξα!

'Ο πατέρας του, ποὺ ὑποχωροῦσε πάντα, ὑπεχώρησε καὶ τὴ φορὰ αὐτή. Κι' ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ὁ πρίγκηπας Κολόννα προσκάλεσε ὅλη τὴν ἀνωτέρη κοινωνία τῆς Ρώμης σὲ μιὰ ἐσπερίδα, ποὺ ἐπεφύλασσε μιὰν ἔκπληξι. Καὶ ἡ ἔκπληξι ἦταν τὸ «Κύριε 'Ελέησον» τοῦ μικροῦ Μότσαρτ.

Μερικοὶ ὅμως θρησκόληπτοι ἀπὸ τοὺς καλεσμένους θύμωσαν γιὰ τὴν ἱεροσυλία αὐτὴ καὶ κατάγγειλαν τὸ Μότσαρτ στὸν Πάπα.

'Ο πρίγκηπας Κολόννα ὅμως παρουσιάστηκε τότε σ' αὐτὸν κι τοῦ ἀνέφερε ὅλη τὴ συγκινητικὴ ἱστορία τοῦ Μότσαρτ.

'Ο Πάπας κατάπληκτος, ζήτησε νὰ γνωρίση τὸν μικρὸ μουσικὸ καὶ τὸν ἔβαλε μάλιστα νὰ παίξη ἀπὸ μνήμης τὸ περίφημο «Κύριε 'Ελέησον».

'Η ἐκτέλεσι ἦταν τόσο ἄψογη καὶ τόσο ζωντανή, ὥστε ὁ Πάπας ὄχι μόνον δὲν ἄφησε νὰ ἐφαρμοσθῆ ἡ αὐστηρὴ βούλα τοῦ 'Ιννοκέντιου τοῦ 3ου, ἀλλὰ καὶ περιέβαλε μὲ μεγάλες τιμὲς τὸ μικρὸ Μότσαρτ,

ΜΩΡΙΣ ΕΡΛΑΝ

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Τρεῖς Πασχαλιές

ΕΙΝΕ τρεῖς Πασχαλιὲς ποὺ θὰ μοῦ μείνουν ἀλησμόνητες στὴ ζωή μου. Οὔτε ποὺ θὰ ξαναπεράσω τέτοιες — ἂν καὶ δὲν πρέπει νὰ λέμε μεγάλο λόγο. Κάθε μιὰ εἶχε καὶ τὸ γοῦστο της.

'Η πρώτη ἦταν τὸ 1952. 'Ο Μπέμπης, ποὺ ἦταν τριῶν χρόνων τότε, εἶχε θαμπωθῆ ἀπὸ τὰ βεγγαλικὰ ποὺ εἶχε δῆ ἐκείνες τὶς βραδιὲς καὶ εἶπε ἀπαιτητικά:

— Νὰ πάλουμε κι' ἐμεῖς, μπαμπᾶ!

'Εγὼ εἶχα ἀντίρρησι. Πάντα φοβᾶμαι τὰ πυροτεχνήματα καὶ τὰ τέτοια, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουνα παιδὶ καὶ μοῦ εἶχαν σκάσει ἕνα βαρελότο στὸ κεφάλι. 'Αλλὰ ἡ Μαίρη, ποὺ δὲν ἔνοιωθε νὰ χαλάση τὸ χατῆρι τοῦ κανακάρη της — καὶ χαλάει· τὸν ἴδιο — πῆρε τὸ μέρος του:

— "Αμα δὲν χαρῆ τώρα τὸ παιδί, πότε θὰ χαρῆ; Κι' ἔπειτα ἔχουμε καὶ ὑποχρέωσι. Τὸ σπίτι μας εἶναι στὴν πλατεῖα τῆς ἐκκλησίας, ὅλα τὰ σπίτια γύρω μας θὰ κάψουν βεγγαλικά. Ἐμεῖς γιατὶ θὰ μειονεκτήσουμε; 'Επὶ τέλους, Χριστιανοὶ εἴμαστε.

— Ξέρεις, Μαίρη, ὅτι κατ' ἀρχὴν δὲν διάκειμαι συμπαθῶς πρὸς τὰ βεγγαλικὰ καὶ τὰ παρόμοια. 'Εξ ἄλλου, δὲν μπορῶ καὶ νὰ τὰ χειρισθῶ.

— Δὲν χρειάζεται κανένας ἰδιαίτερος χειρισμός. Τοὺς βάζεις φωτιά, τὰ κρατᾶς στὸ χέρι καὶ τὸ παιχνίδι τῆς φλόγας γίνεται μόνο του. Αὐτὸ εἶναι ὅλο κι' ὅλο. Κι' ἂν δὲν μπορῆς νὰ τὸ χειρισθῆς ἐσύ, μπορεῖ ὁ Μπέμπης.

— Μπολῶ, μπολῶ! πετάχτηκε ἀπὸ τὴν κάμαρά του ὁ Μπέμπης, ποὺ νομίζαμε πὼς εἶχε ἀποκοιμηθῆ ἀπὸ μιὰ ὥρα πρίν.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν προσβολή, τ' ἀποφάσισα. Καὶ τὸ μεγάλο Σάββατο, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα ψώνια, κουβάλησα στὸ σπίτι κι' ἕνα μάτσο βεγγαλικά. "Ητανε κάτι μικρὰ γιὰ τὸ Μπέμπη κι' ἕνα πολὺ χοντρὸ καὶ μεγάλο, σὰν κεφάλι γάιδου, ποὺ θὰ τὸ ἀνάβα ἐγώ. 'Ο ἄνθρωπος ποὺ μοῦ τὸ πούλησε, μοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ θὰ κάνη μεγάλη ἐντύπωσι καὶ μεγαλοπρέπεια. Σᾶς τὸ δίνω μὲ ἐγγύησι.

— Καὶ πῶς λειτουργεῖ;

— Θὰ τοῦ βάλετε φωτιὰ στὸ φυτῆλι. Κι' ἔπειτα, ἀφοῦ ἀμολύση μερικὲς ἀστραπές, θὰ φύγη ὅλο αὐτὸ τὸ πρᾶμα, πρὸς τὰ πάνω. Θὰ τιναχτῆ στὸν οὐρανό, μέχρι ἑκατὸ μέτρα ὕψος καὶ θὰ ἰδῆς ἕνα φαινόμενο σὰν ἱπτάμενος δίσκος. Γιατὶ ἔτσι τὸ λέω: «'Ιπτάμενος δίσκος». Θὰ στριφογυρίζη, θὰ σηκώνεται, θὰ πέφτη, θὰ ξαναπηκώνεται καὶ θὰ θαμπώσουν τὰ μάτια τοῦ κόσμου.

★

Στολίσαμε τὸ μπαλκόνι μὲ χάρτινα φαναράκια. 'Ο Μπέμπης ἦτανε καταπληχτισμένος γιὰ τὸ πανηγύρι τῆς φωτοχυσίας ποὺ ἐμελλε νὰ γίνη. Λίγο πρὶν σημάνουν οἱ καμπάνες, βγήκαμε στὸ μπαλκόνι, μὲ τὰ βεγγαλικὰ ἕτοιμα γιὰ τὸν πανηγυρισμό. Τὸ μπαλκόνι μας, μὲ τὰ χρωματιστὰ φαναράκια, ἦτανε ἀπὸ τὰ πιὸ ὁμορφα στὴν πλατεῖα. 'Ο κόσμος, μὲ τὰ κεριὰ στὸ χέρι, παρακολουθοῦσε τὴν ἀναστάσιμη λειτουργία, μέχρι ποὺ ἀκούστηκε τὸ «Χριστὸς 'Ανέστη». Τότε χτύπησαν οἱ καμπάνες, διαλαλῶντας τὸ χαρούμενο ἀγγελμα, ἀκούστηκαν τὰ πρῶτα βαρελότα καὶ πῆραν φωτιὰ τὰ βεγγαλικὰ στὴν πλατεία καὶ στὰ μπαλκόνια, ἐκτοξεύοντας τὰ πολύχρωμα φωτειγά τους σχέδια στὸν οὐρανό. "Εδωσα ἕνα μικρὸ πυροτέχνημα στὸ Μπέμπη, ἀλλὰ ἐκεῖνος τὸ πέταξε μὲ πεῖσμα:

— Σέλω τὸ μεγάλο! Τὸ μεγάλο σέλω.

— Τὸ μεγάλο θὰ τὸ ἀνάψη ὁ μπαμπᾶς, εἶπε ἡ Μαίρη. Γιατὶ ἐσὺ εἶσαι μικρὸς καὶ μπορεῖ νὰ κάνης ζημιά. Τὸ μεγάλο, ἅμα μεγαλώσης.

'Ο Μπέμπης —παράξενο πρᾶμα— πειθάρχησε. Τοῦ ἄναψα τὸ μικρό, ποὺ πέταγε κύκλους ἀπὸ ἀστραφτερὲς σπιθίτσες καὶ χαιρότανε τὸ παιδὶ καὶ χαιρόμαστε κι' ἐμεῖς μαζί. Κι' ἐγὼ εἶπα στὴ Μαίρη:

— "Αναμέ μου τώρα τὸ δικό μου.

'Η Μαίρη ἔβαλε φωτιὰ στὸ φυτῆλι. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ φωτιὰ μεταδόθηκε στὸ βεγγαλικό κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ ἐκτοξεύη βεγγαλικὰ φωτεινοὺς κύκλους. 'Η Μαίρη κι' ὁ Μπέμπης παρακολουθοῦσαν μὲ θαυμασμὸ τὰ γινόμενα.

— Τώρα θὰ ἰδῆτε! εἶπα σὲ μιὰ στιγμή, ἐνθουσιασμένος. Αὐτὸ τὸ πρᾶμα θὰ φύγη καὶ θὰ πάη ἐκεῖ πάνω!

Κι' ἔδειξα ἀπάνω ἀπὸ τὸν τροῦλλο τῆς ἐκκλησίας, γιατὶ κρατοῦσα ἤτοι τὸ βεγγαλικό, ὥστε νὰ σημαδεύω πρὸς ἐκεῖνο τὸ σημεῖο. Ξαφνικὰ αἰσθάνομαι κάτι βοὴ ἡσεις στὸ χέρι. Τὸ βεγγαλικὸ ἑτοιμαζότανε γιὰ τὴ μεγάλη ἐξόρμησι. Καὶ νάτη. 'Ακούγεται ἕνα «μπάμ» καὶ φεύγει ὅλο ἐκεῖνο τὸ πρᾶμα. 'Αλλά, ἀντὶ νὰ πάρη τὴν εὐθεῖα κατεύθυνσι, γύρισε πρὸς τὰ πίσω, πέρασε ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ μπαλκονόπορτα κι' ἄρχισε νὰ στριφογυρίζη σὰν τρελλὸ μέσα στὴ σάλλα.

— Χριστέ μου! φώναξε τρομαγμένη ἡ Μαίρη.

Μπῆκα στὴ σάλλα. Τὸ βεγγαλικὸ χτυποῦσε σὰν μανιασμένο στὸ ταβάνι, στοὺς τοίχους, στὰ ἐπιπλα, στὸ πάτωμα, ἔπαιρνε φόρα καὶ ξαναχτυποῦσε. Καὶ σὲ κάθε χτύπημα, ἄφηνε καπνοὺς καὶ φωτιές, ἄσπρες, κόκκινες, μπλέ, πράσινες.

— Κωστάκη, ἔλα ἔξω, θὰ σὲ χτυπήση! φώναξε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι ἡ Μαίρη.

Παρὰ λίγο νὰ τὴν πάθαινα. Μόλις πέρασε ξυστὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, ποὺ τὸ κάλυψε μ' ἕναν ὠκεανὸ χρωματιστὲς σπίθες σὰν φωτοστέφανο. "Ετρεξα στὸ μπαλκόνι ἀπάνω ποὺ ἡ Μαίρη ξεφώνιζε:

— Φωτιά! Φωτιά!

Μυστήριο πῶς, κάποιο φαναράκι εἶχε πιάσει φωτιὰ καὶ εἶχαν ἁρπάξει καὶ τὰ διπλανά. Τοὺς ἔβλεπα μιὰ μὲ τὸ χέρι καὶ πέσανε κάτω στὸ πεζοδρόμιο.

— Γιὰ τὸ Θεό, θὰ μᾶς κάμετε! ἀκούστηκαν ἔντρομες κραυγὲς ἀπὸ κάτω.

"Εσκυψα. Μόλις καὶ πρόφτασαν μερικοὶ ἀνύποπτοι Χριστιανοὶ νὰ σκορπίσουν. Τὰ φαναράκια καιγόντουσαν.

— Τζάμ! Τζούμ! Μπάμ! — ἄλλοι κρότοι ἀπὸ μέσα.

— Θεέ μου, τὰ τζάμια! ξεφώνησε πάλι ἡ Μαίρη.

'Αλλὰ ποῦ νὰ ἰδῆς. 'Η σάλλα εἶχε γεμίσει καπνό. 'Ο ἱπτάμενος δίσκος δὲν ἀκουγότανε πιά, φανερὸ πὼς εἶχε τελειώνει ἡ ἐνέργειά του.

— Νὰ περιμένουμε νὰ διαλυθῆ ὁ καπνός, εἶπα στὴ Μαίρη.

'Εκείνη ἦταν τρομοκρατημένη — μήπως ἐγὼ ἤμουνα λιγώτερο; — καὶ μόνο ὁ Μπέμπης διατηροῦσε τὴν ψυχραιμία του καὶ ἀπολάμβανε τὴν πανηγυρικὴ ἐκείνη, πανδαισία. Λοιπόν, περιμέναμε γιὰ λίγο, νὰ φύγη ὁ καπνός. 'Αλλὰ πάλι ἡ Μαίρη ἔβαλε τὴν ἀπελπισμένη φωνή:

— Φωτιά! "Αρπαξαν οἱ κορτίνες! Πραγματικὰ οἱ κουρτίνες καιγόντουσαν. Μεγάλες φλόγες ξεπετιόντουσαν. "Ετρεξα ἀμέσως γιὰ νερό, ἐνῶ ἡ Μαίρη φώναζε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι :

— Βοήθεια, γειτόνοι!...

"Ηρθαν κι' οἱ γείτονες. Εἴδαμε καὶ πάθαμε γιὰ σβύσουμε τὴ φωτιά. Εἶχαν καῆ οἱ μιὰς κουρτίνες, εἶχαν σπάσει τρία τζάμια καὶ ὁ καθρέφτης τοῦ μπουφέ, τὰ ἐπιπλα εἶχαν καταλερωθῆ ἀπὸ τὴ λάσπη τοῦ πυροτεχνήματος.

Σὲ μιὰ γωνιὰ εἶχε κατακασιάσει καὶ τὸ ὑπόλοιπο τοῦ ἱπταμένου δίσκου. Τὸ σήκωσα μὲ τὸ χέρι. Μόλις τόπιασα ἔκανε ἕνα «φσσς» καὶ τὸ πέταξα ἀμέσως. "Ηταν ἡ τελευταία του πνοή.

— Μὰ πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ κακό; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς γείτονες ποὺ βοήθησαν στὸ σβύσιμο τῆς πυρκαϊᾶς.

Τοὺς διηγήθηκα τὸ περιστατικό.

— Τὸ εἶχαν βάλει στραβὰ καὶ πῆρε λάθος κατεύθυνσι, γνωμάτευσε ἕνας ἄλλος.

Καὶ βέβαια ἔτσι ἦταν. Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα μέχρι νὰ συμμαζώσουμε. Μόνο ὁ Μπέμπης φαινότανε χαρούμενος καὶ εἶπε:

— Ωλαία ἦτανε μπαμπᾶ. Τοῦ χόνου νὰ φέλης κι' ἄλλο.

— Τὸν κότσαρα μὲ κάποιο δέος καὶ εἶπα στὴ μάνα του:

— Αὐτὸ τὸ παιδὶ ἔχει ψυχὴ Νέρωνος!

— Ἀγγελούδι μου! Τί λέει ὁ μπαμπᾶς σου, εἶπε ἐκείνη καὶ τσιμπίδες στὴν ἀγκαλιά της.

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε σὲ μένα:

— "Αμα δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ χειριστῆς ἕνα βεγγαλικό, τί θέλεις καὶ τὰ φέρνεις;

'Από τότε, βεγγαλικὸ δὲν ξαναείδε τὸ σπίτι. Κι' οὔτε θὰ ξαναιδῆ.

★

Δεύτερη ἀλησμόνητη Πασχαλιὰ — 1953. Πέντε μέρες νωρίτερα, ἕνας καλὸς γείτονάς μου — τρία σπίτια πιὸ πάνω— ὁ κύριος Λεάνδρος, μοῦ εἶπε:

— Κύριε Κωστάκη θὰ σουβλίσης ἀρνὶ φέτος;

— "Οχι, Λεάνδρέ μου. Μὲ εἶδες ποτὲ νὰ σουβλίζω ἀρνί;

— Μὰ δὲν κρατᾶς τὸ ἔθιμα;

— Τοῦ λόγου σου ποὺ τὰ κρατᾶς, γιατὶ δὲν ψήνεις;

— Γιατὶ δὲν ἔχω τόπο. 'Εγώ, βλέπεις, κάθομαι σὲ πολυκατοικία. Ποῦ νὰ τὸ σουβλίσω; Στὸ σαλόνι; 'Αλλὰ ἐσὺ ποὺ ἔχεις κοτζάμ αὐλὴ καὶ μὲ δέντρα μάλιστα... 'Αμαρτία!

— Εἶναι κι' ἄλλος λόγος, κύριε Λεάνδρέ μου. 'Εμεῖς εἴμαστε τρεῖς ἄνθρωποι ἕλοι κι' ὅλοι, πᾶς διάολο καλύτερα, γιατὶ ὁ Μπέμπης δὲν λογαριάζεται γιὰ ὁλόκληρο στόμα. Τί νὰ τὸ κάνουμε ἕνα ἀρνί;

— Λοιπόν, ἔχω μιὰ ἰδέα κύριε Κωστάκη μου. Κι' ἐμεῖς ἄλλοι τόσοι εἴμαστε. Νὰ σουβλίσουμε ἕνα ἀρνὶ συνεταιρικά. Θὰ τ' ἀγοράσουμε μαζὶ καὶ θὰ τὸ ψήσουμε στὴν αὐλή σου.

—Πολὺ καλὴ ἰδέα, βιάστηκε νὰ παραδεχτῆ ἡ Μαίρη. Ἐπὶ τέλους θὰ γιορτάσουμε κι' ἕνα Πάσχα σὰν χριστιανοί.

Ἀφοῦ συμφώνησε ἡ Μαίρη, ἦταν περιττὴ ἡ δική μου γνώμη. Δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ Λαμπρή, ἕνας ἄνθρωπος ἔφερε στὸ σπίτι ἕνα ἀρνὶ ζωντανό.

—Τὸ παράγγειλε ὁ κύριος Λέανδρος, εἶπε.

Τὸ δέσαμε σ' ἕνα δέντρο. Ὁ ἄνθρωπος περίμενε.

—Κάνει τόσο, εἶπε, ὅταν εἶδε πὼς δὲν εἶχα ὔπ' ὄψι μου νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ τέτοιο ζήτημα.

—Δὲν τὸ πλήρωσε ὁ κύριος Λέανδρος;

—Ὄχι. Εἶπε πὼς θὰ τὸ πληρώσετε σεῖς καὶ θὰ τὰ κανονίσετε.

Τὸ πλήρωσα. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Λέανδρος μοῦστειλε ἄλλον ἄνθρωπο γιὰ νὰ τὸ σφάξῃ. Κλειστήκαμε στὸ σπίτι γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὸ θλιβερὸ αὐτὸ θέαμα. Πλήρωσα καὶ τὰ σφαχτικὰ καὶ τάγραψα στὸν κοινὸ λογαριασμό. Φυσικά, ψώνισα κι' ἄλλα φαγώσιμα, ἐκτὸς ἀπὸ κρασί. Γιατὶ ὁ Λεάνδρος μοῦ παράγγειλε:

—Μὴν τύχῃ καὶ πάρῃς κρασί. Θὰ φέρω ἐγὼ ἕνα διαμάντι!

Τὸ πρωῒ τῆς Λαμπρῆς, κουδαλήθηκε ὁ Λέανδρος, μὲ τὴν κυρία Ἀσπασία, τὸν Τοτό, μιὰ σούβλα καὶ τὸ διαμάντι. Εἴπαμε τὰ χρόνια πολλὰ κι' ὁ γείτονας, μὲ τὴ σοβαρότητα ποὺ χρειαζόταν στὴν περίστασι, ἀνάλαβε τὸ σούβλισμα τοῦ ἀμνοῦ. Ἤμαστε ἕξη ἄνθρωποι. Ἡ Μαίρη φαινόταν ἐνθουσιασμένη.

—Μόνο ἐφέτος καταλαβαίνω Πάσχα! μοῦ εἶπε.

Καὶ ἦταν πολὺ ὄμορφα ὅλα, τὴν ἀνοιξιάτικη ἐκείνη χριστιανικὴ μέρα, μὲ τὴ γλυκειὰ λιακάδα, μὲ τὸ ἄρωμα ποὺ ἀνάδιναν οἱ βιολέττες τοῦ κήπου καὶ μπερδεύοταν μὲ τὴν κνίσσα τοῦ ἀρνιοῦ. Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶπε ἡ κυρία Ἀσπασία στὸν ἄντρα της:

—Ὁ Ζαχαρῆς δὲν φάνηκε ἀκόμα. Λὲς νὰ μὴν ἔρθῃ;

—Θάρθῃ, δὲν μπορεῖ.

Ἔπειτα ὁ Λεάνδρος μοῦ εἶπε:

—Ἀλήθεια, ξέχασα νὰ σᾶς τὸ πῶ. Περιμένω κι' ἕναν ξάδερφό μου, τὸ Ζαχαρῆ. Τὸν κάλεσα νάρθῃ. Εἶπα, ἕνα ἀρνὶ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὸ καταφέρουμε ἕξη ἄνθρωποι.

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του καὶ στὴν πόρτα τῆς αὐλῆς στάθηκε ἕνα τσοῦρμο: Ἕνας μεσόκοπος χοντρὸς σὰν βαρέλι, μιὰ γυναίκα ὄχι πιὸ ἀδύνατη καὶ τρία κουτσούβελα, ἀπὸ ἑφτὰ μέχρι δώδεκα χρόνων.

—Ὁ Ζαχαρῆς! φώναξε χαρούμενη ἡ κυρία Ἀσπασία.

—Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε! Ἐδῶ εἴμαστε! τοὺς εἶπε ὁ Λεάνδρος.

Τὸ τσοῦρμο εἰσέβαλε στὴν αὐλή. Συστάσεις, «Χριστὸς Ἀνέστη», φιλιὰ οἱ συγγενεῖς καὶ τὰ λοιπά. Καὶ ἦτανε τόσο καλόκαρδος κι' ἐκδηλωτικὸς ὁ Ζαχαρῆς, ὥστε φίλησε καὶ τὴ Μαίρη κι' ἐτοιμάστηκε καὶ γιὰ μένα. Κατάφερα νὰ τὸ ἀποφύγω. Ὁ Ζαχαρῆς ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὰ μεζεδάκια. Καὶ καθὼς ψηνόταν τὸ ἀρνί, ὅλο καὶ πράβαγε κανένα κοψιδάκι, κανένα σηκοτάκι κι' ἐκδήλωνε καὶ τὸν ἐνθουσιασμό του:

—Μπράβο ξάδερφε. Εἶσαι μάστορας στὸ ψήσιμο!

Κατὰ τὶς δώδεκα, ἕνα ἄλλο τσοῦρμο φάνηκε στὴν πόρτα:

—Ὁ Κοσμᾶς! φώναξε χαρούμενη ἡ κυρία Ἀσπασία.

Ἦταν ἄλλος ξάδερφος. Μὲ τὴ γυναίκα του, τὴν πεθερά του καὶ δύο κουτσούβελα. Τοὺς εἶχε καλέσει κι' αὐτοὺς ὁ καλὸς μου γείτονας.

Στρώθηκε μιὰ τραπεζαρία πέντε μέτρα μάκρος. Ὁ λόχος ἔλαβε θέσι κι' ἄρχισε τὴν ἐπίθεσι. Ὁ Ζαχαριὰς θάφαγε τὸ μισὸ ἀρνί, τὸ ἄλλο μισὸ οἱ ὑπόλοιποι. Τυριὰ γιαούρτια, σαλάτες δὲν πρόφταιναν νὰ σταθοῦν στὸ τραπέζι καὶ οἱ εὐγενεῖς προσκαλεσμένοι τοῦ Λέαντρου τὰ ἐξαφάνιζαν σὰν ἀκρίδες. Κάτι προφτάσαμε κι' ἐμεῖς—τὰ χειρότερα κομμάτια.

Ἀκολούθησε τραγούδι. Κατὰ τὶς πέντε ὁ λόχος διαλύθηκε. Δὲν εἶχε μείνει οὔτε κόκκαλο. Τελευταῖος ἔφυγε ὁ Λεάνδρος, ἀφοῦ εἶπε:

—Ὄμορφα περάσαμε, κύριε Κωστάκη... Κι' ἀπὸ Δευτέρα κανονίζουμε καὶ τὸ λογαριασμό.

—Ἔφυγαν κι' ἄφησαν ὅλο ἐκεῖνο τὸ τραπέζι νὰ τὸ συμμαζέψουμε ἐμεῖς. Ποιὸς μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι δὲν περάσανε ὡραῖα; Καθὼς μαζεύαμε τὰ πιάτα, ὁ Μπέμπης εἶπε μὲ παράπονο:

—Μπαμπᾶ, πεινάω!

Γιὰ τὸ βράδυ δὲν εἶχε μείνει τίποτα. Κι' ἐγὼ δὲν εἶπα λέξι στὴ Μαίρη — γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσω.

Κι' ὅσο γιὰ τὸ λογαριασμό, οὔτε τὴ Δευτέρα, οὔτε τὴν Τρίτη, οὔτε τὴ βδομάδα ὁλόκληρη. Κουβέντα ὁ Λέαντρος. Μόνο ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ καλὸς γείτονας θυμήθηκε νὰ μοῦ πῇ:

—Κι' ἐκεῖνο τὸ λογαριασμό, δὲν τὸν ξεχνάω. Ἀλλὰ μοὔτυχαν κάτι ἀναποδιὲς αὐτὲς τὶς μέρες...

Τὸ ἴδιο μοῦ εἶπε δυὸ-τρεῖς φορὲς ἀκόμα κι' ἔπειτα τὸ πράγμα τὸ κάλυψε ἡ λήθη.

★

Τρίτη ἀθλησμόνητη Πασχαλιά, ἡ περσινή. 1954. Πολλὲς μέρες πρίν, μοῦ εἶπε ἡ Μαίρη:

—Τώρα συνηθίζεται νὰ περνάῃ ὁ κόσμος τὸ Πάσχα του μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἐμεῖς ἔχουμε κολλήσει ἐδῶ.

—Νὰ ξεκολλήσουμε, Μαίρη.

—Καὶ ποῦ λὲς νὰ πᾶμε;

—Στὴν πατρίδα μου. Τόσες φορὲς μᾶς ἔχει παραγγείλει ὁ θεῖος ὁ Στέφος νὰ πᾶμε νὰ μᾶς περιποιηθῇ. Εὐκαιρία, λοιπόν, νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε.

Πάσχα στὴ γραφικὴ μικρὴ πολιτεία ποὺ εἶδα τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Μὲ τὰ περιβόλια καὶ τὰ λουλούδια, τὰ παληά, μὰ ὄμορφα σπιτάκια καὶ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν καλὴ καρδιά. Συγκινήθηκα ποὺ τὸ σκέφτηκα.

Ἑτοιμαστήκαμε. Θὰ φεύγαμε τὸ Μεγάλο Σάββατο τὸ πρωῒ. Μεγάλη Παρασκευὴ μεσημέρι πῆγα στὸ σπίτι μὲ τὰ εἰσιτήρια. Ἡ Μαίρη ἤτανε πολὺ εὐχαριστημένο.

—Τὸ πόσο χαίρομαι ποὺ δὲν θάχω μαγειρέματα καὶ φασαρίες, δὲν περιγράφεται, εἶπε. Εἶναι ἀφάνταστη ἀνακούφισι νὰ τὰ βρίσκῃς ἕτοιμα, ἐκτὸς ποὺ ἀλλάζεις κι' ἐντυπώσεις.

—Ὅλοι χαιρόμαστε προκαταβολικὰ τὸ αὐριανό μας ταξίδι, μέσα ἀπὸ τοὺς πράσινους κάμπους. Κι' ἀπάνω ποὺ κλείναμε τὴν τελευταία βαλίτσα, τὸ κουδοῦνι. Πάτησα τὸ κουμπί, ἡ ἐξώπορτα κάτω ἄνοιξε κι' ἕνα κῦμα ἀπὸ πανηγυριώτικες φωνὲς ξεχύθηκε στὴν εἴσοδο. Βγῆκα στὸ κεφαλόσκαλο.

—Ποιός εἶναι; ρώτησε ἀπὸ μέσα ἡ Μαίρη.

—Ὁ θεῖος ὁ Στέφος!...

Κι' ἡ θεία κι' ὁ ἀνηψιὸς κι' ἡ ἀνηψιά. Ἀγκαλιάσματα, φιλιὰ κι' ἄλλα ἐγκάρδια ξεσπάσματα. Ἡ Μαίρη πάγωσε.

—Τόσα χρόνια περνᾶμε τὴ Λαμπρὴ κάτω, εἶπε ὁ θεῖος ὁ Στέφος, ἐφέτος εἴπαμε νὰ τὴν περάσουμε στὴν Ἀθήνα. Ν' ἀλλάξουμε λίγο σκηνή. Ἀλλὰ τί βλέπω; Βαλίτσες; Μήπως ἑτοιμάζεστε γιὰ ταξίδι;

—Κάτι τέτοιο, θεῖε Στέφο.

—Καὶ ποῦ θὰ πηγαίνατε;

—Σὲ σένα!

Ὁ θεῖος Στέφος ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ξέσπασε σὲ γέλιο τρανταχτό.

—Καλὰ ποὺ προφτάσαμε κι' ἤρθαμε σήμερα, εἶπε. Γιὰ φαντάσου, ἀλήθεια, νὰ ξεκινούσαμε κι' ἐμεῖς αὔριο! Οὔτε ἐμεῖς θὰ σᾶς βρίσκαμε ἐδῶ, οὔτε ἐσεῖς κάτω... Γέλια ποὺ θὰ κάναμε!

Κι' ὁ θεῖος ὁ Στέφος εἶχε κι' ἄλλη κρίσι γέλιου — μὲ τὸ δίκηο του. Τὸ ἴδιο θὰ γελούσαμε κι' ἐμεῖς, ἂν εἴχαμε προφτάσει πρῶτοι. Λύθηκαν οἱ βαλίτσες κι' ἐγὼ ξεκίνησα γιὰ τὴν ἀγορά. Ἀνήμερα τὴ Λαμπρή, ὁ Μπέμπης, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ λέῃ καὶ τὸ «ρό», μοῦ εἶπε:

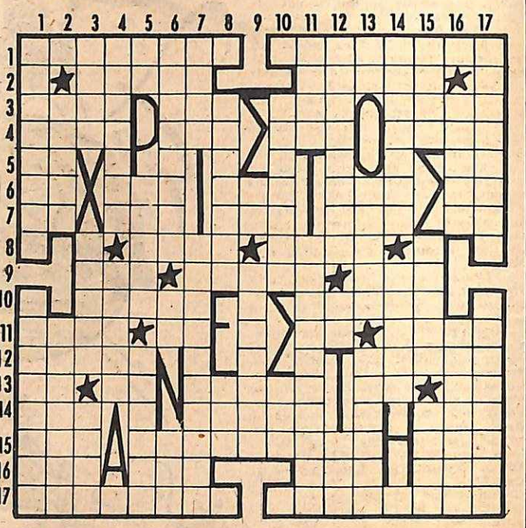
—Κάθε χρόνο μιὰ χαρὰ τὰ καταφέρνεις, μπαμπᾶ. Ποῦ σὲ βρήκαμε!

★

Αὐτὲς εἶναι οἱ τρεῖς Πασχαλιές, ποὺ πέρασα τὰ τελευταῖα χρόνια. Ἡ τέταρτη εἶναι ἐφέτος. Κι' ἔχω ἕνα προαίσθημα ὅτι κι' αὐτὴ θὰ μοῦ μείνῃ ἀλησμόνητη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 532

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Δέντρο ἀλλὰ καὶ ἐπίκαιρο ἄνθος.—Ὄνομαστὸς Ἕλλην ποιητής.
2 Κατάργησις.—Λέξις ποὺ καθιστᾶ ἐπίκαιρο τὸ σταυρόλεξό μας.
3 Ἄγαθη. — Ἄρθρο. — Θεὸς τῆς μυθολογίας μας. — Λιμάνι τῆς γαλλικῆς Β. Ἀφρικῆς.
4 Μεταφορικὸ μέσον. — Προστατεύει μαῦρες καὶ ζανθές.—Ἀριθμὸς μὲ γράμματα.— Θὰ βρῆτε ἄφθονη κοντὰ σὲ ἡφαίστεια.
5 Ἐπιφώνημα.—Πρόθεσις.
6 Ἄγγλος φιλέλλην. — Ἀρχικὰ ἀεροπορίας. — Τελικὸς σύνδεσμος. — Νευρικὸς κλονισμός.—Σύνδεσμος (ἀρχ.)
7 Ζῆ καὶ κινεῖται. — Ὑπερήφανο ζῶο. — Διπλασιαζόμενο σχηματίζει γαλλικὸ χορό. — Ἀριθμητικό. — Ἄρθρο.
8 Ἄκρηστη στοὺς σπανούς.—Ὁλόκληρον.
9 Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημ.). —Σωματικὴ κάκωσις. — Ἀφθονοῦν στὴν Ἑλλάδα.
10 Κάτι ποὺ ἡ σελήνη ἀλλάζει συχνὰ (αἰτ.). — Κάνει τοὺς ἱερωμένους νὰ ξεχωρίζουν.
11 Μὲ τὴν θέλησί του. — Μισὴ ὁδός. — Ἀρχὴ ὑποθέσεως.—Ὀρθερὴ ἀρρώστεια.
12 Ἔχει στρατιωτικὴ σημασία. —Πορασύρεται εὔκολα ἀπὸ τὸν ἄνεμο.
13 Τὸ χρησιμοποιοῦμε ὅταν πλήθουμε ὄνειρα.— Ἄρθρο. —Σόϊ. — Προτρέπει. — Συνεχόμενα συμφωνα ποὺ σχηματίζουν ἀριθμό.
14 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' πρόσ.).— Δέντρα ποὺ ἀγαποῦν τὸ νερό.—Κτητικὴ ἀντωνυμία.
15 Ἀρχικὰ παλαιοῦ ὑπουργείου.— Ἐπιθυμητὴ ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους. — Ὀχυρὴ πόλις τῆς Β. Α. Γαλλίας.
16 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θ.). —Πρόσφατο.— Γνωστὸ στοὺς φάλτες.— Θεὰ τῶν ἀρχαίων.
17 Νησὶ τῆς Μεσογείου.— Βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ γυναικεία τοάντα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ποταμὸς τῆς Λυδίας.—Εἶνε ὁ ἡλικιωμένος.
2 Βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς.—Τὸ ἐμπόρευμα τοῦ μπάρμπα Γιάννη.
3 Διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ. — Ξεκάθαρα (ἐπιρ.). — Λάμπει στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα.
4 Τὸ ἀποκτοῦμε μὲ μεγάλο κόπο. — Ὀργή.
5 Διλώνει συγκατάθεσι.—Ὁροσειρὰ τῆς Β. Δ. Ἀφρικῆς. —Μᾶλλον ἤρεμη.
6 Θρησκευτικὴ τελετή. — Ἀριθμὸς ὀπτικῶς. — Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος.
7 Ὅμοιος. — Τίτλος δημοσίων ὑπαλλήλων στὴν Κίνα.
8 Συμβουλὲς τῶν δικηγόρων (καθ.). — Ἀνεστραμμένο φωνῆεν.
9 Τὸ λέμε δείχνοντας. — Ἀρτηρία τοῦ σώματός μας.
10 Ἴσως συμβοῦν (θηλ.). — Λιμάνι τῆς Ν. Γαλλίας.
11 Ὁλόκληρος.— Οἱ νόμοι προβλέπουν γι' αὐτὲς τιμωρίες.
12 Προστατεύει τὰ κλήματα. — Καλύπτουν τὴ μισὴ Μάνη.— Εἰς διπλοῦν σημαίνει (ἀκριβῶς).
13 Διλώνει ὑποχώρησιν. — Ἀπαραίτητος σ' ἕνα γλέντι.— Ρόφημα.
14 Βιβλία ποὺ εἶναι σχετικῶς φθηνά. — Ἐνδιαφέρει τοὺς ἠθοποιούς.
15 Συνοδεύει τὴν εὐτυχία. — Ἀρχαῖος φιλόσοφος. — Δέντρο καὶ ὁ καρπός του.
16 Ἀπάτητα.—Ὁδήγησε κι' αὐτὸς τὴν Γερμανία στὸν πόλεμο.
17 Ἄμεσος ἐπαφὴ ἢ σχέσις.— Χαρακτηρισμὸς γυναικῶν (καθ.).

ΑΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 531 στὴ σελ. 82

✪✪

Ἕνα νέο ἀναισθητικὸ φάρμακο

Οἱ Γάλλοι γιατροὶ Ντικμάν καὶ Ὀρζελδάλ παρασκεύασαν μιὰ νέα ἀναισθητικὴ οὐσία, ποὺ ἔχει στὴ βάσι της τὴν προκαΐνη καὶ ποὺ εἰσάγεται στὸν ὀργανισμὸ μὲ ἐνέσεις. Τὸ φάρμακο αὐτὸ διαλύεται βραδύτατα καὶ ἡ ἀναισθησία ποὺ προκαλεῖ, διαρκεῖ ἀπὸ μιὰ βδομάδα ὡς ἕνα μῆνα. Τὸ νέο ἀναισθητικὸ φάρμακο ἀποδείχτηκε ἀποτελεσματικὸ σὲ περιπτώσεις μετεγχειρητικῶν πόνων στὴν κοιλιὰ ἢ τὸ στῆθος, καταγμάτων, ἀκρωτηριασμῶν κλπ.

Μετά τόν τοκετό

Γιατί νά θυσιάσετε τήν ὁμορφιά σας;

Ἐπειδή γίνατε μητέρα, δέν ἔπεται ὅτι πρέπει ν' ἀδιαφορήσετε γιά τόν ἑαυτό σας καί ν' ἀφίσετε νά χαθῆ ἡ νεανική καί ἁρμονική σιλουέτα σας. Δέν εἶναι καθόλου δυό πράγματα ἀσυμβίβαστα τό μωρό σας καί οἱ ἄψογες γραμμές τοῦ σώματός σας. Ἄν ὅμως δέν ἐφαρμόσετε σταθερά ἀπ' τήν ἀρχή ἀκόμη τῆς ἐγκυμοσύνης σας, ἕνα ὑγιεινό πρόγραμμα ζωῆς, μέ μιά κατάλληλη δίαιτα ποῦ νά μήν παχαίνη, καί μέ ὡρισμένες ἐπιτρεπόμενες ἀσκήσεις, εἶναι σχεδόν βέβαιο, ὅτι θά παραμορφωθῆ ἡ μέση σας κι' ἡ κοιλιά σας κι' ὅτι θά σχηματισθοῦν ἀνεπιθύμητα «μαξιλαράκια» λίπους σέ διάφορα μέρη τοῦ σώματός σας. Ἀντίθετα, παίρνοντας ἐγκαίρως τά μέτρα σας, πρίν ἀπό ἀρκετούς μῆνες, δέν θά πληρώσετε τόν τοκετό μέ τό χάσιμο τῆς ὁμορφιᾶς σας.

Γιά τήν κατάλληλη δίαιτα, συμβουλευθῆτε τό γιατρό σας. Αὐτός θά σᾶς ὑποδείξη τί πρέπει νά τρώτε, τί χρειάζεται γιά σᾶς τήν ἴδια καί γιά τό παιδί ποῦ θηλάζετε, ὥστε ν' ἀποφύγετε τή συσσώρευσι περιττοῦ λίπους.

Ὅσο γιά τίς φυσικές ἀσκήσεις, ὅλοι οἱ γιατροί συμφωνοῦν στό ὅτι ὡρισμένα βίαια σπορ πρέπει ν' ἀποφεύγωνται τελείως, στό διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης. Δέν ἐπιτρέπεται π. χ. νά παίζετε τένις, νά τρέχετε, νά πηδᾶτε, νά κάνετε βουτιές, νά πηγαίνετε ἱππασία, νά σκαρφαλώνετε σέ βουνά, νά κάνετε σκι ἤ πατινάζ... Δέν εἶν' ἐπίσης κατάλληλα γιά σᾶς τά μακρυνά ταξίδια μ' αὐτοκίνητο σέ ἀνώμαλους δρόμους.

Μπορεῖτε, ὅμως, νά κολυμπᾶτε σέ ἤσυχα νερά ἤ νά παίζετε γκόλφ, ὡς τό τέλος τοῦ ἑβδόμου μηνός τῆς ἐγκυμοσύνης. Μπορεῖτε ἐπίσης νά σωφάρετε, ἀλλ' ὄχι κουραστικά καί γιά πολλήν ὥρα. Ἐπιτρέπεται ἡ πεζοπορεία, ἰδίως στόν ἥλιο, ἐπί μισή ὡς μιά ὥρα, μιά ἤ δυό φορές τήν ἡμέρα. Προτιμᾶτε νά φοράτε παπούτσια μέ χαμηλό καουτσουκένιο τακοῦνι, περπατᾶτε σταθερά, μέ τό κεφάλι ψηλά, κι' ἀναπαύεσθε ὅταν νοιώσετε κούρασι. Ἔτσι, ἡ πεζοπορεία γίνεται μιά ὑγιεινοτάτη ἄσκησι.

Οἱ συνηθισμένες δουλειές τοῦ νοικοκυριοῦ ἐπιτρέπονται, καί ὠφελοῦν μάλιστα, ἀλλά μέ τήν προϋπόθεσι νά παρουσιάζουν μιά ποικιλία, ὥστε νά χρησιμοποιοῦνται διαδοχικά γι' αὐτές διάφορες ὁμάδες μυῶν.

Ἀποφεύγετε νά σηκώνετε βάρη καί ν' ἀνεβαίνετε σκάλες. Ἡ περιποίησι τοῦ κήπου σας εἶναι πολύ ὠφέλιμη, ἀρκεῖ μόνο νά μή σκύβετε, ἀλά νά κάθεσθε σ' ἕνα χαμηλό σκαμνάκι.

Ὅσον ἀφορᾶ τίς διάφορες γυμναστικές ἀσκήσεις, ποῦ προορίζονται γιά τήν τόνωσι τῶν μυῶν καί τή διόρθωσι τῶν σωματικῶν ἐλαττωμάτων, πρέπει νά γίνωνται μέ τίς ὁδηγίες εἰδικοῦ. Πάντως, πρέπει ν' ἀποφεύγετε κάθε τι ποῦ προκαλεῖ ξαφνικές κάμψεις τοῦ σώματος ἤ συσπάσεις τῆς κοιλιᾶς.

Φυσικά, ἡ κοινή λογική ἐπιβάλλει νά σταματᾶτε καί ν' ἀναπαύεσθε, ὅταν νοιώσετε κούρασι ἤ πόνους στήν πλάτη.

Ἄν ἐφαρμόσετε μέ ἀκρίβεια καί προσήλωσι αὐτούς τούς κανόνες, θά ἐξορκίσετε τόν κίνδυνο τῆς χαλαράρωσες καί ἐξασθενήσεως τῶν μυῶν σας μετά τήν ἐγκυμοσύνη, καί θά ξαναβρῆτε γρήγορα τίς κανονικές γραμμές σας ἔπειτα ἀπ' τόν τοκετό.

Τά κρεμασμένα στήθη κι' ἡ φουσκωμένη κοιλιά, ποῦ ἀποτελοῦν ἐφιάλτη γιά τόσες νέες μητέρες, δέν εἶναι καθόλου ἀναπόφευκτα ἀποτελέσματα τοῦ τοκετοῦ. Μιά ἐπιμελημένη δίαιτα θά προλάβη τό σχηματισμό ὑπερβολικοῦ λίπους στά στήθη — ὅπως καί σ' ὅλο τό ὑπόλοιπο σῶμα. Ἐπιπλέον, φοράτε ἕνα σουτιέν ποῦ νά ἐφαρμόζη καλά καί ν' ἀνασηκώνη τά στήθη, χωρίς νά τά πιέζη. Ὅσο θηλάζετε τό παιδί σας, καθώς κι' ὅταν τό ἀποκόψετε, τό στῆθος σας χρειάζεται συγκράτησι μέ σουτιέν τόσο τή μέρα ὅσο καί τή νύχτα.

Ὡρισμένοι γιατροί συνιστοῦν τό τρίψιμο τοῦ δέρματος τῆς κοιλιᾶς μ' ἕνα κατάλληλο λάδι, στούς τελευταίους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, γιά νά μή σχηματισθοῦν οἱ τόσο ἀντιαισθητικές ἐκεῖνες ἄσπρες ραβδώσεις ἀπ' τό τέντωμα τοῦ δέρματος.

Εἶναι φυσικό νά μείνουν ἐξασθενημένοι γιά λίγο καιρό οἱ μῦς τῆς κοιλιάς, μετά τόν τοκετό. Ἔπειτα ἀπ' τή δοκιμασία ποῦ πέρασαν, χρειάζονται ἀνάπαυσι. Ὡστόσο, στίς δυό πρῶτες βδομάδες, ὁ γιατρός μπορεῖ νά συστήση στή λεχώνα μερικές ἀσκήσεις ποῦ γίνονται στό κρεβάτι, καί νά προσθέση κι' ἄλλες ἀργότερα, ὅταν σηκωθῆ καί δυναμώση.

Μ' αὐτές τίς ἀσκήσεις θά ξαναβροῦν τόν «τόνο» τους οἱ κοιλιακοί μῦς της, κι ἔτσι θά μπορῆ νά τούς κρατάη τραβηγμένους πρός τά μέσα.

Αὐτό εἶναι δέ τό πρῶτο συστηματικό βῆμα γιά ν' ἀποφύγη τή μεγάλη κοιλιά.

Εἴτε φορούσατε προηγουμένως ζώνη ἐγκυμοσύνης, εἴτε ὄχι, πρέπει ἀπαραιτήτως νά βάλετε μιά, μετά τόν τοκετό. Θά κερδίσετε πολύ σέ ἄνεσι καί σ' ἐμφάνισι.

Ἡ ζώνη αὐτή ὅμως, δέν δυναμώνει τούς κοιλιακούς μῦς. Ἁπλῶς καί μόνο, τούς συγκρατεῖ στή θέσι τους.

Ἐκεῖνο ποῦ θά τούς τονώση, εἶναι ἡ κατάλληλη γυμναστική. Πάντως δέν θά κάνετε καμμιά βιαία ἄσκησι πρίν «σαραντίσετε», γιατί τότε μόνο θά ἔχη συμπληρωθῆ ἡ ἀνάρρωσί σας.

Μπορεῖ ἐξ ἄλλου νά χρειαστοῦν εἰδικές ἀσκήσεις, γιά ὡρισμένες συνέπειες τοῦ τοκετοῦ. Ἄν π.χ. ἡ μήτρα δέν ἔχη ξαναγυρίσει στήν κανονική της θέσι, παίρνετε πολλές φορές τήν ἡμέρα μιά στάσι καθιστή, μέ τά γόνατα πολύ λυγισμένα πρός τό στῆθος σας.

Ἤ κάνετε τό γῦρο τοῦ δωματίου τρέχοντας μέ τά τέσσερα, ἀλλά μέ τά γόνατα τεντωμένα, ὅπως οἱ πίθηκοι.

Ἡ καθιστή στάσι ποῦ εἴπαμε, συνιστᾶται ἐπίσης γιά τίς αἱμορροΐδες, ποῦ ἀπομένουν πολύ συχνά μετά τόν τοκετό. Μ' αὐτήν, λιγοστεύει ἡ συσσώρευσι αἵματος στό ἀπηυθυσμένον.

Φυσικά, θά ἐφαρμόσετε συγχρόνως καί τήν κατάλληλη θεραπεία.

Ἄν διογκώθηκαν οἱ φλέβες τῶν κνημῶν καί τῶν μηρῶν σας ἤ σχηματίσθηκαν κιρσοί, φροντίστε νά ἔχετε τά πόδια σας ψηλά, πάνω σέ μιά καρέκλα, ὅταν κάθεστε. Τρεῖς φορές τήν ἡμέρα, ξαπλώνεσθε χάμω, ἀνάσκελα, μέ τούς γλουτούς ἀκουμπισμένους σ' ἕνα τοῖχο καί τά πόδια τεντωμένα πρό τά πάνω. Ἀνεβοκατεβάζετε δέ πότε τό ἕνα καί πότε τ' ἄλλο πόδι, γλυστρῶντας τό πέλμα του πάνω στόν τοῖχο.

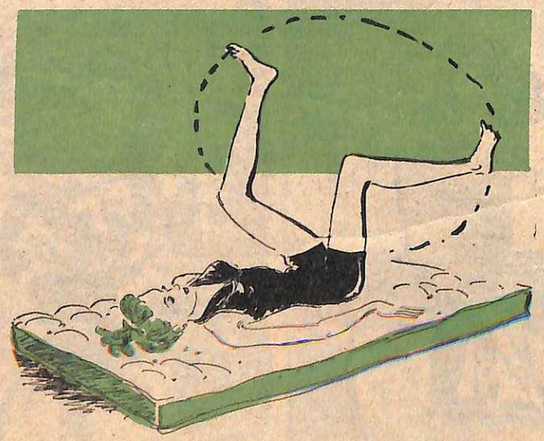
Ὠφελεῖ ἐπίσης πολύ κατά τῶν κιρσῶν νά ξαπλώνεσθε ἀνάσκελα καί νά κουνᾶτε τά πόδια σας στόν ἀέρα, σάν νά γυρίζετε πεντάλ ποδηλάτου, ἐνῶ συγχρόνως τραβᾶτε πρός τά μέσα τήν κοιλιά σας.

Τέλος, μήν ξεχνᾶτε ὅτι δέν μποροῦν ποτέ νά τονωθοῦν οἱ μῦς σας, ἐφόσον δέν βρίσκεται ὁλόκληρο τό σῶμα σας σέ καλή ὑγιεινή κατάστασι.

Δέν ὠφελοῦν σέ τίποτε οἱ ἀσκήσεις, ἂν ἔχετε ἀναιμία, ἂν ὁ ὀργανισμός σας ἀπορροφᾶ διαρκῶς τοξίνες ἀπό χαλασμένα δόντια ἤ μολυσμένες ἀμυγδαλές, ἂν πάσχετε ἀπό ὑποθυρεοειδισμό, σθενεῖ συνεχῶς.

Φροντίστε ν' ἀναπαύεσθε καί νά κοιμᾶσθε ἀρκετά, νά ἔχετε ταιτικές κενώσεις, νά τρέφεσθε κανονικά, νά μή σᾶς λείπουν οἱ βιταμίνες —ἰδίως δέ οἱ βιταμίνες Β, ποῦ σπανίζουν μᾶλλον στή συνηθισμένη δίαιτα.

Ἐφαρμόζοντας ὅλους αὐτούς τούς κανόνες, δέν θά πάψετε νά εἶσαστε ὡραία γυναῖκα, ἐπειδή γίνατε μητέρα.
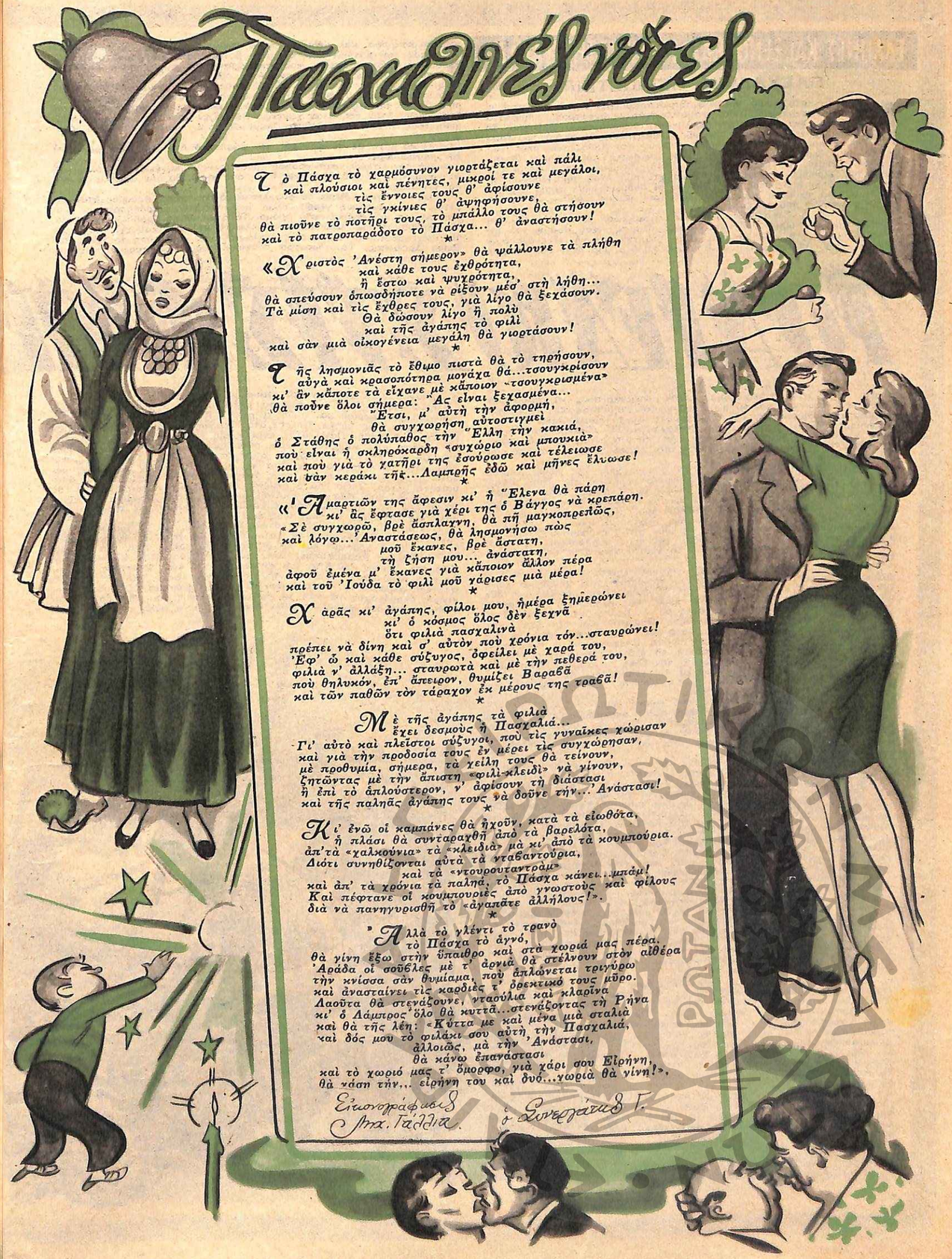

Ὠφελεῖ πολύ κατά τῶν κιρσῶν νά ξαπλώνεστε ἀνάσκελα καί νά κουνᾶτε τά πόδια σας σάν νά γυρίζετε πεντάλ ποδηλάτου.

Τραχειά χέρια

Τά χέρια σας ἔχουν γίνει τραχειά, ἀπ' τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ ἤ ἀπ' τό κρῦο; Αὐτό συμβαίνει σέ πολλές γυναῖκες, ποῦ παραμελοῦν τό δέσιμο τῶν χεριῶν τους κι' ἀρκοῦνται μόνο νά περιποιοῦνται καί νά βάφουν τά νύχια τους, πιστεύοντας πῶς φτάνει αὐτό γιά νά γίνουν κομψές. Κι' ὅμως, τά χέρια χρειάζονται περιποίησι, ὅσο καί τό πρόσωπο. Ἄν ἔγιναν τραχειά, μπορεῖτε νά τά διορθώσετε μέ τόν ἑξῆς τρόπο. Παίρνετε:

Ἀμυγδαλέλαιο	20	γραμ.
Ἀλεύρι ἀμυγδάλων	40	»
Λανολίνη	15	»
Μέλι	40	»
Κροκό αὐγοῦ	1	»

Λυώνετε τό μέλι σέ μπαϊν-μαρί, τ' ἀνακατεύετε καλά μέ τό ἀλεύρι καί τόν κροκό, προσθέτετε τό λάδι καί τελευταῖα τή λανολίνη. Κάθε βράδυ, πρίν κοιμηθῆτε, κάνετε μασσάζ τῶν χεριῶν μέ λίγο ἀπ' τό μῖγμα αὐτό, ἀπ' τά δάχτυλα πρός τόν καρπό.

Πασχαλινές νότες

Τό Πάσχα τό χαρμόσυνον γιορτάζεται καί πάλι
καί πλούσιοι καί πένητες, μικροί τε καί μεγάλοι,
τίς ἔγνοιες τους θ' ἀφίσουνε
τίς γκίνιες θ' ἀψηφήσουνε,
θά πιοῦνε τό ποτῆρι τους, τό μπάλλο τους θά στήσουν
καί τό πατροπαράδοτο τό Πάσχα... θ' ἀναστήσουν!

*

«Χριστός Ἀνέστη σήμερον» θά ψάλλουνε τά πλήθη
καί κάθε τους ἐχθρότητα,
ἤ ἔστω καί ψυχρότητα,
θά σπεύσουν ὁπωσδήποτε νά ρίξουν μέσ' στή λήθη...
Τά μίση καί τίς ἔχθρες τους, γιά λίγο θά ξεχάσουν.
Θά δώσουν λίγο ἤ πολύ
καί τῆς ἀγάπης τό φιλί
καί σάν μιά οἰκογένεια μεγάλη θά γιορτάσουν!

*

Τῆς λησμονιᾶς τό ξέθωμο πιστά θά τό τηρήσουν,
αὐγά καί κρασοπότηρα μογάχα θά...τσουγκρίσουν
κι' ἄν κάποτε τά εἴχανε μέ κάποιον «τσουγκρισμένα»
θά πούνε ὅλοι σήμερα: "Ἄς εἶναι ξεχασμένα...
"Ετσι, μ' αὐτή τήν ἀφορμή,
θά συγχωρήση αὐτοστιγμεί
ὁ Στάθης ὁ πολύπαθος τήν "Ελλη τήν κακιά,
ποῦ εἶναι ἡ σκληρόκαρδη «συχώριο καί μπουκιά»
καί ποῦ γιά τό χατῆρι της ἐσούρωσε καί τέλειωσε
καί ὅαν κεράκι τῆξ...Λαμπρῆς ἐδῶ καί μήνες ἔλυωσε!

*

«Ἁμαρτιῶν της ἄφεσιν κι' ἡ "Ελενα θά πάρη
κι' ἄς ἔφτασε γιά χέρι της ὁ Βάγγος νά κρεπάρη.
«Σέ συγχωρῶ, βρέ ἄσπλαγχνη, θά πῆ μαγκοπρεπῶς,
καί λόγω...Ἀναστάσεως, θά λησμονήσω πῶς
μοῦ ἔκανες, βρέ ἄστατη,
τή ζήση μου... ἀνάστατη,
ἀφοῦ ἐμένα μ' ἔκανες γιά κάποιον ἄλλον πέρα
καί τοῦ 'Ιούδα τό φιλί μοῦ γάρισες μιά μέρα!

*

Χάρας κι' ἀγάπης, φίλοι μου, ἡμέρα ξημερώνει
κι' ὁ κόσμος ὅλος δέν ξεχνᾶ
ὅτι φιλιά πασχαλινά
πρέπει νά δίνη καί σ' αὐτόν ποῦ χρόνια τόν...σταυρώνει!
'Εφ' ᾧ καί κάθε σύζυγος, ὀφείλει μέ χαρά του,
φιλιά ν' ἀλλάξη... σταυρωτά καί μέ τήν πεθερά του,
ποῦ θηλυκόν, ἐπ' ἄπειρον, θυμίζει Βαραββᾶ
καί τῶν παθῶν τόν τάραχον ἓν μέρους της τραβᾶ!

*

Μέ τῆς ἀγάπης τά φιλιά
ἔχει δεσμούς ἡ Πασχαλιά...
Γι' αὐτό καί πλεῖστοι σύζυγοι, ποῦ τίς γυναίκες χώρισαν
καί γιά τήν προδοσία τους ἐν μέρει τίς συγχώρησαν,
μέ προθυμία, σήμερα, τά χείλη τους θά τείνουν,
ζητῶντας μέ τήν ἄπιστη «φιλί-κλειδί» νά γίνουν,
ἤ ἐπί τό ἁπλούστερον, ν' ἀφίσουν τή διάστασι
καί τῆς παληᾶς ἀγάπης τους νά δοῦνε τήν...Ἀνάστασι!

*

Κι' ἐνῶ οἱ καμπάνες θά ἠχοῦν, κατά τά εἰωθότα,
ἡ πλάσι θά συνταραχθῆ ἀπό τά βαρελότα,
ἀπ' τά «χαλκούνια» τά «κλειδιά» μά κι' ἀπό τά κουμπούρια.
Διότι συνηθίζονται αὐτά τά νταβαντούρια,
καί τά «ντουρουτάντρομ»
καί ἀπ' τά χρόνια τά παληά, τό Πάσχα κάνει...μπάμ!
Καί πέφτανε οἱ κουμπουριές ἀπό γνωστούς καί φίλους
διά νά πανηγυρισθῆ τό «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους!».

*

Ἀλλά τό γλέντι τό τρανό
τό Πάσχα τό ἀγνό,
θά γίνη ἔξω στήν ὕπαιθρο καί στά χωριά μας πέρα.
'Αράδα οἱ σοῦβλες μέ τ' ἀρνιά θά στέλνουν στόν αἰθέρα
τήν κνίσσα σάν θυμίαμα, ποῦ ἁπλώνεται τριγύρω
καί ἀναστάινει τίς καρδιές τ' ὀρεκτικό τους μῦρο.
Λαοῦτα θά στενάζουνε, νταούλια καί κλαρίνα
κι' ὁ Δάμπρος ὅλο θά κιττᾶ...στενάζοντας τή Ρήνα
καί θά τῆς λέη: «Κύττα με καί μένα μιά σταλιά
καί δός μου τό φιλάκι σου αὐτή, τήν Πασχαλιά,
ἀλλοιῶς, μά τήν Ἀνάστασι,
θά κάνω ἐπανάστασι
καί τό χωριό μας τ' ὄμορφο, γιά χάρι σου Εἰρήνη,
θά κάση τήν,.. εἰρήνη του καί δυό...χωριά θά γίνη!».

Εἰκονογράφησε Μα. Ταλλιά

ὁ Συνεργάτης Γ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΣΤΡΑΦΟΡΕΣ

ΜΕΣΑ στὸ μικρὸ γραφεῖο τῆς Καραμπινιερίας, ὁ ὑπολοχαγὸς Βιάννι Σαντζοῦστο πηγαινοερχόταν σκεφτικός. Μπροστά του, ἕνα ψηλόσωμο παλληκάρι, παρατηροῦσε ἀμίλητος τὸ πάνω κι' ἐλα τοῦ 'Ιταλοῦ ἀξιωματικοῦ. Τὰ χέρια του ἦταν περασμένα σὲ χειροπέδες. "Ὁμως στὸ βάθος τῶν σκοτεινῶν ματιῶν του, ἔλαμπε θαρρεῖς μιὰ λάμψη ἀποφασιστικότητας καὶ ὑπερηφάνειας. "Ηταν Μ. Παρασκευὴ τοῦ 1943. Μακρυά, ἀπὸ κάποιο ξωκλήσι τοῦ 'Ωρωποῦ, ἔφτανε τὸ πένθιμο χτύπημα ἑνὸς σημάντρου. Σήμερα κηδευόταν ὁ Χριστός. Κι' ὁστόσο οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν ξεχάσει οὔτε μιὰ ὥρα τὰ μίση τους. Τὴν ψυχή τους ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴ βαραίνη ἡ κατάρα τοῦ πολέμου...

'Επὶ τέλους, ὁ Σαντζοῦστο στάθηκε, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε τὸν κρατούμενο. "Ηταν ὡραῖος ἄντρας, νέος ἀκόμη καὶ μιλοῦσε θαυμάσια τὴ γλῶσσα μας. Πρὶν ἀπὸ τὴν κατοχή, εἶχε ἐμπορικὸ γραφεῖο στὴν 'Αθήνα, στὴν ὁδὸ Βουκουρεστίου 9. Μὰ ὅταν βρόντησε τὸ κανόνι πάνω ἀπὸ τὰ 'Ηπειρωτικὰ βουνά, ἀναγκάστηκε νὰ παρατήση τὴ δουλειά του καὶ νὰ φύγη. "Επρεπε νὰ ὑπηρετήση κι' αὐτὸς τὴν πατρίδα του, ἀσχετα ἂν δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὸ Μουσσολίνι. "Υστερα ξαναγύρισε ἐδῶ μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ὑπολοχαγοῦ. Τὸν εἶδαν οἱ παλιοί του φίλοι καὶ θέλησαν νὰ τοῦ μιλήσουν. 'Απ' τὴ μιὰ μεριὰ ὅμως ὁ φόβος, ἀπ' τὴν ἄλλη ἡ ἰδέα ὅτι ἦταν ἐχθρὸς τῆς 'Ελλάδος, τοὺς ἔκανε νὰ μὴν τὸν πλησιάσουν.

'Ο Σαντζοῦστο τοποθετήθηκε στὸ φρουραρχεῖο τῆς ὁδοῦ Κοραῆ. "Ολοι οἱ 'Αθηναῖοι σχεδὸν ποὺ συλλαμβάνονταν ἀπ' τὴν Τσῆ - "Εσσε, περνοῦσαν ἀναγκαστικὰ ἀπὸ κεῖ. 'Επειδὴ ὅμως, ὅπως εἴπαμε, μιλοῦσε τὰ ἑλληνικά, τὸν εἶχαν ἐπιφορτίσει μὲ τὴν ἀνάκρισί τους. Στὴν ἀρχὴ ἀνέλαβε μ' εὐσυνειδησία τὰ καθήκοντά του. 'Αλλὰ ξαφνικά, σὰν νὰ ξύπνησε μέσα του ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, ἄρχισε μὲ τρόπο νὰ λέη στοὺς κρατούμενους, τί ἀκριβῶς ἔπρεπε νὰ ποῦν στοὺς στρατοδίκες τους γιὰ μὴν τιμωρηθοῦνε. Τοὺς καθοδηγοῦσε καὶ τοὺς συμβούλευε. "Ετσι οἱ "Ελληνες πατριῶτες εὑρισκαν ἕναν ἀνέλπιστο προστάτη στὸ πρόσωπό του.

Μὰ ἡ Τσῆ - "Εσσε ἄγρυπνοῦσε. Γρήγορα λοιπὸν κατάλαβε πὼς ὁ «ἀνακριτής» τους δὲν ἦταν αὐτὸς ποὺ περίμεναν. Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, τὸν ἔστειλε στὸν πόλεμο τῆς 'Ερήμου. Περισσότερο ἀπὸ ἕξη μῆνες ἔμεινε ἐκεῖ. "Ωσπου κάποιο πρωΐ, ἕνα ἀεροπλάνο τὸν ἔφερνε πάλι πίσω στὴν 'Αθήνα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Σαντζοῦστο τοποθετήθηκε ὡς διοικητὴς στὴν Καραμπινιερία τοῦ 'Ωρωποῦ. Καὶ δὲν ἦταν οὔτε μιὰ βδομάδα ποὺ εἶχε ἀναλάβει ὑπηρεσία, ὅταν κάποιο ἀπὸ τὰ φυλάκιά τους ἔπιασε ἕνα καΐκι —τὸ «"Αγιος Στέφανος»— μὲ πέντε παλληκάρια μέσα: Τὸ Γιάννη Δασκαλάκη, τὸ Στέλιο 'Ορφανό, τὸ Μιχάλη Μαθιουδάκη, τὸ Γιώργη Παράσχο καὶ τὸν Τάκη Λυγίζο. 'Ο τελευταῖος, ἦταν ἐκεῖνος ποὺ βρισκόταν τώρα μὲ τὶς χειροπέδες στὰ χέρια.

—Λοιπόν; τὸν ρώτησε ἔξαφνα ὁ Σαντζοῦστο. 'Εξακολουθεῖς ν' ἀρνιέσαι ὅτι φεύγατε γιὰ τὴν Αἴγυπτο;

'Ο Τάκης Λυγίζος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχη τώρα αὐτό; ἀποκρίθηκε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο. .'Από τὴν ἀρχὴ σᾶς εἴπαμε τὴν ἀλήθεια: "Ολοι μας πηγαίναμε στὰ νησιὰ γιὰ νὰ βροῦμε τίποτε τρόφιμα. Αὔριο τὸ βράδυ ἔχουμε 'Ανάσταση. Καὶ μεθαύριο Πάσχα. Πῶς θὰ περνούσαμε νηστικοὶ τέτοιες μέρες;

'Ο Σαντζοῦστο ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ διάδρομο καὶ ξανάκλεισε. Κάθησε κατόπιν δίπλα στὸ Λυγίζο, τοῦ πρόσφερε τσιγάρο καὶ σὰν νὰ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι, τοῦ εἶπε:

—Θὰ σοῦ πῶ γρήγορα μερικὰ πράγματα καὶ θέλω νὰ τὰ πιστέψῃς. Δὲν ἔχουμε καιρὸ μπροστά μας. 'Αγαπῶ τοὺς "Ελληνες, γιατὶ ἔζησα στὸν τόπο σας ἀπὸ μικρὸ παιδί. 'Η μητέρα μου εἶναι 'Αγγλίδα καὶ βρίσκεται μὲ τὴν ἀδελφούλα μου στὸ Λονδῖνο. 'Ο πατέρας μου ἔχει πεθάνει ἀπὸ χρόνια. Θέλω λοιπὸν νὰ πάω νὰ τοὺς βρῶ καὶ νὰ μείνω κοντά τους. Μισῶ τὸν Μουσσολίνι καὶ τὸν Χίτλερ καὶ ἀπεχθάνομαι τὸν πόλεμό τους, γιατὶ εἶναι ἄδικος. "Ετσι ἡ ἀλλοιῶς, θὰ σᾶς ἀφήσω ἀπόψε ἐλεύθερους. Θέλετε νὰ μὲ πάρετε μαζί σας, στὴν Αἴγυπτο;

'Ο Λυγίζος τὸν κυττοῦσε κατάπληκτος. "Αν ὁ 'Ιταλὸς ἀξιωματικὸς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ὁ Χριστὸς ποὺ κηδευόταν ἐκείνη τὴν ὥρα, θὰ εἶχε κάνει τὸ θαῦμα του! "Αν ὅμως ὅλα αὐτὰ ἦταν παγίδα τῆς Τσῆ - "Εσσε, ποὺ ἤθελε νὰ ἐξακριβώση τὰ σχέδιά τους; Τόσο αὐτός, ὅσο καὶ οἱ σύντροφοί του, ἦταν ἀξιωματικοί. Εἶχαν πολεμήσει στὴν 'Αλβανία καὶ μόλις κατακτήθηκε ἡ 'Ελλάδα ἀπὸ τοὺς εἰσβολεῖς, σκέφτηκαν νὰ φύγουν καὶ νὰ πᾶνε νὰ καταταχθοῦν στὸν ἐλεύθερο στρατὸ τῆς Μ. 'Ανατολῆς. Μὰ τ' ὄνειρό τους αὐτό, μόλις τώρα κατάφερναν νὰ τὸ πραγματοποιήσουν. Εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ τὸν Πειραιὰ μὲ τὸ καΐκι τους —ποὺ τ' ἀγόρασαν ἀπὸ τὸν πλοιοκτήτη Ζαφείρη Λαζανᾶ— τὸ πρωῒ τῆς Μ. Τετάρτης.

'Αλλ' ὅταν ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὴν Κάρυστο, τοὺς σταμάτησε ἕνα ἰταλικὸ περιπολικὸ καὶ τοὺς ζήτησε τὴν ἄδεια ταξιδιοῦ. Μὰ τέτοια ἄδεια δὲν ὑπῆρχε. Οἱ 'Ιταλοὶ ἔδεσαν τότε τὸ καΐκι τους πίσω ἀπὸ τὸ σκάφος τους, τοὺς ὡδήγησαν στὸν 'Ωρωπὸ καὶ τοὺς παρέδωσαν στὴν Καραμπινιερία, γιὰ νὰ τοὺς «ἀνακρίνη» ὁ Σαντζοῦστο καὶ νὰ τοὺς στείλη κατόπιν στὴν 'Αθήνα. Καὶ τώρα, νὰ ποὺ ὁ 'Ιταλὸς αὐτὸς ἀξιωματικός, ἔκανε προτάσεις τοῦ Λυγίζου γιὰ τὸν πάρουν μαζί τους.

—Λοιπόν; τὸν ξαναρώτησε ὁ Σαντζοῦστο. "Ο,τι εἶναι ν' ἀποφασίσης, πρέπει νὰ τὸ ἀποφασίσης ἀμέσως. "Ολοι οἱ ἄντρες μου λείπουν αὐτὴ τὴ στιγμή. Μονάχα ἕνας φρουρὸς ὑπάρχει στὴν εἴσοδο. Αὐτὸν ὅμως θὰ τὸν ἀναλάβω ἐγώ...

—Θέλω ἀποδείξεις! ἔκανε ὁ Τάκης Λυγίζος, χωρὶς νὰ βιάζεται. 'Απόδειξέ μου ὅτι λὲς τὴν ἀλήθεια κι' ἄφησε σὲ μᾶς τὴν ὑπόθεσι. Γιὰ ἕνα πρᾶγμα μονάχα μπορῶ νὰ σοῦ ἐγγυηθῶ: "Αν ἡ μητέρα σου καὶ ἡ ἀδελφή σου βρίσκωνται πραγματικὰ στὴν 'Αγγλία, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ φτάσης γρήγορα κοντά τους...

Τὰ μάτια τοῦ Σαντζοῦστο γέμισαν δάκρυα.

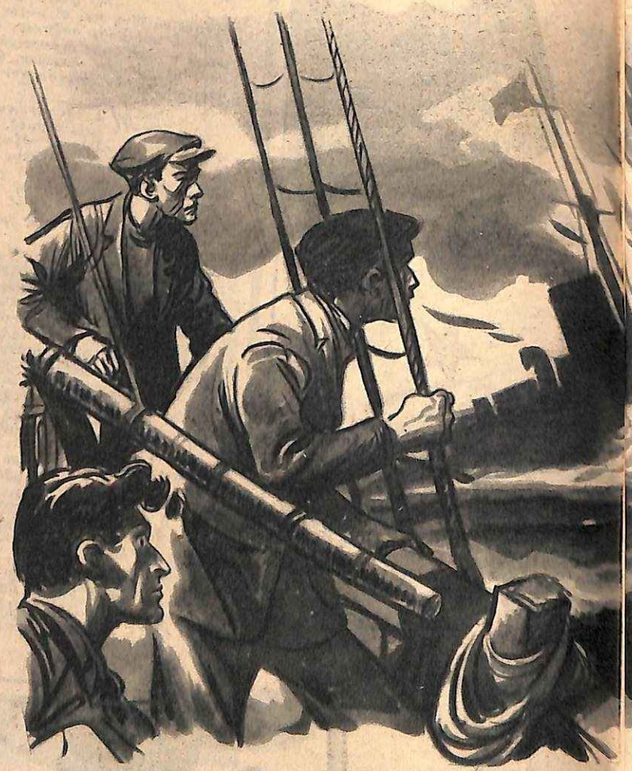
—Θὰ σοῦ δώσω ἀμέσως τὴν ἀπόδειξι ποὺ ζητᾶς, τοῦ εἶπε.

Τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ ἁρμαθιὰ κλειδιὰ καὶ τοῦ ἔκλεισε τὶς χειροπέδες. "Ανοιξε ὕστερα ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τρία περίστροφα καὶ μερικὰ κουτιὰ σφαῖρες καὶ τοῦ τὰ παρέδωσε. Πιάνοντάς τον κατόπιν ἀπ' τὸ χέρι, βγῆκαν στὸ διάδρομο, ὅπου στὸ βάθος του ἦταν τὸ κελλὶ ποὺ κρατοῦσαν τοὺς φίλους του. 'Ο Σαντζοῦστο τὸ ἄνοιξε καὶ μπῆκαν μέσα. Μὲ σύντομα λόγια, ὁ Λυγίζος τοὺς ἐξήγησε τὴν ἀπόφασι τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος περίμενε μὲ ἀγωνία τὴν ἀπάντησί τους. 'Εκεῖνοι ὅμως ὄχι μονάχα δὲν εἶχαν ἀντίρρησι, ἀλλὰ τὸν εὐχαρίστησαν κι' ἀπὸ πάνω. Γιατὶ σκέφτηκαν ὅτι, ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ἦταν ποὺ ἦταν χαμένοι. Θἄπαιζαν λοιπὸν κι' αὐτοὶ τὸ παιχνίδι τους. "Αν ὁ Σαντζοῦστο ἔλεγε ἀλήθεια, τόσο τὸ καλύτερο. Διαφορετικά...

—Τί θὰ γίνη μὲ τὸ φρουρό; τὸν ρώτησε ὁ Λυγίζος. Δὲν πρέπει νὰ τὸν σκοτώσουμε...

—Θὰ τὸν καλέσω στὸ γραφεῖο μου, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Μόλις μπῆ στὸ δωμάτιο, θὰ τοῦ ἐπιτεθῆτε ἐσεῖς ἀπὸ πίσω, θὰ τὸν ἀφοπλίσετε καὶ θὰ τὸν δέσετε...

"Ετσι κι' ἔγινε. Μέσα σὲ δύο λεπτά, ὁ ἀνύποπτος φρουρὸς ἦταν δεμένος καὶ φιμωμένος γερά. "Ολοι μαζὶ κατόπιν, παράτησαν τὴν Καραμπινιερία καὶ βγῆκαν στὸ δρόμο. Τὸ ἀνοιξιάτικο βράδυ ἦταν ὡραῖο. 'Ο πληθυσμὸς τοῦ 'Ωρωποῦ, παρ' ὅλη τὴ σκλαβιὰ καὶ τὴν τρομοκρατία, εἶχε πάει ἀπὸ νωρὶς στὶς ἐκκλησιὲς γιὰ ν' ἀκούση τὸ τέλος τοῦ Θείου Δράματος. Τὰ σήμαντρα ἐξακολουθοῦσαν νὰ χτυποῦνε πένθιμα.

—Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως, τοὺς εἶπε. Οἱ 'Ιταλοὶ εἰδοποιήθηκαν ἀπὸ τὸν 'Ωρωπὸ καὶ ψάχνουν τώρα νὰ μᾶς βροῦνε. Πηδῆστε στὸ καΐκι! Θὰ πᾶμε στοὺς Πεταλιοὺς νὰ κρυφτοῦμε γιὰ σήμερα. Μόλις περάση ὁ κίνδυνος, θἄρθη κάποιος δικός μου νὰ μᾶς εἰδοποίηση...

Οἱ Πεταλιοὶ εἶναι ἕνα μικρὸ νησάκι, ἕνας βράχος σχεδόν, ἀπέναντι στὴν Κάρυστο. Προτοῦ ἀκόμη καλοξημερώση, τὸ πλεούμενό τους πῆγε κι' ἄραξε ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τοὺς πάρη κανένας εἴδησι. 'Ο Σαντζοῦστο ὅμως ἀνησυχοῦσε, γιατὶ φοβόταν μήπως τὰ περιπολικὰ τοὺς ἀναζητήσουν ἐκεῖ. Εὐτυχῶς, ὁλόκληρο τὸ πρωῒ τοῦ Μ. Σαββάτου πέρασε χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο. Κατὰ τὸ μεσημέρι ὅμως, φάνηκε μιὰ ψαρόβαρκούλα νὰ πλησιάζη πρὸς τὸ μέρος τους. Οἱ ἕξη σύντροφοι κρύφτηκαν ὅπως μποροῦσαν πίσω ἀπὸ τὰ βράχια τῆς ἀκρογιαλιᾶς, μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι. "Ηταν ὅλοι τους ἀποφασισμένοι νὰ πουλήσουν ἀκριβὰ τὴ ζωή τους, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ τοὺς συλλάβουν. Μὰ δὲν χρειάστηκε νὰ μεταχειριστοῦν τὰ ὅπλα τους. "Οταν ζύγωσε ἀρκετὰ ἡ βάρκα, ὁ Δασκαλάκης ἀναγνώρισε τοὺς φίλους του. "Ηταν δύο ἀδέλφια, ὁ Μίλτος κι' ὁ Σωτήρης Καρανάσης.

Τὰ νέα ποὺ τοὺς ἔφεραν δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστα. Οἱ 'Ιταλοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τοὺς ἀναζητοῦνε, ἔκαναν τὸν κόσμο ἄνω κάτω κι' ἐπειδὴ δὲν τοὺς βρῆκαν, ἀπείλησαν πὼς θὰ κάψουν ὁλόκληρη τὴν περιοχή. Δὲν πραγματοποίησαν ὅμως τὴν ἀπειλή τους, γιατὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς εἶχε ἀνθρώπινα αἰσθήματα. Εἶπε ὅτι τέτοια μέρα δὲν μποροῦσε νὰ κάνη κακὸ σὲ κανένα κι' ὅτι θὰ ἔμενε στὸ χωριὸ μαζὶ μὲ τοὺς ἄντρες του, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ βράδυ τὴν 'Ανάστασι στὴν ἐκκλησιά.

—Μόλις σκοτεινιάση πρέπει νὰ φύγετε, τοὺς συμβούλεψε ὁ Μίλτος Καρανάσης. Σᾶς φέραμε ὅσα τρόφιμα μπορούσαμε. Ψωμί, ἐλιές, τυρί, αὐγὰ καὶ νερό.

—Κόκκινα αὐγά! ἔκανε συγκινημένος ὁ Μιχάλης Μαθιουδάκης, ποὺ ἦταν ὁ νεώτερος τῆς συντροφιᾶς. 'Εμεῖς θὰ κάνουμε 'Ανάσταση ἀπὸ τώρα. Καὶ ποιὸς ξέρει! 'Ο Θεὸς εἶναι μεγάλος...

Τὰ παλληκάρια ταξυγκρισαν τ' αὐγά, εὐχήθηκε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ μιὰς ἔπεσε τὸ σούρουπο, κίνησαν πάλι. 'Η νύχτα ἦταν ὁμορφη. Τὸ καΐκι γοργοπετοῦσε τώρα πάνω στὰ σκοτεινὰ νερὰ τοῦ Αἰγαίου, ἐφευγε σὰν τὸ δελφίνι κι' ὁλοένα τοὺς ἔφερνε πιὸ κοντὰ στὸν προορισμό τους. Υπελόγιζαν νὰ φτάσουν στὰ Ψαρὰ κατὰ τὰ χαράματα, νὰ παρακάμψουν τὴ Χίο καὶ νὰ βγοῦν στὶς Οἰνοῦσες, γιὰ νὰ κρυφτοῦν ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. 'Από κεῖ, θὰ περνοῦσαν στὸν Τσεσμὲ τῆς Σμύρνης, ὅπου θὰ ἦταν ἐλεύθεροι πιά νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδι τους γιὰ τὴν Αἴγυπτο μὲ τὸ τραίνο. "Ελπιζαν ὅτι οἱ Τοῦρκοι, μ' ὅλο ποὺ κρατοῦσαν οὐδετερότητα, θὰ τοὺς φιλοξενοῦσαν προσωρινά, ὅπως γινόταν καὶ μὲ τοὺς ἄλλους φυγάδες.

'Ωστόσο κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἕξη συντρόφους δὲν ἦταν ναυτικός. "Ηξεραν βέβαια ἀπὸ θάλασσα, μὰ ὄχι καὶ πολλὰ πράγματα. "Ετσι ἔπεσαν ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς τους. 'Η ἀπόστασι ἀπὸ τοὺς Πεταλιοὺς στὰ Ψαρά, ἦταν πολὺ περισσότερη ἀπ' ὅση φαντάστηκαν στὴν ἀρχή. Κόντευε νὰ ξημερώση καὶ τὸ «"Αγιος Στέφανος» βρισκόταν ἀκόμη μεσοπέλαγα. Καὶ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο δὲν ὑπῆρχε οὔτ' ἕνας βράχος, γιὰ νὰ πάνε ν' ἀράξουν. Πῶς εἶχαν κάνει τέτοιο σφάλμα, νὰ κινήσουν χωρὶς νὰ συμβουλευτοῦν προηγουμένως τοὺς Καρανάσηδες;

'Ο ἥλιος εἶχε ξεπηδήσει τώρα μιὰ σπιθαμὴ ἀπὸ τὴ μεριὰ τῆς ἀνατολῆς. Οἱ ἕξη ἐκεῖνοι ἄνθρωποι κύτταξαν μ' ἀπόγνωσι τὸν οὐρανό. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας θὰ τοὺς πρόδιδε ὁπωσδήποτε. "Επρεπε κάπου νὰ πάνε νὰ κρυφτοῦν. 'Αλλὰ ποῦ; Τὴν ἴδια στιγμὴ τοὺς φάνηκε πὼς ἄκουσαν τὸ βαρὺ βόμβο ἑνὸς ἀεροπλάνου. Καὶ δὲν ἔκαναν λάθος. Δὲν πέρασαν οὔτε δύο λεπτά, ὅταν φάνηκε στὸν ὁρίζοντα τὸ ἀτσάλενιο πουλί. "Ηταν ἕνα «Γιοὺνκερς» γερμανικὸ ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὴν Κρήτη. 'Ο Σαντζοῦστο εἶπε τότε στοὺς ἄλλους νὰ σβύσουν τὴ μηχανή, νὰ πέσουν μπροῦμυτα μέσα στὸ καΐκι καὶ νὰ μείνουν τελεῖως ἀκίνητοι ὥσπου νὰ περάση.

Μὰ τὸ ἀεροπλάνο, μόλις ἔφτασε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους, ἔκοψε ταχύτητα καὶ κατέβηκε χαμηλά, κάνοντας ἑπίμονους κύκλους πολλὴ ὥρα. "Υστερα ξαναπῆρε τὸ δρόμο, ἀπομακρύνθηκε λίγο καὶ ξαναγύρισε σὰν νὰ εἶχε μετανοιώσει. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἤρθε μόνο γιὰ παρατήρησι. Τὰ πολυβόλα του ἄρχισαν νὰ ξερνοῦν φωτιὰ καὶ ἀτσάλι. Τὸ κατάστρωμα τοῦ καϊκιοῦ γαζώθηκε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ριπή, ποὺ δέχτηκε ὁ Στέλιος 'Ορφανὸς στὴν πλάτη καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο, κανεὶς ἄλλος δὲν ἔπαθε τίποτε. 'Ο Τάκης Λυγίζος, ποὺ εἶδε τὸ σύντροφό του νὰ σπαράζη ἀκριβῶς δίπλα του, θέλησε νὰ πεταχτῆ ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ νὰ τὸν πάρη στὴν ἀγκαλιά του. Μὰ ὁ Βιάννι Σαντζοῦστο τὸν ἀνάγκασε νὰ μείνη ἀκίνητος.

—Αὐτὸς χάθηκε ποὺ χάθηκε, τοῦ εἶπε. Γιατὶ νὰ χαθοῦμε καὶ μεῖς; "Οταν τ' ἀεροπλάνο θὰ δῆ πὼς τίποτε δὲν κινήθηκε στὸ κατάστρωμα, θὰ φύγη. Νάτο κιόλας, ἀπομακρύνεται...

Πραγματικά, τὸ βομβαρδιστικὸ ποὺ κουράστηκε νὰ ρίχνη, ἀφοῦ ἔκοψε μερικὲς βόλτες ἀκόμη, ξαναπῆρε τὸ δρόμο του κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο χανόταν ἀπ' τὰ μάτια τους. Τότε μονάχα πετάχτηκαν ὅλοι ἐπάνω κι' ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦταν ἔαπλωμένος ὁ Ὀρφανός. Μὰ τὸ δυστυχισμένο παλληκάρι δὲν ἀνάσαινε πιά. "Ηταν νεκρός. "Ενας νεκρὸς τὴν εἰρηνικὴ αὐτὴ μέρα τοῦ Πάσχα. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἔκλαψαν. Κι' αἰσθανόνταν βαρειὰ τὴν ψυχή τους, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ τὸν ρίξουν στὴ θάλασσα. Δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν πάρουν μαζί τους, ἀφοῦ κι' οἱ ἴδιοι δὲν ἤξεραν πότε θὰ φτάσουν σὲ στεριὰ γιὰ νὰ τὸν θάψουν σὰν ἄνθρωπο. "Ετσι τὸ Αἰγαῖο ἔγινε ὁ τάφος τοῦ Στέλιου 'Ορφανοῦ, ποὺ πέθανε μὲ τ' ὄνειρο τῆς λευτεριᾶς στὰ γαλανὰ του μάτια...

—Χριστὸς ἀνέστη! ψιθύρισαν οἱ σύντροφοί του κοντά του καὶ τὸν ἄφηναν πίσω τους. Χριστὸς ἀνέστη, ἀξέχαστε φίλε...

Τὸ καΐκι, παρ' ὅλο τὸ τραυματισμένο σκαρί του, ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του. 'Η μηχανή του δὲν εἶχε πάθει ἀπολύτως τίποτα καὶ δούλευε καλά. Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ ἀτυχία κυνηγοῦσε τοὺς φυγάδες. Γιατὶ ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, ἐνῶ τὰ ρόδα τοῦ ἀνοιξιάτικου δειλινοῦ ἔπεφταν χαρούμενα πάνω στὸ ἑλληνικὸ ἀρχιπέλαγος, φάνηκε μακρυὰ ἕνα περιπολικό. Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν ἀπὸ τὴ σειρήνα του, ποὺ οὐρλιαζε δαιμονισμένα. 'Ο Σαντζοῦστο εἶπε πὼς ἦταν γερμανικό, γιατὶ τὰ δικά τους δὲν εἶχαν τέτοιου εἴδους «στόπερ».

Στὸ μεταξὺ τὸ σκάφος πλησίαζε ὁλοένα καὶ πιὸ γρήγορα. Τώρα πιὰ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίδα νὰ τὴ γλυτώσουν. 'Ο 'Ιταλὸς ἀξιωματικὸς ἑτοίμασε τὸ περίστροφό του. Θὰ σκότωνε καὶ θὰ σκοτωνόταν, εἶπε στοὺς ἄλλους ποὺ ἑτοίμαζαν κι' αὐτοὶ τὰ δικά τους, ἴσως μὲ τὸν ἴδιο σκοπό. Μὰ πράγμα περίεργο. 'Ενῶ τὸ ἐχθρικὸ εἶχε φτάσει σ' ἐλάχιστη ἀπόστασι ἀπ' αὐτούς, ἔκοψε τὴν ταχύτητά του καὶ στάθηκε ἀπότομα. 'Αμέσως τότε κάποιος βγῆκε στὴ γέφυρα καὶ μὲ τὴν τρόμπα-μαρίνα, ρώτησε σὲ μισοσπασμένα ἑλληνικά:

—Ποιοι εἴσαστε κι' ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε;

—Εἴμαστε Χιῶτες ψαράδες! ἀποκρίθηκε ὁ Λυγίζος, βάζοντας χωνὶ τὰ χέρια του στὸ στόμα. Γυρίζουμε πίσω στὸ νησί μας...

—Πόσοι βρίσκεστε στὸ καΐκι;

—Πέντε.

—Εἶναι κανένας 'Ιταλὸς ἀξιωματικὸς μαζί σας;

—'Ιταλός! ἀποκρίθηκε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ Λυγίζος χωρὶς νὰ ταραχτῆ. Τὸ καΐκι εἶναι ἑλληνικό.

—Καλά, τότε πλησιάστε χωρὶς φόβο. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς πειράξουμε...

Τότε ὅμως ἔγινε κάτι παράξενο: Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ κατακόρυφη λάμψι ξεπήδησε ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸ σκάφος κι' ἕνας ὑπόκωφος θόρυβος ἀνατάραξε θαρρεῖς ἀπ' τὰ ὑγρά του θεμέλια. Τὸ γερμανικὸ περιπολικὸ ἀνατινάχτηκε στὸν ἀέρα. Καὶ μαζί του εἶχε παρασύρει ὁλόκληρο τὸ πληρωμά του.

Συγχρόνως ἕνας μαῦρος ὄγκος ἀναδύθηκε κοντὰ στὸ καΐκι. Τόσο κοντά του, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τοὺς ἀναποδογυρίση. Οἱ φυγάδες αἰσθάνθηκαν τὴν ψυχή τους νὰ τρέμη. "Οχι ὅμως ἀπὸ φόβο, ἀλλὰ ἀπὸ συγκίνησι. Γιατὶ μονομιᾶς ἀχνοῦσαν κατάλαβαν ὅτι ἦταν ὑποβρύχιο καὶ μάλιστα συμμαχικό, ἀφοῦ εἶχε τορπιλλίσει τὸ γερμανικὸ σκάφος. "Αρχισαν νὰ χορεύουν καὶ νὰ φιλιοῦνται ἀπὸ τὴ χαρά τους. 'Ακριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή, ἄκουσαν μιὰ φωνὴ νὰ τοὺς ρωτᾶ ἑλληνικά:

—Τί πλοῖο εἶσθε;

"Οταν δόθηκε ἡ ἀπάντησι, τὸ ὑποβρύχιο ἤρθε δίπλα τους. Κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, οἱ τέσσερις "Ελληνες κι' ὁ Βιάννι Σαντζοῦστο βρισκόντουσαν στὸ κατάστρωμά του. 'Η δραματικὴ περιπέτειά τους εἶχε τελειώσει. Τὸ ὑποβρύχιο ἦταν τὸ ἀγγλικὸ «Τέλχιν», ποὺ ἐκτελοῦσε περιπολία στὸ Αἰγαῖο. 'Ο Βρετανὸς κυβερνήτης του, Μάθιους Χάρρισον, πρόσταξε νὰ περισυλλέξουν τοὺς ναυαγοὺς καὶ νὰ τοὺς βάλουν στὸν «"Αγιο Στέφανο», παίρνοντας μαζί τους μονάχα δυὸ βαρειὰ πληγωμένους. Τοὺς ἄλλους ἑφτά, τοὺς ἄφησαν μέσα στὸ ἑλληνικὸ καΐκι, ταὺς ἔδωσαν στεγνὰ ροῦχα, κονιὰκ καὶ νερὸ καὶ τοὺς ἐγκατέλειψαν. 'Η Χίος ἦταν κοντά. "Ετσι, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα περίπου, τὸ «Τέλχιν» ἐξαφανιζόταν πάλι στὰ μυστηριώδη βάθη τοῦ πελάγους. Οἱ πέντε φυγάδες ἦταν εὐτυχισμένοι. Σὲ λίγο θὰ γιορτάζαν τὸ Πάσχα στὶς φιλόξενες χῶρες τῆς 'Ανατολῆς...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Μιὰ λάμψι ξεπήδησε ἀπὸ τὸ σκάφος καὶ τὸ γερμανικὸ περιπολικὸ ἀνατινάχτηκε στὸν ἀέρα...

Πασχαλινές εἰκόνες

Ἡ στάρλετ Μπάρμπαρα Ράς ἀνάθει τὸ κερί της στὴν ἐκκλησία...

Θρησκευτικὴ ἔξαρσι στὸ Χόλλυγουντ ἀλλὰ καὶ... γλέντι τρελλό!

Τρία εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ Χόλλυγουντ στὶς παραμονὲς τοῦ Πάσχα: ὁ θαυμάσιος καιρός, ποὺ ἐπιτρέπει ἀκόμη καὶ τὰ θαλάσσια μπάνια σὲ μεγάλη ἔκτασι, ἡ ἰδιαίτερη θρησκευτικὴ ἔξαρσι ποὺ ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν ἀστέρων ἰδίως καὶ τό... τρελλὸ γλέντι ποὺ ἔρχεται σὰν ἐπακόλουθο τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ὅλοι ἀπέχουν ἀπὸ κάθε διασκέδασι. Νά μερικὲς Πασχαλινὲς εἰκόνες ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, ὅπως τὶς συνέλαβε ὁ φακός μας:

Τὸ Χόλλυγουντ παρουσιάζεται σὰν μιὰ μεγαλούπολις τῆς «ἁμαρτίας», στὴν ὁποία ὁ μόνος θεὸς ποὺ λατρεύεται εἶναι τὸ χρῆμα. Κι' ὅμως, αὐτοὶ ποὺ γράφουν καὶ διαδίδουν τὰ «φοβερὰ» καὶ «τρομερά» του, ἂν παρευρίσκονταν, μιὰ φορά, κατὰ τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα του, θὰ ἀλλαζαν ἀμέσως γνώμη.

— Δὲν ξέρω τί γίνεται ἐκεῖ ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρες τοῦ χρόνου, ἀλλὰ τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα τούλάχιστον, ἡ θρησκευτικὴ ἔξαρσι καὶ ἡ κατάνυξι, κυριαρχοῦν ἀπ' ἄκρου σ' ἄκρο τῆς ἀπέραντης καὶ πλούσιας αὐτῆς πόλεως! Ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν ἕνας συνάδελφος.

Μόλις ξημερώσῃ ἡ Μεγάλη Δευτέρα, τὰ κινηματογραφικὰ στούντιο, οἱ τόποι, δηλαδή, ποὺ ἐπαγγελματικῶς ἀπασχολοῦν τὸ ἥμισυ καὶ πλέον τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ, ποὺ σήμερα πλησιάζει τὸ 1.000.000 κατοίκους, διακόπτουν τὸ «γύρισμα» κάθε ταινίας μέχρι τὰ ξημερώματα τῆς Τετάρτης τοῦ Πάσχα. Τὸ προσωπικό τους, ἀπὸ τοὺς ἀστέρες μέχρι τὸν τελευταῖο βοηθό, εἶναι ἐλεύθερο ἀπὸ ἐργασία, εἴτε νὰ ταξιδέψῃ, ἂν θέλῃ, εἴτε νὰ μείνῃ στὴν πόλι.

Στὸ Χόλλυγουντ, ὡς γνωστόν, δὲν ζοῦν μόνον Ἀμερικανοί, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι ἀπὸ κάθε ἐθνικότητα καὶ φυλή. Κι' αὐτό, ἀκριβῶς, εἶναι ἕνα ἄλλο ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα. Ὅσοι δὲν εἶναι οὔτε Καθολικοὶ οὔτε Ὀρθόδοξοι, δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ γιορτές. Αὐτοὶ εἶναι κυρίως οἱ πιστοὶ τοῦ Μωάμεθ καὶ τοῦ Βούδδα. Οἱ ἄλλοι, ὅμως, οἱ Καθολικοί, ποὺ εἶναι καὶ οἱ περισσότεροι, θυμοῦνται ὅτι ἀνήκουν σὲ κάποια παροικία ξένων καὶ φυσικὰ προτιμοῦν νὰ παρακολουθήσουν ἐνάμεσα στοὺς συμπατριῶτες τους τὶς θρησκευτικὲς τελετές. Καὶ βλέπετε τότε μέσα στὴν ἀπέραντη πόλι κατὰ διαφορετικοὺς τρόπους τὶς ἐκδηλώσεις τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος. Ἀκόμη καὶ οἱ βέροι Ἀμερικανοί, ἀπὸ περιέργεια, προτιμοῦν νὰ πηγαίνουν σὲ ξένες ἐκκλησίες.

Στὸ κεφάλαιο αὐτό, τὴν πρώτη θέσι, ἀπὸ ἀπόψεως κοσμοσυρροῆς, κατέχουν οἱ ἐκκλησίες ποὺ ἀνήκουν σὲ χῶρες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, στὶς ὁποῖες, ὅπως εἶναι γνωστόν, ὁμιλεῖται ἡ ἱσπανικὴ γλῶσσα καὶ τηροῦνται τὰ ἱσπανικὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα, ποὺ εἶναι, πράγματι, γραφικώτατα καὶ γεμάτα κατάνυξι. Ἀμέσως μετὰ ἔρχονται οἱ ἐκκλησίες ποὺ ἐξαρτῶνται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν Ἁγία Ἕδρα. Ἀλλὰ δὲν εἶναι λίγοι καὶ οἱ ξένοι ἐκεῖνοι, ποὺ δὲν παραλείπουν νὰ κάνουν μιὰ ἢ καὶ περισσότερες ἐπισκέψεις στὶς Ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες γιορτάζουν τὸ Πάσχα μιὰ ἑβδομάδα ὕστερα ἀπὸ τοὺς Καθολικούς.

Ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς στὰρ καὶ στάρλετ, πολλοὶ προτιμοῦν νὰ παρακολουθοῦν σὲ ἱσπανικὲς ἐκκλησίες ὅλες τὶς τελετὲς τοῦ ἔτους. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶναι ἡ Ἔστερ Οὐίλλιαμς, ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ὁ Τζὲφ Τσάντλερ, ἡ Λίντα Ντάρνελ, ἡ Μπέττυ Γκρέϊμπλ, ἡ Πιεράντζελι, ὁ Τζέημς Μέησον, ἡ Ντόρις Νταίη, ἡ Μάρα Κορνταί, ἡ Ἐλίζαμπεθ Τέϋλορ, ἡ Μπάρμπαρα Ράς, καὶ ἄλλοι. Ὅλοι αὐτοὶ καὶ ἄλλοι πολλοί, προτιμοῦν μιὰ μεγάλη νεόκτιστη ἐκκλησία στὸ δυτικὸ ἄκρο τῆς πόλεως, ποὺ εἶναι ἱσπανικοῦ ρυθμοῦ καὶ ἀφιερωμένη στὸν Ἅγιο Λαυρέντιο. Ὅλες οἱ λειτουργίες στὴν ἐκκλησία αὐτή, ἰδιαίτερα αὐτὲς τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος, εἶναι πραγματικὰ κατανυκτικές, γεμάτες θρησκευτικὴ ἔξαρσι, ἐνῶ σημαίνουν οἱ ὀχτὼ πελώριες καμπάνες της.

Μὲ λίγα λόγια, ὅλοι οἱ ἀστέρες ἀγαποῦν καὶ σέβονται τὶς θρησκευτικὲς ἐκδηλώσεις. Τὸ Πάσχα, ἰδιαίτερα, ἀνήκει ἀνάμεσα στοὺς πιὸ εὐσεβεῖς κατοίκους τοῦ Χόλλυγουντ. Πρέπει νὰ παρευρεθῇ κανεὶς τὴ Μεγ. Ἑβδομάδα στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ πόσο ὅλοι οἱ γνωστοὶ ἀστέρες τιμοῦν καὶ ἀγαποῦν πραγματικὰ τὴν Ἐκκλησία.

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τώρα καὶ τὴν ἄλλη ὄψι τοῦ νομίσματος, τὴν εὐκαιρία, δηλαδή, ποὺ τοὺς παρέχουν οἱ μεγάλες γιορτὲς σὰν τὸ Πάσχα γιά... γλέντι καὶ ξεφάντωμα. Εἶναι γεγονός, ὅτι ἀπὸ τὸ

Ἡ στάρ Τζέην Πάουελ μὲ τὰ δυὸ παιδιά της στὸ περυσινὸ πασχαλινὸ πάρτυ.

ἀπόγευμα τοῦ Μεγ. Σαββάτου, ἀρχίζουν τὰ γλέντια. Γλεντοῦν, ὅμως ὄχι ἐπιδεικτικὰ καὶ μὲ θόρυβο, ἀλλὰ ἤρεμα καὶ ὅσο μποροῦν πιὸ οἰκογενειακά. Παίρνουν καὶ δίνουν τὰ «πάρτυ» τὶς ἡμέρες αὐτές. Πάρτυ πρὸ πάντων γιὰ παιδιά, ἀλλὰ ὠργανωμένα κατὰ τέτοιο τρόπο, ποὺ νὰ μποροῦν νὰ διασκεδάσουν καὶ οἱ μεγάλοι. Κι' ἐφέτος, ὅπως καὶ πέρυσι καὶ κάθε χρόνο τὸ Πάσχα, τὸ καλύτερο, πλουσιώτερο καὶ κατάλληλο γιὰ ὅλες τὶς ἡλικίες πάρτυ, τὸ ὀργανώνει ἡ γνωστὴ στὰρ Τζέην Πάουελ, χάριν τῶν δύο παιδιῶν της. Ἐφέτος, μάλιστα, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ πρόσφατου δευτέρου γάμου της τὸ πάρτυ ποὺ θὰ δώσῃ στὴ μεγάλη βίλλα της στὸ Μπέβερλυ Χίλλς, θὰ ξεπεράσῃ κάθε προηγούμενο σὲ κέφι καὶ ἐπιτυχία. Σὲ τέσσερα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ της, θὰ ὑπάρχουν τέσσερις διαφορετικὲς χορευτικὲς συγκεντρώσεις: Μιὰ γιὰ παιδιὰ 7 - 12 ἐτῶν, δεύτερη γιὰ παιδιὰ 13 - 17 ἐτῶν, τρίτη γιὰ νέους καὶ νέες 18 - 23 ἐτῶν, καὶ τέταρτη γιὰ μεγάλους ἀπὸ 24 καὶ ἄνω — μέχρι 50 καὶ πλέον! Κέφι, εὐθυμία, πρωτότυπα νούμερα, πλούσια δῶρα καὶ μουσικὴ ἀπὸ δυὸ ὀρχήστρες, θὰ συμπληρώνουν τὴν εὔθυμη αὐτὴ Πασχαλινὴ συγκέντρωσι.

Ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλες βίλλες γνωστῶν ἀστέρων, ὅπως σ' ἐκείνη τῆς Τζάνετ Λῆ, πρόκειται νὰ δοθοῦν ὡραῖα Πασχαλινὰ πάρτυ.

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ἡ ὁμορφη στάρ Μάρα Κορνταί, κρατῶντας τὴ Βίβλο, παρακολουθεῖ τὴ λειτουργία.

Ὁ Κὶρκ Ντάγκλας

Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ἡ Γκρέτσ Κέλλυ, ποὺ κέρδισε τὸ «Ὄσκαρ» μὲ τὸν ρόλο της στὸ φίλμ «Ἡ χωριατοπούλα», εἶναι σήμερα μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ περιζήτητες στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ, ὅπου ἔχει μιὰ ἐντελῶς ξεχωριστὴ θέσι. Τὸ «Ὄσκαρ» δὲ τὸ ἐξασφάλισε χάρις στὴ σθεναρὴ στάσι της ἀπέναντι τῆς ἑταιρείας της, τῆς «Μέτρο».

"Οταν ἡ «Παραμάουντ» ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ τὴν «Χωριατοπούλα» ἀνέθεσε στὴ Τζέννιφερ Τζώνς τὸν ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας. Ἐκείνη ὅμως δὲν δέχθηκε γιατὶ περίμενε ἕνα μωρό. Οἱ παραγωγοὶ ζήτησαν τότε ἀπὸ τὴν «Μέτρο» τὴν Γκρέτσ Κέλλυ, ἀλλὰ ἐκείνη ἀρνήθηκε νὰ τὴν παραχωρήσῃ.

Μόλις τὸ πληροφορήθηκε, ἡ Γκρέτσ τηλεφώνησε στοὺς διευθυντὰς της: «Ἢ μ' ἀφίνετε νὰ παίξω στὴ «Χωριατοπούλα» ἢ ἐγκαταλείπω τὸν κινηματογράφο καὶ ἐπαναγυρίζω στὸ σπίτι μου».

Ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχωρήσουν.

—Νὰ μὰ γυναῖκα ποὺ δυσκολευόμαστε νὰ κρατήσωμε στὸ Χόλλυγουντ, ἔλεγε πρὸ καιροῦ ἕνας ἀπὸ τοὺς διευθυντάς της. Ἡ ζωὴ τῆς κινηματογραφουπόλεως τὴν στενοχωρεῖ, τὸ χρῆμα δὲν τὴν ἐνδιαφέρει, οἱ σπουδαῖοι παρτεναῖρ δὲν τὴν συγκινοῦν. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον της εἶναι οἱ καλοὶ ρόλοι.

Ἡ Γκρέτσ ποὺ εἶναι σήμερα 25 χρόνων, ἔχει γυρίσει μέσα σὲ 18 μῆνες μὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς πιὸ λαμπροὺς ἀστέρες: Κλὰρκ Γκέημπλ, Γκάρυ Κοῦπερ, Ράιη Μίλλαντ, Μπίνγκ Κρόσμπυ, Κάρυ Γκράντ, Οὐίλλιαμ Χόλντεν κ. ἄ.

Κόρη τοῦ πολυεκατομμυριούχου βιομηχάνου ἐλαστικῶν Κέλλυ, ἡ Γκρέτσ ἀρνεῖται νὰ ποζάρῃ μὲ μαγιὸ καὶ εἶναι ἕνας νέος τύπος στὰρ γιὰ τὸν ὁποῖο ὑπερηφανεύεται τὸ Χόλλυγουντ: Ἡ στὰρ ἀριστοκράτισσα, ποὺ περιφρονεῖ τὸ σὲξ-ἀππῆλ καὶ ἀποφεύγει συστηματικὰ κάθε διαφήμισι.

★ Ὁ δημιουργὸς τοῦ «Δὸν Καμίλλο», ὁ Ἰταλὸς συγγραφέας Γκουαρέσκι, ἔγραψε στὴ φυλακή, ὅπου θὰ παραμείνῃ ἐπὶ μερικοὺς μῆνες ἀκόμα, τὸ σενάριο ἑνὸς τρίτου φίλμ μὲ ἥρωα τὸν «Δὸν Καμίλλο». Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ μυθιστόρημα θὰ κυκλοφορήσῃ, ἀφοῦ πρῶτα τὸ κοινὸν δῇ τὸ φίλμ.

Στὸν τρίτο αὐτὸ «Δὸν Καμίλλο» ὁ Πεπόνε γίνεται βουλευτής. Ὑπάρχει ὅμως ἕνας ἰταλικὸς νόμος ποὺ ἀπαγορεύει σ' ἕνα δήμαρχο νὰ βάλῃ ὑποψηφιότητα γιὰ βουλευτής. Ὁ Δὸν Καμίλλο λοιπόν, τὸν ἀνακαλύπτει τὸν νόμο αὐτὸ καὶ τὸν χρησιμοποιεῖ ὡς ὅπλο κατὰ τοῦ μεγαλύτερου ἐχθροῦ του.

★ Μιὰ στατιστικὴ ἀμερικανικοῦ κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ ἀποδεικνύει πῶς ὁ κινηματογράφος στηρίζεται σὲ πρωτότυπα σενάρια. Ἰδοὺ ποιὰ εἶναι ἡ ἀναλογία τῶν πηγῶν ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ ἀμερικανικὸς κινηματογράφος:

Πρωτότυπα σενάρια: 58%, μυθιστορήματα καὶ νουβέλλες μὲ ἐπιτυχία: 30%, θεατρικὰ ἔργα: 3%. Τὰ ὑπόλοιπα εἶνε βιογραφίες, ἐπικαιρότητες, διασκευὲς κλπ.

★ Ἡ Λουτσία Μπόζὲ δέχθηκε νὰ παντρευτῇ τὸν διάσημο ταυρομάχο Λουὶς Ντομίνγκιν ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ μὴ ξαναμπῇ ἐκεῖνος στὴν ἀρένα. Τώρα δίδεται στὸν Λουὶς ἡ εὐκαιρία ν' ἀρχίσῃ μιὰ καινούργια καρριέρα ὡς ἠθοποιός. Θὰ ὑποδυθῇ τὸν περίφημο Μανολιέτε σ' ἕνα βιογραφικὸ φίλμ ποὺ θὰ ἔχῃ γιὰ θέμα τὴν ζωὴ τοῦ διασήμου ταυρομάχου. Σ' αὐτὸ ἡ Λουτσία Μπόζὲ δὲν ἔχει καιμιὰ ἀντίρρησι γιατὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της δὲν θὰ διατρέξῃ στὴν περίπτωσι αὐτὴ κανένα κίνδυνο.

★ Ἡ Βαρεάρα Στάνγουϊκ ἐδήλωσε μὲ ὑπερηφάνεια πρὸ ἡμερῶν ὅτι ἐγύρισε μέχρι σήμερα 81 φίλμ. Ἡ Λωρέττα Γιάνγκ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ παρατήρηση ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ρεκὸρ γιατὶ αὐτὴ γύρισε 83 φίλμ καὶ 70 ἄλλα γιὰ τὴν τηλεόρασι. «Τὸ ρεκὸρ πάντως τὸ κατέχω ἐγὼ δήλωσε μὲ τὴν σειρά της ἡ Τζίντζερ Ρότζερς. "Ἐχω γυρίσει 93 φίλμ καὶ ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ τρία, ἀφησαν μεγάλα κέρδη στοὺς παραγωγούς τους».

★ Ὁ ἑκ τῶν διευθυντῶν τῆς «Φὸξ» Ντάρριλ Τζάνγνοκ προστέθηκε νὰ πείσῃ τὴν Ἴνγκριντ Μπέργκμαν νὰ δεχθῇ τὸν ρόλο ποὺ τῆς προτείνει στὸ φίλμ «Ἀναστασία». Τὴν βεβαιώνει πῶς θὰ εἶναι ὁ μεγαλύτερος θρίαμβος τῆς καρριέρας της, κι' αὐτὸ παρὰ τὸ γενικὸ ξεσήκωμα ἐναντίον της ὅλων τῶν γυναικείων ὀργανώσεων τῆς Ἀμερικῆς.

★ Τὸ γεγονὸς μπορεῖ νὰ στερῆται σημασίας, πάντως ὁ Τάϋρον Πάουερ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ χώρισε ἀπὸ τὴν Λίντα Κρίστιαν ἐθεάθη κατ' ἐπαναλῆψιν συνοδεύων τὴν ἄλλοτε σύζυγό του Ἀναμπέλλα.

★ Ἡ Μαίρη Πίκφορντ διέψευσε τὴν δήλωσί της ὅτι θέλει τὴν Μαίριλυν Μονρόε γιὰ πρωταγωνίστρια στὸ φίλμ ποὺ θὰ γυρίσῃ μὲ θέμα τὴν ζωή της. «Χρησιμοποιήσαμε, εἶπε, ἐντελῶς διαφορετικὰ μέσα γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε». Ἡ δήλωσις αὐτὴ δὲν κολακεύει καθόλου τὴν Μαίριλυν.

★ Ἡ Τίτα Πάρντον, ἡ γυναῖκα τοῦ "Εντμοντ Πάρντομ, ποὺ ὁ γάμος ἐγκατέλειψε πρὸ ὀλίγου βρίσκοντας πῶς τώρα δὲν εἶναι πιὰ ἀνταξία του, ἐμφανίστηκε μὲ ἐπιτυχία σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο τοῦ Λὸς Ἄντζελες.

★ Ὁ Κὶρκ Ντάγκλας θεωρεῖ τὸν ρόλο ποὺ παίζει στὸ φίλμ τοῦ Γουὸλτ Ντίσνεϋ «20.000 λεύγες ὑπὸ τὴν θάλασσαν» ὡς τὸν πιὸ δύσκολο τῆς καρριέρας του.

★ Τὸ ζεῦγος "Αλαν Λάντ βρέθηκε πρὸ ἡμερῶν στὰ πρόθυρα τοῦ διαζυγίου. Γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅμως πῶς συμφιλιώθηκε γιὰ καλά, ὠργάνωσε ἕνα πάρτυ στὸ ὁποῖο ὁλόκληρο τὸ Χόλλυγουντ ἦταν καλεσμένο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΚΑΙ ΣΤΟ
ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ
Ο
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ
100
ΟΛΟΧΡΥΣΑ ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Ρηντὼ ἀπὸ δάκρυα...

(Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα κομψό, πολυτελὲς διαμέρισμα, μὲ θερμὴ «ἀτμόσφαιρα» ποὺ τὴ δημιουργεῖ διάχυτο παντοῦ τὸ γυναικεῖο γοῦστο. "Ενα πιάνο, λουλούδια στὰ βάζα, μιὰ γάτα τῆς Ἀγκύρας μὲ κόκκινο φιόγκο στὸ ντιβάνι.

ΕΚΕΙΝΗ: Πάρα πολὺ κομψή, μαγνητικὴ ὁμορφιά, μὲ γλυπτικὸ σῶμα καὶ ρεμπώδη μάτια. Μελαχροινή, γλυκειά. Προσεκτικὰ ντυμένη καὶ μακιγιαρισμένη. Φαίνεται τριάντα χρόνων. Εἶναι σαράντα πέντε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ενας ἀρρενωπὸς τύπος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀρέσουν στὶς γυναῖκες καὶ στοὺς σκηνοθέτες τοῦ κινηματογράφου. Σαράντα χρόνων.

"Οταν ἀνοίγῃ ἡ αὐλαία μιὰ καμαριέρα ποὺ ἄφησε δυὸ φλιτζάνια καφὲ βγαίνει δεξιὰ καὶ συνεχίζεται ἡ κουβέντα):

ΕΚΕΙΝΟΣ:... Δὲν ξέρω πῶς ν' ἀρχίσω... καὶ πῶς νὰ τελειώσω. Νοιώθω πραγματικὴ συγκίνησι, Νάντια!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ μιὰ ὑποψία ἐλπίδας): Εἶναι λοιπόν, τόσο σοβαρὸ αὐτὸ ποὺ ἔχεις νὰ μοῦ πῇς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, ναί! Πολὺ σοβαρό!... (Καπνίζει περπατῶντας νευρικά): Ἡ ζωή... δὲν εἶναι ἀστεία ὑπόθεσι. Κάποτε τὴν παίρνουμε στ' ἀστεῖα... μὰ ἔρχεται ἡ στιγμὴ ποὺ μᾶς θυμίζει σκληρὰ πόσο εἶναι σοβαρή. Δὲν μπορεῖς νὰ παίζῃς μαζί της. Ζήσαμε δεκαπέντε χρόνια μαζί;... Δὲν ἔχω ἀπὸ σένα παρὰ μόνο καλὲς ἀναμνήσεις... μόνο γλυκὲς στιγμὲς νὰ θυμηθῶ...

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' εὐχαριστῶ Παῦλο... Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέκα πέντε χρόνια! Δὲν εἶναι καθόλου λίγος καιρός! Δὲν μπορεῖς νὰ πῇς πῶς εἶναι «μιὰ περιπέτεια». Ζωὴ ὁλόκληρη!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ συγκινημένη τρυφερότητα): Πραγματικά. Ἔχεις δίκηο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (δοκιμάζει τὸν καφέ του): Ὡρίμασα κι' ἐγὼ τώρα πιὰ καὶ πρέπει νὰ σκεφτωμαι πρακτικὰ καὶ λογικά. Δὲν εἶμαι παιδί. Πάτησα τὰ σαράντα. Πρέπει νὰ ταχτοποιήσω τώρα πιὰ καὶ τὸ δικό μας τὸ ζήτημα.

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ μάτια ποὺ λάμπουν ἀπὸ χαρά): Τ' ἀποφάσισες, ἀγάπη μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μουδιασμένα): Τί ἐννοεῖς;

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ παντρευτοῦμε! Τί ἄλλο;

(Μεγάλη σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰν ντροπιασμένος): "Οχι, Νάντια... Δὲν πρόκειται γι' αὐτό... "Αλλο ἤθελα νὰ πῶ...

(Μεγάλη σιγή. *Ἐκείνη στηλώνει τὸ βλέμμα της ἀγωνίας ἀπάνω του. Νομίζει κανεὶς πῶς ἀκούει τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς της.*)

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ φωνὴ «ξεψυχισμένη»): "Αλλο;... Τί ἄλλο δηλαδή;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψιθυριστά): Πρέπει νὰ χωρίσουμε. (Κυττάζοντας ἀλλοῦ): Παντρευόμαι, Νάντια.

ΕΚΕΙΝΗ (σὰν νὰ μὴν πιστεύει σ' αὐτὸ ποὺ ἄκουσε): Παντρεύεσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί!

— *Φτοῦ νὰ πάρῃ ἡ εὐχή! "Ολα ἀπάτες εἶναι!...*

ΕΚΕΙΝΗ: "Αγάπησες άλλη;

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται): "Οχι. Θέλω νὰ εἶμαι εἰλικρινής μαζί σου. Δὲν ἀγάπησα. Σκέφτηκα ὅμως σοβαρά. Βρέθηκε μιὰ κοπέλλα μὲ ὄνομα, μὲ προῖκα, μὲ καλὴ κοινωνικὴ θέσι... μιὰ κοπέλλα ποὺ, τέλος πάντων, μοῦ ταιριάζει. Ἀρκετὰ νόστιμη καὶ πολὺ μορφωμένη. Πρέπει κι' ἐγὼ νὰ φτιάξω τὴ ζωή μου, νὰ δημιουργήσω σπίτι, νὰ κάνω παιδιά...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπότομη ἔκρηξι): Καὶ μαζί μου δὲν μποροῦσες, φυσικά! Γιατὶ ἐγὼ ἀντὶ γιὰ προῖκα ἔχω ἔξοδα. Κι' ἀντὶ γιὰ κοινωνικὴ θέσι ἔχω «παρελθόν»! Δὲν μποροῦσες νὰ μοῦ δώσῃς τ' ὄνομά σου κι' οὔτε νὰ μὲ κάνῃς μητέρα τῶν παιδιῶν σου! Ἔτσι δὲν εἶναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ξέρω ἂν τὰ λὲς εἰρωνικὰ ἀλλά... δυστυχῶς ἔτσι εἶναι. Ζοῦμε στὴν κοινωνία! (Καπνίζει): Κι' ὕστερα Νάντια... δὲν μπορεῖς νὰ μὲ κατηγορήσῃς καὶ γιὰ τίποτα. Ποτὲ δὲν σοῦ ὑποσχέθηκα γάμο.

ΕΚΕΙΝΗ (ρίχνει τὸ κεφάλι στὰ χέρια της): Μὲ συγχωρῆς... "Ηταν τὸ χτύπημα βαρὺ κι' ἀπότομο.... (Σηκώνεται): Τώρα σιγὰ-σιγὰ προσγειώνομαι. "Εχεις δίκηο! Ἔτσι εἶναι! ('Η φωνή της γίνεται λυγμική): Δηλαδή, δὲ θὰ ἤταν ἔτσι... ἂν ἐσὺ μ' ἀγαποῦσες! Ἀλλά.... (κλαίει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἤρεμα): Νάντια, σὲ παρακαλῶ, μὴν κάνῃς σὰν παιδί. Δὲν θέλω νὰ σὲ κάνω νὰ πονέσῃς. Σ' ἀγαπῶ καὶ σ' ἀγαπῶ ἴσως... ὅσο δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς. Τὸ ἕνα εἶν' ἄσχετο μὲ τὸ ἄλλο. (Τῆς χαϊδεύει τὸ κεφάλι)! Πρέπει νὰ τὰ ξεχωρίσῃς...

ΕΚΕΙΝΗ (γέρνει στὴν ἀγκαλιά του): Ναί... νὰ τὰ ξεχωρίσω... Χάϊδεψέ μου ἔτσι τὸ κεφάλι, ὅπως πάντα.... αὐτὸ μὲ ξεκουράζει.... (κλαίει): Δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια μοῦ χαϊδεύεις κάθε βράδυ τὸ κεφάλι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ δὲν θὰ χωρίσουμε, μωρό μου. Φαντάζεσαι πὼς θὰ σ' ἐγκαταλείψω; Πὼς δὲν θἄρχωμαι νὰ σὲ βλέπω πιά; Πὼς σοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

ΕΚΕΙΝΗ (μέσα στὰ δάκρυά της, χαϊδεύει τὴ γατοῦλα): Νινέττα: Τ' ἄκουσες; 'Ο «μπαμπᾶς» σου θ' ἀποκτήσῃ τώρα ἄλλο σπίτι... κι' ἄλλο γατάκι... καὶ παιδάκια... (Βάζει δυνατοὺς λυγμούς)...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὲ πραγματικὴ δραματικὴ θέσι): Μά, Νάντια, μὲ στενοχωρεῖς ἀφάνταστα...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπομακρύνεται ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του): Μιὰ στιγμὴ νὰ πάρω ἕνα μαντῆλι.... Θὰ ξανάρθω ἀμέσως... (Βγαίνει).

(Περνοῦν λίγα δευτερόλεπτα πνιγηρά).

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (κραυγή): Κύριε! 'Η κυρία ἔπεσε ἀπὸ τὸν ἐξώστη!...

(Αὐλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

'Η Τρίτη τοῦ Πάσχα

Στὴν 'Αθήνα ἡ Τρίτη τοῦ Πάσχα ἦταν ἡ ὡραιότερη ἀπὸ τὶς γιορτές τῆς Λαμπρῆς. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ οἱ 'Αθηναῖες φρόντιζαν νὰ δείχνουν τὴν ὁμορφιά τους μὲ ὡραῖα μεταξωτὰ φορέματα. Καὶ πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος τραγουδοῦσαν τὸ παρακάτω τραγουδάκι μὲ τὴν ἰδιόρρυθμη ἀθηναϊκὴ προφορὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης:

«Κορικάτσια τοῦ καιροῦ σας
συμμαζώξετε τὸ νοῦ σας,
τσαι οἱ ἄντρες εἶναι πλάνοι
τσ' ἂς σᾶς τάζουνε στεφάνι,
σᾶς φιλάνε, σᾶς τσιμπάνε
τσ' ὕστερα σᾶς παρατάνε!...»

Ἐπαίνοι στίχοι

ΝΕΟΝ ΠΛΗΓΜΑ

Στὴ φορὰ τοῦ τιμαρίθμου, ποὺ ἀνεβαίνει πότε τῶνα
κι' ἀκριβαίνει πότε τ' ἄλλο,
ἑτοιμάζονται, δεόντως, ὡς καὶ τὰ ἐντομοκτόνα,
γιά...σαλτάρισμα μεγάλο!

★

"Ετσι χώρια ἀπὸ τὴν κρίσι, τὰ κεσάτια καὶ τοὺς
νέο πλῆγμα θὰ προκύψῃ γιὰ τοὺς πιὸ πολλοὺς ἐμ-
ἐπειδὴ σὲ κάνα μῆνα, εἴτε καὶ σὲ μέρες λίγες,
οἱ φτωχοὶ δὲν θὰ μποροῦνε, οὔτε νὰ σκοτώνουν...

ΑΛΛΟ ΒΙΟΛΙ

Στὸν αἰῶνα τοῦ ἀτόμου, μὰ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ,
ὅλο πέφτει ὁ κόσμος θὔμα τοῦ κομπογιαννιτισμοῦ
καὶ κοντεύει, τελευταίως, ἡ 'Ελλάδα ἡ μισὴ
νὰ μπαρκάρῃ ἀρον-ἀρον, γιὰ τῆς Λέσβου τὸ νησί.
ὅπου, λέει, ἕνας βιολίστας τὸ βιολί του γρατσουνίζει
κι' ὅλες τὶς ἰσχιαλγίες ἀθῶρεί...ἐξαφανίζει!

★

Κάνει θαύματα μεγάλα τὸ βιολί του δηλαδή
κι' ἔχει γίνει πλέον θρύλος τοῦ βιολιοῦ του ἡ χορδή,
πρᾶγμα ποὺ σὲ ἀναγκάζει νὰ φωνάξῃς: «Μπᾶ γιὰ
ποὺ ζητᾶ νὰ βρῇ ὁ "Ελλην γιατρειὰ μὲ τίς...χορδές!

ΣΩΘΗΚΑΜΕ

Τὸ ξερό, κατὰ τὸ μᾶλλον,
τῆς πατρίδος μας τὸ χῶμα
ἔχει ἐκτὸς πολλῶν μετάλλων
καὶ... οὐράνιον ἀκόμα!

★

"Αν δέ, πράγματι ἀληθεύῃ, φίλτατοί μου, τὸ τοιοῦ-
καὶ ἂν ἐκμεταλλευθοῦμε καταλλήλως τέτοιον πλοῦτον,
ὁ φτωχότατος μας τόπος, πλουσιώτατος θὰ γίνῃ
κι' ἐντυπώσεις... οὐρανίου παραδείσου θὰ σοῦ δίνῃ!

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ

Τὸ κοινὸν πανηγυρίζει κι' εἰδικῶς ὁ 'Αλμυρός,
γιατὶ βρέθηκε, ἐπὶ τέλους, ἕνας ἄντρας τολμηρός,
ποὺ μετὰ τῆς πεθερᾶς του συνεπλάκη μέσ' στὸ σπίτι
καὶ μὲ μιὰ κοινὴ κανάτα τῆς ἀπέκοψε τή...μύτη!

★

Μὰ καὶ τὸ παράδειγμά του, τὸ πρὸς μίμησιν λαμ-
τὸ κουράγιο θὰ τονώσῃ καὶ τῶν ἄλλων τῶν γαμπρῶν,
γιατὶ ὅλες οἱ «μαμάδες», ὅσες λύνουνε καὶ δένουν,
θὰ τὸ σκέπτωνται στὸ μέλλον, μέσ' στὴ... μύτη τους
(νὰ μπαίνουν!...

ΟΠΩΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

'Αναμένεται, συντόμως, ἀποφάσεις νὰ ληφθοῦν
καὶ οἱ δέουσες πιστώσεις τελικῶς νὰ ἐγκριθοῦν,
ὥστε νὰ ἐπεκταθοῦνε ἄλλα τὰ ψυχιατρεῖα
καί, εἰ δυνατόν, νὰ γίνουν καὶ νεώτερα δυὸ-τρία!

★

Τὸ σαφὲς συμπέρασμά μας, συνεπῶς, ἐκ τούτου
ὅτι πρὸς τήν...εὐτυχίαν ἡ 'Ελλὰς ὅλο πηγαίνει,
ὥσπου θὰ παραδεχτοῦμε, ξαφνικὰ κάποιο πρωΐ,
ὅτι, ὄντως, στὴν 'Ελλάδα εἶναι...«τρέλλα ἡ ζωή»!

ΠΕΡΙΤΤΟΝ

'Εδηλώθη ἐπισήμως, διὰ ζώσης καὶ γραπτῶς,
ὅτι κάθε ὑπαλληλάκος ἢ εὐαχήμως μισθωτός,
δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβαρύνῃ τὶς δημόσιες κασσέλες
καὶ νὰ βάζῃ τζάμπα δόντια ἢ κορῶνες καὶ μασσέ-
(λες!

★

Πλὴν ἡ δήλωσις ἐκείνη σοβαρὴ κατὰ τὸ μᾶλλον,
τῶν χιλιάδων ὑπαλλήλων προεκάλεσε τὸν σάλον
κι' εἶναι ὅλοι τους μὲ λύπη:
«Θὰ μποροῦσε καὶ νὰ λείπῃ,
ἀφοῦ ξέρει ὁ κόσμος ὅλος κι' ἡ 'Ελλὰς γνωρίζει
πὼς ἐκόψαμε τελείως τὶς παρτίδες μὲ τή...μάσσα
καὶ γιὰ μᾶς εἶναι, μοιραίως, ἀστειότης κι' οὐτοπία
νὰ ζητᾶμε ἀπὸ πάνω καί... ὀδοντογιατρεία!».

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
κακοποιεῖ τὴ Βίβλο

Σκηνὲς ποὺ δὲν ὑπάρχουν πουθενά

Θάλεγε κανεὶς ὅτι τὸ Χόλλυγουντ... ἔχει προηγούμενα μὲ τὴ Βίβλο, καὶ γι' αὐτὸ παραμορφώνει τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα, σ' ὅλα τὰ φίλμ ποὺ ἔχουν θέματα σχετικὰ μὲ τὴν 'Αγία Γραφή! Δὲν εἶναι λίγα δὲ τὰ φίλμ αὐτά, τὸν τελευταῖο καιρό... Εἴδαμε ἤδη τὸ «Χιτῶνα», τὴ «Σαλώμη», τὸ «Σαμψὼν καὶ Δαλιδᾶ», τὸ «Δαυὶδ καὶ Βηθσαβέ», τὸ «Δημήτριο καὶ Μεσσαλίνα», τὸ «'Ασημένιο Δισκοπότηρο».

'Η «Σαλώμη» ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα αὐτοῦ τοῦ «θρησκευτικοῦ» εἴδους. Οἱ Εὐαγγελισταὶ Ματθαῖος καὶ Μάρκος εἶναι σαφεῖς, στὸ κεφάλαιο αὐτό: Μᾶς λένε ὅτι ἡ Σαλώμη χόρεψε μπροστὰ στὸν πατρυιό της, τὸν 'Ηρῴδη, κι' ἐκεῖνος ἐνθουσιάσθηκε τόσο, ὥστε τῆς εἶπε: «"Οτι μοῦ ζητήσῃς θὰ σοῦ τὸ δώσω, ἀκόμη καὶ τὸ μισὸ βασίλειό μου». Τότε ἡ Σαλώμη, δασκαλεμένη ἀπὸ τὴ μητέρα της, ζήτησε «τὴν κεφαλὴ τοῦ 'Ιωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἐπὶ πίνακι». "Ετσι, ἀποκεφαλίσθηκε ὁ 'Ιωάννης καὶ τὸ κεφάλι του προσφέρθηκε στὴ νέα, ποὺ τὸδωσε στὴ μητέρα της.

Μ' ἄλλα λόγια, ἡ Σαλώμη τῆς Βίβλου ἦταν μιὰ φόνισσα ἡ συνένοχος φόνου. "Οχι ὅμως κι' ἡ Σαλώμη τοῦ Χόλλυγουντ — ποὺ τὴν ἐνσάρκωσε ἡ Ρίτα Χαϊηγουωρθ. Κατὰ τὴν ἄποψι τοῦ φίλμ, αὐτὴ ἦταν... μιὰ καλὴ κοπέλλα, ποὺ χόρευε τὸν περίφημο «χοτὸ τῶν ἑπτὰ πέπλων» γιὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τοῦ 'Ιωάννη, λυπήθηκε δὲ ὅταν τῆς ἔφεραν τὸ κεφάλι του πάνω σ' ἕνα δίσκο!

'Αλλὰ καὶ στὸ «Δαυὶδ καὶ Βηθσαβὲ» διακρίνεται ἡ προσπάθεια... βελτιώσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς 'Αγίας Γραφῆς! Βλέπομε σ' αὐτὸ τὸν Δαυὶδ ν' ἀπαγγέλλῃ τὸν 23ο ψαλμό. 'Η ἱστορία τοῦ Προφητάνακτος Δαυὶδ ὅπως τὴν ἀφηγοῦνται τὰ βιβλία τοῦ Σαμουὴλ καὶ τῶν Χρονικῶν, δὲν ἀναφέρει πουθενὰ τέτοια σκηνή.

'Ακόμη χειρότερα θὰ εἶναι τὰ πράγματα στὶς «Δέκα 'Εντολές», τὸ «μεγαλούργημα» ποὺ ἑτοιμάζει ὁ περίφημος Σεσὶλ ντὲ Μίλ. Αὐτὸ θὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὸ Μωϋσῆ σὰν ἕνα ἀρειμάνιο πρίγκηπα - πολεμιστὴ τῆς Αἰγύπτου, ποὺ εἶχε ἕνα φλογερὸ ἔρωτα μὲ μιὰ γόησσα τῆς ἐποχῆς του.

Πρόκειται γιὰ τὴ συνταγὴ ποὺ ἐφαρμόζει γενικὰ τὸ Χόλλυγουντ, παρουσιάζοντας σὲ κάθε βιβλικὸ φίλμ μιὰ ὡραία γυναῖκα ἀμφιβόλου ἠθικῆς. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο... περιποιήθηκε καὶ τὸ Μωϋσῆ!

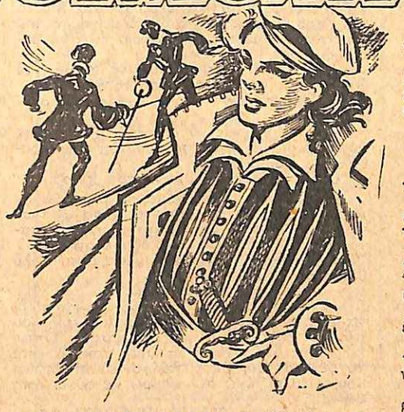
Στὸ «Χιτῶνα», ὅταν ὁ Μάρκελλος πρωτοφοράει τὸ ροῦχο τοῦ Χριστοῦ, κλονίζεται καὶ βλαστημάει σὰν νὰ δέχτηκε ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι. Κι' ὁ θεατὴς σχηματίζει ἀπ' ὅλη τὴ σκηνὴ τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ χιτὼν εἶχε κάποια μαγικὴ δύναμι — μολονότι ὁ διάλογος ὑπαινίσσεται ὅτι ἡ θεία δύναμις δὲν κρύβεται σὲ τέτοια ὑλικὰ ἀντικείμενα.

Τέλος, στὸ «'Ασημένιο Δισκοπότηρο», ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς καὶ ὁ 'Ιωσὴφ ἐξ 'Αριμαθείας κυττάζουν ἕνα κύπελλο, ὅταν ξαφνικὰ τὸ βλέπουν ν' ἀκτινοβολῇ καὶ νὰ περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα χρυσὸ φωτοστέφανο — γιατὶ εἶναι τὸ κύπελλο ἀπ' ὅπου ἤπιε ὁ Χριστός. 'Αμέσως οἱ δυὸ ἄντρες κι' ἡ ἐγγονὴ τοῦ δευτέρου πέφτουν γονατιστοὶ καὶ τὸ προσκυνᾶνε.

Τέτοια σκηνὴ λοιπὸν δὲν ὑπάρχει πουθενὰ στὴ Βίβλο. Κι' οἱ καλλίτεροι ἑρμηνευταὶ τῶν κειμένων τῆς 'Αγίας Γραφῆς ἀμφιβάλλουν πολὺ ἂν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς θὰ προσκυνοῦσε ποτὲ ἕνα ὑλικὸ ἀντικείμενο, ὁσοδήποτε ἱερὸ κι' ἂν ἦταν.

'Ιστορικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Μιχαὴλ Ζεβακὸ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΓΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Παρνταγιὰν τραυματίζει σὲ μονομαχία τὸν ἀπεσταλμένο τῆς Φαύστας καὶ τοῦ παίρνει τὴν ἐπιστολή. Τὸν ἐμπιστεύεται κατόπιν στοὺς κατοίκους ἑνὸς γειτονικοῦ χωριοῦ καὶ ξαναπαίρνει τὸ δρόμο γιὰ τὸ Παρίσι. Στὸ μεταξύ, ὁ δοῦκας τῆς Γκίζης πηγαίνει στὸ Μπλουᾶ, ὅπου συμφιλιώνεται μὲ τὸν βασιλιπὰ 'Ερρίκο τὸν 3ο. 'Αλλ' ἡ συμφιλίωσι εἶναι ὑποκριτική, γιατὶ ὁ δοῦκας δὲν ἔχει παραιτηθῆ ἀπὸ τὰ δολοφονικὰ σχέδιά του. Ἕνα βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὁ Μωρεβὲρ μπαίνει στὸν πύργο τοῦ Μπλουᾶ καὶ παρουσιάζεται στὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, στὴν ὁποίαν ὑπενθυμίζει τὶς ὑπηρεσίες ποὺ τῆς πρόσφερε στὸ παρελθόν.

17ον — Αὐτό, λοιπόν, ἤρθατε νὰ μοῦ πῆτε; ρώτησε ἔκπληκτη ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ Μωρεβέρ. Καὶ τώρα ποὺ ἀνακουφίσθηκα ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ αἰσθανόμουν, ἡ Μεγαλειότης σας μπορεῖ νὰ διατάξῃ νὰ μὲ συλλάβουν. "Αν σᾶς ἐπρόδωσα, κυρία, σεῖς, ὅμως, μὲ ἐξαπατήσατε!

— "Α, ὀχιά! εἶπε ἡ Αἰκατερίνη. Δὲν θὰ σᾶς συλλάβω... Τὸ μόνο ποὺ θὰ κάμω εἶναι ὅτι θὰ σᾶς διώξω!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε μιὰ βαρειὰ καὶ ἤρεμη φωνή.

— Κυρία καὶ ἀξιοσέβαστη βασίλισσα, εἶπε αὐτὴ ἡ φωνή, συγχωρέστε με γιατὶ παίρνω τὸ θάρρος νὰ παρέμβω... Μείνετε, κύριε ντὲ Μωρεβέρ... 'Η βασίλισσα σᾶς δίνει τὴν ἄδεια...

'Ο ἄνθρωπος ποὺ εἶχε μιλήσει ἔτσι ἦταν ὁ Ρουτζιέρι. "Εκαμε ταὐτόχρονα ἕνα νεῦμα στὴν Αἰκατερίνη.

'Η βασίλισσα συγκρατήθηκε ἀμέσως καὶ εἶπε:

— Κύριε ντὲ Μωρεβέρ, σᾶς συγχωρῶ γιὰ τὸ προκλητικὸ ὕφος καὶ τὰ προσβλητικὰ λόγια σας...

'Ο Μωρεβὲρ ἀκούμπησε τὸ ἕνα του γόνατο κάτω καὶ ἀπάντησε:

— Νομίζω πὼς τώρα μπορῶ νὰ πῶ στὴ βασίλισσα τὸν πραγματικὸ λόγο ποὺ μὲ ἔφερε ἐδῶ.

— Μιλῆστε, κύριε ντὲ Μωρεβέρ...

— "Ηρθα ἐδῶ, ὅπως ἄλλοτε στὸ Λοῦβρο, γιὰ νὰ σᾶς φέρω κάτι ποὺ εἶναι πολύτιμο...

— Τί πρᾶγμα;

— "Ενα κεφάλι.

— 'Ακολουθῆστε με, πρόσταξε ἡ Αἰκατερίνη.

'Η βασίλισσα κατέβηκε μιὰ κρυφὴ σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ διαμέρισμά της. Αὐτὸ τὸ διαμέρισμα βρισκόταν κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ βασιλιᾶ.

'Η Αἰκατερίνη μπῆκε στὸ γραφεῖο της καὶ φώναξε τοὺς δυὸ ἄντρες νὰ τὴν κι' ἔκανε νεῦμα στοὺς δυὸ ἀνθρώπους, ἡ Μεγαλειότης σας μπορεῖ νὰ διατάξῃ νὰ μὲ ἀκολουθήσουν. Κάθησε κατόπιν σὲ μιὰ πολυθρόνα καί, στηλώνοντας τὰ μάτια της πάνω στὸν Μωρεβέρ, τὸν ρώτησε:

— Τί ζητᾶτε;

— Συγχωρέστε με, μεγαλειοτάτη, εἶπε ὁ Ρουτζιέρι, παρεμβαίνοντας. Προτοῦ ρωτήσουμε τὸν κύριο ντὲ Μωρεβὲρ τί ζητάει, πρέπει νὰ μάθουμε τί προσφέρει.

'Αλλ' ἡ Αἰκατερίνη δὲν χρειαζόταν νὰ τὸ μάθῃ. Τὸ εἶχε μαντέψει.

— Τί ζητᾶτε; ξαναρώτησε τὸν Μωρεβέρ.

— 'Ελάχιστα πράγματα, κυρία, ἀπάντησε αὐτός. Μοῦ φτάνουν τριακόσιες χιλιάδες λίβρες. "Ο,τι φέρνω στὴ Μεγαλειότητά σας, ἀξίζει ἕνα ἑκατομμύριο. Σᾶς ζητάω μόνον τριακόσιες χιλιάδες, γιατὶ ὑπολογίζω σὲ ἑπτακόσιες χιλιάδες τὴ χαρὰ ποὺ αἰσθάνομαι ὑπηρετῶντας τὰ συμφέροντά σας.

«Καλά, σκέφτηκε ἡ Αἰκατερίνη. Φαίνεται πὼς δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν Γκίζη καὶ πὼς στὴν ἀνάγκη θὰ τὸν πρόδιδες γιὰ τὸ τίποτε».

"Ανοιξε κατόπιν ἕνα συρτάρι κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ μιὰ περγαμηνή, ποὺ εἶχε ἀπὸ πρὶν τὴν ὑπογραφὴ καὶ τὴ σφραγίδα τοῦ 'Ερρίκου 3ου. Πάνω σ' αὐτήν, ἔγραψε:

«'Ισχύει γιὰ τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων χιλιάδων λιβρῶν, ποὺ ὁ θησαυροφύλαξ μας ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ στὸν κύριο ντὲ Μωρεβὲρ γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ μᾶς πρόσφερε...».

"Εδωσε κατόπιν αὐτὸ τὸ χαρτὶ στὸν Μωρεβέρ, ποὺ πρόσεξε ἀμέσως τὴν αὔξησι τοῦ ποσοῦ ποὺ εἶχε κάμει ἡ βασίλισσα.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

'Ανάστασι

'Η Πασχαλιὰ ἤρθε ξανὰ
μὰ κι' ἡ 'Ανάστασι Κυρίου
κι' ὅσοι δουλεύουμε συχνὰ
χάριν τοῦ... κρασοποτηρίου,
στὸ ταβερνάκι τὸ γνωστὸν
θὰ μαζευτοῦμε μάνι-μάνι,
ὅπου τὸ Πάσχα τῶν πιστῶν
τῶν κρασοφίλων θὰ σημάνῃ!

★

"Ηχουν θὰ ποῦμε,, πῖ καὶ φῖ,
στοῦ καπηλειοῦ μας τὸ πατάρι
τὸ... «εὐφρανθῶμεν, ἀδελφοί»
μὲ τὸ ξανθὸ τὸ γιοματάρι...
Μὲ τὴ ρετσίνα τὴ χρυσῆ,
ποὺ τὶς καρδιὲς μας ξαποσταίνει
καὶ μὲ τ' ἀθάνατο κρασί,
ποὺ τὴν ψυχή μας... ἀνασταίνει!

★

Μέχρι τὶς τρεῖς καὶ πιὸ ἀργά,
θὰ τὰ ρουφᾶμε μακαρίως
καὶ θὰ... τσουγκρίζουμε αὐγὰ
καὶ τὰ... ποτήρια μας κυρίως!
"Η μᾶλλον μέχρι τὸ πρωΐ
τὸ ποτηράκι μας θὰ δράσῃ
καὶ «χαρισάμενη (ζωὴ»
ὅλη ἡ παρέα θὰ πε- (ράσῃ!

★

"Ετσι τὸ Πάσχα τὸ (τερπνόν,
ποὺ καὶ 'Ανάστασι (σημαίνει,
μέσ' στὶς γωνιὲς (τῶν ταβερνῶν
θἄμαστ' ἐμεῖς κα- (θηλωμένοι.
"Ωσπου τῆς κάβας (τὰ στουπιὰ
μέχρι ρανίδας θὰ (τὰ πιοῦμε
καί, αὐθορμήτως, (τότε πιά:
«'Αμάν... 'Ανάστα- (σι!» θὰ ποῦμε!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— 'Η Μεγαλειότης σας εἶναι πολὺ γενναιόδωρη, εἶπε.

— 'Απομένει νὰ συμπληρώσουμε τὴν ἡμερομηνία καὶ τὸν τόπο τῆς πληρωμῆς, παρατήρησε ἡ Βασίλισσα. Ποῦ θέλετε νὰ πληρωθῆτε, κύριε ντὲ Μωρεβέρ;

— 'Αλλά... στὸ Παρίσι...

— Πότε;

— Τὸ συντομώτερο.

'Η Βασίλισσα ξαναπῆρε τὸ χαρτὶ κι' ἔγραψε:

«Τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ πληρωθῆ στὸ Παρίσι, τὴν ἑπομένη τοῦ θανάτου τοῦ δούκα τῆς Γκίζης».

'Ο Μωρεβὲρ διάβασε αὐτὲς τὶς λέξεις χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ ἐκπληξι. "Επειτα δίπλωσε τὴν περγαμηνὴ καὶ τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειοτάτη, εἶπε. Δὲν ἐπιθυμοῦσα τίποτε καλύτερο.

— 'Η ἡμερομηνία αὐτὴ εἶναι, λοιπόν, πολὺ κοντυνή; ρώτησε ἡ Βασίλισσα, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά.

— Αὐτὸ δὲν ἐξαρτάται ἀπὸ μένα, κυρία, ἀπάντησε ὁ Μωρεβέρ. Δὲν εἶμαι οὔτε Θεὸς γιὰ ν' ἀποφασίσω τὸ θάνατο τοῦ δούκα τῆς Γκίζης... οὔτε βασιλιὰς γιὰ νὰ τὸν στείλω στὸ ἰκρίωμα...

— Τὸ ἰκρίωμα! εἶπε μὲ βραχνὴ φωνὴ ἡ Αἰκατερίνη, ποὺ τινάχτηκε ἀμέσως ὄρθια. 'Ο Ρουτζιέρι κύτταζε περίεργα τὸν Μωρεβέρ.

—'Εξηγηθῆτε καθαρά, παρακάλεσε. Δὲν πρόκειται λοιπόν...

— Νὰ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ Γκίζη ὅπως ἄλλοτε τοῦ Κολινύ; συμπλήρωσε ὁ Μωρεβέρ. Καθόλου. "Ετσι, ἀντὶ γιὰ τὴ φρᾶσι «τὴν ἑπομένη τοῦ θανάτου τοῦ δούκα τῆς Γκίζης», μπορεῖτε νὰ βάλετε «τὴν ἑπομένη τῆς ἐκτελέσεως τοῦ δούκα τῆς Γκίζης».

— Μωρεβέρ, εἶπε ἡ Βασίλισσα μὲ λαχανιασμένη φωνή, μπορεῖς, λοιπόν, νὰ μᾶς δώσῃς ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν Γκίζη; Μίλησε, φίλε μου!

— Σᾶς τὰ ἐφερα, κυρία, ἀπάντησε ὁ Μωρεβέρ.

"Εβγαλε ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν ἐπιστολὴ τοῦ δούκα καὶ τὴν ἔδωσε στὴν Αἰκατερίνη.

— Τὸ γράψιμο τοῦ Γκίζη! φώναξε ἡ Βασίλισσα μόλις ἄνοιξε τὴν ἐπιστολή.

'Ο Ρουτζιέρι ἔτρεξε κοντὰ της κι' ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ διαβάζῃ.

Δὲν μποροῦσαν κι' οἱ δυὸ νὰ πιστέψουν τὰ μάτια τους. Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ ἐνοχοποιητική. Πῶς ὁ δούκας εἶχε κάμει αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀπερισκεψία, ποὺ θὰ τοῦ στοίχιζε τώρα τὴ ζωή;

'Η Αἰκατερίνη διάβασε κάμποσες φορὲς τὸ γράμμα κι' ἔπειτα ρώτησε:

— Σὲ ποιὸν ἀπευθυνόταν;

— Στὴν πριγκήπισσα Φαύστα.

—'Η πριγκήπισσα Φαύστα δὲν ἔλαβε, λοιπόν, τὸ γράμμα ποὺ ἀπευθυνόταν σ' αὐτήν;

— Τὸ ἔλαβε, ἀπάντησε ὁ Μωρεβέρ. 'Εκεῖνο ποὺ ἔλαβε, ὅμως, ἦταν ἕνα παραποιημένο ἀντίγραφό του.

'Η Αἰκατερίνη τὸν κύτταξε μὲ ἔκπληξι, μὲ θαυμασμὸ σχεδόν.

— Εἴσαστε βέβαιος ὅτι κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς δὲν εἶδε αὐτὸ τὸ γράμμα; τὸν ρώτησε.

—'Απόλυτα βέβαιος, κυρία.

'Η Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκων ἀκούμπησε τὰ χέρια της στὸ τραπέζι καὶ στήριξε πάνω σ' αὐτὰ τὸ κεφάλι της.

—'Η πριγκήπισσα Φαύστα! ψιθύρισε. Ποῦ ἄραγε ἔτρεχε τὸ μυαλό της ἐκείνη τὴ στιγμή;

'Ο ἡγούμενος

Εἶχαν περάσει κάμποσες ἡμέρες ἀπὸ τότε ποὺ ὁ δούκας τῆς Γκίζης ἔφυγε μαζὶ μὲ

τοὺς ἀδελφούς του γιὰ τὸ Μπλουᾶ. Ἡ Φαύστα, ποὺ εἶχε λάβει τὴν ἐπιστολή του (τὴν πλαστογραφημένη ἐπιστολή, ποὺ τῆς εἶχε παραδώσει ὁ Μωρεβὲρ) ἦταν ἕτοιμη νὰ πάῃ κι' αὐτὴ ἐκεῖ.

Μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου της περίμενε ἕνα κλειστὸ ἁμάξι. Ἡ Φαύστα ἀνέβηκε σ' αὐτὸ μαζὶ μὲ τὶς δυὸ πιστὲς ἀκολούθους της: τὴ Μύρτι καὶ τὴ Λέα. Δώδεκα ἔνοπλοι, ποὺ τοὺς εἶχε διαλέξει ἀνάμεσα στοὺς πιὸ ἀνδρείους, θὰ τὴν συνώδευαν σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι.

Τὸ ἁμάξι ξεκίνησε ἀμέσως, πέρασε ἀπὸ τὴ μονὴ τῶν Ἰακωβίνων, ὅπου σταμάτησε λίγο κι' ἔπειτα βγῆκε ἀπὸ τὴν πύλη τῆς Παναγίας τῶν ἀγρῶν.

Τὴν ἴδια περίπου ὥρα, ὁ Παρνταγιὰν ξαναγύριζε στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ποὺ βρισκόταν στὸ ἀντίθετο σημεῖο.

Εἶχε κάμει τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς χωρὶς νὰ βιάζεται. Ἔνοιωθε μιὰ μεγάλη κούρασι, ποὺ δὲν ἦταν μόνο σωματικὴ ἀλλὰ καὶ ψυχική.

—"Ας ὑποθέσωμε ὅτι βγαίνω νικητὴς στὸν ἀγώνα μου ἐναντίον τοῦ Μωρεβέρ, τοῦ Γκίζη καὶ τῆς Φαύστας, σκεφτόταν. Τί θὰ κάνω κατόπιν;

Αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο πρόβλημα. Τί θὰ ἔκανε ἀφοῦ ξεκαθάριζε τοὺς λογαριασμούς του μὲ τοὺς ἐχθρούς του; Θὰ πήγαινε νὰ ζήσῃ κοντὰ στὰ δοῦκα τῆς Ἀγκουλέμης καὶ τὴ Βιολέττα; "Ἡ θὰ προτιμοῦσε νὰ γεράσῃ κοντὰ στὸν Οὐγκέτ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε πάντα;

Τὰ δυὸ αὐτὰ ἐρωτήματα εἶχαν μείνει ἀναπάντητα στὸ μυαλό του ὅταν ἔφτασε στὸ Παρίσι. Κι' ὁ ἱππότης αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ ξεκαθαρίσῃ τὶς σκέψεις του μ' ἕνα καλὸ πρόγευμα. Δὲν διευθύνθηκε, ὅμως, στὸ «Πανδοχεῖο τῆς μάγισσας», γιατὶ φοβόταν ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ κατάφερνε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν Οὐγκέτ. Προτίμησε, λοιπόν, ἕνα μικρὸ πανδοχεῖο κοντὰ στὴν πύλη τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

Ἐνῶ ἔτρωγε, παρακολουθοῦσε τὶς συζητήσεις ποὺ γινόνταν γύρω του. Ἔτσι ἔμαθε πὼς ὁ δούκας τῆς Γκίζης κι' οἱ ἀδελφοί του εἶχαν φύγει γιὰ τὸ Μπλουᾶ.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ τὸν ἀνησύχησε.

«Πρέπει νὰ πάω κι' ἐγὼ ἐκεῖ, σκέφτηκε. Ἡ θέσι μου εἶναι κοντὰ στοὺς ἐχθρούς μου».

Ἔφυγε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, πέρασε τὴ γέφυρα τῆς Παναγίας, ἀνέβηκε τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ἰωάννου καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς μονῆς τῶν Ἰακωβίνων.

Κι' ἡ Φαύστα ἐπίσης εἶχε περάσει πρωτύτερα ἀπὸ κεῖ κι' εἶχε μιλήσει μερικὰ λεπτὰ μὲ τὸν ἡγούμενο Μπουργκουάν.

Ὁ Παρνταγιὰν δὲν ζήτησε, ὅμως, τὸν ἡγούμενο, ἀλλὰ τὸ μοναχὸ Ζὰκ Κλεμάν.

Τὸν ὡδήγησαν κοντά του.

Ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ του ἦταν μισάνοιχτη ὅπως ἀπαιτοῦσε ὁ κανονισμός.

Ὁ μοναχὸς ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ ὁδηγὸς σταμάτησε μπροστὰ σ' αὐτὴν καὶ εἶπε:

—Ἐδῶ εἶναι.

Ὁ Ζὰκ Κλεμάν, βλέποντας τὸν Παρνταγιάν, ἔκρυψε διαστικὰ μέσα σ' ἕνα βιβλίο κάτι ποὺ ἔγραφε καὶ τὰ ὠχρὰ μάγουλά του κοκκίνισαν ἀμέσως. Σηκώθηκε κατόπιν κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν ἱππότη.

—"Ας εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπε σφίγγοντάς του τὸ χέρι.

Ὁ Παρνταγιὰν ἔρριξε μιὰ ματιὰ ὁλόγυρα.

—Πῶς μπορεῖς νὰ ζῇς ἐδῶ μέσα; εἶπε αὐταρχικά. Τὸ κελλί σου μοιάζει σὰν προθάλαμος τοῦ θανάτου.

Ὁ Ζὰκ Κλεμὰν χαμογέλασε πικρά.

—Ἀγαπητὲ φίλε, εἴσαστε σὰν μιὰ ἀχτίνα τοῦ ἥλιου ποὺ μπαίνει μέσα σ' ἕναν τάφο, ἀπάντησε. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πατήσατε τὸ πόδι σας ἐδῶ, ὅλα ἐλαμψαν... Ἔχετε δίκηο! Ἡ ζωὴ ἐδῶ μέσα εἶναι πολὺ θλιβερή!

— Γιατί τότε μένετε ἐδῶ;

— Δὲν τὸ θέλησα ἐγώ. Μεγάλωσα σ' ἕνα μοναστῆρι καὶ συνεχίζω τώρα τὴ ζωή μου μέσα σ' αὐτό. Εἶμαι σὰν τὸν κισσό. Ὅπως κι' αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ μακρυὰ ἀπὸ τὸ δέντρο του, ὅπου τυλίγονται οἱ κλῶνοι του, ἔτσι κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ φύγω ἀπὸ δῶ.

— Τί ἔκανες, λοιπόν, ἀδελφὲ Ζάκ, ὅταν μπῆκα ἐδῶ; ρώτησε ὁ Παρνταγιάν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ σιωπῆς.

Ὁ μοναχὸς κοκκίνισε καὶ πάλι.

—Ὦ, σὲ ρώτησα ἀπὸ ἁπλῆ περιέργεια, εἶπε ὁ ἱππότης. Δὲν θέλω νὰ μάθω τὰ μυστικά σου...

Τὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ ποὺ ὁ μοναχὸς εἶχε χώσει διαστικὰ μέσα στὸ βιβλίο προξεξίσε στὸ κάτω μέρος.

Ὁ ἱππότης χαμογέλασε ρίχνοντας μιὰ ματιὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Γράφεις στίχους; εἶπε. Δὲν ἤξερα πὼς εἶσαι ποιητής.

Κάθισε πλάι στὸ τραπέζι κι' ἔσκυψε πάνω στὸ χαρτί.

— Κι' εἶναι πολὺ ὄμορφοι οἱ στίχοι σας, συνέχισε. Πόση θέρμη βρίσκονται μέσα σ' αὐτούς!... Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ Μαρία;...

Ὁ μοναχὸς ἀπὸ κόκκινος ποὺ ἦταν, ἔγινε ἀμέσως κατακίτρινος.

— Καμμιὰ φορά, ὅταν δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ κάμω, προσπαθῶ ν' ἀπασχολήσω τὸ μυαλό μου γράφοντας στίχους, ψιθύρισε.

«Μαρία! σκεφτόταν ὁ ἱππότης. Πρόκειται σίγουρα γιὰ τὴ Μαρία τοῦ Μονπανσιέ, τὴν ἀδελφὴ τοῦ Γκίζη. Σ' αὐτὴν κάνει τὶς φλογερὲς ἐξομολογήσεις του...».

— Δὲν καταλαβαίνω μεγάλα πράγματα ἀπὸ τὴν ποίησι, εἶπε δυνατά. Ἀλλ' οἱ πέντε ἢ ἕξη στίχοι ποὺ διάβασα μοῦ φάνηκαν ὑπέροχοι... Καὶ νομίζω ὅτι καὶ τὸ πρόσωπο στὸ ὁποῖον ἀπευθύνονται θὰ συμμερίζεται τὴ γνώμη μου...

Ὁ Ζὰκ Κλεμὰν δὲν ἀπάντησε. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, πῆρε τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸ βιβλίο, τὸ δίπλωσε προσεχτικὰ καὶ τὸ ἔβαλε στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ ράσου του.

Ὁ Παρνταγιὰν κατάλαβε πὼς δὲν θὰ κέρδιζε τίποτε ἐπιμένοντας.

— Φαντάζομαι, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, πὼς δὲν θάχης πιὰ τὶς ἴδιες θλιβερὲς ἰδέες ποὺ σὲ βασάνιζαν ὅταν συναντηθήκαμε στὴ Σάρτρη... Δὲν εἶναι ἀλήθεια;

Ὁ Ζὰκ Κλεμὰν ξανάβρισκε σιγὰ - σιγὰ τὴν ψυχραιμία του,

— Μιλᾶτε γιὰ τὴν ἀπόφασί μου νὰ σκοτώσω τὸ Βασιλιᾶ; ρώτησε σιγά, ἀλλὰ μὲ σταθερὴ φωνή. Γιὰ ποιὸ λόγο θὰ ἄλλαζα γνώμη;... Ὁ Ἐρρῖκος 3ος θὰ πεθάνῃ!... Ἀνέβαλα, ἀπὸ ἀγάπη σὲ σᾶς, τὴν ἐκτέλεσι αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως. Ἀλλὰ θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα της!

Ὁ ἱππότης ἀνατρίχιασε. Ἡ φωνὴ καὶ τὸ ὕφος τοῦ Ζὰκ Κλεμὰν ἔδειχναν πὼς τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ.

— Παρνταγιάν, συνέχισε ὁ Ζὰκ Κλεμάν, μοῦ ζητήσατε νὰ περιμένω. Καὶ σᾶς ἄκουσα. Ὅταν, ὅμως, πραγματοποιήσετε τοὺς σκοπούς σας, ἀφῆστε με καὶ μένα ν' ἀκολουθήσω τὸ δρόμο τοῦ πεπρωμένου μου... Ἡ μητέρα τοῦ βασιλιὰ σκότωσε τὴ δική μου... Ἔ, λοιπόν, ὁ γυιὸς τῆς Ἀλίκης ντὲ Λοὺζ θὰ σκοτώσῃ τὸ γυιὸ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων! Κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μοῦ πῆτε πὼς εἶμαι ἐλεύθερος. Μήπως ἤρθατε γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, ἱππότα:

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Δὲν ἦρθε ἀκόμη ἡ ὥρα.

Ὁ ἡγούμενος Μπουργκουὰν εἶχε πληροφορηθῆ ὅτι ἕνας ἐπισκέπτης βρισκόταν στὸ κελλὶ τοῦ Ζὰκ Κλεμὰν καὶ, συνδυάζοντας αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι μὲ τὴ σύντομη συνομιλία ποὺ εἶχε πρωτύτερα μὲ τὴ Φαύστα, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι θὰ ἦταν κάποιος ἀπεσταλμένος της, ποὺ εἶχε πάει γιὰ νὰ πείσῃ τὸ μοναχὸ νὰ μὴν ἀναβάλῃ περισσότερο τὴν ἐκτέλεσι τοῦ «μεγάλου καὶ θεαρέστου ἔργου», ποὺ ἦταν, ὡς γνωστόν, ἡ δολοφονία τοῦ Ἐρρίκου 3ου. Θέλοντας, λοιπόν, νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν εἶχε κάμει λάθος, βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ προχώρησε ἀθόρυβα στὸ διάδρομο, ὅπου ἔβλεπαν ὅλα τὰ κελλιὰ τῶν μοναχῶν.

Οἱ πόρτες, ὅπως ἀπαιτοῦσε ὁ κανονισμός, ἦταν μισάνοιχτες κι' ὁ ἡγούμενος, πηγαίνοντας κοντὰ σ' ἐκείνην τοῦ Ζὰκ Κλεμάν, ἄκουσε τὸν ἀκόλουθο διάλογο:

— Τὰ λόγια ποὺ θὰ μοῦ πῆτε θὰ εἶναι γιὰ μένα τὸ σύνθημα γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Βασιλιᾶ, ἔλεγε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ μοναχός.

«Δὲν ἔκανα λάθος, σκέφτηκε ὁ ἡγούμενος. Αὐτὸς ὁ εὐπατρίδης μετέχει στὴ συνωμοσία καὶ ἦρθε σίγουρα γιὰ νὰ δώσῃ στὸν ἀδελφὸ Ἰάκωβο τὸ σύνθημα».

—Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ κάμω μιὰ πρότασι, εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Ἐλπίζω πὼς θὰ σοῦ ἀρέσῃ...

— Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ πρότασι; ρώτησε ὁ μοναχός.

—Ἦρθα νὰ σοῦ προτείνω νὰ μὲ συνοδεύσῃς ὡς τὸ Μπλουᾶ, ὅπου πηγαίνω.

«Φασμάσια!» σκέφτηκε ὁ ἡγούμενες στὸ διάδρομο.

— Στὸ Μπλουᾶ; ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνὴ ὁ μοναχός.

— Καὶ βέβαια στὸ Μπλουᾶ, ἀπάντησε ὁ ἱππότης. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο πλήττω ἀπὸ κάμποσο καιρὸ στὸ Παρίσι... Ἀποφάσισα, λοιπόν, νὰ ταξιδέψω γιὰ νὰ ξεσκάσω...

— Στὸ Μπλουᾶ! ξαναεῖπε ὁ Ζὰκ Κλεμάν.

—Θὰ μὲ ρωτήσῃς γιατὶ στὸ Μπλουᾶ κι' ὄχι ἀλλοῦ, συνέχισε ὁ Ἱππότης. Πρῶτα - πρῶτα, θὰ ἰδοῦμε ἐκεῖ τὸ βασιλιᾶ...

— Ἔπειτα, συνέχισε ὁ Παρνταγιάν, θὰ ἰδοῦμε ὅλους τοὺς μεγάλους ἀφεντάδες ποὺ θάχουν πάει ἐκεῖ γιὰ τὴ γενικὴ συνέλευσι τῶν ταξεων... Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης καὶ τὸν δοῦκα τῆς Γκίζης, τὸν ἔνδοξο δοῦκα τῆς Γκιζης... Χωρὶς νὰ λογαριάσωμε τὶς ὁμορφες δεσποινες, ὅπως τὴ δούκισσα τοῦ Μονπανσιέ...

Ὁ Ζὰκ Κλεμὰν ἔχασε ἀμέσως τὸ χρῶμα του, ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ ἱππότη καὶ τὸν ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνή:

— Εἴσαστε βέβαιος... ὅτι ἡ δούκισσα θὰ εἶναι ἐκεῖ;

— Καὶ ποῦ ἀλλοῦ θέλεις νὰ εἶναι; ἀπάντησε ὁ ἱππότης. Ἔλα, ἄφησε τοὺς δισταγμούς σου κι' ἀκολούθησέ με... Θὰ διασκεδάσωμε στὸ δρόμο... Δὲν ξέρω μόνο μήπως δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε θόρυβος πίσω τους. Ἦταν ὁ ἡγούμενος ποὺ προχωροῦσε μ' ἕνα καλοκάγαθο χαμόγελο πρὸς τὸ μέρος τους.

—Ἀδελφέ μου, εἶπε στὸν Ζὰκ Κλεμάν, βλέπω ἀπὸ τὸ ὕφος σου πὼς εἶσαι εὐχαριστημένος καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς εὐπατρίδης σοῦ ἔδωσε πολὺ καλὲς συμβουλές... Πρέπει νὰ τὶς ἀκολουθήσῃς, τέκνον μου...

Ὁ μοναχὸς τὸν κύτταξε ἀπορῶντας. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μικρότερη καὶ ἡ ἔκπληξι τοῦ Παρνταγιάν.

— Πάτερ μου, ἀπάντησε, τὸν συμβούλευσα νὰ ταξιδέψῃ... Κι' ὅπως πηγαίνω στὸ Μπλουᾶ...

— Θαυμάσια... θαυμάσια! φώναξε ὁ ἡγούμενος. Ὁ ἀδελφός μας εἶναι ἄρρωστος... πολὺ ἄρρωστος... Αὐτὸ τὸ ταξίδι θὰ τοῦ κάμῃ καλό...

— Αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦ ἔλεγα, εἶπε ὁ Παρνταγιάν.

— Κι' ἐγὼ τὸν διατάσσω ν' ἀκολουθήσῃ τὴ συμβουλή σας, συνέχισε ὁ ἡγούμενος. Ἄκουσες, ἀδελφέ μου; Σὲ διατάσσω ν' ἀκολουθήσῃς τὶς συμβουλὲς τοῦ φίλου σου... Ἑτοιμάσου, λοιπόν, ἀμέσως... Θὰ διατάξω νὰ σοῦ δώσουν τὸ καλύτερο ἀπὸ τὰ ἄλογά μου...Νὰ ἔχῃς τὴν εὐλογία μου, τέκνον μου... Καὶ σεῖς, εὐπατρίδα μου...

Βγῆκε κατόπιν κάνοντας τὴ σκέψι πὼς ἡ «μεγάλη ἡμέρα» πλησίαζε.

Ὁ Παρνταγιάν, ὅταν ἔμειναν μόνοι, ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Ὁ ἡγούμενός σου, εἶπε στὸν Ζὰκ Κλεμάν, εἶναι ὁ πιὸ διασκεδαστικὸς ρασοφόρος ποὺ γνώρισα ὡς σήμερα. Λοιπόν φεύγουμε;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ζὰκ Κλεμάν, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἔφευγαν ἀπὸ τὸ μοναστῆρι. Ὁ Ζὰκ Κλεμὰν δὲν φοροῦσε πιὰ τὸ ράσο του, ἀλλὰ τὴ στολὴ τοῦ καβαλλάρη, μὲ τὴν ὁποία εἶχε ταξιδέψει ἀλλοτε στὴ Σάρτρη.

Ὁ Παρνταγιὰν εἶχε κάποιο σκοπό, παρασύροντας τὸν Ζὰκ Κλεμὰν στὸ Μπλουᾶ; Θὰ τὸ ἰδοῦμε στὴ συνέχεια τῆς ἱστορίας μας.

Μιὰ περίπου ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους, ἕνας καβαλλάρης ἔβγαινε ἐπίσης ἀπὸ τὸ μοναστῆρι.

Ὁ καβαλλάρης αὐτὸς ἦταν ὁ θυρωρὸς τῆς μονῆς. Πῆρε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο τοῦ Μπλουᾶ. Κάτω ἀπὸ τὸ ράσο του, ἔκρυβε μιὰ ἐπιστολή, ποὺ τοῦ εἶχε παραδώσει πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ ἡγούμενος Μπουργκουάν. Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ ἀπευθυνόταν στὴ δούκισσα Μαρία τοῦ Μονπανσιέ.

Τὸ τρομερὸ δίλημμα

Εἶχε περάσει μιὰ ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων εἶχε πληρώσει πεντακόσιες χιλιάδες λίβρες γιὰ τὴν ἐπιστολὴ ποὺ τῆς εἶχε παραδώσει ὁ Μωρεβέρ.

Ἦταν τώρα ἡ 12η Νοεμβρίου, ἡμέρα Κυριακή.

Μιὰ πυκνὴ ὁμίχλη ἁπλωνόταν πάνω στὸ λόφο, ὅπου ὑψωνόταν ἡ πόλις καὶ τὸ φρούριο τοῦ Μπλουᾶ. Στοὺς δρόμους δὲν φαινόταν ψυχή. Οἱ αἴθουσες τοῦ πύργου, ἀνόητα φωτισμένες, ἦταν γεμᾶτες ἀπὸ εὐπατρίδες.

Πρὶν ἀπὸ λίγο, ἕνας ἀγγελιαφόρος, εἶχε φτάσει ἀπὸ τὴ Ροσέλλη, πρᾶγμα ποὺ ἐξέπληξε τόσο τοὺς βασιλόφρονες, ὅσον καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Γκίζη, ποὺ συναντιόνταν στὸ κοινὸ μίσος τους ἐναντίον τῶν οὐνεγνότων. Τί μποροῦσε, λοιπόν, νὰ ἤθελε ὁ Ἐρρῖκος τῆς Ναβάρρας;

Ὁ Βασιληᾶς Ἐρρῖκος, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἐμπιστοσύνη του καὶ τὴ φιλία του πρὸς τὸν δοῦκα τῆς Γκίζης, ἄνοιξε τὸ γράμμα τοῦ Ἐρρίκου τῆς Ναβάρρας καὶ τὸ διάβασε δυνατά.

Μ' αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, ὁ Ἐρρῖκος τῆς Ναβάρρας, ὡς ἀρχηγὸς τῶν προτεσταντῶν, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴ Ροσέλλη, ζητοῦσε τὰ ἑξῆς δύο πράγματα: 1ον) τὴν ἀπόδοσι στοὺς οὐγενότους τῶν περιουσιῶν, ποὺ τοὺς εἶχαν δημευθῆ. 2ον) τὴν ἀναγνώρισι τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως γιὰ κείνους ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴν καινούργια θρησκεία.

Ζωηρὲς ἀποδοκιμασίες ἐναντίον τῶν οὐγενότων καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τους καὶ ἀπειλὲς ἐναντίον τοῦ ἀντιπροσώπου του ἀκούστηκαν μέσα στὴν αἴθουσα, μόλις ὁ βασιληᾶς τελείωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς.

Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ βασιληᾶ τῆς Ναβάρρας περίμενε σοβαρὸς κι' ἀξιοπρεπὴς νὰ κοπάσῃ ἡ θύελλα. Ρώτησε τότε:

— Τί πρέπει ν' ἀπαντήσω στὸ βασιληᾶ καὶ κύριό μου;

— Θὰ πῆτε στὸ βασιληᾶ τῆς Ναβάρρας, ἀπάντησε ὁ Ἐρρῖκος ὁ 3ος, ὅτι θὰ σκεφθοῦμε πάνω στὰ ζητήματα ποὺ θέσε ὑπὸ τὴν κρῖσι μας κι' ὅτι πάρουμε τὴν ἀπόφασί μας, θ' ἀναθέσουμε στὸν δοῦκα τῆς Γκίζης, ποὺ εἶναι γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν βασιλικῶν στρατῶν, νὰ τοῦ πάῃ τὴν ἀπάντησί μας.

Αὐτὰ τὰ ἀπερίσκεπτα λόγια, εἶχαν ἀνυπολόγιστες συνέπειες. Γιατί, ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, ὁ Ἐρρῖκος τῆς Ναβάρρας ξεκίνησε μαζὶ μὲ τὸ στρατό του, ἀποφασισμένος νὰ ὑποστηρίξῃ μὲ τὰ ὅπλα τὰ δικαιώματα τῶν ὀπαδῶν του.

Νὰ τί εἶχε γίνει τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ Νοεμβρίου στὸν πύργο τοῦ Μπλουᾶ.

Ὁ βασιληᾶς, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὶς ἐπευφημίες ποὺ συνώδευσαν τὴν ἀπάντησί του, ἔμεινε ὡς τὶς δέκα, κάνοντας ἕνα σωρὸ περιποιήσεις στὸν δοῦκα τῆς Γκίζης καὶ συνομιλώντας μὲ τοὺς εὐγενεῖς τῆς Ἱερῆς Καθολικῆς Ἐνώσεως. Ἔφευγε κατόπιν γιὰ νὰ πάῃ νὰ πλαγιάσῃ. Ἡ αἴθουσα ἄδειασε μέσα σὲ λίγα λεπτά.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ὅταν εἶδε πὼς ὅλοι εἶχαν φύγει, βγῆκε ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της, ποὺ βρισκόταν στὸ Ἰσόγειο, ἀνέβηκε στὸν πρῶτο ὄροφο καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ γυιοῦ της.

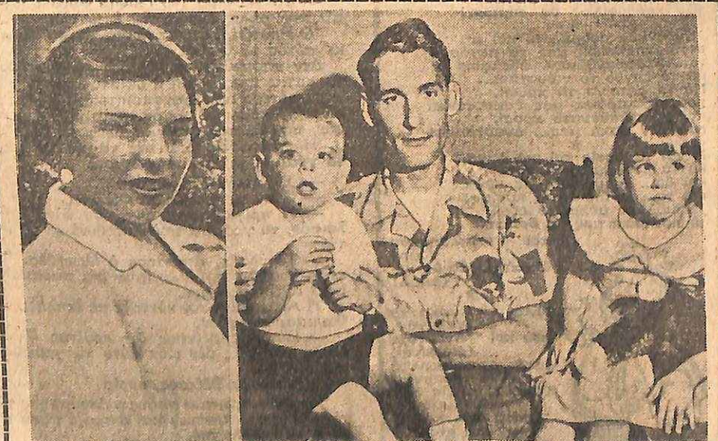
Ὁ Ἐρρῖκος 3ος, ποὺ ἔνοιωθε πάντα ἕναν ἀόριστο φόβο νὰ τὸν κυριεύῃ ὅταν βρισκόταν μόνος μαζί της, ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ βλέποντάς την νὰ μπαίνῃ αὐτὴ τὴν ὥρα στὸ δωμάτιό του.

Ἡ Βασιλομήτωρ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς σιωπηλή. Ἔπειτα εἶπε, προσπαθῶντας νὰ κάμῃ σταθερὴ τὴ φωνή της, ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά.

— Παιδί μου, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, δὲν θὰ ὑπάρχω πιά. Ἴσως τότε αἰσθανθῆς τὴν ἐλλειψί μου... Ἴσως τότε μπορέσῃς νὰ καταλάβῃς ποιὸ ἦταν τὸ αἴσθημα, ποὺ μὲ παρακίνησε πάντα στὶς πράξεις καὶ τὶς ἐνέργειές μου. Αὐτὸ τὸ αἴσθημα ἦταν μιὰ ἀπέραντη καὶ ἀκατάλυτη στοργή... Τόσον ἀκατάλυτη, ποὺ οὔτε ἡ ἀχαριστία σου δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἐξασθενήσῃ...

— Τὸ ξέρω, ὅτι μ' ἀγαπᾶτε, μητέρα μου, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος 3ος, μὲ τρυφερὴ φωνή.

— Εἶπες μητέρα μου! συνέχισε ἡ Αἰκατερίνη. Πολὺ σπάνια μ' ἀποκαλεῖς ἔτσι... κι' αὐτὴ ἡ λέξι μὲ συγκινεῖ ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου. Σύ, ὅμως, Ἐρρῖκο δὲν μ' ἀγαπᾶς. Ὁ Φραγκίσκος κι' ὁ Κάρολος εἶχαν περισσότερη στοργὴ γιὰ μένα... Κι' ὅμως, ξέρεις πὼς δὲν τοὺς ἀγαποῦσα... καὶ πὼς τοὺς ἄφησα νὰ πεθάνουν... γιατὶ

ΑΠΗΓΑΓΕ ΕΝΑ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟ

Μιὰ ἐκπληκτικὴ περίπτωσις ἀπαγωγῆς βρέφους συνέβη πρὸ ἡμερῶν στὸ Μπωμὸν τοῦ Τέξας. Ἡ Πωλὶν - Μαρία Σοὺλτσε, ποὺ λάτρευε τὰ παιδιὰ καὶ ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀποκτήσῃ, παρουσιάστηκε ὡς νοσοκόμα στὸ μαιευτήριο τῆς πόλεως καὶ ἔκλεψε τὸ μωρὸ ποὺ εἶχε γεννηθῆ πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα ἀπὸ τὴν κυρία Νόρμα Βάρτον. Ἡ ἀστυνομία ὅμως δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀπαγωγέα καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ μωρὸ στοὺς γονεῖς του. Στὴ φωτογραφία μας ὁ κύριος Βάρτον μὲ τὰ δυὸ ἄλλα παιδιὰ του καὶ ... ἡ κυρία Βάρτον.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 83) τὸ ἀριστουργηματικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

Ο ΤΡΕΛΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Εἶναι ἡ συγκλονιστικὴ ἱστορία ἑνὸς ἐκδιασμοῦ σὲ μεγάλη κλίμακα, ποὺ γίνεται σὲ «ρυθμὸ ἀστραπῆς» μέσα σὲ ἕξη ἐφιαλτικὰ εἰκοσιτετράωρα καὶ ποὺ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ξαφνικοὺς βιαίους θανάτους, ἀπὸ φονιάδες διψασμένους γιὰ αἷμα κι' ἀπὸ σαγηνευτικὲς γυναῖκες μὲ ὑποπτα θέλγητρα...

Στὸ νέο αὐτὸ συγκλονιστικὸ μυθιστόρημα τοῦ Τζέϊμς Τσέϊζ τὸ πιὸ ἐκπληκτικὰ ἐπεισόδια διαδέχονται τὸ ἕνα τὸ ἄλλο μὲ μιὰ ἀγωνιώδη πλοκὴ μέσα σὲ μιὰ καταθλιπτικὴ ἀτμόσφαιρα μυστηρίου καὶ τρόμου.

27 ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΛΟΛΟΜΠΡΙΤΖΙΔΑΣ

Στὸ Μιλάνο ἄνοιξε πρὸ ἡμερῶν μιὰ ζωγραφικὴ ἔκθεσις, στὴν ὁποία ἐκτίθενται οἱ 27 πίνακες τῆς Τζίνας Λολομπριτζίδας, ποὺ φιλοτέχνησαν ἰσάριθμοι Ἰταλοὶ ζωγράφοι. Παραθέτομε τέσσερες ἀπ' αὐτούς: Ὁ πρῶτος ἀριστερὰ εἶναι τοῦ Κονταρντο Μπαρμπιέρι καὶ θεωρεῖται ὁ πιὸ ἐπιτυχημένος. Ὁ δεύτερος ὀφείλεται στὸν Μπρούνο Κασινάρι, ὀπαδὸ τῆς μοντέρνας τέχνης. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ Λολὸ δυσκολεύτηκε νὰ ἀναγνωρίσῃ σ' αὐτὸν τὸν ἑαυτό της. Ὁ τρίτος, ἄνω δεξιά, εἶναι τοῦ ζωγράφου Γκιουζέπε Μινόκο καὶ ὁ τέταρτος, ὁ πιὸ φωτεινὸς τῆς ἐκθέσεως, ὀφείλεται στὸν Ἀλίγκι Σασσού.

ἤθελα νὰ ἰδῶ ἐσένα πάνω στὸ θρόνο...

Κατέβασε τὸ κεφάλι της καὶ πρόσθεσε μὲ ὑπόκωφη φωνή:

— 'Ερρῖκο, ξέρεις ποιὰ ἦταν ἡ πρώτη λέξη ποὺ μοῦ εἶπε ὁ πατέρας σου τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου μας;

— Ὄχι, κυρία, ἀπάντησε ὁ βασιληᾶς, κρύβοντας ἕνα χασμουρητό, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν ἦταν μιὰ λέξη ἀγάπης.

— Ἤμουν νέα... Ἕνα παιδὶ σχεδόν... Εἶχα φτάσει ἀπὸ τὴν Ἰταλία, πλημμυρισμένη ἀπὸ ἐνθουσιασμό, γιατὶ θἄβλεπα τὸ Παρίσι καὶ γιατὶ θὰ γινόμουν βασίλισσα τῆς Γαλλίας... Ἤμουν ὁμορφη... Εἶχα ἔρθει ἀποφασισμένη ν' ἀγαπήσω μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὸν ἄντρα μου, ποὺ ἦταν ἕνας μεγάλος βασιληᾶς καὶ ποὺ ὅλοι τὸν ἔλεγαν εὐγενικὸ καὶ καλόκαρδο. Τὸν βλέπω ἀκόμη... Φοροῦσε ἕνα κοστοῦμι ἀπὸ ὁλόλευκο σατέν... Ἤρθε κοντά μου καὶ μ' ἐξέτασε μὲ προσοχὴ πάνω ἀπὸ πέντε λεπτά...Κόντευα νὰ λιποθυμήσω ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου... Ἔπειτα, ἔσκυψε πάνω μου καὶ μοῦ εἶπε: «Ἀλλά, κυρία, ἀποπνέετε τὴν ὀσμὴ τοῦ θανάτου». Ὕστερα βγῆκε ἀπὸ τὸ νυφικὸ θάλαμο... Ὢ, ἂν ἤξερες πόσο θλιβερὴ ἦταν ἡ ζωή μου!... Ἡ λόγχη τοῦ Μονγκομερὺ μ' ἔκαμε, τέλος, χήρα... Ἔ, λοιπόν, Ἐρρῖκο τὰ γηρατειά μου εἶναι τὸ ἴδιο θλιβερὰ ὅσο καὶ τὰ νειάτα μου...

— Κυρία, τραύλισε ὁ Ἐρρῖκος 3ος, μητέρα μου...

Ἔκαμε νὰ τὴν ἀγκαλιάση. Ἀλλὰ τὸν σταμάτησε.

— Ξέρω τὰ αἰσθήματά σου, τοῦ εἶπε. Μὴν βιάζης τὸν ἑαυτό σου... Ὁ πατέρας σου εἶπε ἀλήθεια... Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲν ἀντιμετώπισα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ δίλημμα νὰ σκοτώσω ἢ νὰ σκοτωθῶ!

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ὁ Ἐρρῖκος 3ος, ποὺ εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ τὸν περίεργο ἐκεῖνο φόβο ποὺ τοῦ ἐνέπνεε πάντα ἡ μητέρα του.

— Θέλω νὰ πῶ, τοῦ ἀπάντησε, πὼς σ' ὅλη μου τὴ ζωή, δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σκοτώνω γιὰ νὰ μὴν μὲ σκοτώσουν... Καὶ πρέπει νὰ σκοτώσω καὶ πάλι γιὰ νὰ μὴν πεθάνης σύ... τὸ πολυαγαπημένο μου παιδί...

— Κινδυνεύει, λοιπόν, ἡ ζωή μου; ρώτησε ὁ βασιληᾶς, μὲ ἀλλαγμένη φωνή. Θέλουν νὰ μὲ σκοτώσουν;

— Θὰ σὲ εἶχαν σκοτώσει ἑκατὸ φορές, ἂν δὲν ἤμουν ἐδῶ! τοῦ ἀπάντησε ἡ Αἰκατερίνη.

Ὁ Ἐρρῖκος 3ος ἀνατρίχιασε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ἡ μητέρα του δὲν τὸν στενοχωροῦσε τώρα. Τὸν τρόμαζε μὲ τὰ λόγια της.

— Ἀφοῦ ὁ πατέρας σου εἶπε πὼς ἀποπνέω τὸ θάνατο, δὲν πρέπει νὰ τὸν διαψεύσω, συνέχισε ἡ βασιλομήτωρ.

Εἶχε σηκωθῆ τώρα. Ὁ βασιληᾶς τὴν κύτταζε μὲ τρόμο καὶ θαυμασμὸ μαζί.

— Ναί, δὲν πρέπει νὰ διαψεύσω τὸν πατέρα σου, συνέχισε ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων. Ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα μου, πρέπει νὰ σκορπίζω γύρω μου τὸ θάνατο. Τὸ ἴδιο δίλημμα ἐμφανίζεται σήμερα πιὸ ἐπιτακτικὸ ἀπὸ ἄλλοτε μπροστά μου: νὰ σκοτώσω ἢ νὰ σκοτωθῶ!... Παιδί μου, θέλεις νὰ πεθάνης;... Ἡ προτιμᾶς νὰ σκοτώσης;... Διάλεξε!

— Στὸ ὄνομα τῆς Παναγίας, ἐξηγηθῆτε, μητέρα μου, παρακάλεσε ὁ βασιληᾶς, κάνοντας τὸ σταυρό του.

— Διάβασε.

Ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ τσέπη τοῦ μαύρου φορέματός της τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Γκίζη καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε.

Ὁ Ἐρρῖκος πῆγε κοντὰ σ' ἕνα κηροπήγιο γιὰ νὰ τὴν διαβάση.

Ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμά της, ἦταν κατακίτρινος καὶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

— Ὁ Γκίζης θέλει, λοιπόν, νὰ μὲ δολοφονήση, μ' ὅλο τὸν ὅρκο, ποὺ ἔκαμε; ρώτησε.

Ἡ Αἰκατερίνη τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ της.

— Ποιὸς σᾶς ἔδωσε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή; ξαναρώτησε ὁ Ἐρρῖκος 3ος.

— Ἕνας ἄνθρωπος τοῦ Γκίζη... ἕνας προδότης, γιατὶ ἔχει κι' αὐτὸς τοὺς προδότες του, ὅπως κι' ἐμεῖς ἔχουμε τοὺς δικούς μας... Ὁ Μωρεβέρ.

— Πρέπει νὰ ἀνταμείψουμε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, κυρία.

— Τὸ ἔκαμα.

— Κι' ἀπὸ πότε ἔχετε στὰ χέρια σας αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες.

Μετάνοιωσε ἀμέσως γι' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι.

— Ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες! εἶπε ὁ βασιληᾶς. Τὸ γράμμα εἶναι, λοιπόν, προγενέστερο ἀπὸ τὸν ὅρκο;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Αἰκατερίνη. Ἀλλὰ τί σημασία ἔχει;... Ἀφοῦ ξέρεις πὼς ὁ Γκίζης θέλει νὰ σὲ σκοτώση, τί ἀξία ἔχει ἂν τὸ ἀποφάσισε πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες ἢ σήμερα;

— Κυρία, ἀπάντησε μὲ παγερὸ ὕφος ὁ Ἐρρῖκος 3ος, οἱ ὑποψίες σας σᾶς παρασύρουν. Τίποτε σ' αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ δὲν ἀποδείχνει μὲ τρόπο θετικὸ πὼς ὁ Γκίζης συνέλαβε μέσα στὸ μυαλό του αὐτὸ τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιο. Ἀλλὰ κι' ἂν ὑποτεθῆ πὼς τὸ εἶχε συλλάβει, ὁ ὅρκος ἐξαφανίζει τὰ πάντα... Μήπως κι' ἐγὼ δὲν θέλησα νὰ τὸν δολοφονήσω;... Αὐτό, ὅμως, δὲν θὰ μὲ ἐμποδίση νὰ τηρήσω τὸν ὅρκο μου!

— Τυφλέ! ψιθύρισε ἡ Αἰκατερίνη. Ἀρνεῖσαι, λοιπόν, νὰ μὲ πιστέψης, παιδί μου;

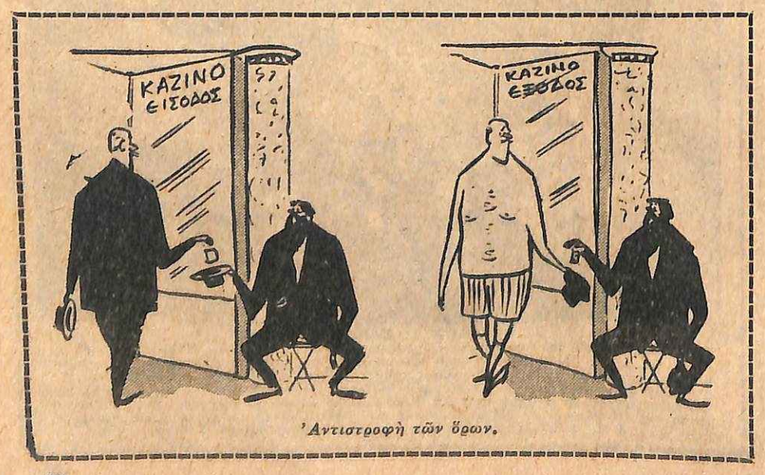
— Πιστεύω, ἀπάντησε στὸν ἴδιο παγερὸ τόνο, ὁ βασιληᾶς, πὼς ἡ ἀγάπη σας γιὰ μένα σᾶς κάνει ἄδικη. Πιστεύετε, κυρία, ὅτι αἰσθάνομαι πραγματικὴ φιλία γιὰ τὸν δοῦκα;... Ἔ, λοιπόν, ὄχι! Ἀλλ' εἶναι δυνατὸς καὶ μὲ τὴν Καθολικὴ Ἕνωσί του, ἐξουσιάζει ὅλη τὴ Γαλλία. Ἂν θέλω νὰ ξαναγυρίσω στὸ Παρίσι σὰν βασιληᾶς, πρέπει νὰ ὑποκύψω σήμερα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸν παραμερίσω αὔριο... Μοῦ εἶναι ἀδύνατο, πάντως, νὰ πιστέψω, ὅτι θέλει νὰ παραβῆ τὸν ὅρκο του...

— Κι' ἂν σοῦ τὸ ἀποδείξω;

— Δυστυχία του τότε!

— Μεγαλειότατε, εἶπε ἡ βασιλομήτωρ, σᾶς ζητάω προθεσμία τριῶν ἡμερῶν. Πρὸ τοῦ περάσουν τρεῖς ἡμέρες, θὰ σᾶς φέρω τὴν ἀπόδειξι ποὺ ζητᾶτε!

— Δυστυχία του! ξαναεῖπε ὁ βασιληᾶς. Ἡ μητέρα του, ἔπειτα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, ἔφυγε.

Ἀντιστροφὴ τῶν ὅρων.

Ὁ ἀδελφὸς Τιμόθεος

Τὴν ἴδια αὐτὴ Κυριακή, μιὰ ἄλλη σκηνή, ὁλότελα διαφορετικὴ ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ ἀφηγηθήκαμε, ξετυλιγόταν σὲ κάποιο ἄλλο σημεῖο τῆς πόλεως.

Τὴν ὥρα ποὺ ἄρχιζε νὰ σουρουπώνη, ἕνας μοναχός, ἀνεβασμένος πάνω σ' ἕνα γερὸ ἄλογο, πλησίαζε στὴ νότια πύλη τοῦ Μπλουά.

Ὁ μοναχὸς αὐτὸς ἦταν ὁ ταχυδρόμος τοῦ ἡγουμένου Μπουργκουάν.

Ὁ ἀδελφὸς Τιμόθεος εἶχε στὸ ἐνεργητικό του πολλὲς παρόμοιες ἀποστολές. Παληὸς στρατιώτης, εἶχε μετάσχει σ' ὅλους τοὺς θρησκευτικοὺς πολέμους τῆς ἐποχῆς. Κάποτε, ὅμως, κουράστηκε. Πέταξε τότε τὴ στολὴ τοῦ πολεμιστοῦ καὶ φόρεσε τὸ ράσο τοῦ μοναχοῦ.

Ὅταν μπῆκε στὴν πόλι, εἶχε νυχτώσει πιά.

Ὁ ἀδελφὸς Τιμόθεος προχώρησε πάνω στὸ μεγάλο δρόμο καὶ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα πανδοχεῖο, ποὺ ὁ ἰδιοκτήτης του τὸ εἶχε ἀφιερώσει στὸν Ἅγιο Ματθαῖο. Δὲν βιάστηκε, ὅμως, νὰ μπῆ, ἀλλὰ πῆγε σ' ἕνα παράθυρο τοῦ ἰσογείου κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ μέσα στὴν αἴθουσα.

Ἕνα σωρὸ εὐγενεῖς κάθονταν στὰ τραπέζια, ἄλλοι μόνοι τους κι' ἄλλοι σὲ συντροφιὲς ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσερες.

Ὁ μοναχὸς τοὺς ἐξέτασε ἕναν-ἕναν. Τα πρόσωπά τους δὲν τοῦ ἦταν γνωστά.

— Κρῖμα! ψιθύρισε. Ἂν ἤξερα κάποιον ἀπ' αὐτούς, θὰ τὸν κατάφερνα νὰ μοῦ κάμη τὸ τραπέζι... Ἔτσι, θὰ ἐξοικονομοῦσα τὰ χρήματα ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ ἡγούμενος...

Ἦταν ἑτοιμος νὰ φύγη, ὅταν, ξαφνικά, τὰ μάτια του ἔπεσαν σ' ἕναν εὐπατρίδη, ποὺ καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Τί βλέπω; ψιθύρισε. Δὲν εἶναι ὁ κύριος ντὲ Μωρεβέρ;... Καὶ βέβαια αὐτὸς εἶναι, μὰ τὸν Ἅγιο Ματθαῖο, τὸν προστάτη αὐτοῦ τοῦ πανδοχείου!... Σίγουρα, ἔχω τύχη! Νομίζω πὼς μπορῶ νὰ τοῦ μιλήσω ἀνοιχτά, γιατὶ εἶναι φίλος τοῦ ἡγουμένου κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀφωσιωμένους στὴν πριγκήπισσα Φαύστα καὶ στὸν δοῦκα τῆς Γκίζης... Αὐτὸς θὰ μοῦ πῆ πῶς θὰ μπορέσω νὰ ἰδῶ τὴ δούκισσα τοῦ Μονπανσιέ... Ἀφησε ποὺ θὰ μὲ προσκαλέση νὰ καθήσω στὸ τραπέζι του... Ἄ, ἀπόψε θὰ φάω ὅπως ποτὲ ἄλλοτε στὴ ζωή μου!

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ ἀδελφὸς Τιμόθεος ἔδεσε σ' ἕναν σιδερένιο χαλκᾶ τὸ ζῶο του καὶ μπῆκε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πανδοχείου.

Ὁ Μωρεβὲρ τὸν εἶδε νὰ προχωρῆ γελαστὸς πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἄ, κύριε μαρκήσιε! εἶπε ὁ μοναχός. Πόσο εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σᾶς βρίσκω!

— Δὲν εἶμαι μαρκήσιος, ἀπάντησε μὲ παγερὸ ὕφος ὁ Μωρεβέρ.

— Ἤθελα νὰ πῶ, κύριε κόμη...

— Οὔτε κόμης εἶμαι.

— Θὰ εἴσαστε τότε βαρῶνος... Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ, λοιπόν, ὅτι ὁ αἰδεσιμώτατος ἡγούμενος, θὰ εὐχαριστιόταν πολὺ ἂν ἤξερε μὲ ποιὸν βρίσκομαι αὐτὴ τὴ στιγμή...

Ἡ πρώτη σκέψι τοῦ Μωρεβὲρ ἦταν νὰ ξεφορτωθῆ τὸ μοναχό. Ἀλλὰ τὰ λόγια αὐτά, τὸν ἔκαμαν νὰ γυρίση μ' ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ μέρος του.

— Ὁ ἡγούμενος Μπουργκουὰν σὲ ἔστειλε σὲ μένα; ρώτησε.

— Δηλαδή... ὄχι ἀκριβῶς σὲ σᾶς... μοῦ εἶπε, ὅμως, ὅτι μόνον σεῖς μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε γιὰ νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐντολὴ ποὺ μοῦ ἀνέθεσε... Μοῦ ἐπιτρέπετε;... Πεθαίνω ἀπὸ τὴ δίψα...

Καί, χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι, ἅρπαξε ἕνα κύπελλο, τὸ γέμισε κρασὶ καὶ τὸ σήκωσε ψηλά.

— Στὴν ὑγειά σας, στὸ θρίαμβο τῆς Ἑνώσεως καὶ στὸ θάνατο τοῦ τυράννου, εἶπε κλείνοντας συνθηματικὰ τὸ μάτι.

Ἔπειτα ἄδειασε τὸ κύπελλο ὡς τὸν πάτο.

Ὁ Μωρεβὲρ ἀνατρίχιασε καί, σκύβοντας, ρώτησε τὸ μοναχό:

— Τί σᾶς εἶπε ὁ ἡγούμενος;

Ὁ ἀδελφὸς Τιμόθεος ξανάκλεισε τὸ μάτι.

— Τίποτα, ἀπάντησε. Μοῦ ἔδωσε μόνο μιὰ ἐπιστολή...

— Καὶ σὲ ποιὸν ἀπευθύνεται αὐτὴ ἡ ἐπιστολή;

— Σὲ μιὰ πριγκήπισσα...

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Μωρεβὲρ μεγάλωσε. Μήπως, λοιπόν, ἡ Φαύστα εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐπισπεύση τὰ πράγματα; Ἀλλ' ἂν οἱ συνωμότες προλάβαναν νὰ σκοτώσουν τὸν Ἐρρῖκο 3ο, τότε ὅλα του τὰ σχέδια θὰ ναυαγοῦσαν. Καὶ δὲν θὰ ἔχανε μόνο τὶς πεντακόσιες χιλιάδες λίβρες. Θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος ἐπίσης νὰ σκύψη τὸ κεφάλι του μπροστὰ στὸν Γκίζη, ποὺ θὰ μισοῦσε θανάσιμα, γιατὶ τὸν εἶχε ταπεινώσει καὶ τὸν εἶχε ἐξευτελίσει ἀναρίθμητες φορὲς ὡς τότε.

Ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ μοναχοῦ καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

— Σὲ ἐξορκίζω, ἂν εἶσαι σταλμένος σὲ μένα, νὰ μοῦ τὸ πῆς ἀμέσως... Ἂν ὄχι...

— Ἀγαπητέ μου κύριε Μωρεβέρ, ἀπάντησε ὁ μοναχός, ἐσᾶς ψάχνω νὰ βρῶ ἀπὸ τέσσερες ὧρες. Ὁ ἡγούμενος Μπουργκουὰν μοῦ σύστησε νὰ μὴν κάμω τίποτε χωρὶς νὰ σᾶς συμβουλευθῶ... Θὰ σᾶς μιλήσω, λοιπόν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε πώς, πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό, οἱ ἰδέες μου δὲν εἶναι ποτὲ καθαρές...

— Καλά, εἶπε ὁ Μωρεβέρ. Ἔλα νὰ μὲ βρῆς ἔξω... Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἰδοῦν μαζί...

Σηκώθηκε ἀμέσως, χαιρέτησε μερικοὺς φίλους του κι' ἔπειτα βγῆκε ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο.

Ὁ ἀδελφὸς Τιμόθεος ἄφησε νὰ περάσουν κάμποσα λεπτὰ κι' ὕστερα βγῆκε κι' αὐτός.

Ἔλυσε ἀμέσως τὸ ἄλογό του κι' ἀναζήτησε τὸν Μωρεβέρ.

Τὸν εἶδε ποὺ στεκόταν καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέτρα πιὸ κάτω κι' ἔτρεξε κοντά του.

— Θὰ σὲ περιποιηθῶ ὅπως σοῦ ἀξίζει, τοῦ εἶπε ὁ Μωρεβέρ. Ἀλλ' ὅπως καταλαβαίνεις, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἰδοῦν μαζί... Ἐγώ, λοιπόν, θὰ προπορευθῶ καὶ σὺ θὰ μ' ἀκολουθήσης. Ξέρω ἕνα πανδοχεῖο ὅπου θὰ μπορέσουμε νὰ κουβεντιάσουμε μ' ὅλη μας τὴν ἡσυχία.

Τὰ μάτια τοῦ μοναχοῦ ἔλαμψαν ἀπὸ χαρά.

— Προχωρῆστε, ἀπάντησε. Σᾶς ἀκολουθῶ.

Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθοῦσαν ἦταν βυθισμένος μέσα στὸ σκοτάδι. Τὸν ἄφησαν σὲ ἕνα γερὸ ἄλογο καὶ πῆραν ἕναν ἄλλον. Ἔπειτα δεύτερο κι' ὕστερα τρίτο...

«Πρέπει νὰ μάθω ἂν αὐτὸ τὸ ζῶο φέρνη καμμιὰ σημαντικὴ διαταγή, σκεφτόταν ὁ Μωρεβέρ. Θὰ τρέξω τότε νὰ τὸ κάμω γνωστὸ στὴ γρηὰ Αἰκατερίνη. Καθὼς καταλαβαίνω, θὰ γίνη ἕνα ἀπὸ τὰ δύο. Ἢ ὁ βασιληὰς θὰ ἐνεργήση πρῶτος ἢ ὁ Γκίζης θὰ σκοτώση τὸν Ἐρρῖκο 3ο. Στὴν πρώτη περίπτωσι, θὰ ἔχω προσφέρει μιὰ πολὺ μεγάλη ὑπηρεσία στὸ βασιληᾶ καὶ θὰ πρέπη νὰ πάρω τὴν ἀνταμοιβή μου γι' αὐτήν. Στὴ δεύτερη περίπτωσι, θὰ σκύψω τὸ κεφάλι μου μπροστὰ στὸν Γκίζη, περιμένοντας νὰ βρεθῆ μιὰ εὐκαιρία πιὸ κατάλληλη γιὰ νὰ τοῦ δείξω πὼς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ μεταχειρίζεται σὰν ὑπηρέτη... Ὁ Γκίζης, φυσικά, δὲν ξέρει τίποτε κι' ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ τοῦ παριστάνω τὸ φίλο...

Σταμάτησαν, τέλος, μπροστὰ σ' ἕνα πανδοχεῖο μὲ μέτρια ἐμφάνισι.

Ἐκεῖ ἔμενε ὁ Μωρεβέρ.

Ὁ ἀδελφὸς Τιμόθεος ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

— Τὸ «Πανδοχεῖο τοῦ Ἁγίου Ματθαίου» ἦταν πιὸ καλό, εἶπε ἀναστενάζοντας.

— Μὴν δίνης σημασία στὴν ἐμφάνισι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μωρεβέρ. Σοῦ ὑποσχέθηκα πὼς θὰ σὲ περιποιηθῶ ὅπως σοῦ ἀξίζει κι' ἐγὼ θὰ τὸ ἰδῆς. Ἄκουσε τώρα τί θὰ κάμης... Θὰ μπῆς μέσα, θὰ δέσης τὸ ζῶο σου στὸ σταῦλο καὶ κατόπιν θὰ ἀνεβῆς τὴ σκάλα ποὺ βρίσκεται στὸ βάθος τῆς μεγάλης σάλλας καὶ θὰ ζητήσης νὰ σοῦ δώσουν τὸ δωμάτιο ὑπ' ἀριθμ. 3.

Ὁ ἀδελφὸς Τιμόθεος ἀναστέναξε καὶ πάλι. Ὅλα αὐτὰ ποὺ φαίνονταν πολὺ παράξενα... Γιὰ μιὰ στιγμή, σκέφτηκε νὰ φύγη. Ἀλλ' ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος κι' ὁ Μωρεβὲρ δὲν τὸν ἄφηνε ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὶς ὑποδείξεις του.

Ἡ ξενοδόχα τὸν ὡδήγησε στὸ ὑπ' ἀριθ. 3 δωμάτιο κι' ἔπειτα ἔφυγε, ἀφοῦ πῆρε τὴν εὐλογία του.

Ὁ μοναχὸς ἔμεινε μόνος.

Πέρασε ὡς μισὴ ὥρα.

«Μήπως αὐτὸς ὁ Μωρεβὲρ θέλησε νὰ μοῦ κάμη καμμιὰ φάρσα;», ἀναρωτήθηκε.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἄνοιξε καὶ ὁ Μωρεβὲρ ἐμφανίστηκε στὸ κατώφλι. Εἶχε τὸ δείχτη τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ στὸ στόμα του καὶ μὲ τὸ ἄλλο τοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Διέσχισαν τὸ διάδρομο καὶ μπῆκαν σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο, ποὺ βρισκόταν στὴν ἀντίθετη ἄκρη.

Καί, ξαφνικά, τὰ μάτια τοῦ μοναχοῦ ἔλαμψαν ἀπὸ χαρὰ κι' ὅλες οἱ ὑποψίες του ἔφυγαν στὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Πάνω σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ βρισκόταν στὴ μέση τοῦ δωματίου, ἦταν σερβιρισμένο ἕνα λουκούλλειο γεῦμα.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπε ὁ Μωρεβὲρ στὸ μοναχό, δέξου τὴ φιλοξενία μου ποὺ σοῦ προσφέρεται μ' ὅλη μου τὴν καρδιά... Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸ πανδοχεῖο αὐτὸ εἶναι κατώτερο στὴν ἐμφάνισι ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ «Ἁγίου Ματθαίου». Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσης πὼς τὸ γεῦμα αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ ποὺ ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γευθῆ...

Ὁ μοναχὸς καταβρόχθιζε κι' ὅλας τὰ διάφορα φαγητὰ μὲ τὰ μάτια του.

— Νομίζω, εἶπε, πὼς εἶναι καλύτερο νὰ βγάλω τὸ ράσο μου, γιὰ νὰ μὴν μ' ἐνοχλῆ.

Κάτω ἀπ' αὐτό, φοροῦσε ἕνα δερμάτινο σακκάκι.

— Τί βλέπω; εἶπε ὁ Μωρεβέρ. Τί γυρεύει αὐτὸς ὁ δερμάτινος θώρακας στὸ στῆθος ἑνὸς μοναχοῦ... Μήπως εἴχες κάμει ἄλλοτε στρατιώτης;

— Ἂν εἶχα κάμει στρατιώτης; ἀπάντησε ὁ ἀδελφὸς Τιμόθεος. Ἤμουνα στὶς μάχες τοῦ Σαὶν - Ντενί, τοῦ Ζαρνάκ, τοῦ Μονκοντούρ, τοῦ Ντορμάν, τοῦ Κοντρὰ καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες ἀκόμη.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ Μωρεβέρ. Ἂς ἀρχίσωμε τὴν ἐπίθεσι...

Ἄρχισαν νὰ τρῶνε.

Ὁ μοναχὸς ἔτρωγε σὰν δυὸ ἀνθρώπους κι' ἔπινε γιὰ τέσσερες. Ὁ Μωρεβέρ, ἀντιθετα, ἦταν συγκρατημένος.

Τὸ φαγοπότι συνεχιζόταν πάνω ἀπὸ δυὸ ὧρες... Ὁ Μωρεβέρ, ποὺ φαίνεται πὼς εἶχε κάποιο σχέδιο μέσα στὸ μυαλό του, ἄφησε τὸ μοναχὸ νὰ φάη καὶ νὰ πιῆ μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία καὶ μόνον ὅταν εἶδε πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ ζαλίζεται ἀποφάσισε νὰ τοῦ καμη λόγο γιὰ τὸ θέμα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε. Ὡς τότε μιλοῦσαν γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα χωρὶς σημασία.

— Λοιπόν, ρώτησε ὁ Μωρεβέρ, ξαναγεμίζοντας τὸ κύπελλο τοῦ μοναχοῦ μὲ κρασί, εἶπες ὅτι ὁ αἰδεσιμώτατος ἡγούμενος σ' ἔστειλε σὲ μένα...

— Δὲν μ' ἔστειλε σὲ σᾶς, ἀπάντησε ὁ μοναχός. Μοῦ εἶπε μόνο πὼς σεῖς εἴσαστε ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσατε νὰ μὲ βοηθήσετε γιὰ νὰ ἰδῶ...

— Ποιόν; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Μωρεβέρ.

— Πέστε καλύτερα ποιάν, ἀπάντησε ὁ μοναχός. Μ' ἔστειλε νὰ βρῶ τὴ δούκισσα τοῦ Μονπανσιέ.

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Μωρεβὲρ μεγάλωσε.

— Τὴ δούκισσα τοῦ Μονπανσιέ; εἶπε ἀνοίγοντας μιὰ καινούργια μπουκάλα κρασί. Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο σ' ἔστειλε νὰ ἰδῆς τὴ δούκισσα;

— Γιὰ ποιὸ λόγο; εἶπε ὁ μοναχός. Δὲν ξέρω.

— Δὲν φαντάζομαι, βέβαια, πὼς σ' ἔστειλε γιὰ νὰ τῆς κάμης καμμιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι...

— Μπά! εἶπε ὁ μοναχός. Δὲν εἶνε γιὰ τὰ δόντια του... Μ' ἔστειλε γιὰ νὰ τῆς δώσω ἕνα γράμμα...

— Καὶ τί περιέχει αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Δὲν τὸ ξέρω... Τὸ ζήτημα εἶνε πὼς θὰ μπορέσω νὰ βρῶ τὴ δούκισσα... Καὶ γι' αὐτὸ βασίζομαι σὲ σᾶς...

—Ὢ, γι' αὐτὸ μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχος, ἀπάντησε ὁ Μωρεβέρ. Δώσε μου τὸ γράμμα καὶ μὴν σὲ νοιάζη γιὰ τὰ ὑπόλοιπα.

—Ἄ, αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω, εἶπε ὁ ἀδελφὸς Τιμόθεος. Ὁ αἰδεσιμώτατος Μπουργκουὰν μοῦ εἶπε νὰ προτιμήσω νὰ σκοτωθῶ παρὰ νὰ δώσω σ' ὁποιονδήποτε αὐτὸ τὸ γράμμα... «Στὴν ἀνάγκη, πρόσθεσε, θὰ τὸ φᾶς, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἀφήσης νὰ φύγη ἀπὸ τὰ χέρια σου»... Δὲν μπορῶ, λοιπόν, οὔτε νὰ σᾶς τὸ δώσω, οὔτε νὰ σᾶς τὸ δείξω... Τὸ ἔχω κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὴ φόδρα τοῦ ράσου μου...

Ὁ Μωρεβὲρ κατσούφιασε.

— Τί ζητᾶς, λοιπόν, ἀπὸ μένα; ρώτησε.

— Ζητάω νὰ μὲ ὁδηγήσετε κοντὰ στὴ δούκισσα...

— Διάβολε! εἶπε ὁ Μωρεβέρ. Αὐτὸ εἶνε πολὺ δύσκολο... Τέτοια ὥρα θὰ κοιμᾶται.

—Ἀλλὰ δὲν εἶπα ἀπόψε, ἀπάντησε ὁ μοναχός. Αὔριο... μεθαύριο...

Ὁ Μωρεβὲρ κούνησε μὲ ἀπελπισμένο ὕφος τὸ κεφάλι του.

— Αὔριο θὰ εἶνε πολὺ ἀργά, εἶπε.

—Πρωΐ - πρωΐ τότε...

— Ἡ δούκισσα φεύγει αὔριο τὸ πρωΐ ἀπὸ τὸ Μπλουά, ἀπάντησε ὁ Μωρεβέρ. Τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν δοῦκα τῆς Γκίζης. Δὲν πειράζει, ὅμως... Θὰ περιμένουμε τὸ γυρισμό της... Ὁ δούκας μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ λείψη ἕνα ἢ δυὸ μῆνες ἴσως...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Συζυγικὴ περίπολος!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

Ἡ φιλία τοῦ Θεανθρώπου γιὰ τὸν ἁπλὸ ἄνθρωπο τῆς Ἰουδαίας

Τὸ Σάββατο ποὺ πέρασε, εἶναι ἀφιερωμένο στὴν ἀνάστασι τοῦ φίλου τοῦ Ἰησοῦ Λαζάρου, ποὺ ζοῦσε μὲ τὶς δυὸ ἀδελφές του, τὴν Μάρθα καὶ τὴν Μαρία, στὴ Βηθανία. Εἶναι ἡ ἡμέρα, ὅπου ὁ Θεάνθρωπος καθαγιάζει τὴν φιλία. Μιὰ φιλία γιὰ ἕνα ἁπλὸ ἄνθρωπο τῆς Ἰουδαίας, τὸ Λάζαρο, ποὺ στὸ φτωχικὸ σπίτι του ὁ Ναζωραῖος ἔφαγε πολλὲς φορὲς τὸ ψωμί του καὶ ξεκούρασε τὸ κορμί του ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ὁδοιπορίας.

Τὸ σπίτι τῶν τριῶν ἀδελφιῶν ἦταν πάντα, στὴν ἐπίγειο ζωὴ τοῦ Κυρίου, ἕνας εὐχάριστος σταθμός, ἕνα δροσερὸ ξεκούρασμα, μέσα στὸ φλογερὸ τοπεῖο τῆς Παλαιστίνης. Μιὰ ζωὴ ἥσυχη κι' εἰρηνικὴ ζοῦν τὰ τρία ἀγαπημένα ἀδέλφια τῆς Βηθανίας.

Οἱ κόποι καὶ τὰ βάσανα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, σβύνουν καὶ ξεχνιοῦνται κάπου-κάπου, ὅταν ἡ γλυκειὰ μορφὴ τοῦ Διδασκάλου προβάλλη στὸ κατώφλι τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ τους. Γεμίζει τότε τὸ σπίτι τους ἀπὸ καλωσύνη καὶ τὰ λόγια τοῦ Ναζωραίου σκορπίζουν φῶς καὶ ἀγάπη στὶς καρδιές τους. Ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἐγκάρδιος φίλος τους ὁ ἄνθρωπος ποὺ κάθεται στὸ τραπέζι τους καὶ μοιράζεται τὸ ψωμί τους.

Μιὰ ξαφνικὴ, ὅμως, ἀρρώστεια διώχνει τὴ χαρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ τῆς Βηθανίας. Ὁ Λάζαρος, τὸ πιὸ ἀκριβὸ πλάσμα στὸν κόσμο γιὰ τὶς δυὸ ἀδελφές, ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸν βοηθήση. Ἕνας ἄνθρωπος ξεκινᾶ ἀπὸ τὴν Βηθανία, σταλμένος ἀπὸ τὶς ἀδελφές του, γιὰ νὰ συναντήση τὸν Ἰησοῦ, ποὺ τότε βρισκόταν κοντὰ στὸν Ἰορδάνη.

«Κύριε, ἔλεγε τὸ μήνυμα τῶν δύο ἀδελφῶν, ὁ φίλος σου ὁ Λάζαρος εἶναι βαρειὰ ἄρρωστος».

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου λυπᾶται γιὰ τὴν ἀρρώστεια τοῦ φίλου. Ἀλλὰ ἡ λύπη σταματάει, ὅταν ἀπὸ τὰ χείλη του ἀκοῦνε οἱ μαθηταί του, ὅτι «Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλὰ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ δι' αὐτῆς».

*

Στὸ μικρὸ σπιτάκι τῆς Βηθανίας οἱ δυὸ ἀδελφὲς μετροῦν τὶς στιγμὲς καὶ τὶς ὧρες, περιμένοντας τὸν Κύριο. Τὰ μάτια τους γεμάτα δάκρυα, κυττάζουν τὸ μακρυνὸ δρόμο, ποὺ φέρνει πρὸς τὴν πόλι τους νὰ δοῦν τὴν μορφὴ τοῦ Κυρίου, ποὺ μόνος αὐτός, μπορεῖ νὰ γλυτώση τὸ μονάκριβο ἀδελφό τους. Μὰ ὁ Κύριος ἀργεῖ, δὲν φαίνεται, δὲν βιάζεται καθόλου νὰ ἔλθη στὴ Βηθανία.

Ἕνα πλῆθος ἀπὸ φίλους καὶ γνωστούς, κρατοῦν συντροφιὰ στὶς δυὸ ἀδελφές. Ὁ θάνατος, ὡστόσο, αὐτὸν ποὺ προσπάθησαν νὰ κρατήσουν μακρυὰ ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία, παίρνει μαζί του τὸν πολυαγαπημένο τους Λάζαρο. Ὁ θρῆνος τους τότε σπαράζει τὴ Βηθανία. Ἕνας τάφος λαξευμένος στὸ βράχο, κλείνει τὸ πιὸ ἀγαπημένο πρόσωπο ποὺ εἶχαν στὴ ζωή τους.

Μέσα στὴ θλῖψι καὶ τὴν ἀπελπισία, φθάνει ὁ Ἰησοῦς στὴ Βηθανία. Ἔχουν περάσει τέσσερες μέρες ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τὴν ταφὴ τοῦ Λαζάρου. Ἡ εἴδησι ὅτι ἔφθασε ὁ Κύριος ἀναστατώνει τὶς ἀδελφές. Ἡ Μάρθα πετιέται ἔξω γιὰ νὰ τὸν προϋπαντήση.

— Κύριε, τοῦ λέγει, ἐνῶ τὴν πνίγουν οἱ λυγμοὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἂν βρισκόσουν ἐδῶ, δὲν θὰ πέθαινε ὁ ἀδελφός μου καὶ φίλος σου Λάζαρος! Ἀλλὰ καὶ τώρα, Κύριε, ὅ,τι κι' ἂν ζητήσης ἐσὺ ἀπὸ τὸ Θεό, γίνεται.

Οἱ λυγμοὶ πνίγουν τὰ λόγια της καὶ τὰ μάτια της ζητοῦν ἱκετευτικὰ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ νὰ κάνη τὸ θαῦμα του.

— Θὰ ἀναστηθῇ, Μάρθα, ὁ ἀδελφός σου, τῆς ἀπαντάει ὁ Ἰησοῦς. Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις!...

*

Ἐμπρὸς στὸ λίθινο τάφο τοῦ Λαζάρου βρίσκεται τώρα ὁ Κύριος. Μιὰ γυναῖκα πεσμένη στὰ πόδια του θρηνεῖ ἀδιάκοπα τὸν ἀδελφό της. Ὁ Θεὸς κάμπτεται ἀπὸ τὸν πόνο, ποὺ πνίγει τὴν ψυχὴ ἐκείνων ποὺ ἔχασαν τὸν ἀγαπημένο τους.

Ἡ Μαρία, ποὺ ἄλειψε κάποτε τὰ πόδια τοῦ Κυρίου μὲ μῦρο καὶ τὰ σκούπισε μὲ τὰ μαλλιά της, βρέχει τώρα τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὰ δάκρυά της.

Ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων στέκει ὁλόγυρα ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ.

— Ἄρατε τὸν λίθον!... προστάζει ὁ Ἰησοῦς.

— Ὄχι, Κύριε... ἀπαντάει κάποιος. Εἶναι τέσσερες μέρες ποὺ ἔχει πεθάνει καὶ «ἤδη ὄζει»...

— Λάζαρε, δεῦρο ἔξω!... λέει ὁ Ἰησοῦς.

— Εἶναι τὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Τὸ κάλεσμα ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωή.

Τὸ νεκρὸ κορμὶ τοῦ Λαζάρου σηκώνεται, ὅπως ἦταν σαβανωμένο, καὶ περπατάει.

Ἡ φιλία τοῦ Θεανθρώπου δοκιμάστηκε ἐμπρὸς στὸ λίθινο μνημεῖο τῆς Ἰουδαίας. Ὁ ἁπλὸς καὶ ἀγαθὸς Λάζαρος βαδίζει τώρα στὸ σπίτι του. Εἶναι ἡ ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὸν τάφο στὴ ζωή.

Μιὰ χαρούμενη συνοδεία μὲ τὸ Χριστό, γυρίζει στὸ σπίτι τῆς Βηθανίας. Μαζί τους εἶναι κι' ὁ νεκρός, ποὺ σήμερα περπατάει πάλι στοὺς δρόμους, ἀνάμεσα στοὺς γελαστοὺς φίλους καὶ γνωστούς του.

Στὸ φτωχικὸ σπίτι, ὅπου πρὶν ἀντηχοῦσαν οἱ θρῆνοι τῶν δύο ἀδελφῶν γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ πολυαγαπημένου τους Λαζάρου, ἀκτινοβολεῖ τώρα ἡ χαρὰ καὶ στὰ πρόσωπα ὅλων τῶν φίλων λάμπει ἡ εὐτυχία.

Ὁ θάνατος εἶχε νικηθῆ.

Μὰ τὴν ψυχὴ τοῦ Ἰησοῦ ἀνατάραζε μιὰ βαθειὰ ἀνησυχία. Τὰ μάτια του βλέπουν τὴν ὁδὸ πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ...

Τί πρέπει, ἄρα γε, νὰ κάνη; Πρέπει νὰ πάη ἐκεῖ γιὰ τὸ Πάσχα; Ἡ σκληροτράχηλη αὐτὴ πόλι θὰ ἔχη νοιώσει κάποιο σκίρτημα στὴν ψυχή της γιὰ τὴν διδασκαλία του ἢ, ἀμετανόητη καὶ ἁμαρτωλή, θὰ ἐξακολουθῆ νὰ εἶναι δοσμένη στοὺς Φαρισαίους;

*

Τὸ πρωϊνό, λουσμένο στὸ φῶς, κάνει περισσότερο ὄμορφη τὴν Βηθανία. Ἕνα εἰρηνικὸ χαμόγελο ἁπλώνεται παντοῦ στὶς ἀσημένιες ἐλιές, στὶς πράσινες ἀμυγδαλιές, στοὺς ψηλοὺς φοίνικες...

Σήμερα, στοὺς στενοὺς δρομίσκους της, ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, φθάνουν ἄνθρωποι μὲ τὴ λαχτάρα στὰ μάτια, νὰ δοῦν οἱ ἴδιοι αὐτὸ ποὺ ἔμαθαν χθές. Θέλουν νὰ δοῦν τὸ νεκρὸ ποὺ ἀναστήθηκε καὶ θέλουν νὰ δοῦν τὸν Διδάσκαλο μὲ τὴν θεϊκὴ αὐτὴ δύναμι!

Ἡ Βηθανία εἶναι τόπος γενικοῦ προσκυνήματος. Καμμιὰ ὅμως ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις, δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήση τὸν Ἰησοῦ ἐκεῖ. Ἡ θεϊκὴ ἀποστολή του τὸν καλεῖ γιὰ τὴν πορεία πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Καὶ ὁ Κύριος δίδει ἐντολὴ γιὰ τὴν ἀναχώρησι. Ἡ Βηθανία συσωμη τὸν συνοδεύει, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Κι' ἀνάμεσά τους, οἱ δυὸ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία.

Ἡ Ἱερουσαλὴμ εἶναι ἀναστατη. Ἕνα πλῆθος κόσμου ἔχει ἐλθει γιὰ τὸ Πάσχα. Μέσα στὴν ἑορταστικὴ αὐτὴ χαρά, ἔφθασε ἀπὸ τὴ γειτονικὴ Βηθανία χθὲς ἡ εἴδησι γιὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου. Ἐνθουσιασμὸς καὶ συγκίνησι ἔχει πιάσει τὰ πλήθη.

Κατάπληξι, φόβος καὶ σύγχυσις κυριεύσε τὴν ψυχὴ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἱερατείου. Κατάπληκτοι καὶ φοβισμένοι κυττάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ μὲ ἀμηχανία ἀναρωτιοῦνται:

— Τί ποιοῦμεν; Οὗτος ὁ ἄνθρωπος πολλὰ σημεῖα ποιεῖ, ἐὰν ἀφῶμεν αὐτὸν οὕτω, πάντες πιστεύσωσιν εἰς αὐτόν.

Καὶ ὁ Καϊάφας συμπληρώνει τοὺς σατανικοὺς αὐτοὺς διαλογισμούς λέγοντας, ὅτι «μᾶς συμφέρει νὰ χαθῆ ἕνας γιὰ τὸ λαό, παρὰ ὅλο τὸ ἔθνος».

Κανένα ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ δυσάρεστα προμηνύματα δὲν σταματάει τὴν πορεία τοῦ Θεανθρώπου.

— Ἰδού, λέγει εἰς τοὺς μαθητάς του, ἀνεβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται...

Κλάδοι βαΐων ἀπὸ τοὺς φοίνικες, κλαδιὰ ἀπὸ τὶς ἀνθισμένες ἐλιὲς καὶ λουλούδια στρώνουν τὰ πλήθη στὸ δρόμο, ὅταν μαθαίνουν, ὅτι ὁ Ναζωραῖος ἔρχεται στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἕνα ἄδολο σκίρτημα χαρᾶς συγκλονίζει τὸ πλῆθος γιὰ τὸν κήρυκα τῆς νέας θρησκείας. Ἕνα μυριόστομο «Ὡσαννὰ» θὰ ἀντηχήση στὴν Ἱερουσαλήμ, καθὼς ὁ Ἰησοῦς, πάνω στὸ γαϊδουράκι του, θὰ κάμη τὴν εἴσοδο του στὴν πόλι καὶ θὰ τραβήξη γιὰ τὸ ναό.

Θὰ ἐπαληθεύση ἔτσι ἡ φωνὴ τοῦ Προφήτου, ποὺ λέγει «Μὴ φοβοῦ θύγατερ Σιών. Ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται, καθήμενος ἐπὶ πῶλου ὄνου».

Μὲ τὴν εἴσοδο αὐτὴ ἀνοίγει ἡ αὐλαία τοῦ δράματος τοῦ Θεανθρώπου.

*

Ἀλλὰ ὁ Λάζαρος, ὁ φίλος τοῦ Κυρίου, ποὺ ζῆ μιὰ δεύτερη ζωή, τί ἔγινε; Ἦταν πολὺ φυσικὸ ἡ μανία τοῦ ἱερατείου τῶν Ἰουδαίων νὰ κυνηγήση καὶ τὸ Λάζαρο. Ὁ ἁπλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος τῆς Βηθανίας πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἐξαφανισθῆ, γιατὶ καὶ μόνο ἡ παρουσία του εἶναι μιὰ διαρκὴς μαρτυρία γιὰ τὴ θεία δύναμι τοῦ Ναζωραίου, ποὺ σταυρώσαν στὸ Γολγοθᾶ.

Ὁ Λάζαρος δὲν μπόρεσε ἔτσι νὰ μείνη πολὺ στὴν Παλαιστίνη. Θέλησε νὰ φύγη μακρυὰ γιὰ νὰ γλυτώση, νὰ ζήση ἡσυχος ἀπὸ τὶς ἐπιβουλὲς καὶ τὶς συνωμοσίες τῶν Φαρισαίων. Πέρασε, λοιπόν, κρυφὰ στὴν Κύπρο. Ἐκεῖ ζῆ τώρα τὴν δευτέρα φάσι τῆς ζωῆς του.

Στὴν Κύπρο τὸν βρίσκουν οἱ Ἀπόστολοι καὶ, σύμφωνα πάντοτε μὲ τὴν παράδοσι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸν χειροτονοῦν ἀρχιερέα τοῦ Κιτίου.

Τὸ Κίτιο ἦταν μιὰ ἀρχαία πόλις τῆς Κύπρου καὶ στὴ θέσι της εἶναι χτισμένη ἡ σημερινὴ πόλις τῆς Λάρνακος. Στὴ νέα αὐτὴ πατρίδα, ζῆ ὁ Λάζαρος τριάντα περίπου χρόνια. Καὶ ἡ παράδοσις προσθέτει, ὅτι ὁ Λάζαρος κράτησε μιὰ ἀνεξήγητη σιωπὴ γιὰ τὸ τί εἶδε ἢ τὸ τί ἄκουσε στὸν Ἅδη. Αὐτὸ δὲ γιατὶ τὸ «οὐ συνεχωρήθη τελείως ἰδεῖν τὰ ἐκεῖσε» ἢ ἀφοῦ τὰ εἶδε, τὸν διέταξαν νὰ σιγήση.

Ὁ Λάζαρος πέθανε γιὰ δεύτερη φορὰ στὰ 60 ἢ 63 μ. Χ. Τὸ λείψανό του ἀνευρέθη ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Λέοντα τὸν Σοφὸ καὶ διεκομίσθη στὴν Κωνσταντινούπολι.

Ἀλλὰ ἡ ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου πῆρε τὴ θέσι της καὶ μέσα στὶς λαϊκὲς γιορτὲς καὶ παραδόσεις. Μὲ σταυροὺς καὶ λουλούδια τὰ παιδιὰ τριγυρίζουν στὰ σπίτια τῶν χωριῶν καὶ ἀπαγγέλλουν ἢ ψέλνουν τὸ γνωστὸ πο ημα «Σήμερα ἔρχεται ὁ Χριστός, ὁ ἐπουράνιος Θεός. Ἐν πόλει Βηθανίᾳ, Μάρθα κλαίει καὶ Μαρία».

Στὴν Κύπρο, μάλιστα, ὁ ἑορτασμὸς τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, συνοδεύεται ἀπὸ μιμικὲς κινήσεις. Ἡ ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου ἦλθε νὰ συνδεθῆ στενώτατα μὲ τὰ πανάρχαια ἔθιμα τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ, τὸ τραγούδια γιὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ φίλου τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἀντηχοῦν στὰ χωριά μας, φέρνουν στὰ σπίτια τὸ χαρούμενο μήνυμα τῆς αἰσιοδοξίας, τῆς Ἀνοίξεως.

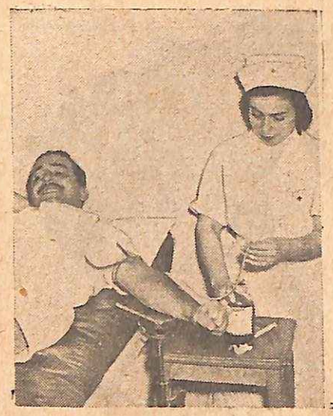
Ν. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΣ

—Θὰ ἀναστηθῇ, Μάρθα, ὁ ἀδελφός σου, τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς. Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις!...

—Λάζαρε, δεῦρο ἔξω! λέει ὁ Ἰησοῦς.

Ἐθελοντὴς αἱμοδότης προσφέρει τὸ αἷμα του γιὰ τοὺς ἀθηνεύς.

"Οταν δὲν ὑπάρχη αἷμα ΓΙΑ ΜΕΤΑΓΓΙΣΕΙΣ!...

Μερικὲς χαρακτηριστικὲς τραγωδίες

Ἡ βασίλισσα Φρειδερίκη ἡγεῖται μιᾶς μεγάλης σταυροφορίας γιὰ τὴν ἐθελοντικὴ αἱμοδοσία. Πρώτη Ἐκείνη ἔδωσε τὸ αἷμα της. Θὰ ἀκολουθήσουν πολλὲς κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας μας καὶ φυσικὰ ἕνα πλῆθος κόσμου. Ἤδη ὁ Β. Ναύσταθμος, ἔδωσε ἄφθονο αἷμα. Δίδουν ἐπίσης τὰ ἐργοστάσια. Θὰ δώση ἀκόμη ἡ κεντρικὴ Ἀγορά. Θὰ δώση ὅλος ὁ κόσμος, γιατὶ χρειάζεται αἷμα, πολὺ αἷμα. Ὅσο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῆ.

Εἴχαμε μιὰ συνομιλία μὲ τὸν εἰδικὸ γιατρὸ καὶ προϊστάμενο τοῦ τμήματος αἱμοδοσίας τοῦ Σταθμοῦ Α΄ Βοηθειῶν κ. Θόδα. Οἱ διαπιστώσεις εἶναι πράγματι, ἐκπληκτικές. Χρειαζόμαστε γιὰ τὶς καθημερινὲς ἀνάγκες τῶν νοσοκομείων μας πενῆντα κιλὰ αἷμα, δηλαδὴ περὶ τὶς 150 φιάλες τῶν τριακοσίων γραμμαρίων κι' ἔχουμε μόνον τρισάντα!

Σὲ πληθυσμὸ ὀχτὼ περίπου ἑκατομμυρίων, ποὺ ἔχει ἡ Ἑλλάς, ὑπάρχουν μόνο διακόσιοι ἐθελοντὲς αἱμοδότες. Ἡ Ἑλβετία, μὲ τέσσερα ἑκατομμύρια, ἔχει 51.000 αἱμοδότες καὶ ἡ Ὁλλανδία 80.000!...

Ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψη καταλαβαίνετε τὴ σημασία ποὺ ἔχει ἡ μεγάλη αὐτὴ σταυροφορία τῆς αἱμοδοσίας.

Εἶναι δὲ ἐκπληκτικὰ τὰ δράματα κι' οἱ τραγωδίες ποὺ συμβαίνουν καθημερινὼς στὰ διάφορα νοσοκομεῖα. Σκεφθῆτε νὰ κινδυνεύη ἕνας προσφιλής σας, νὰ πρέπη νὰ χειρουργηθῆ καὶ νὰ μὴν ὑπάρχη αἷμα γιὰ τὶς ἀπαραίτητες μεταγγίσεις. Καὶ δὲν εἶναι λίγοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὑπέκυψαν στὸ μοιραῖο, γιατὶ δὲν εἶχαν τὸ αἷμα ποὺ τοὺς χρειαζόταν.

Γιὰ γ' ἀντιληφθῆτε τὴν σοβαρότητα αὐτῆς τῆς καταστάσεως ἀναφέρουμε τὸ ἑξῆς ἐκπληκτικό, ποὺ μᾶς τὸ εἶπε ὁ γιατρὸς κ. Τρέμης: Μιὰ νέα γυναίκα εἴκοσι χρόνων, τὴν ὥρα ποὺ ἔφερνε στὸν κόσμο τὸ πρῶτο της παιδί, ἔπαθε ἀκατάσχετη αἱμορραγία. Ὁ γιατρὸς ζήτησε ἐπειγόντως αἷμα. Ἀλλὰ τῆς ὁμάδος ποὺ ἐχρειάζετο, τῆς τετάρτης, δὲν ὑπῆρχε!

Κι' ἡ νέα γυναῖκα ὑπέκυψε στὸ μοιραῖο, γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ τῆς κάμουν μετάγγισι!...

Σὲ μιὰ ἄλλη τραγικὴ περίπτωσι συνέβη τὸ ἑξῆς ποὺ ἀξίζει πράγματι ν' ἀναφερθῆ:

Ὁ γνωστὸς μαιευτὴρ κ. Πιστοφίδης χρειάστηκε νὰ κάμη καισαρικὴ τομὴ σὲ μιὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ τῆς πάρη τὸ παιδί. Ἔπρεπε ὅμως γι' αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι νὰ ὑπάρχη ἄφθονο αἷμα. Ἡ κατάστασι τῆς μητέρας ἦταν ἐξαιρετικὰ κρίσιμη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ περιμένη. Αἷμα δὲν ὑπῆρχε. Πουθενὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ὑπῆρχε τὸ αἷμα ποὺ χρειαζόταν.

Καὶ τότε ὁ κ. Πιστοφίδης ἔδωσε αὐτὸς τὸ αἷμα του. Κι' ὕστερα ἔκανε τὴν καισαρικὴ τομή, ἐνῶ ὁ γιατρὸς κ. Τρέμης ἔκαμε συγχρόνως τὴ μετάγγισι!... Ἔτσι, σώθηκε ὄχι μόνον τὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ ἡ μητέρα του.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι μιὰ ἄλλη περίπτωσι, ποὺ συνέβη σ' ἕναν γνωστὸ γιατρὸ τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅπως κι' ἄλλοι, εἶχε γεννηθῆ μ' ἕνα μόνο νεφρό. Κάποτε λοιπὸν ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ διεπιστώθη ὅτι εἶχε λίθο! Ἔπρεπε νὰ γίνη ἀφαίρεσι τοῦ λίθου αὐτοῦ ἀπὸ τὸ μοναδικὸ νεφρό. Ἐπίσης ἡ λεπτοτάτη αὐτὴ ἐγχείρησι ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ πετύχη. Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνη, χρειαζόταν ἄφθονο αἷμα. Ὁ καθηγητὴς κ. Σωφρόνης ἔκαμε τὴν ἐγχείρησι. Μέσα στὸ χειρουργεῖο ἔγιναν στὸν ἄρρωστο τρεῖς μεταγγίσεις αἵματος. Χρειάσθηκε δώδεκα μπουκάλια αἷμα. Κι' ἔπειτα ἐν συνεχείᾳ ἄλλα κι' ἄλλα!... Ὁ ἄρρωστος αὐτὸς ἄλλαξε ὀχτὼ φορὲς τὸ αἷμα του!... Σώθηκε ὅμως χάρις στὴν αὐτοθυσία τῶν γιατρῶν, τῶν νοσοκόμων καὶ τῶν αἱμοδοτῶν. Σήμερα ζῆ ἀνάμεσά μας καὶ ἐξακολουθῆ ν' ἀσκῆ εὐτυχισμένος τὸ ἐπάγγελμά του. Τὸν ἔσωσαν οἱ ἴδιοι οἱ συνάδελφοί του κι' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάση ποτέ.

Ἄλλη συγκινητικὴ περίπτωσι εἶναι σὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ δύσκολη ἐγχείρησι τῆς καρδιᾶς. Ἕνας ἄνθρωπος ὑπέφερε ἀπὸ στένωσι τῆς ἀορτῆς. Τὸ σῶμα του ἀνεπτύσσετο δυσανάλογα. Εἶχε στῆθος καὶ χέρια Ἡρακλῆ καὶ ἀτροφικὰ πόδια. Δὲν μποροῦσε ἐπίσης νὰ κάνη καμμιὰ δουλειά. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τοῦ γίνη αὐτὴ ἡ ἐξαιρετικὰ δύσκολη ἐγχείρησι.

Χρειαζόταν ὅμως ἄφθονο αἷμα γιὰ μεταγγίσεις. Τὸ νοσοκομεῖο ἔκαμε ἔκκλησι πρὸς τοὺς ἐθελοντὲς αἱμοδότες. Ἔνδεκα ἄνδρες καὶ γυναῖκες προσφέρθηκαν νὰ δώσουν μιὰ ποσότητα ἀπὸ τὸ αἷμα τους. Κι' ὅταν ἐξασφαλίσθηκε τὸ αἷμα ποὺ χρειαζόταν, ἔγινε ἡ ἐγχείρησις καὶ πέτυχε.

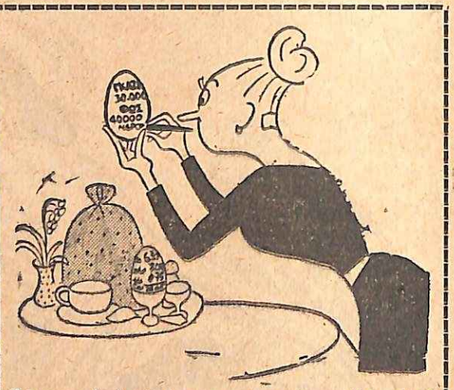
Γι' αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικῆς σημασίας ἡ σταυροφορία τῆς αἱμοδοσίας.

Μόνο ποὺ πρέπει νὰ μελετηθῆ ἡ ἑξῆς σοβαρὰ ὑπόθεσι: Νὰ ἀπαγορευθῆ μὲ νόμο ἡ πώλησι αἵματος. Μόνο τὰ Ἱδρύματα καὶ οἱ Ὀργανισμοὶ νὰ ἐνισχύουν καὶ νὰ καλύπτουν τὴν δαπάνη τῆς ἀγορᾶς του. Διαφορετικά, ὅσο πουλιέται τὸ αἷμα, οἱ ἁρμόδιοι γιατροὶ ἔχουν τὴν γνώμη ὅτι πάντοτε θὰ ὑπάρχη... ἐλλείψις.

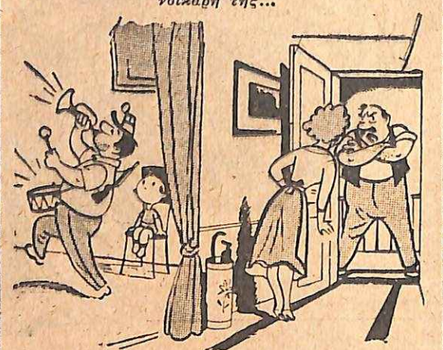
Ἄλλωστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ χρειαζόμαστε δέκα χιλιάδες αἱμοδότες γιὰ νὰ καλύψουμε τὶς ἀνάγκες παροχῆς αἵματος κι' ἔχουμε μόνο διακόσιους!...

Κι' ἐκεῖ βρίσκεται τὸ μυστικὸ κάθε τραγωδίας ποὺ ἐκτυλίσσεται καθημερινὼς σὲ πολλὰ νοσοκομεῖα καὶ ἱδρύματα, πρὸ πάντων μ' ἐκείνους ποὺ δὲν ἔχουν νὰ πληρώσουν τὸ αἷμα γιὰ τὴ μετάγγισι!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

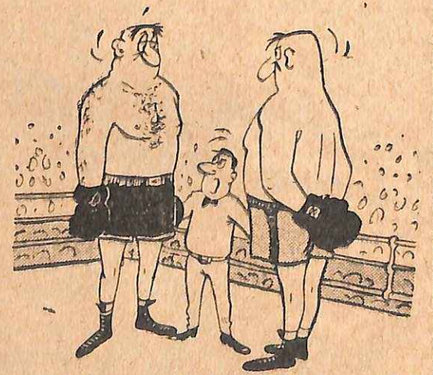
Τὰ πασχαλινὰ αὐγὰ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς γιὰ τὸ νοικάρη της...

— Πέστε σ' αὐτὸ τὸ διαβολόπαιδο τὸ γυιό σας νὰ ἡσυχάση λίγο, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ τοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα!...

— Μὲ συγχωρεῖς, Ἀλέκο... Πηγαίνω τὸν σκύλο μου περίπατο!...

— Σᾶς ὑπενθυμίζω πὼς οἱ γροθιὲς χαμηλὰ ἀπαγορεύονται. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἐδῶ!...

ΟΙ "ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ" τοῦ Πάσχα

Ἀπὸ τὰ παράξενα τῆς Βυζαντινῆς ζωῆς

Κάθε ἐποχὴ ἔχει καὶ τὰ παράξενά της. Μὰ ἡ λεγομένη «Βυζαντινὴ περίοδος» ὑπῆρξε ἀσφαλῶς ἡ πιὸ παράξενη, ἀλλὰ καὶ ἡ πιὸ «τρελλὴ» ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ ἱστορικά, τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, ξοδευόταν στὶς ἐπίσημες τελετές, στοὺς πανηγυρισμοὺς διαφόρων ἐπετείων, στοὺς μισθοὺς τῶν ποικιλωνύμων ἀξιωματούχων τῆς αὐλῆς, στὶς ἀργομισθίες τῆς αὐτοκρατορικῆς κλίκας, στοὺς ἀγῶνες τοῦ ἱπποδρόμου καὶ στὶς θηριομαχίες τῶν ἀμφιθεάτρων. Οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες συνήθιζαν, γιὰ κάθε ψύλλου πήδημα, νὰ δίδουν καὶ μιὰ δαπανηρὴ γιορτή, ποὺ στοίχιζε καὶ ἀπὸ μιὰ γενναία ἀφαίμαξι στὸ δημόσιο ταμεῖο.

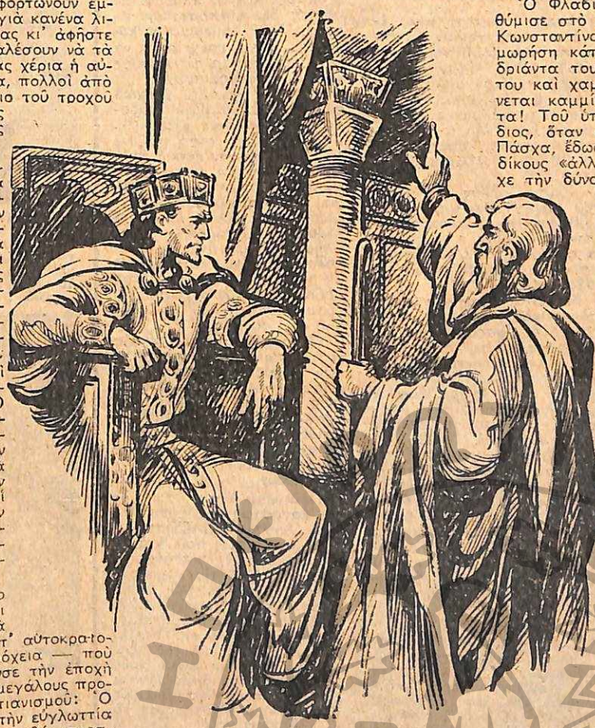
Ὁ λαὸς ὅμως, ποὺ ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα του ἔβγαιναν ὅλα αὐτὰ τὰ τεράστια ἔξοδα, ἀρχισε νὰ δυσανασχετῆ. Ἡ φορολογία καὶ τῶν πιὸ ἀσήμαντων πραγμάτων γινόταν ἀφόρητη. Ὡς πότε θὰ κρατοῦσε αὐτὸ τὸ κακό; Τότε ἀκριβῶς στὴν Ἀντιόχεια — ποὺ ἦταν πρωτεύουσα τῆς Ἀνατολῆς — παρουσιάστηκε ὁ Ἀβέρκιος Δημᾶς «ἀνὴρ ἀγνώστου καταγωγῆς ὅστις ἐκήρυττεν τὸν θεῖον λόγον εἰς διαλέκτον βαρβαρικήν». Ὅπως φαίνεται ὅμως ὁ Δημᾶς, παράλληλα μὲ τὰ κηρύγματά του, ἦταν καὶ δημεγέρτης. Γιατί, ὅπως ἀναφέρει ἕνας σύγχρονος του ἱστορικός, ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ δίδαξε στὸ λαὸ πῶς ν' ἀμύνεται ἐναντίον τῆς ἀδικίας.

—Ἀφοῦ σᾶς κλέβουν τ' ἀγαθά σας, ἔλεγε σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἄκουγαν, γιατὶ δὲν διαμαρτύρεστε; Κλεῖστε τὰ μαγαζιά σας καὶ μὴν πουλᾶτε τίποτα. Ἂς μὴ φορτώνουν ἐμπορεύματα τὰ πλεούμενά σας γιὰ κανένα λιμάνι. Κρεμάστε τὰ ἐργαλεῖα σας κι' ἀφῆστε τα ἐκεῖ, ὥσπου νὰ σᾶς παρακαλέσουν νὰ τὰ ξαναπιάσετε. Χωρὶς τὰ δικά σας χέρια ἡ αὐτοκρατορία θὰ νεκρωθῆ. Βέβαια, πολλοὶ ἀπὸ σᾶς θὰ δοκιμάσουν τὸ μαρτύριο τοῦ τροχοῦ καὶ τῆς τυφλώσεως. Μὰ κανένας ἀγώνας δὲν κερδίζεται χωρὶς θυσίες...

Τὸ κήρυγμα αὐτὸ ἦταν ἐπαναστατικὸ καὶ πρωτάκουστο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ὁ λαὸς ὅμως καταλάβε πὼς ὁ Δημᾶς δὲν εἶχε διόλου ἄδικο νὰ τοὺς προτρέπη νὰ ξεκαθαρίσουν μιὰ γιὰ πάντα τὴ θέσι τους ἀπέναντι στοὺς δυνάστες τους. Ἔτσι στὶς 26 Φεβρουαρίου τοῦ 387 «οἱ ὀχλοι τῆς Ἀντιοχείας — γράφει ὁ Παπαρρηγόπουλος — ἐξηγέρθησαν κατὰ τῶν εἰσπρακτόρων καὶ ἀφοῦ κατεδίβασαν τὰς εἰκόνας τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης, ὕβρισαν φοβερὰ τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα. Ὁ Βασιλεὺς ἦτο ὑπερβολικὰ ὀξύθυμος καὶ μόλις ἔμαθε τὰ συμβάντα, διέταξε νὰ θανατωθοῦν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς βουλευτάς, νὰ δημευθοῦν αἱ περιουσίαι πολλῶν πλουσίων, νὰ σταματήσουν αἱ διανομαὶ τοῦ σίτου εἰς τὸν λαὸν καὶ ἡ Ἀντιόχεια νὰ στερηθῆ ὅλα της τὰ προνόμια καὶ νὰ καταβιβασθῆ εἰς τὴν τάξιν ἑνὸς ἁπλοῦ χωρίου».

Φυσικὰ ἡ βία ἔφερε ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ἡ λαϊκὴ ἐξέγερσι κράτησε πολλὲς μέρες χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὴν καταστείλουν τ' αὐτοκρατορικὰ στρατεύματα. Στὴν Ἀντιόχεια — ποὺ ἦταν καὶ πατρίδα του — ζοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς μεγάλους προμάχους τοῦ ἀνατολικοῦ Χριστιανισμοῦ: Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Μὲ τὴν εὐγλωττία του καὶ τὴν καταπληκτική του πειθώ, προσπάθησε τότε νὰ πείση τὰ πλήθη ὅτι τὸ δίκηο ἦταν μὲ τὸ μέρος τους μέν, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε νὰ ἠρεμήσουν «διὰ νὰ εἰσακουσθοῦν τὰ αἰτήματά των». Ὁ λαὸς ὅμως εἶχε ἤδη κατρακυλήσει στὸν κατήφορο καὶ τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ τὸν συγκρατήση. Σιγὰ - σιγὰ μάλιστα, τὸ κακὸ ἁπλώθηκε καὶ στὶς ἄλλες ἐπαρχίες κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφτασε καὶ στὴ «Βασιλεύουσα». Ἕνα πρωῒ, μεϊκοὶ ἐργάτες τοῦ λιμανιοῦ ἀρνήθηκαν νὰ δουλέψουν, ἂν δὲν τοὺς ἐδίναν αὐξησι στὶς «ὁδολα». Ὅπως βλέπετε, ἡ ἀπεργία, ὅπως λέμε τώρα τὴν ἀρνησι ἀναλήψεως ἐργασίας, δὲν εἶναι νέο φαινόμενο).

Ὁ Θεοδόσιος, ποὺ βασίλευε τότε, κατάλαβε πὼς ἡ κατάστασι ἀντὶ νὰ καλλιτερεύη, χειροτέρευε. Σκέφτηκε λοιπὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνεργήση διαφορετικά, ἀφοῦ μὲ τὴ βία δὲν κατώρθωνε τίποτε. Κάλεσε τὴ Σύγκλητο σὲ σύσκεψι καὶ τῆς ἐπέβαλε νὰ ψηφίση ἕνα διάταγμα μὲ τὸ ὁποῖο καθιέρωνε ἑτήσιες λαϊκὲς γιορτὲς σὲ ὅλη τὴν αὐτοκρατορία. Τὰ ἔξοδα θὰ τὰ πλήρωνε τὸ δημόσιο ταμεῖο κι' ὁ λαὸς θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάζη ἐπὶ τρία μερόνυχτα, χωρὶς νὰ ἐπιβαρυνθῆ οὔτε δεκάρα. Ἡ ἔναρξι τοῦ λαϊκοῦ αὐτοῦ «παρὸς νὰ ἐπιβαρυνθῆ οὔτε δεκάρα. Ἡ ἔναρξι τοῦ λαϊκοῦ αὐτοῦ «παρὸς νὰ ἐπιβαρυνθῆ οὔτε δεκάρα. Ἡ ἔναρξι τοῦ λαϊκοῦ αὐτοῦ «πανηγυριοῦ» ὡρίστηκε γιὰ τὶς πρῶτες μεταμεσονύχτιες ὧρες τοῦ Μ. Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα.

— Ναί, βασιλῆ μου, ὁ λαὸς τῆς Ἀντιοχείας κατέβασε τὶς εἰκόνες σου! τοῦ εἶπε ὁ ἐπίσκοπος Φλαβιανός. Ἐσὺ ὅμως μπορεῖς νὰ στήσης ἄλλες...

Μόλις οἱ αὐτοκρατορικοὶ κήρυκες ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ στὶς ἐπαρχίες, γιὰ ν' ἀναγγείλουν τὴν ἀπόφασι τοῦ Θεοδοσίου, αὐτομάτως σχεδὸν ἡ ἐξέγερσι ἄρχισε νὰ ἡσυχάζη. Ὁ λαὸς διψοῦσε νὰ ζήση μερικὲς ὧρες ξένοιαστος, νὰ διασκεδάση καὶ νὰ εὐθυμήση. Μονάχα ὁ Ἀβέρκιος Δημᾶς εἶχε ἀντίθετη γνώμη ποὺ τὴν ἔλεγε στὶς λαϊκὲς συγκεντρώσεις.

— Τρελλοί! τοὺς φώναζε. Χύσατε τὸ αἷμα σας γιὰ νὰ ξαναγυρίσετε σὲ χειροτερη σκλαβιά. Μὴν πέφτετε στὴν παγίδα ποὺ σᾶς στήνουν τόσο ἐντεχνα. Μὴν ἀφήνετε τὶς θυσίες σας νὰ πάνε χαμένες. Συνεχίστε τὸν ἀγῶνα σας καὶ θὰ κερδίσετε τὴ μάχη...

Ἀλλὰ ποιὸς τὸν ἄκουγε τώρα; Ὁ Φλαβιανός, ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχείας, κατάλαβε τότε ὅτι τὸ ποίμνιό του εἶχε περισσότερες ἀρετὲς παρὰ κακίες. Θὰ μποροῦσε μὲ λίγες ὑποχωρήσεις ἐκ μέρους τῶν κυβερνώντων, νὰ ἐπανέλθη «εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τοῦ Κυρίου». Ἔφυγε λοιπὸν γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι, παρουσιάστηκε στὸ Θεοδόσιο καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὸ ἀπαράμιλλο θάρρος του:

— Ναί, βασιλιᾶ μου, ὁ λαὸς τῆς Ἀντιοχείας κατέβασε τὶς εἰκόνες σου! Ἀλλ' ἐσὺ μπορεῖς νὰ στήσης ἄλλες ἐνδοξότερες εἰκόνες. Συγχώρεσε τοὺς ἐνόχους. Ἀντὶ τῶν χαλκίνων, χρυσῶν ἢ λιθοκολλήτων εἰκόνων, θὰ στήσουν μέσα στὶς καρδιὲς τους τὸ τιμιώτερο μνημεῖο τῆς ἀρετῆς σου. Ἔτσι θ' ἀποκτήσης τόσες ζωντανὲς εἰκόνες, ὅσοι ἄνθρωποι κατοικοῦν τώρα στὴ γῆ καὶ ὅσοι θὰ ἔλθουν μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος...

Ὁ Φλαβιανός, ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ὑπενθύμισε στὸ βασιλέα τὸ παράδειγμα τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος ἐξωθούμενος νὰ τιμωρήση κάποιους ποὺ κατέστρεψαν ἕνα ἀδριάντα του, ἔβαλε τὸ χέρι στὸ πρόσωπό του καὶ χαμογελῶντας, εἶπε ὅτι δὲν αἰσθάνεται καμμία... πληγὴ ἀπὸ τὰ χτυπήματα! Τοῦ ὑπενθύμισε ἀκόμη ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὅταν κάποτε πλησίαζε ἡ γιορτὴ τοῦ Πάσχα, ἔδωσε ὄχι μονάχα χάρι στοὺς καταδίκους «ἀλλ' ἐλυπεῖτο σφόδρα, διότι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἀπολύση καὶ τοὺς ἀποθανόντας».

Ὁ Θεοδόσιος, ποὺ κατὰ βάθος ἦταν ἀγαθὸς ἄνθρωπος, συγκινήθηκε γρήγορα μὲ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἄκουσε κι' ἔδωσε τὴ συγχώρησι.

Προέτρεψε μάλιστα τὸν γέροντα ἐπίσκοπο Φλαβιανὸ νὰ ἐπιστρέψη τὸ ταχύτερο στὴν Ἀντιόχεια, γιὰ νὰ φέρη τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα στοὺς κατοίκους της πρὶν ἀπὸ τὴν ἁγία ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Ἔτσι κι' ἔγινε. Κι' ὅταν τὴ νύχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ἄρχισε τὸ τριήμερο γλέντι, ὁλόκληρη σχεδὸν ἡ αὐτοκρατορία, ἔγινε ἕνα ἀπέραντο πεδίο μεθυσμένων ἀνθρώπων, ποὺ τραγουδοῦσαν καὶ διασκέδαζαν «κατὰ βούλησιν».

Ἐπὶ τρία μερόνυχτα συνεχῶς, τὸ κρασὶ ἔρρευσε ὅπως ἕνα ποτάμι ποὺ σπάζει τὰ φράγματά του καὶ ξεχύνεται στὸν κάμπο. Γυναῖκες, ἄντρες, παιδιά, πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἔπιναν, ἔπιναν κι' εὐλογοῦσαν ὁλόψυχα «τὸ θεῖον ὄνομα τοῦ Θεοδοσίου».

Καὶ πράγμα περίεργο. Παρ' ὅλο τὸν πυρετὸ τοῦ μεθυσιοῦ, οὔτ' ἕνα ἔκτροπο δὲν παρατηρήθηκε.

Ὁ λαὸς ἦταν εὐτυχισμένος κι' εἶχε ξαναβρῆ τὸν ἑαυτό του, ἔπειτα ἀπ' τὴν σύντομη περίοδο τῆς ἐξεγέρσεώς του.

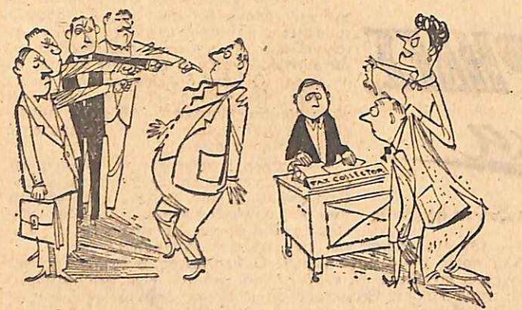
Οἱ τριήμερες αὐτὲς γιορτὲς καθιερώθηκαν σὰν κάτι τὸ ἀπαραβίαστο. Οἱ διάδοχοι τοῦ Θεοδοσίου δὲν ἀρνήθηκαν ποτὲ τὸ δικαίωμα αὐτὸ στὸ λαό. Καὶ μόνον ὅταν στὸν θρόνο τοῦ Βυζαντίου ἀνέβηκε ὁ συνετὸς αὐτοκράτορας Μανουὴλ Κομνηνός, προσπάθησε νὰ δώση διαφορετικὸ χαρακτῆρα «εἰς τὴν ἀσεβῆ ταύτην τελετὴν» ποὺ ξεσήκωνε κάθε χρόνο τὸν κάσμο στὸ πόδαρι. Ὡστόσο δὲν κατάφερε πολλὰ πράγματα.

Περιωρίσθηκε βέβαια ἀρκετὰ τὸ κακὸ τοῦ ὁμαδικοῦ μεθυσιοῦ. Ἀλλὰ τίποτε περισσότερο.

Ἔτσι ἀπὸ τότε καὶ ὡς τὴν ἅλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔβλεπε κανεὶς κάθε Πάσχα νὰ τριγυρνοῦν στοὺς δρόμους τῆς «Βασιλευούσας» πολλοὶ ἄνθρωποι φορτωμένοι μ' ἕνα ἀσκὶ στὴν πλάτη γεμάτο κρασί.

Αὐτοὶ ἦταν οἱ τελευταῖοι «μπεκρῆδες» τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας...

Τ. Β. Ι.

Οἱ τέσσερες λογιστὰ! κατήγγειλαν ὁμαδικὰ τὸν διευθυντή τους γιὰ φοροδιαφυγὴ καὶ ἡ ἀπατημένη σύζυγος κατήγγειλε τὸν ἄνδρα της καὶ εἰσέπραξε ποσοστὰ ἀπὸ τὸ πρόστιμο ποὺ τοῦ ἐπεβλήθη.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΟΡΟΙ ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Οἱ πληροφοριοδότες, ποὺ καταγγέλλουν τοὺς φοροφυγάδες καὶ εἰσπράττουν ποσοστά!...

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἐπιχειρηματίας καυχήθηκε σ' ἕνα φίλο του ὅτι κατόρθωσε νὰ ξεγελάσῃ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἐφορίας καὶ εἶχε πραγματοποιήσει τεράστια κέρδη. Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας δυὸ ἐφοριακοὶ ἔκαναν αἰφνιδιασμὸ στὸ λογιστικὰ βιβλία τοῦ ἐπιχειρηματία. Ἡ ἀπάτη του ἀνεκαλύφθη καὶ ὁ ἐπιχειρηματίας πλήρωσε τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του γιὰ νὰ ξεμπλέξῃ. Ὅσο γιὰ τὸν φίλο του — τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν πρόδωσε — εἰσέπραξε ἀπὸ τὸ κράτος μιὰν ἀμοιβὴ 45.000 δολλαρίων!..

Παρόμοιες περιπτώσεις, δὲν εἶναι καθόλου ἀσυνήθιστες στὴν Ἀμερική. Ὅσο αὐστηροὶ καὶ ἂν εἶναι οἱ νόμοι οἱ σχετικοὶ μὲ τὴν εἰσπραξὶ τῶν φόρων, πολλοὶ ἄνθρωποι κατορθώνουν νὰ κρύβουν τὰ πραγματικά τους ἔσοδα καὶ νὰ γλυτώνουν ἄλλοτε μικροὺς καὶ ἄλλοτε μεγάλους φόρους.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ὑπάρχουν εἰδικοὶ ὑπάλληλοι, ποὺ μοναδική τους ἀσχολία εἶναι νὰ ἀνακαλύπτουν τοὺς φοροφυγάδες. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτούς, ὅμως, ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη, πιὸ ἐπικίνδυνη γιὰ τοὺς φοροφυγάδες, κατηγορία ἀνθρώπων: Οἱ ἐθελοντὰι πληροφοριοδόται. Σύμφωνα μὲ τοὺς ἀμερικανικοὺς νόμους, ἂν ἕνας πολίτης ἀποκαλύψῃ στὶς ἀρχὲς μιὰ φοδοδιαφυγή, εἰσπράττει νομίμως ἕνα ὡρισμένο ποσοστὸ ἀπὸ τὸ ποσὸν ποὺ εἰσπράττει τὸ κράτος.

Κάθε χρόνο, ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις εἰσπράττει ἀπὸ φοροφυγάδες ἀρκετὰ ἑκατομμύρια δολλάρια, χάρις στὶς καταγγελίες ἐθελοντῶν πληροφοριοδοτῶν καὶ πληρώνει 500.000 περίπου δολλάρια σ' αὐτούς. Τὸ 1953, 609 Ἀμερικανοὶ πληροφοριοδότες εἰσέπραξαν 690.000 δολλάρια γιὰ τὸ λόγο αὐτό.

Τὰ ποσὰ ποὺ εἰσπράττουν οἱ πληροφοριοδότες εἶναι ἄλλοτε μικρὰ καὶ ἄλλοτε μεγάλα καὶ οἱ λόγοι ποὺ τοὺς κάνουν νὰ προδίδουν τὶς ἀπάτες τῶν ἄλλων εἶναι πολλοὶ καὶ παράδοξοι. Τὸν σπουδαιότερο ρόλο, παίζει τὶς περισσότερες φορὲς ἡ προσδοκία τοῦ κέρδους.

Τέσσερις λογιστὰι μιᾶς ἐταιρίας κατήγγειλαν ὁμαδικὰ τὸν διευθυντή τους γιὰ φοροδιαφυγή. Ὅταν ἀποδείχθηκε ὅτι εἶχαν δίκιο καὶ ὁ ἐπιχειρηματίας πλήρωσε ἀρκετὰ ἑκατομμύρια δολλάρια γιὰ νὰ ξεμπλέξῃ, οἱ τέσσερις λογιστὰι εἰσέπραξαν ἀπὸ 20.000 δολλάρια ὁ καθένας!...

Ἕνας ἄλλος λογιστής, ποὺ κατήγγειλε μιὰ παρόμοια ἀπάτη 5 ἑκατομμυρίων δολλαρίων, πρόκειται νὰ εἰσπράξῃ 80.000 δολλάρια, ὅταν ἡ ὑπόθεσις θὰ ξεκαθαριστῇ.

Δὲν εἶναι ὅμως πάντοτε ὁ χρηματικὸς πασάγων, ποὺ ἐπηρεάζει ὅσους γίνονται πληροφοριοδότες στὴν ἐφορία. Ἕνας φανατικὸς φίλος τῶν στοιχημάτων στὸν ἱππόδρομο, ποὺ ἔχασε ἀρκετὰ στὰ ἄλογα χάρις στὶς ὑποδείξεις ἑνὸς μεσίτη, θέλησε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Μὲ σοβαρὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε στὰ χέρια του, κατήγγειλε τὸν μεσίτη ὅτι δὲν ἦταν ἐν τάξει στὶς φορολογικές του ὑποχρεώσεις. Ὅταν ἀπεδείχθη ὅτι εἶχε δίκιο, ὁ «ἄτυχος» φίλιππος πῆρε ἀμοιβὴ 4.000 δολλαρίων, ποὺ τὸν ἀποζημίωσε μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὴ χασοῦρα του στὸν ἱππόδρομο.

Μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὸ Σικάγο, ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ πληρώσῃ ἀκριβότερα τὸ κρέας ποὺ ἀγόρασε, κατήγγειλε τὸν κρεοπῶλη της στὴν ἐφορία ὅτι δὲν κατέγραφε κανονικὰ ὅλες τὶς εἰσπράξεις του. Ἔτσι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐκδίκησι ποὺ πῆρε, ὅταν ὁ κρεοπῶλης καταδικάσθηκε νὰ πληρώσῃ ἕνα μεγάλο πρόστιμο, ἡ γυναίκα εἰσέπραξε καὶ 650 δολλάρια γιὰ ἀμοιβή!

Ἡ ζήλεια, ἐπίσης, εἶναι ἕνας σοβαρὸς λόγος στὶς περιπτώσεις αὐτές, ὅταν μάλιστα πρόκειται γιὰ γυναίκα. Μιὰ Ἀμερικανίδα κατήγγειλε στὴν ἐφορία τὸν ἴδιο τὸ σύζυγό της ὅτι δὲν ἦταν ἐν τάξει στὶς φορολογικές του ὑποχρεώσεις.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν δίστασε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ ἔκανε ἐπειδὴ ὁ ἄνδρας της κέρδιζε ἀρκετὰ χρήματα, ἀλλὰ τὰ ξόδευε μὲ ἄλλες γυναῖκες. Χάρις στὰ στοιχεῖα ποὺ παρουσίασε, ἀποδείχθηκε ὅτι εἶχε δίκιο καὶ ὁ ἄπιστος σύζυγος καταδικάσθηκε σὲ σοβαρὸ πρόστιμο. Ἀπὸ τὸ ποσὸν αὐτό, ἡ γυναῖκα του εἰσέπραξε 9.000 δολλάρια.

Σὲ μιὰν ἄλλη περίπτωσι, ἡ γραμματεὺς ἑνὸς ἐπιχειρηματία, ποὺ κρατοῦσε τὰ λογιστικά του βιβλία, τὸν κατήγγειλε ὡς φοροφυγάδα, ἐπειδὴ δὲν θέλησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσι γάμου ποὺ τῆς εἶχε δώσει.

Φυσικά, οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς 200.000 περίπου καταγγελίες ποὺ γίνονται κάθε χρόνο ἀποδεικνύονται ἀβάσιμες καὶ οἱ πληροφοριοδότες δὲν εἰσπράττουν τίποτε. Ἕνας Ἀμερικανὸς λογιστής, ὅμως, ἐπεχείρησε νὰ κάνῃ ἐπάγγελμα τὶς καταγγελίες γιὰ φοροδιαφυγή.

Γιὰ ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα ἐργάσθηκε διαδοχικὰ σὲ διάφορες ἑταιρίες. Στὸ διάστημα αὐτὸ μάζευε στοιχεῖα γιὰ τὴν φορολογικὴ κατάστασι τῶν ἐπιχειρήσεων ποὺ ἐργαζόταν καὶ ὕστερα τὰ μεταβίβαζε στὴν ἐφορία. Στὸ τέλος, ὅμως, οἱ ἐφοριακοὶ ὑπάλληλοι τὸν πληροφόρησαν ὅτι, ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ «ἐργάζεται» μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὑπῆρχε φόβος νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς καταχραστὴς καὶ νὰ κλεισθῇ στὴ φυλακή.

Οἱ ἀρχές, τηροῦν πάντοτε μυστικὴ τὴν ταυτότητα τῶν πληροφοριοδοτῶν τους, ἀλλὰ σὲ μερικὲς περιπτώσεις οἱ φοροφυγάδες καταρθώνουν νὰ καταλάβουν ποιὸς ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τους πρόδωσε τὰ μυστικά τους καὶ φροντίζουν νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν.

Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, ἕνας ἐργοστασιάρχης ἀπὸ τὴ Νέα Ἀγγλία ἀπέλυσε τὴ γραμματέα του, ποὺ, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ κατήγγειλε στὴν ἐφορία τὶς φορολογικές του ἀπάτες. Ὁ ἐργοστασιάρχης πλήρωσε 250.000 δολλάρια πρόστιμο, ἀλλὰ ἐκδικήθηκε τὴν πρώην γραμματέα του μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Εὗρισκε ὅλους τοὺς ἐπιχειρηματίες, ὅπου ἔπιανε δουλειὰ ἡ πρώην γραμματεύς του καὶ τοὺς ἐξιστοροῦσε τὸ τί τοῦ εἶχε κάνει. Ἔτσι ἡ κοπέλλα δὲ μποροῦσε νὰ σταθῇ σὲ μιὰ δουλειὰ γιὰ πολὺν καιρὸ καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πολιτεία, γιὰ νὰ γλυτώσῃ.

Οἱ πληροφοριοδότες τῆς ἐφορίας εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ πληρώνουν σὲ φόρους ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ ποὺ εἰσπράττουν, πρᾶγμα ποὺ τὸ κάνουν πρόθυμα γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦν μπερδεμένοι. Κάποτε, ὅμως, μιὰ γυναίκα ποὺ εἶχε εἰσπράξει 11.000 δολλάρια γιὰ πληροφορίες ποὺ εἶχε δώσει στὴν ἐφορία ἀναγκάσθηκε νὰ πληρώσῃ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ αὐτὰ σὲ πρόστιμα, γιατὶ εἶχε ξεχάσει νὰ δηλώσῃ στὴν ἐφορία τὰ κέρδη της!...

Σᾶς εὐχόμεθα
«ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ»
«ΦΕΝΤΕΛΕ»
Ἀντιπροσωπεία:
Κτενᾶ 10 - Τηλ. 22-707

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ὁ οἶκος μόδας τοῦ Ζὰκ Φάτ, καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἱδρυτοῦ του, δὲν ἔπαψε νὰ λανσάρῃ καινούργιες καὶ ἰδιόρρυθμες κρεασιόν, ὅπως τὸ ὑπερ - ἐκκεντρικὸ αὐτὸ καπέλλο καὶ ἡ ταάντα, ὅπου τὰ κλειδιὰ ἐκτελοῦν χρέη γαφνιτούρας!

ΕΞΥΠΝΟ ΣΚΥΛ!

Κάθε πρωΐ, στὶς 11.30', ὁ ἐξυπνότατος αὐτὸς σκύλος παραλαμβάνει ἀπὸ τὴν κυρία του δύο κύπελλα μὲ ζεστὸ φαγητὸ καὶ τὰ πηγαίνει στὸν κύριό του, ποὺ ἐργάζεται σ' ἕνα ἐργοστάσιο, σὲ ἀπόστασι μισῆς ὥρας ἀπὸ τὸ σπίτι του. Στὶς 12 ἀκριβῶς, ὁ σκύλος — ποὺ εἶναι πάντοτε ἐκπληκτικὰ ἀκριβὴς στὰ ραντεβοῦ του! — βρίσκεται στὸ ἐργοστάσιο καὶ περιμένει ἐκεῖ νὰ τελειώσῃ ὁ κύριός του τὸ γεῦμα του, γιὰ νὰ μεταφέρῃ καὶ πάλι στὸ σπίτι τὰ ἄδεια κύπελλα. Ὅταν ἐκτελέσῃ τὸ καθημερινὸ αὐτὸ χρέος, ἀπολαμβάνει καὶ αὐτός, σ' ἀνταμοιβὴ τοῦ κόπου του, ἕνα πλούσιο μεσημεριανὸ γεῦμα.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΕΒΔΟΜΗΣ — Ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος

Ἡ περίεργη ἱστορία του ἀπὸ τὰ παληὰ χρονικά

Ποτὲ δημιουργήθηκε ὁ θρύλος τοῦ «Περιπλανώμενου Ἰουδαίου» δὲν ξέρει κανείς. Εἶναι ὅμως βέβαιο ὅτι τὸν ἔπλασαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευαν πὼς ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ περιπλανιόταν καταραμένος ἀπὸ τὸ Θεό, ἕνας Ἰουδαῖος, ποὺ δὲν εὑρισκε ἡσυχία πουθενά.

Τὸν 13ο αἰῶνα ἡ παράδοσι αὐτὴ ἦταν τὸ θέμα συζητήσεως ὅλων τῶν Εὐρωπαίων καὶ ἰδίως τῶν Γερμανῶν, ποὺ εἶχαν ἐξέλεπτη φαντασία.

Πολλοὶ προσπάθησαν τότε ν' ἀποδείξουν ὅτι ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος ἦταν ὁ Μάλχος, ὁ ὑπηρέτης τοῦ Καϊάφα, ποὺ τοῦ εἶχε κόψει μάλιστα ὁ Πέτρος στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν τὸ αὐτί. Ἄλλοι ἰσχυρίζονταν ὅτι ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ λησταί, ποὺ σταυρώθηκαν μὲ τὸ Χριστὸ καὶ μάλιστα ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἐδλαστήμησε. Ἄλλοι πάλι ἔλεγαν πὼς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Πόντιος Πιλάτος.

Ὁ Ματθαῖος Παρί, καλόγερος ἑνὸς ἀγγλικοῦ μοναστηριοῦ, ἀναφέρει στὴ «Μεγάλη Ἱστορία» του τὰ ἑξῆς:

«Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ὡδηγήθηκε ἀπὸ τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν στὸ Πραιτώριο γιὰ νὰ δικασθῇ, ὁ Πιλάτος, ποὺ δὲν τὸν ἔκρινε ἔνοχο, εἶπε στοὺς Ἰουδαίους: «Πάρτε τον καὶ κρίνατέ τον σύμφωνα μὲ τὸ δικό σας νόμο». Οἱ Ἰουδαῖοι ὅμως ἄρχισαν νὰ φωνάζουν πὼς ἤθελαν νὰ καταδικάσῃ μόνος του τὸν Ἰησοῦ. Τότε ὁ Πιλάτος ἐλευθέρωσε τὸ Βαραββᾶ τὸ λῃστὴ καὶ παρέδωσε τὸν Ἰησοῦ στοὺς Ἰουδαίους γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν.

»Ἐκεῖνοι τὸν ἔσυραν ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὸ Πραιτώριο. Ὁ Ἰησοῦς σκόνταψε στὸ κατώφλι κι' ἔπεσε κάτω... Μὰ ὁ Καρτάφιλος, ὁ θυρωρὸς τοῦ Πραιτωρίου, τοῦ ἔδωσε τότε μιὰ κλωτσιὰ καὶ τοῦ εἶπε γελῶντας εἰρωνικά: «Κάνε πιὸ γρήγορα, Ἰησοῦ! Γιατί στάθηκες;!»

»Τότε ὁ Ἰησοῦς σήκωσε τὸ κεφάλι του, κύτταξε τὸν Καρτάφιλο αὐστηρὰ καὶ τοῦ ἀπεκρίθηκε: «Πηγαίνω... Ἐσὺ ὅμως θὰ μὲ περιμένῃς ὥσπου νὰ γυρίσω!...»

»Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὸ λόγο αὐτὸ τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Καρτάφιλος περιμένει ἀκόμη τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Ἰησοῦ, ποὺ θὰ γίνῃ κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία, περιπλανωμένος ἀπὸ χώρα σὲ χώρα.

»Ἦταν τριάντα περίπου ἐτῶν τὴν ἐποχὴ ποὺ σταυρώθηκε ὁ Χριστὸς καὶ κάθε φορὰ ποὺ συμπληρώνει καινούργια ἑκατονταετία, τὸν πιάνει μιὰ παράξενη ἀδιαθεσία, πέφτει σὲ λήθαργο καὶ ὅταν ξυπνάῃ, εἶναι πάλι τριάντα χρόνων ἄντρας, ἔτοιμος νὰ ξαναρχίσῃ τὸ ἀτέλειωτο ταξεῖδι του».

★

«Ὅπως ἀναφέρουν διάφορα παληὰ χρονικά, στὰ 1575, δυὸ εὐγενεῖς, οἱ Σουαλὼφ καὶ Ἔλσιγγερ, ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸ δοῦκα τοῦ Χολστάϊν στὴ Μαδρίτη γιὰ νὰ ζητήσουν τοὺς μισθοὺς τῶν στρατιωτῶν, ποὺ ὁ κύριός τους εἶχε δανείσει στὸ δοῦκα τῆς Ἄλβας, συνάντησαν τυχαῖα στὸ δρόμο τους τὸν αἰώνιως περιπλανώμενο Ἰουδαῖο. Ὁ τραγικὸς αὐτὸς ὁδοιπόρος μιλοῦσε τὰ ἱσπανικὰ καλύτερα καὶ ἀπὸ τὸ βασιλέα τῆς Ἱσπανίας καὶ δὲν φαινότταν καὶ πολὺ λυπημένος. Περατοῦσε σιγὰ-σιγά, ἀφηρημένος, κυττάζοντας ἀδιάφορα μπροστά του.

»Ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια πάλι, στὰ 1592, ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος παρουσιάστηκε μπρὸς στὶς πύλες τῶν τειχῶν τοῦ Στρασβούργου.

—Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; τὸν ρώτησαν οἱ φρουροὶ τῶν πυλῶν.

—Ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἀπάθεια.

—Ἀστειεύεσαι, βέβαια...

—Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μὲ καταράστηκε ὁ Κύριος, δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ κάνω ἀστεῖα!

Οἱ φρουροὶ τὸν ἄφησαν τότε νὰ μπῇ στὸ Στρασβοῦργο, ὅπου ἐκεῖνος παρουσιάστηκε στοὺς δικαστάς καὶ τοὺς εἶπε:

—Ξαναπέρασα ἀπὸ τὴν πόλι σας πρὶν ἀπὸ διακόσια χρόνια... Δὲν μπόρεσα νάρθω νωρίτερα, ἐπειδὴ τὸ δρομολόγιό μου ἤταινε πολὺ μεγάλο καὶ εἶχα νὰ περάσω ἀπὸ πολλοὺς τόπους. Σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴν καθυστέρησι...

Οἱ δικασταὶ ἔψαξαν ἀμέσως στὰ ὑπόγεια, βρήκανε τὰ παληὰ βιβλία ὅπου ἔγραφαν τὰ ὀνόματα τῶν ξένων ποὺ ἐπεσκέπτονταν τὴν πόλι τους καὶ εἶδανε ἐκεῖ γραμμένο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ περιπλανώμενου Ἰουδαίου. Τὸν ρώτησαν τότε πῶς ἤξερε τόσο καλὰ τὰ γερμανικά. Κι' ἐκεῖνος τοὺς ἀπεκρίθηκε ὅτι μόλις πατοῦσε τὸ πόδι του σὲ μιὰ χώρα, μαθαίνε ἀμέσως τὴ γλῶσσα ποὺ μιλοῦσαν σ' αὐτή.

Ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος ἔμεινε κάμποσο καιρὸ στὸ Στρασβοῦργο καί, φεύγοντας, ἐξέφρασε στοὺς ἄρχοντας τοῦ τόπου τὴ λύπη του, ποὺ δὲν θὰ τοὺς ξανάβλεπε, ἐπειδὴ τὸ ταξεῖδι του θὰ τελείωνε, ὅταν θὰ γυρνοῦσε καὶ τὶς Δυτικὲς Ἰνδίες.

—Θὰ τελειώσῃ ἐκεῖ τὸ ταξεῖδι σου; τὸν ρώτησε κάποιος.

—Ὅταν θὰ φτάσω στὶς Δυτικὲς Ἰνδίες θὰ σημάνῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία, ἀποκρίθηκε, σοβαρώτατος, ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος. Θὰ συναντηθῶ τότε μὲ τὸν Ἰησοῦ, καὶ ἡ περιοδεία μου θὰ τελειώσῃ...

Αὐτὰ λέει ἕνα παλαιὸ χρονικό, σχετικὰ μὲ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ περιπλανώμενου Ἰουδαίου στὸ Στρασβοῦργο.

★

Ὕστερ' ἀπὸ δώδεκα χρόνια ἀκριβῶς, στὰ 1604, ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος ἐμφανίσθηκε στὴ Γαλλία.

Δυὸ Γασκῶνοι εὐγενεῖς, καθὼς πήγαιναν γιὰ συναντήσουν τὸν βασιλέα Ἑρρίκο τὸν Δ' γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν μιὰ χάρι, ἀντάμωσαν στὸ δρόμο τους τὸν περιπλανώμενο Ἰουδαῖο.

—Ποιὸς εἶσαι; τὸν ρώτησαν.

—Ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος.

—Πῶς εἶπες; ξεφώνησε ὁ ἕνας.

—Μά, αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο! εἶπε ὁ ἄλλος.

Τότε, διηγεῖται ὁ Γάλλος χρονογράφος, ἔκατσαν καὶ οἱ τρεῖς τους στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ ἄρχισαν νὰ συζητοῦν γιὰ τὰ πάθη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος τοὺς διηγήθηκε τὴ ζωή του.

Ὡμολόγησε δὲ ὅτι αὐτὸς ἦταν πραγματικὰ ὁ Ἰαρτάφιλος ἡ Ἰωσὴφ ἡ Ἀχασθῆρος καὶ τοὺς ἐξιστόρησε τί τράβηξε τοὺς δέκα πέντε αὐτοὺς αἰῶνες ποὺ γυρνοῦσε ἀπὸ χώρα σὲ χώρα... Ἐννοεῖται ὅτι τοὺς μιλοῦσε σὲ ἀπταιστο γαλλική, μὲ μεσαιωνικὴ μάλιστα προφορά.

★

Ὁ σοφὸς πάλι νομομαθὴς Πιὲρ Λουδὲ ἀναφέρει στὴν «Ἱστορία τῆς πόλεως τοῦ Μπωβαί») ὅτι τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1604, ἐνῶ ἄκουγε τὴ λειτουργία στὴν ἐκκλησία τοῦ Μπωβαί, εἶδε στὸν οὐλόγυρο «ἕνα γέρο περιστοιχιζόμενο ἀπὸ πολλὰ μικρὰ παιδιά, στὰ ὁποῖα ἐξιστοροῦσε τὸ βίο καὶ τὰ πάθη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πολλοὶ γέροι ἔλεγαν πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος. Μὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε σημασία πρῶτα γιατὶ ἦταν φτωχικὰ ντυμένος κι' ἔπειτα ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ ζῇ ἕνας ἄνθρωπος τόσες χιλιάδες χρόνια! Καὶ ὅμως, ὅπως ἐξακριβώθηκε κατόπιν, αὐτὸς ἦταν ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος.

Ἡ ἐμφάνισι τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ ὁδοιπόρου στὴ Γαλλία συνέπεσε νὰ συνοδεύεται ἀπὸ δυνατὲς θύελλες καὶ ἀνεμοστρόβιλους, ποὺ γκρέμισαν τὰ καμπαναριὰ πολλῶν ἐκκλησιῶν.

★

Στὰ 1599 σημειώθηκε τὸ πέρασμα τοῦ περιπλανώμενου Ἰουδαίου ἀπὸ τὴ Βιέννη. Διευθυνόταν τότε πρὸς τὴν Πολωνία καὶ τὴ Ρωσία. Στὰ 1601 τὸν εἶδανε στὴ Λυβέκη. Στὰ 1604 ἤτανε στὸ Παρίσι. Καὶ στὰ 1613 βρισκότανε στὴν Κρακοβία καὶ στὴ Μόσχα.

Στὴ Μόσχα, κάποιος τοῦ ἔδωσε νὰ φάῃ καὶ νὰ πιῇ. Μὰ ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος ἀρνήθηκε, λέγοντας ὅτι δεκαπέντε αἰῶνες δὲν εἶχε βάλει τίποτα στὸ στόμα του.

Κατόπιν ἐξαφανίστηκε γιὰ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια. Στὰ 1633 ξαναπαρουσιάστηκε στὴ Γερμανία καὶ τράβηξε ἀμέσως γιὰ τὸ Ἀμβοῦργο. Ἐκεῖ ὅμως τὸν περίμενε μιὰ ἔκπληξι, ὅπως μᾶς λέει τὸ χρονικό. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως αὐτῆς, ποὺ ἦταν ὅλοι Ἰουδαῖοι, τοῦ ἔκαναν. θριαμβευτικὴ καὶ ἐνθουσιώδη ὑποδοχή. Μὰ ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος ποὺ εἶχε μετανιώσει πικρὰ γιὰ τὴν παληὰ ἀπάνθρωπη συμπεριφορά του, δὲν μποροῦσε νὰ βλέπῃ τοὺς συμπατριῶτες του νὰ τὸν ἐπευφημοῦν γιὰ κάτι ποὺ ἐκεῖνος τώρα καταδίκαζε.

Ἕνα σωρὸ παλαιὰ χρονικὰ μᾶς πληροφοροῦν ὅτι τὴν 22 Ἀπριλίου 1774 στὶς 6 ἡ ὥρα τὸ βράδυ, ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος πέρασε ἀπὸ τὶς Βρυξέλλες. Ἀπὸ τότε λοιπόν, ποὺ πέρασε ἀπὸ τὸ Βέλγιο, ὁ θρυλικὸς αὐτὸς ὁδοιπόρος δὲν παρουσιάστηκε σὲ καμμιὰ ἄλλη χώρα τῆς Εὐρώπης.

Οἱ φρουροὶ ἄφησαν τὸν περιπλανώμενο Ἰουδαῖο νὰ μπῇ στὸ Στρασβοῦργο...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἐμμηνοραγία καὶ ἀμηνόρροια

Ἀνωμαλίες ποὺ δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦνται

Οἱ ἀνωμαλίες τῆς ἐμμήνου ρύσεως ἀποτελοῦν κάτι τὸ πολὺ συνηθισμένο. Κάνουν δὲ τόσες καὶ τόσες γυναῖκες ν' ἀνησυχοῦν—καὶ μὲ τὸ δίκηο τους—γιατὶ ἡ φυσιολογικὴ αὐτὴ λειτουργία εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες γιὰ τὸν γυναικεῖο ὀργανισμό.

Ἡ ὑπερβολικὴ ροὴ αἵματος εἶναι ἴσως ἡ κοινότερη ἀπὸ τὶς ἀνωμαλίες αὐτές, λέγεται δὲ «ἐμμηνορραγία». Ἔτσι χαρακτηρίζεται ἡ ἐμμηνος ρύσις, ὅταν διαρκῇ πάνω ἀπὸ 5 ἡμέρες καὶ ὅταν εἶναι πολλὴ ἡ ποσότης τοῦ αἵματος (ποὺ ἔχει συνήθως τότε ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα καὶ πήζει εὐκολώτερα παρὰ συνήθως).

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ὁ γιατρὸς δὲν ἐξετάζει μόνο τὴ μήτρα ἢ τὶς ὠοθῆκες, ἀλλὰ κι' ὁλόκληρο τὸ σῶμα, καθὼς καὶ τὸ περιβάλλον καὶ τὶς συνήθειες τῆς γυναίκας. Γιατὶ ἡ θεραπεία πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογη πρὸς τὴν αἰτία ποὺ προκάλεσε τὴν αἱμορραγία, ἂν εἶναι δὲ ἀκατάλληλη μπορεῖ νὰ βλάψῃ ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ.

Ἐπὶ παραδείγματι, ὅταν ἡ ἐμμηνοραγία ὀφείλεται σὲ ὄγκο τῶν ὠοθηκῶν, γίνονται ἐνέσεις ὁρμονῶν. Ἂν ὅμως δὲν ὑπάρχη ὄγκος καὶ οἱ ὠοθῆκες λειτουργοῦν κανονικά, οἱ ἐνέσεις αὐτὲς μπορεῖ νὰ τοὺς προκαλέσουν σοβαρὲς βλάβες.

Ὁ διακεκριμένος Ἀμερικανὸς γυναικολόγος δόκτωρ Ἔρλ Χέντρικσεν μελέτησε 1.500 περιπτώσεις ἐμμηνοραγίας καὶ ταξινόμησε τὶς κυριώτερες αἰτίες τους.

Στὰ 13% τῶν περιπτώσεων, ἡ αἱμορραγία ὀφείλετο σὲ προωρινὴ διαταραχὴ τῶν ὠοθηκῶν, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ μόνη της, χωρὶς καμμιὰ εἰδικὴ θεραπεία.

Διάφορες παθήσεις τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας (ἐρεθισμὸς ἢ πολύποδες) προκάλεσαν τὴν αἱμορραγία στὰ 10% τῶν περιπτώσεων. Γιὰ τὸν ἐρεθισμὸ χρειάζεται κατάλληλη θεραπεία, γιὰ δὲ τὸν πολύποδα χειρουργικὴ ἀφαίρεσις, ἐπειτα ἀπ' τὴν ὁποία σταματοῦν πιὰ οἱ ἐμμηνοραγίες. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, ἀπὸ 91 πολύποδες ποὺ ἀφαιρέθηκαν, μόνον ἕνας ἦταν κακοήθης (καρκινώδης). Κι' ὅτι οἱ ὄγκοι αὐτοὶ παρουσιάζουν διπλασία συχνότητα στὶς γυναῖκες ποὺ δὲν ἔκαναν παιδιά.

Στὰ 7% τῶν γυναικῶν, οἱ αἱμορραγίες προέρχονταν ἀπὸ «ἰνομυώματα», καλοήθεις ὅγκους τῶν τοχωμάτων τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, ποὺ ἐπηρεάζουν τὴ λειτουργία τῶν ὠοθηκῶν, κι' ἑπομένως τὴ ροὴ αἵματος ἀπὸ τὴ μήτρα.

Διάφορες ἀνωμαλίες τῶν ὠοθηκῶν ἦσαν ὑπεύθυνες γιὰ τὶς ἐμμηνοραγίες στὰ 5% τῶν περιπτώσεων. Ἀπὸ 76 γυναῖκες τῆς ὁμάδος αὐτῆς οἱ 7 εἶχαν καρκίνο τῶν ὠοθηκῶν.

Σὲ ἄλλα 5%. προκαλοῦσε τὴν αἱμορραγία μιὰ φλόγωσις τῆς πυέλου, ποὺ ἐπηρέαζε τὴ λειτουργία τῶν ὠοθηκῶν.

Τὰ 4% τῶν γυναικῶν εἶχαν καρκίνο τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας. Ἀπὸ τὶς 57 αὐτὲς γυναῖκες, μόνον οἱ 19 εἶχαν ὑποβληθῇ προηνουμένως σὲ γυναικολογικὴ ἐξέτασι.

Στὰ 20% περίπου τῶν περιπτώσεων, δὲν βρέθηκε εἰδικὴ αἰτία τῆς αἱμορραγίας. Πιθανώτατα, γιὰ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς ἦταν ὑπεύθυνη μιὰ μεγάλη ἀναιμία (ποὺ συνοδεύεται συνήθως ἀπὸ ἐμμηνοραγία).

Τὰ 7% τῶν γυναικῶν πάθαιναν ἐμμηνοραγία ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι ψυχικῶν παραγόντων, ἐπειδὴ δηλαδὴ εἶχαν ἀκούσει πολλὰ γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι κι' εἶχαν κυριευθῇ ἀπὸ ἀγωνία μήπως τὴν πάθουν κι' αὐτές. Κάθε τοπικὴ θεραπεία εἶναι περιττὴ σὲ τέτοιες περιπτώσεις αὐθυποβολῆς.

Ἄλλα 5% εἶχαν ἐμμηνοραγίες ἀπὸ μετατόπισι τῆς μήτρας. Ὅταν ἡ κατάστασι δὲν ἦταν πολὺ προχωρημένη, διορθώθηκε ἡ θέσι τῆς μήτρας κι' οἱ αἱμορραγίες σταμάτησαν.

Σὲ 33 γυναῖκες, δὲν κατορθώθηκε νὰ βρεθῇ ἡ αἰτία ποὺ τὶς προκαλοῦσε αἱμορραγίες, καὶ μάλιστα ἀνάμεσα στὶς ἐμμήνους περιόδους. Οὔτε οἱ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις οὔτε ἡ ὁρμονοθεραπεία ὠφέλησαν καθόλου σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις.

Ἀπ' τὴν ἔρευνά του, ὁ δόκτωρ Χέντρικσεν ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀφθονη αἱμορραγία πρέπει νὰ μᾶς ἀνησυχῇ πολὺ λιγώτερο ἀπὸ τὴ μικρὴ καὶ ἀκανόνιστη (γιατὶ ἡ δεύτερη δείκνει συνήθως ἀνωμαλίες τῶν γεννητικῶν ὀργάνων). Πάντως, καμμιὰ τέτοια διαταραχὴ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραμεληθῇ.

Γενικά, ἡ ἐμμηνος ρύσις γίνεται πιὸ ἄφθονη, ὅσο πλησιάζει ἡ ὁριστικὴ διακοπὴ τῶν ἐμμήνων. Τὸ ἴδιο παρατηρεῖται κάποτε κατὰ τὴν πρώτη ἐμφάνισι αὐτῆς τῆς λειτουργίας στὰ μικρὰ κορίτσια.

Ἄλλοι παράγοντες ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἐμμηνοραγία, εἶναι ἡ ὑπερκόπωσις, οἱ κουραστικὲς σωματικὲς ἀσκήσεις καὶ ἡ δυσκοιλιότης.

Ἀντίθετες πρὸς τὴν ἐμμηνοραγία εἶναι ἡ «ἀμηνόρροια», δηλαδὴ ἡ ἐλλειψι ἐμμήνου ρύσεως, καὶ ἡ ἀνεπαρκὴς ροὴ αἵματος. Παρατηροῦνται στὰ περισσότερα κορίτσια, ὅταν πρωτοαοχίζη ἡ ἐμμηνος ρύσις.

Στὴν ἐγκυμοσύνη, σταματάει συνήθως ἡ ἐμμηνος ρύσις. Ὡστόσο, ὡρισμένες γυναῖκες, καίτοι ἐγκυες, ἔχουν κανονικὴ ἐμμηνο ρύσι στοὺς δύο ἢ τρεὶς πρώτους μῆνες — ἀναφέρονται δὲ καὶ μερικὲς περιπτώσεις ποὺ συνεχίσθηκε αὐτὸ τὸ φαινόμενο σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης.

Ἐπίσης, μετὰ τὸν τοκετό, ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει συνήθως ἐμμηνο ρύσι γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα. Ἡ διακοπὴ αὐτὴ διαρκεῖ 1—2 μῆνες γιὰ ὅσες δὲν θηλάζουν τὰ παιδιά τους, καὶ 6—7 γιὰ ὅσες τὰ θηλάζουν.

Ἕνα κορίτσι 17 ἐτῶν, ποὺ δὲν παρουσίασε ἀκόμη καθόλου ἐμμηνο ρύσι, ἔχει ἀσφαλῶς ἀμηνόρροια. Ὑπάρχουν δὲ διάφορες αἰτίες γι' αὐτό. Ὡρισμένα κορίτσια π. χ. γεννῶνται δίχως μήτρα, κι' ἄλλα—ποὺ λιγώτερα — χωρὶς ὠοθῆκες.

Ἡ ἀφαίρεσι καὶ τῶν δυὸ ὠοθηκῶν προκαλεῖ ἀμηνόρροια.

Κάποτε, ἡ ἐμμηνος ρύσις σταματάει, ἀπὸ ἕνα ἐρεθισμὸ τῆς πυέλου. Συνήθως ὅμως, ἡ αἰτία αὐτὴ προκαλεῖ ἀπεναντίας ἐμμηνοραγία.

Μιὰ ὀξεία ἀσθένεια, π. χ. πνευμονία ἢ τυφοειδὴς πυρετὸς μπορεῖ νὰ σταματήσῃ προσωρινὰ τὴν ἐμμηνο ρύσι. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ χρόνιες παθήσεις ποὺ ἐξασθενίζουν τὸν ὀργανισμὸ (φυματίωσις, διαβήτης, νεφρῖτις) καθὼς καὶ ὡρισμένες μορφὲς ἀναιμίας.

Ἡ κακὴ ὑγιεινὴ κατάστασι κι' ἡ ἐλλειψι ζωτικοτητος, ἀπὸ ἀνεπαρκῆ διατροφὴ ἢ ὑπερκόπωσι σωματικὴ ἢ πνευματική, μπορεῖ νὰ φέρουν ἀμηνόρροια.

Τὸ κλίμα εἶναι ἕνας σπουδαῖος παράγων. Μὲ μιὰ ἀλλαγὴ κλίματος, εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ σταματήσῃ προσωρινὰ ἡ ἐμμηνος ρύσις.

Τέλος, παίζει σημαντικὸ ρόλο ὁ ψυχικὸς παράγων. Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ παρουσιασθῇ προσωρινὰ ἀμηνόρροια, ὅταν ἡ γυναῖκα ὑποστῇ κάποιο δυνατὸ ψυχικὸ κλονισμό, ἢ ὅταν εἶναι ταραγμένη καὶ δυστυχισμένη.

Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ οἱ ψυχοπαθεῖς γυναῖκες ἔχουν συχνὰ ἀμηνόρροια.

Ἀλλὰ κι' ὁ φόβος τῆς ἐγκυμοσύνης, ἢ ἀντιθέτως τῆς στειρότητος, ἀρκεῖ κάποτε γιὰ νὰ σταματήσῃ τὴν ἐμμηνο ρύσι.

✿✿

Τὸ «μὴ χεῖρον»...

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ δόκτωρ Χένρι Μπρόζιν, τοῦ Ψυχιατρικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Πίτσμπουργκ, πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ κόψανε τὸ κάπνισμα, γιατὶ φοβόνταν μήπως πάθουν καρκίνο τοῦ πνεύμονος, πάχυναν ὑπερβολικὰ μέσα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς κέρδισαν ὡς 20 κιλά! Ἡ συνέπεια ὅμως αὐτὴ τῆς διακοπῆς τοῦ καπνίσματος τοὺς δημιουργεῖ ἕναν ἄλλο κίνδυνο: νὰ ζήσουν λιγώτερα χρόνια. Γιατὶ ἔχει ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ παχυσαρκία εἶναι ἐχθρὸς τῆς μακροβιότητος. Ἂν λοιπὸν πιστέψουμε τὸ δόκτορα Μπρόζιν, ἔχουμε νὰ διαλέξουμε ἀνάμεσα σὲ δυὸ κακά. Ποιὸ ὅμως εἶναι τὸ «μὴ χεῖρον» ἀπ' αὐτά; Ὁ καρκίνος ἢ ἡ ἐλάττωσι τῆς διαρκείας τῆς ζωῆς; Αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ λέει ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ...

Οἱ βιταμῖνες καὶ ἡ φυματίωσι

Ὁ δόκτωρ Σαρτορὶ παρετήρησε ὅτι ὅλοι οἱ φυματικοὶ πάσχουν ἀπὸ ἔλλειψι βιταμινῶν B1, B2 καὶ P. P. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ δίνει ἰδιαίτερη ἀξία στὴν παρατήρησί του εἶναι ὅτι ὅσο προχωρεῖ ἡ φυματίωσης ἐπεξεργασία τοσον ἐλαττώνεται καὶ ἡ ἀναλογία αὐτῶν τῶν βιταμινῶν μέσα στὸν ὀργανισμό. Ὅλα γίνονται σὰν ὁ βάκιλλος τοῦ Κὼχ νὰ διώχνη τὶς ἐν λόγω βιταμίνες ἢ, ἀντίθετα, σὰν ἡ ἀπουσία αὐτῶν τῶν βιταμινῶν ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ νὰ εὐνοῇ τὴν ἐξάπλωσι τοῦ βακίλλου τοῦ Κὼχ.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ ἡ στρεπτομυκίνη ἐξουδετερώνει τὴν ἐπίδρασι τῆς βιταμίνης B2.

Ὁ ἴκτερος θεραπεύει τοὺς ρευματισμούς;

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ κίρρωσις τοῦ ἥπατος θεραπεύει τὸν διαβήτη. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι καὶ ὁ ἴκτερος θεραπεύει τοὺς ρευματισμούς.

Οἱ σχετικὲς παρατηρήσεις χρονολογοῦνται ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας. Τελευταῖα, ὅμως, οἱ Ἰταλοὶ ἰατροὶ Ταλιαφέρο καὶ Ριζόλο χρησιμοποίησαν χολικὰ ὀξέα, ποὺ ἀφθονοῦν κατὰ τὸν ἴκτερο, γιὰ τὴ θεραπεία ρευματικῶν παθήσεων διαφόρων μορφῶν. Τὰ ἀποτελέσματα ἦταν ἱκανοποιητικά. Σὲ τρεῖς περιπτώσεις, ὁ πυρετός, οἱ πόνοι καὶ τὰ ἄλλα συμπτώματα ἐξαφανίσθηκαν ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες.

Χάπια προφυλακτικὰ γιὰ τὴν πολισμυελίτιδα

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Ἄλμπερτ Σάμπιν πιστεύει ὅτι μπορεῖ νὰ παρασκευασθῶν χάπια ποὺ θὰ προφυλάσσουν ἀπὸ τὴν πολιομυελίτιδα. Θὰ περιέχουν ἰὸν πολιομυελίτιδος, ἐξασθενημένο, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν προκαλῇ τὴν ἀσθένεια, ἀλλὰ νὰ δημιουργῇ ἀνοσία τοῦ ὀργανισμοῦ. Ὁ δόκτωρ Σάμπιν πιστεύει ὅτι ὑπάρχει καὶ στὴ φύσι μιὰ τέτοια μορφὴ ἰοῦ, ὄχι πολὺ μολυσματικοῦ. Ἔτσι ἐξηγεῖται, κατὰ τὴ γνώμη του, τὸ ὅτι ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν ἀνθρώπων ἀποκτοῦν ἀνοσία στὴν πολιομυελίτιδα, χωρὶς νὰ προσβληθοῦν ποτὲ ἀπὸ αὐτήν.

Ἔχουν γίνει ἤδη σχετικὰ πειράματα, μὲ ἐνέσεις καλλιεργημένου ἰοῦ στὸ νωτιαῖο μυελὸ πιθήκων. Ἀλλ' ὁ δόκτωρ Σάμπιν εἶπε τῆς γνώμης ὅτι τὸ ἴδιο αὐτὸ προϊὸν μπορεῖ νὰ χορηγηθῇ καὶ ἀπ' τὸ στόμα, σὲ μικρὲς ποσότητες.

ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΚΟΠΟ

Οἱ νέες σύτὲς «στολὲς» ποὺ λανσάρει ἕνα Ἰταλικὸ Ἰνστιτοῦτο καλλονῆς, θὰ ἐπιτρέπουν στὶς γυναῖκες νὰ ἀποκτήσουν ἢ νὰ διατηρήσουν μιὰ κομψὴ γραμμή. Ἡ «στολὴ» εἶναι ἀδιάβροχη, φορίεται κατάσαρκα καὶ ἡ θερμοκρασία τοῦ ὀργανισμοῦ προκαλεῖ μιὰ ἐφίδρωσι ποὺ ἀποτελεῖ τὸ καλύτερο ὅπλο γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς κυψελίτιδος. Ἡ ἐφίδρωσις βοηθεῖ τὸν ὀργανισμὸ νὰ ἀποβάλῃ τὶς τοξίνες καὶ τὸ οὐρικὸν ὀξύ, ποὺ εἶναι οἱ κύριοι πρόξενοι τῆς κυψελίτιδος.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΒΛΑΠΤΕΙ;

Ποιὲς ἀσθένειες μποροῦν νὰ μεταδοθοῦν μ' αὐτὸ

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ αὐτὴ ἡ «ὑλικὴ ἐκδήλωσι» τῆς στοργῆς, τῆς τρυφερότητος καὶ τῆς ἀγάπης μας φτάνει μπροστὰ στὸ δικαστήριο τῆς ἐπιστήμης.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀνακίνησε τελευταῖα ὁ Γάλλος ἐπιστήμων δόκτωρ Πουζέλ.

Ἕνα παλαιότερο ἰταλικὸ τετράστιχο λέει τὰ ἑξῆς γιὰ τὸ φιλί:

«Ὁ βάκιλλος βρίσκεται κάτω ἀπὸ (τὰ χείλη
ὅπως τὸ φίδι κάτω ἀπὸ τὸ ἄνθος.
Φυλάξου ἀπὸ τὸ πλάνο φιλί,
γιατὶ τὸ φιλὶ φέρνει πυρετό...»

Μόλις γεννιέται τὸ βρέφος, μᾶς λέει ἡ ἐπιστήμη, τὸ στόμα του δὲν περιέχει μικρόβια. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ κατάστασι τῆς πλήρους ἀποστειρώσεως δὲν διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ μερικὲς ὧρες. Ἔξη ὧρες μετὰ τὴ γέννησί του, ἐμφανίζονται οἱ πρῶτοι παθογόνοι κόκκοι, ποὺ εἶναι συνήθως στρεπτόκοκκοι.

Οἱ μικροοργανισμοὶ αὐτοὶ πολλαπλασιάζονται μὲ τὴν ὀδοντοφυΐα. Μέσα στὸ στόμα μας, σύμφωνα μὲ τὶς ἐκθέσεις τῶν ἰατρῶν Σεγκὲν καὶ Βιντζέντ, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς περαστικοὺς τι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς περαστικοὺς ἐπισκέπτες (ποὺ μεταφέρονται ἀπὸ τὸν ἀέρα, τὶς τροφὲς κτλ.) ὑπάρχουν ἐγκατεστημένα μόνιμα δύο εἰδῶν μικρόβια: 1) Τὰ ἀναερόβια, ἐκεῖνα, δηλαδή, ποὺ μποροῦν νὰ ζήσουν χωρὶς ὀξυγόνο. Αὐτὰ κυρίως δίνουν στὶς διαπυήσεις τῶν ὀδοντίων τὴ γνωστὴ κακοσμία τους. 2) Τὰ αερόβια, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν χωρὶς ὀξυγόνο.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ τὰ μικρόβια, ὅμως, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, ποὺ ὀφείλονται σὲ διάφορες παθολογικὲς καταστάσεις, ἐκδηλες ἢ λανθάνουσες: τύφο, δυσεντερία, ὀστρακιά, διφθερίτιδα, ἐγκεφαλονωτιαία μηνιγγίτιδα, κοκκύτη, πνευμονία κτλ. Ὁ ἰὸς τῆς πολιομυελίτιδος, ἐξ ἄλλου, ἀποβάλλεται τόσον ἀπὸ τὸ στόμα ὅσον κι' ἀπὸ τὴ μύτη. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὸν ἰὸ τῆς ἐπιδημικῆς ἐγκεφαλίτιδος. Στὸ σάλιο βρίσκονται ἐπίσης οἱ ὑποκείμενοι τῆς ἰλαρᾶς, τῆς παρωτίτιδος, τῆς γρίππης κτλ.

Ὑπάρχουν, ἐξ ἄλλου, δύο παθήσεις ἐξαιρετικὰ σοβαρές, ποὺ μποροῦν νὰ μεταδοθοῦν ἐπίσης ἀπὸ τὸ στόμα.

Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ σύφιλις.

Κατὰ τὸ πρῶτο στάδιο, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ὑπαρξη σκάρας καὶ τὸ δεύτερο, ὅταν ἀρχίζουν νὰ σχηματίζωνται οἱ πλάκες, ἡ πάθησις αὐτὴ μπορεῖ νὰ μεταδοθῇ μὲ τὸ φιλί.

Ἡ δεύτερη εἶναι ἡ φυματίωσις. Τὰ πτύελα τῶν φυματικῶν μὲ ἀνοιχτὴ φυματίωσι περιέχουν ἀναριθμήτους βακίλλους τοῦ Κὼχ. Ὑπολείμματα ἀπὸ τὰ πτύελα ἀνακατεύονται μὲ τὸ σάλιο. Ἔτσι, τὸ φιλὶ ἑνὸς φυματικοῦ μπορεῖ νὰ μεταδώσῃ τὴ φυματίωσι.

Τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνο εἶναι καὶ τὸ σάλιο τῶν κατοικιδίων ζώων, γάτας, σκύλου, κτλ. Κατὰ τὸν Γάλλο κτηνίατρο δόκτορα Μπελγκαρρίκ, οἱ σκύλοι καὶ οἱ γάτες τῶν ἐστιατορίων ἔχουν μολυνθῇ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο βάκιλλο τῆς φυματιώσεως σὲ ἀναλογία 20%. Γι' αὐτό, δὲν πρέπει νὰ τ' ἀφήνωμε νὰ μᾶς γλύφουν τὰ χέρια.

Δὲν πρέπει, τέλος, νὰ λησμονήσωμε τοὺς φορεῖς παθογόνων κόκκων. Ὑπάρχουν ἀτομα ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς ὑγείας. Τὰ ἄτομα αὐτά, ὅμως εἶναι δυνατὸν νὰ μεταφέρουν διαφόρους παθογόνους κόκκους, ὅπως τῆς διφθερίτιδος ἢ τῆς πνευμονοκοκκικῆς μηνιγγίτιδος, καὶ νὰ τοὺς μεταδώσουν μὲ τὸ φιλί.

Τὸ σάλιο εἶναι λοιπόν, βλαβερὸ γιατὶ μπορεῖ νὰ μεταδώσῃ διάφορες ἀσθένειες. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὸ φιλί, ποὺ δὲν εἶναι ποτὲ σχεδὸν «ζηρό».

Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἴμαστε δίκαιοι πρέπει ν' ἀναφέρωμε καὶ ὡρισμένες ἀρετὲς ποὺ ἔχει τὸ σάλιο.

Οἱ πληγὲς τοῦ βλεννογόνου τοῦ στόματος καὶ τῆς γλώσσης καθὼς καὶ ἐκεῖνες ποὺ δημιουργοῦνται στὰ οὐλα ἀπὸ τὰ χαλασμένα δόντια, λόγω τῆς πληθώρας τῶν μικροβίων ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ στόμα μας θάπρεπε νὰ μολύνωνται ἀκατάπαυστα καὶ νὰ μὴν κλείνουν ποτέ. Ἀλλ' ὅλοι ξέρομε ὅτι ἐπουλώνονται καί, μάλιστα, μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ σάλιο, ποὺ ἔχει, πρῶτα-πρῶτα, μιὰ μηχανικὴ ἐνέργεια. Σαρώνει στὴν κυριολεξία τὶς πληγὲς καὶ ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτὲς τοὺς παθογόνους κόκκους. Περιέχει, ἐξ ἄλλου, μιὰ γλοιώδη οὐσία, τὴν μυκίνη, ποὺ φυλακίζει τοὺς παθογόνους κόκκους καὶ δὲν τοὺς ἀφήνει ν' ἀναπτυχθοῦν.

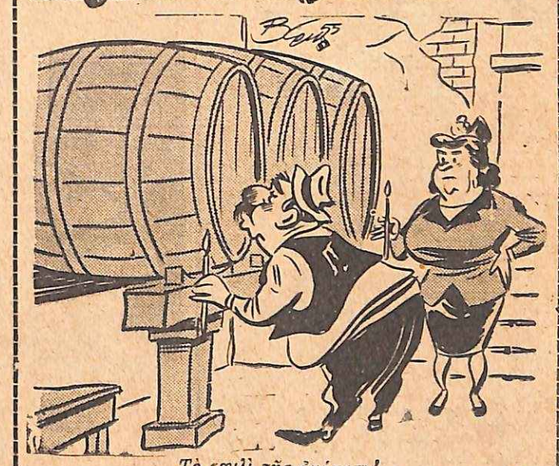
Ἀλλὰ τὸ σάλιο ἐπενεργεῖ καὶ ὡς ἀντισηπτικό, χάρις στὰ ἔνζυμα ποὺ περιέχει. Ὁ διάσημος Γερμανὸς ἐπιστήμων Ντόλντ, καθὼς τὸ ἀποδεικνύει τὸ πανεπιστήμιο τοῦ Τορίνγκεν, ἔκαμε τὸ ἀκόλουθο ἐνδιαφέρον πείραμα: Ἔβαλε μιὰ καλλιέργεια μικροβίων μέσα σὲ σάλιο καὶ μιὰ ἄλλη μέσα σὲ μιὰ ἄλλη οὐσία, ποὺ δὲν περιεῖχε κανένα ἀπὸ τὰ συστατικὰ τοῦ σάλιου. Παρατήρησε, λοιπόν, ὅτι τὰ πρῶτα δὲν ἀνεπτύχθησαν, ἐνῶ τὰ ἄλλα ἐπολλαπλασιάσθησαν ταχύτατα.

Γι' αὐτὸ πολλὰ ζῶα χρησιμοποιοῦν τὸ σάλιο γιὰ νὰ ἐπουλώνουν τὶς πληγές τους.

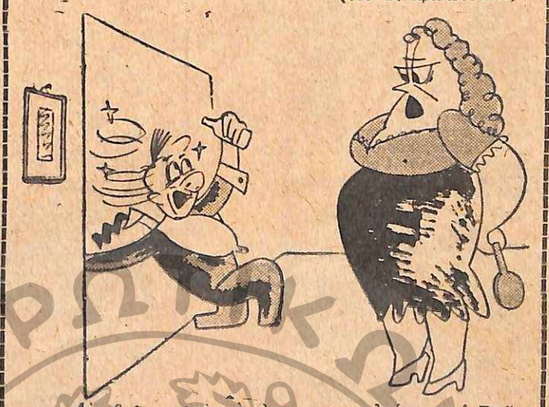
Μὲ τὴν εὐκαιρία πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι τὰ ἀντιβιωτικὰ καταστρέφουν τόσον τοὺς βλαβεροὺς μικροοργανισμοὺς ὅσον καὶ τοὺς ὠφελίμους. Εἰδικώτερα ὡς πρὸς τὸ σάλιο, καταστρέφουν τὰ χρήσιμα στοιχεῖα ποὺ περιέχει καὶ πρέπει νὰ περάσῃ ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα μετὰ τὸν τερματισμὸ τῆς χρήσεως τῶν γιὰ νὰ τὰ ἐπανακτήσῃ.

Ὅπως βλέπετε, τὸ σάλιο εἶναι καὶ ὠφέλιμο καὶ βλαβερό. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ φιλί. Ὁ δόκτωρ Πουζὲλ καταλήγει ὡς ἑξῆς: «Μ' ὅλο ποὺ εἶναι σὲ πλείστες περιπτώσεις βλαβερό, δὲν μποροῦμε νὰ καταδικάσωμε τὸ φιλί. Χωρὶς αὐτό, ἡ ἀγάπη θὰ ἔχανε ὅλη τὴν ὑπέροχη γοητεία της καὶ θὰ καταντοῦσε μιὰ κτηνώδης πρᾶξις. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ὑπάρχουν πράγματα ποὺ ξεπερνοῦν τὴν ξηρὰ λογικὴ τοῦ ἠθικολόγου καὶ τοὺς αὐστηροὺς κανόνες τοῦ ἐπιστήμονος. Ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι πάνω στὴ γῆ, ἡ ἀγάπη θὰ κυβερνᾶ κυριαρχικὰ τὸν κόσμο. Κι' ὅσο ὑπάρχει ἀγάπη τὸ φιλὶ θὰ ἀποτελῇ πάντοτε τὴν ὡραιότερη καὶ ὑπερροχώτερη ἐκδήλωσί της. Τὸ νὰ μὴν κάνωμε κατάχρησι στὰ φιλιά μας, θὰ ἦταν, λοιπόν μιὰ μάταιη συμβουλή. Μποροῦμε καὶ ἔχομε τὴν ὑποχρέωσι ὅμως, νὰ προσέξωμε σὲ ποιούς δίνωμε καὶ ἀπὸ ποιοὺς παίρνομε φιλιά. Στὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν βλέπει ἂν εἴμαστε σχολαστικοί. Εἶναι αὐτονόητο, βέβαια, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποβάλλωμε σὲ ἔλεγχο μόνον τοὺς ἄλλους. Κι ἐμεῖς ἐπίσης μπορεῖ νὰ εἴμαστε φορεῖς μικροβίων. Καὶ ἂν μέν δὲν τὸ ξέρουμε, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς μειφθῇ. Τὸ νὰ μεταδίδωμε, ὅμως, ἐν γνώσει μας στοὺς ἄλλους τὶς ἀσθένειες ἀπὸ τὶς ὁποίες πάσχομε εἶνε ἀναμφισβήτητα ἔγκλημα καί, μάλιστα, ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ποὺ ὑπάρχουν».

Γελωτοθεραπεία

Τὸ «φιλὶ τῆς ἀγάπης»!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Δὲν βρῆκα αὐγὰ γιὰ νὰ σοῦ φέρω, ἀγάπη μου! Βρῆκα ὅμως λίκερ ἀπὸ αὐγά!...

— Τί φεύγετε, μωρέ; Δὲν εἰσαστε χριστιανοί ἐσεῖς, γιὰ νὰ δώσετε τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης;...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Χαμόγελο

Παζάρια

— Πόσο κάνουν Λεβῆ δυὸ καὶ δύο;
— Τρία, κύριε...
— Πρόσεξε!
— Τριάμισυ...
— Μὰ πρόσεξε, λοιπόν!
— Τέσσερα!...

— Γιατί δὲν τὸ ἔλεγες μιὰ καὶ καλή, ἀφοῦ τὸ ἤξερες;
— Μὰ πῶς θὰ τὸ ἔλεγα; Ἔτσι, χωρίς... παζάρια;

*

Δάσκαλος: Πές μου ποιὰ εἶναι τὰ τέσσερα στοιχεῖα τῆς φύσεως;
Μαθητής: Ἡ γῆ, τὸ πῦρ, ὁ ἀήρ..
Δάσκαλος: Καὶ τὸ τέταρτο; Μὲ τί πλένουμε τὰ χέρια μας;
Μαθητὴς (θριαμβευτικά): Τὸ σαποῦνι!

*

— Τί κάνεις, κυρὰ-Κατερίνα, ὅταν σὲ δέρνῃ ὁ ἄντρας σου; Φωνάζεις;
— Τί θὰ κερδίσω, ἂν φωνάξω; Αὐτὸς εἶναι θεόκουφος...

*

Ἐκεῖνος: Ἂν ξέρατε, δεσποινίς, μὲ πόση χαρὰ θὰ πραγματοποιοῦσα τὶς ἐλάχιστες ἐπιθυμίες σας!
Ἐκείνη: Γιὰ τὶς ἐλάχιστες, τὸ πιστεύω. Τὶς ἄλλες ὅμως;...

*

Στὸ χαρτοπωλεῖο. Ὁ καταστηματάρχης λέει στὸν πελάτη:
— Ὁρίστε, κύριέ μου, μιὰ ὡραία εὐχητήρια κάρτα. Γράφει ἀπάνω: «Χίλιες εὐχὲς στὴ μόνη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα!».
— Δῶστε μου ἕξη τέτοιες...

*

Ὁ σπιτονοικοκύρης λέει στὸν ἐνοικιαστή του, ἕνα ἀπένταρο ζωγράφο:
— Γιὰ τὸ νοίκι τοῦ Φεβρουαρίου, φτιάσατε τὸ πορτραῖτο τῆς γυναίκας μου. Γιὰ τοῦ Μαρτίου, φτιάσατε τὸ δικό μου... Μπορῶ νὰ μάθω τώρα πῶς σκοπεύετε νὰ μὲ πληρώσετε γιὰ τοὺς ἑπόμενους μῆνες;
— Ἄ, δὲν βιάζομαι! Θὰ περιμένω ν' ἀποκτήσετε παιδιά...

*

Ὁ πατέρας: Πῶς συμβαίνει αὐτό; Χτὲς τὸ βράδυ ὑπῆρχαν πέντε σοκολατάκια πάνω στὸ τραπέζι καὶ σήμερα λείπουνε τὰ τρία!
Ὁ Γιωργάκης: Ἦταν τόσο σκοτάδι στὴν τραπεζαρία, ὥστε δὲν θὰ τἄδα, φαίνεται, τ' ἄλλα δυό...

*

Ὁ σπιτονοικοκύρης στὸν ὑποψήφιο ἐνοικιαστή:
— Σᾶς φαίνεται ἀκριβὸ τὸ νοίκι;... Δυὸ χιλιάδες τὸ μήνα; Μὰ κυττάχτε, λοιπόν, τί ὑπέροχη θέα θἄχετε ἀπ' τὰ παράθυρα!
— Ἀφῆστε μοῦ τὸ χίλιες πεντακόσιες, κι' ἐγὼ σᾶς δίνω τὸ λόγο μου νὰ μὴν κυττάξω ποτὲ ἀπ' τὸ παράθυρο!

*

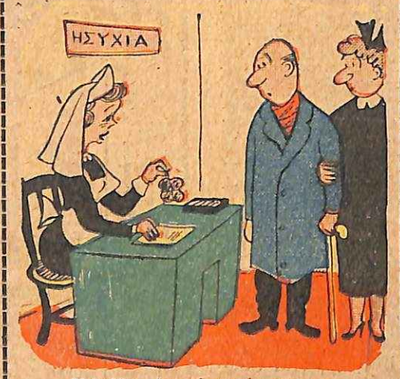
Στὸ δικαστήριο:
Ὁ πρόεδρος: Λοιπόν, κατηγορούμενε, ἔκανες τὸ ἔγκλημα ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἀναπαρέστησα τώρα;
Ὁ κατηγορούμενος: Ὄχι, κύριε πρόεδρε. Δὲν ἦταν ὅμως ἄσχημη ἡ ἰδέα σας. Μπορεῖ νὰ τὴν ἐφαρμόσω καμμιὰ ἄλλη φορά...

*

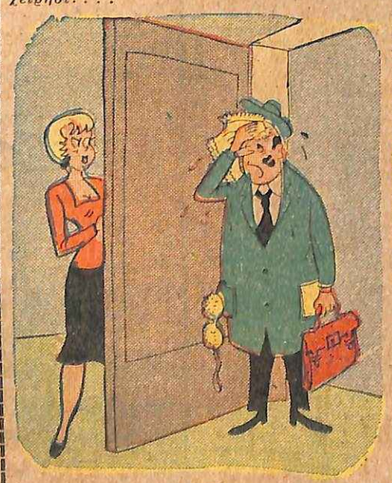
— Ἀφοῦ ἔχεις τόσο ὡραῖα βιβλία, γιατί δὲν παίρνεις μιὰ βιβλιοθήκη νὰ τὰ βάλῃς;
— Δυστυχῶς, δὲν ξέρω κανένα ποὺ νὰ δανείζῃ καὶ βιβλιοθήκες...

— Σᾶς εἶπα, κυρία μου, νὰ προσέξετε τὸ παρκέ!...

— Κι' ἐδῶ εἶνε τὸ σηκότι σας, ποὺ ξεγάσαμε νὰ τὸ βάλουμε μετὰ τὴν ἐγχείρησι!...

— Αὐτὰ τὰ συμβούλια κατάντησαν σωστὸς ἐφιάλτης!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Εἶναι καιρὸς τώρα νὰ κάνετε περμανάντ, ἂν θέλετε νἄσαστε καλοχτενισμένες στὴν ἐξοχὴ ποὺ θὰ παραθερίσετε.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι, τὸν πρῶτο μῆνα μετὰ τὴν περμανάντ, τὰ μαλλιὰ μένουν πάντα κάπως σκληρὰ καὶ στεγνωμένα. Μόνο μετὰ δυὸ ἢ τρία λουσίματα, μὲ τὰ σχετικὰ μιζανπλί, τιθασσεύονται πιὰ καὶ ὑπακούουν στὸ χτένι καὶ στὸ χέρι σας.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ κάνετε περμανάντ, μὴν ξεχάσετε ν' ἀλείψετε τὸ βράδυ τὰ μαλλιά σας μὲ ἄφθονο ἀμυγδαλόλαδο, γιὰ νὰ διατηρηθοῦν μαλακά.

Ἔχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι, ἂν τὰ μαλλιά σας εἶναι ὀξυζεναρισμένα, ὁ ἥλιος θὰ τὰ ἀποχρωματίσῃ τοπικὰ καὶ ἀντιαισθητικά. Γιὰ νὰ τὰ προφυλάξετε, φοράτε ἕνα πλατὺ καπέλλο, ψάθινο ἢ πάνινο. Κι' ὅταν πρόκειται νὰ τὰ ἐκθέσετε στὸν ἥλιο, ἀλείφετέ τα προηγουμένως μὲ μπριγιαντίνη.

Οἱ καλοὶ τρόποι στὸ θέατρο

Ἐπειδὴ πληρώσαμε εἰσιτήριο στὸ θέατρο, δὲν ἔπεται πῶς πρέπει νὰ σπρώχνουμε ὅλο τὸν κόσμο γιὰ νὰ φτάσουμε στὴ θέσι μας, νὰ φερνώμαστε ἄσχημα στὸ προσωπικό, νὰ διαταράζουμε τὴν τάξι, νὰ ἐκφράζουμε μὲ δυνατὴ φωνὴ τὴ γνώμη μας γιὰ τὸ ἔργο...

Ὅταν μιὰ συντροφιὰ βρίσκεται σ' ἕνα θεωρεῖο, οἱ κυρίες κάθονται στὶς μπροστινὲς θέσεις. Ποτὲ ἕνας εὐγενικὸς κύριος δὲν θ' ἀφίσῃ νὰ καθίσῃ πίσω του, στὸ ἴδιο θεωρεῖο, μιὰ κυρία, ἔστω καὶ ἄγνωστη.

Τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φλυαρῆτε. Μπορεῖτε μόνο νὰ ψιθυρίσετε κάποια γνώμη σας στὸ διπλανό σας.

Εἶναι ἀσυγχώρητη ἀγένεια νὰ σφυρίζετε ἢ νὰ χτυπᾶτε τὰ πόδια σας.

Οἱ γυναῖκες χειροκροτοῦν ἐλαφρὰ μονάχα, γιὰ τοὺς τύπους. Τὰ δυνατὰ χειροκροτήματα ταιριάζουν μόνο στοὺς ἄντρες.

Οἱ συνοδοὶ τῶν κυριῶν τοὺς προσφέρουν τὸ πρόγραμμα κι' ἀναψυκτικὰ στὸ διάλειμμα. Μετὰ τὴν παράστασι, φροντίζουν νὰ βροῦν ἕνα ταξί.

Μιὰ κυρία δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γελᾶ θορυβωδέστατα, σὲ μιὰ κωμωδία. Στὰ δράματα μπορεῖ νὰ δακρύσῃ λίγο, ὄχι ὅμως νὰ κλαυθμηρίζῃ διαρκῶς καὶ νὰ σκουπίζῃ ἐπιδεικτικὰ τὰ μάτια της μὲ τὸ μαντῆλι της.

Οἱ λιγώτερο εὐαίσθητοι θεαταὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εἱρωνεύωνται ἐκείνους ποὺ συγκινοῦνται πιὸ εὔκολα.

Τὸ «μαγικὸ πανί»

Ὑπάρχει ἕνα «μαγικὸ πανί», μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖτε νὰ γυαλίζετε κάθε μπρούντζο, κάθε μέταλλο, χωρὶς νὰ χρειαστῇ ν' ἀγοράσετε ἀλοιφὲς ἢ ὑγρὰ ποὺ φθείρουν, χύνονται, προκαλοῦν ζημιές...

Παίρνετε ἕνα τετράγωνο κομμάτι ἀπὸ χοντρὴ φλοκάτη πετσέτα ἢ ἀπὸ βαμβακερὴ φανέλλα, μὲ πλευρὲς 30 πόντων περίπου. Τὸ στριφώνετε ὁλόγυρα, γιὰ νὰ μὴ ξεφτάνῃ.

Βάζετε ὕστερα σ' ἕνα δοχεῖο 3 δράμια ψιλοκομένο σαπούνι καὶ τὸ διαλύετε σὲ 4—5 κουταλιὲς γλιαρὸ νερό. Προσθέτετε σιγὰ-σιγὰ 5 γραμμάρια «τριπολίτιδα γῆ», ἀνακατεύοντας συνεχῶς γιὰ νὰ μὴ σβωλιάσῃ. (Ἡ οὐσία αὐτὴ εἶναι μιὰ κιτρινοκόκκινη σκόνη, ποὺ ὑπάρχει στὰ χρωματοπωλεῖα καὶ χρησιμεύει γιὰ τὸ γυάλισμα τῶν καθρεπτῶν). Ὅταν σχηματισθῇ ἔτσι ἕνας ὁμοιογενὴς κίτρινος πολτός, βουτᾶτε μέσα τὸ ὕφασμα καὶ τὸ ζουλᾶτε γιὰ νὰ ποτισθῇ καλὰ μὲ τὸ μίγμα. Ὕστερα τ' ἁπλώνετε γιὰ νὰ στεγνώσῃ στὴ σκιά.

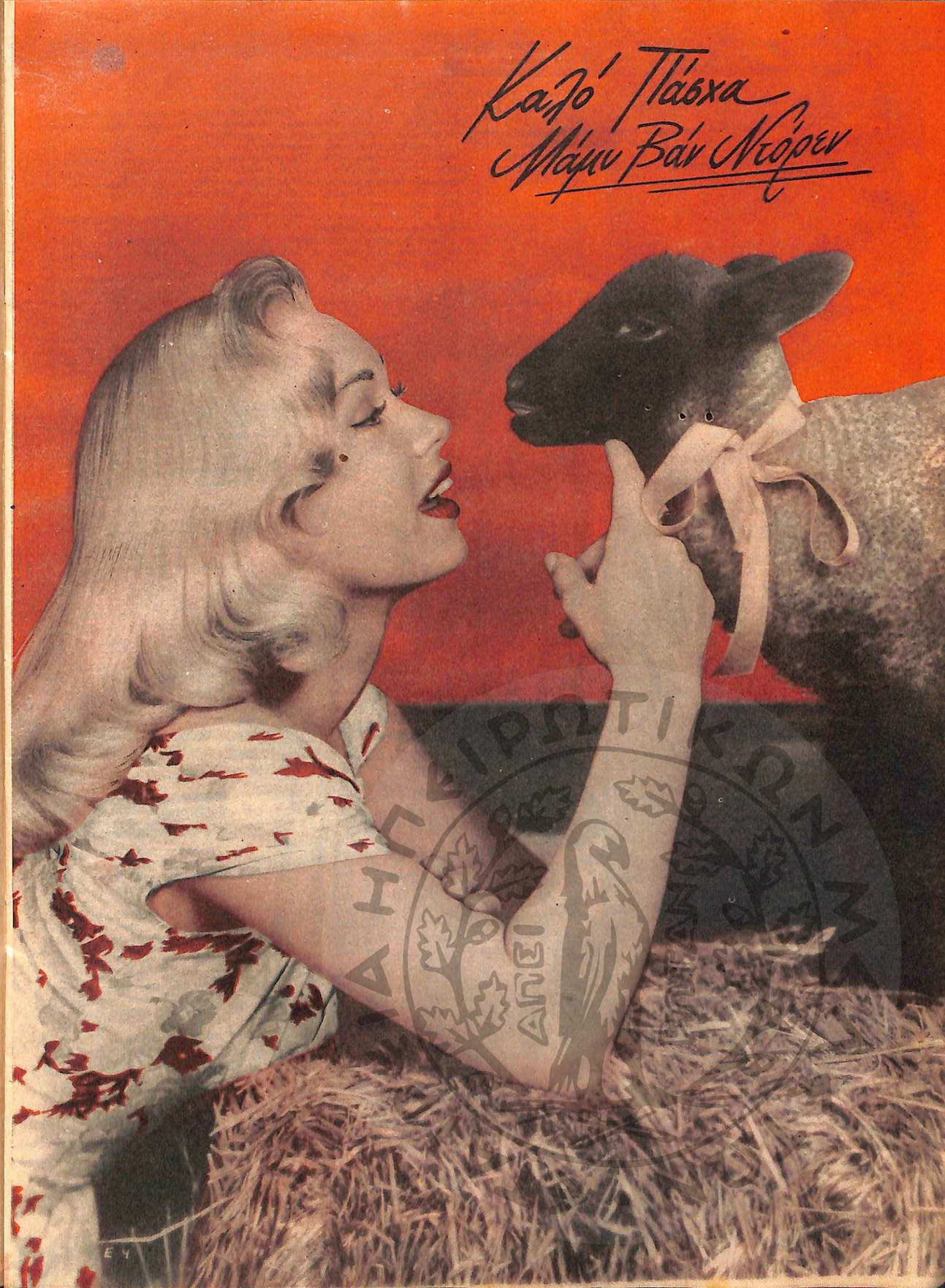
Μὲ τὸ πανὶ αὐτό, γυαλίζετε τὰ μέταλλα, χωρὶς νὰ λερώσετε τὰ χέρια σας ἢ νὰ καταστρέψετε τὸ βερνίκι γύρω ἀπ' τὸ πόμολα καὶ τὶς κλειδαριές. Τρίβετε ἁπλῶς μ' αὐτό, δυνατά, βίχως νὰ μεταχειρισθῆτε καθόλου νερό.

Φάρμακο γιὰ τοὺς κάλους

Ἕνα κοινὸ κι' ἀποτελεσματικὸ φάρμακο γιὰ τοὺς κάλους εἶναι τὰ φύλλα καὶ τὸ λουλούδια τοῦ αἰγοκλήματος. Τρίβετε δυνατὰ τοὺς κάλους σας μ' αὐτά, πρωὶ καὶ βράδυ, καὶ θὰ δῆτε πῶς θὰ θεραπευθοῦν τελείως μέσα σὲ μερικὲς βδομάδες.

Ἡ μπύρα καὶ οἱ κατσαρίδες

Γιὰ νὰ ἐξοντώσετε τὶς κατσαρίδες, σκορπίζετε σὲ διάφορα μέρη τοῦ σπιτιοῦ κουρέλια βρεγμένα μὲ μπύρα. Τὰ ἔντομα θὰ μαζευτοῦνε πάνω τους, γιατὶ λατρεύουν αὐτὸ τὸ ποτό. Ἔτσι, μπορεῖτε νὰ τὰ σκοτώσετε ὁμαδικά.

Όταν η θρησκεία χωρίζει...

Εχουν περάσει κάπου 70 χρόνια, άφότου έγινε ή πικρὴ αὐτὴ ἱστορία τοῦ ἔρωτα...

Στὴν ἀπομονωμένη καὶ ξέχωρη γειτονιὰ τῶν Ἑβραίων, στὴ Σμύρνη, ζοῦσε ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἕνας πλούσιος Ἑβραῖος, ὁ Δανιὴλ Λεβή, μὲ τὴ νεαρή του κόρη, τὴν πεντάμορφη Ραχήλ.

Σ' ὅλη τὴ Σμύρνη ἦταν ξακουσμένη ἡ ὁμορφιὰ τῆς Ἑβραιοπούλας αὐτῆς. Κι' ὅλοι οἱ νέοι, ὅσοι κάποτε, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ μόνο στιγμή, εἶχαν ἀντικρύσει τὴν ἐξαίσια μορφή της, μὲ πάθος καὶ λαχτάρα μιλοῦσαν γι' αὐτὴν καὶ τ' ὄνομά της γινόταν γλυκὸ τραγοῦδι στὰ χείλη τους.

Μὰ ὁ πατέρας της, ὁ Δανιὴλ Λεβή, ποὺ ἀντιλαμβανόταν τί ἐντύπωσι ἔκανε σ' ὅλη τὴν πολιτεία ἡ ὁμορφιὰ τῆς κόρης του, εἶχε ἀγρυπνη πάντα τὴν προσοχή του πάνω της καί, χῆρος κιόλας καθὼς ἦταν, ὅλη τὴ στοργή του κι' ὅλη τὴ φροντίδα του τὴν ἔδειχνε στὴ Ραχήλ. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν περιώριζε, ὅσο μποροῦσε, ἀπὸ φόβο μὴν τῆς τύχη κάτι κακό.

— Πρόσεχε, παιδί μου! τὴ συμβούλευε ὁλοένα. Οἱ χριστιανοὶ εἶναι ἐπιπόλαιοι! Μὴν ἀκοὺς τὰ πλανερά τους λόγια καὶ μὴ ξεγελιέσαι μὲ τὰ καμώματά τους. Ἔννοια σου, καλή μου, κι' ὅταν θάρθῃ ὁ καιρός, ἐγὼ θὰ σοῦ φέρω τὸ γαμπρό, ποὺ θάναι ἀπ' τὴ δική μας τὴ φυλὴ καὶ θ' ἀξίζῃ στὴν ὁμορφιὰ καὶ στὴν προῖκα σου! Μά, στὸ μεταξύ, στὸ ξαναλέω: Φυλάξου, μὴν μπλεχτῆς!...

Κι' ὁλοένα λάβαινε τὰ μέτρα του κι' εἶχε τέσσερα τὰ μάτια του ὁ Δανιὴλ Λεβή, γιὰ νὰ προλάβῃ κανένα κακό...

*

Μὰ τὸ «κακὸ» δὲν ἄργησε, μιὰ μέρα, νὰ ξεσπάσῃ: Ἡ ἀγάπη, ποὺ δὲν κάνει ποτὲ ξεχώρισμα ἀνάμεσα σὲ πατρίδες καὶ φυλές, σὲ ἡλικίες καὶ τάξεις, παίρνοντας τὰ δικαιώματά της, τρύπωσε, μέσ' ἀπὸ τοὺς περιορισμοὺς καὶ παρ' ὅλες τὶς ἀπαγορεύσεις τοῦ πατέρα, μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Ἑβραιοπούλας. Κι' ἔνοιωσε τότε ἡ Ραχὴλ τὴ γλυκειὰ χαρὰ τοῦ ἔρωτα, γιὰ ἕναν ἀλλόθρησκο της, χριστιανό, ἕνα νέο παλληκάρι.

Ἦταν Ἕλληνας, ἀπὸ καλὴ καὶ πλούσια οἰκογένεια τῆς Σμύρνης καὶ λεγόταν Θρασύβουλος Μανίδης. Εἶχε γυρίσει τελευταία στὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ὅπου εἶχε σπουδάσει γιατρός.

Ἡ εὐγενική του ὄψι, τὸ λαμπρό του παράστημα, ὁ ἀέρας τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ εἶχε, ἔκαναν τὴ Ραχὴλ νὰ γοητευθῇ μαζί του, ὅταν ἔτυχε νὰ συναντηθοῦν συμπτωματικὰ σ' ἕνα κατάστημα.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πρωτοκυττάχτηκαν, οἱ καρδιές τους σκίρτησαν γεμάτες λαχτάρα. Κι' ὁ καλὸς θεὸς τοῦ ἔρωτα, τάφερε σὲ λίγο πολὺ βολικά, ὥστε — μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς φίλου τοῦ Θρασύβουλου — οἱ δυὸ νέοι νὰ συναντιώνται μὲ κρυφὲς προφυλάξεις καὶ νὰ χαίρωνται τὸ τρυφερό τους αἴσθημα.

Μέσα στὶς ζεστὲς κι' εὐωδιαστὲς νύχτες τῆς Ἰωνίας, κατάφερνε ἡ Ραχήλ — ξεγελῶντας μ' ἐξυπνο τρόπο τὸν πατέρα ἢ τὴν παλιὰ παραμάνα της — νὰ κατεβαίνῃ ἀργὰ στὸ περιβόλι τους, ὅπου συναντοῦσε στὸ περίπτερο τὸν ἀγαπημένο της Ἕλληνα.

Ἀνάμεσα στὰ ψηλά, πυκνὰ δέντρα καὶ δίπλα στ' ἄφθονα λουλούδια τοῦ κήπου, ποὺ ξέχυναν ὁλόγυρα τὸ ἄρωμα τῆς καρδιᾶς τους, οἱ τρυφεροὶ ἐρωτευμένοι λίκνιζαν τὴν ἀγάπη τους, δίνοντας τρελλοὺς ὅρκους καὶ πλέκοντας ὅμορφα σχέδια γιὰ τὴν ἕνωσί τους.

— Εἶναι δική σου ἡ καρδιά μου, ἀγαπημένε μου! ἔλεγε ἡ Ραχήλ, μεθυσμένη ἀπὸ τὰ χάδια τοῦ νέου.

— Τ' ὄνειρό μου εἶναι νὰ σὲ κάνω γυναῖκα μου! τῆς ἀποκρινόταν ἐκεῖνος μὲ πάθος.

Καί, φιχταγκαλιασμένοι, μετροῦσαν στὸ διάφανό οὐρανὸ τ' ἄστρα τῆς ἀγάπης τους καὶ ξεχνιόνταν κουβεντιάζοντας γιὰ τὸ μέλλον τους.

Στὸ ζήτημα τῆς διαφορετικῆς θρησκείας τούς, ὁ Θρασύβουλος εἶχε πείσει τὴ Ραχὴλ νὰ γίνῃ χριστιανή, ὅταν θἄκαναν τὸ γάμο τους. Ἐκείνη τὸ εἶχε δεχτῆ καὶ μάλιστα — ὅπως τῆς εἶχε ἐξηγήσει ὁ καλός της — τὴ συγκινοῦσε πολὺ ἡ γεμάτη τρυφερότητα καὶ θυσία θρησκεία τοῦ ὡραίου Προφήτη τῆς Ναζαρέτ, ποὺ εἶχε ἀγάπη γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, συγγνώμη γιὰ τοὺς ἁμαρτωλούς, ἔλεος γιὰ δυστυχισμένους, συμπόνια γιὰ ὅσους πάσχουν.

— Τί καλὸς ποὺ εἶναι ὁ Χριστός! ψιθύριζε ἡ Ραχήλ, μ' ἔκστασι. Μᾶς ἀγαπάει καὶ τὸν ἀγαποῦμε!...

*

Ὅμως τὸ εἰδύλλιο τῶν δυὸ νέων στάθηκε ἄτυχο: Μιὰ νύχτα ποὺ ὁ πατέρας τῆς Ραχὴλ ἔχοντας ἀϋπνία, βγῆκε στὸν ἔξωστη πρὸς τὸ μέρος τοῦ περιβολιοῦ, νὰ ξανασάνῃ, ἄκουσε τὰ λόγια τους, ἀντιλήφθηκε τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι κάτω ἀπὸ τὴν ἀστροφεγγιὰ καὶ κατάλαβε τὴν ἀλήθεια.

— Ραχήλ! τῆς φώναξε ἔξω φρενῶν, ἐνῶ τὸ παλληκάρι βιάστηκε νὰ φύγῃ, ὅπως τοῦ σύστησε ἐπίμονα ἡ κόρη.

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ! τοῦ εἶπε. Φύγε ἐσύ, κι' ἔννοια σου! Ἐγὼ θὰ τὰ κανονίσω...

Κι' ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν πατέρα της.

— Ἄπιστο παιδί! τῆς εἶπε ὁ Δανιὴλ Λεβή, μὲ ἀφροὺς ὀργῆς στὸ στόμα. Ἔτσι, λοιπόν, προδίνεις τὸν πατέρα σου; Ἔτσι μὲ πληρώνεις, πλάσμα ἀχάριστο, γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ σοῦ εἶχα δείξει; Καὶ τολμᾶς νὰ ξεχάσῃς τὴ θρησκεία τῶν γονιῶν σου καὶ νὰ συνδεθῇς μ' ἕνα χριστιανό;...

— Πατέρα μου! ἀπάντησε μὲ συστολὴ ἡ κοπέλλα:. Συχώρεσέ με, ἂν σὲ πικραίνω. Μὰ δὲν πρέπει νὰ μὲ λὲς ἀχάριστη. Σοῦ χρωστῶ τὸ καθετὶ στὴ ζωή μου. Μὰ τὸ ἀναγνωρίζω — καὶ ξέρεις πὼς πάντα ἤμουν καλὴ κι' ὑπάκουη σὲ σένα. Ὡστόσο, ἂν ἔτυχε ν' ἀγαπήσω, ἕνα καλὸ καὶ τίμιο παλληκάρι, χριστιανό, ἄξιο κιόλας καὶ πλούσιο, αὐτὸ δὲν εἶναι κρίμα, νομίζω. Οὔτε καὶ θαρρῶ πὼς ἁμαρταίνω, μὲ τὸ νὰ βαφτιστῶ χριστιανή, γιὰ νὰ τὸν πάρω. Γιὰ τοὺς στοχαστικοὺς ἀνθρώπους, ποὺ νοιώθουν ἀγάπη καὶ συμπόνια γιὰ τὸν πλησίο τους, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ διαφορὰ θρησκείας καὶ καθένας στηρίζεται στὴν πίστι του καὶ στὴν ἀγαθή του συνείδησι, ἀναγνωρίζοντας ἕνα καὶ μόνο Θεό — μ' ὅσα ὀνόματα κι' ἂν Τὸν ποῦμε! Αὐτά, καλέ μου πατέρα, εἶχα σκοπὸ νὰ σοῦ τὰ πῶ, κι' ἂν δὲν μᾶς ἔβλεπες ἀπόψε. Καὶ σοῦ τὸ λέω καθαρὰ καὶ σταθερά: Εἶμαι ἀποφασισμένη, ἔστω κι' ἂν δὲν τὸ ἐγκρίνῃς, ν' ἀκολουθήσω αὐτὸν ποὺ διάλεξε ἡ καρδιά μου!

Τὰ θαρραλέα καὶ ξεκομμένα αὐτὰ λόγια τῆς Ραχήλ, ἔκριναν μοιραῖα καὶ τὴν τύχη της. Ὁ πατέρας της εἶδε πὼς ἦταν μάταιο νὰ τὴ μεταπείσῃ. Τὴν ἤξερε καλὰ τὴν κόρη του καὶ τοῦ ἔμοιαζε τόσο — δὲν ἄλλαζε γνώμη σ' ὅ,τι ἔκρινε πὼς ἦταν δίκαιο κι' ὀρθό.

Στάθηκε, λοιπόν, στὴ μέση τῆς κάμαρης καί, μανιασμένος, ὕψωσε τὰ χέρια του:

— Νἄσαι καταραμένη! τῆς φώναξε ἀπελπισμένα, μὲ λύσσα. Αὐτὴ σου τὴν παρακοὴ θὰ τὴν πληρώσῃς ἀκριβά! Μάρτυράς μου ὁ Ἰεχωβᾶς, θὰ τιμωρηθῇς σκληρά. Κι' σὔτε πιὰ θέλω νὰ σὲ ξέρω γιὰ κόρη μου! Καταραμένη ὀχιά!...

*

Πέρασαν δυὸ-τρεῖς ἡμέρες, χωρὶς νὰ ξαναϊδωθοῦν πατέρας καὶ κόρη. Κάθε ἑπαφή, κάθε κουβέντα, ἔλειψε μεταξύ τους, ἐνῶ γύρω στὴ Ραχὴλ σφίχτηκε ὁ κλοιὸς μιᾶς παρακολουθήσεως ἀγρυπνης καὶ τυραννικῆς. Ὁ πατέρας της εἶχε βάλει δυὸ ὑποτακτικούς του νὰ μὴ τῆς ἐπιτρέψουν τὴν παραμικρὴ μετακίνησι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Κατὰ κακὴ σύμπτωσι, ἔλειψε τὶς ἴδιες ἀκριβῶς μέρες κι' ὁ ἀγαπημένος τῆς Ραχήλ — τὸν εἶχαν καλέσει στὸ Βαληκεσέρ, νὰ ἐξετάσῃ ἕναν ἄρρωστο Τοῦρκο τσιφλικά...

Ἔτσι, λοιπόν, εἶχε ἡ κατάστασι, ὅταν μιὰ νύχτα — ἦταν ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ τῶν χριστιανῶν — ὁ Δανιὴλ Λεβὴ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του καὶ τὴν ξύπνησε ἀπότομα:

— Σήκω καὶ ντύσου! τῆς εἶπε ξερά, θυμωμένος.

Λύτὴ ὑπάκουσε σιωπηλά. Καί, σὲ λίγο, ὑποταγμένη στὴ μοῖρα της, ἀκολούθησε τὸ σκληρὸ πατέρα της.

Ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους, τὴν ἔβαλαν σ' ἕνα κλειστὸ φορεῖο, ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως, μ' ἐπικεφαλῆς τὸ Λεβὴ καὶ μὲ συνοδεία μερικῶν ἐμπίστων του.

Ὅταν ἀργότερα σταμάτησαν κάπου, ἡ Ραχήλ, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ φορεῖο, ἔνοιωσε παγερὴ ἀνατριχίλα: Βρίσκονταν μέσα στὸ βασύλλιο, ποὺ ἁπλωνόταν πίσω ἀπὸ τὸ ἐβραϊϊκο νεκροταφεῖο. Κύτταξε γύρω της καί, ἀνάμεσα στοὺς σκούρους ὄγκους τῶν δέντρων, ξεχώρισε μερικὰ λυχνάρια, ποὺ τὰ κρατοῦσαν ἄγνωστοί της, καθὼς πηγαινοέρχονταν ἐκεῖ, σὰν νὰ ἑτοίμαζαν κάποια μυστηριακὴ τελετή...

Φρικιάσματα πέρασαν ξανὰ τὸ σῶμα τῆς κόρης, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμή, τὴν πλησίασε ὁ πατέρας της. Μὲ σκοτεινὸ ὕφος, τὴν ἔπιασε δυνατὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν ὡδήγησε μπρὸς στοὺς ξένους ἐκείνους. Ἦταν 10 - 12 ἄνθρωποι, ντυμένοι ὅλοι στὰ μαῦρα καὶ στὸ κεφάλι φοροῦσαν ἄσπρα καλύμματα, ποὺ τοὺς ἔκρυβαν σχεδὸν τὰ πρόσωπα.

— Νά την, ἀδερφοί μου! τοὺς εἶπε ὁ Δανιὴλ Λεβή, σπρώχνοντας βάναυσα μπροστά τους τὴ Ραχήλ. Πάρτε την καὶ κρίνετέ τη!

— Κοπέλλα μου! εἶπε τότε ὁ πιὸ γέρος ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς φανατικούς. Ἔκανες ἔγκλημα φοβερό, ν' ἀγαπήσῃς ἕναν ἀλλόθρησκο. Ξέρεις πὼς ὅλοι, ἀπὸ αἰῶνες μᾶς κατατρέχουν καὶ μᾶς φέρνονται μὲ περιφρόνησι. Κι' ὅμως ἀγάπησες ἕνα τέτοιον καὶ γιὰ χάρι του θέλεις ν' ἀπαρνηθῇς τὴ θρησκεία τῶν προγόνων σου. Στὸν πατέρα σου ἔδειξες ἀπ' ἀρχῆς, ὅτι δὲν θέλεις ν' ἀλλάξῃς γνώμη. Μά, ξέρεις, ὅτι ἡ παρακοή, σύμφωνα μὲ τὸ Μωσαϊκό μας νόμο, θὰ σοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή, κι' εἶναι κρίμα, ἔτσι νέα κι' ὁμορφη, νὰ πεθάνῃς μὲ λιθοβολισμό...

»Λοιπόν, γιὰ στερνὴ φορά, σὲ ρωτῶ ἐγώ: Μετανοιώνεις γιὰ τὸ ἔγκλημά σου; Θέλεις νὰ ζητήσῃς συχώρεσι;

Τὰ λόγια ἦταν ἀποφασιστικά, κοφτά, ὅλο φοβέρα. Μὰ ἡ Ραχήλ, ἀκούοντάς τα, ἔνοιωσε ξαφνικὰ μιὰν ἀλλόκοτη δύναμι μέσα της, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ τοὺς πρωτινούς της φόβους. Σήκωσε, λοιπόν, περήφανα τὸ κεφάλι της κι' ἀποκρίθηκε, μὲ σταθερὴ φωνή:

— Κι' ἐγὼ σᾶς ἀπαντῶ: ὄ χ ι! Δὲν μετανοῶ, γιατὶ δὲν βρίσκω νἄναι ἔγκλημα ἡ ἀγάπη! Ναί, ἀπαρνιέμαι αὐτὴ τὴ σκληρὴ σας θρησκεία, ἀφοῦ καταδικάζει τὸ ἱερώτερο δικαίωμα τῆς καρδιᾶς. Κάνετέ μου ὅ,τι τὸ μῖσος κι' ὁ φανατισμὸς σᾶς ἐμπνέουν... Ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν θὰ μοῦ δώσῃ τὸ θάρρος νὰ ὑποφέρω ἥσυχα τὸ μαρτύριό μου!...

*

Ἔτσι πέθανε, γιὰ τὴν ἀγάπη της, ἡ ὁμορφη κι' ἀθῶα Ραχήλ, λιθοβολημένη ἀπὸ μερικοὺς φανατικοὺς καὶ τὸν πατέρα της, ποὺ εἶχε τρελλαθῇ κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὸν ἔξαλλο θυμό του.

Πέθανε τὴν ἴδια νύχτα μιᾶς Μεγάλης Παρασκευῆς, ποὺ οἱ χριστιανοὶ τῆς Σμύρνης κήδευαν στὶς ἐκκλησίες τους τὸ νεκρὸ Χριστό...

Τὸ ἀποτρόπαιο αὐτὸ ἔγκλημα, ἀποδοκιμάστηκε ἀμέσως ἀπ' ὅλους τοὺς ὁμόθρησκους τοῦ Λεβή.

Μερικοί, μάλιστα, τὸν κατήγγειλαν στὴν ἀστυνομία.

Μὰ ὁ τρελλὸς πατέρας τῆς Ραχὴλ ἔσωσε τὸ κεφάλι του, φεύγοντας κρυφὰ μιὰ νύχτα ἀπὸ τὴ Σμύρνη, μαζὶ μὲ τοὺς ἐγκληματικοὺς συνενόχους του...

Ὁ ἀγαπημένος της Ἕλληνας, ὁ γιατρὸς Θρασύβουλος Μανίδης, ὅταν γύρισε στὴ Σμύρνη καὶ ὕστερ' ἀπὸ μέρες ἀγωνίας, ἔμαθε, ἄκρες-μέσες, τὸ χαμὸ τῆς καλῆς του, ἀπαρηγόρητος καὶ ἀπεγνωσμένος, πῆρε δηλητήριο καὶ αὐτοκτόνησε.

Αὐτὸ τὸ διπλὸ τραγικὸ τέλος, εἶχε ἕνα τόσο ὡραῖο εἰδύλλιο: νὰ θυσιαστῇ στὸ φανατισμὸ τῆς θρησκείας...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Εἶναι δική σου ἡ καρδιά μου, ἀγαπημένε μου! τοῦ ἔλεγε ἡ Ραχήλ.

1 Μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴν γρίπη ποὺ τὸν εἶχε προσβάλλει, ὁ Οὐίνστων Τσῶρτσιλ ἔσπευσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ φίλο του «Ρότα», ἕνα λεοντάρι 17 χρόνων, ποὺ τοῦ χάρισαν τὸ 1944 καὶ ποὺ ὁ ἴδιος ἔχει βρίσει στὸν Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Λονδίνου. Ὅπως βλέπετε, ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργὸς προσέφερε στὸν «Ρότα» ἕνα σφαγμένο κοτόπουλο, πλησίασε δὲ τόσο κοντὰ στὸ κλουβί, ὥστε ὁ φύλακας ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ συστήσῃ νὰ ἀπομακρυνθῇ κάπως γιὰ νὰ μὴ διατρέξῃ κανένα κίνδυνο...

2 Ὁ Βιττόριο Γκάσμαν ὡς γνωστὸν χώρισε πρὸ ἔτους τὴν Σέλλεϋ Γουίντερς, ἐπειδὴ εἶχε ἐρωτευθῇ τὴν Ἄννα - Μαρία Φερέρο. Μολονότι ἐξεδόθη τὸ διαζύγιο, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι δὲν παντρεύτηκαν ἀκόμα, ἦταν ὅμως καθ' ὅλο τὸ διάστημα ἀχωρίστοι, τόσο στὴν δουλειά τους, ὅσο καὶ στὴν ἰδιωτική τους ζωή. Τώρα τὸ ζευγάρι χώρισε... ἐπαγγελματικά. Ὁ Βιττόριο παίζει τὸν «Οἰδίποδα», στὸ θέατρο «Μαντόνι» τοῦ Μιλάνου καὶ στὸ ἔργο αὐτὰ δὲν ὑπῆρχε κανένας ρόλος γιὰ τὴν Ἄννα - Μαρία Φερέρο. Ἡ τελευταία ὅμως ἐπισκέπτεται τακτικὰ τὸν Βιττόριο στὸ καμαρίνι του.

3 Οἱ Λουθηρανοὶ τῆς πόλεως Ἔντιλοτ, τῆς πολιτείας Ὀὰσαινγκτων (ΗΠΑ) ἀποφάσισαν νὰ κατεραφίσουν τὴν ἐκκλησία τους, ποὺ εἶχαν χτίσει τὸ 1884. Οἱ δισμαρτυρόμενοι τῆς πόλεως αὐτῆς ἔχουν ὅλοι πλουτήσει καὶ θέλησαν νὰ χτίσουν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναό. Στὸν ἴδιο χῶρο πρόκειται νὰ ἀνεγερθῇ κι' ἕνα μαντέρνο σχολεῖο μὲ μορφωτικὸ κινηματογράφο.

4 Στὴν Πολιτεία Μαίην τῶν ΗΠΑ ἡ Κάθριν Πάρρυ ἐξελέγη πρὸ ἡμερῶν «Βασίλισσα τῆς ἀμελέτας». Ἡ χώρα αὐτή, ποὺ βρίσκεται στὰ Β.Α. τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, φημίζεται γιὰ τὰ πτηνοτροφεῖα της, τὰ δὲ αὐγὰ τῆς πολιτεῖας Μαίην εἶναι περιζήτητα ἀπὸ τοὺς καλοφαγάδες τῆς Ἀμερικῆς, τόσο λόγο τοῦ μεγάλου μεγέθους τους, ὅσο καὶ γιὰ τὴν νοστιμάδα τους.

Η "Προπαλή Πριγκήπισσα,,

ΣΤΗΝ αγγλική αυλή, αποκαλούσαν όλοι τη μεγαλύτερη από τις κόρες του πρίγκηπος της Ουαλλίας Έδουάρδου (του μέλλοντος Έδουάρδου 7ου) αντροπαλή πριγκήπισσα.

Αλλ' όταν η Λουΐζα έφτασε στά δεκαπέντε της χρόνια, άλλαξαν, ξαφνικά, γνώμη. Γιατί αποδείχθηκε τολμηρή, θαρραλέα, πεισματάρα όσον καμμιά άλλη και πρό παντός άτίθασση.

Στο θρόνο της Αγγλίας καθόταν τότε η βασίλισσα Βικτωρία. Αύστηρή, άδυσώπητη στά ζητήματα της ήθικής, αυταρχική, είχε μεταβάλει την αυλή σ' ένα άπέραντο μοναστήρι. Την σέβονταν. Αλλά και την φοβόνταν. Αλλοίμονο σ' έκείνον που θάπεφτε στη δυσμένειά της. Είχε τέτοια ίσχυρογνωμοσύνη, που δέν ξαναγύριζε ποτέ σε μιά άπόφασι που έπαιρνε. Ο πατέρας της Λουΐζας, ο μέλλων Έδουάρδος 7ος, κυριεύονταν από ένα αίσθημα άγωνίας όταν έμφανιζόταν μπροστά της. Η μόνη που φαινόταν πως δέν λογάριαζε τήν αύστηρή βασίλισσα ήταν η μικρή πριγκήπισσα.

Την έποχή έκείνη, στην αγγλική αύλή έπικρατούσε η μόδα των αγερμανικών συνοικεσίων». Η βασίλισσα Βικτωρία ήταν τόσο πολύ ένθουσιασμένη από το γάμο της με τον πρίγκηπα Αλβέρτο, που ήθελε να παντρέψη όλες τίς Αγγλίδες πριγκήπισσες μέ Γερμανούς. Είχε δώσει την πρωτότοκη κόρη της Αδελαΐδα - Μαρία - Λουΐζα, στον αύτοκράτορα της Γερμανίας Φρειδερίκο 3ο και την κόρη του Γεωργίου 3ου, στον βασιληά της Βυρτεμβέργης. Ήταν τώρα η σειρά της Λουΐζας. Κοί, φυσικά, η γιαγιά της την προώριζε κι' αύτην γιά κάποιον Γερμανό ήγεμόνα.

Κάθε τόσο, κάποιος Γερμανός διάδοχος θρόνου ή πρίγκηπας έφτανε στο Λονδίνο, σταλμένος από τον Φρειδερίκο 3ο. Η βασίλισσα Βικτωρία τον δεχόταν μέ χαρά και τον ένθάρρυνε όσο της το έπέτρεπε η βασιλική άξιοπρέπειά της. Αλλά τά πράγματα χαλούσαν από τη στιγμή που ό υποψήφιος γαμβρός έμφανιζόταν μπροστά στη Λουΐζα. Η μικρή πριγκήπισσα, που δέν συμπαθούσε τούς Γερμανούς, τού έδινε άμέσως νά καταλάβη πώς δέν έπρεπε νά έλπίζη τίποτε. Κάποτε, ένας από τούς υποψηφίους τόλμησε νά της πή:

—Αλλ' η βασίλισσα μέ άφησε νά έννοήσω ότι θά έστέργατε σ' αύτό τό γάμο...

—Ω, η βασίλισσα! άπάντησε μ' ένα μορφασμό η Λουΐζα.

Και τό είπε τόσο δυνατά που την άκουσε η Βικτωρία. Η βασίλισσα, άγανακτισμένη, κάλεσε άμέσως τον Έδουάρδο.

—Η κόρη σας, του είπε αύστηρά, είναι άνάγωγη. Αύτή, λοιπόν, την άνατροφή της δώσατε;... Επιθυμώ νά την βάλετε σέ πειθαρχία... Και άμέσως...

—Θά κάμω ό,τι μπορώ, της υποσχέθηκε τρέμοντας ό διάδοχος του θρόνου.

Αλλ' ο Έδουάρδος είχε μεγάλη άδυναμία στη Λουΐζα, που ό χαρακτήρας της έμοιαζε πολύ μέ τον δικό του, και περιωρίστηκε σέ μερικές άνώδυνες συστάσεις.

Και η Λουΐζα έπίσης άγαπούσε πολύ τον πατέρα της κι' εύρισκε μεγάλη εύχαρίστησι στή συντροφιά του. Τον συνώδευε στά κυνήγια του και στίς θαλάσσιες έκδρομές του και πολλές φορές Έπαιρνε μέρος στά πολυτελή συμπόσια που έδινε στο άνάκτορό του και που έξώργιζαν πάντα τη μητέρα του.

Οί φίλοι του Έδουάρδου, δέν ήταν νέοι. Αλλ' ήξεραν όλοι νά χαίρωνται τη ζωή κι' άντιπαθούσαν την υπακρισία. Στο άνάκτορο του πρίγκηπος της Ουαλλίας έπικρατούσε ένα άληθινό πνεύμα φιλελευθερισμού. Δέν υπήρχε έκεί ή βαρειά άτμόσφαιρα της αύλης μέ την άλύγιστη έθιμοτυπία και τίς μονότονες και άνιαρές συζητήσεις.

Ανάμεσα στούς φίλους του Έδουάρδου, ήταν κι' ο Σκωτσέζος κόμης του Φάϊφ, που ή άρρενωπή έμφάνισί του, ό μονολιθικός σχεδόν χαρακτήρας του και οί φιλελεύθερες ίδέες του, είχαν κάμει έξαιρετική έντύπωσι στη μικρή Λουΐζα. Τον ξεχώριζε από όλους τους φίλους του πατέρα της και της άρεσε νά κάνη μαζί του μακρυνούς περιπάτους στην έξοχή, άλλοτε μέ άλογο κι' άλλοτε πεζή.

Έτσι, σιγά - σιγά, ένα τρυφερό είδύλλιο άναπτύχθηκε μεταξύ τους. Η Λουΐζα ήταν τότε είκοσι χρόνων, ένώ ό Φάϊφ είχε κλείσει τά σαράντα. Αλλ' η διαφορά αύτη της ήλικίας δέν στάθηκε έμπόδιο στην άγάπη τους.

Ο Έδουάρδος, ό πατέρας της Λουΐζας, είδε μέ πολλή συμπάθεια αύτό τό είδύλλιο, γιατί είχε την πεποίθησι ότι ή κόρη του κι' ο Σκωτσέζος φίλος του θά Εφτιαναν ένα πολύ ταιριασμένο άντρόγυνο. Το ζήτημα ήταν, όμως, τί θά Έλεγε γι' αύτό η βασίλισσα Βικτωρία.

—Η βασίλισσα δέν έχει κανένα δικαίωμα πάνω στήν καρδιά μου, είπε η Λουΐζα στόν πατέρα της.

Ο κόμης του Φάϊφ ήταν ένας εύγενής δεύτερης ή τρίτης σειράς κι' αύτό έκανε τον Εδουάρδο διστακτικό. Διάλεξε, ώστόσο, μιά μέρα που η βασίλισσα φαινόταν εύδιάθετη γιά νά την βολιδοσκοπήση. Αλλά συνάντησε την άρνησί της.

—Ο γάμος αύτός είναι άδύνατος, του είπε. Η πριγκήπισσα μπορεί αύριο νά κληθή στο θρόνο της Αγγλίας. Φαντάζεσθε, λοιπόν, ότι ό άγγλικός λαός θ' άνεχθή έναν άσήμαντο Άγγλο λόρδο γιά σύζυγο της βασίλισσάς του;

Τά λόγια αύτά, όμως, δέν έκαμαν καμμιά έντύπωσι στη Λουΐζα.

—Η βασίλισσα δέν έχει κανένα δικαίωμα πάνω στην καρδιά μου, είπε στον πατέρα της, που της μετέφερε αύτή την άπάντησι.

Κι' ο κόμης του Φάϊφ έπίσης, μ' όλο που ήξερε την ίσχυρογνωμία της Βικτωρίας, δέν άπελπίσθηκε. Ζήτησε τουναντίον νά την ίδη σέ ίδιαίτερη άκρόασι.

—Τί έχετε νά μου πήτε που νά μην το ξέρω; τον ρώτησε άπότομα η βασίλισσα όταν παρουσιάστηκε μπροστά της.

—Το μόνο που έχω νά πώ στη μεγαλειότητά σας, της άπάντησε χωρίς νά ταραχθή, είναι ότι άγαπώ την πριγκήπισσα κι' ότι δέν έχω άλλον πόθο άπό το νά την κάμω εύτυχισμένη. Η άρνησί σας νά συγκατατεθήτε στο γάμο μας θά μάς κάμη και τούς δύο δυστυχισμένους.

—Θέλετε νά πήτε πώς η άμυαλη έγγονή σας άγαπάει; ρώτησε η Βικτωρία.

Ο κόμης του Φάϊφ γονάτισε μπροστά της.

—Η μεγαλειότης σας, άπάντησε, κρατάει την τύχη μας στά χέρια της. Δέν πρέπει, όμως, νά μάς κρίνετε σάν βασίλισσα, άλλά σάν γυναίκα.

Της μίλησε κατόπιν μέ τόση θέρμη, που η Βικτωρία άρχισε νά κλονίζεται.

—Δέν μπορώ, του είπε στό τέλος, νά έγκρίνω αύτό το γάμο. Μέ πείσατε, όμως, νά τον άνεχθώ.

Ήταν κι' αύτό μιά νίκη.

Μόλις η είδησι γιά το σχεδιαζόμενο γάμο έφτασε στη Γερμανία, ό αύτοκράτωρ Φρειδερίκος έτρεξε άμέσως στο Λονδίνο, σέρνοντας πίσω του μιά πολυάριθμη άκολουθία από συμβούλους.

—Αύτός ό γάμος καταρρίπτει το γόητρο της βασιλικής οίκογενείας, φώναξε στην πεθερά του. Άπορώ πώς τον έγκρίνατε...

—Δέν τον ένέκρινα.

—Αλλά τότε;

—Η έγγονή μου έχει το δικαίωμα νά είναι εύτυχισμένη, άπάντησε η βασίλισσα. Αν νομίζη ότι θά βρή την εύτυχία κοντά στον κόμητα του Φάϊφ, ός τον παντρευτή. Δέν θέλω νά την έμποδίσω.

Ο Φρειδερίκος 3ος έφυγε άπρακτος.

Αλλά κι' η κοινή γνώμη είχε έξεγερθή επίσης. Ο κόμης του Φάϊφ, έλεγαν οί φήμες, θέλει νά βάλη τά παιδιά του στο θρόνο της Αγγλίας.

Οί φήμες αύτές έλύπησαν τον Σκωτσέζο εύπατρίδη. Γιά ν' αποδείξη πόσο ήταν άστήρικτες, δήλωσε τότε ότι δέν θά νυμπαρητείτο από τά δικαιώματά της πάνω στο θρόνο της Αγγλίας, όπως και έγινε.

Έτσι παραμερίστηκε και το τελευταίο έμπόδιο. Οί γάμοι έγιναν έπειτα από λίγον καιρό μέ έξαιρετική μεγαλοπρέπεια στο παρεκκλήσιο των άνακτόρων του Μπούκινγχαμ. Η Βικτωρία είχε ξεχάσει πιά την άρχική άρνησί της και συγκινήθηκε τόσο πολύ όταν είδε την έγγονή της μέ το νυφικό της φόρεμα, που την έσφιξε πολλές φορές στην άγκαλιά της κλαίγοντας.

Οί δυό σύζυγοι άπόχτησαν από το γάμο τους δυό κόρες κι' η ζωή τους κύλησε άνέφελη κι' εύτυχισμένη είκοσι όλόκληρα χρόνια.

Αλλά το τελευταίο κεφάλαιο της ζωής τους ήταν άφάντασστα τραγικό. Γιά νά πανηγυρίσουν την είκοστή πρώτη έπέτειο των γάμων τους, άποφάσισαν νά έπισκεφθούν την Αίγυπτο. Αλλά το άτμόπλοιο «Ντελχί», δπου είχαν έπιβιβασθή, παρασπλανήθηκε από μιά δυνατή τρικυμία και κομματιάστηκε πάνω σέ μιά ύφαλο, κοντά στίς άκτές του Μαρόκου.

Το δυστύχημα έγινε λίγη ώρα μετά το βραδυνό φαγητό. Επακολούθησαν σκηνές άπερίγραπτης φρίκης μέσα στην σκοτεινή νύχτα.

Στην περίστασι αύτή, ό κόμης του Φάϊφ κι' η γυναίκα του, έδειξαν άξιοθαύμαστο θάρρος και έκπληκτική ψυχραιμία. Δέν δέχτηκαν νά μπούν ρότους και μερικούς άλλους από το ύπηρετικό προσωπικό του σκάφους. Αλλ' ένα πελώριο κύμα άνατοδογύρισε, ξαφνικά, αύτη τη βάρκα κι' όλοι οί έπιβάτες της βρέθηκαν μέσα στη θάλασσα.

Η άκτή ήταν, εύτυχώς, κοντά κι' οί δύο σύζυγοι κατάφεραν νά βγούν κολυμπώντας στην ξηρά. Δέν είχαν πάθει τίποτε ούτε ό ένας ούτε ό άλλος. Πιασμένοι από τά χέρια, προχώρησαν κατόπιν μέσα στη θύελλα ώς το φάρο του άκρωτηρίου Σπάρτελ, που άπείχε κάμποσα χιλιόμετρα. Έμειναν μερικές ώρες έκεί γιά νά στεγνώσουν τά ρούχα τους στη φωτιά κι' ύστερα συνέχισαν το δρόμο τους γιά την Ταγγέρη, από όπου τηλεγράφησαν στίς δυό κόρες τους, ότι είχαν σωθή.

Αλλοίμονο, δέν θά ζούσαν περισσότερο από ένα μήνα μαζί.

Ο κόμης του Φάϊφ έπαθε σέ λίγο πλευρίτιδα και πέθανε στο Ασσουάν.

Η Λουΐζα μετέφερε το πτώμα του στη Σκωτία, όπου το ένταφίασε στον πατρογονικό πύργο των Φάϊφ. Από τότε πήγαινε πάντα δύο φορές το χρόνο έκεί, στίς έπετείους των γενεθλίων και του θανάτου του, και τον έρχαινε μέ άνθη.

Η τελευταία έπίσκεψί της έγινε το 1931. Στίς άρχές του έπομένου έτους πέθανε.

Η ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Ο Ελληνισμός της Τουρκίας

Προτού άνοίξουμε το κεφάλαιο της έποποιΐας της συγχρόνου ελληνικής μεταναστεύσεως στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής — άπ' το 1890 ως τις ημέρες μας—και σε διάφορες άλλες χώρες, θα εξετάσουμε την ιστορία της έγκαταστάσεως και των πνευματικών και οικονομικών κατακτήσεων του Ελληνισμού, που ήταν διασκορπισμένος πριν άπό τη Μικρασιατική καταστροφή στη Μικρά Ασία και στην ευρωπαϊκή Τουρκία.

Η έγκατάστασις του ελληνικού στοιχείου στην μικρασιατικό χώρο, χρονολογείται άπό το 2.000 π. Χ. και χωρίζεται σε τρεις περιόδους. Οι πρώτες άποικίες έγκατεστάθησαν στα παράλια της Μικράς Ασίας, ιδίως στα δυτικά, είκοσι περίπου αίώνες πρό Χριστού και άπετελούντο άπό Αίολείς, Ίωνας και Δωριείς.

Η δεύτερη περίοδος έγκαταστάσεως του ελληνικού στοιχείου άρχισε κατά τα μέσα του 4ου αίώνος π. Χ. και κράτησε ως τον 2ο αίώνα, δηλαδή ως τις θριαμβευτικές εκστρατείες του Μ. Αλεξάνδρου και των Επιγόνων. Κατά την περίοδο αύτή, ή οποία είναι και ή σημαντικώτερη άπό άπόψεως εξελληνισμού και έκπολιτισμού της ένδοχώρας, το ελληνικό στοιχείο δεν περιωρίσθηκε στα παράλια, άλλα είσεχώρησε και στο εσωτερικό.

Η τρίτη περίοδος είναι των βυζαντινών χρόνων, όταν το ελληνικό στοιχείο είσεχώρησε με τα κυριαρχικά του δικαιώματα ως τα βάθη της Καππαδοκίας, όπου όχι μόνον ίδρυσε ισχυρές και μεγάλες πόλεις, άλλα μετέδωσε τον πολιτισμό στα πρωτόγονα φύλα πού κατοικούσαν τον τόπο.

Έτσι ή Μικρασιατική Χερσόνησος είχε καταστή για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα ή κοίτις του Ελληνισμού και το βάθρο της χριστιανικής άκτινοβολίας. Όμως οι είσβολές των Σελτζούκων πού άκολούθησαν, και κατόπιν των Οθωμανών, οι οποίοι ήσαν πολεμικώτατοι, ώδήγησαν σε βαθμιαίο εξισλαμισμό των κατοίκων, τόσο πού το ελληνικό στοιχείο όλης της μικρασιατικής περιοχής, περιωρίσθηκε σε 1.100.000 ψυχές, στο ένα δέκατο δηλαδή του συνολικού πληθυσμού.

Παρά ταύτα, ή πνευματική και βιολογική ζωτικότης της ελληνικής φυλής, ήταν τόση, ώστε, παρ' όλες τις άντιξοότητες, παρά τις φοβερές περιπέτειες πού άκολούθησαν, κατώρθωσε να διατηρήση τη πρωτεύουσα θέσι άνάμεσα σ' όλες τις άλλες φυλές, πού είχαν έγκατασταθή κατά διαφόρους καιρούς στη Μικρά Ασία.

Οι ήγέται της Οθωμανικής Αύτοκρατορίας δέν άργησαν να έκτιμήσουν την άξία του έλληνικού στοιχείου και να άναγνωρίσουν τον δημιουργικόν ρόλο πού ήταν σε θέσι να παίξη στη γενική οικονομική προαγωγή του τόπου.

Άπό την έποχή της πτώσεως του βυζαντινού κράτους, ως τη μικρασιατική καταστροφή, οι Έλληνες της οθωμανικής αυτοκρατορίας, είχαν στα χέρια τους τους κυριώτερους πλουτοπαραγωγικούς κλάδους της χώρας και ιδιαιτέρως το εμπόριο και τη ναυτιλία.

Το ελληνικό στοιχείο έφθασε στη μεγαλύτερη οικονομική άκμή του κυρίως άπό την έποχή της συνθήκης του Κιουτσούκ Καϊναρτζή (21 Ιουλίου 1774), ή οποία κατωχύρωνε το δικαίωμα των Ελλήνων να μεταναστεύουν στη Ρωσία και να χρησιμοποιούν τη ρωσική σημαία στα πλοία τους, τα μόνα πού έκαναν τότε τις εμπορικές μεταφορές μεταξύ των λιμένων της Μαύρης Θαλάσσης, των μικρασιατικών παραλίων, της Συρίας, της Αιγύπτου, των νησιών του Αιγαίου κλπ.

Οι Έλληνες έμποροι και ναυτικοί έσπευσαν να κάνουν εύρυτάτη χρήσι του προνομίου αύτού, πράγμα πού έγινε άφορμή να διοχετευθή μέγα μέρος του πλούτου του Ελληνισμού της Τουρκίας προς τη Ρωσία, της οποίας οι κατά τόπους διπλωματικές άντιπροσωπείες προστάτευαν όσες ελληνικές επιχειρήσεις βρισκόνταν υπό τη σκέπη της ρωσικής σημαίας.

Αύτό προκάλεσε τις ζωηρές άνησυχίες της Υψηλής Πύλης, ή οποία είσηγήθηκε στο Σουλτάνο την παραχώρησι ειδικών προνομίων στους Έλληνας έμπορευομένους της Αύτοκρατορίας, ώστε να έπιστρέψουν πάλι στην τουρκική σημαία. Έτσι άρχισε ένας ρωσοτουρκικός συναγωνισμός προσελκύσεως του ελληνικού στοιχείου.

Βλέπουμε σχετικά σε μιά διαταγή του Καπουτάν Πασά, ή οποία χρονολογείται άπό 12 Δεκεμβρίου 1806 και άπευθύνεται «προς τους προεστώτας και επιστάτας των νήσων και των παραλίων του Αιγαίου» (ή διαταγή σώζεται στο άρχείον της Ύδρας), ότι ή Υψηλή Πύλη, άπό της έποχής ήδη του Σουλτάν Χαμήτ του Α' (1774 — 1789), είχε παραχωρήσει στους Έλληνας έμπορευομένους σημαντικά προνόμια, μεταξύ άλλων δε και έλάττωσι των τελωνειακών δασμών, σε ίση μοίρα με την έλάττωσι πού είχε παραχωρηθή στους εγκατεστημένους στην οθωμανική αύτοκρατορία έμπόρους των διαφόρων ευρωπαϊκών Δυνάμεων.

Πληροφορούμεθα έπίσης άπό την ίδια διαταγή του Καπουτάν Πασά, ότι στις τουρκικές τελωνειακές υπηρεσίες είχαν δοθή αύστηρότατες διαταγές να μή τολμήσουν είς το έξής να ένοχλήσουν τους ραγιάδες έμπόρους και ναυτικούς, έπι ποινή άγρίας τιμωρίας.

Άς σημειωθή και τούτο το χαρακτηριστικό: Ότι άντίγραφα των διαταγών αύτών, μαζί με είδικά διπλώματα, παρέδωσαν οι κυβερνητικές τουρκικές άρχές στους Έλληνας έμπόρους, ώστε να τα παρουσιάζουν σε κάθε περίπτωσι δυστροπίας ή άντιδράσεως του οποιουδήποτε κρατικού όργάνου.

Έπι πλέον, τους έδόθη το δικαίωμα να έκλέγουν κάθε χρόνο δυό άντιπροσώπους των — δεκίληδες — οι οποίοι φορούσαν είδική στολή και άπήλαυαν έντελώς έξαιρετικών προνομίων, άκόμη και ένός είδους άσυλίας.

Επι Σουλτάνου Σελήμ του Γ' (1789-1807) ίδρύθηκε στην Κωνσταντινούπολι και το «Σώμα Ελλήνων και Αρμενίων μεγαλεμπόρων», ένα είδος Εμπορικού Επιμελητηρίου, πού έπαιξε τεράστιο ρόλο στην έμπορική κίνησι της οθωμανικής αύτοκρατορίας, άλλα και στην οικονομική άνοδο του ελληνικού έμπορίου είδικώτερα. Ο Σουλτάν Μαχμούτ ο Β' (1808 - 1839) άναγνώρισε τη σημασία του «Σώματος» αύτού και τον ηύξησε τα προνόμιά του, πράγμα πού έδωσε την εύκαιρία ίδρύσεως της περίφημης Εμπορικής Σχολής της Χάλκης (1833), της οποίας ή συμβολή στην έμπορική μόρφωσι του ελληνικού στοιχείου της Τουρκίας, ύπήρξε τεραστία. Η Εμπορική Σχολή της Χάλκης ύπήρξε το φυτώριο, άπό το οποίο έξεπήδησαν σημαίνοντες έμπορικοί παράγοντες, πού έπαιξαν μεγάλο ρόλο στην περαιτέρω άνάπτυξι του ελληνικού έμπορίου κατά την περίοδο πού μεσολάβησε μέχρι της μικρασιατικής καταστροφής.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΑΡΕΣΟΥΝ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

Η σφραγίδα της θηλυκότητος

Ενας σύγχρονος Άγγλος συγγραφεύς, ο Τζων Στόουν, στην πρώτη δεκάδα των γοήτων της έποχής μας, κατατάσσει τον Πορφύριο Ρουμπιρόζα, πού άποτελεί μιά σύγχρονη ένσάρκωσι του «Μπέλ Άμι» του Μωπασσάν, τον μουσικό της Τζάες Άρτι Σόου, τον «μεγαλοφυή άνόρροπο» Όρσον Ουέλλες, τον Χόουαρντ Χιούς, τον «άνθρωπο πού είναι γεμάτος άπό τον έαυτό του», τον μαρκήσιο-λόου Μίλφορντ Χαίηβεν, τον συγγραφέα Τζέν Μάρκεύ, τον σκηνοθέτη Τζων Χούστον, τον «τυχοδιώκτη» ήθοποιό του κινηματογράφου Έρρολ Φλύν, τον «άσχημούρη και κλαψιάρη» Μίκυ Ρούνε και τον περίφημο Γάλλο ήθοποιό Σασά Γκιτρύ.

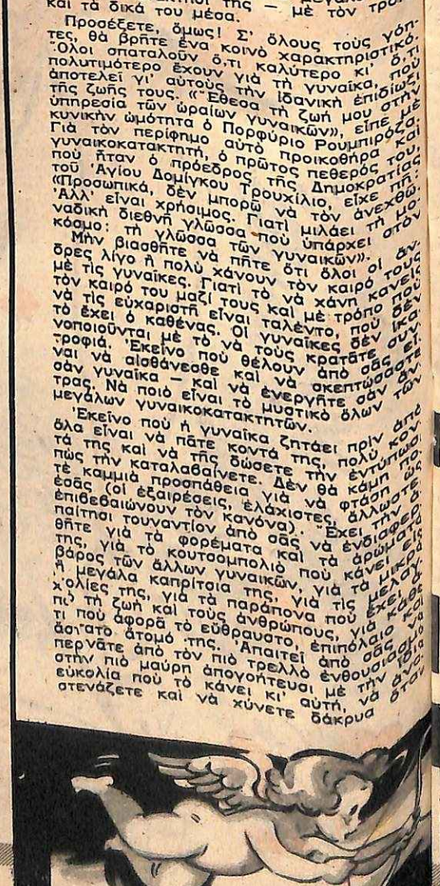
Άλλα τί είναι έκείνο πού κάνει αύτους τους άνθρώπους άκαταγώνιστους;

«Υπάρχουν στον κόσμο πολλές γυναίκες πού πλήττουν» έγραφε ο Έρνεστ Χεμινγουαίη, ο Άμερικανός συγγραφεύς πού τιμήθηκε τελευταία με το βραβείο Νόμπελ. Για να τους γλυτώση άπό την πλήξι, ο Πορφύριο Ρουμπιρόζα σπαταλά τον καιρό του, ο τέως βασιλιάς της Αιγύπτου φαρούκ τα χρήματά του, ο Άλη Χάν τον καιρό και τα χρήματά του μαζί και ο Σασά Γκιτρύ το μυαλό του, ενώ ο Έρρολ Φλύν κάνει τρέλλες κι' ο Μίκυ Ρούνεϋ καλόκαρδα το γελωτοποιό άπό το ένα πρωί ως το άλλο. Καθένας, δηλαδή, τις διασκεδάζει — και το νά διασκεδάζετε μιά γυναίκα άποτελεί το πρώτο μεγάλο βήμα για την κατάκτησί της — μέ τον τρόπο και τα δικά του μέσα.

Προσέξετε, όμως! Σ' όλους τους γόητες, θα βρήτε ένα κοινό χαρακτηριστικό. Όλοι σπαταλούν ότι καλύτερο κι' ότι πολυτιμότερο έχουν για τη γυναίκα, ότι άποτελεί γι' αύτους την ίδανική έπίδειξι της ζωής τους. («Έθεσα τη ζωή μου στην ύπηρεσία των ώραίων γυναικών»), είπε μιά φορά ο Πορφύριο Ρουμπιρόζα. Για την περίφημο αύτό προικοθήρα και γυναικοκατακτητή, ο πρώτος πεθερός του, πού ήταν ο πρόεδρος της Δημοκρατίας του Άγίου Δομίγκου Τρουχίλιο, είχε πή: (Προσωπικά, δέν μπορώ να τον άνεχεθώ. Άλλ' είναι χρήσιμος. Γιατί μιλάει τη μόνη γλώσσα πού ύπάρχει στον κόσμο: τη γλώσσα των γυναικών».

Μην βιασθήτε να πήτε ότι όλοι αύτοι οι άνδρες λίγο ή πολύ χάνουν τον καιρό τους μέ τις γυναίκες. Γιατί το κάνουν τον καιρό του μαζί τους και μέ τρόπο πού τα εύχαριστή είναι ταλέντο, πού δέν τό έχει ο καθένας. Οι γυναίκες δέν τροφιά. Γι' αύτο πού θέλουν άπό σας είναι να αισθάνεσθε και να άκεπτώσετε σάν γυναίκα — και νά ένεργήτε σάν άν τρας. Να ποιό είναι το μυστικό όλων των μεγάλων γυναικοκατακτητών.

Έκείνο πού ή γυναίκα ζητάει πριν άπό όλα είναι να πάτε κοντά της, πολύ κοντά της και νά της δώσετε την έντύπωσι πώς τήν καταλαβαίνετε. Δέν θά κάμη τίποτε καμμιά προσπάθεια. Δέν θά κάμη τίποτε άκόμη (οι έξαιρέσεις, έλάχιστες, άλλωστε, έπιβεβαιώνουν τον κανόνα). Έχει τη γνώμη, ότι τα φορέματα σας νά άνδιαφέρουν για τα κουτσομπολιό πού κάνει ή μικρή, ή μεγάλα καλπιτσια της, για τις μελέτες, τις σχολίες της, για τα παράπονα πού έκφράζει για τη ζωή και τους άνθρώπους, για τα μέλλον της. Απαιτεί άπό σας ο,τι πιό άφορά το εύθαυστο, έπιπόλαιο και άσήμαντο άτομό της. Απαιτεί άπό σας ο,τι περνάτε άπό τον πιό τρελλό ένθουσιασμό στην πιό μαύρη άπογοήτευσι μέ την άνα εύκολία πού το κάνει κι' αύτή, να όταν στενάζετε και νά χύνετε δάκρυα

ΑΡΕΣΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ;

σας άφηγήται ότι ή γατίτσα της χτύπησε στο ποδαράκι της, να έξανίστασθε μαζί της γιατί μιά μπούκλα των μαλλιών της δέν έννοεί να ύποταχθή στη θέλησί της, να φτιάνετε ρωμαντικά όνειρα, να ταξιδεύετε μέ το καράβι της φαντασίας πάνω στη θάλασσα των χιμαιρών, να μήν έχετε συναίσθησι του χρόνου, να έχετε άπαγείς τους φραγμούς που χωρίζουν το σώβαρό άπό το άδήμαντο, για να μπορήτε να ένδιαφέρεσθε γιά τα πιό τιποτένια πράγματα και να μήν δίνετε προσοχή άκόμη και στα πιό σημαντικά, να έπινοήτε διαρκώς καινούργια πράγματα για να μή την άφήσετε να πλήξη — και ταυτόχρονα να εΐσαστε πρόθυμος να την προστατεύσετε άποτελεσματικά άπό όλους τους κινδύνους, άκόμη κι' άπό μιά βόμβα ύδρογόνου που θά έκρηγνυόταν μπροστά στα πόδια της, και νά έχετε τη δύναμι να μεταβάλλετε τους ώκεανούς σε ζηρές και τις ζηρές σε θάλασσες, μόνο και μόνο για το χατήρι της.

Όλοι οι μεγάλοι γυναικοκατακτητές έξησαν για τις γυναίκες. Μ' όλη την άρρενωπή έμφάνισί τους και τους έρωτικούς άθλους τους, το αίσθημά τους κι' οί έκδηλώσεις του είχαν την σφραγίδα της θηλυκότητος — κι' αύτή άκριβώς έγοήτευσε τις γυναίκες.

Κάποιος Γερμανός ψυχολόγος, ό δόκτωρ Όττο Βένινγκερ, θέλοντας να έρμηνεύση την έρωτική στάσι της γυναίκας, υποστηρίζει ότι ή γοητευτική σύντροφος της ζωής μας κυριαρχείται άπό ένα «προπατορικό» σύμπλεγμα κατωτερότητος, πού την κάνει έπιφυλακτική και άτολμη μπροστά στον άντρα. Άπό τη στιγμή, όμως, πού ένας άποσοβήσητε άντρας θά κατορθώση να την άπελευθερώση άπ' αύτό το σύμπλεγμα, σκύβοντας πάνω της μέ στοργή και κατανόησι, ή γυναίκα βρίσκεται όλόδική του, άρκεί να την βλέπη πάντοτε μέ συμπάθεια και στοργή και να δείχνη ένα πολύ μεγάλο ένδιαφέρον για κάθε τι πού την άφορά.

Ο πρώτος κανών, λοιπόν, της έπιτυχίας κοντά στις γυναίκες είναι όχι μόνον να χάνετε τον καιρό σας μαζί τους, άλλα και να διαθέτετε γι' αύτές ό,τι πολυτιμότερο έχετε. Δείξετε στις γυναίκες ότι τις παίρνετε στα σοβαρά. Είναι ο καλύτερος τρόπος για να τις κατακτήσετε.

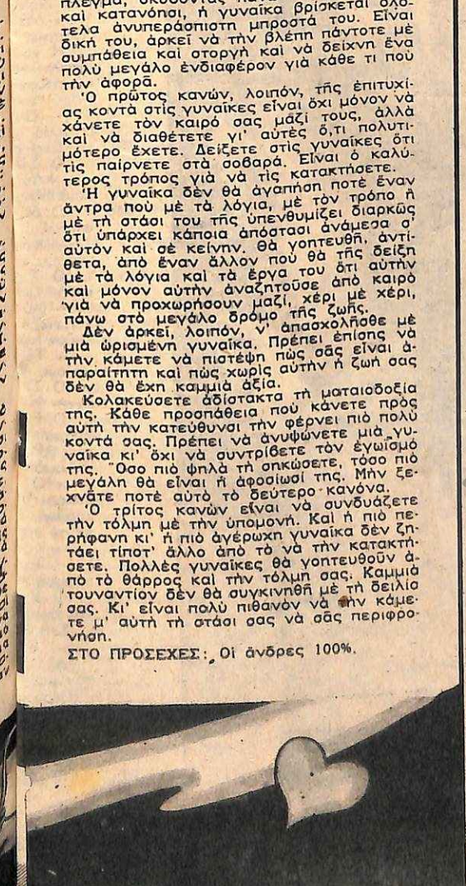
Η γυναίκα δέν θά άγαπήση ποτέ έναν άντρα πού μέ τά λόγια, μέ τον τρόπο ή μέ τη στάσι του της ύπενθυμίζει διαρκώς ότι ύπάρχει κάποια άπόστασι άνάμεσα σ' αύτόν και σέ κείνην. Θά γοητευθή, άντιθετα, άπό έναν άλλον πού θά της δείξη μέ τα λόγια και τα έργα του ότι αύτήν και μόνον αύτήν άναζητούσε άπό καιρό για να προχωρήσουν μαζί, χέρι μέ χέρι, πάνω στο μεγάλο δρόμο της ζωής.

Δέν άρκεί, λοιπόν, ν' άπασχολήσθε μέ μιά ώριαμένη γυναίκα. Πρέπει έπίσης να κάμετε να πιστέψη πώς σάς είναι άπαραίτητη και πώς χωρίς αύτην ή ζωή σας δέν θά έχη καμμιά άξία.

Κολακεύσετε άδίστακτα τη ματαιοδοξία της. Κάθε προσπάθεια πού κάνετε πρός της. Κάθε προσπάθεια πού κάνετε πρός τη γυναίκα σας. Πρέπει να άνυψώνετε μιά γυναίκα κι' όχι να συντρίβετε τον έγωϊσμό της. Όσο πιό φηλά τη σηκώσετε, τόσο πιό μεγάλη θά είναι ή άφοσίωσί της. Μην ξεχνάτε ποτέ αύτό το δεύτερο κανόνα.

Ο τρίτος κανών είναι να συνδυάζετε την τόλμη μέ την ύπομονή. Και η πιό περήφανη κι' ή πιό άγέρωχη γυναίκα δέν ζητάει τίποτ' άλλο άπό το να την κατακτήσετε. Πολλές γυναίκες θά γοητευθούν άπό το θάρρος και την τόλμη σας. Καμμιά τουναντίον δέν θά συγκινηθή μέ τη δειλία σας. Κι' είναι πολύ πιθανόν να σάς κάμετε μ' αύτη τη στάσι σας να σάς περιφρονήση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι άνδρες 100%.

Ο έτήσιος φιλανθρωπικός χορός, πού δίνει ή λέσχη Πόλο του Μπόκα-Ρέντον, ή πιό άποκλειστική και άριστοκρατικώτερη λέσχη της Φλωρίδας, είναι πάντα ένα άπό τα σημαντικώτερα γεγονότα στην κοσμική ζωή των Ηνωμένων Πολιτειών. Το σύνολο των εισπράξεων, πού άνέρχεται σε άρκετά σεβαστό ποσόν, παραδίδεται σε ίδρύματα για την προστασία των άπόρων.

Έφέτος, όταν άρχισαν οι προετοιμασίες του χοροϋ, ο πρόεδρος της λέσχης είχε μιά πρωτότυπη ίδέα: «Θά ζητήσουμε — πρότεινε — άπό τα διάφορα όρφανοτροφεία να μας στείλουν την φωτογραφία και την περιγραφή των χαρακτηριστικών ένός ώριαμένου άριθμοϋ κοριτσιών ηλικίας άπό 15 ως 17 έτών. Μιά έλλανόδικη έπιτροπή θά διαλέξη μεταξύ τους την όμορφότερη: Την Σταχτοπούτα της βραδυάς μας, όπως θά την άνομάσαμε. Η Σταχτοπούτα θά άνοίξη τον χορό και κατόπιν θά την άποσύρωμε άπό το όρφανοτροφείο, για να την γράψωμε σ' ένα άπό τα καλύτερα σχολεία της χώρας μας. Όταν τελειώση τις σπουδές της, θά άναλάβωμε έπίσης να της έξασφαλίσωμε το μέλλον της».

Οι σύμβουλοι συμφώνησαν πώς δέν ήταν άσκημη κατ' άρχήν ή ίδέα του προέδρου, παρατήρησαν, όμως, πώς ή μεγάλη άναμονή ώς την ήμέρα της έκλογής θά έκανε τα όρφανά κορίτσια να περάσουν μιά περίοδο έπικίνδυνης νευρικότητας και πώς, έξ άλλου, όταν μιά μεταξύ τους θά κέρδιζε τον τίτλο, ή άπογοήτευσι θάταν πολύ πικρή για όλες τις άλλες.

Τελικά, στο πρόβλημα αύτό, βρέθηκε μιά έξαιρετικά έπιτυχημένη λύσι: Οι δικαστικές γυναίκες του τίτλου της Σταχτοπούτας δέν θάξεραν τίποτε. Και μόνο ή νικήτρια θά τό μάθαινε, το ίδιο το βράδυ του χοροϋ.

Πραγματικά, το μυστικό κρατήθηκε στην έντέλεια κι' άπό τις χίλιες κοπέλλες, πού είχε στα χέρια της τις φωτογραφίες τους ή έλλανόδικη έπιτροπή, καμμιά δέν ύποψιαζόταν, ότι σε λίγες μέρες θά μπορούσε όλη ή Αμερική να μιλάη γι' αύτήν.

Φυσικά, το έργο της έκλογής δέν ήταν εύκολο. Και ή έπιτροπή πέρασε άπό άρκετούς δισταγμούς και άμφιταλαντεύσεις, ώσπου να ξεκαρίση όριστικά για τον τίτλο την Μαρία Άννα Μακντόνελ, όχι μονάχα, γιατί ήταν ή όμορφότερη άπό τις άλλες, μά και γιατί ή ίστορία της έμοιαζε περισσότερο μέ την ίστορία της Σταχτοπούτας, της ήρωίδας του μαγευτικού παραμυθιού, πού συγκίνησε τόσες γενεές παιδιών σέ όλο τον κόσμο...

★

Η Μαρία Άννα δέν ήταν ένα άπό τα δυστυχισμένα έκθετα, πού μαζεύονται άπό το δρόμο και δέν έχουν, όταν μεγαλώσουν καμμιά άλλη άνάμνησι έκτός άπό τους θλιβερούς τοίχους του όρφανοτροφείου και την παιδική ζωή μέσα στο ίδρυμα. Ήταν άρκετά μεγάλη, όταν έχασε τους γονείς της σ' ένα αύτοκινητικό δυστύχημα και την έκλεισαν στο όρφανοτροφείο, ώστε νά μπορή νά θυμάται ένα πολύ διαφορετικό περιβάλλον, μέ την ζεστη της μητρικής φροντίδας και την άπαλη θαλπωρή του σπιτιού. Η καρδιά της σφιγγόταν, κάθε φορά πού περνούσαν άπό την σκέψι της οί άόριστες αύτές άναμνήσεις και παραδινόταν σέ όνειρα, πού κατόπιν ή ίδια άναγνώριζε πώς δέν μπορούσαν να έχουν καμμιά σχέσι μέ την πραγματικότητα.

Σέ τέτοιες σκέψεις ήταν βυθισμένη ή Μαρία Άννα Μακντόνελ, όταν, τό άπόγεμα της ήμέρας πού θά δίνόταν ο μεγάλος χορός της λέσχης τοϋ Πόλο, την είδοποίησαν πώς ή διευθύντρια την περίμενε στο γραφείο της. Η νέα άνησύκησε. Μιά τέτοια πρόσκλησι δέν γινόταν ποτέ, χωρίς να συντρέχη σοβαρός λόγος, κι' ή άγωνία ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, όταν κτύπησε την πόρτα και μπήκε.

Γρήγορα, όμως, οι φόβοι της καθησύχασαν. Η διευθύντρια έστεψε χαμόγελα και, μετά άπό ένα σύντομο ηθοπλαστικό λογίδριο, όπου άνέπτυξε την θεωρία, ότι δέν πρέπει να χάνη κανείς την νηφαλιότητα τοϋ λογικοϋ του, όταν μιά έξαιρετική τύχη τοϋ παρουσιάζεται, άπεκάλυψε στην Μαρία Άννα πώς ή έλλανόδικη έπιτροπή την είχε διαλέξει γιά Σταχτοπούτα στο χορό της λέσχης και της έξήγησε τί έσήμαινε αύτό γιά έκείνην.

Ότι έπακολούθησε, έμεινε στη μνήμη της Μαρίας Άννας σάν ένα λαμπρό κι' άπίθανο όνειρο. Την ώδήγησαν στο δωμάτιο της διευθύντριας, όπου μιά κομψότατη άγνωστη, μαζί μέ άλλες δυό γυναίκες πού την βοηθούσαν, την έντυσε άπό την κορφή ώς τα νύχια, τής φόρεσε μεταξωτά έσώρουχα και την έντυσε έπειτα μ' ένα ύπέροχο βραδυνό φόρεμα άπό άσπρο τούλι.

Τέλος, οι τρεις άγνωστες γυναίκες τής έθαλαν ρούζ στα χείλη, πούντρα στο πρόσωπο, τής πέρασαν στο λαιμό ένα κολλιέ

Ο πρώην βασιλεύς της Άγγλίας ύποκλίθηκε μπροστά της!

Η ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ ΤΟΥ 1955

Το μοντέρνο παραμύθι μιάς όρφανής, πού θά γίνη στάρ του Χόλλυγουντ

άπό γαλάζια πετράδια και της φόρεσαν στο κεφάλι ένα διάδημα άπό τουρκουάζ.

Η ίδια ή Μαρία Άννα έμεινε άφωνη άπό την κατάπληξι, όταν πλησίασε στον καθρέφτη και είδε τον έαυτό της έτσι μεταμορφωμένο. Άπό την έκστασι, πού είχε βυθιστή, δέν την συνέφερε παρά ή φωνή της διευθύντριας, πού έλεγε πώς έπρεπε να βιαστοϋν, για να προλάβουν το βραδυνό άεροπλάνο για την Φλωρίδα.

★

Μιά έπιθλιπτική λιμουζίνα, πού άντικαθιστοϋσε το άμάξι μέ τα γκρίζα άλογα του παραμυθιοϋ, την ώδήγησε στο βάθος ένός μαγευμένου κήπου, όπου ήταν ή έδρα της Λέσχης Πόλο του Μπόκα-Ρέντον.

Ο πρόεδρος της λέσχης την ύποδέχτηκε ο ίδιος στην έξώπορτα και την συγώδευσε στη μεγάλη αίθουσα, πού άστραφτε άπό τους πολυελαίους, τις τουαλέττες και τα κοσμήματα των κυριών. Άκολουθώντας μηχανικά τον πρόεδρο και μή μπορώντας νά κρύψη την συγκίνησι πού δοκίμαζε, ή Μαρία Άννα Μακντόνελ προχώρησε σε μιά γωνιά της αίθούσης, όπου στεκόταν ένας άγνωστος άνδρας.

Ο πρόεδρος της λέσχης ύποκλίθηκε στον άγνωστο και τον ρώτησε:

—Η Βασιλική Υψηλότης Σας θά μοϋ έπιτρέψη νά της γνωρίσω την πριγκήπισσα Σταχτοπούτα;

Και έπειτα πρόσθεσε, γυρίζοντας στην Μαρία Άννα:

—Η Χάρις Του ο Δούξ τοϋ Ουίνσωρ έχει την μεγάλη έπιθυμία να σάς προσφέρη τον πρώτο χορό.

Τα μάτια της όρφανής γουρλωσαν άπό την κατάπληξι, όταν είδε τον πρώην βασιλέα της Άγγλίας να ύποκλίνεται μπροστά της και χρειάστηκε να κάνη μεγάλη προσπάθεια γιά να έπιβληθή στον έαυτό της και να μήν λιποθυμήση, όταν έκείνος την πήρε στην άγκαλιά του και την έσυρε στις στροφές ένός βάλς!

Μόλις τέλειωσε ο πρώτος χορός, οί έκλεκτοί προσκεκλημένοι της βραδυάς μαζεύτηκαν κοντά της γιά να την συγχαρούν. Ο πρεσβευτής της Κίνας Ουέλλινκτων Κοϋ της έφερε το χέρι και της φίλησε μιά άπό τις περίτεχνες έκείνες φιλοφρονήσεις, πού μόνο οί Κινέζοι ξέρουν να λένε, ή Σόνια Χένι της έδωσε άπό ένα σκαστό φιλί στο κάθε μάγουλο και ή Έστερ Γουίλλιαμς της ύποσχέθηκε πώς άπό το άλλο πρωί θά άρχιζε να της παραδίδη μαθήματα κρόουλ!

Το παραμύθι της Σταχτοπούτας ξανάζησε όλοζώντανο, μέ την διαφορά πώς ή μοντέρνα Σταχτοπούτα του 1955 δέν ξανάγυρισε τα μεσάνυχτα κοντά στα πιατικά και στις κατσαρόλες της! Ένα άπό τα άριστοκρατικώτερα λύκεια της Αμερικής άνέλαβε την πνευματική και την κοσμική της διαπαιδαγώγησι, πού, όταν όλοκληρωθή, ή Μαρία Άννα Μακντόνελ θά ταξιδέψη, όπως άποφασίστηκε κιόλας, γιά την πόλι, όπου ένα λαμπρό μέλλον την περιμένει—την πόλι πού περισσότερο άπό κάθε άλλη, άνθίευόνται όλα τα κορίτσια τοϋ κόσμου, το Χόλλυγουντ.

'Ο Σημεών πῆρε στόν ὦμο του τό σταυρό κι' ἄρχισε νά προχωρῆ πλάϊ στόν κατάδικο...

Ο ΞΥΛΟΥΡΓΟΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

πού φρουσάμε

Α ΥΤΟ τό ὡραῖο δοκάρι κάνει γιά τό παλάτι τοῦ Βασιλῆ, εἶπε ὁ ξυλουργός εὐχαριστημένος. Θά μποροῦσα νά φτιάξω μ' αὐτό ἕνα τραπέζι μέσα στήν αἴθουσα τῶν συμποσίων. 'Ο βασιλιάς θά καθόταν στό ἐπάνω μέρος κι' ὁλόγυρά του θά ἦταν οἱ προσκαλεσμένοι του. Θά τρῶγαν καί θά πίναν καί κάθε τόσο κάποιος ἀπ' αὐτούς θά χάιδευε τή λεία ἐπιφάνεια τοῦ τραπεζιοῦ καί θά ἔλεγε: «Τί ὄμορφο ξύλο!»... Εἶναι κρίμα πού τά ἄψυχα δέν μποροῦν νά μιλήσουν. Διαφορετικά, τό τραπέζι θά ἔλεγε στό βασιλιᾶ καί στούς καλεσμένους του: «Μ' ἔφτιαξε μέ τά χέρια του ὁ Συμεών, ὁ γυιός τοῦ 'Ιωσήφ, ἀπό τή φυλή τοῦ 'Ιούδα, ὁ ξυλουργός, πού μπορεῖτε νά τόν βρῆτε στό ἐργαστήρι του, στήν ἄκρη τοῦ πράσινου δρόμου, κοντά στά ὀχυρώματα. ὅλες τίς ἡμέρες πού ὁ καλός Θεός στέλνει στούς ἀνθρώπους, ἐκτός ἀπό τό Σάββατον».

'Ο Συμεών ἦταν ξυλουργός ὅπως ὁ πατέρας του. Εἶχε γεννηθῆ σ' αὐτή τή γωνιά τῆς 'Ιερουσαλήμ κι' ἐκεῖ θά πέθαινε. Δέν τόν ἐνδιέφεραν τά χρήματα ὅπως ἄλλους ὁμοτέχνους του. Γι' αὐτό εἶχε ἕνα μόνον βοηθό στό ἐργαστήρι του, τό Ζαχαρία, τό στραβοπόδη, πού ἦταν κι' αὐτός καλός τεχνίτης. 'Αγαποῦσαν κι' οἱ δυό τή δουλειά τους κι' οἱ πλούσιοι τῆς 'Ιερουσαλήμ, ὅταν ἤθελαν ἕνα καλό ἔπιπλο ἀπό γερό ξύλο, σ' αὐτούς πήγαιναν.

— Αὐτό τό δοκάρι εἶναι ἀπό καστανιά, πού ἄλλο καλύτερο ξύλο ἀπ' αὐτό δέν ὑπάρχει, συνέχισε ὁ Συμεών. 'Η καστανιά εἶναι ὁ βασιλιάς τῶν ξύλων, ὅπως τό χρυσάφι πού ξεπερνάει ὅλα τά ἄλλα μέταλλα στή λάμψη. Θά πῶ στό Μανασσῆ, τόν ἔμπορο τῶν πανικῶν, πού εἶναι φίλος τοῦ 'Ηρώδη, νά τοῦ μιλήση γι' αὐτό τό ξύλο... "Ω, ἄν ἦταν νά ξαναφτιαχτῆ ὁ ναός! Γιά τό ἱερό θά χρειαζόταν, βέβαια, ξύλο ἀπό κέδρο, μά τί ὡραίες κορνίζες θά γίνονταν πάνω στίς πόρτες μ' αὐτό τό δοκάρι!

Καθώς ἔκανε αὐτές τίς σκέψεις, ἡ πόρτα ἄνοιξε μέ ὁρμή καί δυό Ρωμαῖοι στρατιῶτες, μέ κράνη καί ἀτσαλένιους ἐφίππιους μπῆκαν στό ἐργαστῆρι. Κύτταξαν ὁλόγυρα καί τά μάτια τους σταμάτησαν πάνω στό δοκάρι τῆς καστανιᾶς.

— Νά αὐτό πού ζητᾶμε, εἶπε ὁ ἕνας. Εἶναι δικό σου τό δοκάρι, 'Εβραῖε;

'Η γυναῖκα τοῦ ξυλουργοῦ, ἡ Σάρα, κι' ἡ κόρη του ἡ Ρεβέκκα εἶχαν βγάλει τά κεφάλια τους ἀπό μιά πόρτα πού βρισκόταν στό βάθος καί κύτταζαν τρομαγμένες.

— Δικό μου εἶναι, ἀπάντησε ὁ Συμεών.

— 'Εμπρός τότε, μήν χάνωμε καιρό! Θά μᾶς φτιάξης μ' αὐτό ἕνα σταυρό γιά ἕναν κατάδικο... Καί γρήγορα!

'Ενα σταυρό γιά ἕναν κατάδικο μ' αὐτό τό ὡραῖο δοκάρι!

'Ο Συμεών σήκωσε τά χέρια του πρός τόν οὐρανό.

— Λυπηθῆτε με, εἶπε. Αὐτό τό ὑπέροχο ξύλο δέν κάνει γιά τή δουλειά πού τό θέλετε... 'Αξίζει νά στολίση τό παλάτι ἑνός βασιληᾶ...

'Ο δεύτερος ἀπό τούς Ρωμαίους στρατιῶτες τοῦ ἔδωσε μιά δυνατή σπρωξιά.

— Κάνε γρήγορα, τοῦ φώναξε. Σοῦ εἴπαμε ὅτι δέν ἔχομε καιρό νά χάνωμε.

'Ο Συμεών σκέφτηκε πῶς ἦταν ἀνώφελο, ἀλλά κι' ἐπικίνδυνο νά ἀρνηθῆ. Προσπάθησε, ὡστόσο, νά βρῆ μιά ἄλλη δικαιολογία.

— Αὐτό τό δοκάρι στοιχίζει ἀκριβά, εἶπε. Δέν μπορῶ νά τό δώσω λιγώτερο ἀπό δέκα δηνάρια... "Ενας λῃστής ἢ ἕνας κακοῦργος θά μποροῦσε νά πεθάνη καί σέ πολύ φθηνότερο ξύλο...

— Τί δικαιολογίες ἔχουν τά δέκα δηνάρια; ἀπάντησε ὁ ἕνας ἀπό τούς Ρωμαίους. Θά τά πληρωθῆς, 'Εβραῖε!... 'Εμπρός, μήν χασομερᾶμε!

'Ο Συμεών ἔσκυψε τό κεφάλι.

— Φέρε τά ἐργαλεῖα, εἶπε στό Ζαχαρία τό στραβοπόδη.

'Ο Ρωμαῖος στρατιώτης τοῦ ἐξήγησε ὅτι δέν ἤθελαν ἕνα σταυρό σέ σχῆμα Τ, ὅπως ἐκεῖνοι πού γίνονταν γιά τίς σταυρώσεις. Σ' αὐτόν πού θά φτιάνε, τό κάθετο δοκάρι ἔπρεπε νά προεξέχη, γιά νά βάλουν μιά πινακίδα πάνω ἀπό τό κεφάλι τοῦ καταδίκου.

'Ο Συμεών κι' ὁ Ζαχαρίας στρώθηκαν στή δουλειά. "Εκοψαν τό δοκάρι σέ δυό κομμάτια, ἔσκαψαν τό πιό κοντό λίγο πιό κάτω ἀπό τήν κορυφή, ἐφάρμοσαν μέσα στή λαξεύδα τό δεύτερο καί τό κάρφωσαν μέ πέντε καρφιά.

— Κρίμα τό ξύλο! εἶπε ὁ Συμεών, ὅταν τέλειωσαν.

— 'Εμπρός! πρόσταξαν οἱ δύο Ρωμαῖοι στρατιῶτες. Φορτωθῆτε τό σταυρό καί πᾶμε.

'Ο Συμεών κι' ὁ Ζαχαρίας φορτώθηκαν στούς ὤμους τους τό σταυρό καί ἀκολούθησαν τούς δύο στρατιῶτες.

Στό δρόμο, οἱ γνωστοί του πείραζαν τόν ξυλουργό.

— Ε, Συμεών, τοῦ φώναζαν, ἔγινες σταυρωτής;

'Αλλ' ὁ Συμεών δέν ἔδινε προσοχή στά πειράγματά τους. Συλλογιζόταν μόνο τήν ἐλεεινή τύχη πού εἶχε τό ὄμορφο δοκάρι του.

Πέρασαν ἀπό ἕνα σωρό δρόμους, γιά νά φτάσουν στό πραιτώριο, πού βρισκόταν στήν ἄλλη ἄκρη τῆς πόλεως.

'Η πλατεία πού ἁπλωνόταν μπροστά ἀπ' αὐτό, οἱ αὐλές, οἱ διάδρομοι ἦταν γεμάτοι ἀπό κόσμο. Θάλεγες πῶς ὅλοι οἱ 'Εβραῖοι τῆς 'Ιερουσαλήμ εἶχαν μαζευτῆ ἐκεῖ.

'Ο Συμεών ἀπόθεσε τό σταυρό σ' ἕναν τοῖχο. "Επειτα πῆγε σ' ἕναν ὅμιλο ἀνθρώπων, πού συζητοῦσαν καί χειρονομοῦσαν ζωηρά.

— Ποιός εἶναι ὁ κατάδικος; ρώτησε.

— "Ενας ψεύτικος προφήτης ἀπό τή Ναζαρέτ, τοῦ ἀπάντησε κάποιος

— "Ενας ἐπαναστάτης, εἶπε κάποιος ἄλλος.

— "Ενας ἀνισόροπος πού ἤθελε νά γίνη βασιληᾶς, εἶπε τρίτος. Τόν λένε 'Ιησοῦ Ναζωραῖο.

Καί τοῦ τόν ἔδειξαν σέ μιά ταράτσα.

'Ο Συμεών εἶδε ἕναν ἄνθρωπο ψηλό, ἀδύνατο, μέ κοκκινόξανθα μαλλιά καί μικρό γενάκι πού χωριζόταν στά δύο. Τό κορμί του ἦταν γυμνό ἀπό τή μέση καί πάνω καί στήν πλάτη του διακρίνονταν οἱ πληγές ἀπό τά χτυπήματα πού τοῦ εἶχαν δώσει οἱ στρατιῶτες τοῦ πραιτωρίου. Τοῦ εἶχαν βάλει ἕνα στεφάνι ἀπό ἀγκάθια στό κεφάλι καί τό αἷμα ἔφτιανε κόκκινα σημάδια πάνω στό πρόσωπό του.

— Πῶς μποροῦν νά βασανίζουν ἕναν ἄνθρωπο ἔτσι; ψιθύρισε ὁ Συμεών.

Τοῦ ἔρριξαν κατόπιν ἕναν κόκκινο μανδύα στούς ὤμους καί τόν κατέβασαν στήν αὐλή. Ἐκεῖ τόν ὑποχρέωσαν νά φορτωθῆ τό σταυρό πού προορίζόταν γιά τή σταύρωσή του.

'Η πομπή ξεκίνησε. Τό πλῆθος ξεφώνιζε ἐνθουσιασμένο. Πολλοί πήγαιναν κοντά στόν 'Ιησοῦ, τόν ἔφτυναν στό πρόσωπο καί τόν ἔβριζαν.

'Ο Συμεών ἔκλαιγε νά γυρίση στό σπίτι του. Μά ἔπειτα μετάνοιωσε καί ἀκολούθησε τήν πομπή.

Δέν σκεφτόταν πιά τό ὄμορφο ξύλο τῆς καστανιᾶς πού εἶχε καταντήσει ἕνας σταυρός γιά σταύρωση. 'Αλλά τόν δυστυχισμένον πού τόν σήκωνε στόν ὦμο του. Τόν ἔβλεπε νά λυγίζη κάτω ἀπό τό βάρος του. Σέ κάποια στιγμή, ὁ 'Ιησοῦς σωριάστηκε κάτω. Τά χτυπήματα ἄρχισαν νά πέφτουν βροχή πάνω του. 'Ο Συμεών ἔτρεξε πρός τόν σηκωθῆ καί τοῦ ξαναβαλε τό σταυρό στόν ὦμο.

Πιό κάτω, ὁ 'Ιησοῦς ξανάπεσε.

Αὐτή τή φορά, ὁ Συμεών δέν κρατήθηκε.

— Μήν τόν χτυπᾶτε, παρακάλεσε τό Ρωμαῖο ἑκατόνταρχο πού ἦταν ἕτοιμος νά κατεβάση τό μαστίγιο του πάνω στήν πλάτη τοῦ 'Ιησοῦ. Θά σηκώσω ἐγώ τό σταυρό.

Τόν πῆρε στόν ὦμο του κι' ἄρχισε νά προχωρῆ πλάϊ στόν κατάδικο. 'Αλλ' ὅταν ζύγωσαν στό Γολγοθᾶ, ὁ ἑκατόνταρχος τόν ὑποχρέωσε νά τόν ξαναδώση στόν 'Ιησοῦ.

'Εκείνη τή στιγμή, τά μάτια τους διασταυρώθηκαν γιά πρώτη φορά.

'Εγώ ἔφτιαξα αὐτό τό σταυρό, ψιθύρισε σαστισμένος ὁ ξυλουργός. 'Αλλά δέν ἤξερα.... δέν μποροῦσα νά ξέρω...

Εἶχε τήν ἐντύπωση πῶς τό βλέμμα τοῦ 'Ιησοῦ ἔφθανε ὡς τήν ψυχή του.

— Εἰρήνη σοι! ἀπάντησε ὁ 'Ιησοῦς.

Κι' εἶχε τόση καλωσύνη τό βλέμμα του καί τόση γλύκα ἡ φωνή του, πού ὁ Συμεών ἀνατρίχιασε ἀπό τό κεφάλι ὡς τά πόδια.

'Ο 'Ιησοῦς ξαναπῆρε τό σταυρό στόν ὦμο του καί συνέχισε τό μαρτυρικό δρόμο. 'Ολόγυρα τό πλῆθος ἄρχισε νά οὐρλιάζη καί πάλι.

'Ο Συμεών, κουβαριασμένος κάτω ἀπό ἕναν βράχο, παρόμερα ἀπό τό πλῆθος, παρακολουθοῦσε τώρα τή σταύρωση. Εἶδε τούς στρατιῶτες νά στήνουν τό σταυρό στή θέση πού εἶχε προετοιμαστῆ ἀπό πρίν καί κατόπιν νά καρφώνουν τά χέρια καί τά πόδια τοῦ 'Ιησοῦ πάνω σ' αὐτόν.

'Ο ξυλουργός ἦταν μουσκεμένος στόν ἱδρῶτα. Σέ κάθε χτύπημα εἶχε τήν ἐντύπωση πῶς τά καρφιά χώνονταν μέσα στίς δικές του σάρκες. Δάκρυα κυλοῦσαν ἀπό τά μάτια του... Καί, ξαφνικά, ἀνάμεσα ἀπ' αὐτά τά δάκρυα, εἶδε ἕνα ὑπέροχο θέαμα.

'Ο σταυρός ἦταν πάντα στή θέση του, τό αἷμα ἔτρεχε ἀπό τίς πληγές τοῦ 'Ιησοῦ καί τό κεφάλι του εἶχε γείρει πρός τά δεξιά. 'Ολόγυρα, οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες καί τό πλῆθος πού ξεφώνιζε εἶχαν ἐξαφανιστῆ. Κι' ὁ Συμεών ἔβλεπε καθαρά τέσσερις ἀγγέλους πού εἶχαν σκύψει πάνω στό σταυρό. Οἱ δυό ἀπ' αὐτούς φιλοῦσαν τά χέρια τοῦ 'Ιησοῦ, ὁ τρίτος εἶπε ἀκουμπήσει τά χείλη του στά πόδια του καί ὁ τέταρτος εἶχε γείρει πάνω στό κεφάλι του καί τά δάκρυα πού ἔτρεχαν ἀπό τά μάτια του ἀνακατεύονταν μέ τό αἷμα πού κυλοῦσε ἀπό τό μέτωπο τοῦ σταυρωμένου.

'Ο Συμεών κύτταζε σάν σέ ἔκστασι.

Καί, ξαφνικά, ὅλα ἔσβυσαν ἀπό μπροστά του κι' ἔχασε τίς αἰσθήσεις του.

"Οταν συνῆλθε, ἕνα πυκνό σκοτάδι ἁπλωνόταν πάνω στή γῆ. 'Αλλ' ὁ ξυλουργός δέν αἰσθάνθηκε φόβο. Σηκώθηκε, σύρθηκε ὡς τό σταυρό καί φίλησε μέ κατάνυξη τά πόδια τοῦ 'Ιησοῦ. "Επειτα, κατέβηκε ἀργά ἀπό τό Γολγοθᾶ. Πιό κάτω βρῆκε τό Ζαχαρία τό στραβοπόδη, πού εἶχε παρακολουθήσει κι' αὐτός τήν πομπή.

— Τό αἷμα πού χύθηκε ἦταν ἑνός ἀθώου, τοῦ εἶπε ὁ βοηθός του.

— "Ηταν ἑνός βασιληᾶ, ἀπάντησε ὁ Συμεών. 'Ενός οὐράνιου βασιληᾶ... Πᾶμε... "Εχω νά σοῦ πῶ τόσα πράγματα...

Κατηφόρισαν μαζί.

'Ο ταπεινός ξυλουργός τῆς 'Ιερουσαλήμ μιλοῦσε ἀργά, μέ βαθειά φωνή κι' ἀπό τό στόμα του ἔβγαιναν λόγια πού ὁ Ζαχαρίας, ὁ στραβοπόδης δέν τά εἶχε ἀκούσει ποτέ ἄλλοτε.

— Σοῦ μίλησε ὁ 'Ιησοῦς; ρώτησε σαστισμένος.

— Μίλησε στήν ψυχή μου, ἀπάντησε ὁ ξυλουργός. 'Από τή στιγμή πού μέ κύτταξε ἔγινα ἄλλος ἄνθρωπος... "Οπου κι' ἄν γύριζα πρίν ἔβλεπα μόνον σκοτάδι... Τώρα βλέπω παντοῦ φῶς...

Τή νύχτα ἐκείνη, τέσσερις ἄνθρωποι γλυστροῦσαν κρυφά ἔξω ἀπό τά τείχη τῆς 'Ιερουσαλήμ.

"Ηταν ὁ Συμεών ὁ ξυλουργός, ἡ γυναῖκα του ἡ Σάρα, ἡ κόρη του ἡ Ρεβέκκα κι' ὁ Ζαχαρίας ὁ στραβοπόδης. Πήγαιναν νά βροῦν τούς μαθητές τοῦ 'Ιησοῦ, πού κρύβονταν σέ μιά σπηλιά, κοντά στό ὄρος τῶν 'Ελαιῶν, γιά νά κατηχηθοῦν κι' αὐτοί στήν καινούργια θρησκεία, πού ἔσμιγε τόν ἄνθρωπο μέ τό Θεό...

ΠΙΕΡ ΝΤΟΜΙΝΙΚ

Μπορούμε νά ζήσουμε

Ποιό είνε τό «μυστικό» τῆς μακροβιότητος;

ΣΤΙΣ ἀρχές τοῦ αἰῶνος μας, ἕνας Γερμανός ἐπιστήμων, ὁ καθηγητής τῆς παθολογίας Γουλιέλμος Σχμέλε, ἀνήγγειλε σ' ὅλο τόν κόσμο πώς εἶχε ἀνακαλύψει τόν τρόπο νά παρατείνεται ἀπεριόριστα ἡ ἀνθρώπινη ζωή. Ἔδινε δέ, σ' ἕνα ἐμπεριστατωμένο σύγγραμμά του, τή θαυματουργή συνταγή τῆς μακροβιότητος, ἐκπληκτικά ἁπλή καί προσιτή σέ ὅλους.

Κατά τή θεωρία του, τό ἐλιξήριο τῆς αἰωνίας νεότητος δέν ἦταν ἄλλο ἀπ' τό ζουμί τοῦ λεμονιοῦ! Ἔπρεπε ὅμως νά τό πίρνη κανείς καθημερινῶς, πρωί καί βράδυ, σέ δόσεις ἀνάλογες πρός τήν ἡλικία του.

Γιά κυρίες 50—60 ἐτῶν, ὁ καθηγητής συνιστοῦσε τρία λεμόνια τήν ἡμέρα. Γιά τούς ἄντρες τῆς ἰδίας ἡλικίας, τέσσερα. Τέλος, γιά κάθε χρόνο μετά τά 60, ἔπρεπε ν' αὐξάνεται ἡ καθημερινή δόσις κατά ἕνα λεμόνι: στά 61 πέντε λεμόνια, στά 62 ἕξη, στά 64 ἑπτά, κ. ο. κ. Μέ τήν ἀναλογία αὐτή, ἕνας ὀγδοντάρης θἄπρεπε νά μήν κάνη τίποτε ἄλλο, ὅλη τήν ἡμέρα, παρά νά πίνη λεμόνια! Κι' ἀναρωτιόταν κανείς, πολύ λογικά, ἄν μέ τέτοιες συνθῆκες ἔζιζε τόν κάπο νά ζῆ κανείς!

Ἡ θεωρία τοῦ καθηγητοῦ Σχμέλε δέν φαίνεται νά ἱκανοποίησε, παρά μόνο... τούς λεμοκαλλιεργητές! Ἀντίθετα, ἄλλες δίαιτες γιά τόν ἴδιο σκοπό, σημείωσαν μεγαλύτερη ἐπιτυχία — ἐφήμερη ὅμως πάντοτε — στά τελευταῖα χρόνια. Μιά ἀπ' αὐτές βασιζότανε στό γιαούρτι, ἄλλη στίς βιταμίνες, τρίτη στό βλαστημένο σιτάρι, κλπ.

Κάθε καινούργια τέτοια συνταγή ἀναζωογονεῖ τίς ἐλπίδες γιά τήν ἐξασφάλισι τῆς ὑγείας καί τῆς μακροβιότητος σ' ὅσους βαδίζουν πιά πρός τή δύσι τοῦ βίου τους.

Ἀρχίζουν τότε νά τήν ἀκολουθοῦν πιστά. Γιά μερικές βδομάδες, εἶναι ἐνθουσιασμένοι. Βεβαιώνουν πώς ξανάνειωσαν καί συνιστοῦν σέ γνωστούς καί φίλους νά τούς μιμηθοῦνε...

Μά ὕστερα διαπιστώνουν μ' ἀπογοήτευσι ὅτι ἐξακολουθοῦν νά πονᾶνε τά νεφρά τους, ὅτι λαχανιάζουν ἀνεβαίνοντας τίς σκάλες, ὅτι συνεχίζονται οἱ ζυνίλες τοῦ στομάχου τους... Καί τότε ἐγκαταλείπουν τίς βιταμίνες, τό γιαούρτι ἤ τό σιτάρι καί συμπεραίνουν μέ πικρία πώς τίποτε δέν μπορεῖ νά ἐμποδίση τά γεράματα, μέ τίς οἰκτρές συνέπειές τους...

«Μά πῶς λοιπόν τά καταφέρνουν οἱ αἰωνόβιοι νά ζήσουν τόσα χρόνια;» ρωτᾶνε πολλοί, μέ τή βεβαιότητα πώς θά ὑπάρχη κάποιο μυστικό, κάποιο αὐστηρό σύστημα πού μποροῦν νά τό μιμηθοῦν κι' αὐτοί. Ἄν λοιπόν ἦταν δυνατόν νά κάμετε αὐτή τήν ἐρώτησι σέ δέκα αἰωνοβίους καί νά συγκρίνετε τίς ἀπαντήσεις τους, σίγουρα... θά σαστίζατε καί δέν θά βγάζατε κανένα συμπέρασμα!

Ἄλλος ἀπ' αὐτούς δέν ἔβαλε ποτέ κρασί στό στόμα του κι' ἄλλος ἔπινε μιά ὀκᾶ τήν ἡμέρα. Ὁ Μπέρναρ Σῶ κι' ὁ βασιλεύς Σουηδίας πέθαναν, κοντά ὁ ἕνας μέ τόν ἄλλον, σέ ἡλικία σχεδόν ἑνός αἰῶνος, κι' ὅμως ὁ πρῶτος ἦταν χορτοφάγος κι' ὁ δεύτερος κρεωφάγος.

★

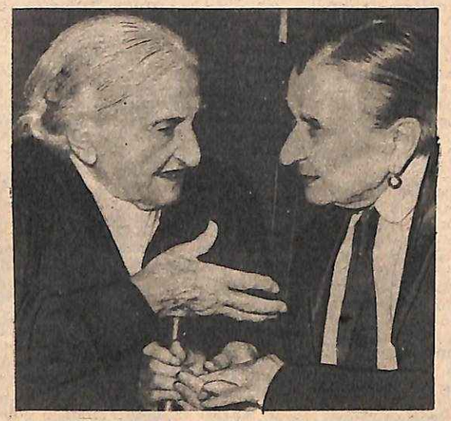
Τά ἱστορικά συγγράμματα ἀναφέρουν παραδείγματα μακροβίων, πού ἀπέφευγαν συστηματικά τό πιστό ἤ τό κάπνισμα. Ἀπ' τό ἄλλο μέρος ὅμως, ὁ Ἰρλανδός Ντάνιελ Μάκ Κάρθυ, πού πέθανε τό 1762 σέ ἡλικία 111 ἐτῶν, ἔπινε ἀφθονο κονιάκ καί ρούμι. Ὁ Ἄγγλος Τόμας Ὀὐίλινγκτον κατέβαζε περί τή μισή ὀκᾶ τζίν καθημερινῶς, μέχρι δύο βδομάδες πρό τοῦ θανάτου του, κι' ὅμως πέθανε 104 χρονῶν. Κι' ὁ συμπατριώτης του Ρίτσαρντ Μπράουν εἶχε διαρκῶς τήν πίπα στό στόμα καί κάπνισε γιά τελευταία φορά λίγες ὧρες πρίν πεθάνη σέ ἡλικία 108 ἐτῶν.

Κανείς ἀπ' ὅλους αὐτούς δέν εἶχε κάνει ποτέ τό παραμικρό, γιά νά ζήση πολλά χρόνια. Εἶναι ἀνώφελο λοιπόν νά ζητᾶτε πρός αὐτή τήν κατεύθυνσι τήν ἀπάντησι στό ἐρώτημα: «Τί πρέπει νά κάνω, γιά νά ζήσω πολλά χρόνια;»

Ἄν ρωτήσετε ἕνα γιατρό, εἶναι πιθανώτατο πώς θά σᾶς ἀπαντήση, μέ χιοῦμορ: «Διαλέξετε μ' ἐπιμέλεια τούς γονεῖς σας».

Αὐτή εἶναι ἄλλωστε ἡ γνώμη καί τοῦ γνωστοῦ Ἰταλοῦ φυσιολόγου Μπερταρέλι, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μιλάνου, πού ἔχει ἀσχοληθῆ εἰδικά μέ τό πρόβλημα τῆς μακροβιότητος.

Αὐτό σημαίνει πώς ἡ κληρονομικότης εἶναι ὁ κυριώτερος παράγων γιά νά ζήση κανείς πολλά χρόνια. Ἄν ἦσαν μακρόβιοι οἱ προσπάπποι σας, οἱ παπποῦδες σας κι' οἱ γονεῖς σας, ὑπάρχουν μεγάλες πιθανότητες πώς θά περάσετε καί σεῖς τόν μέσον ὅρο διαρκείας τῆς ζωῆς.

Οἱ δυό αὐτές Ἰταλίδες γρηοῦλες, κάτοικοι τῆς Βολωνίας, πέρασαν τόν ἕνα αἰῶνα ζωῆς. Εἶναι ὅμως πολύ ἀμφίβολο ἄν μποροῦν νά μᾶς πληροφορήσουν μέ θετικά στοιχεῖα πῶς τό κατόρθωσαν!

Οὐσικά, δέν ἀρκεῖ αὐτό. Οἱ καταχρήσεις, οἱ ἀρρώστειες, οἱ ταλαιπωρίες τοῦ ὀργανισμοῦ μποροῦν νά συντομέψουν σημαντικά μιά ζωή πού θά διαρκοῦσε ἀλλέως πολύ περισσότερο.

Μά οὔτε καί εἶναι ἀπολύτως βέβαιο πώς δέν θά μπορέσετε νά φτάσετε σέ προχωρημένη ἡλικία, ἐπειδή πέθαναν πρόωρα οἱ πρόγονοί σας.

Ὡστόσο, ὁ γενικός κανόνας εἶναι αὐτός: Γονεῖς μακρόβιοι, παιδιά προδιατεθειμένα στή μακροβιότητα. Γι' αὐτό ἄλλωστε, οἱ ἀσφαλιστικές ἑταιρεῖες ζωῆς ζητοῦν ἀπαραιτήτως νά μάθουν πόσα χρόνια ζήσανε οἱ γονεῖς καί οἱ παπποῦδες τοῦ κάθε ὑποψηφίου πελάτη τους.

Οἱ βιολόγοι ἔχουν ὑπολογίσει ὅτι ἡ ἐπίδρασις τοῦ κληρονομικοῦ παράγοντας στή διάρκεια τῆς ζωῆς εἶναι περίπου 22%. Κατέληξαν στό συμπέρασμα αὐτό ἐπειτα ἀπό ἐκτεταμένες γενεαλογικές ἐρευνες, στατιστικές μελέτες καί ἐργαστηριακά πειράματα.

Μιά εἰδική σειρά ἐρευνῶν πάνω σέ χιλιάδες Ἀμερικανούς τοῦ ἴδιου γενεολογικοῦ δένδρου ἀπέδειξε ὅτι οἱ πατέρες κι' οἱ μητέρες πού ἔφτασαν σέ ἡλικία 80 ἐτῶν καί ἄνω, ἀπέκτησαν παιδιά πού ἔζησαν 50 χρόνια καί πάνω. Ἐνῶ ὅταν οἱ γονεῖς πέθαναν πρίν ἀπ' τά 60, ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς τῶν παιδιῶν ἦταν 32—33 χρόνια.

★

Ἕνας βιολόγος ὑποστηρίζει ἐξ ἄλλου πώς ἡ μακροβιότης τῆς μητέρας παίζει μεγαλύτερο ρόλο ἀπό τή μακροβιότητα τοῦ πατέρα, ὡς πρός τήν πιθανή διάρκεια τῆς ζωῆς τῶν παιδιῶν, ἰδίως δέ τῶν θηλυκῶν. Ἀλλ' ἡ θεωρία αὐτή δέν ἔχει γίνει γενικά δεκτή, γιατί δέν ἀποδείχθηκε θετικά.

Ἀντίθετα, ἔχει ἀποδειχθῆ ἀναμφισβήτητα ὅτι οἱ γυναῖκες γενικά εἶναι πιό μακρόβιες ἀπ' τούς ἄντρες. Γιά τήν ἐξήγησι τοῦ φαινομένου αὐτοῦ, ἔχουν διατυπωθῆ διάφορες ὑποθέσεις: ὅτι ἡ γυναῖκα ἀντέχει περισσότερο στή φθορά τοῦ χρόνου γιατί ἔχει διαφορετικό τρόπο ζωῆς, γιατί κουράζεται λιγώτερο, γιατί δέν κάνει κατάχρησι ἀλκοόλ καί καπνοῦ, γιατί τά πνευματικά της ἐνδιαφέροντα εἶναι πιό περιωρισμένα, γιατί ἔχει ἐκ φύσεως μεγαλύτερο ἀπόθεμα βιολογικῆς ἐνεργείας ἀπ' τόν ἄντρα.

Πάντως, εἶναι διαπιστωμένο ὅτι τό «ἀσθενές» φύλον ἔχει τίς μεγαλύτερες πιθανότητες νά φτάση σέ βαθειά γεράματα.

★

Ἦταν γνωστό ἤδη στήν ἀρχαιότητα ὅτι ἡ μακροβιότης εἶναι κληρονομική, μέχρι τοῦ σημείου νά χαρακτηρίζη ὁλόκληρους λαούς. Μόνο πού τήν ἀπέδιδαν τότε μᾶλλον στή λιτή διατροφή. Ἔτσι, ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει τήν περίπτωσι τῶν Μακροβίων, ἑνός λαοῦ τῆς Αἰθιοπίας, πού εἶχε γιά μέσον ὅρο ζωῆς τά 120 χρόνια. Οἱ Μακρόβιοι τρέφονταν μέ βραστό κρέας κι' ἔπιναν μόνο γάλα.

Ὁ Πλούταρχος πάλι κάνει λόγο γιά τούς ἀρχαίους Βρετόνους, πού ἀρχιζαν νά γερνᾶνε στά 120 χρόνια τους κι' εἶχαν γιά κυρία τροφή τους τά βαλανίδια.

Στήν ἐποχή μας, διακρίνονται γιά τή μακροβιότητά τους τά μέλη τῆς θρησκευτικῆς αἱρέσεως τῶν Μορμόνων, πού κατοικοῦν κυρίως στή Γιούτα (Ἡνωμ. Πολιτεῖαι). Ἡ θρησκεία τους ἐπιβάλλει ἀπόλυτη ἀποχή ἀπό κρασί, καφέ καί καπνό. Ἡ διάρκεια δέ τῆς ζωῆς τους εἶναι 80 χρόνια κατά μέσον ὅρον.

Κατά τήν Ἁγία Γραφή, ὁ Ἀδάμ ἔζησε 930 χρόνια, ὁ γυιός του Σήθ 912 κι' ὁ Νῶε 950. Εἶναι ὅμως πιθανόν ὅτι μετροῦσαν τότε τό χρόνο μέ ἄλλη μονάδα κι' ὄχι τό «ἔτος» τους διαρκοῦσε ὅσο τρεῖς μῆνες δικοί μας. Δέν ὑπάρχουν δέ ἀρκετές ἀποδείξεις τῆς ἀπίστευτης μακροβιότητος αὐτῶν τῶν ὑπεραιωνοβίων. Ἀντίθετα, στήν ἀρχαία Ἑλλάδα συναντοῦμε ἀριθμούς λογικώτερους καί πιό πιστευτούς. Ὁ Σοφοκλῆς π. χ. ἔζησε 130 χρόνια κι' ὁ Ἱπποκράτης 104.

★

Σέ νεώτερα χρόνια, ἀναφέρονται μερικές ἐκπληκτικές περιπτώσεις μακροβίων, ἰδίως ἰθαγενῶν τῆς Ἀμερικῆς καί τῶν Ἰνδιῶν, πού δέν μπορεῖ ὅμως νά ἐξακριβωθοῦν ἀπό ληξιαρχικά βιβλία. Λέγεται π. χ. ὅτι τό 1566 πέθανε στή Βεγγάλη ἕνας

110 χρόνια!

Σήμερα φτάνουν ὡς τά γεράματα πολύ περισσότεροι ἄνδρες καί γυναῖκες ἀπό ἄλλοτε, χάρις στίς προόδους τῆς ἰατρικῆς.

Τά παρακάτω ποσοστά ἀφοροῦν συνολικά τίς ἑξῆς χῶρες: Μεγ. Βρεττανία, Γερμανία, Ἰταλία, Γαλλία, Ἱσπανία, Κάτω Χῶρες, Βέλγιον, Πορτογαλία, Ἑλβετία καί Αὐστρία. Δείχνουν δέ μέ ποιά ἀναλογία ὑπῆρχαν οἱ διάφορες ἡλικίες στό σύνολο τοῦ πληθυσμοῦ τους κατά τά χρόνια 1900, 1930 καί 1950.

ΕΤΗ	ΗΛΙΚΙΕΣ			
	0 — 19 ἐτῶν	20 — 39 ἐτῶν	40 — 59 ἐτῶν	60 καί ἄνω
1900	42,2 %	29,3 %	19,3 %	9,2 %
1930	33,6 %	32,2 %	22,5 %	11,7 %
1950	32,6 %	28,8 %	24,8 %	13,8 %

Ἰνδός, ἡλικίας 370 ἐτῶν. Ἐξ ἄλλου, στό Ταοκουμάν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ζοῦσε τό 1780 μιά μαύρη, ὀνόματι Λουίζα Τροὺσκο, πού βεβαίωνε πώς ἦταν 175 ἐτῶν. Μιά ἄλλη συμπατριώτισσά της, ἐξακριβωμένης ἡλικίας 120 ἐτῶν, θυμόταν τή Λουΐζα ἤδη μεσόκοπη ὅταν αὐτή ἦταν μικρό κοριτσάκι.

Στή Μπογκότα τῆς Κολομβίας, ζοῦσε τόν περασμένο αἰῶνα ἕνας μιγάς, ὁ Μιγκουέλ Σόλις, πού ἦταν — ὅπως ἀποδείκνυαν διάφορα στοιχεῖα — 180 ἐτῶν τό λιγώτερο.

Ὡστόσο, κι' ἄν ἀκόμα εἶναι ἀληθινά τά περιστατικά αὐτά, ἀποτελοῦν πάντως σπάνιες ἐξαιρέσεις. Ποιό εἶναι λοιπόν, κατά τήν ἐπιστήμη, τό μεγαλύτερο ὅριο τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς;

Ἀπ' τήν ἐποχή ἀκόμη τοῦ Μπυφόν, οἱ φυσιοδίφες εἶχαν παρατηρήσει μιά ἀναλογία μεταξύ τῆς περιόδου τῆς αὐξήσεως τοῦ σώματος καί τῆς διαρκείας τῆς ζωῆς. Ὑπολόγισαν δηλαδή ὅτι ἡ δεύτερη εἶναι ἑξαπλασία περίπου ἀπ' τήν πρώτη. Ἔτσι, ὁ ἐλέφας, πού ἐξακολουθεῖ νά μεγαλώνη ἐπί 20—30 χρόνια, μπορεῖ νά ζήση 150—200 χρόνια. Τό ἄλογο μεγαλώνει ἐπί 3—4 χρόνια καί ζῆ 40—50. Γιά τόν ἄνθρωπο λοιπόν, πού ἐξακολουθεῖ νά μεγαλώνη ὡς τά 20—25 χρόνια του, ἡ μεγίστη διάρκεια τῆς ζωῆς πρέπει νάναι θεωρητικά 120—150 χρόνια — στήν πρᾶξι ὅμως περιορίζεται στά 110.

Δυστυχῶς, ἐλάχιστοι φτάνουν σ' αὐτό τό μέγιστο ὅριο. Οἱ στατιστικές δείχνουν ὅτι, ἀπό 100.000 μακροβίους, μόνο οἱ 30 περνᾶνε τόν αἰῶνα. Γιά τή μεγάλη δέ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων, ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς εἶναι 60—70 χρόνια.

Ἀπό τή σύγκρισι τῶν στατιστικῶν στοιχείων, βγαίνει ἐκ πρώτης ὄψεως τό συμπέρασμα ὅτι, στήν ἐποχή μας, ἔχει παραταθῆ πολύ ἡ ἀνθρώπινη ζωή. Αὐτό ὅμως ἀληθεύει μέχρι ἑνός σημείου. Δέν ἔχουν αὐξηθῆ δηλαδή τά χρόνια πού μπορεῖ κανονικά νά ζήση ἕνας ἄνθρωπος. Τόσο ἄλλοτε, ὅσο καί τώρα, οἱ ἄνθρωποι γερνοῦσαν καί γερνᾶνε στήν ἴδια περίπου ἡλικία. Μόνο πού σήμερα προλαμβάνουν νά γεράσουν πολύ περισσότεροι ἄνθρωποι, ἐνῶ ἄλλοτε τούς θέριζε πρόωρα ἡ τρομακτική παιδική θνησιμότης, οἱ λοιμώδεις ἀσθένειες — πού ἔχουν σήμερα σχεδόν ἐξαφανισθῆ, χάρις στίς προόδους τῆς ἰατρικῆς — καί ἡ ἄγνοια τῶν βασικῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς.

Πρίν ἀπό 20 αἰῶνες λοιπόν, ὁ μέσος ὅρος διαρκείας τῆς ζωῆς βρισκότανε στά 22 χρόνια μονάχα, τό 1850 στά 40 χρόνια, καί τό 1900 στά 47. Τώρα ἔχει φτάσει στά 65—70. Τό μέγιστον ὅριον ὅμως τῆς μακροβιότητος ἦταν καί τότε, ὅπως καί τώρα, τά 110 χρόνια.

Στό σύνολο τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, ὁ ἀριθμός ἐκείνων πού ἔχουν περάσει τά 60 χρόνια ἀποτελεῖ ἕνα ποσοστό 13,8% τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ. Οἱ περισσότεροι ὑπερεξηντάρηδες (16,3%) βρίσκονται στή Γαλλία καί οἱ λιγώτεροι (10,4%) στήν Ἱσπανία.

Στίς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, ὅπου ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς ἦταν 68 χρόνια τό 1950, προβλέπεται δέ ὅτι θ' ἀνεβῆ τό 1975 στά 74, οἱ γέροι ἄνω τῶν 60 ἐτῶν εἶναι ἤδη 18 ἑκατομμύρια.

Τό φαινόμενο αὐτό τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς ἔχει μεγάλον κοινωνικό ἀντίκτυπο. Πράγματι, τά διάφορα ἱδρύματα καί ταμεῖα συντάξεων ἀναλαμβάνουν ὁλοένα μεγαλύτερες ἐπιβαρύνσεις, τόσο πού θά γίνουν πολύ γρήγορα ἀνίκανα ν' ἀνταποκριθοῦν στόν προορισμό τους.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ὑποχρεωτική ἀνεργία ἔχει ἀποδειχθῆ βλαβερή γιά τή σωματική καί πνευματική ὑγεία τῶν ἡλικιωμένων. Γι' αὐτό, ἔχει ἀναπτυχθῆ στά τελευταῖα χρόνια ὁ καινούργιος ἐπιστημονικός κλάδος τῆς «γηριατρικῆς», πού ἀσχολεῖται μέ τά εἰδικά προβλήματα τῶν γέρων.

★

Ὡστόσο, οἱ δυσκολίες αὐτές δέν μποροῦν, βέβαια, νά σταματήσουν τήν πρόοδο, οὔτε νά ἐμποδίσουν τή δικαιολογημένη ἐπιδίωξι κάθε ἀνθρώπου νά φτάση στή μεγαλύτερη ἡλικία πού τοῦ ἐπιτρέπει ἡ ἀνθρώπινη φύσις του.

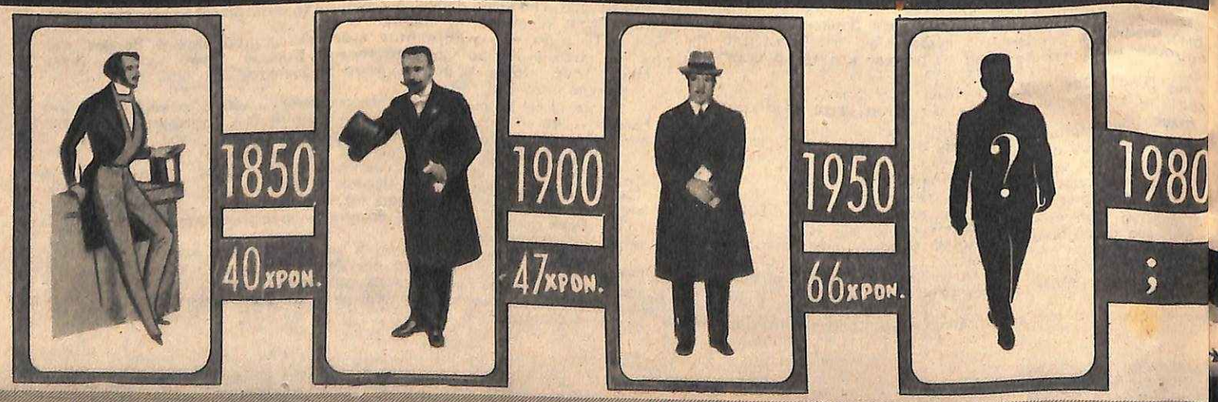
Ὑπάρχει, ὅπως εἴπαμε, ἕνα μέγιστο ὅριο — πού δέν μποροῦμε νά τό ὑπερβοῦμε — κι' ἕνας μέσος ὅρος διαρκείας τῆς ζωῆς. Μπορεῖ λοιπόν καί πρέπει νά πλησιάση ὅσο τό δυνατόν περισσότερο αὐτός ὁ μέσος ὅρος στό μέγιστο ὅριο. Εἶναι δέ σέ θέσι καθένας μας νά κάνη ὡριμότερα πράγματα, γιά νά τό ἐπιτύχη.

Βέβαια, δέν μποροῦμε νά διαλέξουμε τούς γονεῖς μας, οὔτε καί νά προλάβουμε τά δυστυχήματα. Γιά τήν προστασία μας ἐξ ἄλλου ἀπό τίς διάφορες ἀσθένειες, φροντίζουν οἱ γιατροί, κι' ἔχουν ἤδη ἐπιτύχει τόσες θριαμβευτικές νίκες.

Ἐκτός ὅμως ἀπ' αὐτούς τούς παράγοντες, πού δέν μποροῦμε νά τούς ἐπηρεάσουμε, μᾶς μένει ἕνα μεγάλο πεδίο δράσεως — τόσο πού μποροῦμε νά ποῦμε, δίκως ὑπερβολή, ὅτι τό νά ζήσουμε πολλά, πάρα πολλά χρόνια, ἐξαρτᾶται κατά 50% ἀπό ἐμᾶς τούς ἰδίους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ καταλληλότερη δίαιτα γιά τή μακροβιότητα

Ὁ μέσος ὅρος διαρκείας τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, στίς διάφορες ἐποχές τῆς Ἱστορίας.

Ἀπό τόν κατωτέρω πίνακα βλέπει κανείς ὅτι καί ἡ ἡλικία εἶνε σχετική.

ΕΙΔΗ	ΕΛΕΦΑΣ	ΑΛΟΓΟ	ΑΡΝΙ	ΣΚΥΛΟΣ	ΚΟΥΝΕΑΙ	ΠΟΝΤΙΚΟΣ	ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΜΕΓΙΣΤΗ ΓΝΩΣΤΗ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ	200 χρόνια	50 χρόνια	15 χρόνια	14 χρόνια	7 χρόνια	3 χρόνια	120 χρόνια
ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΖΩΗΣ	100 »	20-30 »	8 »	10 »	4 »	2 »	65-70 »

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

"ΜΑΡΙΑ, η μητέρα τοῦ πόνου„

Τὴ βραδιὰ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία ψάλλεται τὸ ἀριστούργημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς «Στάμπατ Μάτερ Ντολορόζα...».

Ὁ θρῆνος αὐτὸς δόξασε τὸ συνθέτη του, τὸν ἐξαίρετο Ἰταλὸ μουσουργὸ Περγκολέζε.

Ὁ Περγκολέζε ἔζησε στὸν 18ον αἰῶνα. Καταγόταν ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ ἐκεῖ ἄρχισε τὸ καλλιτεχνικό του στάδιο. Σὲ ἡλικία τριάντα χρόνων εἶχε συνθέσει μιὰ σειρὰ μουσικῶν ἔργων, τίποτε ὅμως σπουδαῖο δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ δημιουργήσῃ. Ἡ τρελλὴ νεανικὴ ζωή του δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἐργασθῇ. Εἶχε ὡστόσο ταλέντο κι' ἦταν πλασμένος γιὰ μεγαλείτερα πράγματα.

Μιὰ μέρα ὁ Ἰωάννης Περγκολέζε γνώρισε μιὰ πολὺ ὄμορφη νέα τῆς Ρώμης, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν παληὰ κι' ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῶν Σπινέλι. Ἡ νέα αὐτὴ λεγόταν Μαρία. Ὁ μουσικὸς αἰσθάνθηκε γι' αὐτὴν ἕνα παράφορο αἴσθημα.

Στὴν ἀρχὴ κράτησε μυστικὸ τὸν ἔρωτά του, γιατὶ καταλάβαινε κι' ὁ ἴδιος ὅτι ἡ ἀπόστασι μεταξύ τους ἦταν πάρα πολὺ μεγάλη. Αὐτὴ ἦταν ἀρχοντοπούλα, ἐνῶ αὐτὸς ἦταν ἕνα φτωχὸ παιδὶ τοῦ λαοῦ.

Μὰ ἕνα τέτοιο αἴσθημα δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ μυστικό. Ὁ Περγκολέζε μὴ μπορῶντας ν' ἀνθέξῃ στὸ μαρτύριο του, ἀποφάσισε νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸν ἔρωτά του στὴ Μαρία.

Τῆς μίλησε μιὰ Κυριακή, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε μόνη ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Καὶ φαντάζεται κανεὶς τὴν εὐτυχία του, ὅταν εἶδε ὅτι καὶ ἡ Μαρία Σπινέλλι ἀνταποκρινόταν στὸ αἴσθημά του!

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε νὰ συναντᾶ ταχτικὰ τὴν ἀγαπημένη του. Περνοῦσαν ὧρες μαζὶ κι' ἔπλαθαν ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Ὅταν ἄφηνε τὴν ὁμορφη Μαρία, ὁ μουσικὸς γύριζε στὸ σπίτι του πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρά. Ξαφνικὰ κάτι τὸ ἀπροσδόκητο ἦρθε νὰ διακόψῃ τὴν εὐτυχία του. Ἡ Μαρία εἶχε τρεῖς ἀδελφούς. Κι' ὅταν ἐκεῖνοι πληροφορήθηκαν τὸ εἰδύλλιο της, τῆς μίλησαν αὐστηρά, δίνοντάς της νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἦταν πρόθυμοι νὰ τὴ δώσουν σύζυγο σ' ἕναν ταπεινὸ καλλιτέχνη, ἀνάξιο τῆς ἀριστοκρατικῆς τους καταγωγῆς.

— Σοῦ ἀφήνουμε, τῆς εἶπαν, τρεῖς μέρες νὰ σκεφτῇς. Ἡ Ρώμη ἔχει πολλοὺς νέους, εὐγενεῖς... Διάλεξε ὁποιον θέλεις. Ἔξω ὅμως καλὰ ὅτι, ἂν δὲν μπορέσῃς νὰ πνίξῃς αὐτὸ τὸ ἀνόητο αἴσθημά σου, τότε θὰ πνίξουμε κι' ἐμεῖς τὴν ἀγάπη, ποὺ νοιώθουμε γιὰ σένα καὶ θὰ σὲ μεταχειρισθοῦμε διαφορετικά... Πρὸς τὸ παρὸν θὰ μείνῃς κλεισμένη στὸ παληὸ περίπτερο τοῦ κήπου!...

Ἡ ἄτυχη Μαρία τοῦ κάκου ἔκλαψε, παρακάλεσε. Οἱ ἀδελφοί της ἦταν ἀμετάπειστοι. Τέλος τοὺς εἶπε:

— Θὰ σκεφθῶ!...

Καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα, ὅταν οἱ ἀδελφοί της τὴ ρώτησαν ποιὸν εἶχε διαλέξει γιὰ ἄντρα της, τοὺς ἀπάντησε:

— Διάλεξα ἕναν... Εἶνε ὁ Χριστός!... Θὰ γίνω καλόγρια!...

Καὶ ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα.

Τὴν ἑπόμενη Κυριακή, στὴν ἴδια ἐκκλησία, ὅπου ὁ Περγκολέζε διηύθυνε τὴ χορωδία, ἡ Μαρία ντυνόταν τὸ μοναχικὸ σχῆμα. Ὁ συνθέτης φαινόταν ψυχρός. Τίποτα στὴν ἔκφρασί του δὲν φανέρωνε τὴν τρικυμία τῆς ψυχῆς του. Μόνο τὸ χέρι του, ποὺ κρατοῦσε τὴ μπαγκέτα, ἔτρεμε. Αὐτὸ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ τὸ διακρίνῃ ἀπὸ τὴ θέσι της ἡ Μαρία. Γι' αὐτὸ ἡ ἀταραξία τοῦ συνθέτη τὴν ἐξαφνίασε.

«Μὰ δὲν μ' ἀγαπάει λοιπόν;» συλλογίστηκε.

Ὅταν ὅμως ἡ ἱεροτελεστία τελείωσε κι' ὁ Περγκολέζε γύρισε στὸ σπίτι του, ὁ πόνος ποὺ τὸν βασάνιζε ξέσπασε σ' ἕνα ἀτελείωτο κλάμα. Ἔπειτα ἀπελπισμένος ἔφυγε καὶ πῆγε στὴ Νεάπολι. Μὰ κι' ἐκεῖ δὲν βρῆκε ἡσυχία κι' ἄρχισε νὰ γυρίζῃ τὶς πόλεις τῆς Ἰταλίας προσπαθῶντας νὰ ξεχάσῃ τὴν ἀγαπημένη του. Δὲν εἶχε χαρὴ τοῦ φαινόταν τώρα!...

Δυὸ χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Μαρία εἶχε γίνει καλόγρια καὶ δέκα μέρες ἀπὸ τὸ γυρισμὸ τοῦ Περγκολέζε στὴ Ρώμη, ὅταν ἕνα πρωϊνὸ ὁ συνθέτης δέχτηκε ξαφνικὰ ἕναν ἀπροσδόκητο ἐπισκέπτη.

Ἦταν ἕνας ὥριμος ἄνδρας, αὐστηρὸς στὴν ὄψι. Φοροῦσε πένθος.

— Μὲ λένε Ρενάλδο Σπινέλι, εἶπε.

Ὁ Περγκολέζε στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος ἔγινε κατάχλωμος. Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ λέξι...

— Ἕνα θλιβερὸ καθῆκον μὲ φέρνει σὲ σᾶς, συνέχισε ὁ ἐπισκέπτης μὲ βραχνὴ φωνή. Χτὲς τὴ νύχτα ἀργά, ἡ ἀδερφή μου Μαρία παρέδωσε τὴν παρθενική της ψυχὴ στὸ Θεό...

Ὁ Περγκολέζε κρατήθηκε γιὰ νὰ μὴ σωριαστῇ κάτω.

— Ὁ Θεὸς τὴ λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε γρήγορα κοντά του, πρόσθεσε ὁ ξένος. Ἡ ἀδελφή μου εἶχε ὑποφέρει πολύ... Καὶ τώρα ἔρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω γιὰ κάτι, ποὺ εἶνε ἡ τελευταία της θέλησι: Νὰ διευθύνετε ἐσεῖς τὴ χορωδία στὴν ἐκκλησία, κατὰ τὴν νεκρώσιμη ἀκολουθία...

—Ἡ θέλησι της θὰ ἐκτελεσθῇ, κύριε!... ἀπάντησε, πνιγμένος ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς ὁ συνθέτης.

Ὁ Σπινέλι χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Ὁ Περγκολέζε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη κλείστηκε στὸ δωμάτιο του. Ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα ἔμεινε ἄϋπνος. Τὰ ξημερώματα εἶχε γεμίσει στὴν κάμαρα του μὲ χειρόγραφα γεμάτα νότες. Κάθισε τότε στὸ πιάνο κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ...

Τὴν ἄλλη μέρα γινότανε ἡ κηδεία τῆς Μαρίας Σπινέλι. Πολὺς κόσμος εἶχε μαζευτῆ στὴν ἐκκλησία. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Περγκολέζε μπῆκε κατάχλωμος σὰν νεκρὸς καὶ καμπουριασμένος, μ' ἕνα μουσικὸ χειρόγραφο κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη καὶ προγώρησε πρὸς τὴ χορωδία.

Σὲ λίγο ὁ ἐπικήδειος θρῆνος εἶχε ἀρχίσει. Ὄρθιος, μὲ τὴ μπαγκέτα στὸ χέρι, διηύθυνε ὁ συνθέτης.

Στὴν ἀρχὴ ὁ κόσμος ἀπόρησε. Ἡ σύνθεσι ἦταν μᾶλλον εὔθυμη, γοργή, σφριγηλή. Ἔπειτα ὅμως, σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ γίνεται σπασμωδική, ἀληθινὰ τραγική...

Ὅλοι τότε ἄρχισαν νὰ κλαῖνε...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Περγκολέζε ἔφυγε ἀπὸ τὴ Ρώμη κι' ἄρχισε νὰ γυρίζῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βρῇ ἡσυχία πουθενά.

Αὐτὴ ἡ κατάστασι κράτησε ἕνα χρόνο.

Μιὰ μέρα ὁ μουσουργὸς ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἔκθεσι ἑνὸς Φλωρεντινοῦ ζωγράφου. Γύρισε στὴν αἴθουσα καὶ περιεργαζόταν τοὺς πίνακες. Ξαφνικὰ τὰ μάτια του ἔπεσαν σ' ἕνα πίνακα. Παρίστανε τὴν Παναγία θλιμένη γιὰ τὸ μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Θεανθρώπου. Κάτω ἀπὸ τὸν πίνακα ὁ ζωγράφος εἶχε βάλει τὶς λέξεις: «Μαρία, ἡ Μητέρα τοῦ Πόνου».

Ὁ Περγκολέζε στάθηκε ἀρκετὴ ὥρα κυττάζοντας ἐκείνη τὴν εἰκόνα. Ἡ Παναγία ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴν Μαρία Σπινέλι. Ἀγόρασε λοιπὸν τὸν πίνακα καὶ τράβηξε ἀμέσως γιὰ τὸ σπίτι του. Νόμιζε πὼς εἶχε μπροστά του τὴν πολυαγαπημένη του νεκρή...

Καὶ τότε ἔγινε ἕνα θαῦμα. Μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ συνθέτη ἄρχισαν νὰ ζωντανεύουν ἡ πιὸ γοητευτικὲς μελωδίες. Κι' ἔνοιωσε τὴ δύναμι νὰ ἐργασθῇ. Ἔτσι ἄρχισε πάλι νὰ συνθέτῃ. Τὸν ἐνέπνεε ἡ ἀνάμνησι τῆς νεκρῆς, ὁ πόνος τῆς χαμένης του ἀγάπης.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο συνέθεσε μέσα σὲ λίγον καιρὸ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀριστουργηματικὰ ἔργα. Μὰ τὸ ὡραιότερο ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ θρῆνος ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, τὸ «Στάμπατ Μάτερ Ντολορόζα...»

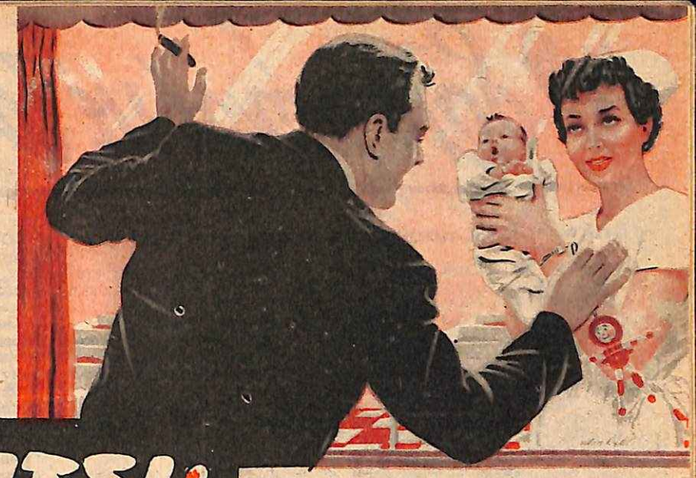
Ὁ Περγκολέζε πέθανε δυὸ χρόνια ἀργότερα ἀπὸ τὴ λύπη του.

Ἦταν ὁ ἐπίλογος μιᾶς ἀληθινῆς, ἀλλὰ τόσο τραγικῆς ἀγάπης...

ΜΩΡΙΣ ΕΡΛΑΝ

Τὸν ἐνέπνεε ἡ ἀνάμνησι τῆς νεκρῆς, ὁ πόνος τῆς χαμένης του ἀγάπης...

ΑΓΟΡΙ" Ἡ ΚΟΡΙΤΣΙ;

'Ο μπαμπᾶς αὐτὸς φαίνεται περήφανος γιὰ τὸν ἀπόγονό του. 'Ωστόσο, στὸ προσεχὲς μέλλον, ἴσως θάναι στὸ χέρι τοῦ κάθε πατέρα ν' ἀποκτήσῃ ὅ,τι παιδὶ προτιμάει, ἀγόρι ἢ κορίτσι.

Νέες μέθοδοι γιὰ τὸν καθορισμὸ τοῦ φύλου τοῦ παιδιοῦ

Μιὰ καινούργια μέθοδος γιὰ τὸν καθορισμὸ τοῦ φύλου τοῦ παιδιοῦ, ποὺ θὰ γεννηθῇ, πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὴ σύλληψι, διατυπώθηκε ἀπὸ τὸν Δανὸ κτηνίατρο Α. Λίντμπεργκ. Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς τονίζει, ὅτι τὰ συμπεράσματά του ἀποτελοῦν μονάχα μιὰ θεωρία κι' ὅτι χρειάζονται ἐπιβεβαίωσι μὲ πολλὰ πειράματα ἀκόμη. Ὡστόσο προσθέτει:

«Οἱ μελέτες μου μὲ ἔπεισαν πὼς εἶναι δυνατὸς ὁ προκαθορισμὸς τοῦ φύλου τοῦ παιδιοῦ. Ἀρκετὲς δανικὲς οἰκογένειες δοκίμασαν ἐπὶ χρόνια τὴ μέθοδό μου. Στὰ 92 % λοιπὸν τῶν περιπτώσεων, ἀπέκτησαν παιδιὰ τοῦ φύλου ποὺ ἐπιθυμοῦσαν».

"Αν ἀποδειχθῇ μέχρι τέλους σωστὴ ἡ θεωρία Λίντμπεργκ, τότε στὰ 90 % τῶν περιπτώσεων, οἱ γονεῖς θὰ μποροῦνε ν' ἀποκτήσουν γυιὸ ἢ θυγατέρα, ἀναλόγως τῆς προτιμήσεώς τους!

Ἡ θεωρία αὐτὴ βασίζεται στὴ διαφορὰ τῆς ἀντοχῆς τῶν δύο εἰδῶν τῶν ἀρσενικῶν γεννητικῶν κυττάρων. Εἶναι γνωστό, ὅτι ἀπ' τὰ κύτταρα ποὺ παράγουν οἱ ἀνδρικοὶ γεννητικοὶ ἀδένες, τὰ μισὰ δημιουργοῦν ἀγόρια καὶ τ' ἄλλα μισὰ κορίτσια. "Ας ὀνομάσουμε κύτταρα Α τὰ πρῶτα καὶ Β τὰ δεύτερα. Ἔχει, λοιπόν, ἀποδειχθῇ ἐπιστημονικά, ὅτι τὰ Β εἶναι ἰσχυρότερα καὶ μακροβιώτερα ἀπὸ τὰ Α. Αὐτό, ἄλλωστε, συμπίπτει καὶ μὲ τὸ γεγονός, ὅτι οἱ γυναῖκες ἔχουν μεγαλύτερη φυσικὴ καὶ ψυχικὴ ἀντοχὴ καὶ μακρύτερη διάρκεια ζωῆς ἀπὸ τοὺς ἄντρες.

«"Ας ὑποθέσουμε τώρα — λέει ὁ Λίντμπεργκ — ὅτι ἕνας ἄντρας παράγει 4 ἑκατομμύρια γεννητικὰ κύτταρα (Α καὶ Β) κάθε 24ωρο, δηλαδὴ 28 ἑκατομμύρια τὴ βδομάδα. Τὰ κύτταρα αὐτὰ διατηροῦνται στὸ βιολογικὸ ἐργαστήριο. Μετὰ 3 βδομάδες, ἐκεῖνα ποὺ παρήχθησαν τὴν πρώτη βδομάδα Α καὶ Β, εἶναι ὅλα νεκρά. Ἀπ' τὰ κύτταρα τῆς δεύτερης βδομάδας, τὰ Α εἶναι νεκρά, τὰ Β ὅμως μένουν ζωντανά. Τέλος, εἶναι ζωντανὰ τὰ Α καὶ Β τῆς τρίτης βδομάδας. Συνεπῶς, ὑπάρχουν τότε 28 ἑκατομμύρια κύτταρα Β καὶ 14 ἑκατομμύρια Α. Ἂν, λοιπόν, τὸ μῖγμα τους χρησιμοποιηθῇ, μὲ τὴ μέθοδο τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως, θὰ διπλασιασθοῦν οἱ πιθανότητες νὰ γεννηθῇ κορίτσι».

Συγχρόνως, ἡ ὑποψηφία μητέρα, θὰ παρακολουθῇ τακτικὰ τὴ θερμοκρασία της, γιὰ νὰ καθορίσῃ ἔτσι τὶς τρεῖς μέρες ποὺ εἶναι ἐπιδεκτικὴ γονιμοποιήσεως (τὶς μέρες αὐτές, ἡ θερμοκρασία της θ' ἀνεβῇ κατὰ μερικὰ δέκατα, σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν Γερμανῶν ἐπιστημόνων 'Ασχάϊμ καὶ Ζόντεκ). Τότε ἀκριβῶς θὰ ὑποβληθῇ στὴν τεχνητὴ γονιμοποίησι μὲ τὸ μῖγμα τῶν κυττάρων, ποὺ εἴπαμε. Καί, μετὰ 9 μῆνες, θὰ ἔχῃ — κατὰ μεγάλην πιθανότητα — τὸ κορίτσι ποὺ ἐπιθυμεῖ.

Μὲ τὴ θεωρία αὐτή, ἀσχολήθηκε εὐρύτατα ὁ τύπος τῆς Δανίας, καὶ εἰδικὰ τὸ ἰατρικὸ περιοδικὸ «Βὸρ Βίντεν». Δοκιμάσθηκε ὡς τώρα ἀπὸ 12 οἰκογένειες. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν: 35 παιδιὰ τοῦ ἐπιθυμητοῦ φύλου καὶ μόνο 3 τοῦ ἀνεπιθύμητου.

Μιὰ ἄλλη μέθοδος, παλαιότερη, γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, βασίζεται στὴ χρησιμοποίησι σόδας ἢ γαλακτικοῦ ὀξέος. Πρὶν ἀπὸ τὴ σύλληψι, ἡ γυναῖκα κάνει μιὰ κολπικὴ πλύσι μὲ διάλυσι σόδας, ἂν θέλη ν' ἀποκτήσῃ ἀγόρι, ἢ ὀξέος ἂν θέλη κορίτσι. Ἡ μέθοδος δοκιμάσθηκε ἀρχικὰ σὲ ζῶα, μὲ ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, καὶ κατόπιν ὑποδείχθηκε καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐπίσης πάνω σὲ ζῶα ἐργάσθηκαν οἱ Ἀμερικανοὶ δόκτορες Ντέρυλ Χὰρτ καὶ Τζέϊμς Μούντυ, γιὰ νὰ διατυπώσουν τὴ θεωρία, ὅτι, ἂν ἡ σύλληψις γίνῃ στὴν ἀρχὴ τῆς γόνιμης περιόδου τῆς γυναίκας (τῶν τριῶν δηλαδὴ ἡμερῶν ποὺ εἴπαμε κάθε μῆνα) αὐξάνονται οἱ πιθανότητες νὰ γεννηθῇ κορίτσι. Ἀντίθετα, ἂν ἡ σύλληψις γίνῃ κοντὰ στὸ τέλος αὐτῆς τῆς περιόδου, θὰ γεννηθῇ μᾶλλον ἀγόρι.

Οἱ δυὸ δόκτορες δοκίμασαν τὴ θεωρία τους σὲ 9.489 περιπτώσεις τεχνητῆς γονιμοποιήσεως γυναικῶν. Γεννήθηκαν, λοιπόν, ἔτσι 5.676 ἀγόρια καὶ 3.813 κορίτσια, ἐνῶ κανονικὰ θὰ πρεπε νάταν περίπου ἴσος ὁ ἀριθμὸς τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Ἡ μέθοδος αὐτὴ βρίσκεται ἀκόμη ὑπὸ δοκιμὴν ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες.

'Αντίθετα, φαίνεται πὼς ἐγκατελείφθη ὁριστικὰ ἕνα φάρμακο ποὺ παρουσίασε προπολεμικὰ ὁ καθηγητὴς Α. Λόυ, ἕνας σοβαρώτατος Βρετανὸς ἐπιστήμων. Κατὰ τὶς διαβεβαιώσεις του, μ' αὐτὸ μποροῦσαν οἱ γυναῖκες νὰ κάνουν ὅ,τι παιδὶ προτιμοῦσαν, ἀγόρι ἢ κορίτσι.

Πρόσθετε δὲ ἀκόμη πὼς εἶχε ἀποδειχθῇ κατὰ 80 - 90 % ἀποτελεσματικό.

«Μὲ τὸ ὑγρὸ αὐτό — ἔγραφε τότε — οἱ δικτάτορες θὰ μποροῦν πιθανώτατα νὰ ἐξασφαλίζουν ἀφθονία ἀγοριῶν, γιὰ μελλοντικούς πολέμους».

'Αλλὰ — πρόσθετε — ἡ Φύσις ἐπιδιώκει πάντα νὰ διατηρῇ μιὰ ἰσορροπία τῶν δυὸ φύλων, καὶ γι' αὐτὸ τὸ τεχνητὸ πλεόνασμα τῶν ἀγοριῶν θὰ εἶχε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, γυναικεῖα χαρακτηριστικά!

'Αλλες ἐπιστημονικὲς μελέτες, εἶχαν τὸ σκοπὸ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ φύλου τοῦ σχηματισμένου ἤδη ἐμβρύου, πρὶν ἀπ' τὴ γέννησί του.

Πρὸ δύο ἐτῶν π. χ., τὸ περιοδικὸ «'Επιστήμη», ἐπίσημο ὄργανο τῆς 'Αμερικανικῆς 'Ενώσεως 'Επιστημονικῆς Προόδου, ἀνέφερε μιὰ νέα χημικὴ ἐξέτασι, ποὺ ἐπέτρεπε ν' ἀνακαλύπτεται τὸ φύλον ἑνὸς ἀγέννητου παιδιοῦ, μὲ ἀκρίβεια προβλέψεως περίπου 100 %.

"Η μέθοδος αὐτὴ βασιζότανε στὴν ἀναζήτησι μέσα στὸ σάλιο τῆς ἐγκύου μιᾶς ὡρισμένης χημικῆς οὐσίας, ποὺ ἐθεωρεῖτο σχετικὴ μὲ τὴν ἀρσενικὴ γεννητικὴ ὁρμόνη. "Αν βρισκόταν αὐτὴ ἡ οὐσία στὸ σάλιο τῆς μέλλουσας μητέρας, θὰ γεννιόταν ἀγόρι. 'Αλλοιῶς, τὸ παιδί της θὰ ἦταν κορίτσι.

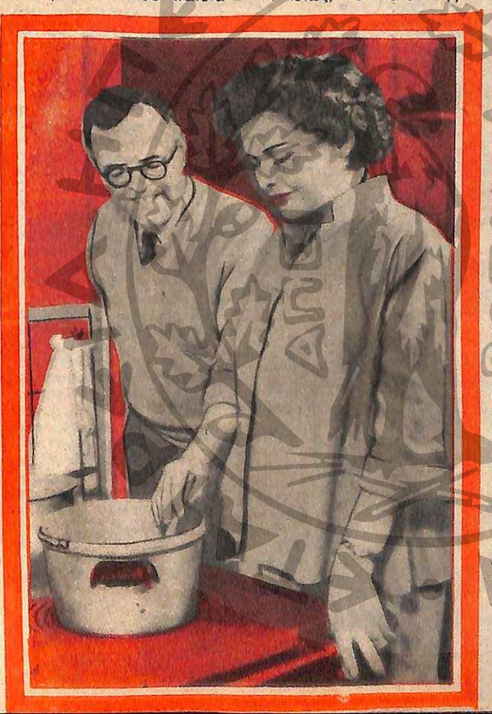
Οἱ δόκτορες Γκούσταβ Ράπ, βιοχημικὸς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, καὶ Γκάργουντ Ρίτσαντσον, καθηγητὴς τῆς γυναικολογίας καὶ τῆς μαιευτικῆς σ' ἕνα ἄλλο ἀμερικανικὸ Πανεπιστήμιο, ἀναφέρουν σὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσί τους ἀριθμοὺς χαρακτηριστικοὺς καὶ πειστικούς. Σύμφωνα μ' αὐτούς, ἐπὶ 221 περιπτώσεων γεννήσεως ἀγοριῶν, ἡ ἐξέτασις τοῦ σάλιου γιὰ τὴ χημικὴ οὐσία, ἦταν θετικὴ στὶς 218 περιπτώσεις, δηλαδὴ σ' ἕνα ποσοστὸ 98,6 %. Ἐξ ἄλλου, ἐπὶ 155 γεννήσεων κοριτσιῶν, ἡ χημικὴ οὐσία ἀπουσίαζε στὶς 148 περιπτώσεις καὶ ὑπῆρχε μόνο στὶς 7, ἤτοι τὸ ποσοστὸ ἐπιτυχίας τῆς μεθόδου ἦταν 95 %.

'Ο Γερμανὸς δόκτωρ Βίλχελμ Βίτζελ, ἀπ' τὸ Βισμπάντεν, βεβαιώνει, ὅτι μπορεῖ νὰ προβλέψῃ τὸ φύλον ἑνὸς ἀγέννητου παιδιοῦ, ἐξετάζοντας τὰ μάτια τῆς μητέρας.

Εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ ἐνδιαφέρουσα θεωρία, ποὺ δὲν ἔχει ὅμως ἀκόμη ἀποδειχθῇ θετικά, μὲ ἀρκετὲς παρατηρήσεις καὶ πειράματα.

Τέλος, ἕνας 'Αμερικανὸς εἰδικός, συνδυάζει τὸ φύλο τοῦ παιδιοῦ μὲ τὴν ἐρωτικὴ διάθεσι τῶν γονέων. 'Υποστηρίζει δέ, ὅτι ἕνας φλογερὸς ἔρως φέρνει στὸν κόσμο ἀγόρι, γιατὶ τὰ κύτταρα ἔχουν μεγαλύτερη ζωτικότητα. 'Ενῶ, ἀπὸ ἕνα ἔρωτα μέτριο καὶ συγκρατημένο, θὰ γεννηθῇ μᾶλλον κορίτσι!

'Ο Δανὸς κτηνίατρος Α. Λίντμπεργκ μὲ τὴ γυναῖκα του. 'Η θεωρία τοῦ Δανοῦ αὐτοῦ ἐπιστήμονος γιὰ τὸν καθορισμὸ τοῦ φύλου τοῦ παιδιοῦ ἔχει προκαλέσει τὸ παγκόσμιο ἐνδιαφέρον

Ο δολοφόνος με τον ψηλό καπέλλο

Δηλητηρίαζε κορίτσια για νὰ γίνη διάσημος

Κύτταξε, Ἔμμα, αὐτὸν τὸν κύριο ποὺ ἔχουμε ἰδῆ συχνὰ στὸν περίπατό μας... Τί λές, νὰ τὸν χαιρετήσουμε; ρώτησε ἡ Ἄλις τὴ φίλη της.

— Γιατί ὄχι; Τὸν γνωρίζουμε ἐξ ὄψεως...

Μὰ οἱ δυὸ κοπέλλες δὲν πρόλαβαν ν' ἀποφασίσουν ἂν θὰ χαιρετοῦσαν ἢ ὄχι τὸν ἄγνωστο κύριο, γιατὶ τὶς πρόλαβε ἐκεῖνος: Διέσχισε τὸ δρόμο, πῆγε κοντά τους κι' ἔβγαλε εὐγενικὰ τὸ ψηλὸ καπέλλο του.

— Καλησπέρα σας, τοὺς εἶπε. Εἴδατε τί ὡραία ἡμέρα, σήμερα; Ἦταν ψηλός, μελαχροινός, μᾶλλον ἡλικιωμένος. Τὸ γυαλιστερὸ καπέλλο του καὶ τὰ χρυσᾶ ματογυάλια του τοῦ ἔδιναν μιὰν ὄψι ἀξιοπρεπέστατη.

Σὲ λίγα λεπτά, ἡ Ἄλις Μὰρς κι' ἡ Ἔμμα Σρίβελ κουβεντιάζανε μαζί του σὰν παληὲς φίλες — κι' ἂς μὴν ἤξεραν ἀκόμα τ' ὀνομά του. Πῆραν μάλιστα τὸ θάρρος νὰ τὸν καλέσουν νὰ φάη μαζί τους, στὸ σπίτι ποὺ μένανε κι' οἱ δυό τους, μονάχες, στὴ Στάμφορντ Στρὴτ τοῦ Λονδίνου.

Ἐκεῖνος δέχθηκε πρόθυμα. Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ φύγη, ἔβγαλε καὶ τοὺς πρόσφερε κάτι παράξενα ζαχαρωτά, Ἐκεῖνες τὰ πῆρανε, ἀπὸ εὐγένεια. Τοὺς φάνηκε δὲ πὼς ἔφαγε κι' αὐτὸς ἕνα. Ὕστερα τὸν καληυχτίσανε.

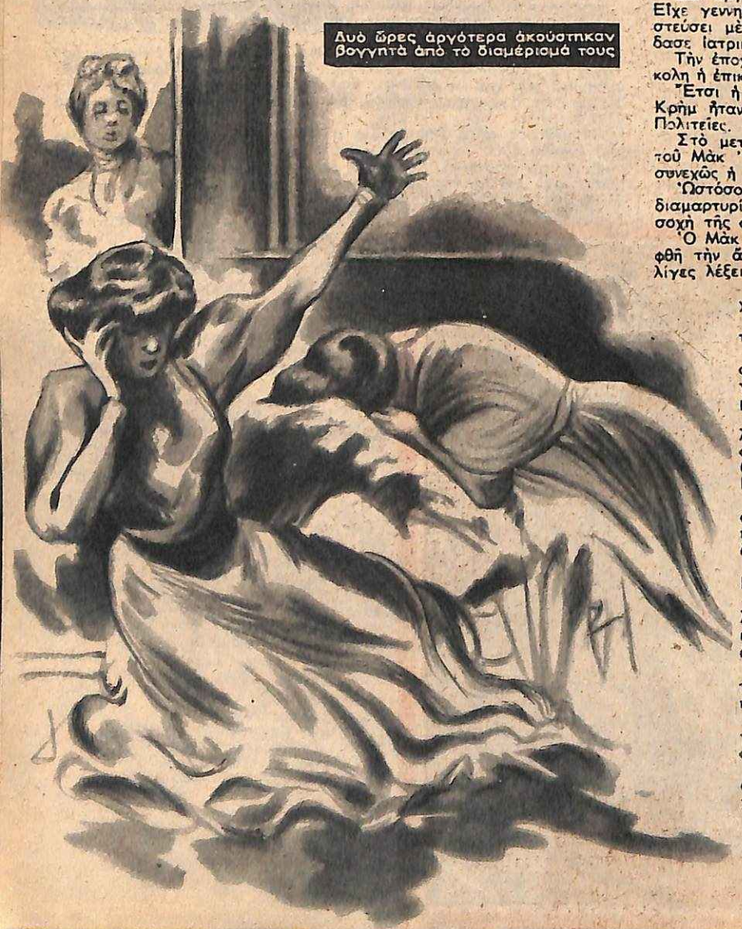
Δυὸ ὧρες ἀργότερα, ἀκοίστηκαν βογγητὰ ἀπ' τὸ διαμέρισμά τους. Καί, σὲ μερικὲς στιγμές, ἡ σπιτονοικοκυρά, ὥρμησε στὸ δρόμο, σὰν τρελλή, ζητῶντας βοήθεια. Ἕνας πόλισμαν μπῆκε τότε στὸ διαμέρισμα καὶ βρῆκε τὶς δυὸ κοπέλλες νὰ ψυχομαχάνε!

Ὥσπου νὰ τὶς μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο, ἡ Ἄλις ξεψύχησε. Ἡ Ἔμμα ἔζησε τόσο μόνο, ὥστε νὰ διηγηθῆ μὲ κόπο τὴν ἱστορία τους μὲ τὸν ἄγνωστο κύριο. Πρόσθεσε δὲ ὅτι, κατὰ τὴ γνώμη της, εἶχαν δηλητηριασθῆ ἀπὸ μιὰ κονσέρβα ποὺ φάγανε.

Μὰ ἡ νεκροψία ἀπέδειξε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ δηλητηρίασι μὲ στρυχνίνη!

Στὸ νοσοκομεῖο ἐκεῖνο ἐργαζότανε ἕνας φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς, ὀνόματι Χάρπερ. Μετὰ δυὸ βδομάδες, λοιπόν, ὁ πατέρας του ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ κάποιον Μούραιη, ποὺ ἰσχυριζότανε, ὅτι ὁ γυιός του εἶχε δηλητηριάσει τὶς δυὸ κοπέλλες, ζητοῦσε δὲ 1.500 λίρες γιὰ νὰ μὴ τὸν καταγγείλη στὴν ἀστυνομία.

Δυὸ ὧρες ἀργότερα ἀκούστηκαν βογγητὰ ἀπὸ τὸ διαμέρισμά τους

Ὁ Χάρπερ κι' ὁ γυιός του παρέδωσαν ἀμέσως τὸ γράμμα στὴ Σκότλαντ Γυάρδ. Ὁ ντέτεκτιβ Μὰκ Ἰντάϋρ, ποὺ ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι, εἶχε ἀσχοληθῆ καὶ μ' ἄλλα παρόμοια ἐκβιαστικὰ γράμματα στοὺς τελευταίους μῆνες. Εἶχε μάλιστα τρία-τέσσερα ἀπ' αὐτὰ πάνω στὸ γραφεῖο του.

Ἀπ' τὸ ὕφος τους, φαίνονταν νὰ προέρχωνται ἀπὸ κάποιο ἀνισόρροπο. Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτά, μὲ τὴν ὑπογραφὴ «Μέϋν», ἀφοροῦσε τὸ θάνατο κάποιας Ἔλεν Ντόνγουορθ. Εἶχε σταλῆ σ' ἕνα γνωστὸ ἐπιχειρηματία τοῦ Λονδίνου καὶ τὸν κατηγοροῦσε ὡς ὑπεύθυνο γι' αὐτὸ τὸ θάνατο. Ὁ «Μπέϋν» τοῦ ζητοῦσε ἕνα μεγάλο ποσόν, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιστρέψη κάτι «ἐνοχοποιητικὰ» γράμματα.

Ἡ Ἔλεν Ντόνγουορθ κατοικοῦσε στὸν ἴδιο δρόμο μὲ τὴν Ἄλις καὶ τὴν Ἔμμα. Εἶχε μεταφερθῆ δὲ στὸ ἴδιο νοσοκομεῖο μ' αὐτές, ἑτοιμοθάνατη ἀπὸ δηλητηρίασι. Πρὶν ξεψυχήση, μπόρεσε νὰ ψιθυρίση, ὅτι κάποιος ψηλὸς καὶ μελαχροινὸς κύριος, τῆς εἶχε προσφέρει ἕνα ποτό, σ' ἕνα μπάρ.

Ἕνα ἄλλο γράμμα, μὲ τὴν ὑπογραφὴ «Ο' Μπράϊεν, ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ», εἶχε σταλῆ στὸν ἀστυνόμο ποὺ ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι τῆς Ἔλεν. Ἐκεῖνος ποὺ τὸ εἶχε στείλει, ζητοῦσε 300.000 λίρες, γιὰ νὰ παραδώση τὸ δολοφόνο στὴ Δικαιοσύνη!

Τρεῖς βδομάδες μετὰ τὸ θάνατο τῆς Ἔλεν, συνέβη μιὰ ἄλλη τραγωδία, στὴν ἴδια περιφέρεια. Κάποια Ματθίλδη Κλόβερ πέθανε, ξαφνικά, μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Δὲν ὑποπτεύθηκε ὡστόσο κανεὶς τίποτε, ὡσότου ἕνας ἀπ' τοὺς περιφημότερους γιατροὺς τοῦ Λονδίνου, ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ κάποιον «Μάλλον», ποὺ τοῦ ζητοῦσε 2.500 λίρες γιὰ νὰ μὴν παραδώση στὴν ἀστυνομία τὶς ἀποδείξεις, ὅτι εἶχε δηλητηριάσει τὴ Ματθίλδη μὲ στρυχνίνη.

Δὲν ὑπῆρχε, βέβαια, καμμιὰ πιθανότης γιὰ τὸν ἐκβιαστὴ νὰ πάρη τὰ τετράστια ποσὰ ποὺ ζητοῦσε. Ὡστόσο, τὸ περίεργο ἦταν πὼς ἤξερε ὅλες τὶς λεπτομέρειες γιὰ τὶς δολοφονίες. Μάλιστα, στὴν περίπτωσι τῆς Ματθίλδης, αὐτὸς μονάχα ἤξερε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ δηλητηρίασι — ὅπως ἐπιβεβαιώθηκε κατόπιν μὲ τὴν ἐκταφὴ καὶ τὴ νεκροψία τοῦ πτώματός της.

Οἱ πόλισμαν ποὺ περιπολοῦσαν σ' ἐκείνη τὴ συνοικία, εἶχαν ἤδη ἐπανειλημμένως τὸν ψηλὸ κύριο μὲ τὰ χρυσᾶ γυαλιά. Δὲν δυσκολεύθηκαν νὰ ἐξακριβώσουν πὼς λεγότανε Νάϊλ Κρὴμ. Οἱ ντέτεκτιβ τῆς Σκότλαντ Γυάρδ ἀνέλαβαν ἀμέσως τὴν παρακολούθησί του.

Δὲν ἄργησαν νὰ μάθουν ὅ,τι τὸν ἀφοροῦσε: Ἦταν 41 ἐτῶν. Εἶχε γεννηθῆ στὴ Γλασκώβη. Ὅταν ἦταν μικρός, εἶχε μεταναστεύσει μὲ τοὺς γονεῖς του στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες. Ἐκεῖ, σπούδασε ἰατρική.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος), δὲν ἦταν εὔκολη ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὴν Ἀμερική.

Ἔτσι ἡ Σκότλαντ Γυάρδ ἄργησε πολὺ νὰ μάθη πὼς ὁ Νάϊλ Κρὴμ ἦταν ὕποπτος γιὰ τρεῖς ἄλλες δολοφονίες στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Στὸ μεταξύ, ἕνα πρωΐ, ὁ Κρὴμ παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο τοῦ Μὰκ Ἰντάϋρ καὶ διαμαρτυρήθηκε· γιατὶ τὸν παρακολουθοῦσε συνεχῶς ἡ ἀστυνομία.

Ὡστόσο, τὸ διάβημά του αὐτό, δὲν εἶχε πραγματικὸ σκοπὸ τὴ διαμαρτυρία. Ἤθελε μᾶλλον νὰ τραβήξη περισσότερο τὴν προσοχὴ τῆς ἀστυνομίας στὸ ἄτομό του!

Ὁ Μὰκ Ἰντάϋρ βρῆκε ἔτσι μιὰ δικαιολογία γιὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ, τὸν ἔβαλε νὰ γράψη λίγες λέξεις σ' ἕνα φύλλο χαρτί.

Τὸ χαρτί, λοιπόν, αὐτὸ ἦταν ἀπ' τὸ ἴδιο ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ ἐκβιαστὴς γιὰ τὰ γράμματά του!

Ἦταν ἀγορασμένο στὸν Καναδᾶ, δὲν ὑπῆρχε δὲ παρόμοιο στὴν Ἀγγλία.

Ὅσο γιὰ τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα, μολονότι ὁ ἐκβιαστὴς τὸν εἶχε παραποιήσει ὅσο μποροῦσε, οἱ εἰδικοὶ γραφολόγοι γνωμάτευσαν ἀδίστακτα πὼς ἦταν ὁ ἴδιος μὲ τοῦ Νάϊλ Κρήμ.

Δὲν χρειάζονταν περισσότερα στοιχεῖα, γιὰ νὰ συλληφθῆ ὁ Κρὴμ. Κατηγορήθηκε στὴν ἀρχὴ γιὰ τὸν ἐκβιασμό, καὶ κατόπιν γιὰ τὴ δολοφονία τῆς Ματθίλδης Κλόβερ, τῆς Ἄλις Μάρς, τῆς Ἔμμας Σρίβελ καὶ τῆς Ἔλεν Ντόνγουορθ.

Στὸ δωμάτιό του, βρέθηκε ἕνα σημειωματάριο μὲ τὰ ἀρχικὰ ψηφία τῶν ὀνομάτων τῶν θυμάτων του καὶ τὶς ἡμερομηνίες ποὺ τὰ σκότωσε. Βρέθηκαν ἐπίσης ἀρκετὰ ζαχαρωτὰ μὲ στρυχνίνη!

Στὴ δίκη του, ποὺ ἔγινε ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ Κρὴμ διατήρησε ἀπόλυτη ἡρεμία.

Φαινόταν ἱκανοποιημένος, γιατὶ εἶχε ἐπιτύχει, ἐπιτέλους, τὴ φήμη ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσε. Γι' αὐτὸ καὶ μόνον εἶχε κάμει τὰ τέσσερα ἐγκλήματα κι' εἶχε στείλει τὰ ἐκβιαστικὰ γράμματα.

Πραγματικά, ἤθελε νὰ τὸν ἀνακαλύψουν καὶ νὰ τὸν πιάσουν, γιὰ ν' ἀσχοληθοῦν μαζί του οἱ ἐφημερίδες καὶ ἡ κοινὴ γνώμη!...

Θάπρεπε ἴσως νὰ θεωρηθῆ ἀνισόρροπος. Μὰ τὰ ἀγγλικὰ δικαστήρια δὲν ἀστειεύονται, σὲ τέτοιες περιπτώσεις.

Κι' ἔτσι, ὁ Κρὴμ ἀνέβηκε στὴν ἀγχόνη, χωρὶς νὰ ὁμολογήση ὡς τὸ τέλος τὰ ἐγκλήματά του, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῆ καθόλου.

Ἡ Λιλιὰν Πενσμάϊγ, ἀριστερά: ὅπως εἶναι σήμερα. Δεξιά: ὅπως ἦταν χθές.

Η ΚΑΛΟΓΡΗΑ

ποὺ ἔγινε... «Μὶς Σαντιγύ»

Ἡ ἱστορία τῆς Λιλιὰν Πενσμάϊγ, ποὺ πέταξε τὰ ράσα γιὰ νὰ γίνη «ἱπτάμενο μαννεκέν», κόβερ - γκέρλ καὶ στάρλετ!

ΕΚΕΙΝΟΙ, πού, ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες, χειροκρότησαν μ' ἐνθουσιασμὸ στὸ Παρίσι τὴν ἐκλογὴ τῆς Λιλιὰν Πενσμάϊγ — ἡ Καρίνα, ὅπως εἶναι τὸ ἐπαγγελματικό της ψευδώνυμο— στὸν τίτλο τῆς... «μὶς Σαντιγύ», δὲν μποροῦσαν, ἀσφαλῶς, νὰ φανταστοῦν πὼς ἡ κομψότατη αὐτὴ νέα, μὲ τὸ λυγερὸ κορμί, τὰ σχιστά, παθητικὰ μάτια καὶ τὰ κόκκινα χείλη, ποὺ φοροῦσε μὲ τόση χάρι καὶ ἄνεσι τὴν βραδυνὴ τουαλέττα της, ἦταν ντυμένη, ὡς πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἀκόμη, μὲ... τὸ ράσο τῆς μοναχῆς!

— Ἐμένα μ' ἀρέσει ἡ ἀρχή: ὅλα ἢ τίποτα! Χθές, ἤμουν ἡ ἀδελφὴ Μαγδαληνή. Σήμερα, ἡ Καρίνα, ἱπτάμενο μαννεκέν, κόβεργκέρλ καὶ στάρλετ!, λέει ἡ ἴδια.

Ἡ Λιλιὰν Πενσμάϊγ δὲν εἶναι, βέβαια, ἡ πρώτη κοπέλλα στὸν κόσμο, ποὺ ἀποφάσισε νὰ πετάξη ἀπὸ πάνω της τὰ ράσα αγιὰ νὰ ζήση». Εἶναι, ὅμως, ἡ μόνη, ποὺ κατώρθωσε, μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, νὰ ὑποστῆ μιὰ τόσο τέλεια καὶ βαθειὰ μεταμόρφωσι, ὥστε τίποτε νὰ μὴν προδίνη ἀπάνω της πὼς ἔζησε πέντε χρόνια κλεισμένη σὲ μοναστῆρι.

Ντυμένη μὲ αὐθεντικὸ παριζιάνικο γοῦστο, μὲ δυνατὸ ροὺζ στὰ χείλη καὶ προκλητικὰ ἀρωματισμένη, δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔζησε ὅλα της τὰ χρόνια στὰ νυκτερινὰ κέντρα, στὰ κινηματογραφικὰ στούντιο καὶ στὰ σαλόνια τῶν μεγάλων οἴκων μόδας. Στὴν πραγματικότητα, τὸ περιβάλλον αὐτὸ εἶναι γιὰ τὴν Λιλιὰν ἕνας καινούργιος κόσμος, ποὺ τώρα μόλις τὸν ἀνακάλυψε.

Ἡ ζωή της ὡς σήμερα μοιάζει περισσότερο μ' ἕνα ρωμαντικὸ μυθιστόρημα τοῦ περασμένου αἰῶνος. Σὲ ἡλικία μόλις δύο ἐτῶν, εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ μείνη ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα. Ὁ πατέρας της, ποὺ ξαναπαντρεύτηκε σ' ἕνα χρόνο, φρόντισε νὰ τὴν κλείση σ' ἕνα αὐστηρὸ οἰκοτροφεῖο.

Στὸ οἰκοτροφεῖο, ἡ Λιλιὰν ἔδειξε ἀπὸ νωρὶς τὸν ἀτίθασσο χαρακτῆρα της καὶ τὴν ἔμφυτη δίψα της γιὰ μιὰ ἔντονη ζωή. Τέσσερις φορὲς ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν ἀποβάλουν καὶ νὰ τὴν ξαναστείλουν στὸν πατέρα της. Τὴν τέταρτη φορά, μάλιστα, μὲ δυσκολία τὴν ξαναδέχτηκαν, γιατὶ ἡ κατηγορία εἰς βάρος της ἦταν πὼς εἶχε παρακινήσει τὶς συμμαθήτριές της σὲ ἀνταρσία ἐναντίον τῶν καθηγητῶν!

Ὅταν μεγάλωσε λίγο, ἡ φυσική της ζωτικότητα στράφηκε, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, σὲ ἄλλες, λιγώτερο ἀθῶες, κατευθύνσεις... Κάθε φορὰ ποὺ ἔβγαινε ἔξω, στὶς σπάνιες ἐξόδους ποὺ τῆς ἐπιτρέπανε, οἱ πρῶρα ἀναπτυγμένες καμπύλες της ξαφνιάζανε τοὺς διαβάτες.

Σὲ ἡλικία δεκάξη ἐτῶν, δοκίμασε τὸν κεραυνοβόλο ἔρωτα. Ἀγάπησε ἕναν Ἰταλὸ μαέστρο καὶ μέσα σὲ λίγες ἑβδομάδες ἀποφάσισαν οἱ δυό τους νὰ παντρευτοῦν. Ὁ πατέρας της καὶ ἡ μητρυιά της δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ δώσουν τὴν ἔγκρισί τους γιὰ τὸ γάμο. Τὸ ζωηρὸ ταμπεραμέντο τῆς μικρῆς Λιλιὰν τοὺς ἀνησυχοῦσε καί, κατὰ τὴν γνώμη τους, ἕνας γάμος θὰ ἦταν ἡ ἀποτελεσματικώτερη λύσι.

Ἦταν, ὅμως, μοιραῖο, ὁ γάμος αὐτὸς νὰ μὴν πραγματοποιηθῆ. Ἕνα βράδυ, ποὺ ὁ Ἰταλὸς ἀρχιμουσικὸς πήγαινε μὲ τὴν κούρσα του στὸ ραντεβοῦ του μὲ τὴν Λιλιάν, συγκρού- στηκε μὲ ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι. Ὅταν τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ μέσα, ἦταν νεκρός.

Ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπημένου της ὑπῆρξε ἕνα συγκλονιστικὸ πλῆγμα γιὰ τὴν ἐρωτευμένη νέα. Ἡ σκέψι, ὅτι δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε ποτὲ πιά, σκυμμένον ἀπὸ πάνω της, νὰ τῆς ψιθυρίζη: «Καρίνα μία...», τῆς ἔφερνε τρέλλα! Ἀργότερα, ἡ τρυφερὴ αὐτὴ προσφώνησι τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, ποὺ ἀγάπησε στὴν ζωή της, τὴν ἐνέπνευσε γιὰ νὰ διαλέξη τὸ ἐπαγγελματικό της ψευδώνυμο...

Τότε, ὅμως, οὔτε τὸ φανταζόταν πὼς θὰ γινόταν μιὰ μέρα ἕνα ἀπὸ τὰ κομψότερα μαννεκὲν τοῦ Παρισιοῦ. Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε, ποὺ διψοῦσε, ἦταν μιὰ φυγὴ μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο. Ὅταν οἱ δικοί της τῆς θέσανε ψυχρὰ τὸ δίλημμα πὼς ἢ θὰ παντρεύονταν μ' ἕναν ἄγνωστο, ποὺ τῆς εἶχαν διαλέξει οἱ ἴδιοι, ἢ θὰ ξαναγύριζε στὸ οἰκοτροφεῖο, ἐκείνη τοὺς ἀποκρίθηκε:

— Θὰ γίνω καλόγρηα!...

Ἔτσι, ἡ Λιλιὰν Πενσμάϊγ μπῆκε στὸ δομινικανὸ μοναστῆρι Σαὶν - Ἄνζ, μὲ τὸ ὄνομα «Ἀδελφὴ Μαγδαληνή». Γιὰ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο, σύμφωνα μὲ τὸν ὅρκο ποὺ εἶχε δώσει — καὶ ποὺ τῆς ἀπαγόρευε νὰ βγῆ ἔξω, ἀκόμη κι' ἂν πέθαινε ἕνας δικός της! — ἔμεινε κλεισμένη στοὺς τέσσερις τοίχους. Κι' ὅταν πέρασε ὁ ἕνατε χρόνος, ἡ ἀδελφὴ Μαγδαληνή, ποὺ εἶχε συνηθίσει στὸ μεταξὺ τὴν ἤρεμη μοναστικὴ ζωή, ἀνανέωσε τὸν ὅρκο της γιὰ τρία ἀκόμη χρόνια.

Ὅπως βεβαιώνουν ὅλοι, ὑπῆρξε ὑποδειγματικὴ στὰ καθήκοντά της ὡς μοναχῆς. Ἐργαζόταν ἀκούραστα, ξενυχτοῦσε στὸ προσκέφαλο ἀρρώστων, δίδασκε στενοδακτυλογραφία, κοπτικὴ καὶ ραπτικὴ στὰ ἄπορα κορίτσια. Ἀλλὰ μέσα της, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, κι' ἐκλεινε ἡ παληὰ πληγή ποὺ εἶχε βεχτῆ, κουφόβραζε καὶ πάλι ἡ ἐπιθυμία «νὰ ζήση» καὶ δὲν περιμένει, παρὰ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, γιὰ νὰ πετάξη τὰ ράσα καὶ νὰ φύγη.

Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ ἦρθε, ὅταν ἀρρώστησε ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετὸ μιὰ ἀπὸ τὶς στείλανε στὸ πατρικό της σπίτι γιὰ νὰ ἀναρρώση. Ὅταν ἔγινε καλὰ καὶ σηκώθηκε, εἶχε ὡριμάσει μέσα της ἡ ἀπόφασι νὰ ἀνοίξη ἕνα καινούργιο κεφάλαιο στὴ ζωή της.

Μὲ τὸ θαυμάσιο σῶμα καὶ τὶς ἰδεώδεις ἀναλογίες της, βρῆκε ὅλες τὶς πόρτες ἀνοιχτές, ὅταν θέλησε νὰ γίνη μαννεκέν. Διψασμένη, ὅμως, γιὰ ἀπόλυτη ἐλευθερία, δὲν θέλησε νὰ συνδεθῆ μὲ κανένα συμβόλαιο. Ἔγινε —ὅπως λέει ἡ ἴδια— «ἱπτάμενο μαννεκένο», παρουσιάζοντας φορέματα ἄλλοτε στὸν ἕνα καὶ ἄλλοτε στὸν ἄλλο ραπτικὸ οἶκο.

Τὴν ἴδια πρόθυμη ὑποδοχὴ συνάντησε, ὅταν θέλησε νὰ ποζάρη γιὰ μοντέλο στὰ ἐξώφυλλα περιοδικῶν καὶ ὅταν ζήτησε νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο. Τῆς δώσανε ἕνα μικρὸ ρόλο σὲ μιὰ ταινία, ποὺ γυρίζεται τώρα μὲ τὴν Μορτὶν Καρόλ, καὶ εἶνε σίγουρο, γιατὶ ἔχει ὅλα τὰ προσόντα, πὼς γρήγορα θὰ τῆς δώσουν καὶ μεγαλύτερο.

1 Ἡ πρακτικὴ αὐτὴ γυναικεία τσάντα προβλέπεται ὅτι θὰ γνωρίση μεγάλη ἐπιτυχία τὸ ἐφετεινὸ καλοκαίρι. Ὅταν διπλωθῆ κατάλληλα, μετατρέπεται σὲ μιὰ μικρὴ τέντα, ποὺ θὰ προστατεύη ἀπὸ τὸ φλογερὸ ἥλιο τὸ κεφάλι καὶ τὸ πρόσωπο κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἡλιοθεραπείας.

2 Οἱ Γιαπωνέζες, ποὺ ἔμεναν ἄλλοτε κλεισμένες στὸ σπίτι, ντυμένες μὲ τὸ γραφικὸ κιμονό τους, ἔχουν σήμερα εἰσχωρήσει σ' ὅλα τὰ ἀνδρικὰ ἐπαγγέλματα. Αὐτὴ ἡ «γυναῖκα - λεωφορεῖο», πού, μὲ τὸ κοριτσάκι της δεμένο στὴ ράχη της, περιμένει, διαβάζοντας μιὰ ἐφημερίδα μπροστὰ στὸ τέλειο ἐξοπλισμένο καροτσάκι της, τὸν πελάτη, ποὺ θὰ τοῦ γυαλίση τὰ παπούτσια, εἶναι μία ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες συναδέλφους της, ποὺ βλέπει κανεὶς σήμερα στὸ Τόκιο.

3 Τὰ νέα μοντέλα παπουτσιῶν, ποὺ λανσάρισε ὁ περίφημος ὑποδηματοποιὸς Ἀντρὲ Περού: ξια, εἶναι ἀληθινὰ ἔργα τέχνης, ὅπως διαπιστώνετε ἀπὸ τὸ μοντέλο αὐτὸ σὲ φόρμα ζαριοῦ. Μολονότι κάθε ζευγάρι στοιχίζει... 7.000 νέες δραχμές, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγοραστριῶν εἶναι ἐκπληκτικὰ μεγάλος!...

4 Γράψαμε σὲ προηγούμενο τεῦχος γιὰ τὰ κοσμήματα ποὺ δώρησε στὴν Λίντα Κρίστιαν ἕνας θαυμαστής της, πληρώνοντας τα μὲ ἑπταγιὲς χωρὶς ἀντίκρυσμα. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Λίντα φορεῖ μερικὰ ἀπὸ τὰ κοσμήματα αὐτά, ποὺ ἡ συνολική τους ἀξία εἶναι 132.000 δολλάρια! Ἡ Λίντα ἀρνήθηκε ὡς γνωστὸν νὰ τὰ ἐπιστρέψη μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς ἀπάτης καὶ τὸ δικαστήριο δικαίωσε τὴν ἀπόφασί της. Ἡ ἄρνησις αὐτὴ ὅμως, τῆς ἄλλοτε κυρίας Τάϋρον Πάουερ ἔβλαψε τὴν δημοτικότητά της.

Ἕνα ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΩΡΟ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ξαναγυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξορία του στὸ Παρίσι ὁ Ναπολέων, ἐγκατασταθηκε στὸ ἀνάκτορο τοῦ Κεραμεικοῦ. Ἐκεῖ δὲν βρῆκε κανένα. Ὅλοι, πρίγκηπες, αὐλικοί, ὑπουργοὶ εἶχαν διαπετεύσει.

Κουρασμένος καθὼς ἦταν πλάγιασε στὸ κρεββάτι τοῦ Λουδοβίκου 17ου.

Παρ' ὅλη τὴν ἐξάντλησί του, δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ. Τί τοῦ ἔλειπε;

Τοῦ ἔλειπαν δυὸ παχουλὰ χεράκια γύρω στὸ λαιμό του καὶ μιὰ παιδικὴ φωνή, ποὺ θὰ τοῦ ψιθύριζε: «Μπαμπᾶ».

Ἔτσι, ὁ Γίγας, ποὺ εἶχε κάνει τὸν κόσμο νὰ τὸν τρέμη, ἔννοιωθε τώρα τὴν καρδιά του νὰ λυώνη. Θυμόταν τὸ μοναχογυιό του, ποὺ ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, 20 Μαρτίου 1815, συμπλήρωνε τὰ τέσσερα χρόνια του.

Ὁ Αὐτοκράτορας τῆς Αὐστρίας εἶχε μετανοιώσει ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τὴν κόρη του. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ Ναπολέων ἔφυγε γιὰ τὴν ἐξορία τῆς Ἔλβας, πῆρε πάλι κοντά του τὴν κόρη του καὶ τὸν ἔγγονό του.

Ὁ «Ἀετιδεὺς» ὅμως, ἂν καὶ μικρός, θυμόταν τὴν πατρίδα του καὶ τὸν πατέρα του. Καὶ πολλὲς φορὲς ἀποκοιμόταν στὸ κρεββατάκι του, μουρμουρίζοντας γαλλικὰ τραγούδια.

*

Τὸ βράδυ λοιπὸν ἐκεῖνο δὲν ἀγρυπνοῦσε μόνον ὁ Ναπολέων. Σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ὑπογείου ἀγρυπνοῦσε κι' ὁ Σεβαστιανὸς Μπωθπουάλ, ὁ νεαρὸς μάγειρος τῶν ἀνακτόρων.

Αὐτὸς δὲν κοιμόταν ἀπὸ τὴ χαρά του.

Συλλογιζόταν πὼς δὲν θὰ μαγείρευε πιὰ γιὰ τὸ Λουδοβίκο, ἀλλὰ γιὰ τὸν Αὐτοκράτορα, τὸν Μεγάλο Ναπολέοντα...

Ἦταν γενναῖο παιδὶ ὁ Σεβαστιανός. Ὁ πατέρας του ἦταν στρατιώτης κι' ἡ μητέρα του πουλοῦσε τρόφιμα στὸ στρατό. Ἔτσι κι' αὐτὸς μεγάλωσε στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Ὕστερα ἔχασε τὸν πατέρα του στὸ Βαγκράμ καὶ τὴ μητέρα του στὸ Βοροσίνα.

Μεγαλώνοντας ὁ Σεβαστιανὸς ἀκολούθησε τὸ Ναπολέοντα στὴ Ρωσία, ὡς παραμάγειρος. Ἐκεῖ, τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ἐνῶ ἔπεφτε τὸ χιόνι, καὶ τρόφιμα δὲν ὑπῆρχαν στὸ στρατόπεδο, κατώρθωσε κι' ἔβρασε ἕνα αὐγό, ποὺ τὸ φύλαγε σὰν θησαυρό, γιὰ τὸν Αὐτοκράτορα.

Ὁ Ναπολέων ἀφοῦ τὸ ἔφαγε εὐχαρίστησε τὸ Σεβαστιανὸ λέγοντάς του:

— Θὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσω αὐτὸ στὸ Παρίσι, στὸ παλάτι τοῦ Κεραμεικοῦ!...

Πραγματικὰ ὁ «Ἀετὸς» γυρίζοντας ἀπ' τὴ Ρωσία, τὸν διώρισε μάγειρο τῆς αὐτοκρατορικῆς κουζίνας.

Μὰ ὁ Ναπολέων ἐφυγε γιὰ τὴν Ἔλβα κι' ἔτσι ὁ Σεβαστιανὸς ἀναγκάστηκε νὰ παραμείνη στὴν ὑπηρεσία τῶν Βουρβώνων.

Ἔλπιζε ὅμως ὅτι γρήγορα θὰ ὑπηρετοῦσε καὶ πάλι τὸν Ναπολέοντα.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο νὰ ἐλπίζη... Νὰ ποὺ ὁ Ναπολέων εἶχε γυρίσει πάλι στὸ παλάτι του.

Ἔτσι, τὴ νύχτα ἐκείνη, δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ. Τὴν ἄλλη μέρα ἑτοίμασε τὸ αὐτοκρατορικὸ τραπέζι μὲ τὰ καλύτερα φαγητὰ καὶ γλυκίσματα. Ὁ Ναπολέων ὅμως δὲν εἶχε δρεξι.

Ὁ Σεβαστιανὸς εἶχε ζητήσει νὰ σερβίρη αὐτὸς τὸν Αὐτοκράτορα.

Ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε νὰ μὴ τρώη τίποτε. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν ἄκουσε νὰ λέη:

— Τὸ καϋμένο μου τὸ παιδί!... Σὲ λίγες μέρες εἶνε Πάσχα κι' ἀλλοίμονο δὲν μπορῶ νὰ τοῦ στείλω ἕνα αὐγό!...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Ναπολέων δάκρυσε.

Ὁ Σεβαστιανὸς εἶδε τὸ δάκρυ αὐτό.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ μάγειρος ἐξαφανίσθηκε. Κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ πῆγε...

Κι' αὐτὸς ὁ Ναπολέων, ὅταν εἶδε τὴν ἀπουσία του, διάταξε νὰ τὸν τιμωρήσουν, ἅμα ξαναγυρίση.

Στὸ μεταξύ, ὁ Σεβαστιανὸς ἔφτασε τὸ Μεγάλο Σάββατο στὴ Βιέννη.

Ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα φτωχικὸ ξενοδοχεῖο. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἦταν μόνο καλὸς μάγειρος, ἀλλὰ καὶ καλὸς ζωγράφος, ἀγόρασε λίγα αὐγὰ καὶ μπογιές.

Τὴ νύχτα, λοιπόν, τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, κλείστηκε στὸ δωματιάκι του καὶ ζωγράφισε τ' αὐγά. Ἁπάνω στὸ ἄσπρο φόντο τῶν αὐγῶν σχεδίασε ἕναν κόκκινο μανδύα μὲ χρυσὲς μέλισσες, μὲ τὸν γαλλικὸ αὐτοκρατορικὸ ἀετὸ κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἕνα «Ν» μὲ μιὰ κορώνα.

Τὴν ἄλλη μέρα, βάζοντας σ' ἕνα πανέρι τ' αὐγά, τὰ σκέπασε καὶ πῆγε στὸ παλάτι τοῦ Αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ.

Ἐκεῖ, μὲ τὰ λίγα γερμανικὰ ποὺ ἤξερε, εἶπε στοὺς φύλακες, ὅτι ἕνας μικρὸς Αὐστριακός, ἔστελνε τὸ Πασχαλινὸ αὐτὸ δῶρο στὸν μικρότερο ἔγγονο τοῦ αὐτοκράτορος.

Τὸ μεσημέρι τοῦ Πάσχα, ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια ἐγευμάτιζε στὴ μεγάλη τραπεζαρία τοῦ παλατιοῦ. Ὁ Φραγκίσκος Ἰωσὴφ εἶχε πλάϊ του τὸ γυιὸ τοῦ Ναπολέοντος.

Ξαφνικά, ἕνας ὑπηρέτης προχώρησε πρὸς τὸν Ἀετιδέα, κρατῶντας τὸ πανέρι μὲ τ' αὐγά. Τὸ ξεσκέπασε καὶ τὸ ἄπλωσε στὸν μικρὸ πρίγκηπα, γιὰ νὰ πάρη ἕνα αὐγό. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης τὸ αὐγό. Τὸ κύτταξε καλὰ καὶ φώναξε, χαρούμενος:

— Κυττάξτε!... Εἶναι γραμμένο ἁπάνω τὸ ἀρχικὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατέρα μου. Τὸ ξέρω καλὰ αὐτὸ τὸ γράμμα!... Ὁ πατέρας μου μοῦ στέλνει ἀπὸ τὴ Γαλλία αὐγὰ γιὰ τὸ Πάσχα!...

Κι' ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, φίλησε τὸ αὐγό...

Ὅλοι χλώμιασαν ἀπὸ τὴν ταραχή τους.

— Ποιὸς τάφερε ἐδῶ αὐτά; φώναξε ὁ αὐτοκράτωρ.

— Ἕνα παιδί, ἀπάντησε τρέμοντας ὁ ὑπηρέτης.

Μὰ ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ παιδί; Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μάθη...

Ὁ Σεβαστιανὸς ξαναγύρισε στὸ Παρίσι. Μόλις ἔφτασε μπροστὰ στὸ παλάτι, εἶδε τὸ ἀμάξι τοῦ Ναπολέοντος ἕτοιμο νὰ ξεκινήση.

— Μεγαλειότατε, φώναξε, ἔχω κάτι νὰ σᾶς πῶ.

Ὁ Ναπολέων, παρ' ὅλο ποὺ ἔφευγε γιὰ νὰ πάη νὰ συναντήση τὸ στρατό του, ἔσκυψε ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ ρώτησε τὸ Σεβαστιανό:

— Ποῦ ἦσουν τόσες μέρες, ἀνόητε;

— Μεγαλειότατε, ἤμουν στὴ Βιέννη... Πῆγα ἐκ μέρους σας μερικὰ Πασχαλινὰ αὐγὰ στὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης...

— Τί εἶπες; φώναξε ὁ Ναπολέων. Πῆγες αὐγὰ στὸ παιδί μου;

Ἀλήθεια;... Ἀλήθεια;... Μίλα, λοιπόν, γρήγορα!...

Τότε ὁ Σεβαστιανὸς διηγήθηκε στὸν αὐτοκράτορα ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ ταξιδιοῦ του στὴν Αὐστρία. Ὁ Ναπολέων, ποὺ ἡ συγκίνησί του μεγάλωνε ὅσο τὸν ἄκουγε, τὸν ρώτησε στὸ τέλος:

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι ἔδωσαν τ' αὐγὰ στὸ παιδί μου;...

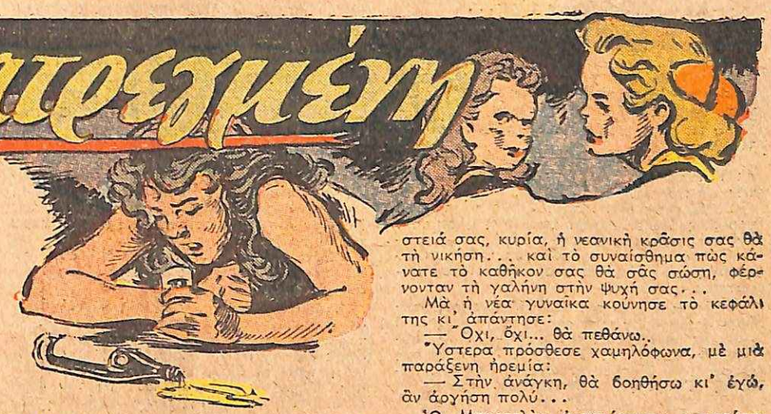
— Βεβαιότατος, Μεγαλειότατε!... ἀπάντησε ὁ Σεβαστιανός.

Τὴν ἄλλη μέρα, πέρασα μεταμφιεσμένος ἀπὸ τὸ παλάτι. Καὶ ἄκουσα τοὺς φύλακες νὰ λένε μεταξύ τους, ὅτι ὁ αὐτοκράτορας τῆς Αὐστρίας εἶναι τρομερὰ θυμωμένος, γιατὶ ἕνας ἄγνωστος τόλμησε νὰ στείλη στὸν ἔγγονό του Πασχαλινὰ αὐγὰ μὲ τ' αὐτοκρατορικὰ ἐμβλήματα τῆς Γαλλίας. Τοὺς ἄκουσα ἐπίσης νὰ λένε, ὅτι ὁ μικρὸς πρίγκηπας πῆρε ἕνα αὐγὸ καὶ τὸ φίλησε, λέγοντας: «Αὐτὰ μοῦ τὰ στέλνει ὁ πατέρας μου!...».

Ὁ Ναπολέων, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ Σεβαστιανοῦ, δάκρυσε καὶ διάταξε τὸν ἀμαξᾶ νὰ προοχωρήση...

Α. ΝΤΟΥΡΛΙΑΚ

Ἡ παιδεμένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ζὰν Μπερτελὲν συμφωνεῖ μὲ τοὺς δυὸ δασοφύλακές του νὰ τοῦ ἀποκαλύψουν ὅ,τι ξέρουν, ἂν αὐτὸς τοὺς βοηθήση ν' ἀνακαλύψουν τὸ μυστηριῶδη λαθροθήρα. Καὶ πραγματικά, κανονίζει τὰ πράγματα ὥστε νὰ τὸν πιάσουν ἐπ' αὐτοφώρῳ, τὴ νύχτα στὸ δάσος. Οἱ δυὸ γέροι μένουν κατάπληκτοι στὴν ἀρχή. Ὕστερα κρατᾶνε τὸ λόγο τους: Τοῦ ἀποκαλύπτουν δηλαδὴ ὅτι, τὴ νύχτα τῆς δολοφονίας τοῦ Ρενεβὶλ, εἶδαν τὴν Κλοτίλδη καὶ τὸ Ματὶ ποὺ συναντήθηκαν κρυφὰ καὶ μπῆκαν στὸ ἐρημοκλήσι, λίγο πρὶν ἀπ' τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Μπερτελὲν βγάζει τότε τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ γιατρὸς εἶδε τὸ ζευγάρι κι' ὅτι ὁ Ματὶ τὸν σκότωσε, γιὰ νὰ μὴ φανερώση τὶς ἔνοχες σχέσεις τους στὸν κόμητα. Πηγαίνει λοιπὸν στὸ Ματὶ καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ ὁμολογήση τὶς σχέσεις του μὲ τὴν Κλοτίλδη. Ἀλλ' ὁ Ματὶ ἀρνεῖται πὼς ἔκανε αὐτὸς τὸ ἔγκλημα. Προσθέτει δὲ πὼς ζέρει τὸν ἔνοχο καὶ πὼς θὰ τὸν φανερώση μόνον ἂν τοῦ τὸ ἐπιτρέψη ἡ κόμησσα. Ὁ Μπερτελὲν ἀπευθύνεται τότε στὴν Κλοτίλδη, ποὺ ἡ ὑγεία της κλονίζεται ὁλοένα περισσότερο καὶ βαδίζει πρὸς τὸ θάνατο. Καὶ ἀπαιτεῖ ἀπ' αὐτὴν νὰ φανερώση τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ σωθῆ ἡ Σαρλὸτ.

Τὸν μο! Ποιὸς λόγος τότε νὰ βουτήξω στὴν ντροπὴ τ' ὄνομα ποὺ μοῦ ζητᾶτε, καὶ νὰ στείλω ἴσως στὴ λαιμητόμο ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἡ τύχη του ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα;...

— Θὰ τιμωρήσετε ἕνα κακοῦργο, ἕναν ἄθλιο!

— Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τῆς Δικαιοσύνης. Δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει πιά... Ἤρθατε ἐδὼ ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν κ. Λαμάρς. Ἂν αὐτὴ σωθῆ — τουλάχιστον ἀπ' αὐτὸν τὸν κίνδυνο — ἐκπληρώθηκε ἡ ἀποστολή σας.

— Συμφωνῶ. Ποιὰ εἶναι λοιπὸν ἡ ὑστάτη ἀπόφασίς σας;

— Ὑστάτη... Ναί, ἔχετε δίκηο νὰ χρησιμοποιῆτε αὐτὴ τὴ λέξι.. γιατί, ὅταν θὰ μιλήσω, θὰ βρίσκωμαι πιὰ στὰ τελευταῖα μου, ἑτοιμοθάνατη... Νοιώθω τόσο ἀδύνατο τὸν ἑαυτό μου! Ἡ προσπάθεια ποὺ καταβάλλω τώρα γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω, μὲ συντρίβει...

Πραγματικά, ἦταν σ' ἀξιοθρήνητη κατάστασι.

— Νοιώθω πὼς θὰ πεθάνω... πρόσθεσε. Σὲ μερικὲς ἡμέρες, θἄχουν τελειώσει ὅλα... Δὲν θὰ πάρω μαζί μου τὸ μυστικό μου... Πρὶν κλείσω τὰ μάτια μου, θὰ μιλήσω... Τότε, δὲν θἄχω πιὰ κανένα φόβο...

Καὶ ψιθύρισε, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸ νεαυτό της:

— Δὲν θἄχω νὰ φοβηθῶ τίποτε, οὔτε θυμό, οὔτε ἀπελπισία, οὔτε τιμωρία...

— Ὅσο σοβαρὴ κι' ἂν εἶναι ἡ ἀρρώστειά σας, κυρία, ἡ νεανικὴ κρᾶσις σας θὰ τὴ νικήση... καὶ τὸ συναίσθημα πὼς κάνατε τὸ καθῆκον σας θὰ σᾶς σώση, φέρνονταν τὴ γαλήνη στὴν ψυχή σας...

Μὰ ἡ νέα γυναίκα κούνησε τὸ κεφάλι της κι' ἀπάντησε:

— Ὄχι, ὄχι... θὰ πεθάνω..

Ὕστερα πρόσθεσε χαμηλόφωνα, μὲ μιὰ παράξενη ἠρεμία:

— Στὴν ἀνάγκη, θὰ βοηθήσω κι' ἐγώ, ἂν ἀργήση πολύ...

Ὁ Μπερτελὲν ἀνασκίρτησε, μαντεύοντας πὼς κρυβόταν κάποιο τραγικὸ μυστήριο στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς ἐκείνης...

— Σᾶς ἔπεισα, κύριε; τὸν ρώτησε ἡ Κλοτίλδη. Μοῦχετε ἐμπιστοσύνη;

— Ναί, ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, κυρία.

— Πολὺ καλά!... Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ δὲν μοῦ ζητᾶτε ἄλλες ἐξηγήσεις ἀπ' τὴν ὑπόσχεσι ποὺ σᾶς ἔδωσα... Ὡστόσο, θέλω νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὲς τὶς ἐγγυήσεις.

— Κυρία!...

— Τὸ θέλω. Ἂν τυχὸν πέθαινα ξαφνικά, πρὶν νὰ κάνω τὸ καθῆκον μου, κι' ἂν δικαζόταν κατόπιν ἡ κ. Λαμάρς... θἄταν χαμένη ἡ γυναίκα ποὺ ἀγαπᾶτε, ἡ γυναίκα αὐτὴ ποὺ εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς ἐμπνεύση ἕνα τέτοιο αἴσθημα...

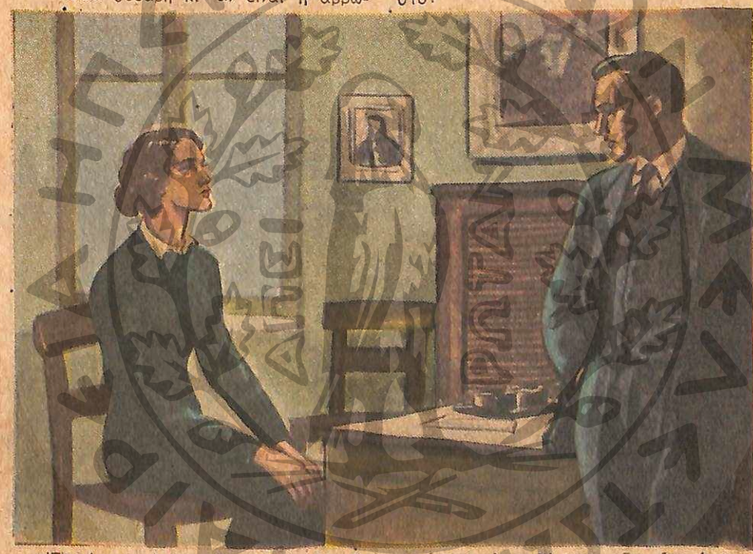
— Θὰ μιλοῦσε τότε ὁ κ. Ματί

— Ὄχι. Θὰ σώπαινε, μετὰ τὸ θάνατό μου. Κι' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ γίνη... Περιμένετέ με, σᾶς παρακαλῶ...

Ἡ Κλοτίλδη σηκώθηκε, τρεκλίζοντας, καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ σαλόνι. Ἔλειψε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ὅταν ξαναγύρισε, τὰ μάτια της λάμπανε ἀπὸ πυρετό.

Ἔδωσε στὸν Μπερτελὲν ἕνα γράμμα, μέσα σ' ἕνα φάκελλο σφραγισμένο.

— Πάρτε το... εἶπε. Τὸ γράμμα αὐτὸ περιέχει τὴν ἐξομολόγησί μου... ὅλα ὅσα ἔχω νὰ πῶ... Ἂν πεθάνω ξαφνικά, δίχως νἄχω μιλήσει ἀκόμη, θ' ἀνοίξετε αὐτὸ τὸ φάκελλο... Δῶστε μου ὅμως τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας πὼς ὡς τότε θὰ τ' ἀφίσετε κλειστό!

—Ἐπιμένετε νὰ ἰσχυρίζεσθε πὼς δὲν ὁδηγήσατε τὸ παιδὶ σας; τῆς εἶπε ὁ ἀνακριτής.

— Σᾶς τ' ὁρκίζομαι, ἀπάντησε ὁ Ζὰν ἀταραγμένος.

— Καλά. Εἶμαι ἥσυχη τώρα...

Ἀνάσανε μὲ κόπο καὶ πρόσθεσε:

— Ἔχετε νὰ μοῦ ζητήσετε τίποτ' ἄλλο;

— Ναί...

— Μιλῆστε... μιλῆστε γρήγορα, γιατὶ ἡ ὥρα περνάει καὶ μπορεῖ νὰ γυρίσῃ ὁ ἄντρας μου... Τί ἄλλο θέλετε;

— Τὴ συγγνώμη σας! ἀπάντησε ὁ Μπερτελέν.

Τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της. Ἐκεῖνος τὸ πῆρε καὶ τὸ φίλησε μὲ σεβασμό. Ὕστερα τὴν ἀποχαιρέτησε κι' ἔφυγε.

Γυρίζοντας σπίτι του, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς δὲν εἶχε πάει χαμένη ἡ μέρα του. Ἦταν ἱκανοποιημένος — παρ' ὅλη τὴν ὀδυνηρὴ συγκίνησι ποὺ εἶχε δοκιμάσει, βλέποντας τὴν κόμησσα στὸ κατώφλι τοῦ θανάτου.

«Οἱ ἰατροδικασταὶ δὲν θ' ἀνακαλύψουν ἴχνη δηλητηρίου στὰ σπλάχνα τοῦ παιδιοῦ —ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Ζὰν — κι' ἡ Σαρλὸτ θ' ἀθωωθῇ... Σίγουρα, θ' ἀποδειχθῇ ἐπιστημονικὰ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ φυσικὸ θάνατο, κι' ὄχι γιὰ δηλητηρίασι...»

ΙΒ'.

Ὅπως εἴπαμε κι' ἄλλοτε, ὁ δόκτωρ Μαρινιὰν περνοῦσε ζωὴ κοσμική, ἔκρυβε τὶς φτώχειες του μὲ χίλια τεχνάσματα κι' εἶχε μιὰ μοναδικὴ φιλοδοξία: νὰ πετύχῃ, νὰ βγῇ ἀπ' τὴν ἀφάνεια. Αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ ἐπιτύχῃ, δίχως νὰ πολυνοιάζεται γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν μέσων ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦσε.

Ὡστόσο, εἶχε μπορέσει νὰ κερδίσῃ τὴ γενικὴ ἐμπιστοσύνη, μὲ τὴ σοβαροφάνειά του.

Ἡ δολοφονία τοῦ Ρενεβὶλ δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ἰδιαίτερο καὶ ἐνδιαφέρον ἀπὸ ἰατροδικαστικῆς ἀπόψεως. Ὁ ἀνακριτὴς λοιπὸν ἀνέθεσε στὸ Μαρινιὰν νὰ συντάξῃ τὴν ἔκθεσί του γιὰ τὸ θάνατο τοῦ μικροῦ Ἀνρί.

Ἐκεῖνος δέχθηκε, κρύβοντας ὅσο μποροῦσε τὴ χαρά του. Εἶχε ὑποστῆ κι' αὐτός, ὅπως ὅλοι, τὸν ἀντίκτυπο τῆς κοινῆς γνώμης. Ἔτσι, πρὶν ἀκόμη τὸ νυστέρι του ἀγγίξῃ τὸ μικρὸ κορμάκι τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ, πίστευε πὼς θ' ἀνακάλυπτε εὔκολα τὸ δηλητήριο ποὺ εἶχε προκαλέσει τὸ θάνατό του.

Ὡστόσο, ἡ πεποίθησί του αὐτή, δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ κάμῃ τὸ καθῆκον του. Στὸ κάτω-κάτω, θὰ κέρδιζε τὸ ἴδιο σὲ φήμη, εἴτε ἀποδεικνύοντας τὴν ἀθωότητα τῆς Σαρλὸτ, εἴτε συντελῶντας στὴν διαπίστωσι τῆς ἐνοχῆς της.

Ἕνα μόνο φοβόταν: Μήπως τὸ δικαστήριο ἔκρινε ἀνεπαρκῆ τὴ δική του γνωμάτευσι κι' ἀνέθετε καὶ σὲ δεύτερο γιατρὸ νὰ συνεργασθῇ μαζί του — ἢ ἀκόμη καὶ σ' ἄλλους δυό, ὅπως συμβαίνει συχνά. Αὐτὸ θἄταν μειωτικὸ γιὰ τὴν ἀποστολή του, ἐφόσον θὰ μοιραζόταν μὲ ἄλλον τὴν εὐθύνη.

Δυστυχῶς γιὰ τὴ Σαρλὸτ, δὲν συνέβη τίποτε τέτοιο. Ὁ Μαρινιὰν ἔκαμε ὁλομόναχος τὴ νεκροψία τοῦ παιδιοῦ.

Βρῆκε σοβαρώτατες γαστροεντερικὲς βλάβες καὶ συμπέρανε πὼς ἐπρόκειτο περὶ δηλητηριάσεως μὲ κάποια ἐρεθιστικὴ οὐσία. Λὲν μπόρεσε νὰ καθορίσῃ εὐθὺς ἀμέσως τὴ φύσι τοῦ δηλητηρίου, ἐπιφυλάχθηκε ὅμως νὰ τὸ βρῇ μὲ τὶς ἑπόμενες ἀναλύσεις.

Τὰ πρακτικὰ ποὺ συνώδευαν τὴ δικογραφία, δὲν ἔκαναν πουθενὰ λόγο γιὰ τὸ γυψοκάμινο. Κι' ὅμως, ὁ ἀνακριτὴς ἤξερε καλὰ τὴν ὕπαρξί του. Ἐκεῖ κοντὰ εἶχε βρεθῇ τὸ πτῶμα τοῦ Ρενεβίλ. Καὶ τὸ σπίτι τῆς Σαρλὸτ ἀκουμποῦσε στὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ ἴδιου βράχου.

Ὅλοι τὸ ξέραν, ὅλοι εἶχαν ἰδέα αὐτὴ τὴ διάταξι... Κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε δώσει προσοχή!...

Ἀφοῦ συνέταξε μιὰ πρώτη γενικὴ ἔκθεσι, ὁ Μαρινιὰν συνέχισε τὶς ἐρευνές του. Ἡ τοξικολογικὴ ἐξέτασι τῶν σπλάχνων δὲν ἔδωσε κανένα ἀποτέλεσμα. Δὲν βρῆκε κανένα μεταλλικὸ δηλητήριο, κανένα ἀλκαλοειδές. Ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ κάνῃ ἐντύπωσι ἡ σοβαρότης τῶν ἀλλοιώσεων ποὺ παρουσίαζε τὸ πεπτικὸ σύστημα, καὶ συνέχιζε τὶς ἐρευνες, μὲ βάσι τὸ ἀρχικὸ συμπέρασμα τῆς νεκροψίας του.

Νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ἀνακάλυψε συμπτώματα δηλητηριάσεως μὲ εὐφόρβιον. Εἶδε ὅμως πὼς γελάστηκε, κι' ἔστρεψε ἀλλοῦ τὶς προσπάθειές του.

Οἱ ἐργασίες του διήρκεσαν δυὸ βδομάδες. Ὁ ἀνακριτὴς τοῦ μήνυσε νὰ συντάξῃ τὸ ταχύτερο τὴν ἔκθεσί του.

Πραγματικά, τὴν ἑτοίμασε καὶ τὴν παρέδωσε ὁ ἴδιος στὸν κ. Μπαριλιέ. Τὸ συμπέρασμα τῆς ἐκθέσεώς του αὐτῆς, ἦταν τὸ ἑξῆς:

«Ἡ φύσις τῶν ἀνατομοπαθολογικῶν ἀλλοιώσεων, αἱ ὁποῖαι παρετηρήθησαν ἐπὶ τοῦ θύματος, ἀποδεικνύει τὴν ὕπαρξιν δηλητηριάσεως. Ἡ ὑπόθεσις κοινῆς ὀξείας γαστροεντερίτιδος ἀποκλείεται τελείως.

»Τὰ σπλάγχνα καὶ τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος δὲν περιεῖχον καμμίαν τοξικὴν οὐσίαν, εἰς δόσιν δυναμένην νὰ ἐξακριβωθῇ εἴτε διὰ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως, εἴτε διὰ φυσιολογικῶν πειραμάτων. Δοθέντος, ὅτι ἡ ἀνάλυσις τῶν σπλάγχνων καὶ τοῦ περιεχομένου των ἐπέτρεψε νὰ ἀποκλεισθῇ ἀπολύτως ἡ παρουσία μεταλλικῶν δηλητηρίων ἢ ἀλκαλοειδῶν, δὲν μένει ἄλλη ἐξήγησις παρὰ ὅτι αἱ παρατηρηθεῖσαι βλάβαι προῆλθον ἀπὸ φυτικὰ διαβρωτικὰ δηλητήρια, τῶν ὁποίων ἡ ὕπαρξις δὲν διεπιστώθη ἐν τούτοις διὰ τῆς ἀναλύσεως».

Μ' ἄλλα λόγια, ἡ ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσι γνωμάτευε, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δηλητηριάσεως, δήλωνε ὅμως πὼς δὲν εἶχε προσδιορισθῇ τὸ εἶδος τοῦ δηλητηρίου.

Οἱ βλάβες ἐκεῖνες τῶν σπλάχνων παρουσίαζαν ἀκόμη μεγαλύτερη σπουδαιότητα, γιατὶ ἀντιστοιχοῦσαν μὲ τὶς παρατηρήσεις ποὺ περιεῖχε τὸ γράμμα ποὺ εἶχε ἀφίσει ὁ δόκτωρ Ρενεβίλ, καὶ εἰδικώτερα οἱ ἐπιστημονικὲς σημειώσεις ποὺ συνώδευαν αὐτὸ τὸ γράμμα.

Τὸ ἀναγκαῖο συμπέρασμα ἦταν, λοιπόν, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ ὠφείλετο σ' ἕνα ἐρεθιστικὸ δηλητήριο, ἀπὸ κεῖνα ποὺ προκαλοῦν βλάβες σὰν αὐτὲς ποὺ εἶχε παρατηρήσει ὁ Μαρινιὰν κατὰ τὴ νεκροψία.

Ὁ Μαρινιὰν δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ δηλητήριο, οὔτε ἀπ' τὰ ἴχνη του, οὔτε ἀπ' τὰ ἀποτελέσματά του, εἶχε ὅμως διαπιστώσει τὶς συνέπειές του.

Τόσο, λοιπόν, οἱ πληροφορίες κι' οἱ καταθέσεις διαφόρων μαρτύρων, ὅσο κι' ἡ ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσι, στήριζαν ἀπόλυτα τὴν κατηγορία, ὅτι ἡ Μπεκροῦ εἶχε δηλητηριάσει τὸ παιδί της.

Ἡ ἔκθεσι τοῦ δόκτορος Μαρινιάν, μακροσκελέστατη καὶ γεμάτη ἐπιστημονικὲς λεπτομέρειες, ἔκαμε ζωηρὴ ἐντύπωσι. Τὴ δημοσίευσαν σὲ περίληψι οἱ τοπικὲς ἐφημερίδες, καθὼς καὶ μερικὲς παρισινές.

Δὲν χρειάζονταν περισσότερα, γιὰ νὰ γίνῃ πασίγνωστο τ' ὄνομα τοῦ ἀγνώστου ὡς τότε αὐτοῦ γιατροῦ.

Πρέπει νὰ ποῦμε πὼς δὲν εἶχε ὁ ἴδιος τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία. Ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος γι' αὐτὰ ποὺ εἶχε γράψει...

Στὶς ἐπανειλημμένες ἀνακρίσεις της, ἡ Σαρλὸτ διατηροῦσε πάντα τὴν ἴδια ἤρεμη καὶ στωϊκὴ στάσι. Δὲν ζητοῦσε σχεδὸν νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό της. Τί θὰ μποροῦσε, ἄλλωστε, ν' ἀπαντήσῃ; Ποιὰ ἐπιχειρήματα νὰ βρῇ;

Δὲν εἶχε χάσει ὡστόσο κάθε ἐλπίδα. Ὁ ἀνακριτὴς τῆς εἶχε πῆ:

— Ἡ τύχη σας κρέμεται ἀπ' τὸ δόκτορα Μαρινιάν. Ἡ ἐπιστήμη θ' ἀποφανθῇ ἂν δηλητηριάσατε τὸ παιδί σας ἢ ὄχι.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μὲ μάτια θλιμμένα κι' ἀπάντησε:

— Τότε, λοιπόν, κύριε, δὲν ἔχω κανένα φόβο.

Πάντως, περίμενε τὴν ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσι μὲ εὐνόητη ἀγωνία.

Στὸ μεταξύ, ὁ ἀνακριτὴς — σὰν νὰ φοβόταν μήπως ἐπηρεασθῇ ἀπ' τὴν ἀγνότητα τῆς ματιᾶς της — τὴν κατηγοροῦσε γιὰ τὴν ἀνήθικη συμπεριφορά της, γιὰ τὸ ὄνομα «Μπεκρού», ποὺ λάσπωνε τὴν ἀκηλίδωτη λευκότητα τοῦ ὡραίου αὐτοῦ κρίνου...

Ἐκείνη τοῦ ἔδωσε μιὰ φορὰ ἐξηγήσεις, κι' ἔπειτα πιὰ δὲν καταδέχθηκε ν' ἀπαντήσῃ.

— Δὲν εἶμαι αὐτὴ ποὺ λένε. Ἡ κοινὴ γνώμη εἶχε γελαστῆ οἰκτρὰ γιὰ λογαριασμό μου. Περνοῦσα ζωὴ ἀποτραβηγμένη καὶ κανονική, ἀφιερώνοντας ὅλο τὸν καιρό μου στὶς δυὸ ἀγαπημένες μου κορούλες, τὴν Κλαίρη καὶ τὴ Λουΐζα... Τὰ παιδιά μου! Τί θὰ γίνουνε τώρα;...

»Μὲ κατηγορεῖτε γιὰ ἕνα χυδαῖο, ἀποκρουστικὸ πάθος, ποὺ ντρέπομαι ἀκόμα καὶ νὰ τὸ σκεφθῶ!... Μοῦ ἀποδίδετε ἀκόμη ἀδικα κι' ἕνα ἀτιμωτικὸ σφάλμα, τὴ γέννησι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ... Σᾶς τὸ λέω γιὰ τελευταία φορά, καὶ δὲν θὰ σᾶς ξαναπαντήσω πιὰ στὸ ἑξῆς: Εἶμαι ἄρρωστη... ἢ μᾶλλον ἤμουνα, γιατί, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ προφυλακίσθηκα, νοιώθω καλύτερα τὸν ἑαυτό μου, πολὺ καλύτερα. Ὅλες οἱ κακοδιαθεσίες μου λείψανε... Ξαναγεννιέμαι στὴ ζωή, ὅταν μὲ περιμένῃ ἴσως ἡ θανατικὴ καταδίκη! Τί τραγικὴ εἰρωνεία, ἀλήθεια!...

»Ἀπ' ὅσα εἶχα ὑποφέρει, δὲν μοῦ μένει παρὰ μιὰ ἀδυναμία στὴ μνήμη, ποὺ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ θυμηθῶ λεπτομερῶς ὅ,τι συνέβη... Ἤμουν ἄρρωστη! Αὐτὸ εἶν' ὅλο τὸ μυστικὸ τῆς διαγωγῆς μου... Μὴν ψάχνετε μακρύτερα...

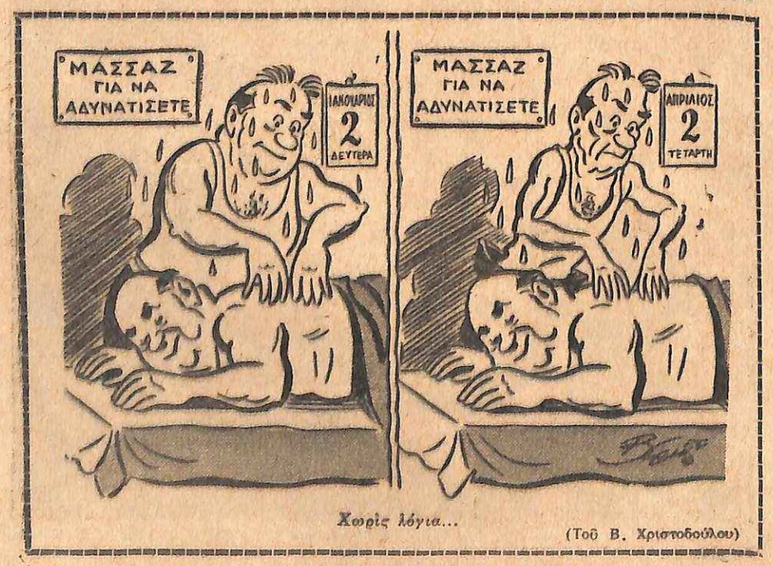
Ἀπὸ τότε, δὲν ἔδωσε πιὰ ἄλλη ἀπάντησι.

Ὅταν ὁ ἀνακριτὴς διάβασε τὴν ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσι, διέταξε νὰ φέρουν στὸ γραφεῖο του τὴ Σαρλὸτ.

— Ἡ ἐπιστήμη ἀποφάνθηκε, τῆς εἶπε σοβαρά.

— Ἐπιτέλους!... Καὶ τώρα θὰ μ' ἀφίσετε ἐλεύθερη; Πεισθήκατε γιὰ τὴν ἀθωότητά μου;

— Ἐπιμένετε νὰ ἰσχυρίζεσθε πὼς δὲν δηλητηριάσατε τὸ παιδί σας;

Χωρὶς λόγια...

(Τοῦ Β. Χριστοβούλου)

— Ἀσφαλῶς! Τ' ὁρκίζομαι στὴ ζωὴ τῶν δυὸ ἄλλων!

— Ἐ, λοιπόν, ὁ ἰατροδικαστὴς δὲν συμφωνεῖ μαζί σας...

Ἡ Σαρλὸτ φάνηκε σὰν νὰ μὴν εἶχε καταλάβει πολὺ καλά. Γούρλωσε τὰ μάτια της καὶ πρόφερε:

— Τί... τί εἴπατε;

— Εἶπα ὅτι ὁ ἰατροδικαστὴς ἀνακάλυψε πὼς τὸ παιδί σας δηλητηριάσθηκε.

— Βρῆκε...

— Ναί, βρῆκε τὰ ἴχνη τοῦ δηλητηρίου... Ἡ νέα γυναῖκα ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένη.

— Ἀδύνατον!... Ἀδύνατον!... τραύλισε.

Ὕστερα ἄρχισε νὰ κλαίῃ σιωπηλά.

— Ὁμολογῆστε, λοιπόν! τῆς σύστησε ὁ κ. Μπαριλιέ.

— Ποτέ, κύριε, ἀπάντησε σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της. Ποτέ! Θάλεγα ψέμματα, ἂν ὁμολογοῦσα... κι' ἐγὼ δὲν ἔχω πῆ ποτὲ μου ψέμμα!

Τὴν ξαναπῆραν ὕστερα στὴ φυλακή.

Ὅταν ὁ Ζὰν Μπερτελὲν ἔμαθε τὴν ἔκθεσι τοῦ Μαρινιὰν καὶ τὰ τόσο σοβαρὰ συμπεράσματά της, πῆγε νὰ τρελλαθῇ.

Ἔμεινε δυὸ μέρες κλεισμένος στὸ σπίτι του, ἀρρωστος μὲ πυρετό.

«Εἶναι δυνατὸν ποτέ; ἀναρωτιότανε μ' ἀγωνία. Ἡ Σαρλὸτ! Ἡ Σαρλὸτ μου!».

Ὕστερα τὸν κυρίεψε μιὰ ἀληθινὴ μανία.

— Ὄχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια! ξέσπασε. Μοῦ εἶπε μιὰ μέρα νὰ μὴ χάσω ποτὲ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τῆς ἔχω, ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ! Ἔ, λοιπόν, δὲν θὰ τὴν χάσω!

Μὰ τώρα — ἀλλοίμονο — ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ὑπερασπίζεται!

Μετὰ τὶς πρῶτες μέρες τῆς καταπτώσεως καὶ τῆς ἀγωνίας του, ἔβρισκε ἀκόμα περισσότερο θάρρος κι' ἐνεργητικότητα. Εἶχε πάρει μιὰ μεγάλη ἀπόφασι: Ἤθελε νὰ δῇ τὸ γιατρὸ Μαρινιάν.

Τοὔγραψε πραγματικὰ καὶ τοῦ ζήτησε ἕνα ραντεβού, γιὰ νάναι βέβαιος πὼς θὰ τὸν εὕρισκε στὸ ἰατρεῖο του. Καὶ πῆγε ἐκεῖ, τὴν ὡρισμένη ἡμέρα.

— Ζητήσατε νὰ μὲ δῆτε, κύριε, τοῦ εἶπε ὁ Μαρινιάν. Μὲ προειδοποιήσατε δὲ ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό, ἀλλ' ὄχι ὡς ἀσθενής... Ἐξηγῆστε μου, παρακαλῶ, σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην πρῶτα γιὰ τὴν ἐνόχλησι, ἀπάντησε θλιμμένα ὁ Ζάν. Ὕστερα, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν ἐκπλαγῆτε πολὺ... καί, ὅσο κι' ἂν σᾶς φανῇ παράξενο τὸ διάβημά μου, νὰ δεχθῆτε νὰ μ' ἀκούσετε ὡς τὸ τέλος!

»Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος, κύριε! Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς μεγάλωσα μαζὶ μὲ τὴ Σαρλὸτ Λαμάρς. Τὴν ἀγάπησα, ἀπὸ παιδί ἀκόμα, δίχως νὰ ξέρω πὼς ἦταν ἔρωτας αὐτὸ τὸ αἴσθημά μου... Ἀργότερα, τὸ βαθὺ αὐτὸ καὶ μοναδικὸ πάθος γέμισε ὅλη μου τὴν ψυχή... Καὶ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμη!

— Παρ' ὅλα ὅσα γίνανε;...

— Ναί, τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ καὶ τὴ θεωρῶ ἀθῴα!

— Σᾶς συλλυποῦμαι τότε, γιατὶ εἶναι ἔνοχος!

— Πῶς τὸ ξέρετε;

Ὁ Μαρινιὰν ἔνοιωσε σὰν μαστίγωμα αὐτὴ τὴ φράσι, ποὺ ἐξεδήλωνε μιὰ ἀμφιβολία. Σηκώθηκε καὶ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ θυμό:

— Κύριε, τὸ αἴσθημά σας σᾶς κάνει νὰ παραζαλίζεσθε... Θέλω νὰ εἶμαι ἐπιεικὴς ἀπέναντί σας, ἀλλὰ ὀφείλω νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι δὲν σᾶς γνωρίζω καθόλου κι' ὅτι δὲν ἔχω νὰ λογοδοτήσω παρὰ μόνο στὴ συνείδησί μου γιὰ τὸν τρόπο ποὺ ἐξεπλήρωσα τὴν ἀποστολή μου...

— Ὦ, κύριε, σᾶς τ' ὁρκίζομαι, δὲν ἀμφισβητῶ τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν εὐθύτητά σας! Ἀλλοιῶς, θἄταν σὰν νὰ σᾶς πίστευα ἱκανὸ νὰ στείλετε ἐκ προθέσεως στὸ ἰκρίωμα μιὰ ἀθῴα... Θἄθελα μονάχα νὰ πῆτε μὲ τὸ νοῦ σας, σεῖς ὁ ἴδιος: «Ἀποκλείεται νὰ γελάστηκα;»

— Καταλαβαίνω τὴν ἀπελπισία σας, ἀφοῦ ξέρω τὸν ἔρωτά σας... εἶπε ὁ Μαρινιὰν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή.

— Ἡ ἐμπιστοσύνη σας μὲ τρομάζει... Θἄθελα νὰ σᾶς ξυπνήσω κάποιο δισταγμό, κάποιο φόβο...

— Τὸ μέλλον θ' ἀποδείξῃ πὼς ἔχω δίκηο...

— Εἴσαστε βέβαιος;

— Ἀπόλυτα, κύριε...

— Ναί, τὸ βλέπω, δὲν ἔχετε καμμιὰ ἀμφιβολία... Μὰ ἐπιτρέπεται ποτὲ τέτοια ἀπόλυτη πεποίθησι; Μήπως θἄναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀποδεικνύονται λανθασμένα τὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα; Μήπως ἡ Χημεία δὲν πλουτίζεται κάθε χρόνο μὲ καινούργιες ἀνακαλύψεις;

— Αὐτὰ εἶναι λόγια, κύριε! Ἡ ἀξιοπρέπειά μου κι' ἡ τιμή μου μὲ ὑποχρεώνουν νὰ μὴ σᾶς ἀκούσω περισσότερο...

— Συχωρέστε με, κύριε, ἂν τὰ λόγια μου σᾶς ἔθιξαν!

— Ἄλλωστε, ὁ γιατρὸς διαπιστώνει, δὲν κατηγορεῖ...

— Κάνει κάτι περισσότερο: καταδικάζει!

— Αὐτὴ εἶναι δουλειὰ τοῦ δικαστηρίου.

— Ὄχι, γιατὶ τὸ δικαστήριο θὰ μιλήσῃ μὲ τὸ στόμα σας, θὰ σκεφθῇ μὲ τὸ νοῦ σας. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ὀχυρώνεσθε πίσω ἀπ' αὐτό... Ἐσεῖς, κύριε, ἐσεῖς θὰ ὑπαγορεύσετε τὴ μοιραία αὐτὴ ἀπόφασι!

— Σᾶς ἄκουσα μὲ ὑπομονή, εἶπε ὁ Μαρινιάν. Αὐτὴ ὅμως ἡ συζήτησι δὲν πρόκειται νὰ καταλήξῃ πουθενά... μπορεῖ δὲ νὰ πάρῃ ἀσχημο δρόμο, ἂν σᾶς ξεφύγῃ καμμιὰ λέξι προσβλητικὴ γιὰ μένα!

Ὁ Μπερτελὲν σηκώθηκε.

— Καλά, κύριε, θὰ φύγω, εἶπε. Μιὰ λέξι ἀκόμα! Ἀφοῦ δὲν μπόρεσα νὰ σᾶς προμάξω καὶ νὰ σᾶς δημιουργήσω κάποια ἀμφιβολία, σᾶς λέω γιὰ τελευταία φορά: Φυλαχθῆτε, γιατὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἀθῶα, κι' ἡ ἀθωότης της θ' ἀναγνωρισθῇ μιὰ μέρα!...

»Ρωτῆστε τὸν ἑαυτό σας ἂν ἀρκῇ ἡ ἐπιστημονικὴ πεῖρα σας, γιὰ ν' ἀναλάβετε τὴ βαρειὰ εὐθύνη μιᾶς τέτοιας ἀποστολῆς... Ἂν ἀληθινὰ δὲν ἔχετε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σας, εἶναι καιρὸς ἀκόμη! Θυσιάστε τὴ φιλοτιμία σας, γιὰ χάρι τῆς δικαιοσύνης. Ξεσκίστε τὴ θανατικὴ καταδίκη, ποὺ γράψατε μὲ τὰ ἴδιά σας τὰ χέρια. Σκύψτε τὸ κεφάλι σας καὶ ταπεινωθῆτε μᾶλλον, προκειμένου νὰ κάμετε τέτοιο φοβερὸ σφάλμα...

»Γιὰ τελευταία φορά, σᾶς λέω, κύριε Μαρινιάν, μὴ καταδικάσετε τὸν ἑαυτό σας σὲ αἰώνιες τύψεις!

Ὁ Μαρινιὰν συνώδεψε τὸν ἐπισκέπτη του ὡς τὴν πόρτα. Κι' ἐκεῖ τοῦ εἶπε ψυχρά:

— Δὲν ἔχω νὰ σᾶς ἀπαντήσω, παρὰ μιὰ λέξι μονάχα: Θὰ κάνω τὸ καθῆκον μου.

Πέρασαν ὀχτὼ μέρες. Ὕστερα ἔγινε γνωστὸ ὅτι ἡ Μπεκροῦ εἶχε παραπεμφθῇ σὲ δίκη, καὶ γιὰ τὶς δυὸ κατηγορίες.

Τότε ὁ Μπερτελὲν ἔστειλε ἕνα γράμμα στὴν κόμησσα ντὲ Τιελλαί, ποὺ τῆς ἀνήγγελλε αὐτὴ τὴν εἴδησι καὶ κατέληγε ἔτσι:

«Ἐφτασε ἡ ὥρα... Ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸ λόγο σας...».

ΙΓ'.

Εἶχε φτάσει ἡ ὥρα... Ἡ Κλοτίλδη πέθαινε...

Ἐδῶ καὶ δυὸ-τρεῖς μέρες, ἡ κατάστασί της εἶχε χειροτερέψει. Ἔμενε ἀναίσθητη ὧρες πολλές. Ὁ ἄντρας της τὴν ἀγκάλιαζε, κλαίγοντας, τὴ φιλοῦσε τρελλὰ καὶ φώναζε:

— Πέθανε!... Πέθανε!

Μὰ ὁ δόκτωρ Μαρινιὰν — ποὺ δὲν ἔφευγε πιὰ σχεδὸν καθόλου ἀπ' τὸν πύργο— τὴν ξανάφερνε στὶς αἰσθήσεις της. Κι' οἱ ἐλπίδες τοῦ κόμητος ξαναγεννιόντανε, κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπε ν' ἀνοίγῃ πάλι τὰ μάτια της.

Κάπου-κάπου, θἄλεγε κανεὶς πὼς τὰ νειάτα της ἐπαναστατοῦσαν καὶ πὼς δὲν ἤθελε πιὰ νὰ πεθάνῃ. Περιπλανιόταν τότε ὧρες ὁλόκληρες, σὰν φάντασμα, στοὺς διαδρόμους τοῦ πύργου, ἄλλοτε μονάχη κι' ἄλλοτε ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τοῦ ἄντρός της. Ἡ καλοῦσε κοντά της τὸ γυιό της, τὸ μικρὸ Οὐρμπαίν, ποὺ περνοῦσε τὶς διακοπές του στὸν πύργο.

Μιὰ ἀπ' τὶς μέρες αὐτὲς τῆς ἐλπίδας, ἡ Κλοτίλδη ἔκαμε ἀκόμα μιὰ προσπάθεια νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὸν ἄντρα της.

Δὲν εἶχε ξεχάσει τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ πρόφερε ὁ Ρενεβίλ, ὅταν ψυχομαχοῦσε στὰ χέρια τοῦ δημίου του. Οὔτε κι' ὁ κόμης — ὁ δήμιος — θὰ τἄχε ξεχάσει.

Πόσο τρόμο θὰ δοκίμαζε, ἂν ἀνακάλυπτε ξαφνικὰ πὼς τὰ ξέρανε κι' ἄλλοι... πὼς τὸν εἶχανε δῆ... πὼς ὑπῆρχαν μάρτυρες τοῦ ἐγκλήματός του!

«Ἄθλιε!... Θὰ σὲ κυνηγάσῃ πάντα τὸ φάντασμά μου!... Θ' σ' ἐκδικηθῇ τὸ φάντασμά μου... τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς ζωῆς σου ποὺ θἄναι πιὸ εὐτυχισμένη... Νὰ τὸ θυμᾶσαι!.».

Μιὰ μέρα λοιπόν, ἡ Κλοτίλδη ἔγραψε αὐτὲς τὶς λίγες φράσεις σ' ἕνα χαρτὶ καὶ τὸ φύλαξε στὴν τσέπη της.

Προσπάθησε ν' ἀλλοιώσῃ τὸ γραφικό χαρακτῆρα της. Μὰ ἦταν μιὰ περιττὴ προφύλαξι, γιατὶ ἔτρεμε τόσο τὸ χέρι της, ὥστε ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε ὁ κόμης ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ γράψιμό της.

Θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ στείλῃ τὸ γράμμα στὸ Ματί, μέσα σὲ φάκελλο, μὲ τὴν παράκλησι νὰ τὸ ταχυδρομήσῃ ἀπὸ κάποιο γειτονικὸ χωριό. Μὰ σκέφθηκε ὕστερα πὼς ὁ νέος θὰ ὑποψιαζότανε, θ' ἄνοιγε ἴσως τὸ γράμμα καὶ θὰ τὄσκιζε, ὅταν θὰ μάντευε τὴ σκέψι της.

Προτίμησε λοιπὸν νὰ τὸ στείλῃ στὸ Ζὰν Μπερτελέν, μὲ διπλὸ φάκελλο.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ἔφτανε συνήθως τὸ ταχυδρομεῖο, ἡ κόμησσα εἶχε

— Πολὺ μελετηροὶ καὶ οἱ δυό τους! Ξαναπαίζουν γιὰ τρίτη φορὰ τὸ ἴδιο κομμάτι!...

σηκωθῆ ἀπ' το κρεβάτι της. Εἶχε νικήσει τὴν ἀδυναμία της, θέλοντας νὰ βρίσκεται κοντὰ στὸν ἄντρα της...

Φέρανε τὰ γράμματα. Ὁ Οὐμπὲρ θέλησε νὰ μπῆ στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ τὰ διαβάσῃ. Μὰ ἡ Κλοτίλδη ἀρνήθηκε, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ συμπληρώσῃ τὴ δοκιμασία της.

— Δὲν βλέπω καθαρὰ... δικαιολογήθηκε. Διάβασέ μου το ἐσύ, ἂν θέλης.

— "Ἀκουσε τί μοῦ γράφουνε... μὲ παραποιημένο γραφικὸ χαρακτῆρα, ὅπως φαίνεται: «"Αθλιε!... Θὰ σὲ κυνηγάη πάντα τὸ φάντασμά μου!... Θὰ σ' ἐκδικηθῆ τὸ φάντασμά μου... τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς ζωῆς σου...»

Μὰ δὲν πρόλαβε ὁ κόμης ν' ἀποτελειώσῃ τὸ διάβασμα. Ἡ Κλοτίλδη ξαναείδε μπροστά της τὴν τρομερὴ σκηνή! Ἀναστέναξε ἐλαφρά, τέντωσε τὰ χέρια της, ἔγειρε τὸ κεφάλι της καὶ λιποθύμησε στὴν πολυθρόνα της.

— Κλοτίλδη! Κλοτίλδη! φώναξε ὁ Οὐμπὲρ μ' ἀγωνία.

Τὴν περιποιήθηκε, τὴ γέμισε φιλιά, κλαίγοντας ἀπελπισμένα.

— Τέλειωσε, αὐτὴ τὴ φορά!... "Εχασα τὴ γυναικούλα μου!... μονολογοῦσε.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔμεινε γιὰ πολὺ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι... "Οταν ξανάνοιξε τὰ μάτια της, ἔβλεγε κανεὶς πὼς δὲν ὑπῆρχε πιὰ ἴχνος ζωῆς μέσα σ' αὐτὴ... μονάχα ἡ ἀντανάκλασι τοῦ θανάτου...

— Τὸ γράμμα!... πρόφερε μὲ φωνὴ ἀλοιωμένη.

Ὁ κόμης δὲν κατάλαβε τί ἐννοοῦσε, γιατὶ τὸ εἶχε ξεχάσει κι' ὅλας. Μὰ ἐκεῖνη τοῦ τόδειξε, πεσμένο στὸ χαλί.

— Δὲν τελείωσε τὸ διάβασμα... τοῦ εἶπε.

— Μὰ τί χρειάζεται;...

— Ναί, ναί, πρέπει...· τὸ θέλω!

Ὁ Οὐμπὲρ πῆρε ἀπὸ χάμω τὸ γράμμα. Τὴν κύτταξε, προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ. Κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ συνεχίσῃ τὸ διάβασμα, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν παράξενη ἰδιοτροπία της, ὅταν ἐκείνη τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία.

— "Οχι, ὄχι ἐσὺ... ἐγώ!... τοῦ εἶπε.

— Θὲς νὰ τὸ διαβάσῃς ἐσύ;

— Δὲν χρειάζεται.

— Μὰ τότε... δὲν καταλαβαίνω!

— Τελειώνει ἔτσι: «Θὰ σ' ἐκδικηθῆ τὸ φάντασμά μου... τὴν ἡμέρα ἐκεινη τῆς ζωῆς σου ποὺ θἄναι πιὸ εὐτυχισμένη... Νὰ τὸ θυμᾶσαι!...»

Ὁ κόμης ἔβγαλε μιὰ φωνή:

— Κλοτίλδη! Ἐσὺ λοιπὸν ἔγραψες, αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Ναί, ἐγώ.

Ἀπλώθηκε σιωπὴ γιὰ πολλὴ ὥρα. Ὁ "Εκεῖνος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε:

— Σίγουρα, θὰ τὄστειλε κάποιος τρελός... Νά, διάβασε καὶ σύ!

Μὰ ἡ Κλοτίλδη ἀρνήθηκε, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ συμπληρώσῃ τὴ δοκιμασία της.

— Δὲν βλέπω καθαρὰ... δικαιολογήθηκε. Διάβασέ μου το ἐσύ, ἂν θέλης.

— "Ἀκουσε τί μοῦ γράφουνε... μὲ παραποιημένο γραφικὸ χαρακτῆρα, ὅπως φαίνεται: «"Αθλιε!... Θὰ σὲ κυνηγάη πάντα τὸ φάντασμά μου!... Θὰ σ' ἐκδικηθῆ τὸ φάντασμά μου... τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς ζωῆς σου...»

Μὰ δὲν πρόλαβε ὁ κόμης ν' ἀποτελειώσῃ τὸ διάβασμα. Ἡ Κλοτίλδη ξαναείδε μπροστά της τὴν τρομερὴ σκηνή! Ἀναστέναξε ἐλαφρά, τέντωσε τὰ χέρια της, ἔγειρε τὸ κεφάλι της καὶ λιποθύμησε στὴν πολυθρόνα της.

— Κλοτίλδη! Κλοτίλδη! φώναξε ὁ Οὐμπὲρ μ' ἀγωνία.

Τὴν περιποιήθηκε, τὴ γέμισε φιλιά, κλαίγοντας ἀπελπισμένα.

— Τέλειωσε, αὐτὴ τὴ φορά!... "Εχασα τὴ γυναικούλα μου!... μονολογοῦσε.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔμεινε γιὰ πολὺ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι... "Οταν ξανάνοιξε τὰ μάτια της, ἔβλεγε κανεὶς πὼς δὲν ὑπῆρχε πιὰ ἴχνος ζωῆς μέσα σ' αὐτὴ... μονάχα ἡ ἀντανάκλασι τοῦ θανάτου...

— Τὸ γράμμα!... πρόφερε μὲ φωνὴ ἀλοιωμένη.

Ὁ κόμης δὲν κατάλαβε τί ἐννοοῦσε, γιατὶ τὸ εἶχε ξεχάσει κι' ὅλας. Μὰ ἐκεῖνη τοῦ τόδειξε, πεσμένο στὸ χαλί.

— Δὲν τελείωσε τὸ διάβασμα... τοῦ εἶπε.

— Μὰ τί χρειάζεται;...

— Ναί, ναί, πρέπει...· τὸ θέλω!

Ὁ Οὐμπὲρ πῆρε ἀπὸ χάμω τὸ γράμμα. Τὴν κύτταξε, προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ. Κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ συνεχίσῃ τὸ διάβασμα, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν παράξενη ἰδιοτροπία της, ὅταν ἐκείνη τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία.

— "Οχι, ὄχι ἐσὺ... ἐγώ!... τοῦ εἶπε.

— Θὲς νὰ τὸ διαβάσῃς ἐσύ;

— Δὲν χρειάζεται.

— Μὰ τότε... δὲν καταλαβαίνω!

— Τελειώνει ἔτσι: «Θὰ σ' ἐκδικηθῆ τὸ φάντασμά μου... τὴν ἡμέρα ἐκεινη τῆς ζωῆς σου ποὺ θἄναι πιὸ εὐτυχισμένη... Νὰ τὸ θυμᾶσαι!...»

Ὁ κόμης ἔβγαλε μιὰ φωνή:

— Κλοτίλδη! Ἐσὺ λοιπὸν ἔγραψες, αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Ναί, ἐγώ.

Ἀπλώθηκε σιωπὴ γιὰ πολλὴ ὥρα. Ὁ κόμης κύτταζε μὲ τρόμο τὴ γυναῖκα του. Μήπως εἶχε τρελλαθῆ, ἡ δυστυχισμένη; Γιατὶ —ὅπως εἶχε πῆ πρὸ ὀλίγου— μονάχα ἕνας τρελλὸς θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ στείλῃ ἕνα τέτοιο γράμμα.

Ἡ κόμησσα ἦταν ἕτοιμη νὰ μιλήσῃ. Εἶχε φτάσει ἡ ὥρα!

— Πρώτη φορὰ σήμερα ἀκοῦς αὐτὰ τὰ λόγια; εἶπε.

— Ναί.

— Πῶς ξέρεις νὰ λὲς ψέμματα!

— Δὲν λέω καθόλου ψέμματα. Ποῦ ἀλλοῦ μπορεῖ νὰ τ' ἄκουσα;

— Πού;... Στὸν ἔρημο δρόμο ποὺ περνάει μπροστὰ ἀπ' τὸ ἐρημοκλήσι τοῦ Ρελαί, τὴ νύχτα ποὺ δολοφονήθηκε ὁ χιατρὸς Ρενεδίλ!... Καταλαβαίνεις τώρα; Ἡ μήπως πρέπει νὰ σοῦ πῶ περισσότερα;

Ὁ κόμης εἶχε χλωμιάσει ξαφνικά.

— Ἐξακολούθησε!... πρόφερε μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή. Δὲν εἶν' ἀρκετὰ αὐτὰ ποὺ εἶπες...

— Ἄκουσες τὰ λόγια αὐτά, ὅταν τὸ θῦμα σου, ὁ γέρος γιατρός, γαντζωμένος ἀπάνω σου, ζητοῦσε ἔλεος... Ἀφοῦ πεῖσθηκε πὼς δὲν τὸν λυπόσουνα, πὼς θὰ πέθαινε, σοῦ φώναξε αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ πρέπει νὰ ταράζουν ἀπὸ τότε τὸν ὕπνο σου καὶ νὰ φαρμακώνουνε τὴ ζωή σου!...

Ὁ κόμης δὲν ἐξεγέρθηκε καθόλου. Ἔδειχνε μονάχα μιὰ ἀπέραντη κατάπτωσι. Μιὰ βαθειὰ ἀπελπισία. Τίποτ' ἄλλο...

Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχε καταλάβει ἐπιτέλους καὶ πὼς τὄβρισκε φυσικὸ... σὰν κάτι ποὺ τὸ περίμενε!...

Ἡ Κλοτίλδη ψιθύρισε, μὲ τὰ μάτια κλειστά, σὰν σὲ ὄνειρο:

— Αὐτὰ ποὺ εἶδα κι' ἄκουσα τὴ νύχτα ἐκείνη... αὐτὰ μὲ σκοτώνουνε σιγὰ - σιγά!

— Μοῦ εἶπες τί ἄκουσες. Ἐξήγησέ μου τώρα τί ἐ'δες.

— Ναί, δὲν θέλω νὰ πεθάνω, παίρνοντας μαζί μου τὸ μυστικό μου... Μὲ καίει, μὲ πνίγει... Δὲν φοβᾶμαι πιά, ἀφοῦ θὰ πεθάνω... καὶ θὰ σοῦ ξεφύγω, γιὰ πάντα!... Τὴν τρομερὴ ἐκείνη νύχτα, εἶδα κοντὰ στὸ ἐρημοκλῆσι ἕναν ἄνθρωπο νὰ κρύβεται δίπλα στὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσε ὁ γέρος γιατρός... Τὸν εἶδα νὰ ὁρμάη πάνω του, νὰ τοῦ σφίγγη τὸ λαιμό... Εἶδα τὸ θῦμα νὰ ψυχομαχάη... καὶ τὸ φονιᾶ νὰ σκύβη πάνω του...

— Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ φονιᾶς;...

— Χρειάζεται νὰ πῶ τ' ὄνομά του;

— Ναί, ναί, πρέπει! Εἶπες τόσα πολλά!... Θὰ τὸν ἀναγνώρισες, σίγουρα...

— Εἶδα πὼς εἶχε τὸ ἀνάστημα, τὴ σιλουέτα, τὸ πρόσωπο, τὰ μαλλιά σου!...

— Καὶ πίστεψες...

— Δὲν πίστεψα ἁπλῶς. Εἶδα πὼς ἦσουν ἐσύ!

— Ἐγώ!... Ἐγώ!...

— Ναί... Καὶ γι' αὐτὸ πεθαίνω... γι' αὐτὸ εἶμ' εὐχαριστημένη ποὺ θὰ πεθάνω.

— Ἐγώ!... Ὤ, Θεέ μου!...

Ὁ Οὐμπὲρ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Σὲ λίγο τὰ χέρια του ξαναπέσανε, κι' ἡ Κλοτίλδη μπόρεσε νὰ δῆ καὶ πάλι τὸ πρόσωπό του μουσκεμένο ἀπὸ δάκρυα, τὰ μάτια του γεμάτα θλῖψι...

— Καϋμενούλα μου!... τῆς εἶπε. Γιατὶ νὰ φυλάξῃς γιὰ τὸν ἑαυτό σου τὸ τρομερὸ αὐτὸ μυστικό; Γιατὶ νὰ μὴ μοῦ πῆς τίποτε;... Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ τρόμαξες ἄλλοτε ὅταν σὲ πλησίαζα, γιατὶ ἀρνοῦσουν μιὰ ἔνστικτη ἀποστροφή... Διάβαζα συχνὰ στὰ μάτια σου μιὰ φρίκη ἀνεξήγητη!

» Ὤ, πόσο μ' ἔκανες δυστυχισμένο! Γιατὶ νὰ μὴν πῆς τίποτε;... Μὰ κι' ἐγὼ γιατὶ νὰ μὴ μαντέψω καὶ νὰ μὴ σὲ ἀναγκάσω νὰ μιλήσῃς;

Γονάτισε δίπλα της, τῆς ἔπιασε τὰ χέρια διὰ τῆς βίας.

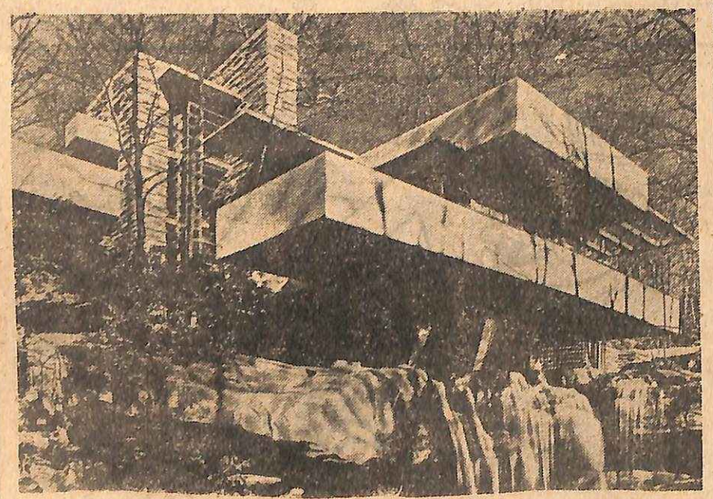
— Μοιάζω λοιπὸν γιὰ δολοφόνος; συνέχισε. Μοιάζω γιὰ ἄνθρωπος ποὺ κρύβεται τὴ νύχτα γιὰ νὰ στραγγαλίσῃ ἕνα γέρο ἀνυπεράσπιστο;... Κύτταξέ με λοιπόν!

Καὶ τῆς χαμογελοῦσε, μὲ τρυφερὴ ὁμφή.

— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνη, δίσταζα κάποτε νὰ τὸ πιστέψω... γιατὶ σὲ κύτταζα, σὲ παρακολουθοῦσα, δίχως νὰ τὸ ἀντιληφθῆς... Περίμενα τὴν ὥρα, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ προδινόσουνα...

— Κι' ἡ στιγμὴ αὐτή;

— Δὲν ἦρθε ποτέ...

ΕΠΑΥΛΙΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗ

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀρχιτέκτων Λόϋντ Ράϊτ ἔχτισε τὸ ἰδιόρρυθμο αὐτὸ σπίτι στὰ βάση τοῦ Οὐϊσκονσιν, ἐπάνω ἀκριβῶς ἀπὸ ἕνα φυσικὸ καταρράκτη. Προφανῶς, οἱ κάτοικοί του θὰ εἶναι ἄνθρωποι, που δὲν ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τοὺς θορύβους!...

— Δὲν σκέφθηκες λοιπὸν πὼς μπορεῖ νὰ εἶχες ὀνειρευτῆ, νὰ σ' εἶχαν γελάσει τὰ μάτια σου;

— Ἀλλοίμονο! "Ημουν τόσο βέβαιη γιὰ τὸ ἀντίθετο!

Καί, σφίγγοντας τὸ μέτωπό της μὲ τὰ χέρια της, ἡ Κλοτίλδη πρόσθεσε μὲ τρόμο κι' ἀπελπισία:

— Εἶδα! Εἶδα!...

— Δὲν σκέφθηκες ἐπίσης πὼς μποροῦσε νὰ σὲ εἶχε ξεγελάσει κάποια ὁμοιότης;

Ἡ νέα γυναῖκα ἔκαμε μιὰ χειρονομία δυσπιστίας.

Ὁ ἄντρας της σηκώθηκε τότε, ἄπλωσε μπροστὰ τὸ χέρι του καὶ πρόφερε σοβαρὰ καὶ θλιμμένα:

— Ὁρκίζομαι πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶδες, δὲν ἤμουν ἐγώ!... Ὑποψιάζόμουν ὡστόσο ἀπὸ τότε ποιὸς ἦταν πραγματικά. Ὑποψιάζόμουν πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε δολοφονήσει τὸ δόκτορα Ρενεδίλ δὲν μποροῦσε νἄναι ἄλλος ἀπὸ κεῖνον ποὺ σκεπτόμουνα... Κι' ἦταν τόσο τρομερό, αὐτό!...

» Νὰ γιατὶ μ' ἔβλεπες συλλογισμένο, σκυθρωπό... Νὰ γιατὶ σοῦ εἶχα πῆ ἐπανειλημμένως: «Ἀγάπα με! Ἔχω ἀνάγκη ἀπ' τὴν τρυφερότητά σου, περισσότερο παρὰ ποτέ...» Τὸ θυμᾶσαι;

— Ναί, τὸ θυμᾶμαι.

Ὁ κόμης ἀνασταίνεται καὶ φανέρωσε ἐπιτέλους τὸ μυστικό του:

— Ἐκεῖνος ποὺ εἶδες, ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ μένα! Λέγεται κι' αὐτὸς ντὺ Τιελλαί... γιατὶ εἶναι ἀδελφός μου, ἀπ' τὴν ἴδια μητέρα καὶ τὸν ἴδιο πατέρα... γεννημένος τὴν ἴδια μέρα καὶ τὴν ἴδια ὥρα μὲ μένα...

— Μὰ ὁ Λεὸν ντὺ Τιελλαὶ εἶναι πεθαμένος ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια!

— "Οχι, δὲν πέθανε ὁ Λεὸν ντὺ Τιελλαί, ὁ δίδυμος ἀδελφός μου!...

— Πῶς εἶναι δυνατόν;... Μερικὲς μέρες πρὶν παντρευτοῦμε, σὲ εἶδα χλωμὸ καὶ θλιμμένο. Μοῦδειξες τότε ἕνα γράμμα, ποὺ σοῦ ἀνάγγελλε ὅτι ὁ ἀδελφός σου εἶχε βρῆ τὸ θάνατο, κυνηγώντας περιπέτειες, στὴ Νότιο Ἀμερική...

— Ἔλεγε ψέμματα αὐτὸ τὸ γράμμα. Κι' ἐγὼ τὸ ἐπιβεβαίωσα, ἐπίτηδες...

— Ποιὰ ἦταν λοιπὸν ἡ ἀλήθεια;

— "Επρεπε νὰ τὴν κρύψω ἀπὸ σένα, ὅπως κι' ἀπ' τοὺς ἄλλους, τὴν ἀλήθεια αὐτή... γιατὶ θὰ ντρόπιαζε τ' ὄνομά μου καὶ τὸ δικό σου, ἂν γινόταν γνωστή, ἀκόμα καὶ σήμερα...

— Μὰ τώρα δὲν μπορεῖς πιὰ νὰ μοῦ τὴν κρύψῃς.

— Ξέρεις πὼς ὁ ἀδελφός μου, στὰ νειάτα του κι' ὡς τὰ τριάντα του χρόνια, κατασπατάλησε τὴν περιουσία ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τοὺς γονεῖς μας.... Τοῦ φτάσανε δέκα χρόνια, γιὰ νὰ μείνῃ ἀπέναρος... Ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα, παρ' ὅλα τὰ λάθη του, καὶ τὸν συγχωροῦσα...

» Ἔφτασε ὡς τὸ ἔγκλημα, γιὰ νὰ βοῆ λεφτά! Μπλέχτηκε σὲ ἀπάτες, σὲ πλαστογραφίες... Τὸν ἔσωζα πάντα... Τὸ ἴδιο ἔκανα κι' ὅταν ἔκλεψε! Μὰ εἶχε πιὰ ἐξαντληθῆ ἡ ὑπομονή μου. Ἀπαίτησα λοιπὸν νὰ μοῦ ὑποσχεθῆ πὼς θἄφευγε γιὰ τὸ ἐξωτερικό, θὰ διέδιδε ὅτι εἶχε πεθάνει, θ' ἄλλαζε ὄνομα καὶ δὲν θὰ ξαναπατοῦσε πιὰ ποτὲ τὸ πόδι του στὴ Γαλλία...

»Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε... Τὸν πίστεψα... Τὸν διευκόλυνα νὰ φύγη... Τοὔδωσα ἀρκετὰ λεφτά, μιὰ μικρὴ περιουσία... "Οταν ἔφτασε στὴ Βραζιλία, κανόνισε ὥστε νὰ μοῦ στείλουν τὴν ψεύτικη ἐκείνη ἀναγγελία τοῦ θανάτου του. Φρόντισα τότε νὰ διαδώσω παντοῦ τὴν εἴδησι... Εἶχα σώσει τὴν τιμή μου...

Ὁ κόμης σώπασε γιὰ λίγο. Τὰ μάτια του εἶχαν βουρκώσει.

Μιλοῦσε δίχως νὰ κυττάζῃ τὴν Κλοτίλδη, σὰν νὰ ντρεπότανε γιὰ τὶς ἄγνωστες ἐκεῖνες ἀτιμίες ἑνὸς ἄλλου...

"Οσο τὸν ἄκουγε ἐκείνη, μιὰ ὑπέροχη ἐλπίδα γεννιότανε μέσ' στὴν ψυχή της! Ἐλπίδα πὼς δὲν ἦταν ἔνοχος ὁ ἄντρας της!

"Εβγαλε μιὰ φωνὴ ἀγωνίας καὶ τρελλῆς χαρᾶς:

— Μίλησε λοιπόν, τελείωνε!... Σὲ ἱκετεύω!

— Ναί, θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, γιατὶ δὲν θέλω νὰ σοῦ μείνῃ πιὰ οὔτε λεπτὸ μιὰ τέτοια τρομερὴ ὑποψία...

— Μίλησε! Μίλησε!

Κι' ὁ κόμης συνέχισε τὴν ἀφήγησί του, μὲ φωνὴ σιγανή, ἀνυπομονῶντας νὰ τελειώσῃ τὸ γρηγορώτερο τὶς ὀδυνηρὲς ἐκεῖνες ἀποκαλύψεις:

— Νόμιζα γιὰ κάμποσον καιρὸ πὼς ὁ ἀδελφός μου ζοῦσε τίμια, ἐκεῖ κάτω. Αὐτὸ κράτησε δυὸ - τρία χρόνια... "Υστερα ἔμαθα ἀπὸ κάποιο σύντροφό του, ποὺ εἶχε καταφύγει στὴ Γαλλία, πὼς βρισκότανε στὰ κάτεργα τῆς Βραζιλίας, καταδικασμένος σὲ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα, γιὰ ληστεία καὶ φόνο...

Δίχως νὰ ξέρῃ καλὰ - καλὰ τί ἔκανε, ἡ Κλοτίλδη πῆρε τὰ χέρια τοῦ ἀντρός της καὶ τἄφερε στὰ χείλη της. Μὰ ἐκείνος δὲν τὸ κατάλαβε. "Ηταν τόσο ἀπορροφημένος ἀπ' τὴν ἀφήγησί του!

— Τὰ κάτεργα εἶν' ἕνα εἶδος θανάτου... ἐφόσον δὲν δραπετεύει κανείς... Καὶ μποροῦσα νὰ λέω ἀκόμη πὼς ὁ ἀδελφός μου θ' αὐτοκτονοῦσε ἴσως, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ ποὺ τὸν περίμενε... Δὲν φανταζόμουνα πόσο ἀνανδρος εἶχε καταντήσει!...

»Ἡ μοναδική του σκέψι ἦταν πῶς νὰ ξαναβρῇ τὴν ἐλευθερία του καὶ ν' ἀρχίσῃ πάλι τὴν ἐγκληματικὴ ζωή του... Καὶ κατάφερε πραγματικὰ νὰ δραπετεύσῃ...

»Δὲν τόξερα... Δὲν μποροῦσα νἄχω καμμιὰ εἴδησί του... Μὰ μοῦ τὰ διηγήθηκε ὁ ἴδιος, ὅταν γύρισε στὴ Γαλλία.

— Στὴ Γαλλία;... εἶπε ἡ Κλοτίλδη, τρομαγμένη. "Ηρθε λοιπὸν πάλι στὴ Γαλλία;... κοντά μας;

— Πιὸ κοντὰ ἀπ' ὅ,τι νομίζεις! Γιατί, μόλις ἔφτασε στὴ Γαλλία, φρόντισε ἀμέσως νὰ μοῦ γράψῃ... Ναί, τόλμησε νὰ μοῦ γράψῃ καὶ νὰ μοῦ ὁρίσῃ ραντεβοὺ κάπου ἐδῶ κοντά... Μοῦ ζητοῦσε νὰ συναντηθοῦμε, τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δώσουμε ἐκεῖνη τὴ γιορτὴ στὸν πύργο... τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας, ποὺ ὁ δυστυχισμένος Ρενεδίλ...

Ὁ κόμης δὲν συμπλήρωσε τὴ φράσι του.

— Πήγες σ' αὐτὸ το ραντεβού; ρώτησε ἡ Κλοτίλδη.

— Μποροῦσα νὰ κάνω ἀλλοιῶς; Στὸ γράμμα του, ὁ Λεὸν μὲ ἱκέτευε νὰ τοῦ δώσω 300 χιλιάδες φράγκα. Μοῦ ὑποσχόταν νὰ ἐξαφανισθῆ ὕστερα. Κι' ἦταν βέβαιος — ἔλεγε — πὼς μὲ τὰ λεφτὰ αὐτὰ θὰ κατώρθωνε νὰ δημιουργήσῃ μιὰ μεγάλη περιουσία.

»Ἀρνήθηκα, γιατὶ δὲν εἶχα διαθέσιμο αὐτὸ τὸ ποσόν. "Αλλωστε, τοῦ εἶχα δώσει ἤδη σχεδὸν ἕνα ἑκατομμύριο γιὰ νὰ τὸν σώσω ἀπ' τὶς διάφορες περιπέτειές του. Τέλος, εἶχα ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσι νὰ πληρώσω τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, 300 χιλιάδες στὸ δόκτορα Ρενεδίλ, ποὺ τοῦ τὰ χρωστοῦσα.

»Πῆγα πάντως στὸ ραντεβοὺ κι' ἔδωσα στὸν ἀδελφό μου 100 χιλιάδες... Στὸ γράμμα του, μὲ εἶχε παρακαλέσει νὰ τοῦ πάω καὶ μερικὰ ρούχα. "Εκανα πραγματικὰ ἕνα πακέτο καὶ τοῦ τὰ πῆγα... "Εχουμε ἀκριβῶς τὸ ἴδιο σῶμα... Τὰ φόρεσε, μπροστά μου...

— Ἀ, καταλαβαίνω, τώρα καταλαβαίνω... ψιθύρισε ἡ Κλοτίλδη.

Τὰ φλογισμένα χείλη της κόλλησαν καὶ πάλι στὰ χέρια τοῦ συζύγου της.

— "Οχι, δὲν τὰ κατάλαβες ἀκόμη ὅλα... ἀπάντησε ἐκεῖνος. "Εκαμα ἕνα λάθος: Τοῦ δήλωσα, ὅτι στὸ μέλλον δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ξαναδώσω πιὰ τίποτα... Γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσω δὲ γιατί, ἀντὶ γιὰ 300 χιλιάδες φράγκα, τοῦ πήγαινα μόνον 100 — σὰν νἄχα ὑποχρέωσι νὰ τοῦ δώσω ἐξηγήσεις! — ἔκαμα τὴν ἀνοησία νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὴν πληρωμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνω στὸ γιατρό...

»Δὲν πρόσεξα τίποτε τὸ ἰδιαίτερο, τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, μετὰ τὴ δολοφονία, ὅταν μοῦ γεννήθηκαν οἱ πρῶτες ὑπόνοιες, θυμήθηκα πὼς εἶχε περάσει μιὰ λάμψι σκληρῆς χαρᾶς ἀπ' τὰ μάτια του... Κατάλαβα τότε πὼς εἶχε σκεφθῆ ἀμέσως τὸ ἔγκλημα! Ἀφοῦ τοῦ ἀρνιόμουνα ἐγὼ τὶς 200 χιλιάδες, ποὺ χρειαζόταν ἀκόμη, θὰ τὶς ἔπαιρνε ἀπ' ἄλλου!...

»Πῶς ἀκριβῶς γίναν τὰ πράγματα; Δὲν μπορεῖ νὰ ξέρω ἀσφαλῶς. Μαντεύω ὅμως, συμπεραίνω... Σίγουρα, αὐτὸς ὁ ἄθλιος, τριγύριζε ὅλο τ' ἀπόγευμα κοντὰ στὸν πύργο. Παραμόνευε γιὰ τὸ γιατρό... Τὸν ἤξερε, γιατὶ αὐτὸς τὸν εἶχε περιποιηθῆ στὶς ἀρρώστειες του, ἄλλοτε, στὰ παιδικά του χρόνια...

»Τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸν πύργο. Περίμενε νὰ ξαναβγῆ καὶ τὸν παρακολούθησε... Εἶχα σκεφθῆ μιὰ στιγμὴ νὰ συνοδέψω τὸ γιατρὸ ὡς τὸ σπίτι του... Γιατί νὰ μὴν τὸ κάνω; Θὰ ζοῦσε ἀκόμη... Ὁ Λεὸν τὸν περίμενε, στὴν ἐρημιά, τοῦ ἐπετέθη, τὸν σκότωσε καὶ τὸν λήστεψε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικὰ

Ἀρραβῶνες

Εἰς τοὺς μνηστευθέντας ἰατρὸν Γεώργιον Π. Τσουρῆν καὶ δίδα Ἑλένη Γ. Σιδερίδου, εὐχόμεθα ταχείαν τὴν στέψιν.

Ἀδελφοὶ Χασομέρη

*

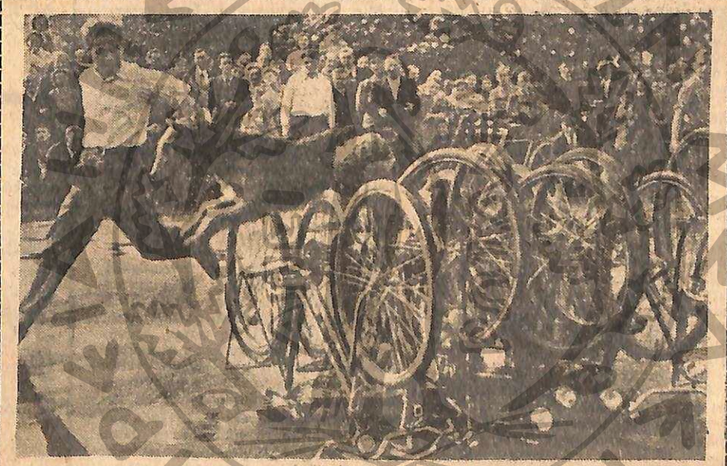
Ὁ κ. Τάκης Ζυγομαλὰς καὶ ἡ δνὶς Μαρία Ματζαβίνου ἠρραβωνίσθησαν. Τοὺς εὔχομαι ταχείαν τὴν στέψιν.

Σ. Π.

*

Ὁ Κος Κ. Γ. Σαραντόπουλος καὶ ἡ δνὶς Μαίρη Σ. Ἀργαλιὰ ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.

Σ. Μ.

ΑΘΛΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

"Εναν ἐκπληκτικὸ ἄθλο ἐπέτυχε στὴ Βρέμη ἡ σκύλα αὐτή, ποὺ ἔχει τὸ ἀριστοκρατικὸ ὄνομα... «Κατερίνα φὸν Κινάπφελ»! Σ' ἕναν διαγωνισμὸ μεταξὺ ὁμοφύλων της ἦρθε πρώτη, πηδῶντας πάνω ἀπὸ ἑπτὰ ποδήλατα τοποθετημένα στὴ σειρά!...

Γυρίζοντας ἀπὸ τὸ θέατρο, βρῆκαν καρφωμένο στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τους ἕνα χαρτί...

100.000 ΠΑΙΔΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΥΝ ΤΟΝ «ΔΕΚΑΛΟΓΟ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ»

Ποιὲς εἶνε οἱ ἐπιθυμίες καὶ οἱ ἀπαιτήσεις τους

Πρὶν ἀπὸ κάμποσο καιρό, ἕνας Ἄγγλος δάσκαλος κι' ἡ γυναίκα του ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὸ θέατρο βρῆκαν καρφωμένο στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τους ἕνα χαρτί, ὅπου τὰ δυὸ παιδιά τους, ἕνα ἀγοράκι 10 χρόνων κι' ἕνα κοριτσάκι 8, εἶχαν γράψει τὰ ἑξῆς:

ΝΟΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

1) Τὰ παιδιὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μένουν οἱ μεγάλοι τὸ βράδυ στὸ σπίτι.

2) Τὰ παιδιὰ ἐπιθυμοῦν ὅταν οἱ γονεῖς τους τοὺς ζητοῦν νὰ κάμουν κάτι νὰ μποροῦν νὰ ρωτήσουν τὸ γιατί.

3) Ὅταν τὰ παιδιὰ παίζουν οἱ μεγάλοι δὲν πρέπει νὰ τὰ διακόπτουν.

4) Οἱ μεγάλοι δὲν πρέπει νὰ φιλονεικοῦν μὲ τὰ παιδιά, οὔτε μεταξύ τους.

5) Οἱ μεγάλοι πρέπει νὰ ἀπαντοῦν ὅταν τὰ παιδιὰ τοὺς ρωτάνε κάτι.

Ὁ δάσκαλος πῆρε, στὴν ἀρχή, τὸ πρᾶγμα στ' ἀστεῖο. Ἀλλὰ σκέφτηκε κατόπιν πὼς τὰ παιδιὰ του εἶχαν δίκηο νὰ διατυπώνουν κι' αὐτὰ τὶς ἀξιώσεις τους. Κι' ἀποφάσισε τότε νὰ κάμη μιὰ ἔρευνα μεταξὺ τῶν παιδιῶν ὅλου τοῦ κόσμου γιὰ νὰ μάθη ποιὲς ἦταν αἱ ἀπαιτήσεις τους ἀπὸ τοὺς μεγάλους.

Στὴν ἔρευνα αὐτή, μὲ τὴ μεσολάβησι τῶν δασκάλων τῶν σχολείων ἀπάντησαν 100.000 ἀγόρια καὶ κορίτσια ἡλικίας 8 - 14 χρόνων, ποὺ προέρχονταν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ τὶς χῶρες τῆς Βρεταννικῆς Συμπολιτείας, ἀπὸ τὶς Ἰνδίες, ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία, ἀπὸ διάφορες εὐρωπαϊκὲς χῶρες, ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ κτλ. καὶ ποὺ ἀντιπροσώπευαν ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαντήσεις τους, μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ ψυχολόγους καὶ παιδαγωγοὺς κατήρτισε τὸν ἀκόλουθο δεκάλογο τῶν ἀπαιτήσεων ποὺ ἔχουν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς:

1) Μὴν φιλονεικῆτε ποτὲ μπροστὰ στὰ παιδιά σας. Μιὰ μικροῦλα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο διατύπωσε τὴν ἀπάντησί της σὰν προσευχή. «Θεούλη μου, γράφει, κάμε ὥστε ὁ μπαμπᾶς μου κι' ἡ μαμά μου νὰ μὴν φιλονεικοῦνε». Ἕνα ἀγοράκι ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη γράφει: «Νὰ ἀπαγορευθῆ στοὺς γονεῖς νὰ φιλονεικοῦν». Ἕνα ἄλλο παιδάκι ἀπὸ τὸ Παρίσι διατύπωσε τὴν ἐπιθυμία του ὡς ἑξῆς: «Ὅταν ξεσπάη μιὰ φιλονεικία μεταξὺ τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο πρέπει νὰ ὑποχωρῆ ἀμέσως».

2) Νὰ δείχνετε τὴν ἴδια στοργὴ σ' ὅλα τὰ παιδιά σας. (Μιὰ μικροῦλα ἑντεκα χρόνων διατύπωσε τὴν ἀπαίτησί της ὡς ἑξῆς: «Ὅλα τὰ παιδιὰ ἔχουν δικαίωμα στὴν ἴδια ἀγάπη ἐκ μέρους τῶν γονέων τους. Οἱ ἐξαιρέσεις πληγώνουν τὴν καρδιά τους»).

3) Μὴν λέτε ποτὲ ψέμματα στὰ παιδιά.

4) Νὰ μὴν φέρνεστε δεσποτικὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

5) Πρέπει νὰ δημιουργήσετε ἕνα πνεῦμα συντροφικότητος ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ στὰ παιδιά σας.

6) Πρέπει νὰ ὑποδεχώσαστε μὲ εὐγένεια καὶ καλωσύνη τοὺς φίλους τῶν παιδιῶν σας ποὺ ἔρχονται στὸ σπίτι σας.

7) Μὴν κάνετε παρατηρήσεις καὶ μὴν τιμωρῆτε τὰ παιδιά σας μπροστὰ στοὺς ἄλλους.

8) Νὰ ἐκτιμᾶτε τὰ καλὰ σημεῖα τοῦ χαρακτῆρος τους καὶ νὰ μὴν βλέπετε μόνον τὰ κακά.

9) Νὰ ἀπαντᾶτε πάντα στὶς ἐρωτήσεις τους.

10) Ἡ ἀγάπη σας γιὰ τὰ παιδιά σας πρέπει νὰ εἶνε στοθερὴ καὶ νὰ μὴν ὑπόκειται σὲ διακυμάνσεις.

Καὶ τώρα νὰ ποιὰ εἶνε ἡ γνώμη τῶν παιδιῶν γιὰ τοὺς γονεῖς τους:

Σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴν ἔρευνα, οἱ 100.000 γονεῖς ποὺ ἀντιστοιχοῦν σ' αὐτὰ μποροῦν νὰ καταταχθοῦν ὡς ἑξῆς:

	Ἀναλογία	%
Τέλειοι γονεῖς	1250	1,25
Ἐξαίρετοι γονεῖς ..	14.400	14,40
Καλοὶ γονεῖς	74.100	74,10
Μέτριοι γονεῖς	6.150	6,15
Γονεῖς ἀδίκοι ἢ ἀδιάφοροι	3.950	3,95
Γονεῖς κακοὶ	150	0,15

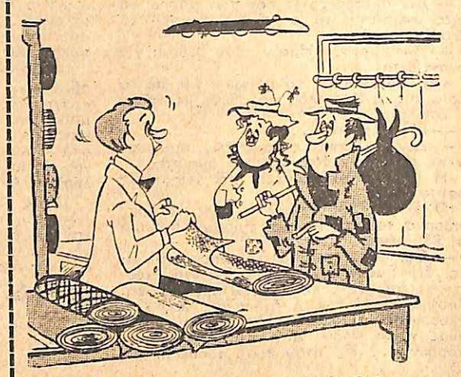
Μποροῦμε νὰ ποῦμε, λοιπόν, ὅτι τὰ 90% τῶν γονέων εἶνε καλοί. Ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα 10%, μόνον τὰ 4.10% εἶνε ἀναμφισβήτητα κακοὶ γονεῖς.

Μιὰ ἀξιοσημείωτη διαπίστωσι αὐτῆς τῆς ἐρεύνης εἶνε ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασι τοῦ πατέρα δὲν ἐπιδρᾶ στὴ γνώμη τοῦ παιδιοῦ γι' αὐτόν. Τὰ παράπονα τοῦ γυιοῦ μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ πλούσιες οἰκογένειες τῆς Ἀγγλίας εἶνε τὰ ἴδια μὲ ἐκεῖνα τοῦ γυιοῦ ἑνὸς φτωχοῦ ἐργάτη. Δὲν εἶνε, συνεπῶς, ἀπαραίτητο νὰ ἔχη κανεὶς πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ κάμη ἕνα παιδάκι εὐτυχισμένο. Γιατὶ τὸ παιδὶ χρειάζεται πρὸ παντὸς τὴν ἀγάπη, τὴ στοργὴ καὶ τὴν προστασία μας. Ὅταν παρέχωμε αὐτὰ στὸ παιδί μας, ὅλα τὰ ἄλλα δὲν ἔχουν σημασία.

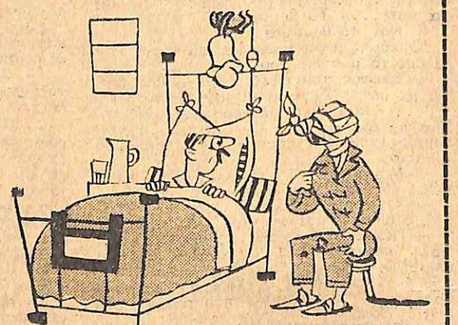
Οἱ δάσκαλοι ποὺ συνεργάσθηκαν σ' αὐτὴ τὴν ἔρευνα ἐσημείωσαν πλάϊ σὲ κάθε ἀπάντησι ποιὰ ἦταν ἡ ἐπίδοσι τοῦ παιδιοῦ στὸ σχολεῖο. Ἀπὸ τὶς σημειώσεις αὐτὲς προκύπτει, λοιπόν, τὸ ἀκόλουθο συμπέρασμα: Τὰ παιδιὰ ποὺ δὲν ἀντιμετώπιζαν προβλήματα στὴν οἰκογένειά τους καὶ ποὺ ζοῦσαν, συνεπῶς, εὐτυχισμένα ἦσαν πολὺ καλύτεροι μαθηταὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ζοῦσαν μέσα σ' ἕνα κακὸ περιβάλλον.

Οἱ γονεῖς ἂς ἀκούσουν, λοιπόν, τὴ φωνὴ τῶν παιδιῶν τους. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ ἔχωμε μόνον ἀπαιτήσεις ἀπ' αὐτά. Πρέπει νὰ ξέρωμε ἐπίσης καὶ τὶ ἀπαιτοῦν ἐκεῖνα ἀπὸ μᾶς.

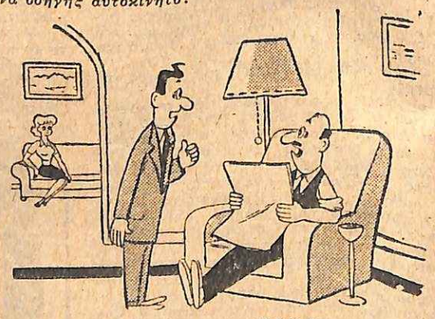
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΔΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΛΙΝΤ ΓΙΟΕΛ, ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ 12

— Δὲν ἔχετε τίποτα καλύτερα;... Θέλω μερικὰ κομμάτια γιὰ νὰ μπαλώσω τὸ Κυριακάτικο κοστούμι μου!...

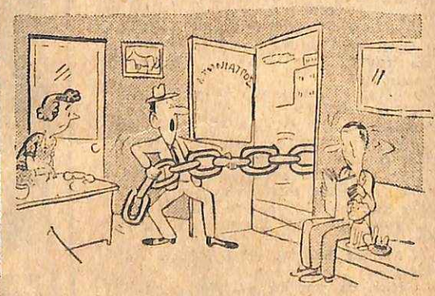

— Ἄμα σηκωθῆς, θ' ἀναλάβω ἐγὼ νὰ σὲ μάθω νὰ ὁδηγῆς αὐτοκίνητο!

ΚΑΛΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

— Μιὰ ποὺ ἐπιμένει ἡ Λιλή, μοῦ δίνετε, παρακαλῶ, τρεῖς χιλιάδες ἐναντι τῆς προίκας, γιὰ ν' ἀγοράσω τὶς βέρες;

Ἐλα, Φλάϊ!

ΤΟ ΙΕΡΟ ΚΥΠΕΛΛΟ
τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου

Ἕνα πολύτιμο χριστιανικὸ κειμήλιο

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀποκτήματα τοῦ μητροπολιτικοῦ μουσείου Καλῶν Τεχνῶν τῆς Νέας Ὑόρκης εἶνε τὸ μεγάλο κύπελλο, ὅπου, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ἤπιε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο, ποὺ τοῦ παρέθεσαν οἱ μαθηταί του.

Τὸ κύπελλο αὐτὸ βρέθηκε στὴ Συρία τὸ 1910. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ χώρα μαστίζόταν ἀπὸ μεγάλη σιτοδεία κι' οἱ κάτοικοι τῆς Ἀντιοχείας ἔβγαιναν κάθε μέρα στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ βροῦν μανιτάρια, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀναπλήρωναν τὸ ψωμὶ ποὺ τοὺς ἔλειπε. Σκάβοντας τὴ γῆ, εὗρισκαν πολλὲς φορὲς γυαλικὰ καὶ μετάλλινα ἀντικείμενα, ποὺ ἦταν καταχωνιασμένα ἐκεῖ ἀπὸ αἰῶνες. Αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα οἱ παλαιοπῶλες τὰ ἀγόραζαν σὲ καλὲς τιμές. Ὅλοι τότε ἄρχισαν νὰ σκάβουν τὴ γῆ, ὄχι πιὰ γιὰ ν' ἀνακαλύψουν μανιτάρια, ἀλλὰ γιὰ νὰ βροῦν πολύτιμα παλαιὰ ἀντικείμενα.

Τυχερώτεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐρευνητὰς ἦταν μερικοὶ Ἄραβες, ποὺ εἶχαν τὴν καλὴ ἔμπνευσι νὰ βγάλουν τὶς πέτρες ποὺ βρίσκονταν μέσα σ' ἕνα ξεροπήγαδο. Ἔσκαψαν κατόπιν στὸν πυθμένα τοῦ πηγαδιοῦ κι' ἀνακάλυψαν τότε μερικὰ ἀντικείμενα ποὺ τοὺς ἀποζημίωσαν γιὰ τοὺς κόπους τους.

Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ἦταν δυὸ ἀσημένια κύπελλα, ἕνας ἀσημένιος σταυρός, τρία περικάλυμματα βιβλίων, ἀπὸ ἀσῆμι ἐπίσης καὶ διάφορα κομμάτια ἀπὸ μεταλλικὰ ἀντικείμενα.

Ὅλα ἔδειχναν ὅτι τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ἦταν καταχωνιασμένα ἐκεῖ ἀπὸ αἰῶνες.

Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κύπελλα ἦταν τοῦ τύπου ἐκείνων ποὺ κατασκευάζονταν γύρω στὸ 500 μ. Χ. καὶ ἡ τέχνη του δὲν παρουσίαζε σοβαρὸ ἐνδιαφέρον.

Τὸ ἄλλο, δμως, ἐπροκάλεσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν προσοχὴ τῶν ἐπιστημόνων καὶ τῶν εἰδικῶν ἐρευνητῶν τῆς χριστιανικῆς ἱστορίας. Παρὰ τὴ διάβρωσί του ἀπὸ τὸ χρόνο, ἐφανέρωνε μιὰ τέχνη ἐξαιρετικὰ λεπτή. Ἦταν δουλεμένο μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια κι' οἱ παραστάσεις ποὺ τὸ στόλιζαν εἶχαν ἐκτελεσθῆ μὲ ἀριστουργηματικὸ τρόπο.

Τὸ κύπελλο αὐτὸ ἐθεωρήθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὅτι ἦταν ἐκεῖνο ὅπου εἶχε πιῆ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο.

Οἱ Ἄραβες ποὺ εἶχαν ἀνακαλύψει αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα μέσα στὸ πηγάδι τὰ πούλησαν σὲ δυὸ γνωστοὺς παλαιοπῶλες τοῦ Χαλεπίου, τοὺς ἀδελφοὺς Κουσακίζ. Οἱ δυὸ παλαιοπῶλες κατάφεραν νὰ τὰ βγάλουν κρυφὰ ἀπὸ τὴ Συρία καὶ ἐξέθεσαν διαδοχικὰ τὸ κύπελλο ποὺ θεωρεῖται σὰν ὁ ἱερὸς κύλιξ, στὸ Παρίσι, στὸ Σικάγο, στὸ Μπρούκλιν, στὸ Γουόρτσεστερ, στὴ Βοστώνη καὶ στὴ Βαλτιμόρη. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς περιπλανήσεις, τὸ παρεχώρησαν ἢ τὸ πούλησαν στὸ μουσεῖο Καλῶν Τεχνῶν τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὸ ἱερὸ κύπελλο δὲν παρουσιάζει κανένα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον.

Εἶνε ἕνα συνηθισμένο κύπελλο ἀπ' αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦντο κατὰ τὰ πρῶτα χριστιανικὰ χρόνια. Ἐξωτερικά, ὅμως, περιβάλλεται ἀπὸ δεύτερο, ποὺ περικλείει τὸ πρῶτο σὰν κογχύλιο. Τὸ σύνολον ἔχει ὕψος 19 ἑκατοστῶν. Ἡ διάμετρος τοῦ κυρίως κυπέλλου εἶνε 15 ἑκατοστὰ καὶ 24 χιλιοστόμετρα. Στὸ ἐξωτερικὸ κογχύλιο βρίσκονται 240 παραστάσεις, σκαλισμένες μὲ μεγάλη τέχνη. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς διακρίνονται δώδεκα πρόσωπα ποὺ κάθονται σὰν γύρω σὲ τραπέζι. Ὁλόγυρα βλέπει κανεὶς τσαμπιὰ σταφυλιών, τριφύλια, ζῶα κτλ. Στὶς δύο πλευρές, ἐξ ἄλλου, ὁ καλλιτέχνης ἔχει ἀπεικονίσει τὸ Χριστό, σὲ νεανικὴ ἡλικία καὶ σὰν ὥριμο ἄντρα.

Ὁ καθηγητὴς Γουσταῦος Εἴσεν, ποὺ ἀφιέρωσε πολλὰ χρόνια στὴ μελέτη αὐτοῦ τοῦ κυπέλλου, ἐξέδωσε δύο βιβλία ὅπου ἐκθέτει τὸ συμπέρασμά του.

Σύμφωνα μὲ αὐτά: 1) τὸ ἐξωτερικὸ κογχύλιο κατασκευάσθηκε κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ πρώτου χριστιανικοῦ αἰῶνος ἀπὸ τεχνίτη ποὺ εἶχε ἰδῆ μὲ τὰ μάτια του τὸ Χριστὸ καὶ τοὺς Ἀποστόλους. 2) Οἱ δύο εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀληθινὰ πορτραῖτα. 3) Τὸ ἐσωτερικὸ κύπελλο εἶνε ἐκεῖνο ὅπου ἤπιε ὁ Χριστὸς κατὰ τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο.

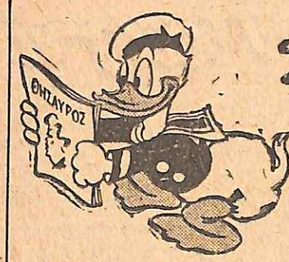
Μὲ τὴ γνώμη του αὐτὴ συμφώνησε ἀπόλυτα καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Πενσυλβανίας Οὐίλλιαμ Νιούμπολντ.

Στὸν ἱερὸ κύλικα ἀναφέρεται καὶ ὁ κύκλος τῶν παραδόσεων τοῦ βασιλέως Ἀρθούρου καὶ τῆς Στρογγύλης Τραπέζης.

Σύμφωνα μὲ τὶς σχετικὲς παραδόσεις, τὸ ἱερὸ κύπελλο τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου βρισκόταν στὴν κατοχὴ τοῦ Ἰωσὴφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθείας, ποὺ συνέλεξε μέσα σ' αὐτὸ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὶς πληγὲς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰωσήφ, λοιπόν, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὶς ἐναντίον του καταδιώξεις, κατέφυγε στὴν Ἀγγλία, παίρνοντας μαζί του καὶ τὸ ἱερὸ κύπελλο. Τὸ κύπελλο αὐτὸ πέρασε ἀργότερα στὴν κατοχὴ τριῶν ἀπὸ τοὺς ἱππότες τοῦ βασιλέως Ἀρθούρου. Στὴν ἀρχὴ τὸ εἶχε ὁ Γκαλαάντ, ποὺ πεθαίνοντας τὸ ἄφησε στὸν Περσεβάλ (Παρσιφάλ τοῦ Βάγκνερ). Αὐτὸς κατόπιν τὸ ἐμπιστεύθηκε στὸν Μπόρς. Μετὰ τὸ θάνατό του, τὸ κύπελλο ἀνελήφθη στοὺς οὐρανούς.

Πρόκειται, βέβαια, γιὰ ἕναν θρῦλο, γιατὶ τίποτε δὲν δείχνει ὅτι τὸ ἱερὸ κύπελλο ἔφυγε ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη.

Κατὰ τὰ πρῶτα χριστιανικὰ χρόνια, ὑπῆρχαν δυὸ ἐκκλησίες, τῆς Ἱερουσαλήμ, ποὺ περιελάμβανε τοὺς ἐκχριστιανισθέντας Ἑβραίους, καὶ τῆς Ἀντιοχείας, ποὺ ἀπετελεῖτο κυρίως ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς. Ἂν οἱ ὑποθέσεις τῶν καθηγητῶν Εἴζεν καὶ Νιούμπολντ εἶνε σωστές, τὸ κύπελλο πρέπει νὰ ἀνήκε στὴ δεύτερη. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς διωγμούς, οἱ κάτοχοί του τὸ ἔβαψαν μαζὶ μὲ ἄλλα χριστιανικὰ κειμήλια μέσα σ' ἕνα ξεροπήγαδο, ποὺ τὸ σκέπασαν κατόπιν μὲ πέτρες. Ἔτσι τὸ ἱερὸ κύπελλο παρέμεινε δέκα ἑννέα αἰῶνες θαμμένο μέσα στὴ γῆ.

Ἐνθύμια ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

«Στὸ σπιτάκι μας»

Ὁ κ. Εὐάγγελος Καρδαμούζας, σοδαρὸς νοικοκύρης, συνετὸς ἄνθρωπος, «σώφρων καὶ νουνεχὴς» ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτό του, πάθαινε διαρκῶς «νίλες» ἀπὸ τὰ νέα ἤθη καὶ ἔθιμα, τὶς καινούργιες μόδες ποὺ ἡ γυναῖκα του κι' ἡ κόρη του ἐπέμεναν νὰ τὶς ἀκολουθοῦν εἰς πεῖσμα τῶν πατροπαραδότων.

Τέσσερες-πέντε φορές, τὰ προηγούμενα χρόνια, τὸν ξεσπιτώσανε τὸ Πάσχα καὶ τὸν ταράξανε στὶς ταλαιπωρίες — ἄνθρωπο μὲ πίεσι καὶ προγάστορα — πότε στὸ Μετέωρα, πότε στὸ Μέγα Σπήλαιο, πότε σὲ κάτι ἀπίθανα κατσάδραχα ποὺ θὰ τὰ τρόμαζε καὶ λιστόφυλόδικος καὶ θὰ προτιμοῦσε νὰ παραδοθῆ. Τί «ὀδοντωτοὺς σιδηροδρόμους» ὑπέστη ὁ χριστιανός, τί μὲ κάτι δίχτυα τὸν ἀνεβάζανε οἱ καλόγεροι στὰ ὕψη σὰν νὰ ἦτανε κουνουπίδι ποὺ τὸ φόρτωνε στὸ καλάθι ὁ μανάθης γιὰ τὸ ἑκτο πάτωμα — ἐκεῖ ἔπαθε ἀνεπανορθώτως ἡ καρδιά του — τί τέλος πάντων, κινδύνους ζωῆς ἐτράδηξε. Μάλιστα! Καὶ κινδύνους ζωῆς! Πρόπερσυ τῆς ἦρθε τῆς κ. Μαριάνθης νὰ πάνε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐνθουσιασμένα καὶ τὰ κορίτσια — κι' ἡ Ναναὶ καὶ ἡ Νινὸν — δεύτερη κουβέντα δὲν ἔπαιρνε τὸ πρᾶμμα! Πῆγε νὰ ἐπιβληθῆ ὁ κ. Εὐάγγελος — «πολλὰ τὰ ἔξοδα καὶ ὁ Θεὸς εἶναι παντοῦ» καὶ τὰ λοιπὰ — ἀλλὰ κανένα ἐπιχείρημα δὲν στάθηκε. Ἔτσι τὸν φορτώσανε στὸ ἀεροπλάνο καὶ τὸν πήγαινε στὴ Βηρυτό. Ἀπὸ ἐκεῖ, νοίκιασαν αὐτοκίνητο καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ Ἀμμὰν τῆς Ἰορδανίας. Αὐτὸς ἦταν ὁ δρόμος κι' ἔπρεπε νὰ περάσουν δυὸ ἔρημα βουνά, νύχτα, — τὸ Λίβανο καὶ τὸν Ἀντιλίβανο — γιὰ νὰ φτάσουν στὸ Ἀμμὰν κι' ἀπὸ κεῖ σ' ἕξη ὧρες στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀλλά... γινότανε πόλεμος μεταξὺ Ἑβραίων καὶ Ἀράβων. Οἱ δρόμοι ἐπικίνδυνοι. Ἡ καχυποψία φυσική. Τρεῖς φορὲς ἔπεσε μέσα σὲ μυστηριώδεις πυροδοσίες καὶ μία παρ' ὀλίγον νὰ τὸν συλλάβουνε γιὰ κατάσκοπο! Ἔδειχνε τόσο ταραγμένος, ποὺ εἶχαν δίκηο οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸν δοῦνε μὲ τὸ φακὸ τῆς ὑποψίας.

Τέλος πάντων — ὅπως καταλαβαίνετε — οἱ πράσσατες ἀναμνήσεις του ἀπὸ τὴν λαμπροτέρα ἐορτὴν τῆς χριστιανωσύνης, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστες. Δόξαζε, βεβαίως, τὸ Θεὸ ποὺ τὸν φύλαξε τόσες φορὲς ἀλλὰ προτιμοῦσε νὰ μὴν ἀναγκαστῆ... νὰ τὸν ξαναδοξάση γιὰ τὴν ἴδια αἰτία.

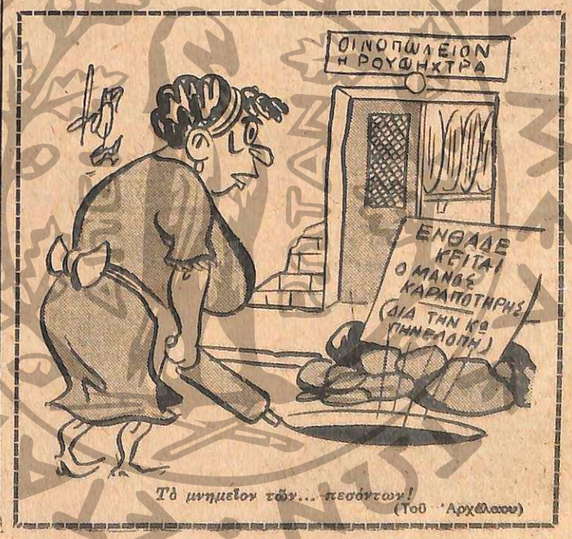
Κι' εὐτυχῶς, φέτο, τὰ πράγματα ἤρθαν ὅπως ἤθελε. Ἦταν ἕτοιμο τὸ καινούργιο σπίτι στὴ Φιλοθέη,. Μέσα ὡραιοτάτη, μὲ κῆπο, μὲ περιβάλλον εἰδυλλιακὸ καὶ ρωμαντικὴ διακόσμησι τῆς Φύσεως. Διπλὰ μεροκάματα πλήρωσε γιὰ νὰ τοῦ τὸ ψάχνουν ἕτοιμο ὁπωσδήποτε τὸ Πάσχα! Κι' οἱ ἄνθρωποι τὸ εἶχαν. Θριαμβευτὴς ὁ κ. Εὐάγγελος εἶπε στὴν οἰκογένειά:

—Φέτο δὲν ἀκούω κουβέντα! Θὰ γιορτάσουμε στὸ σπιτάκι μας! Ἐξοχή, ρωμάντζα, ὁμορφιά, ὀξελίας καὶ οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα. Αὐτὸ θὰ πῆ Πάσχα. Σπίτι καὶ οἰκογένεια!

Φυσικά, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μιλήση κανείς. Πρῶτος χρόνος ποὺ χτίστηκε τὸ σπίτι στὴν ἐξοχή, πῶς νὰ τοὔλεγαν νὰ φύγουνε τὸ Πάσχα;

Πανευτυχὴς ὁ κ. Εὐάγγελος ἐγκατεστάθη μετὰ τῆς ἀξιοτίμου καὶ γοητευτικῆς — κατὰ τὰ δύο μέλη — οἰκογενείας του στὴν πολυτελῆ βίλλα τῆς Φιλοθέης, ἀπὸ τὴ Μεγάλη Παρασκευή. Γραφικὸς ὁ ἐπίπαφιος, κατανυκτικὴ ἀτμόσφαιρα, οἰκογενειακὴ σύμπνοια. Ὅλα καλὰ καὶ ὡραῖα. Τὸ ἴδιο καὶ στὴν Ἀνάστασι. Γαλήνη καὶ ἡρεμία, φιλιὰ καὶ εὐχὲς καὶ μαγειρίτσα νοστιμώτατη ποὺ εἶχε νὰ τὴ φάη ἐξῆ χρόνια ὁ κ. Εὐάγγελος καὶ τὴν ἀπλαυσε μὲ τρία «μπίς».

Καὶ ξημέρωσε ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. Ἀπὸ τὸ πρωὶ ἐστήθη στὸ περιβόλι ἀπάνω στὴ φωτιά, ὁ περίφημος παχύς καὶ ἐκλεκτὸς ὀβελίας. Ὁ κ. Εὐάγγελος «ἐπιτηδευόταν» καὶ τὸν ἔψηνε μόνος του, κι' ἤξερε νὰ κάνη «ἐπιστημονικὲς» τὶς στροφὲς καὶ νὰ τὸν βουτυρώνη καὶ νὰ τὸν λεμονίζη ἀναλόγως.

Τὸ μνημεῖον τῶν... πεσόντων!
(Τοῦ Ἀρχιλόχου)

Κατά τις έντεκα και τεταρτο, χτύπησε ή πόρτα. «Ποιός διάολος νά είνε δώ πάνω, πασχαλιάτικα;» μουρμούρισε ό κ. Εύάγγελος καί πήγε ν' άνοίξη. Ήταν ό θείος ό Γιάννης, ή θεία ή Μελπομένη, ό Κωστάκης, ή Άννίτσα, ή Πόπη καί ή... ύπηρέτρια!

—Χριστός Άνέστη!

—Άληθώς Άνέστη!

Μάτς! Μούτς!

—Πώς ήτανε τοΰτο τό καλό, θεΐε;

—Ποιό;

—Αύτή ή... εύχάριστη έκπληξις. Νά μάς θυμηθής σήμερα.

—Είπαμε νάρθούμε νά σοΰ ποΰμε «καλορρίζικο» τό σπίτι. Καί μιά ποΰπεσε Πάσχα καί μέ τρώγανε νά τούς πάω έξοχή, λέω «άβρέ δέν πάμε στόν Εύάγγελο ποΰ θά χουμε καί καλή συντροφιά;»

Έκατσαν οί πάντες. Ό θείος ό Γιάννης βούτηξε τό πηροΰνι κι' άρπαξε μεζέ άπό τό άρνί, ποΰ στό μεταξύ είχε γίνει «σΰκο». Καί ζήτησε κρασί. Ήπιε τό πρώτο κι' άρχισε τήν πολιτική συζήτησι, ποΰ ό κ. Εύάγγελος τή συχαινότανε σάν τίς άμαρτίες του.

—Μά πολιτικά θά συζητήσουμε, μωρέ μπάρμπα, μέρα ποΰ είναι;

—Άμ' τί θέλεις νά κάνουμε; Νά λέμε καλαμπούρια;

Εύτυχώς, χτύπησε ή πόρτα. Μαΰρο «εύτυχές». Ήταν ή κουνιάδα του, ή Κατίνα, ό σύγγαμβρός του ό Άριστείδης, ό γυιός τους ό εύελπις ποΰ είχε άδεια καί, φυσικά, ή ύπηρέτρια γιατί «ποΰ νά τό άφήνανε μόνο τό κορίτσι τέτοια μέρα;»

Στρωθήκανε κι' αύτοί. Πήρε μόνος του τή νταμιτζάνα ό θείος ό Γιάννης, σερβίρισε κρασί καί κατρήμαξε μέ τό πηροΰνι καί τό μαχαίρι τόν όθελία γιά νά δώση «μεζέ» σέ όλους.

—Σιγά, βρέ παιδιά, δέν θά μείνη τίποτε! άναγκάστηκε νά διαμαρτυρηθή δειλά ό κ. Εύάγγελος.

—Έ, κι' έπειτα; Άς μή μείνη! Γιά μάς δέν είναι τ' άρνί;

—Γιά μάς βέβαια, άλλά νά τό φάμε στό τραπέζι σάν άνθρωποι!

—Λάθος κάνεις. Έτσι έχει πιό γοΰστο!

Καί ξαναβούτηξε τό πηροΰνι καί τό μαχαίρι, διατάσσων:

—Ρέ παιδιά, φέρτε λίγο ψωμί. Καί κανένα' αύγό καί τυρί. Βάλε κρασί, μωρέ 'Αριστείδη. Έβίβα! Χριστός Άνέστη! Καί ό,τι έπιθυμεί ό καθένας!

Άπάνω στήν ώρα, χτύπησε ή πόρτα καί άφίχθησαν σπορτικώς καί όλίγον... ύπαρξιστικώς ένδεδυμένοι, δυό νεαροί μασκαράκοι, «μπόϊ-φρέντς» τής Νανάς καί τής Νίνον. Ό ένας είχε καί μούσι. Φέρανε μαζί καί δίσκους γιά τό ραδιογραμμόφωνο. Τά κορίτσια ένθουσιάστηκαν άφάνταστα ποΰ τούς είδαν.

*

Λοιπόν, στίς δώδεκα καί μιά, ό κατάγυμνος σκελετός τοΰ όθελία έλεηλατήθη άπό τούς «ύπαρξιστάς» μέ τά μπερέ καί τά τσιμπούκια, ποΰ ήσαν καί τολμηρότατα διαχυτικοί «φρέντς» μέ τά κορίτσια καί συνεχώς έπανελάμβαναν τόν άσπασμόν τής άγάπης. «Χριστός Άνέστη». Μάτς, μούτς.

Έκατό αύγά είχαν γίνει άφαντα. Τά μισά φαγώθηκαν. Τ' άλλα πενήντα περίπου, τάπαιξαν αύγοπόλεμο οί έξαλλοι φίλοι τής Νίνόν καί τής Νανάς! Κρασί δέν ύπήρχε πιά οΰτε στάλα. Ύπήρχε δηλαδή μιά νταμιτζανίτσα μικρή, άλλά ποΰ νά τή φανερώση ό κ. Εύάγγελος!

Άξαφνα, βλέπει τό θεΐο τό Γιάννη νά τήν κρατάη καί νά δηλώνη:

—Δέν δίνω σέ κανένα! Έγώ τήν άνακάλυψα!

Ό κ. Εύάγγελος μουρμούρισε κάτι ποΰ κολάστηκε μέρα ποΰ ήταν καί πήγε καί κλείδωθήκε στήν κρεβατοκάμαρα. Ή μόνη του παρηγοριά ήταν ή σοφή σκέψι ποΰ έκανε:

«Αΰριο θά μοΰρθουν άλλοι. Δευτέρα τοΰ Πάσχα βλέπεις. Άλλά δέν σφάξανε! Θά τό κλείσω τό ρημάδι καί θά πάω έκδρομή! Όπουδήποτε! Θά πάω έγώ στούς άλλους... νά τούς άνταποδώσω τήν έπίσκεψι!»

Κι' άναψ' ένα τσιγάρο θριαμβευτικό καί τίναξε μιά τολύπα έκδικητικής εύτυχίας!

ΕΨΙΛΟΝ

Παιγνίδια

Σταυρόλεξο με εὐχή

Τά άρχικά γράμματα τών καθέτων λέξεων αύτοΰ τοΰ σταυρολέξου θά σάς δώσουν μιά έπίκαιρη εύχή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ξενική άρνησις. — Νησί τοΰ Αίγαίου.
2) Χοΐρος. — Άρχικά ναυτικοΰ όμίλου. — Βυζαντινή νότα.
3) Θεός τών άρχαίων Ρωμαίων προστάτης τών ποιμνίων. — Μέγας Γερμανός φιλόσοφος.
4) Διατηρεί τρόφιμα (δημοτ.). — Χαϊδευτικό όνομα πραιδρου δημοκρατίας. — Έχει σχέσι μέ τή μουσική.
5) Γόησσα τής άρχαιότητος. — Πόλις τής Γερμανίας στή Θουριγγία.
6) Μεθώ κατά τό ήμισυ. — Σημερινή όνομασία τής Φλαδιουπόλεως. — Πρακτορείον είδήσεων. — Άρχικά ίδρυτοΰ θρησκείας.
7) Τέρμα.
8) Σχηματίζει χρόνον τοΰ ρήματος. — Νευρικός κλονισμός. — Άριθμητικό (θηλ.). — Άρχή ύποθέσεως.
9) Κάτοικος πόλεως γνωστής μας άπό τόν "Ομηρο. — Σταματά κάθε κίνησι.
10) Άρχαία πρωτεύουσα τών Ήλείων. — Στρατιωτική άστυνομία. — Ήπειρος.
11) Κάνει πιό καλλίγραμμο τό γυναικείο σώμα. — Άλιευτικό έργαλείο.
12) Άναφορική άντωνυμία. — Ή μητρυιά τοΰ Φρίξου καί τής Έλλης. — Όμόηχα φωνήεντα.
13) Άρχικά κόμματος. — Δείχνει.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Γερμανική κινηματογραφική έταιρεία. — Ό θεός τής δικαιοσύνης τών άρχαίων Αίγυπτίων. — Καφφί.
2) Περίφημος κωμικός. — Περιέχει πολλούς χάρτες.
3) ... Σουμάκ: έχει τήν πιό καταπληκτική φωνή. — Όργανον αίσθήσεως.
4) Μιά άπό τίς δέκα φυλές τών άρχαίων Άθηναίων. — Όρθός.
5) Δημητριακόν.
6) Τουρκικό γυναικείο όνομα. — Άρχικά ποΰ έξυπηρετοΰν τίς συγκοινωνίες μας. — Συνήθεια.
7) Βρέχω. — Συνοδεύει τό γέλιο.
8) Άρχικά κόμματος. — Άγγλικό άνδρικό όνομα. — Χωρίς νά τό θέλη.
9) Θεραπεία.
10) Βάζουν τάξι στά μαλλιά μας. — Τίτλος τών άρχηγών τών Ρώσων Κοζάκων.
11) ... Τσάνεϋ: παλαιά δόξα τοΰ κινηματογράφου. — Διπλασιάζεται στό ξεπούλημα.
12) Άγαπώ τό κρασί. — Κάθετος θέσις τής άγκύρας.
13) Έορτάζει στίς 30 Αύγούστου. — Άπό τίς πλουσιώτερες οίκογένειες τής έποχής μας. — Χρονικό διάστημα.

Δ.

Λογοπαικτικός λεξίγριφος

Άπό κάτω άπό μιά νότα
βάζω έν' άριθμητικό
καί πολλά φτιάν' ώδικό
ποιό; Δέν ξέρεις; Τρέχα ρώτα.

Κρυπτογραφικό

1 2 3 4 5 1 6 7	=	Καρποφόρο δέντρο (καθ.).
2 1 6 7	=	Μασχάλη.
3 6 7	=	Δέν είναι πνεΰμα.
4 1 6 7	=	Κατοικίδιο ζώο.
5 7 4 2 1	=	Προκαλεί πόνο.
6 7 2 2 1	=	Είσόδημα.
7 5 3	=	Εύχάριστο στή γεΰση.

Τό ίδιο γράμμα άντιπροσωπεΰεται άπό τόν ίδιο πάγτοτε άριθμό.

Στοιχειόγριφος

"Ενας προφήτη ξακουστό
άπ' τήν 'Ιερά 'Ιστορία,
μέ μιά άλλη όρθογραφία
κι' ένα ν άλλο τονισμό
κάνεις ποίημα λαμπρό.

Λεξίγριφος

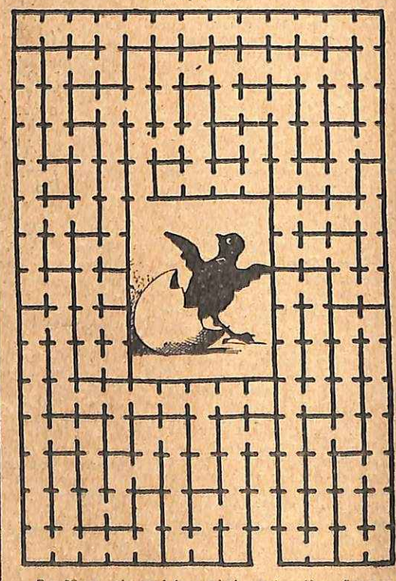
Δεικτικό άπ' τήν κοινή,
μετοχή άπ' τήν άρχαία,
κάποια μακεδονική
πόλι άποτελοΰν ώραία.

Ποιά άπό τίς τρεῖς

Άπό τίς τρείς άπαντήσεις ποΰ συνοδεΰουν καθεμιά άπό τίς κατωτέρω έρωτήσεις, μόνο ή μιά είναι σωστή. Προσπαθήστε νά τήν βρήτε διαγράφοντας τίς δύο άλλες.

1) Τί έφεΰρε ό Χιάμ Τσόνγκ τό 807;
—Τά τραπουλόχαρτα — τά χαρτονομίσματα — τή ζυγαριά.
2) Σέ ποιό νησί έζησε όλομόναχος ό Ροβινσών Κροΰσος;
—Στή Γουαδελοΰπη. — Σέ μιά άπό τίς Γκαλαπάγκος — Στή Χουάν Φερνάντεθ.
3) Ποΰ βρίσκεται ή πιό βορεινή πόλις τοΰ κόσμου;
—Στή Σιβηρία — Στή Γροιλανδία — Στή Νορβηγία.
4) Πότε έξελέγη Πάπας ό Πίος ό XII;
—Τό 1936 — Τό 1939 — Τό 1941.
5) Ποιά όνομασία έχουν δώσει οί ναυτικοί στίς Μικρές Άντίλλες;
—Τά νησιά τών ναυτικών — Άνατολικές Ίνδίες — Τά νησιά τών άνέμων.
6) Πόσα νησιά άποτελοΰν τό σύμπλεγμα τών Φιλιππίνων;
—962 — 2461 — 7080.
7) Τί έκανε διάσημο τόν Τυρολέζο Χάνς Κράου;
—Είχε ΰψος 2μ. 75 — Είχε τρία χέρια — Μιλοΰσε 22 γλώσσες.
8) Ποιός είπε τήν ίστορική φράσι: «Μή μοΰ τοΰς κύκλους τάραττε»;
—Ό Θεμιστοκλής — Ό Εύκλείδης — Ό Άρχιμήδης.
9) Ποιό εύρωπαϊκό κράτος δέν είναι βασίλειο, οΰτε πριγκηπάτο, οΰτε δημοκρατία;
—Τό Μονακό — Τό Λουξεμβοΰργο — Τό Λιχτενστάϋν.
10) Ποιό εύρωπαϊκό κράτος ύπέστη μετά τόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο τίς πιό σοβαρές συνοριακές μεταβολές είς βάρος του;
—Ή Γερμανία — Ή Αύστρία — Ή Γιουγκοσλαβία.

Λαβύρινθος

Βοηθήστε τό πουλάκι αύτό, ποΰ μόλις έσκασε άπ' τό αύγό του, νά βγή άπό τόν λαβύρινθο. Πρέπει ν' άκολουθήση τόν πιό σύντομο δρόμο καί νά μήν ύποχεωθή νά ξαναπεράση γιά δεύτερη φορά άπό τό ίδιο μέρος.

Οί λύσεις στή σελ. 98

Ὁ Ἄγγελος τῆς Τρανσυλβανίας

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ήταν κρύο, πολύ κρύο νά μοΰ φέρης, Μπαλντοσίνο...

—Όχι, χλιαρό, κύριε, όπως πάντα, όταν ό κύριος γυρίζη σπίτι τοΰ στίς τρείς τό πρωί, σάν άπόψε...

—Όχι, Μπαλντοσίνο, κρύο σοΰ είπα. Νά μοΰ ρίξης μπόλικο στό κεφάλι καί στό λαιμό. Ήπια κάτι λικέρ στή Ρουμανική Πρεσβεία, ποΰ δέν τάχω συνηθίσει καί μοΰφεραν λίγη ζαλάδα. Πέρασα όμως μιά βραδυά έξαιρετική. Εύθυμία, γέλια, φλέρτ, χορός. Κάνε μου τώρα καί λίγο μασσάζ, Μπαλντοσίνο. Ξέρεις κάτι, γνώρισα καί τόν «Άγγελο τής Τρανσυλβανίας...»

—Έννοεί ό κύριος τήν κυρία Κρούτσεβα, τή μικρή χορεύτρια τοΰ «Ντρούρυ Λαίην»; Λένε πώς ξετρελλαίνει τούς άντρες.

—Ναί, Μπαλντοσίνο. Είναι σπουδαία γυναίκα, πάρα πολύ ώραία. Ένα πλάσμα έξαίσιο, γεμάτο φλόγα, μέ μάτια μαΰρα ποΰ πετοΰν φλόγες, μ' ένα σώμα σάν τής Άφροδίτης. Σίγουρα ό πρεσβευτής θά είν' έρωτευμένος μαζί της... Χτυπάει τό τηλέφωνο, Μπαλντοσίνο... Τέτοια ώρα, δέν σοΰ φαίνεται περίεργο; Νά πής πώς δέν είμαι έδώ ή πώς κοιμάμαι, —ξέρω κι' έγώ; πές ό,τι σοΰ καπνίση.

—Μάλιστα, κύριε.

Τό τηλεφώνημα ήταν άπ' τή Σκώτλαντ Γυάρντ. Ό έπιθεωρητής Πόπ ήθελε νά μιλήση μέ τόν Σέρ Άλεξ Ντήν γιά ένα ζήτημα πολύ σοβαρό καί πολύ έπείγον.

—Έμπρός, Ντήν, τοΰ είπε ό Πόπ στό τηλέφωνο, μή θέλης παρακάλια. Ξέρεις κάτι; δολοφόνησαν τόν πρεσβευτή τής Ρουμανίας.

Τή δολοφονία την είχε άνακαλύψει ή γυναίκα του. Κατά τίς τέσσερις τό πρωί, ή Μάγδα Σταρογιάνου, κάπως έκνευρισμένη, γιατί ό άντρας της δέν άνέβαινε πάνω στήν κάμαρά του νά ξεκουραστή, έπειτ' άπ' τήν κουραστική δεξίωσι, πήγε στό γραφείο του όπου τό φώς ήταν άκόμα άναμμένο. Ό πρεσβευτής καθόταν μπρός στό γραφείο του, με τό κεφάλι σκυμμένο στό στήθος του σάν νά κοιμόταν. Ή Μάγδα τοΰ μίλησε, τόν κούνησε: ήταν νεκρός! Έκείνη τότε λίγο έλειψε νά λιποθυμήση. Είχε όμως τό κουράγιο νά καλέση βοήθεια κι' άργότερα νά τηλεφωνήση σ' ένα γιατρό.

—Δηλητηριάσι μέ ύδροκυάνιον, δέν ύπάρχει άμφιβολία, είπε ό γιατρός, όταν έξέτασε τό πτώμα.

Όταν ό Σέρ Άλεξ Ντήν έξέτασε τή Μάγδα, έκείνη τοΰ άπάντησε:

—Σίγουρα τόν σκότωσαν, γιά νά τοΰ κλέψουν σπουδαία μυστικά έγγραφα. Βρήκα τό χρηματοκιβώτιό του άνοιχτό...

Ό έπιθεωρητής Πόπ άνάκρινε όλο τό ύπηρετικό προσωπικό, μά ή ύπόθεσι δέν διαφωτίστηκε.

—Θέλω νά πώ δυό κουβέντες στόν προσωπικό θαλαμηπόλο τοΰ θύματος... είπε ό Ντήν στόν Πόπ.

Αύτός ήταν Γάλλος καί λεγόταν Πώλ Φουριέ.

—Άπόψε ήμουν έτοιμος νά κοιμηθώ, είπε, όταν σήμανε ό πρεσβευτής. Μπήκα στό γραφείο του καί τόν είδα νά γράφη ένα γράμμα. Όταν τό τελείωσε, μοΰ τό δωσε καί μοΰ είπε: «Πρέπει νά τό πάς άμέσως. Μπορείς άν θέλης νά πάρης τό αύτοκίνητο τής Πρεσβείας». Έφυγα γιά νά πάω τό γράμμα κι' άπό έκείνη τή στιγμή δέν ξαναείδα τόν κύριό μου ζωντανό...

—Γιά ποιόν ήταν τό γράμμα; Γιά τή Λόρνα Κρούτσεβα;

—Μάλιστα. Κάτι τό παράξενο όμως ύπάρχει σ' όλη αύτή τήν ύπόθεσι. Όταν μπήκα στό γραφείο, ό πρεσβευτής έγραφε τίς τελευταίες γραμμές. Δίπλωσε τό γράμμα στά τέσσερα καί τό έβαλε μέσα σ' ένα φάκελλο ποΰ ήταν έτοιμος, μέ τήν διεύθυνσι άπό πρίν. Θά σάς πώ μάλιστα πώς ό γραφικός χαρακτήρας στό φάκελλο δέν ήταν τοΰ κυρίου μου κι' αύτο μοΰκανε έντύπωσι. Ήταν ό γραφικός χαρακτήρας γυναίκας, μέ ψηλά, κορτάδ γράμματα...

Τ' άπόγευμα ό Άλεξ Ντήν τηλεφώνησε στόν έπιθεωρητή Πόπ καί τόν κάλεσε νά πάνε μαζί στή βίλλα τής Κρούτσεβα.

—Ξέρω περί τίνος πρόκειται, κύριε Ντήν, είπε έκείνη. Θά σάς πώ μάλιστα πώς κι' έγώ ήθελα πολύ νά σάς δώ γιά κείνο τό γράμμα.

—Τό περιμένατε, δεσποινίς Κρούτσεβα;

—Καθόλου! Μάλιστα αύτό μοΰκανε έντύπωσι. Μόλις είχαμε χωρίσει! Τί άνάγκη είχε νά μοΰ γράψη; Έπειτα τοΰ είχα πή νά προσέχη πολύ, γιατί ήξερα πόσο ζηλιάρα ήταν ή γυναίκα του. Φοβόμουν, καταλαβαίνετε, τό σκάνδαλο...

—Άν δέν είναι άδιακρισία, τί σάς έγραφε ό πρεσβευτής;...

—Είναι ένα έρωτικό γράμμα.

—Μπορώ νά τό διαβάσω;

—Εύχαρίστως.

Ό Ντήν πήρε τό γράμμα καί τό διάβασε. Έπειτα είπε:

—Τί τοΰ είχατε γράψει γιά νά σάς άπαντήση τόσο φλογερά;

—Μά αύτό είναι τό περίεργο, άγαπητέ μου Ντήν. Ποτέ δέν τοΰ είχα γράψει οΰτε γραμμή. Αύτό είναι τό μυστήριο ποΰ θάθελα νά διαφωτίσετε!... Ό καϋμένος ό Μισέλ μ' άγαποΰσε τόσο!... Καί τώρα θά σάς δείξω κάτι άλλο. Κυττάξτε τό φάκελλο... Θά πρελλαθή, Ντήν! Ποιός έγραψε τή διεύθυνσί μου μέ τό δικό μου γραφικό χαρακτήρα: Γιατί ό Μισέλ μοΰ έγραψε ένα γράμμα, άπαντώντας σ' ένα δικό μου, ποΰ έγώ δέν τοΰ έστειλα καί μοΰ τό στειλε μέ τή διεύθυνσί μου, ποΰ τοΰ είχα στείλει έγώ ή ίδια, γράφοντάς την στό φάκελλο; Μυστήριο, άγαπητέ μου Ντήν!

Ό Ντήν τής είπε μέ καλωσύνη:

—Θά βροΰμε τή λύσι τοΰ αίνίγματος, μικρή μου Λόρνα, μήν άμφιβάλλετε. Γιά τήν ώρα μοΰ χρειάζονται τρία πράγματα: Τό γράμμα μέ τό φάκελλο, ένα κομμάτι χαρτί, όπου θά γράφετε μέ τό δικό σας γραφικό χαρακτήρα τή διεύθυνσί σας, κι' ένα μικρό δείγμα άπ' τό άρωμα ποΰ μεταχειρίζεστε... Τό ίδιο άκριβώς ποΰ χρησιμοποιήσατε τό βράδυ τής δεξιώσεως στήν Πρεσβεία.

Γιά τόν Άλεξ Ντήν όλη ή ύπόθεσι είχε πιά ξεκαθαριστή. Δέχτηκε στό γραφείο του τίς δυό έπόμενες μέρες τό δόκτορα Μάντεστον, διάσημο χημικό καί τοξικολόγο, τόν καθηγητή Ντάνιελ, περίφημο γραφολόγο καί τόν Πώλ Φουριέ, τό θαλαμηπόλο τοΰ άτυχου πρεσβευτή. Τό βράδυ τής δεύτερης μέρας τηλεφώνησε στήν Σκώτλαντ Γυάρντ καί κάλεσε τόν Πόπ στό γραφείο του.

—Τώρα μπορώ νά σοΰ πώ, άγαπητέ μου, μέ τί τρόπο δολοφόνησαν τό Μισέλ Σταρογιάνου.

—Ώραία άνακάλυψι: μέ ύδροκυάνιο!

—Ναί, άλλά πώς τό χρησιμοποίησαν; Πάνω στό μέρος τοΰ φακέλλου ποΰ ήταν ή γόμμα ήσταξαν λίγες σταγόνες άπό τό φοβερό δηλητήριο, ίκανές νά σκοτώσουν, όχι ένα, άλλά τέσσερα άτομα!

—Τό έρωτικό γράμμα, έ; Ή χορεύτρια τόκανε αύτό;

—Τό φανταζόμουν!

—Άρκοΰσε ό Σταρογιάνου νά σαλιώση τό φάκελλο γιά νά τόν κλείση, ώστε τό δηλητήριο ν' άπορροφηθή άπ' τή γλώσσα του κι' ό θάνατος νά έπέλθη άκαριαίος. Αύτό έγινε, όταν ό πρεσβευτής παρέδωσε τό γράμμα στό θαλαμηπόλο του.

»Νά γιατί κανείς δέν πλησίασε γιά νά σκοτώση τό Μισέλ: ή δολοφονία ήταν προμελετημένη!

»Τά πάντα κατηγοροΰσαν τή χορεύτρια Λόρνα Κρούτσεβα, μά κάτι τό άσήμαντο μ' έβαλε στό σωστό δρόμο: τό άρωμα. Τό άρωμα ποΰ είχε ό φάκελλος δέν ήταν τό ίδιο μέ τό άρωμα τής Κρούτσεβα. Νά γιατί έπεισα τό Φουριέ νά μοΰ φέρη ένα μαντήλι τής κυρίας του, τής Μάγδας Σταρογιάνου.

»Ό γιατρός Βάντεστον ποΰ έξέτασε τό φάκελλο καί τό μαντήλι είναι κατηγορηματικός, τόσο γιά τό δηλητήριο ποΰ άνακατώθηκε μέ τή γόμμα, όσο καί γιά τό άρωμα. Καί στόν καθηγητή Ντάνιελ έδειξα τό φάκελλο καί τίς γραμμές ποΰ έγραψε ή Κρούτσεβα.

»Δέν ύπήρχε άμφιβολία: οί δυό γραφικοί χαρακτήρες δέν έμοιαζαν μεταξύ τους, έστω κι' άν ό δολοφόνος προσπάθησε νά μιμηθή τό γραφικό χαρακτήρα τής Κρούτσεβα. Τώρα καταλάβες ποιός είναι; Ή Μάγδα Σταρογιάνου, ή σύζυγος τοΰ πρεσβευτοΰ, ποΰ άπ' τή ζήλεια της καί τό πάθος της, έκδικήθηκε! Καταλάβαινε πώς ό άντρας της δέν τήν άγαποΰσε πιά, ένοιωθε πώς ή άντιζηλός της, ή ώραία Λόρνα, θά ήταν στό τέλος ή νικήτρια.

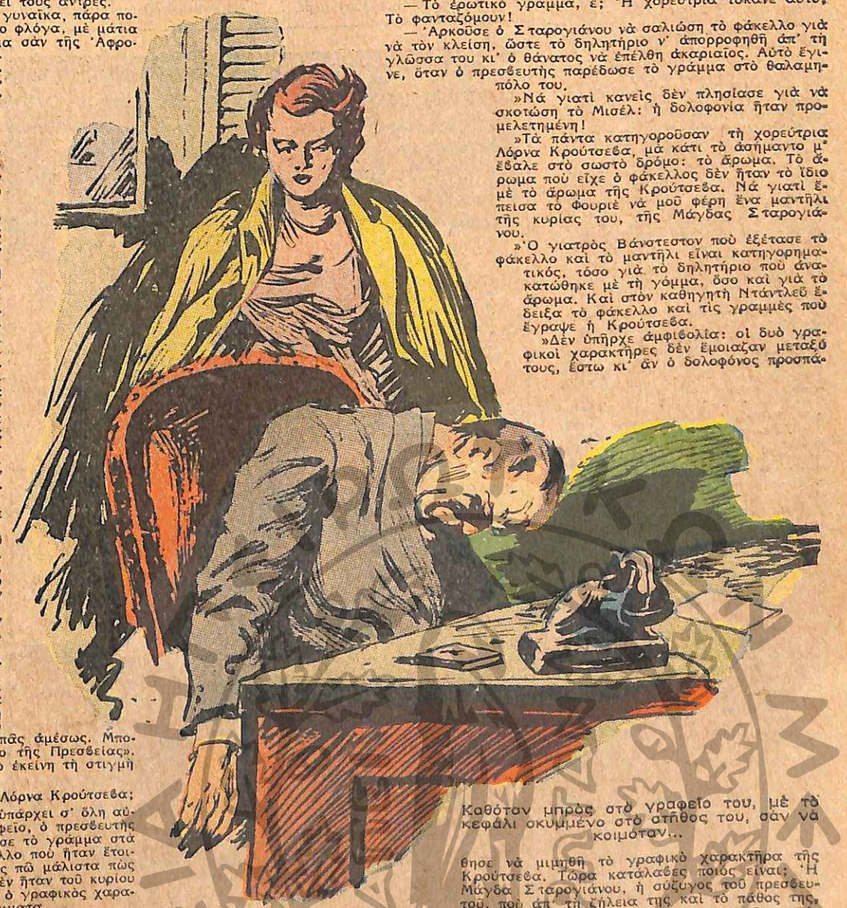
»Καί τότε ένήργησε ψύχραιμα, μέ τέτοιον τρόπο, ώστε οί ύπόνοιες νά πέσουν στήν Κρούτσεβα.

»Μιμήθηκε τό γραφικό χαρακτήρα της, έστειλε τό ψεύτικο γράμμα μέ τόν έτοιμο φάκελλο καί πήρε μέσ' άπ' τό χρηματοκιβώτιο τά σπουδαία μυστικά έγγραφα, γιά νά γομιστή άπό τήν άστυνομία ότι ή δολοφονία είχε πολιτικά έλατήρια καί ότι ή Κρούτσεβα ήταν κατάσκοπος.

»Θέλησε νά τούς τιμωρήση καί τούς δυό. Μά προδόθηκε άπ' τό άρωμα, άγαπητέ μου Πόπ...

»Τώρα δέν έχετε παρά νά τή συλλάβετε...

ΙΡΒΙΝ ΤΟΝΤ

Καθόταν μπρός στό γραφείο του, μέ τό κεφάλι σκυμμένο στό στήθος του, σάν νά κοιμόταν...

Ο γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ασανισμενο ανθρωποφαντάζομαι ὅτι οἱ γιατροί ποὺ θὰ κάμουν τὴ χειρουργική ἐπέμβασι θὰ ἔλαβαν ὑπ' ὄψι των τὴν παλαιά σας ἀσθένεια ἡ ὁποία ὅπως λέτε τώρα εὑρίσκεται ἐν ἀποδρομῇ. Δὲν νομίζω ὅτι μιὰ σγετικῶς σοβαρὰ ἐγχείρησις σὰν τὴν παροῦσα μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ μὲ τοπικὴ μόνον ἀναισθησία. Γι' αὐτὸ θὰ ἦταν καλύτερα νὰ εἴχατε τὴν γνώμη ἑνὸς ἀπὸ τοὺς γιατροὺς ποὺ σᾶς εἶχαν κουράρει.

Ἑλκοπαθῆ Κ. Δ. Ε.: Εἶναι μερικὰ νοσήματα ποὺ, ὑπωσδήποτε δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ κλινικὴ ἐξέτασι ἀπὸ τὸν γιατρό, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ ἐργαστηριακὴ ἔρευνα γιὰ τὴν ἀσφαλῆ ἀπόδειξι τῆς ὑπαρξέως των. Τὸ ἕλκος ποὺ μοῦ λέτε ὅτι ἔχετε πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ καὶ ἐργαστηριακῶς. (Ἀκτινοσκόπησις καὶ ἀκτινογραφία καὶ μάλιστα μὲ πολλὲς πλάκες). Πρὸς τὸ παρὸν κάνετε τὴ δίαιτα ποὺ σᾶς καθώρισε ὁ γιατρός, καὶ δύο κουτιὰ ἐνέσεις.

Μ. Κ. Γ.: Ἡ ἐκδήλωσις ποὺ μοῦ περιγράφετε εἶναι σύμπτωμα ἐνυπάρχοντος νοσήματος, τὸ ὁποῖον διαγιγνώσκεται κατὰ δύο τρόπους. Ἂν μόνον ἡ κλινικὴ ἐξέτασι δὲν εἶναι ἀρκετή, γιὰ τὴν διάγνωσι τότε θὰ ἐπακολουθήσῃ ἀκτινοσκόπησις ἢ ἀκτινογραφία τοῦ θώρακος. Δὲν θὰ ἦταν ἄσκοπος καὶ μιὰ ὠτολαρυγκὴ ἐξέτασι. Ἂς παίρνῃ τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ ἀπὸ τὸ Sirop Sival καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ κάμῃ 10 ἡμ. στρεπτομυκίνη ἀπὸ ½ τὸ πρωῒ καὶ ½ τὸ βράδυ καὶ μοῦ ξαναγράφετε.

Δυστυχισμένη ὑπαρξι: Διάβασα μετὰ προσοχῆς τὸ μακροσκελὲς γράμμα σας. Δυστυχῶς ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πολλὰ λόγια, τίποτ' ἄλλο δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ μοῦ φανερώνῃ ἀπὸ ποιὸ νόσημα ὑποφέρετε, ἐνῶ ὅπως βλέπω ἔχετε κάμει διάφορες θεραπεῖες χωρὶς νὰ ὀνομάζετε καμμίαν ἀπὸ αὐτές, ὥστε νὰ μοῦ δοθῇ ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς θεραπείας νὰ βρῶ τὸ νόσημα. Γι' αὐτὸ δὲν εἶμαι κατατοπισμένος καὶ συνεπῶς δὲν θὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

Δυστυχισμένον νέον Χ: Πρόκειται περὶ μιᾶς διαστροφῆς, ἡ ὁποία μόνον ἀπὸ σᾶς τὸν ἴδιο θὰ μποροῦσε νὰ θεραπευθῇ. Καταβάλετε ἀκόμα μιὰ τελευταία προσπάθεια νὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτόν σας.

Ἔδα Σ.: Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ζητᾶτε ἀπὸ ἕναν γιατρὸ νὰ κάμῃ διάγνωσι καὶ νὰ σᾶς πῇ τὴ γνώμη του γιὰ περιστατικὸ ποὺ μόνον ἐκείνος ποὺ θὰ τὸ ἐξετάσῃ θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ γνώμη καὶ νὰ σᾶς συμβουλέψῃ ἐπείτα γιὰ τὴν ἐνδεικνυομένη θεραπευτικὴ ἀγωγή; Ἔχετε τόσους καλοὺς γιατροὺς στὴν Πάτρα.

Α. Ο., Λάρισα: Ἡ περιγραφὴ τῆς καταστάσεώς σας εἶναι σαφεστάτη καὶ μοῦ δίδει ὡς ἐκ τούτου τὴν δυνατότητα νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου. Δὲν μοῦ ἀναφέρετε στὴν ἐπιστολή σας ἂν ὁ γιατρὸς ποὺ σᾶς κουράρει, σᾶς ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ ἐργασθῆτε γιατί ἡ δική μου γνώμη εἶναι ἀπαγορευτικὴ πρὸς τὸ παρόν. Βλέπω ὅτι βρίσκεστε πρὸ ἀδιεξόδου, προκειμένου νὰ χάσετε τὴν ἐργασία σας, ἀλλὰ ἐχω τὴν ὑποχρέωσι νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου.

Ἀδικημένη Ε. Κ. Μ.: Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μὴν συμφωνήσω μὲ τὸν τρόπο ποὺ σᾶς ὑπεδέξαν οἱ γνωστοί σας ἢ καὶ τυχὸν συνάδελφοι ἀκόμη. Μιὰ κανονικὴ δίαιτα μὲ τὴν ἀποφυγὴ γλυκισμάτων καὶ γενικὰ τῶν ζυμαρικῶν θὰ σᾶς ὠφελήσῃ. Ἐπίσης, ν' ἀποφεύγετε τὶς σάλτσες, τὰ παχειὰ κρέατα, τὸ ψωμί. Τέλος καὶ μὲ τὴ γυμναστικὴ θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ἕνας τρόπος νὰ χάσετε αἰγὰ - αἰγὰ

Ἀπάντησεις πρωτοκόλλου

Ἀπελπισμένη, Χίου: Στὸ γράμμα σας ἀπαντῶ λεπτομερῶς.

Ἄχαρο νέο: Ἡ κατάστασί σας εἶναι παροδικὴ καὶ ὀφείλεται ὅπως καὶ σεῖς τὸ καταλάβατε στὸν ψυχικὸ κλονισμὸ ποὺ ὑπέστητε. Γιὰ τὴ θεραπεία σας θὰ κάμετε τρεῖς τῆς ἑβδοάδος ἀνὰ μία ἔνεσι Neo - Androvite 25 μλγρ. ἐπὶ δύο μῆνες συνεχῶς, ἐσωτερικῶς δὲ θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἑκ τοὺς φαρμάκου Junenine Tabl.

Νυχτερίδα Ε. Γ. Κ., Ἰωάννινα: Δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζεσθε γιὰ τὴν παράτασι τῆς ἀνωμαλίας, γιατὶ ἡ δευτεροπαθὴς ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια σὲ μερικὲς περιπτώσεις εἶναι ἐπίμονος. Θὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία ἐπὶ δίμηνον καὶ θὰ κάμετε ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀδιαθεσίας καὶ καθημερινῶς μιὰ ἔνεσι ἐπὶ πέντε ἡμέρες, ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Estro - Prol. Ἐσωτερικῶς δὲ θὰ παίρνετε τρία χάπια ἐκ τοῦ φαρμάκου Syncrines pluriglandulaires F, Choay, τὴν ἡμέρα. Συνεχίσετε ἐπὶ δίμηνο πρὸς τὸ παρὸν τὴν θεραπεία καὶ κατόπιν μοῦ γράφετε.

Λούλα, Θεσ)νίκην: Τὸ γράμμα σας εἶναι πολὺ σύντομο καὶ ἀσαφές. Γράψατέ μου λεπτομερῶς γιὰ τὸ ζήτημα τῶν αἱμορραγιῶν, μηνιαίας ἀδιαθεσίας κλπ., γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

Νέα Σ. Γ. Π., Πειραιά: Γιὰ τὴν ὑπόθεσί σας, θὰ ἐνδιαφερῶ προσωπικῶς. Ὅταν ἀποφασίσετε, μοῦ στέλνετε τὴ διεύθυνσί σας γιὰ νὰ σᾶς γράψω λεπτομερῶς, πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπὸ τὴ στήλη τοῦ «Θησαυροῦ».

Ντάλια Γ., Ἐνταῦθα: Λόγω τῆς ἡλικίας σας, ἀν καὶ νωρὶς ἀκόμη, πιθανὸν νὰ πρόκειται περὶ ἀρχομένης παύσεως. Σ' αὐτὸ συνηγορεῖ καὶ ἡ ἀπὸ ἔτους προοδευτικὴ ἐλάττωσις, οἱ πόνοι καὶ τὰ ἄλλα ἐνοχλήματα. Γιὰ τὴν συγκράτησι καὶ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάμετε μετὰ τὴ μηνιαία ἀδιαθεσία πέντε ἐνέσεις Estrovite 5 μλγρ., μιὰ ἡμέρα παρ' ἡμέρα. Πέντε ἡμέρες δὲ πρὸ τῆς ἀναμενομένης ἀδιαθεσίας, θὰ κάμετε τρεῖς ἐνέσεις Corluvite 10 μλγρ. καὶ καθημερινῶς μιά. Μετὰ δίμηνον θεραπεία μοῦ ξαναγράφετε.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ . ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Ἕναν δυστυχισμένον, Βόλος: Ἔχει δημιουργηθῇ αἴσθημα κατωτερότητος ἀπὸ τὴν σωματικὴ δυσμορφία. Τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ σᾶς ἀναγκάζει νὰ δείχνετε αὐτὴ τὴν ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορά. Εἶναι ἀνάγκαία ἡ νευρολογικὴ ἐξέτασί σας, καθὼς καὶ ἡ πλαστικὴ τοῦ προσώπου. Ἡ διεύθυνσις εἶναι Ἀκαδημίας 78, 5—8 μ.μ. καθημερινῶς.

Νέα χωρὶς χαρά, Μεσολόγγι: Νὰ κάμετε Amp. Calcibromine No 10 καὶ Amp. Multi - B. No 10. Νὰ παρακολουθήσετε τὴ θερμοκρασία σας καὶ μετὰ ἕνα μῆνα νὰ μοῦ γράψετε πάλιν, ἀλλὰ μὲ περισσότερα στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὴν ἐν γένει ὑγεία καὶ ζωή σας.

Μία πτωχὴ κόρη, Θεσ)νίκην: Νὰ κάμετε τὴ θεραπεία, ποὺ γράφω ἀνωτέρω. Ἐπίσης νὰ πάρετε Tab. Largactil No 50 ἀπὸ τρεῖς τὴν ἡμέρα. Καλὸν εἶναι πολὺ συχνὰ νὰ παρακολουθῆτε τὴν ὑπόθεσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης, μήπως ἔχετε καμμιὰ ὑποτροπή. Ἀπὸ τὰ τώρινὰ ἐνοχλήματα μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου, θὰ περάσουν χωρὶς σοβαρὲς συνέπειες.

Χτυπημένον ἀδυσώπητα ἀπὸ τὴ μοῖρα, Ἐνταῦθα: Ἡ ἀδελφή σας πάσχει ἀπὸ σχιζοφρένεια. Εἶναι μιὰ σοβαρὴ ψυχικὴ ἀρρώστεια. Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ δὲν θεραπεύεται μὲ περιπάτους, συζητήσεις, μῆλα, φάρμακα μυστηριώδη ποὺ πέφτουν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀρρώστου στὸ φαγητό. Χρειάζεται κλινικὴ θεραπεία, καὶ συγκεκριμένως ἰνσουλινοθεραπεία. Ἐρώσαν σᾶς φοβίζουν τὰ δημόσια ἱδρύματα, νὰ τὴν εἰσαγάγετε σὲ ἰδιωτικὴ νευρολογικὴ κλινική. Ἡ Ἰατρικὴ εἶναι λειτουργημα ἀνώτερο πάσης ὑποψίας καὶ σὰν τέτοιο πρέπει νὰ τὸ βλέπετε. Οἱ φόβοι σας εἶναι ὑπερβολικοί. Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, γιὰ νὰ σᾶς δώσω κατευθύνσεις. Ἂν θέλετε νὰ σώσετε τὴν ἀδελφή σας, κινηθῆτε καὶ μάλιστα πολὺ γρήγορα, γιὰ νὰ μὴν εἶναι πολὺ ἀργὰ πλέον. Οἱ ἰδέες τῆς μητέρας σας εἶναι καὶ αὐτὲς ἀορωστημένες. Ἂν πραγματικὰ ἀγαπᾶ τὴν κόρη της, πρέπει γρήγορα νὰ τὴν θέσῃ ὑπὸ θεραπείαν.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΫΛΟΝ ἀφ. 27
» » 54/15 » 35
» ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ » 10
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ - ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΑ

822 σελίδες, 120 εικόνες, 3 βιβλία σ' ἕνα τόμον. Τὸ πλέον ἐπιστημονικό, ἁπλό, πρωτότυπο. Ὁμιλοῦν οἱ ἴδιοι οἱ πάσχοντες. Ἡ ψυχολογία των, τοῦ "Ἕλληνος καὶ τῆς Ἑλληνίδος. Περιέχει πᾶσαν περιπτωσιν καὶ κάμνει περιττὸ κάθε ἄλλο βιβλίον. Πωλεῖται στὰ βιβλιοπωλεῖα Μὲ ταχ. ἐπιταγὴ 62 δραχ. στὴν Κλινικὴ τοῦ συγγραφέως, ΑΛΕΞΗ ΤΣΑΚΙΡΗ. Ἁγίου Κωνσταντίνου 28, στέλλεται στὴν ἐπαρχία καὶ στὸ ἐξωτερικό.

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δελφῶν 3 (Πάροδος ὁδῶν Διδότου καὶ Σκουφᾶ). Δέχεται καθημερινῶς 11 — 1 καὶ 5½ — 7 μ. μ. Τηλ.: 612.482 καὶ 612.515

Γραμματοκιβώτιο

ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ συμπεριφορά

Ἰσαβέλλα: Εἶναι ἀλήθεια πὼς μὲ κούρασε λίγο τὸ πολυσέλιδο γράμμα σας. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ περιεχόμενό του, ποὺ τὸ διάβασα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, ἀπεκόμισα μιὰ ἀπόμαζα πεῖρα γιὰ τὴ ζωή... Μοῦ ζητᾶτε τὴ γνώμη μου σχετικὰ μὲ τὸ αἰσθηματικό σας ζήτημα, ὅπως δημιουργήθηκε ἢ, μᾶλλον, ὅπως μπλέχθηκε τὸν τελευταῖο καιρό. Δὲν ξέρω, φυσικά, ποιὲς εἶναι οἱ βαθύτερες καὶ πραγματικὲς διαθέσεις τοῦ νέου ἀπέναντί σας. Ἀλλὰ βρίσκω πὼς οἱ ἐκδηλώσεις του δὲν ταίριαζαν μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰλικρινείας, ποὺ ἔλεγε πὼς ἔτρεφε γιὰ σᾶς. Φαίνεται νὰ ἔχῃ πολὺ μεγαλη καὶ, βέβαια, ἀνόητη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ θέλῃ ὄχι νὰ μοιράζεται μαζί σας τὸ ὠραῖο του αἴσθημα, ἀλλὰ νὰ σᾶς ἔχῃ ὑποχείρια καὶ νὰ σᾶς δεσμευῃ μ' αὐτό. Κι' αὐτὸ εἶναι ἠθικὸς καὶ συναισθηματικὸς ἀπαράδεκτον Δὲν μπορεῖ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἐνεργῇ μὲ τόσο ἀπότομο κι' ἐγωϊστικὸ τρόπο ἀπέναντι τῆς κοπέλας, ποὺ λέει πὼς ἀγαπάει. Κι' ἀκόμη νὰ συμπεριφέρεται τόσο ἀπρεπῶς, ἐξομοιώνοντάς σας, κατὰ βάθος, μὲ τὰ διάφορα γύναια, ποὺ συναναστρέφεται. Μ' ἕναν λόγο, δὲν ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὴν εἰλικρίνεια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ καὶ σεῖς πολὺ καλὰ κάνατε, ὑποθοημομένη κι' ἀπὸ τὴ γυναικεία διαίσθησί σας, νὰ ξεκόψετε μιὰ γιὰ πάντα. Τώρα ποὺ βρήκατε τὴ λύσι, δὲν σᾶς μένει παρὰ νὰ παρηγορηθῆτε. Καὶ μὴ γελιέστε, νομίζοντας ὅτι ἔτσι «ἐκλεισε» ἡ καρδιά σας στὸν ἔρωτα γιὰ πάντα. Λάθος! Ἡ πρώτη ἀγάπη εἶναι συνήθως μιὰ πρώτη πρόβα γιὰ τὸ μετέπειτα αἴσθημα, αὐτὸ ποὺ θὰ κρίνῃ, πραγματικά, γιὰ τὴν ὅλη σας ζωή!

Σειρήνα - Τάνταλον: Πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω προηγουμένως γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ δείχνετε στὰ λόγια μου. Καὶ, ἀφοῦ στηρίξεστε σ' αὐτά, πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω μὲ ὅλη μου τὴν εἰλικρίνεια. Τὸ φαντάζομαι πὼς θά εἶναι μεγάλος ὁ πειρασμός τῆς αὐζύγου τοῦ γηραλέου φίλου σας ἡ ὁποία προσπαθεῖ νὰ σᾶς συγκινήσῃ γιὰ νὰ σχηματίσετε ἕνα ἐρωτικὸ «τρίγωνο». Μὰ στὴν πραγματικότητα τὴ λύσι τὴ δίνει ὁ πατέρας τῆς κόρης, καταφεύγοντας στὴ δικαιοσύνη!

Σκληρὸ ἄνδρα, Γαργαρέτα: Μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς ξαναπῶ, ὅτι αὐτὴ ἡ νεαρὴ ἀνῆψε σᾶς ἡ τρελλὴ θὰ εἶναι ἡ... ἀνηθικη. Ὕστερα ἀπ' ὅσα συνέβησαν, ἀκόμα καὶ εἰς βάρος της μὲ τὸν περιβόητο ἐξάδελφο, ἐπιμένει ὅτι δὲν φερθήκατε καλά, διώχνοντάς τον ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Ἀφῆστε την γὰ λέῃ! Ἡ καλύτερα θάταν νὰ τῆς φανερώσετε ὅλα ὅσα μεσολάβησαν, γιὰ νὰ ἀνοιγκασθῆτε νὰ τὸν πετάξετε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σας καὶ νὰ τῆς δώσετε νὰ καταλάβῃ ὅτι γιὰ τὸ συμφέρον ἀκριβῶς τῆς ἴδιας, τῆς ἀνηψιάς σας, ἐκάνατε ὅ,τι ἐκάνατε. Γιατί αὐτὸς σᾶς ἐξεγλοῦσε ὅλους καὶ ἐπιζητοῦσε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας... "Αν μὲ ὅλ' αὐτὰ δὲν πεισθῇ ἡ νεαρὰ καὶ παραπονιέται, τότε νὰ ἐξαποστείλετε κι' αὐτὴν στὸ σπιτάκι της κι' ἂς πάῃ τότε νὰ τὸν βρῇ, δηλαδὴ νὰ πάῃ γυρεύοντας νὰ βρῇ τὸν μπελᾶ της. Ἐσεῖς πάντως ἐκάνατε τὸ χρέος σας, μὲ ὅλον τὸν κίνδυνο νὰ χωρέσετε ἀπὸ τὴ γυναῖκα σας γιὰ ξένες ὑποθέσεις!...

Στημόνι καὶ φάδι, Π. Κ.: Τρία χρόνια νὰ ζῆτε στὴν ἴδια στέγη μὲ τὸν καλό σας, σὰν νόμιμο ζεῦγος, εἶναι βέβαια κάτι σπουδαῖο! Ἔτσι δημιουργεῖται γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν μιὰ βαρειὰ ἠθικὴ ὑποχρέωσι νὰ σᾶς ἀποκαταστήσῃ καὶ ἔτσι νὰ σᾶς ἀποδείξῃ ὅτι μιλάει τίμια καὶ σοβαρά, ὅταν λέῃ πὼς σᾶς ἀγαπάει! Γι' αὐτὸ ἐσεῖς δὲν κάνετε καθόλου καλά, ποὺ ἀφήνετε τὸ ζήτημα νὰ τραβᾶῃ τὸ δρόμο του, ἀντὶ ἐσεῖς πρώτη νὰ τοῦ παρουσιάσετε καθαρὰ καὶ δίχως περιστροφὲς τὴν κατάστασι καὶ νὰ τὸν ὑποχρεώσετε νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφασι. "Αν δὲ ἀντιληφθῆτε ὅτι ἡ διάθεσί του δὲν εἶναι σοβαρὴ καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν σκέπτεται γιὰ ἀποκατάστασι, τότε ἀσφαλῶς πρέπει νὰ ξεκόψετε ἀπ' αὐτόν, γιὰ νὰ περισώσετε ἀπέναντι τῆς κοινωνίας. Ἂν ὄχι τὴν ἀξιοπρέπειά, ἀλλὰ τουλάχιστον τὸν ἐγωϊσμό σας!..

Λένα — Σωκράτη, παλιόνειρο: Φαντάζομαι νὰ ἔχετε τά... χρονάκια σας, ὥστε δικαιολογημένα νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσι νὰ εἶστε πιὸ μυαλωμένη καὶ πιὸ ἀξιοπρεπῆς σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ ζήτημα τῆς ἠθικῆς. Εἶναι, λοιπόν, φυσικό, νὰ μὲ ἐκπλήσσῃ ὅ,τι μοῦ γράφετε στὸ τελευταῖο σας γράμμα, ὅτι θυσιάσατε τὴν ἀρετή σας σ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἡ κοινωνική του θέσι, τὰ οἰκονομικά του, ἡ διάθεσί του δὲν σᾶς ἐπέτρεπαν νὰ κάνετε ὄνειρα ἀποκαταστάσεως μαζί του, παρ' ὅλον ποὺ αὐτὸς σᾶς ἔδινε ὅρκους καὶ ὑποσχέσεις. Τὰ φτωχὰ κορίτσια πρέπει νάναι δυὸ φορὲς ἐπιφυλακτικά, δηλαδὴ διπλὰ ἠθικά, ἀπέναντι τῶν ἀνωτέρων τους, ποὺ συνήθως ἐπιζητοῦν περιπέτειες ἐφήμεσες μόνο καὶ χωρὶς ν' ἀναλαμβάνουν σοβαρὲς ὑποχρεώσεις γὰ φανοῦν ὣς τὸ τέλος τίμιοι. Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ξέρετε, ὥστε νὰ μὴν φανῆτε τόσο ἀφελής. Ἡ μήπως θελήσατε ἔτσι νὰ τὸν δέσετε περισσότερο; Τώρα τί νὰ σᾶς πῶ καὶ τί νὰ σᾶς συστήσω; "Αν ὁ νέος εἶναι ἀμετάπειστος, μόνο στὴ δικαιοσύνη σᾶς μένει νὰ ἀναθέσετε, ἁπλῶς γιὰ νὰ ὑποστῇ τὶς συνέπειες, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸν κερδίσετε ἐσεῖς...

Καινούργια ἀγάπη καὶ παλιά: Ἡ αἰσθηματική σας περίπτωσι εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὶς σπάνιες. Ἀγαπούσατε, μοῦ γράφετε, μιὰ παιδική σας φίλη, ποὺ ἀπέκρουσε τὸ αἴσθημά σας καὶ τότε ἐσεῖς ἀρραβωνιάσθηκατε μὲ κάποιαν ἄλλη καλὴ κοπέλλα. Ἡ πρώτη, ὕστερα ἀπὸ μῆνες, ἦρθε νὰ σᾶς ἐμπιστευθῇ πὼς τώρα σᾶς ἀγαπάει τρελλὰ καὶ σᾶς γυρεύει νὰ χωρίσετε ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστικιά σας καὶ νὰ πάρετε αὐτὴν ποὺ ἔχει καὶ ἀρκετὴ προῖκα. Ἀλλοιῶς ἀπειλεῖ ν' αὐτοκτονήσῃ! Καὶ τώρα, ἐσεῖς, ποὺ τάχετε χαμένα, ὅπως μοῦ γράφετε, ζητᾶτε τὴ γνώμη μου πῶς νὰ ξεμπλέξετε. Μά, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλούστατο: Νὰ συνεχίσετε πιστὰ καὶ ἀγαπημένα τὸν ἀρραβῶνα σας. "Οσο γιὰ τὴν ἄλλη ἀσφαλῶς θὰ φοβερίζῃ! Ἐσεῖς δὲν ἔχετε καμμιὰ ὑποχρέωσι ἀπέναντί της. Οὔτε βέβαια θἄχετε διάθεσι νὰ κάνετε δυστυχισμένη μιὰν εὐγενικὴ κοπέλλα γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὸ καπρίτσιο τῆς πλούσιας μοναχοκόρης. Ἐκείνη φαντάσθηκε πὼς μπορεῖ στὴν ἀρχή, νὰ σᾶς περιφρονῇ, ἀποκρούοντας τὴν πρότασί σας καὶ στὸ τέλος, νὰ σᾶς προσβάλῃ νομίζοντας πὼς μὲ τὴν πλούσια προῖκα της θὰ ἐξαγοράσῃ τὸν ἔρωτά σας. Ἐσεῖς, λοιπόν, νὰ τὴν περιφρονήσετε καὶ σεῖς, πολὺ περισσότερο ἀφοῦ ἀγαπᾶτε καὶ σᾶς ἀγαπάει τόσο ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας!

Ἔντεκα κρίσιμα χρόνια, Ἀγ. Ἰωάννη: Ἡ διαφορὰ τῶν ἔντεκα χρόνων ποὺ σᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν καλή σας, δὲν εἶναι διόλου σοβαρή, ὅπως φοβᾶστε, ἀφοῦ καὶ ἡ κοπέλλα εἶναι σχεδὸν τριάντα χρόνων καὶ πολὺ καλὴ γιὰ γάμο. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἀγαπιέστε τόσο εἰλικρινά, ὥστε ἀπὸ τὸν γάμο σας τώρα νὰ ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία σας. Σᾶς συνιστῶ, λοιπόν, νὰ μὴν ἀργοπορήσετε γιὰ πολὺ ἀκόμα τὸ γάμο σας. Εἶστε μάλιστα καὶ ἄξιος συγχαρητηρίων γιὰ τὴν ἀντίληψι ποὺ ἔχετε νὰ παντρευθῆτε τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπᾶτε, ἔστω καὶ ἂν εἶναι φτωχή, ἐνῶ σεῖς βρίσκεστε σὲ ἀνθηρὴ οἰκονομικὴ κατάστασι!

Σκληρὴ καρδιά (Πλάκα): Συμφωνῶ ἀπολύτως μαζί σας στὸ ὅτι ἔχει περάσει ἀρκετὸς καιρὸς μὲ τὸν αἰσθηματικὸ αὐτὸν σύνδεσμό σας καὶ βέβαια πρέπει, ἐπὶ τέλους, νὰ δοθῇ μιὰ λύσι. Γιατί, ὅπως πολὺ σωστὰ σκέπτεσθε, αὐτὴ ἡ διαιώνισις δημιουργεῖ εὐθύνες καὶ στοὺς δυό σας, κυρίως δὲ ἐσᾶς σᾶς ἐκθέτει καὶ ἀπέναντι τῆς κοινωνίας. Τώρα ἂν αὐτὴ ἡ «λύσις» θὰ εἶναι ὁ γάμος ἢ ἡ διακοπὴ τῶν σχέσεών σας, αὐτό, βέβαια, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ αἰσθήματα καὶ τῶν δυό σας ἢ, μᾶλλον, τὰ δικά του, ἀφοῦ ἐσεῖς

Ἐπιστημονικὰ Καλλυντικὰ
LYDIA P
ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: Γιὰ ξηρὸ δέρμα Νο 1. Γιὰ κανονικὸ Νο 2. Γιὰ λιπαρὸ Νο 3.
ΚΡΕΜΑ βιταμίνης Α γιὰ κανονικὸ καὶ ξηρὸ δέρμα. Πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα.
Παρακαταθήκη Σέκερη 4.— Τηλ. 612-450.

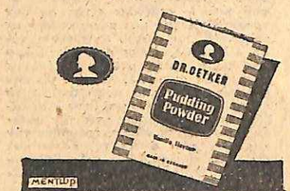

ΤΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ «ΜΠΑΜΠΙ»
Οἱ καλλιτέχνες τῆς ὀθόνης Μαρία Σὲλ καὶ Ο. Β. Φίσερ κέρδισαν κι' ἐφέτος τὰ δύο Βραβεῖα «Μπαμπι», ποὺ μοιράζει κάθε χρόνο τὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ «Φίλμ - Ρεβύ» στοὺς πιὸ δημοφιλεῖς ἠθοποιοὺς τῆς Δυτικῆς Γερμανίας. Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται ὕστερα ἀπὸ ἕνα δημοψήφισμα ποὺ κάνει τὸ περιοδικὸ μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν του.

DR. OETKER

Ἀσφαλῶς! ΘΑ ΦΑΗ ΤΗΝ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ "ΑΝ... ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΤΗΝ ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΜΕ ΙΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ Δόκτορος ΕΤΚΕΡ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Βραδεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως. Μετρόβου 19 (Στ Μουσείου) 8—1 π.μ. καὶ 5—7 μ. μ Τηλ 663-673

ΦΩΣΦΟΡΟΥΧΟΣ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ADELCO
ΛΕΥΚΗ ὁ ΜΕ ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗΝ
Προλαμβάνει τὴν τερηδόνα καὶ ἐξασφαλίζει δόντια γερὰ καὶ στόμα ὑγιεινό

ΠΡΟΣΟΧΗ!!
ΟΧΙ ΡΕΚΛΑΜΑ

Δὲν ἔτυχε νὰ μάθετε ὅτι μὲ τὴν μέθοδο τῆς καινούργιας περμανάντ

ΟΥΔΕΤΕΡΑΣ

Μαλλιὰ κατσταρμένα ἀπὸ τὴν θάλασσα, ἀπὸ τὴν παραμονὴ στὴν ἐξοχή, ἀπὸ ψαλίδα ποὺ ὀφείλεται στὴν ἀποτυχία ἄλλων περμανάντ κλπ., γίνονται μαλακὰ σὰν μετάξι καὶ τὸ σπουδαιότερο σχηματίζουν σκάλες φαρδειές, ποὺ ἐπιτρέπουν τὸ χτένισμα ALA DAVDE.

Κομμωτήριον «ΜΑΣΚΩΤ»
ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑΣ
Εὐτυχίδου ἀριθ. 1.—Τηλ. 72406
Παγκράτι

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ-ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΑΠΟΘΗΚΗ Κ.ΠΧΕΙΛΑ
ΝΙΚΙΟΥ 5 ΤΗΛ.27-466

ἐξακολουθεῖτε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε. Γιὰ νὰ δείχνη τόσην ἀδιαφορία ὁ ἀγαπημένος σας αὐτὸν τὸν καιρό, σημαίνει, ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν ἀπασχολῆ τὸ ζήτημά σας καὶ νὰ θέλη νὰ ξεφύγη ἀπὸ κοντά σας. Γι' αὐτό, ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ κάμετε, εἶναι τὸ ἑξῆς: Νὰ ἐπιδιώξετε, χωρὶς ἀναβολὴ καὶ δισταγμούς, μιὰ προσωπικὴ ἐξήγησι μαζί του, ποὺ νὰ εἶναι καὶ ὁριστική. "Ἡ νὰ δώσετε ἕνα λόγο ἐπίσημο μπροστὰ στοὺς δικούς σας, ἂν κατὰ βάθος ἐνδιαφέρεται καὶ σᾶς ἀγαπᾶη. "Ἡ, διαφορετικά, νὰ σταματήσετε ἀμέσως πρῶτη ἐσεῖς καὶ νὰ ἀποτραβηχτῆτε ἀπὸ τὸν κακότυχο αὐτὸ δεσμό!

Καρδιὰ λεβέντη: Ὁ δεσμὸς τῆς συγγενείας ποὺ ἔχετε, δὲν εἶναι τόσο στενὸς καὶ ἄμεσος, ὥστε νὰ μὴ σᾶς ἐπιτρέπη νὰ κάμετε γάμο μὲ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπᾶτε. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ μὲ κάνει νὰ ἀπορῶ μαζὶ σας καὶ νὰ εἶμαι ἐπιφυλακτικὸ στὴ γνώμη ποὺ μοῦ ζητᾶτε, εἶναι τὸ ἑξῆς: Δεκαεννιὰ χρόνων παιδὶ ἀκόμη ἐσεῖς, χωρὶς νὰ ἔχετε δημιουργήσει κάτι στὴ ζωή σας, χωρὶς νὰ ἔχετε κάτι τὸ σίγουρο καὶ δεκαεφτὰ χρόνων ἡ κοπελλίτσα, πῶς μπορεῖτε ἀπὸ τώρα κιόλας νὰ σκέπτεσθε γιὰ παντρειές; Καὶ σεῖς πῶς θὰ τὰ καταφέρετε νὰ παντρευθῆτε, ν' ἀνοίξετε νοικοκυριὸ μὲ τὸ τίποτα; Ἀφοῦ δὲ ζητᾶτε τὴ συμβουλή μου, καταλαβαίνετε, ὅτι δὲν σᾶς συνιστῶ νὰ τολμήσετε σήμερα νὰ σκεφθῆτε γιὰ γάμο. Κανονίστε προηγουμένως τὸ οἰκονομικό, ἀφῆστε νὰ περάσουν ἑνάδυὸ χρόνια, καὶ τότε βλέπετε.

Μαίρην Α. - Β.: Ὁμολογῶ, πράγματι, ὅτι βρίσκω ἀρκετὰ παράξενο τὸ περιεχόμενο ἰοῦ γραμμάτος σας, φυσικὰ δὲ καὶ τὸ ἔθιμο τοῦ προξενειοῦ, μὲ τὸν τρόπο ποὺ γίνεται στὸν τόπο σας. Τὸ προξενειὸ ἔτσι γίνεται σὲ κάθε ἑλληνικὸ μέρος, ὅταν καὶ τὰ δυὸ μέρη δὲν συνδέονται μὲ κάποιο τρυφερὸ αἴσθημα. Στὴν περίπτωσί σας, ὅμως, ποὺ καὶ σᾶς σᾶς ἀρέσει ὁ νεαρὸς κι' αὐτὸς ἐπίσης δείχνει ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς, γιατί δὲν ἐρχεσθε πρῶτοι σὲ ἀπ' εὐθείας συνεννόησι, ὥστε νὰ γνωρισθῆτε καλύτερα; Καλὸν ὅμως θὰ ἦταν νὰ μὴν προβῆτε πρώτη σὲ τέτοια ἐκδήλωσι. Ἀφῆστε νὰ σᾶς προσεγγίση πρῶτα αὐτός, ἐνθαρρύνοντάς τον βέβαια μέσα στὰ ὅρια τῆς εὐπρεπείας." Ἂν, ὅμως, αὐτὸς εἶναι δειλός, τότε μπορεῖτε νὰ τοῦ μιλήσετε ἐσεῖς πρώτη. Ἀλλά, προσέξτε: Μὴν τὸ κάμετε αὐτό, ἂν πρῶτα δὲν βεβαιωθῆτε, ὅτι εἶναι ἄνθρωπος ἐχέμυθος καὶ ἀξιοπρεπής, ποὺ δὲν θὰ σᾶς παρεξηγήση γιὰ τὴν πρωτοβουλία σας αὐτή!

Σμαράγδα (Νέα Ἰωνία): Ἀπὸ τὸ γράμμα σας, ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι, εἶναι ὅτι ἡ κόρη τῆς καρδιᾶς σας εἶναι πολὺ δυναμική. Κι' ὁ λόγος, ὅτι εἶναι μεγαλύτερή σας κατὰ πέντε χρόνια, δικαιολογεῖ τὸν δυναμισμό της. Ἀλλά, ὅπως καὶ νὰ εἶναι, δὲν θὰ συμφωνήσω διόλου μαζί της, ὅτι πρέπει νὰ σᾶς... ἀπαγάγη καὶ νὰ ἐγκαταλείψετε κρυφὰ τὰ σπίτια σας, γιὰ νὰ ἐξαναγκάσετε ἔτσι τοὺς γονεῖς της, ποὺ εἶναι πλούσιοι, νὰ συγκατατεθοῦν στὸ γάμο της. Ὄχι! Μὴν παρασυρθῆτε ἀπὸ τὶς ρομαντικὲς ἐπιπολαιότητες τῆς κοπέλλας, γιατὶ θὰ τὴν πάθετε ἄσχημα καὶ θὰ ἔχετε μπλεξίματα μὲ τοὺς δικούς της, ποὺ σὲ καμμιὰ περίπτωσι, δὲν θὰ δεχθοῦν νὰ σᾶς δώσουν τὴν κόρη τους.

Ἐλπίδα τῆς ἀγάπης: Ἀφοῦ ἀκόμη εἶσθε μικρὸς καὶ ἐξαρτᾶσθε οἰκονομικῶς ἀπὸ τὴν οἰκογένειά σας, δὲν ἔπρεπε νὰ βιασθῆτε ὄχι μόνο νὰ δώσετε λόγο γάμου στὴν κοπέλλα, ἀλλὰ καὶ νὰ συνδεθῆτε αἰσθηματικῶς τόσο πολὺ μαζί της. Εἶναι πολὺ φυσικὸ κι' εὐνόητο νὰ θέλουν οἱ γονεῖς σας νὰ σᾶς παντρέψουν μὲ μιὰ ἄλλη κοπέλλα μὲ προῖκα. Κι' ἐπίσης σᾶς τιμᾶ ἐσᾶς τὸ νὰ θέλετε νὰ κρατήσετε τὴν ὑπόσχεσί σας στὴ νέα ποὺ ἀγαπᾶτε. Ἀλλὰ γιὰ σήμερα, ἐκεῖνο ποὺ σᾶς μένει νὰ κάνετε, εἶναι νὰ μὴ βιασθῆτε καὶ νὰ μὴν ἐπιδιώξετε καμμιὰ λύσι. Δηλαδή: οὔτε νὰ δεχθῆτε τὴν κοπέλλα ποὺ σᾶς προτείνουν οἱ δικοί σας, προβάλλοντας τὴν ὀχι ἀσύστατη δικαιολογία, ὅτι στὴν ἡλικία τῶν δεκαεννέα ἀκόμη χρόνων σας, δὲν μπορεῖτε νὰ ἔχετε πεῖρα γιὰ νὰ δημιουργήσετε οἰκογένεια, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ σπεύσετε νὰ παντρευθῆτε, ἀπὸ πεῖσμα, μὲ τὴν πτωχὴ κοπέλλα ποὺ ἀγαπᾶτε. Στὴν περίπτωσί σας, θὰ συνιστοῦσα ὑπομονή, ὥσπου νὰ περάσῃ λίγος καιρός. Ὡς τότε, πολλὰ μπορεῖ νὰ συμβοῦν καὶ ἡ κατάστασι νὰ διαμορφωθῆ περισσότερο εὐχάριστη γιὰ τὸ αἴσθημά σας.

ΕΡΗ

✪✪

Ἐκκεντρικὲς θεωρίες

Ἡ «Κυρία Πομπαντοὺρ» ἔχει, ὅπως μοῦ γράφει, πολὺ διαφορετικὲς ἰδέες γιὰ τὸν ἔρωτα.

Πράγματι, ἀπὸ τὸ γράμμα της φαίνεται νὰ εἶναι πολὺ μορφωμένη κοπέλλα. Τὸ νὰ εἶναι ὅμως καλὰ μορφωμένος αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ὑποστηρίζη κι ὁ ἔρως ἔχει τὸ προνόμιο νὰ μπαίνει στὶς καρδιὲς μόνον τῶν ἁπλοϊκῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα τῶν ἐργαζομένων χειρωνακτικῶς!

Ὁμολογῶ ὅτι μιὰ τέτοια θεωρία δὲν τὴ διάβασα ποτὲ πουθενὰ ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν καταλαβαίνω, παρ' ὅλη τὴν πεῖρα μου.

Ἕνα πρᾶγμα πρέπει νὰ ξέρετε: ὅτι τόσον ὁ μορφωμένος ὅσο καὶ ὁ ἀμόρφωτος μποροῦν ν' ἀγαπήσουν καὶ ν' ἀγαπηθοῦν.

Δίλημμα Ι. Κ. Κ.: Σεῖς τὸ θέτετε ὡς δίλημμα, ἀλλὰ ἐγὼ τὸ βλέπω ὡς ἀπρέπεια ἐκ μέρους του. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς ἀγαπᾶ αὐτὸς ὁ νέος, ὅταν δὲν νοιώθη τὸν παραμικρὸ σεβασμὸ γιὰ σᾶς; Φοβᾶστε νὰ μὴν τὸν χάσετε! Τί ἔχετε νὰ χάσετε; ψυχικὰ χαρίσματα, καλωσύνη, τιμιότητα, ἢ τὸ μέλλον σας; Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔδειξε ὅτι σᾶς προσφέρει, ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ σεβασθῆ τὴν ἀγνότητά σας καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά σας. Περιφρονῆστε τον, λοιπόν, γιατὶ σᾶς περιμένει ἡ κατατροφή!

Μικρὴ Γ. Κ.: Μὲ ρωτᾶτε ποῦ εἶναι πιὸ καλὴ ἡ ζωή, στὸ χωριὸ ἢ στὴν Ἀθήνα. Κι' ὅτι στὸ χωριὸ θὰ ζῆτε μὲ τὰ κτήματά σας, ἐνῶ στὴν Ἀθήνα, σὲ ἐργοστάσιο ὑπάλληλος. Καὶ σᾶς ἀπαντῶ: Στὸ χωριό, ὅσο καὶ νὰ μὴν ἀπολαμβάνετε τὰ φῶτα τῆς πόλεως, ἔχετε πολλὰ ἄλλα εὐεργετήματα καὶ χαρές. Ζῆτε ἀνάμεσα σὲ δικούς σας ἀνθρώπους. Ἐπὶ πλέον δουλεύετε γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Προτιμῆστε τὸ χωριό, κι' ἀφῆστε τὴν Ἀθήνα μὲ τὰ ἐργοστάσιά της.

Χαμένα νειάτα: Βλέπετε πῶς παρασυρθήκατε καὶ σεῖς; Γνωρίσατε ἕναν ξένο, σᾶς εἶπε πολλὰ τρυφερὰ λόγια ἐνθουσιασθήκατε, ἢ εἴπατε ὅτι εἶναι καλός. «Σᾶς λάτρευε»! Ἔτσι ἐπιμένετε νὰ λέτε. Λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος ποὺ λατρεύει, δὲν ξεχνάει. Σέβεται τὴν ἀγάπη του. Σεβασθῆτε, λοιπόν, ἐσεῖς τουλάχιστον τὸν ἑαυτό σας, φανῆτε ἀνώτερη ἀπ' αὐτόν, κι' ἀφῆστε τον νὰ δῆτε μέχρι ποῦ θὰ φτάση ἡ σιωπή του. Ἀλλά, ἀκόμη καὶ ἂν λυθῆ αὐτὴ ἡ σιωπὴ μὲ κανένα γράμμα του, ποὺ νὰ σᾶς γράφη, νὰ πάτε νὰ τὸν βρῆτε, προσέξετε τὴν προικούλα σας!

Σούλα Φ. Θ.: Πολλὰ πράγματα φοβᾶσαστε. Αὐτοί, ὅμως, οἱ φόβοι σας σημαίνουν ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶτε. Ἂν τὸν ἀγαποῦσατε, θὰ τὸν σκεπτόσαστε καὶ ὡς μέλλοντα σύντροφο τῆς ζωῆς σας. Ὁπότε, θὰ λαχταροῦσατε νὰ τὸν δῆτε νὰ ζητᾶη ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας τὸ χέρι σας. Ἐνῶ ἐσεῖς τὸν ἐμποδίζετε. Φοβᾶστε, ἐπίσης, ἐπειδὴ εἶναι ἀεροπόρος. Ὅταν τὸν ἀγαπήσατε, ἡ καρδιά σας χτύπησε γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄχι γιὰ τὴ στολή του. Δὲν εἶναι, λοιπόν, λόγος οὔτε τὸ ἐπάγγελμα. Ὁ φόβος καὶ ἡ ἀβεβαιότης ὑπάρχουν μέσα στὴν ψυχή σας, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἀγαπᾶτε τόσο, ὅσο πρέπει γιὰ νὰ τὸν σκέπτεστε καὶ ὡς σύντροφος τῆς ζωῆς σας. Ἐπομένως ἢ ἀποφασῆστε πρὶν νὰ ναι ἀργὰ ἢ ἀφῆστε τον, ἀφοῦ τὸ θέλει κι' ὁ ἴδιος, νὰ δῆ τοὺς γονεῖς σας.

Πονεμένη καρδιά, Πορρία: Διάβασα μὲ προσοχὴ τὸ γράμμα σας, ἐνοιωσα τὸν πόνο σας

Πρωῒ καὶ βράδυ

Ἕνα καθαρό, λαμπρὸ καὶ λεῖο δέρμα εἶναι τὸ καλλίτερο συστατικὸ γιὰ κάθε κυρία. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλα τὰ Ἰνστιτοῦτα Καλλονῆς συνιστοῦν σὰν πρωτοταχικὸν καθῆκον τὴν περιποίησιν τοῦ δέρματος. Εἶναι μιὰ λεπτὴ λειτουργία ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ μεγάλην προσοχὴν διότι ἡ ἁπλὴ χρῆσις νεροῦ καὶ σαπουνιοῦ ἢ ἡ χρησιμοποίησις διαφόρων συσκευασιῶν ἱππορεῖ νὰ σᾶς προξενήση ἀνεπαγορθώτους ζημίας. Ἀκολουθῆστε λοιπὸν τὸ βασικὸ κανόνα τῆς περιποιήσεως τοῦ δέρματος. Γιὰ τὸ ντεμακιγιὰζ τὸ βράδυ καθορίσατε τὸ δέρμα σας τελείως καὶ τακτικὰ μὲ τὸ διεθνῶς ἀνεγνωρισμένον Λανολινοῦχον

ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΚΟΛΑΞ

Τὸ πρωῒ μιὰ ἐπάλειψις τοῦ Λανολινούχου Γαλακτώματος ΚΟΛΛΞ σᾶς διατηρεῖ τὸ μακιγιάζ σας ὅλην τὴν ἡμέραν συγκρατεῖ τὴν πούδρα καὶ προστατεύει τὸ δέρμα σας. Τὸ δέρμα σας χρειάζεται ἐντατικὸν καθαρισμὸν κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει συγχρόνως νὰ τοῦ προσφέρωνται τὰ περιεχόμενα εἰς τὸ Λανολινοῦχον ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΚΟΛΑΞ πολύτιμα ὀλικά. Τὸ Λανολινοῦχο

ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΚΟΛΑΞ

προϊὸν μακρᾶς καὶ ἐντατικῆς ἐπιστημονικῆς πείρας μελαίνει τὸ δέρμα, ἀνοίγει τοὺς πόρους, εἰσδύει εἰς τοὺς ὑποδερμικοὺς ἱστοὺς τοὺς ὁποίους ἀναζωογονεῖ, προστατεύει συγχρόνως τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ τὰς βλαβερὰς ἐπιδράσεις τοῦ ἀέρος. Καταπολεμᾶ θετικῶς τὰ μπιμπίκια, τὰ σκασίματα, τὶς πανάδες καὶ τὶς κοκκινάδες.

Τὸ Γαλάκτωμα ΚΟΛΑΞ ἀπαραίτητο διὰ ξηρὰ καὶ λιπαρὰ δέρματα ἀγνὸν καὶ πλούσιον εἰς Λανολίνην, δὲν περιέχει ἀλκαλία καὶ διάφορες ἄλλες ἐπιβλαβεῖς οὐσίες δι' αὐτὸ καὶ σχηματίζει εἰς τὴν ζεστὴν ἀτμόσφαιρα ἕνα ἐλαιῶδες ἐπίστρωμα Λανολίνης. Ἀναταρασσόμενον ὅμως πρὸ τῆς χρήσεως ἐνεργεῖ ταχέως ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος. Λαμπρὸ συμπλήρωμα τῆς περιποιήσεως μὲ Λανολινοῦχο Γαλάκτωμα ΚΟΛΑΞ εἶναι καὶ ἡ εἰδικὴ Λανολινοῦχος

ΚΡΕΜΑ ΚΟΛΑΞ

ἡ ὁποία εἰσχωροῦσα ἐντὸς τῶν πόρων τῆς ἐπιδερμίδος ἀναζωογονεῖ τοὺς ἱστοὺς προλαμβάνουσα καὶ ἐξαφανίζουσα τοιουτοτρόπως καὶ τὶς πλέον ΒΑΘΕΙΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ.

ΤΟ ΛΑΝΟΛΙΝΟΥΧΟΝ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΚΟΛΑΞ
καὶ
Η ΛΑΝΟΛΙΝΟΥΧΟΣ ΚΡΕΜΑ ΚΟΛΑΞ

εἶναι τὰ θεμέλια τῆς περιποιήσεως τῆς ὁμορφιᾶς σας.

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα τῆς Ἑλλάδος. Γεν. Ἀντ. Μ. Η. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ. Κλεισθένους 15. Τηλέφ. 52.416 ΑΘΗΝΑΙ.

σκέφτηκα τὶς ἀπορίες σας, ἀλλὰ σκάλωσα κάπου. Μοῦ γράφετε τὸ πῶς σκέπτεται ἐκεῖνος, τὸ πῶς σκέπτεσθε ἐσεῖς, τὸ τί θέλουν οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν μοῦ ἀναφέρετε τί γνώμη ἔχουν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα οἱ δικοί σας γονεῖς. Τὸ ρωτῶ αὐτὸ γιατὶ μοῦ γράφετε ὅτι ὁ μπαμπᾶς σας εἶναι πολὺ αὐστηρὸς καὶ ἡ μαμά σας μιὰ καλὴ φίλη. Γι' αὐτὸ ἀναρωτιέμαι, μήπως τὸν ἀποθάρρυναν οἱ δικοί σας; Ἂν ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, δηλαδή, θέλουν κι' οἱ γονεῖς σας αὐτὸ τὸ γάμο, τότε, ἂν τὰ συμφωνήσουν καὶ τῶν δυό σας οἱ γονεῖς, δὲν βλέπω κανένα ἐμπόδιο. Ἡ φτώχεια δὲν εἶναι ἐμπόδιο, ὅταν οἱ γονεῖς σκεφτοῦν νὰ σᾶς ὑποστηρίξουν — ἔστω καὶ μὲ τὰ φτωχικά τους μέσα — νὰ ζήσετε εὐτυχεῖς. Νὰ μὴ σοῦ γράψετε λοιπόν, πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ τὸν ἐξερεθίζετε. Τὰ γράμματά σας ἂς εἶναι φιλικὰ καὶ γεμάτα ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν. Κι' ὅταν ἀπολυθῆ, κάνετε αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβούλευσα. Συνεννοηθῆτε μὲ τὴ μαμά σας, ποὺ εἶναι καὶ φίλη σας.

Ἀναποφάστιστη Δ. Χ.: Ἔχει δίκηο νὰ φοβᾶται ὅτι πρόκειται περὶ σκηνοθεσίας, γιατὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ χρησιμοποίησε ἡ φίλη σας νὰ γνωρισθῆτε ἦταν σὰν νὰ πήγατε ἐπίτηδες γιὰ τοῦ στήσετε παγίδα. Ἀπὸ τότε βέβαια τὰ πράγματα πῆραν ἄλλη ἐξέλιξι, καὶ σεῖς τοῦ δώσατε δείγματα μεγαλύτερης ἐμπιστοσύνης. Ναί, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ σκέπτεται καὶ τὸ πῶς ἐσεῖς εἴσθε μιὰ φτωχὴ κοπέλλα, ἐνῶ ἐκεῖνος — ὅπως γράφετε — εἶναι εὐκατάστατος. Καὶ φοβᾶται, μήπως δὲν τὸν ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ πηγαίνετε μαζί του γιὰ νὰ τὸν τυλίξετε. Νομίζω, λοιπόν, πὼς ὅλ' αὐτὰ θὰ ξεκαθαριστοῦν, ἂν σοῦ δώσετε νὰ καταλάβη ὅτι παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐκτίμησι ποὺ σᾶς ἔχει — ἂν πραγματικὰ τὸν ἐκτιμᾶ — δὲν πρέπει καὶ νὰ σᾶς ἐκθέτη πιὸ πολύ. Πιθανὸν νὰ νομίση ὅτι τοῦ τὰ λέτε γιὰ νὰ τὸν ἐκβιάσετε. Αὐτὸ ὅμως θὰ πῆ πὼς δὲν σᾶς ἀγαπάει καὶ ὅτι ἁπλῶς θέλει νὰ ἐυφανίζεται μὲ μιὰ κοπέλλα. Σ' ὅλα, ὅμως, αὐτὰ ἀπαραίτητο εἶναι νὰ ξέρουν κι' οἱ γονεῖς σας κάτι. Δὲν πρέπει νὰ νομίσουν ὅτι τοὺς περιφρονεῖτε καὶ ὅτι τοὺς ἐκθέτετε. Ἐξ ἄλλου ποιὸς θὰ μάθη καὶ γι' αὐτὸν κάτι, γιὰ τὸν χαρακτῆρα του, γιὰ τὴν ἰδιαιτερή του ζωή; Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι κανεὶς εὐκατάστατος, πρέπει νὰ εἶναι καὶ τίμιος σὲ ὅλα.

Ἀνεμώνη: Δὲν πρέπει νὰ κακολογῆτε τὸ περιβάλλον, ποὺ σᾶς ἐγέννησε καὶ σᾶς ἀνάθρεψε. Μὲ τὸ νὰ γίνετε μοδίστρα, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἀποκτήσατε κανένα ἰδιαίτερο προνόμιο, οὔτε καμμιὰ ἀξία πάρα πάνω, ὥστε νὰ πλήττετε στὸ χωριό σας. Δυστυχῶς μὲ τὶς ἰδέες ποὺ ἔχετε, φοβᾶμαι πολύ, πὼς, ἂν ἔλθετε στὴν Ἀθήνα, θὰ μετανοιώσετε γρήγορα, ποὺ ἐγκαταλείψατε τὸ χωριὸ σας. Σκεφτῆτε το, πρὶν ἀποφασίσετε...

Ἀνήσυχη ἐπαρχιωτοπούλα: Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ δὶ νετε ἄφορμὴ στὸν κόσμο, ποὺ σεις ἀπωθήσατε μὲ τὶς ἐνάρετες ἀρχές σας, νὰ γελᾶ τώρα εἰς βάρος σας. Καὶ ἀναρωτιέμαι, πῶς ἐσεῖς ποὺ κατορθώσατε μὲ σκληρὸ ἀγῶνα νὰ ἀναδειχθῆτε, ξεπέσατε τόσο πολὺ στοὺς συλλογισμούς σας. Ἀφοῦ εἶσθε ἀνεξάρτητη καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶ πραγματικά, σέβεται καὶ ἐκτιμᾶ τὴν κοπέλλα ποὺ προορίζει γιὰ γυναίκα του. Δὲν τὴν παγιδεύει γιὰ νὰ τὴν καταστρέψη. Ποιὸ εἶναι ἡ σοβαρότης του καὶ ἡ ἀξιοπρέπειά του, ποὺ μοῦ γράφετε; Ἔπειτα, γιατὶ νὰ μὴν τὸ πῆτε ἀμέσως στοὺς γονεῖς σας καὶ στὸ γιατρό; Γιατὶ νὰ μὴ τὸν καλέσετε σπίτι σας νὰ σᾶς δώση ἐξηγήσεις; Καὶ δὲν ἀρκοῦν ὅλ' αὐτά. Τώρα ἐπιζητεῖ νὰ σᾶς παρασύρη σ' ἕνα μεγαλύτερο ἐξευτελισμό, γιὰ νὰ σᾶς ἐκμεταλλευθῆ σὰν τὴ χειροτέρη γυναῖκα. Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Νὰ τὸν φωνάξετε καὶ νὰ τὸν ἐκθέσετε μπροστὰ στὴ μητέρα σας, νὰ τοῦ ζητήσετε νὰ ἐπανορθώση τὴν ἀδικία ποὺ σᾶς ἔκανε. Ἀλλιῶς, μὴ συλλογισθῆτε τίποτα, οὔτε δοσυνομία οὔτε δικαστήρια. Λόγω τῆς θέσεώς του, θὰ ὑποκύψη.

Θαυμάστρια δύο Κρητικῶν: Μοῦ γράφετε νὰ μὴ σᾶς ἀπαντήσω μὲ τὴ φράσι: «Εἶσθε μικρὴ καὶ νὰ κυττάξετε τὰ μαθήματά σας». Ἐγώ, δὲν σᾶς τὸ λέγω αὐτό, γιατὶ ἔχετε πιὰ προχωρήσει πάρα πολύ. Δὲν σᾶς ἀρκοῦσε ὁ ἔνας, θέλατε καὶ τὸ φίλο του, σὰν νὰ μὴν καταλαβαίνατε ὅτι ἦταν βαλτὸς γιὰ σᾶς ἐξευτελίση γιὰ νὰ ἔχη ὁ ἄλλος νὰ λέγη εἰς βάρος σας. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχή, γιατὶ μὲ τὴ φωτογραφία ποὺ κρατᾶ ὁ πρῶτος θ' ἀρχίσουν κι' οἱ ἐκβιασμοί. Θ' ἀρχίση καὶ ἡ διαφήμισι μεταξὺ τῶν ἄλλων φίλων του, ὅτι εἴσθε ἐπιδεκτικὴ σ' ἐρωτοτροπίες καὶ ἡ φήμη ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κι' ἀπὸ τὰ ὑπονοούμενα θὰ φτάση ὡς τ' αὐτιὰ συγγενῶν σας. Ἔ, λοιπόν, νὰ κυττάξετε τὰ μαθήματά σας, καὶ νὰ μὴ δίνετε προσοχὴ σ' αὐτόν.

Τρελλὴ παιδοῦλα: Ἀγαπᾶτε, γράφετε, ἕναν χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ξέρη, καὶ τὸ «αἴσθημα αὐτό, γιατὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ ἐξαλείψετε», ἀλλ' εἶναι καὶ ἀδύνατον νὰ τοῦ τὸ πῆτε, γιατὶ δὲν εἶναι καθόλου σωστό. Καὶ ρωτᾶτε τί νὰ κάνετε.

Βέβαια, δὲν εἶναι καθόλου σωστό, νὰ ἐκτίθεται ἕνα κορίτσι, λέγοντας σ' ἕναν ἄντρα ὅτι τὸν ἀγαπᾶ. Διότι, δύο πράγματα μπορεῖ νὰ συμβοῦν: ἢ νὰ τὴν κακοχαρακτηρίση ἢ νὰ τὴ λιπηθῆ καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὸ αἴσθημά της. Ὑπάρχει καὶ τρίτη περίπτωσις: νὰ τὴν ἀγαπᾶ κι' αὐτός, ἀλλὰ τότε, θὰ εἶναι προτιμώτερο νὰ ἐκδηλωθῆ αὐτὸς καὶ σεῖς νὰ κάνετε ὑπομονή. "Ὡς ποὺ νὰ φτάσετε, ὅμως, ἐκεῖ θὰ κάνετε καλὰ νὰ ἐρευνήσετε ἀθόρυβα τὴν ποιότητα τοῦ νέου αὐτοῦ, ἂν εἶναι ἄξιος νὰ δημιουργήση οἰκογένεια καὶ ἂν δὲν ἔχη ὑποχρεώσεις οἰκογενειακές, ποὺ τὸν δεσμεύουν.

Φωφώ: Εἴπατε ὅτι εἴσθε μιὰ φτωχὴ κοπέλλα καὶ ὅτι ἐργάζεστε γιὰ νὰ βγάλετε τὸ ψωμί σας καὶ νὰ βοηθήσετε τὴ μαννοῦλα σας. Δὲν συλλογισθήκατε, ὅμως, ἕνα πρᾶγμα, ὅτι δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ λέη κανεὶς πὼς συντηρεῖ τὴ μητέρα του. Πρέπει νὰ εἶναι ἄξιος καὶ νὰ μὴν τὴν πικραίνη. Πρέπει ἐπίσης νὰ κρατάη τὴν ἀξιοπρέπειά του. Σεῖς ἀναζητήσατε καὶ τὴν πολυτέλεια ἑνὸς φίλου, ὁ ὁποῖος, εὐτυχῶς, ἀντιθέτως ἀπὸ ὅ,τι κάνουν οἱ ἄλλοι, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, φυλάει σὰν κέρβερος ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σας, μὴν ἐπεκτείνετε τὶς κατακτήσεις καὶ σὲ ἄλλους. Αὐτό, νὰ σᾶς παρηγορῆ, ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ ἀκόμη, κι' ὅτι μὲ μιὰ τελικὴ ἐξήγησι, θὰ μπορέσουν γ' ἀποκαταστάθουν τὰ πράγματα καὶ μ' ἕνα γάμο. Ζητῆστε του, λοιπόν, μὲ τὸν πιὸ ἀποφασιστικὸ τρόπο νὰ δώση μιὰ λύσι σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, γιὰ νὰ μὴν παιδεύεστε οὔτε σεῖς, οὔτ' αὐτός.

Μιὰ καρδιὰ ποὺ πονάει Χ. Σ.: Λυπήθηκα κι' ἐγὼ μὲ τὴ δύσκολη θέσι, ποὺ βρίσκεστε καὶ σᾶς συχαίρω ποὺ ἔχετε ἀκόμη τὴ συναίσθησι τῶν καθηκόντων σας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἄνδρα σας καὶ στὰ δυὸ παιδιὰ σας. Ἀλλά, δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πὼς δὲν φταίτε κι' ἐσεῖς. "Ἔτσι τώρα, ἐκεῖνος θὰ θεωρῆ τὸν ἑαυτό του ἱκανοποιημένο, ἐνῶ ἐσεῖς τατεινωμένη, ἔχετε σφαγῆσει καὶ βρίσκεστε σ' ἕνα ἀδιέξοδο. Μία μόνη λύσι ὑπάρχει: Κυττάξετε καλὰ τὰ παιδιὰ σας. Τραβῆξετε μπρὸς μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ἀδιάφορη γιὰ ὅ,τι συνέβη. Ἀπωθήσετε κάθε ἐμπόδιο, παραμερίσετε τοὺς αἰσθηματισμούς καὶ βαδίστε τὸν στὴ θέσι του, ἂν σᾶς ξαναπειράξη, ἀναζητῆστε τὸ θάρρος στὴν οἰκογενειακή σας εὐτυχία. Σᾶς εὐχόμαι νὰ πετύχετε.

Ἀναγνώστη Σ. Γ.: Εἶσθε ἄντρας καὶ δὲν σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ μὴ καταλαβαίνετε τί νόημα ἔχουν τὰ λόγια της. Κι' ἐπειδὴ βάζετε ἐρωτ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ Μακιγιάζ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ **Zinnia**

Ο τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον γίνεται τὸ καθημερινὸ μακιγιάζ, ἔχει μεγάλη σημασία καὶ παίζει πρωτεύοντα ρόλο, στὴ διατήρησι τῆς γυναικείας ὁμορφιᾶς. Εἶναι λάθος νὰ πιστεύῃ μιὰ γυναίκα, πὼς τὸ μακιγιὰζ σκοπὸ ἔχει νὰ «σκεπάσῃ» ἐλαττώματα ἢ νὰ κρύψῃ ἀτελειες τῆς ἐπιδερμίδος. Ἀντιθέτως ὅλη ἡ προσοχὴ τῶν εἰδικῶν, στρέφεται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον, στὴν ἀξιοποίησι τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τοῦ δέρματος καὶ στὴν αὔξησι τῆς γοητείας τῆς ὁμορφιᾶς. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ZINNIA ἀπησχολήθη σοβαρὰ μὲ τὴν μελέτην τῆς ἐπιτυχίας ἑνὸς «τέλειου μακιγιάζ». Εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἠρεύνησαν τὸ δύσκολο αὐτὸ θέμα καὶ κατέληξαν στὸ συμπέρασμα, πὼς ἡ μακιγιαρισμένη ἐπιδερμὶς γιὰ νὰ διατηρήσῃ διαφάνεια καὶ φρεσκάδα νεανικὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ δύο πράγματα Ἀπὸ ὑγιεινὴ αἰσθητικὴ περιποίησι τοῦ δέρματος καὶ ἀπὸ ἐκλεκτὴς ποιότητος καλλυντικά. Ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ αὐτὴ βάσι ξεκινᾶ ἡ γνωστὴ πλέον ἐμέθοδος ZINNIA» ποὺ δίδει πραγματικὰς θαυματουργὰ ἀποτελέσματα σὲ κάθε γυναίκα. Ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ πιστὰ κι' ἐπίμονα καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴν ξεχνᾶ πὼς

"Ἡ περιποίησις τῆς ὁμορφιᾶς ἀρχίζει ἀπὸ τὸ βράδυ»

Πρὶν κοιμηθῆτε, καθαρίσατε καλὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμὸ μὲ τὸ βαυμάσιο γαλάκτωμα ZINNIA. Ἀλείφετε ὅλη τὴν ἐπιφάνεια καλὰ μὲ τὸ γαλάκτωμα. Ὕστερα ἀπὸ 1—2 λεπτά, σκουπίζετε τὸ δέρμα μ' ἕνα καθαρὸ βαμβάκι καὶ μὲ ἁπαλὲς κυκλικὲς κινήσεις, ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω (ἀπὸ τὴ μύτη πρὸς τ' αὐτιά). Ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο δύο - τρεῖς φορές, μέχρις ὅτου τὸ βαμβάκι μείνει ἐντελῶς καθαρό.

Ἐὰν ἡ ἐπιδερμίδα εἶναι σκονισμένη, ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ ἢ ἀπὸ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, προτοῦ βάλετε τὸ γαλάκτωμα, σαπουνίσατε καλὰ πρόσωπο καὶ λαιμὸ μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ σαπούνι ZINNIA. Τὸ σαπούνι ZINNIA λόγῳ τῶν ἐξαιρετικῶν συστατικῶν ποὺ περιέχει, καθαρίζει, τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος, χωρὶς νὰ ἐρεθίζῃ τὸ δέρμα.

Ἐὰν ἔχετε πόρους διεσταλμένους, μετὰ ἀπὸ τὸ γαλάκτωμα, σκουπίζετε τὸ πρόσωπο μ' ἕνα βαμβάκι βρεγμένο μὲ λοσιὸν προσώπου ZINNIA ποὺ καθαρίζει τὸ δέρμα καὶ κλείνει τοὺς πόρους

Ἡ κρέμα νυκτὸς ἢ ἡμιλιπαρὰ ZINNIA σκοπὸν ἔχει τὴν διατήρησι τῆς ἐλαστικότητος τῶν ἱστῶν τοῦ δέρματος καὶ χρησιμοποιεῖται πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ρυτίδων, κατὰ τὰς ὥρας ποὺ δὲν εἶσθε μακιγιαρισμένη.

Τὸ πρωΐ, καθαρίζετε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὴν ἐπιδερμίδα, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν οἱ πόροι ἀπὸ τὰς ἐκκρίσεις τῶν ἀδένων, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νύχτας. Κάνετε ἐπίσης ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ, πιέζοντας μὲ τὶς ἄκρες τῶν χεριῶν, λαιμό, πηγοῦνι, μάγουλα, αὐτιά, κροτάφους καὶ μέτωπο μέχρις ὅτου κοκκινίσουν. Ἀφήσατε τὴν ἐπιδερμίδα νὰ ἡρεμήσῃ καὶ νὰ στεγνώσῃ ἐντελῶς ἀπὸ τὸ γαλάκτωμα ZINNIA καὶ πρωτοῦ ἀρχίσετε τὸ μακιγιάζ, δᾶστε μίαν ἐλαφρὰν στρῶσι κρέμα ἡμέρας ZINNIA καὶ ἀφοῦ ἀποροφηθῇ ἐντελῶς ἀπὸ τὸ δέρμα, ἀρχίζετε τὸ μακιγιάζ.

Ἡ ZINNIA λανσάρει ἕνα βαυμάσιο «ΜΕΪΚ - ΑΠ» ποὺ σημειώνει σταθμὸ στὸ μοντέρνο μακιγιάζ.

Τὸ «ΜΕΪΚ - ΑΠ ZINNIA» εἶναι ἕνας ἐξαίρετος συνδυασμὸς κρέμας καὶ πούδρας, ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν τέλεια φυσικότητα τοῦ δέρματος καὶ πουδράρει χωρὶς νὰ φαίνεται διόλου. Χρησιμοποιεῖται ὅμως καὶ ὡς βάσις τῆς πούδρας. Μὲ μίαν ἐλαφρὰν ἁπαλεψὶν τοῦ προσώπου, διατηρεῖται τὸ δέρμα ὅλην τὴν ἡμέρα δροσερό, «μάτ» καὶ λεῖο.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ «ΜΕΪΚ - ΑΠ» βάζετε στὰ μάγουλα λίγο ροὺζ ZINNIA, στὴν ἀπόχρωσι ποὺ ταιριάζει στὸν τύπο σας. Ἡ ZINNIA ἔχει περίφημα «μπρυνέτα» σὲ 7 μοναδικοὺς χρωματισμούς.

Κατόπιν πουδράρεσθε ἀφθονα μὲ πούδρα ZINNIA, χτυπώντας τὸ «πομπὸν ZINNIA» στὸ πρόσωπο καὶ ὄχι νὰ τὸ τρίβετε ἐπάνω στὸ δέρμα. Ἀλλωστε ἡ ZINNIA διαθέτει εἰδικὰ πομπὸν - πλαστὶκ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν. Ἀφαιρεῖτε μετὰ τὴν πούδρα ποὺ περισσεύει καὶ καθαρίζετε προσεκτικά, τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν, τὶς βλεφαρίδες, τὰ φρύδια καὶ τ' αὐτιά

Ἐπακολουθεῖ τὸ βάψιμο τῶν χειλιῶν

Τὸ σχῆμα τοῦ στόματος μεταβάλλει τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου καὶ ἀλλάζει τὴν φυσιογνωμία. Γιαυτὸ ὅταν φθάσῃ ἡ στιγμὴ νὰ μακιγιάρετε τὰ χείλη σας, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ διάζεσθε Κατ' ἀρχὴν, μὲ χέρι σταθερὸ καὶ μὲ τὸ ἀνεξίτηλο κραγιὸν ZINNIA σχηματίσατε καθαρὸ τὸ ἐξωτερικὸ περίγραμμα τῶν χειλέων χωρὶς νὰ ξεφεύγετε ἀπὸ τὴν φυσικὴ τους γραμμὴ καὶ νὰ θάφετε τὸ ἄσπρο δέρμα Μετὰ ἁπλώνετε καλὰ τὸ κραγιὸν καὶ τὸ στρώνετε σὲ ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τῶν χειλέων καὶ φροῦ θαροῦν τέλεια, τότε τὰ πιέζετε ἐλαφρὰ μὲ ἕνα ἀπορροφητικὸ ταϊγαρόχαρτο

Ἡ ZINNIA μάλιστα, προσφέρει δωρεὰν κομψὸ μπλοκάκιο, μὲ εἰδικὸ ἀπορροφητικὸ χαρτὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν

Τέλος χαρίστε στὰ μαλλιά σας λάμψι κι' ὁμορφιὰ μὲ τὴν μπριγιαντίνη ZINNIA (ρευστὴ ἢ LACTO BRILLAT) καὶ μὴ σᾶς διαφεύγει πὼς· τὸ ἄρωμα, εἶναι, τὸ ἀόρατο στολίδι τῆς γυναίκας

Μερικὲς σταγόνες «ZINNIA 99» στὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν πίσω ἀπὸ τὰ αὐτιὰ ἢ στὸ πέτο, συμπληρώνουν κακκέτικα τὸ τέλειο μακιγιὰζ κατὰ τὴν «μέθοδο ZINNIA»

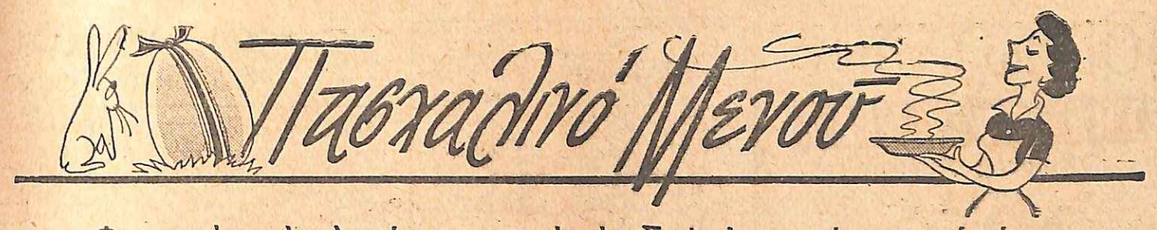
Γιὰ τὰ χέρια, ὑπάρχει μία θαυμασία «λοσιὸν χεριῶν ZINNIA» τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε μετὰ ἀπὸ κάθε πλύσιμο τῶν χεριῶν

Ὅσο γιὰ τὴν περιποίησι τῶν μαλλιῶν τὸ «Σαμπουὰν ZINNIA» μεταβάλλει τὰ μαλλιὰ σὲ μεταξένια καὶ τὸ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ψαλίδα καὶ τὴν πιτυρίδα.

Τὸ Καλλυντικὸ ZINNIA κυκλοφορῶν κ' ἔχουν ἐπικρατήσει, σὲ ὅλον σχεδὸν τὸν κόσμο, γιατὶ παρασκευάζονται ἀλα γενικῶς, μὲ τὴν θαυματουργὸ γιὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐπιδερμίδος, σκάνη ΚΑΘΑΡΑΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΜΕΤΑΞΗΣ.

Zinnia

Φαγητὰ καὶ γλυκίσματα γιὰ τὶς δυὸ ἀναστάσιμες ἡμέρες

ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟ (δεῖπνο)	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
★ Μαγειρίτσα, αὐγὰ κόκκινα, μυζήθρα.	★ Κοκορέτσι, ἀρνὶ σούβλας ἢ ψητὸ φούρνου. Πατάτες φούρνου, σαλάτα ἐποχῆς, αὐγὰ κόκκινα.
★ Τσουρέκια λαμπριάτικα καὶ φρούτου — Κομπόστα δαμάσκηνα.	★ Τούρτα ἀμυγδάλου. Φροῦτα

Μαγειρίτσα

ΥΛΙΚΑ:

1 κεφαλάκι ἀρνιοῦ.
1 καρότο.
1 κρεμμύδι, 2 γαρύφαλα.
Σέλινο ρίζα.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι ἀκοπάνιστο.
Ἐντόσθια ἀρνιοῦ.
100 δράμ. κρεμμυδάκια φρέσκα ψιλοκομμένα.
1 κρεμμύδι ξερὸ ψιλοκομ.
Ἄνηθος ψιλοκομμένος.
2 κουταλιὲς βούτυρο.
1 κουταλιὰ σούπας (κοφτὴ) ἀλεύρι.
2 φλυτζανάκια τοῦ καφὲ ρύζι.
2 ἕως 3 αὐγά.
1 λεμόνι.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ: Πλένετε σὲ πολλὰ νερὰ τὸ κεφαλάκι καὶ τὸ σκεπάζετε μὲ νερὸ κρύο. Μόλις ἀρχίσῃ νὰ βράζῃ ἀφαιρεῖτε τὸν ἀφρὸ καὶ ρίχνετε τὸ καρότο, τὸ κρεμμύδι ὁλόκληρο, καρφωμένο μὲ δύο γαρύφαλα, λίγο σέλινο, ἁλάτι καὶ πιπέρι ἀκοπάνιστο. Τὸ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσῃ.

Πλένετε καὶ ζεματᾶτε τὰ ἐντόσθια, τὰ ξεπλένετε μὲ νερὸ κρύο καὶ τὰ ψιλοκόβετε. Ρίχνετε σὲ κατσαρόλα τὸ βούτυρο καὶ ωστάρετε τὰ κρεμμύδια. Κατόπιν ρίχνετε τὰ ἐντόσθια καὶ τὰ ωστάρετε ὅλα μαζὶ ἕως ὅτου ζανθύνουν. Προσθέτετε τὸ ἀλεύρι, ἀνακατεύετε λίγο καὶ ρίχνετε τὸ ζωμὸ ἀπὸ τὸ κεφαλάκι, στραγγισμένο, καὶ τὸν ἄνηθο. Ἀφίνετε νὰ βράσουν καὶ περὶ τὸ τέλος προσθέτετε τὸ χυλί.

Χτυπᾶτε σὲ σουπιέρα τὰ κροκάδια τῶν αὐγῶν καὶ τὸ χυμὸ λεμονιοῦ. Ρίχνετε πρῶτα μερικὲς κουταλιὲς ἀπὸ τὴ μαγειρίτσα, ἐνῶ ἀνακατεύετε διαρκῶς. Κατόπιν ἀδειάζετε μέσα στὴ σουπιέρα ὅλη τὴ μαγειρίτσα καὶ σερβίρετε.

Τσουρέκια λαμπριάτικα

ΥΛΙΚΑ:

6½ δράμια μαγιὰ μπύρας.
½ φλ. τσαγιοῦ νερὸ χλιαρό.
2 φλ. τσαγιοῦ γάλα.
9 φλ. τσαγ. περίπου ἀλεύρι.
4 κουταλ. τσαγιοῦ (κοφτὰ) ζύμα λεμονιοῦ.
1½ φλ. τσαγιοῦ ζάχαρη.
1 φλ. τσαγιοῦ βούτυρο.
4 αὐγὰ χτυπημένα.
½ κουταλάκι τσαγιοῦ ἁλάτι.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ: Διαλύετε τὴ μαγιὰ μὲ τὸ νερό. Βράζετε τὸ γάλα καί, ὅταν μισοκρυώσῃ, τὸ ἀνακατεύετε μὲ τὴ λυωμένη μαγιά. Προσθέτετε 3 φλυτζάνια τσαγιοῦ ἀλεύρι, σκεπάζετε τὸ χυλὸ καὶ ἀφίνετε νὰ σταθῇ σὲ χλιαρὸ μέρος ἕως ὅτου «ἀνέβῃ» (περίπου 1½ ὥρα).

Δουλεύετε τὸ ζύσμα λεμονιοῦ μὲ τὴ ζάχαρη. Χτυπᾶτε τὸ βούτυρο καὶ ρίχνετε τὴ ζάχαρη. Προσθέτετε τ' αὐγά, τὸ ἁλάτι, τὴ μαγιὰ καὶ ἀλεύρι ὅσο τὸ μίγμα σηκώνει γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ζύμα μέτρια. Τὰ ζυμώνετε καλά, τὴ σκεπάζετε καὶ ἀφίνετε νὰ σταθῇ ἕως ὅτου διπλασιασθῇ σὲ ὄγκο. Τότε τὴν ξαναζυμώνετε καὶ τὴ βάζετε σὲ φόρμες βουτυρωμένες ἢ τὴν πλάθετε σὲ τσουρέκια. Ἀφίνετε νὰ σταθοῦν ἕως ὅτου («ἀνέβουν»), ἀλείφετε τὴν ἐπιφάνεια μὲ κροκάδι αὐγοῦ χτυπημένο μὲ 3 κουταλιὲς ζάχαρη καὶ 2 νερὸ καὶ τὰ ψήνετε σὲ μέτριο φοῦρνο ἐπὶ 30 ἕως 45 λεπτά.

Κοκορέτσι

ΥΛΙΚΑ:

Τὰ ἐντόσθια ἑνὸς ἀρνιοῦ καὶ μία ἀκόμη ἀντεριά.
Ἁλάτι, πιπέρι, ρίγανη.
Ἐλάχιστο λάδι.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ: Πλένετε τὶς δύο ἀντεριὲς καὶ γυρίζετε τὰ ἔντερα τὸ μέσα ἔξω. Τὶς ξεπλένετε καλά. Κόβετε τὰ ὑπόλοιπα ἐντόσθια τοῦ ἀρνιοῦ σὲ μικρὰ κομματάκια, τὰ πλένετε καὶ τὰ βάζετε μέσα σὲ τρυπητὸ γιὰ νὰ στραγγίσουν. Τὰ παπαλίζετε μὲ ἁλάτι, μπόλικο πιπέρι καὶ ρίγανη καὶ τὰ περνᾶτε σὲ μικρὴ σούβλα. Κατόπιν περνᾶτε τὴν ἄκρη μερικῶν ἐντέρων στὴ μία ἄκρη τῆς σούβλας καὶ τὰ φέρνετε στὴν ἄλλη ἄκρη εἰς τρόπον ὥστε νὰ σκεπασθοῦν τὰ ἐντόσθια μὲ τὰ ἔντερα κατὰ μῆκος τῆς σούβλας. Τυλίγετε τὰ ὑπόλοιπα ἔντερα σὰν κουβαρίστρα καὶ στερεώνετε καλὰ τὴν ἄκρη γιὰ νὰ μὴ ξετυλιχθοῦν. Ψήνετε τὸ κοκορέτσι σὲ ἀνοιχτὴ φωτιὰ στὸ ὑπαίθριο, ἐνῶ τὸ ραντίζετε κατὰ διαστήματα μὲ λαδολέμονο ἢ μὲ βούτυρο καὶ χυμὸ λεμονιοῦ.

Πασχαλινὸ τσουρέκι φρούτων

ΥΛΙΚΑ:

½ φλ. τσαγιοῦ βούτυρο.
2) 3 φλ. τσαγιοῦ ζάχαρη.
1 κουταλάκι τσαγιοῦ (κοφτὸ) ἁλάτι.
1 κουταλάκι τσαγιοῦ (κοφτὸ) κανέλλα.
2 φλ. τσαγιοῦ βρασμένο γάλα
6 δράμια μαγιὰ μπύρας.
¼ φλ. τσαγιοῦ χλιαρὸ νερό.
2 αὐγά, χτυπημένα.
8 φλ. τσαγιοῦ σταφίδα ζανθή.
1 φλ. τσαγιοῦ διάφορα φρουῒ γκλασὲ φιλοκομμένα.
Λίγο φρέσκο βούτυρο ἢ μαργαρίνη.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ: Ἀνακατεύετε σὲ εὐρύχωρη λεκάνη τὸ βούτυρο, τὴ ζάχαρη, τὸ ἁλάτι καὶ τὴν κανέλλα. Προσθέτετε τὸ γάλα ζεστὸ καὶ ἀνακατεύετε τὸ μίγμα ἕως ὅτου ἡ ζάχαρη λυώσῃ.

Λυώνετε τὴ μαγιὰ μὲ τὸ νερὸ καὶ τὴν προσθέτετε στὸ μίγμα τοῦ βουτύρου, ὅταν αὐτὸ μισοκρυώσῃ. Κατόπιν ρίχνετε τ' αὐγὰ καὶ τὸ μισὸ ἀλεύρι, ἀνακατεύετε καλὰ καὶ προσθέτετε τὴ σταφίδα, τὰ φρουῒ—γκλασὲ καὶ τὸ ὑπόλοιπο ἀλεύρι

Ζυμώνετε τὴ ζύμη καὶ τὴ βάζετε σὲ βουτυρωμένη λεκάνη. Τὴ σκεπάζετε καὶ ἀφίνετε νὰ σταθῇ σὲ χλιαρὸ μέρος ἕως ὅτου διπλασιασθῇ σὲ ὄγκο. Τότε τὴν πιέζετε πρὸς τὰ κάτω γιὰ νὰ ξεφουσκώσῃ καὶ τὴ ζυμώνετε ἐπάνω σὲ ἀλευρωμένο σανίδι. Τὴν πλάθετε σὲ δύο μεγάλα τσουρέκια, τὰ ὁποῖα βάζετε σὲ βουτυρωμένη λαμαρίνα ἢ χωρίζετε τὴ ζύμη σὲ δύο μέρη καὶ τὰ βάζετε σὲ δύο φόρμες τοῦ ψωμιοῦ.

Σκεπάζετε τὰ τσουρέκια, τ' ἀφίνετε νὰ ἀνέβουν καὶ τὰ ψήνετε σὲ μέτριο φοῦρνο ἐπὶ 45 περίπου λεπτά. Ἀλείφετε τὴν ἐπιφάνειά τους μὲ βούτυρο, ἢ μαργαρίνη καὶ τὰ βάζετε ἐπάνω σὲ σχάρα γιὰ νὰ κρυώσουν.

Μπούτι ἀρνιοῦ ψητὸ

ΥΛΙΚΑ:

1 μπούτι ἀρνιοῦ.
2 σκελίδες σκόρδο.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι.
Βούτυρο.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ: Πλένετε καὶ σκουπίζετε τὸ κρέας καὶ τὸ τρυπᾶτε σὲ διάφορα μέρη μὲ μυτερὸ μαχαίρι. Κόβετε τὸ σκόρδο σὲ φετάκια, τὰ τυλίγετε σὲ ἁλάτι καὶ πιπέρι καὶ τὰ μπήγετε μέσα στὸ κρέας. Τὸ ἀλείφετε μὲ βούτυρο, τὸ πασπαλίζετε μὲ ἁλάτι καὶ τὸ βάζετε μέσα σὲ ταψί, ἐπάνω σὲ σχάρα. Τὸ ψήνετε σὲ μέτριο φοῦρνο ἐπὶ 1½ περίπου ὥρα, ἐνῶ τὸ περιχύνετε κατὰ διαστήματα μὲ λίγο λυωμένο βούτυρο.

Ρίχνετε στὸ ταψὶ ὅπου ψήθηκε τὸ μπούτι 4—5 κουταλιὲς ζεστὸ νερό. Τὸ βάζετε στὴ φωτιὰ καί, ἐνῶ βράζῃ, ξύνετε τὰ ἀποξηραμένα καὶ καψαλισμένα ὑγρὰ τοῦ κρέατος μὲ ἕνα κουτάλι. Περνᾶτε τὴ σάλτσα αὐτὴ ἀπὸ σουρωτῆρι, τὴν ξαναζεσταίνετε καὶ τὴ σερβίρετε μὲ τὸ κρέας.

Τούρτα ἀμυγδάλου

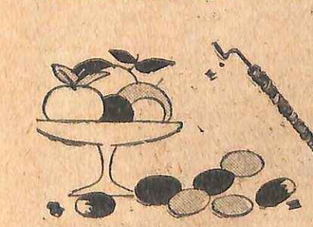
ΥΛΙΚΑ:

1 φλ. τσαγιοῦ βούτυρο φρέσκο.
1 φλ. τσαγιοῦ ἀχνοζάχαρη.
1 φλ. τσαγιοῦ ἀμύγδαλα ἀσπρισμένα καὶ κοπανισμένα.
6 κουταλιὲς σούπας (κοφτὲς) ἀλεύρι.
½ φλυτζάνι τσαγιοῦ ζάχαρη.
2 φλυτζάνια τσαγιοῦ γάλα.
2 κροκάδια.
Βανίλια.
1 ποτηράκι τοῦ λικὲρ κονιὰκ ἢ κίρς.
½ ὀκᾶ μπισκότα σαβαγιάρ.
½ Ἀμύγδαλα φιλοκομμένα καὶ ψημμένα.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ: Χτυπᾶτε τὸ βούτυρο καὶ ρίχνετε τμηματικῶς τὴν ἀχνοζάχαρη. Ἐξακολουθεῖτε τὸ χτύπημα ἕως ὅτου τὸ μίγμα γίνῃ ἀφρᾶτο. Προσθέτετε τ' ἀμύγδαλα.

Ἀνακατεύετε τὸ ἀλεύρι καὶ τὴ ζάχαρη. Προσθέτετε τὰ κροκάδια καὶ λίγο-λίγο τὸ γάλα. Βράζετε τὴν κρέμα σὲ σιγανὴ φωτιὰ ἕως ὅτου πήξῃ, ρίχνετε λίγο βανίλια καὶ τὴν κρυώνετε. Τὴν προσθέτετε τμηματικῶς στὸ μίγμα τοῦ βουτύρου, ἐνῶ ἀνακατεύετε διαρκῶς μὲ σύρμα. Ἑτοιμάζετε τὴν τούρτα: Βάζετε σὲ πιατέλλα μία σειρὰ ἀπὸ μπισκότα σὲ σχῆμα τετράγωνο. Σπάζετε μερικὰ μπισκότα καὶ γεμίζετε τὰ κενά. Τὰ ραντίζετε μὲ λίγα κονιὰκ ἢ κίρς. Ἁπλώνετε ἐπάνω στὰ μπισκότα ἕνα λεπτὸ στρῶμα κρέμας, τὴν ὁποίαν σκεπάζετε μὲ μπισκότα. Ἐπαναλαμβάνετε ἕως ὅτου ἐξαντληθοῦν τὰ μπισκότα. Σκεπάζετε τὴν ἐπιφάνεια καὶ τὰ πλάγια τῆς τούρτας μὲ κρέμα καὶ παπαλίζετε ἐπάνω ἀμύγδαλα φιλοκομμένα. Τὴν ἀφίνετε στὸ ψυγεῖο μερικὲς ὥρες.

ΣΗΜ.— Μπορεῖτε, ἐὰν θέλετε, νὰ σκορπίσετε μέσα στὴν τούρτα μερικὰ φρουῒ-γκλασὲ φιλοκομμένα καὶ ἀκόμη νὰ τὴ γαρνίρετε μὲ κρέμα σαντιγύ.

Οἱ ἀηλάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Χριστὸς Ἀνέστη

— Θὰ πᾶμε φέτος ἐξοχή, ἤλεγε ἡ Ἐφταλία στὸν ἄντρα τση, σὲ μιὰ ζούγκλα! Ἀνάμεσα σὲ βουνὰ καὶ γιδόστρατες, κι' ὄχι πολὺ συμπαθῆς τύπος. Καὶ γιατὶ δικηγόρος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἦταν ὁ δημοφιλὴς ἀλλὰ τυφλὸς Τζωρτζ Ἄλλισον.

Ὡστόσο, ὁ Ἄλλισον κι' ὁ βοηθός του Μάρτιν φοβόνταν πὼς θὰ ἔχαναν τὴν ὑπόθεσι... Σ' ἕνα μαυροπίνακα ὑπῆρχε ἕνα πολύπλοκο σχεδιάγραμμα, σχετικὸ μὲ τὸ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα. Ἦταν ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ σχεδιάγραμμα, ἀλλ' ὁ Ἄλλισον δὲν μποροῦσε νὰ συλλάβῃ μέσ' στὸ μυαλό του ὅλες τὶς λεπτομέρειες του, ὅσο κι' ἂν τοῦ τὶς ἐξηγοῦσε ὁ βοηθός του. Ἐξ ἄλλου, ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου — ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὸ σχεδιάγραμμα γιὰ νὰ διαφωτίσῃ τὸ δικαστήριο — φρόντιζε βεβαίως νὰ τονίσῃ τὰ εὐνοϊκὰ σημεῖα του καὶ νὰ παραλείψῃ ἐκεῖνα ποὺ δὲν συμφέρανε στὸν πελάτη του. Κι' ὁ Ἄλλισον καταλάβαινε πὼς εἶχε ἐπιρεάσει τοὺς δικαστάς.

Ὅταν ὁ πρόεδρος διέκοψε τὴ συνεδρίασι, τὸ μεσημέρι, ὁ Ἄλλισον ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ, σκυθρωπὸς καὶ κακόκεφος. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸν πλησίασε ἕνας ἄγνωστος του νέος καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ ἔχω ἐδῶ κάτι ποὺ νομίζω πὼς θὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ.

Ἔβαλε πάνω σ' ἕνα τραπέζι μιὰ ξύλινη πλάκα, διαμέτρου 25Χ35 πόντων, σκεπασμένη μ' ἕνα λεπτὸ στρῶμα καουτσούκ. Ἄπλωσε ἀπὸ πάνω ἕνα φύλλο σελλοφάν.

— Παρακολούθησε τὸ συνήγορο, πρόσθεσε, ποὺ ξεγελοῦσε τὸ δικαστήριο μ' ἐκεῖνο τὸ σχεδιάγραμμα... Πάρτε αὐτὴ τὴν πέννα καὶ τραβῆξτε μιὰ γραμμὴ πάνω σ' αὐτὸ τὸ σελλοφάν, πιέζοντας τὴν λίγο.

Ὁ τυφλὸς ἔκαμε ὅπως τὸν ὡδήγησε ὁ νέος.

— Ψηλαφῆστε τώρα τὸ σελλοφάν, συνέχισε ἐκεῖνος.

Ὁ Ἄλλισον ψαχούλεψε μὲ τὰ δάχτυλά του τὴν ἐπιφάνεια τοῦ σελλοφάν.

— Τί εἶν' αὐτό; φώναξε. Ἐκεῖ ποὺ τράβηξα τὴ γραμμή, ὑπάρχει τώρα μιὰ σειρὰ ἀπὸ μικρὲς κουκκίδες!

— Μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ αὐτὸ στὸ ἔργο σας; εἶπε ὁ νέος.

— Καὶ βέβαια!... Μάρτιν, πᾶρτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ ἀντιγράψετε πιστὰ πάνω του τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ πίνακος!

Ὁ βοηθὸς τοῦ δικηγόρου ἑτοίμασε τὸ ἀντίγραφο, μὲ πολλὴ προσοχή. Ὁ Ἄλλισον τὸ ψαχούλεψε, καὶ τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε.

— Ἄ, τώρα ξεκαθαρίζουνε πολλὰ σημεῖα στὸ μυαλό μου! φώναξε.

Ὅταν ξανάρχισε ἡ δίκη, ὁ Ἄλλισον παρουσίασε στὸ δικαστήριο τὸ ἀντίγραφο τοῦ σχεδιαγράμματος στὸ σελλοφάν.

Ψηλαφῶντας τότε τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ ἀναγλύφου ἀντιγράφου, ὁ Ἄλλισον ἄρχισε τὴν ἀγόρευσί του. Δὲν ὑπῆρχε τώρα ὁ παραμικρὸς δισταγμὸς στὴ φωνή του.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ κερδίσῃ τὴ δίκη, ποὺ τὴ θεωροῦσε πρὶν χαμένη!

Ὁ θρίαμβός του αὐτὸς ὀφειλόταν σ' ἕνα νέο σύστημα, ἀληθινὰ σωτήριο γιὰ τοὺς τυφλούς, ἰδίως δὲ τοὺς δικηγόρους, τοὺς μηχανικούς, τοὺς δασκάλους, τοὺς τεχνίτες, τοὺς ἠλεκτρολόγους, τοὺς φοιτητάς...

Ὁ ἐφευρέτης του Χάρρυ Σίουελ εἶχε ἀφιερώσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του γιὰ ν' ἀνακουφίσῃ τοὺς ἀόμματους. Συνεργαζόταν δὲ μὲ τὸ φιλανθρωπικὸ Ἵδρυμα Τυφλῶν, στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὡς γνωστόν, οἱ τυφλοὶ μποροῦν νὰ διαβάζουν μὲ τὸ ἀλφάβητο Μπρέϊγ, ποὺ παριστάνει τὰ διάφορα ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου καὶ τοὺς ἀρίθμους μὲ συνδυασμοὺς ἀπὸ ἕξη ἀνάγλυφες κουκκίδες. Ἀλλ' ὁ Σίουελ ἀναζητοῦσε ἕνα τρόπο ὥστε νὰ μποροῦν οἱ τυφλοὶ νὰ διαβάζουν λέξεις κανονικὰ γραμμένες, μὲ τὴν κοινὴ γραφή, καθὼς καὶ σχεδιαγράμματα, σκίτσα, κλπ.

Τέλος, ὁ Σίουελ βρῆκε ἐντελῶς τυχαῖα αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε: Εἶχε ἁπλώσει πάνω σ' ἕνα λεπτὸ φύλλο καουτσούκ ἕνα κομμάτι σελλοφάν κι' ἔγραφε σ' αὐτὸ μ' ἕνα «στυλὸ μὲ μπάλα», ἔτσι γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του. Παρατήρησε λοιπὸν ὅτι, στὰ σημεῖα ἀπ' ὅπου περνοῦσε τὸ στυλό, σχηματίζονταν κατόπιν ἀλλεπάλληλες μικρὲς κουκκίδες, ἀνάγλυφες πρὸς τὰ ἔξω.

Γιατὶ γινόταν αὐτό; Ἴσως γιατὶ πιεζότανε τὸ λάστιχο, ἀντιδροῦσε πρὸς τὰ πάνω καὶ σχημάτιζε τὶς κουκκίδες στὸ σελλοφάν. Παγκόσμιο δὲν μπόρεσε ἀκόμη νὰ βρῇ τὴν ἐξήγησι. Πάντως, τελειοποίησε τὴν ἐφεύρεσί του, ἐφαρμόζοντας τὸ καουτσοὺκ πάνω σὲ μιὰ ξύλινη πλάκα. Καί, μὲ τὴ μορφὴ αὐτή, τὴν ἔθεσε στὴ διάθεσι τῶν τυφλῶν, στοὺς ὁποίους θὰ προσφέρῃ ἀσφαλῶς πολύτιμες ὑπηρεσίες.

Σουρατλῆς, καὶ μὲ τσεριασμένα μοῦτρα ὁ ξενοδόχος εἶπε στὴν γυναίκα του:

— Αἴντε, βάλε πάνω τοὺς ξένους...

Ἀμίλητη ἐκείνη, μὲ νευρικὴ ταραχὴ τοὺς κουμπανιάρισε πάνω σὲ μιὰ κάμαρα μὲ δυὸ κρεβάτια καὶ τὰ μπρὸς πίσω ἀνήσυχη, κατέβηκε γκουστοῦρι τὴ σκάλα.

— Βρὲ Φταλία, μουρμούρισε ἀπελπισμένος ὁ Νικολάκης, εἶδες φάτσες; Πολὺ φοβοῦμαι πὼς ἐδῶ μέσα ὑπάρχει μιὰ μεγάλη μουρνταροδουλειά! Ὁ Θεὸς βοηθός!...

Πράγματι, μιὰ πένθιμη σιωπὴ βασίλευε μέσα στὸ χάνι, λὲς κι' ἦταν νεκροταφεῖο!

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἕνα μεγάλο πατιρντὶ καὶ ταβατοῦρι ἀκούσανε. Σάλταρε ὁ Νικολάκης ἀνοιξε τὸ παράθυρο, κι' εἶδε ἕνα μπουλοῦκι ἁρματωμένοι σὰν ἀστακοὶ νὰ περικυκλώνουν τὸ χάνι.

— Σπάστε τὴν πόρτα! φωνάζει ἕνας γέρος, ποὺ βαστοῦσε μιὰ καραμπίνα.

Σαρλίκι καὶ τσιριπιτὶ ἤπαθε ὁ φουκαρᾶς ὁ Νικολάκης. Καὶ μουρμουρίζει:

— Ἄχ, μωρὴ κακοῦργα Φταλία, τί μοῦκανες!... Γιὰ μᾶς ἤρθανε! Σίγουρα πήρανε χαμπάρι πὼς ἔχω λεφτὰ πάνω μου!...

Στὸ μεταξὺ τὸ μπουλοῦκι ἀπ' ἔξω μὲ μπαλτάδες στὰ χέρια χύμηξε νὰ κάνῃ τὸ χάνι νταραταγάνι!

Κι' ὁ Νικολάκης λέει μελοδραματικά:

— Ἄχ Ἐφταλία, θὰ μὲ σφάξουνε σὰν τὸν Ἅη Γιάννη! Ἔλα νὰ συχωρεθοῦμε...

— Μωρὲ τσιφοῦτη, κουράγιο!.... τοῦ φωνάζει ἡ Ἐφταλία.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἔγα ζευγάρι, μιὰ νέα κι' ἕνα παλληκάρι φανήκανε.

— Πατέρα μου! φώναξε ἡ κοπέλλα κι' ἅπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γέρου μὲ τὴν καραμπίνα.

— Ἂς εἶνε! ἀποκρίθηκε ὁ γέρος. Ἀφοῦ τὸν θέλεις πάρτον!... Σὲ συγχωρῶ!

Κι' ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του στὸ ζευγάρι.

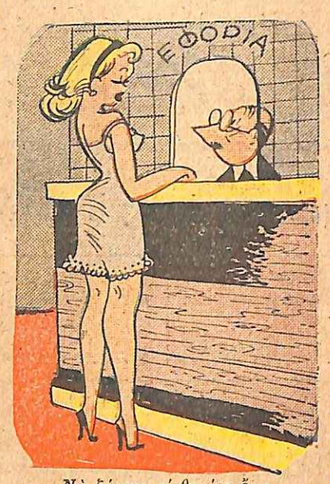
Ἀμέσως χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις κι' ἡ Ἐφταλία περίεργη ρώτησε τὸν ξενοδόχο:

— Καλὲ ἀντάμπαση, τί τρέχει;

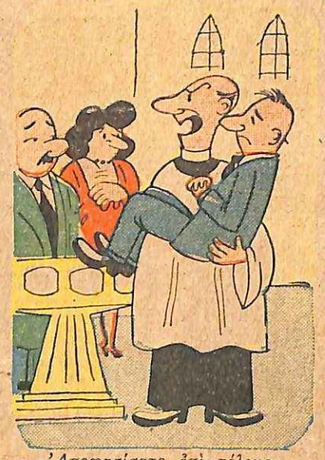
— Ὁ γυιός μου, κερά μου, ἤκλεψε κι' ἤφερε ἐδῶ αὐτὴν τὴν κοπέλλα. Κι' ἀπόψε ἤθελε νάρθῃ ὁ μπαμπᾶς τση μὲ τ' ἄρματα νὰ τὴν πάρῃ πίσω. Γι' αὐτὸ μᾶς βρήκατε σασιοντισμένοι κι' ἀμίλητοι. Τώρα πουλὰ γίνηκαν μέλι, - γάλα, ἐλάτε, θ' ἀρχίσῃ τὸ φαγοπότι κι' ὁ χορός. Ἐφτὰ ἀρνιὰ σφάξαμε!

Σὲ λίγο ἡ Ἐφταλία μπουκωμένη ἡ λούγκρα τάϊζε καὶ τὸ Νικολάκη τση κι' ἤψελνε τὸ Χριστὸς Ἀνέστη!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Νὰ ξέρατε τί θυσίες ἔκανα γιὰ νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου!...

— Ἀποφασίσατε ἐπὶ τέλους νὰ τὸν βαφτίσετε;

— Τρέχα, Δέανδρε. Ἄρχισε ἡ ἐκπομπὴ «ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς».

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ δὰ διαβάζουν

Δίχως νὰ χρειάζωνται τὸ ἀλφάβητο Μπρέϊγ

Εἶχε συγκεντρωθῇ πολὺς κόσμος σ' αὐτὴ τὴ δίκη, γιὰ δυὸ λόγους: Γιατὶ ὁ κατηγορούμενος, ποὺ εἶχε παρασύρει κάποια γρηὰ μὲ τ' αὐτοκίνητό του, ἦταν ἕνας γνωστὸς κι' ὄχι πολὺ συμπαθὴς τύπος. Καὶ γιατὶ δικηγόρος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἦταν ὁ δημοφιλὴς ἀλλὰ τυφλὸς Τζωρτζ Ἄλλισον.

Ὡστόσο, ὁ Ἄλλισον κι' ὁ βοηθός του Μάρτιν φοβόνταν πὼς θὰ ἔχαναν τὴν ὑπόθεσι... Σ' ἕνα μαυροπίνακα ὑπῆρχε ἕνα πολύπλοκο σχεδιάγραμμα, σχετικὸ μὲ τὸ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα. Ἦταν ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ σχεδιάγραμμα, ἀλλ' ὁ Ἄλλισον δὲν μποροῦσε νὰ συλλάβῃ μέσ' στὸ μυαλό του ὅλες τὶς λεπτομέρειες του, ὅσο κι' ἂν τοῦ τὶς ἐξηγοῦσε ὁ βοηθός του. Ἐξ ἄλλου, ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου — ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὸ σχεδιάγραμμα γιὰ νὰ διαφωτίσῃ τὸ δικαστήριο — φρόντιζε βεβαίως νὰ τονίσῃ τὰ εὐνοϊκὰ σημεῖα του καὶ νὰ παραλείψῃ ἐκεῖνα ποὺ δὲν συμφέρανε στὸν πελάτη του. Κι' ὁ Ἄλλισον καταλάβαινε πὼς εἶχε ἐπηρεάσει τοὺς δικαστάς.

Ὅταν ὁ πρόεδρος διέκοψε τὴ συνεδρίασι, τὸ μεσημέρι, ὁ Ἄλλισον ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ, σκυθρωπὸς καὶ κακόκεφος. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸν πλησίασε ἕνας ἄγνωστος του νέος καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ ἔχω ἐδῶ κάτι ποὺ νομίζω πὼς θὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ.

Ἔβαλε πάνω σ' ἕνα τραπέζι μιὰ ξύλινη πλάκα, διαμέτρου 25Χ35 πόντων, σκεπασμένη μ' ἕνα λεπτὸ στρῶμα καουτσούκ. Ἄπλωσε ἀπὸ πάνω ἕνα φύλλο σελλοφάν.

— Παρακολούθησε τὸ συνήγορο, πρόσθεσε, ποὺ ξεγελοῦσε τὸ δικαστήριο μ' ἐκεῖνο τὸ σχεδιάγραμμα... Πάρτε αὐτὴ τὴν πέννα καὶ τραβῆξτε μιὰ γραμμὴ πάνω σ' αὐτὸ τὸ σελλοφάν, πιέζοντας τὴν λίγο.

Ὁ τυφλὸς ἔκαμε ὅπως τὸν ὡδήγησε ὁ νέος.

— Ψηλαφῆστε τώρα τὸ σελλοφάν, συνέχισε ἐκεῖνος.

Ὁ Ἄλλισον ψαχούλεψε μὲ τὰ δάχτυλά του τὴν ἐπιφάνεια τοῦ σελλοφάν.

— Τί εἶν' αὐτό; φώναξε. Ἐκεῖ ποὺ τράβηξα τὴ γραμμή, ὑπάρχει τώρα μιὰ σειρὰ ἀπὸ μικρὲς κουκκίδες!

— Μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ αὐτὸ στὸ ἔργο σας; εἶπε ὁ νέος.

— Καὶ βέβαια!... Μάρτιν, πᾶρτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ ἀντιγράψετε πιστὰ πάνω του τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ πίνακος!

Ὁ βοηθὸς τοῦ δικηγόρου ἑτοίμασε τὸ ἀντίγραφο, μὲ πολλὴ προσοχή. Ὁ Ἄλλισον τὸ ψαχούλεψε, καὶ τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε.

— Ἄ, τώρα ξεκαθαρίζουνε πολλὰ σημεῖα στὸ μυαλό μου! φώναξε.

Ὅταν ξανάρχισε ἡ δίκη, ὁ Ἄλλισον παρουσίασε στὸ δικαστήριο τὸ ἀντίγραφο τοῦ σχεδιαγράμματος στὸ σελλοφάν.

Ψηλαφῶντας τότε τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ ἀναγλύφου ἀντιγράφου, ὁ Ἄλλισον ἄρχισε τὴν ἀγόρευσί του. Δὲν ὑπῆρχε τώρα ὁ παραμικρὸς δισταγμὸς στὴ φωνή του.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ κερδίσῃ τὴ δίκη, ποὺ τὴ θεωροῦσε πρὶν χαμένη!

Ὁ θρίαμβός του αὐτὸς ὀφειλόταν σ' ἕνα νέο σύστημα, ἀληθινὰ σωτήριο γιὰ τοὺς τυφλούς, ἰδίως δὲ τοὺς δικηγόρους, τοὺς μηχανικούς, τοὺς δασκάλους, τοὺς τεχνίτες, τοὺς ἠλεκτρολόγους, τοὺς φοιτητάς...

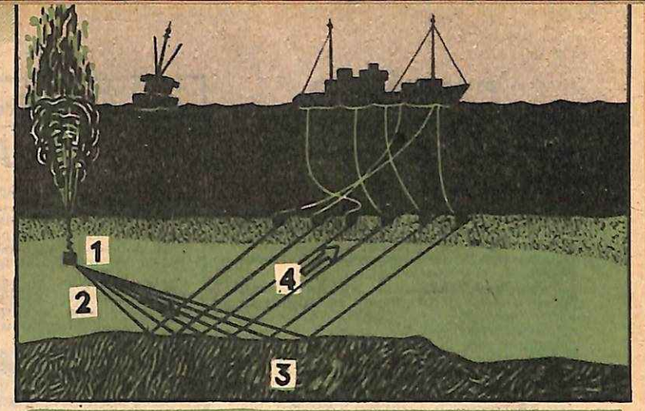
Ὁ ἐφευρέτης του Χάρρυ Σίουελ εἶχε ἀφιερώσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του γιὰ ν' ἀνακουφίσῃ τοὺς ἀόμματους. Συνεργαζόταν δὲ μὲ τὸ φιλανθρωπικὸ Ἵδρυμα Τυφλῶν, στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὡς γνωστόν, οἱ τυφλοὶ μποροῦν νὰ διαβάζουν μὲ τὸ ἀλφάβητο Μπρέϊγ, ποὺ παριστάνει τὰ διάφορα ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου καὶ τοὺς ἀρίθμους μὲ συνδυασμοὺς ἀπὸ ἕξη ἀνάγλυφες κουκκίδες. Ἀλλ' ὁ Σίουελ ἀναζητοῦσε ἕνα τρόπο ὥστε νὰ μποροῦν οἱ τυφλοὶ νὰ διαβάζουν λέξεις κανονικὰ γραμμένες, μὲ τὴν κοινὴ γραφή, καθὼς καὶ σχεδιαγράμματα, σκίτσα, κλπ.

Τέλος, ὁ Σίουελ βρῆκε ἐντελῶς τυχαῖα αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε: Εἶχε ἁπλώσει πάνω σ' ἕνα λεπτὸ φύλλο καουτσούκ ἕνα κομμάτι σελλοφάν κι' ἔγραφε σ' αὐτὸ μ' ἕνα «στυλὸ μὲ μπάλα», ἔτσι γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του. Παρατήρησε λοιπὸν ὅτι, στὰ σημεῖα ἀπ' ὅπου περνοῦσε τὸ στυλό, σχηματίζονταν κατόπιν ἀλλεπάλληλες μικρὲς κουκκίδες, ἀνάγλυφες πρὸς τὰ ἔξω.

Γιατὶ γινόταν αὐτό; Ἴσως γιατὶ πιεζότανε τὸ λάστιχο, ἀντιδροῦσε πρὸς τὰ πάνω καὶ σχημάτιζε τὶς κουκκίδες στὸ σελλοφάν. Παγκόσμιο δὲν μπόρεσε ἀκόμη νὰ βρῇ τὴν ἐξήγησι. Πάντως, τελειοποίησε τὴν ἐφεύρεσί του, ἐφαρμόζοντας τὸ καουτσοὺκ πάνω σὲ μιὰ ξύλινη πλάκα. Καί, μὲ τὴ μορφὴ αὐτή, τὴν ἔθεσε στὴ διάθεσι τῶν τυφλῶν, στοὺς ὁποίους θὰ προσφέρῃ ἀσφαλῶς πολύτιμες ὑπηρεσίες.

Τὰ ἔργα ποὺ γίνονται στὸν κόλπο τοῦ Μεξικοῦ, γιὰ τὴν ἀναζήτησι πλουτοφόρων κοιτασμάτων πετρελαίου

Σχηματιστικὴ παράστασις τῶν ἀναζητήσεων πετρελαίου στὸ βυθὸ τοῦ Μεξικοῦ. 1) Ἔκρηξις δυναμίτιδος, 2) Ἠχητικὰ κύματα. 3) Βραχώδες ὑπόστρωμα. 4) Ἀντήχησις.

ΕΝΑ κολοσσιαῖο ἔργο, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν πιστότερο καθρέφτη τῶν τεχνικῶν προόδων τῆς ἐποχῆς μας καὶ ποὺ πρὶν ἀπὸ δυὸ δεκάδες χρόνια ὅλοι θεωροῦσαν οὐτοπιστικὴ κάθε σκέψι γιὰ τὴν πραγματοποίησί του, συντελεῖται, αὐτὸ τὸν καιρό, στὶς ἀμερικανικὲς ἀκτὲς τοῦ κόλπου τοῦ Μεξικοῦ. Συνεργεῖα ἐπιστημόνων, τεχνικῶν καὶ ἐργατῶν, ἐφωδιασμένα μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα καὶ ἐγκαταστημένα σὲ τεχνητὰ νησιά, ποὺ τὸ μεγαλύτερό τους καταλαμβάνει ἔκτασι 3.600 τετραγωνικῶν μέτρων, ἀγωνίζονται νὰ ἀποσπάσουν ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρό, ποὺ κλείνει στὰ ἑγκατά του: 600 ἑκατομμύρια, κατ' ἐλάχιστον, καὶ 1500 ἑκατομμύρια, κατὰ μέγιστον πιθανὸν ὅριο — σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐπιστημόνων — τόννους πετρελαίου.

Ἡ ποσότητα αὐτὴ εἶναι τόσο σημαντική, ὥστε ἀρκεῖ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὰ ἀστρονομικὰ ποσά, ποὺ ξοδεύτηκαν γιὰ τὶς πολυσύνθετες ἐγκαταστάσεις. Μιὰ μικρὴ ἰδέα, γιὰ τὰ τεράστια αὐτὰ ἔξοδα, μᾶς δίνει τὸ ποσὸ ποὺ δαπανήθηκε, τὸν Μάρτιο τοῦ 1948, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ πρῶτο πηγάδι, ποὺ ἔχει φτάσει σήμερα σὲ βάθος 2.921 μέτρων κάτω ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης! Μονάχα γιὰ τὸ πηγάδι αὐτό, ξοδεύτηκαν 1.200.000 δολλάρια. Καὶ δὲν εἶναι παρὰ «ὀταγὼν ἐν τῷ ὠκεανῷ», μπροστὰ στὸ σύνολο τῶν δαπανῶν, ποὺ ἀπαιτήθηκαν στὸ διάστημα μιᾶς ἑπταετίας — καὶ θὰ ἀπαιτηθοῦν ἀκόμη. Θὰ ἐφθανε κανεὶς σὲ ἰλιγγιώδεις ἀριθμούς, ἂν ἤθελε νὰ προσθέσῃ ὅσα στοίχισε ἡ μεταφορὰ καὶ ἡ ἐγκατάστασι, ἕτοιμου καὶ συναρμολογημένου ἀπὸ πρίν, τοῦ συγκροτήματος τῶν ὀκτὼ χαλυθδίνων σωλήνων, ποὺ ζυγίζει μόνο τοὺς 250 τόννους, τῶν ἑκατὸ γεωτρυπάνων, ποὺ σκάβουν ἑκατοστόμετρο πρὸς ἑκατοστόμετρο, τὸ βραχῶδες ὑπόστρωμα τοῦ βυθοῦ, καὶ ὅλος ὁ ἄλλος μηχανικὸς ἐξοπλισμός, ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ τὴν ἀξιοποίησι τῶν πλουτοφόρων ὑποθρυχίων πετρελαιοπηγῶν.

Ἀκριβῶς οἱ ὑπέρογκες αὐτὲς δαπάνες, ποὺ εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν πολλαπλῶν τεχνικῶν δυσκολιῶν, ἐπιβάλλουν νὰ ἐξακριβώνεται μὲ ὅλα τὰ διαθέσιμα μέσα ἡ περιεκτικότητα τοῦ ὑπεδάφους τοῦ βυθοῦ σὲ πετρέλαιο, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ κυρίως ἔργο, γιὰ νὰ συμφέρῃ ἡ τοποθέτησις κεφαλαίων.

Τὸ πρῶτο στοιχεῖο γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι αὐτή, τὸ προσφέρει ἡ δυναμίτις! Ἀπὸ τὰ πλοῖα, ἐκσφενδονίζουν στὸν βυθὸ δυναμίτιδα. Ἡ ἔκρηξι προκαλεῖ ἠχητικὰ κύματα, τὰ ὁποῖα προσκρούουν στὰ πετρώματα τοῦ ὑπεδάφους, ποὺ στέλνουν πίσω, πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ βυθοῦ, τὴν ἀντήχησι. Ἡ ἀντήχησι αὐτὴ συλλαμβάνεται ἀπὸ εἰδικοὺς δέκτες — καὶ ἀπὸ τὴν ποιότητα, ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ἀντηχήσεως, οἱ τεχνικοὶ ἐμπειρογνώμονες ἐξακριβώνουν, ἂν τὰ πετρώματα, ποὺ τὴν ἔστειλαν, περιέχουν κοιτάσματα πετρελαίου!

Κατόπιν, ὅταν ἀρχίσῃ ἡ ἐκσκαφὴ τοῦ ὑπεδάφους, ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ γεωλόγου, ποὺ ἀποφαίνεται γιὰ τὴν περιεκτικότητα ποὺ ἔχουν σὲ πετρέλαιο τὰ χώματα καὶ οἱ πέτρες τοῦ ὑπεδάφους, χρησιμοποιώντας ἕναν πολὺ ἀπλούστερο τρόπο, ἀλλὰ ποὺ προϋποθέτει ἐξαιρετικὴ ἐμπειρία καὶ ἱκανότητα: Τὰ σύνεργα, ποὺ μετακειρίζεται ὁ γεωλόγος γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, δὲν εἶναι παρὰ ἕνα μικρὸ σφυρί... καὶ ἡ γλῶσσα του!

Ὅταν δῆ κανεὶς τοὺς εἰδικευμένους αὐτοὺς γεωλόγους στὴν δουλειά τους — γράφει ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ποὺ τοὺς παρακολούθησε — ἔχει τὴν ἐντύπωσι, ὅτι βλέπει «ξέπιερ» τῶν ποτῶν νὰ δοκιμάζουν ἕνα παλιὸ κονιάκ, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὴ χρονολογία του!

Τὸ περιεργότερο, ὡστόσο, ἀπὸ ἐπιστημονικὴ πλευρά, δὲν ἀποτελεῖ τὸν τεχνικὸ τομέα, ἀλλὰ τὶς συνθῆκες, ὑπὸ τὶς ὁποῖες βρέθηκε τὸ πετρέλαιο — καὶ μάλιστα, σὲ τέτοιες κολοσσιαῖες ποσότητες — κάτω ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης.

Ἡ μόνη ἐρμηνεία, ποὺ δίνει στὸ φαινόμενο αὐτό, ἡ γεωλογικὴ ἐπιστήμη, εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Πρὶν ἀπὸ 200 περίπου ἑκατομμύρια χρόνια, ὁλόκληρο τὸ νότιο τμῆμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ σημερινοῦ κόλπου τοῦ Μεξικοῦ ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ μιὰ μεγάλη, ἀβαθῆ θάλασσα. Τὸ ἐξαιρετικὰ θερμὸ καὶ ξερὸ κλίμα ἐξάτμιζε γρήγορα τὸ νερὸ καὶ εἰσέρρεε πάλι καινούργιο. Μὲ τὸν καιρό, σχηματίστηκε ἕνα στρῶμα ἀπὸ ἁλάτι στὸν βυθό, πού, ὅσο τὸ κλίμα γινόταν ὑγρότερο, ἐκεῖνο γινόταν παχύτερο καί, σὲ ὡρισμένα σημεῖα, διέρρηξε τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους καὶ προχώρησε πρὸς τὸ ἐσωτερικό, σχηματίζοντας τεράστιες διακλαδώσεις. Στὰ σημεῖα, ἐκεῖνα, ὅπου τὸ στρῶμα τοῦ ἁλατιοῦ διέρρηξε τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους, δημιουργήθηκαν βαθειὲς ρωγμές, ὅπου εἰσέδυσε τὸ πετρέλαιο.

Ἡ ἐπιστημονικὴ διαπίστωσι, ὅτι ὁ βυθὸς τοῦ κόλπου τοῦ Μεξικοῦ περιέχει πλούσια κοιτάσματα πετρελαίου, χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1930. Οἱ ἐργασίες, ὅμως, γιὰ τὴν ἀνεύρεσί τους, δὲν ἄρχισαν, ὅπως εἶδαμε, παρὰ δεκαοκτὼ χρόνια ἀργότερα, καὶ αὐτὸ γιὰ δυὸ λόγους:

Πρῶτο, γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ τεχνικὰ μέσα ἦταν πολὺ πιὸ περιωρισμένα ἀπὸ σήμερα καὶ εἶχαν ὅλοι τὴν πεποίθησι πὼς μιὰ τέτοια προσπάθεια δὲν θὰ μποροῦσε νὰ καρποφορήσῃ.

Καὶ δεύτερον, γιατὶ δημιουργήθηκε ἕνα ἀπροσδόκητο νομικὸ πρόβλημα ποὺ ἔφερε τοὺς διεθνολόγους σὲ ἀδιέξοδο!

Οἱ διατάξεις τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, ποὺ ἀφοροῦσαν τὸ θέμα τῶν χωρικῶν ὑδάτων, ἀφηναν καθαρὰ νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἐπρόκειτο μόνον γιὰ τὰ «ὕδατα» τῆς ἐπιφανείας. Πουθενά, σὲ καμμιὰ νομοθεσία καὶ κανένα σύγγραμμα, δὲν γίνεται λόγος περὶ τοῦ βυθοῦ. Ἄρα καὶ τὰ κοιτάσματα τοῦ πετρελαίου, ποὺ ὑπῆρχαν κάτω ἀπὸ τὸν βυθὸ τοῦ κόλπου τοῦ Μεξικοῦ, δὲν ἀνήκαν στὰ χωρικὰ ὕδατα τῆς Ἀμερικῆς, δηλαδὴ στὴν ἐπικράτειά της, καὶ ἄρα δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὰ ἐκμεταλλευθῇ!

Σὲ ποιόν, ὅμως, ἀνῆκαν; Σὲ κανέναν! Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάντησι τῶν διεθνολόγων. Ὁπότε — παρουσιαζόταν τώρα ἡ ἀντίστροφη ὄψι τοῦ ζητήματος — οἱ Ἀμερικανοί, μποροῦσαν κόλλιστα νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν «ἀδέσποτη» αὐτὴ περιουσία!

Φυσικά, οἱ προπολεμικὲς αὐτὲς εὐαισθησίες γύρω στὰ ζητήματα Διεθνοῦς Δικαίου ἔπαψαν νὰ ὑπάρχουν στὴν μεταπολεμικὴ ἐποχή. Καὶ κανεὶς δὲν διανοήθηκε, ὅταν ἀρχισαν τὰ ἔργα στὸν κόλπο τοῦ Μεξικοῦ, νὰ διαμφισβητήσῃ τὸ δικαίωμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν νὰ ἀναζητήσουν τὸ πετρέλαιο ποὺ βρίσκεται λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὶς ἀκτές τους.

«ΥΓΡΟ ΧΡΥΣΑΦΙ» ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΒΥΘΟ

Μὲ ἕνα μικρὸ σφυρὶ καὶ μὲ τὴν γλῶσσα του, ὁ γεωλόγος ἐξελέγχει τὴν περιεκτικότητα πετρελαίου στὰ χώματα καὶ τὶς πέτρες

Ἡ δυναμίτις ἐκσφενδονίζεται στὸν βυθό, ἐνῶ ἕνας σπάγγος συγκρατεῖ τὸ μπαλόνι, ποὺ θὰ δείξῃ σὲ ποιὸ σημεῖο ἔγινε ἡ ἔκρηξις

'Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τό ραμαζάνι τοῦ Χότζα

Κάποτε στὸ χωριὸ τοῦ Ναστραδὶν ζοῦσε ἕνα ἀντρόγυνο, ὁ Μουσταφᾶς, ποὺ ἦταν ὁ κακομοίρης καμπούρης κι' ἄσχημος, κι' ἡ Νουριέ, ποὺ ἦταν σωστὸ οὐρί τοῦ Παραδείσου.

Κάθε πρωῒ λοιπόν, ποὺ κατέβαινε στὴ βρύση ἡ ὁμορφη Νουριὲ γιὰ νὰ γεμίση τὸ μπότι νερό, δὲν ἄκουγε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ πειράγματα ποὺ τῆς ἔλεγαν οἱ ἄντρες τοῦ χωριοῦ.

Καὶ τὸ χειρότερο μιὰ μέρα τὴν πείραξε κι' ὁ ἴδιος ὁ ἰμάμης.

— Καλή σου μέρα, γκιουζὲλ χανούμ! τῆς εἶπε. χαϊδεύοντας τὰ πλούσια γένεια του. Μέρα μὲ τὴ μέρα ὁ σεβντᾶς μου μεγαλώνει γιὰ σένα. Μὰ τὸν 'Αλλάχ, καὶ τὴ μισή μου ζωὴ θὰ ἔδινα γιὰ ἕνα σου φιλί, γλυκειὰ μου Νουριέ!

'Η Νουριὲ κοκκίνισε μὲ τὰ ξεδιάντροπα λόγια τοῦ ἰμάμη, μὰ δὲν ἀποκρίθηκε. Μονάχα τὸ βράδυ ὅταν γύρισε ἀπ' τὴ δουλειὰ του ὁ Μουσταφᾶς τοῦ εἶπε :

— "Ακουσε, ἄντρα μου, τὸ πρωῒ στὴ βρύσι ὁ ἰμάμης μοῦ εἶπε πὼς θέλει νὰ μὲ φιλήση...

— "Αν σοῦ τὸ ξαναπῆ, τῆς ἀποκρίθηκε τότε ὁ ἄντρας της ἐσὺ ν' ἀπαντήσης: «"Αν θὲς νὰ μὲ φιλήσης, ἔλα στὸ σπίτι μου...»

Τὴν ἄλλη μέρα καθὼς κατέβαινε ἡ Νουριὲ πάλι στὴ βρύση μὲ τὸ μπότι στὸν ὦμο, τὴν ἀπάντησε ὁ Καδῆς, ποὺ χωρὶς νὰ χάση καιρὸ τῆς εἶπε:

— Εἶσαι πολὺ ὄμορφη, Νουριέ! Θέλω νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου!

Κι' ἡ Νουριὲ τὸ ἴδιο βράδυ διηγήθηκε στὸν ἄντρα της, τὰ κατορθώματα τοῦ Καδῆ.

— "Αν σοῦ τὸ ξαναπῆ, γυναῖκα, τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, πές του κι' αὐτουνοῦ: «"Αν θὲς νὰ μὲ φιλήσης, ἔλα σπίτι μου...»

Τὴν τρίτη μέρα ἡ Νουριὲ βρισκόταν πάλι στὴ βρύση. 'Εκεῖ ὅμως ποὺ γέμιζε τὸ μπότι της, τὴν πλησίασε ὁ δήμαρχος καὶ τῆς εἶπε κρυφὰ στ' αὐτί:

— Δὲν βαστῶ! Θὰ σὲ φιλήσω!...

'Αλλὰ ἡ Νουριέ, χωρὶς νὰ βγάλη τσιμουδιὰ ξαναγύρισε σπίτι της καὶ ὠμολόγησε στὸν ἄντρα της τὶς ζευζεκιὲς τοῦ δήμαρχου.

— "Ε! αὐτὸ παράγινε γυναῖκα, τῆς εἶπε τότε ἔξω φρενῶν ὁ Μουσταφᾶς. Γιὰ νὰ τοὺς δώσω λοιπὸν ἕνα καλὸ μάθημα μόλις σοῦ ξαναποῦν τὶς ἴδιες κουβέντες, θὰ τοὺς πῆς νὰ ἔρθουν σπίτι νὰ σὲ φιλήσουν. Καὶ μάλιστα τὴν ἴδια μέρα, τὴν παραμονὴ τοῦ Ραμαζανιοῦ...

Κι' ἔτσι ἔγινε.

Δυὸ μέρες πρίν, ὡστόσο ἡ Νουριὲ εἶχε συναντήσει στὴ βρύση καὶ τὸ Χότζα, ποὺ τὴ σταμάτησε καὶ τῆς εἶπε τὶς ἴδιες σερμπέτικες κουβέντες.

— Λσε με, Νουριέ, νὰ σὲ φιλήσω!...

Κι' ἐκείνη, ποὺ τῆς ἄρεσε ἀπὸ καιρὸ ὁ Ναστραδίν, πρόθυμα τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Καλά, Χότζα μου, τὴν παραμονὴ τοῦ Ραμαζανιοῦ, σὰν νυχτώση καλά, θὰ βρίσκωμαι ἔξω ἀπ' τὸ τζαμί...

Τὴν παραμονὴ λοιπόν, ἡ Νουριὲ ἔμπασε ἕναν - ἕναν στὸ σπίτι της τοὺς θαυμαστές της. 'Ο Καδῆς, ποὺ ἦρθε πρῶτος δὲν πρόλαβε νὰ τὴν ἀγγίξη καὶ χτύπησε ἡ πόρτα.

— Θἄναι ὁ ἄντρας σου! τῆς εἶπε φοβισμένος καὶ κρύφτηκε κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Τὸ ἴδιο ἔπαθε κι' ὁ ἰμάμης. Μόλις πῆγε νὰ φιλήση, χτύπησε πάλι ἡ πόρτα καὶ νομίζοντας πὼς ἦταν ὁ Μουσταφᾶς κρύφτηκε κι' αὐτὸς κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι. Τελευταῖος ἦρθε κι' ὁ δήμαρχος. Μὰ κι' ἐκεῖνος δὲν πρόλαβε, γιατὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν πραγματικὰ ὁ ἄντρας τῆς Νουριέ, ποὺ χτύπαγε τὴν πόρτα. Κρύφτηκε λοιπὸν κι' αὐτὸς κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι.

'Η Νουριὲ τότε, χωρὶς νὰ χάση τὴν ψυχραιμία της, εἶπε στὸν ἄντρα της:

— Τώρα κανόνισέ τα ἐσύ, ὅπως καταλαβαίνεις, σὰν ἄντρας ποὺ εἶσαι κι' ἔννοιωσες τέτοια προσβολή... Ἐμένα ἡ θέσι μου δὲν εἶναι πιὰ ἐδῶ. Θὰ πάω στὸ τζαμὶ νὰ προσευχηθῶ στὸν 'Αλλάχ γιὰ τὶς ψυχὲς αὐτῶν τῶν ἁμαρτωλῶν!...

— Ἐν τάξει, Νουριέ, πήγαινε κι' ἐγὼ θὰ τοὺς συγυρίσω αὐτούς... τῆς ἀποκρίθηκε ἤσυχος ὁ Μουσταφᾶς.

Κι' ἡ ὁμορφη Νουριὲ ἔφυγε τρεχάτη γιὰ νὰ συναντήση στὸ τζαμὶ τὸ Ναστραδίν.

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΤΟ ΑΡΝΙ

Κουζούμ, Πάσκα πιλησιασμένος ἔρχεται, τὸ λοιπὸν Σουρπουΐτσα μου μὲ λέει ἕνα ἀρνὶ νὰ ἐπαίρνουμε, σιγὰ-σιγὰ μεγαλωμένο νὰ ἐκάνουμε, Πάσκα σφραγμένο νὰ ἐκάνουμε, στὸν φοῦρνος μας σταλμένο νὰ ἐκάνουμε, τὸ μεάλο γιορτὴ ὡραία ὡραία νὰ τὸ τιρῶμε.

—Σούς, γιαβρούμ, λέω, τί νὰ τὸ κάνουμε τὸ ἀρνί; 'Εγὼ σὲ λέω δύο ὀκάδες παστουρμᾶ νὰ ἐπαίρνουμε, μᾶς φτάνει.

Τὸ Σουρπουΐτσα μου θυμωμένο ἔνεται, ἄμα ἐγὼ ἐλάω:

—Χά, χά, χά!

—Γιατί γελᾶς, τὸ Σουρπουΐτσα μου ἐρωτημένο μὲ κάνει.

—Κουζούμ, λέω χωρατὰ σὲ κάνω. Χὶτς μόνο τὸ παστουρμᾶ Πάσκα ἔνεται; Καὶ ἀρνὶ θὰ ἰπαίρνουμε καὶ αὐγὰ βαμένα θὰ ἐκάνουμε.

Μόνο ποὺ ἐγὼ λέω ἀρνὶ σφαγμένο νὰ παίρνωμε καὶ τὸ Σουρπουΐτσα μοῦ λέει ἀρνὶ ζωντανό νὰ ἰπαίρνομε, ἰσπίτι φυλαγμένο νὰ ἐκάνουμε.

—Ζωντανὸ θέλεις, γιαβρούμ;

—Ζωντανό!

—Τὸ λοιπὸν ζωντανὸ θὰ σὲ παίρνω, Σουρπουΐτσα μου. Χὶτς κατῆρι χαλασμένο δὲ θὰ σὲ κάνω!...

Τὸ λοιπὸν κυττάζω ἐδῶ, κυττάζω ἐκεῖ, ἰβρίσκω ἕναν ὡραῖα ἀρνάκια πουλημένα ἔκανε. Τὸ λοιπὸν ἕνα ἀγορασμένο ἐκάνω, ἰσπίτι μου τὸ πηαίνω, Σουρπουΐτσα μου μόλις τὸ ἰδλέπει ἀπὸ χαρά της ἐπάνω πηδημένη ἔνεται.

—"Αχ τί ὡραῖο ἀρνάκι, τί ὡραῖο ἀρνάκι! λέει.

—Σὲ ἀρέσει, γιαβρούμ;

—Μὰ τί ὡραῖο ἀρνάκι, τί ὡραῖο ἀρνάκι!

Τὸ ἀρνάκι ἀπάνω στὸ ταράτσα ἀνεβασμένο ἐκάνει, χορταράκι τοῦ δίνει, καὶ ἐκεῖνο μπὲ, μπὲ κάνει πολὺ χαριτωμένο ἔνεται. Ὕστερα κάτω στὸ δωμάτιο κατεβασμένο ἐκάνει, στὸ τιραπεζαρία ἰμπαίνει, στὸ κουζίνα μουζίνα φελιὰν φιστὶκ ὅλο τὸ ἰσπίτι βόλτα φέρνει — πολὺ εὐχαριστημένος ἔνεται — μπέ, μπὲ, μπὲ ἐκάνει. "Ετσι μέρες περασμένες ἔνονται, τὸ ἀρνάκι χορταράκι τρώει, ὡραῖο ὡραῖο παχυμένο ἔνεται. Ἄμμα Πάσκα πιλησιασμένος ἔνεται.

—"Αντε, Σουρπουΐτσα μου, λέω, τὸ ἀρνάκι σου ἀποχαιρετισμένο νὰ ἐκάνης, ἡμέρες του τελειωμένες εἶναν!

Σουρπουΐτσα μου μάτια της τεντωμένα ἐκάνει, πολὺ πολὺ ἀνησυχασμένα μὲ κυττάζει:

—Τί; λέει.

—Τί θὰ πῆ «τί» γιαβρούμ; 'Αρνάκι πασκαλιάτικο ἔνεται, δηλαδὴ καταδικασμένος ἔνεται. 'Εδῶ καὶ ἐκεῖ, τιράτσα, μιράτσα, δωμάτια, κουζίνες πολὺ βόλτες ἔκανε, κουζούμ. "Ωρα του εἶναι σιγὰ σιγὰ καὶ στὸν φοῦρνος νὰ πηαίνη.

—Τί ἔκανε λέει;

—Τί ἔκανε, γιαβρούμ; Τίποτα δὲν ἔκανε! Καὶ ἴσια στὸ κουζίνα πηαίνω, μαχαίρι μου ἀκονισμένο ἐκάνω νὰ ἰδῶ τί θὰ κάνη τὸ Σουρπουΐτσα μου. Καὶ τότε τί εἶνε γιαβρούμ; Μόλις τὸ Σουρπουΐτσα μου μὲ τὸ μαχαίρι μὲ ἰδλέπει φωνὴ δυνατὸ βάζει:

—Βοήθεια! Βοήθεια! 'Αστυνομία! Βοήθεια. Βαΐ, βαΐ, βαΐ! Τιρελλὸ εἶναι αὐτὸ τὸ ὑναΐκα μου γιάχο; Μόλις τὸ φωνές της ἀκουσμένες ἐκάνουνε, ὅλο τὸ γειτονιὰ τιρέχει, ἄντιρες, ὑναῖκες, παιντιά, ἀστυμφύλακες.

—"Εεεε, φωνάζουν, τί γίνεται ἐδῶ;

"Ολοι μαζὶ πόρτα μας ἰσπρώχνουν μέσα στὸ ἰσπίτι μας ἰμπαίνουν, ἀστυμφύλακας ἐμένα μὲ μαχαῖρι ἰδλέπει:

—Ψηλὰ τὰ χέρια! λέει. Τί πᾶς νὰ κάνης; Θέλεις νὰ σφάξης τὴ γυναῖκα σου;

'Εγὼ θυμωμένος ἔνομαι ἄμμα πολλὰ ἔλια μὲ πιάνουν:

—Κουζούμ, λέω, μπουνταλὰ ἔνεσαι, ἀστυφύλακα ἐφέντη; Τὸ Σουρπουΐτσα μου νὰ σφάξω ἐγώ;

—Τότε γιατί φωνάζει; μὲ λέει ἀστυμφύλακας.

—'Αθανὰκ ἐρίφ, τὸ ἀρνὶ ἤθελα σφαγμένο νὰ ἐκάνω, ἄμμα τὸ Σουρπουΐτσα μου φώναξε.

Καὶ τὸ ἄλλο εἴτονες, τότε, πολὺ ἐλάσανε. Τὸ λοιπὸν ἀρνὶ δὲν ἔσφαξα ἄμα ἄλλο ἀγορασμένο γιὰ τὸ Πάσχα ντὲν ἐκάνω. "Αμα θέλει τὸ Σουρπουΐτσα μου, ζωντανὸ νὰ τὸ τρώη, Πάσκα νὰ ἐκάνη. 'Ιστὲ μπούι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

'Ο ἀνάγωγος

Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς ποῦ ἐπῆρες κοινωνικὴ ἀγωγή, σὲ παρακαλῶ; Σὲ καμμιὰ σχολὴ ἢ σὲ κανένα σταῦλο; Γιατὶ ἐγὼ πιστεύω ἀκραδάντως, ὅτι μᾶλλον σὲ σταῦλο θὰ ἐφοίτησες, ὅπως φανερώνει ἡ συμπεριφορά σου.

Τί εἶπες; Τί δεδομένα ἔχω γιὰ νὰ σοῦ μιλάω ἔτσι; Πολλά, κύριε! Καὶ πρῶτον, ὅταν μπαίνης στὸ γραφεῖο, δὲν σκουπίζεις τὰ παληοπάπουτσά σου στὴν ψάθα. Κοτζὰμ ψάθα ὑπάρχει στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας. ἀκριβῶς γιὰ νὰ σκουπίζουν οἱ ἐπισκέπτες τὰ παπούτσια τους καὶ νὰ μὴ λερώνουν τὸ δάπεδον. Δὲν τὸ βλέπεις; Μὴ μοῦ πῆς, ὅτι δὲν τὸ βλέπεις καὶ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεσαι, γιατὶ ἔχω παρατηρήσει, ὅτι πάντοτε σκοντάβεις ἀπάνω καὶ τὸ πηδᾶς! Τὸ πηδᾶς σὰν νὰ ἔχη ἠλεκτρισμὸ καὶ φοβᾶσαι μὴ σὲ τινάξη, ἀνάγωγε.

Καὶ δεύτερον τὸ τσιγάρο. Σὲ παρακολουθῶ μισὴ ὥρα τώρα. "Εχεις καθήσει παραπλεύρως τοῦ γραφείου μου, ἔχεις καπνίσει τρία κατὰ συνέχειαν σιγαρέττα καὶ τὴ στάχτη — ποῦ τὴ ρίχνεις τὴ στάχτη; Κάτω, στὸ πάτωμα. Μὲ ἀφέλεια γαϊδάρου, ὅταν στὴν ἄκρη τοῦ τσιγάρου σου σχηματισθῆ συμπαγὴς ποσότης στάχτης, δίνεις μιὰ τὸ δάχτυλο καὶ ἡ στάχτη πέφτει ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Γιὰ κύττα, βρέ, τί ἔχεις φτιάξει κάτω. Κύττα καὶ καμάρωσε! Καὶ ὑπάρχει μπροστά σου κοτζὰμ σταχτοδοχεῖο.

'Αλλὰ τοῦ λόγου σου μήπως ρίχνεις καὶ τ' ἀποτσίγαρα μέσα; Οὔτε αὐτὰ τὰ ρίχνεις. Καὶ ποῦ τὰ ρίχνεις; Μέσα στὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ, ἀνάγωγε. Τρία ἀποτσίγαρα ἔχεις σβύσει μέσα στὸ φλυτζάνι, στὰ ὑπολείμματα τοῦ καφέ, ποὺ εἶχα τὴν ἀνοησία νὰ σοῦ προσφέρω. Καὶ τὸ φλυτζάνι παρουσιάζει τὸ εἰδεχθὲς αὐτὸ θέαμα! Τί ἔκανε λέει; Θὰ τὸ πλύνουν στὸ καφενεῖο; Πρῶτον δὲν ξέρω κατὰ πόσον θὰ τὸ πλύνουν καλά. Δεύτερον, ὅσο καλὰ κι' ἂν τὸ πλύνουν, πάντοτε θὰ μείνη μιὰ μουρουδιὰ καπνοῦ καὶ δὲν σοῦ χρωστάει τίποτα ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ πιῆ καφὲ μετὰ ἀπὸ τὴν ἀφεντιά σου, νὰ ἔχη στὸ στόμα του καὶ τὴ γεῦσι σβυσμένου τσιγάρου. Τρίτον, αἰσθητικῶς, τὸ θέαμα φλυτζανιοῦ μὲ σβυσμένο τσιγάρο, εἶναι εἰδεχθὲς καὶ ἀηδέστατον. Καί, τέταρτον, τὸ φλυτζάνι δὲν ἔχει τέτοιο προορισμό. Γιὰ τ' ἀποτσίγαρα, ὅπως καὶ γιὰ τὴ στάχτη, εἶναι τὸ σταχτοδοχεῖο, τὸ ὁποῖον ἐσὺ ἐπιμένεις ν' ἀγνοῆς.

Πῶς; Ψύλλους στ' ἄχυρα γυρεύω; "Οχι, βρέ. Δὲν γυρεύω ψύλλους στ' ἄχυρα. Γυρεύω κοινωνικὴ ἀγωγή, κοσμιότητα, τάξι καὶ καθαριότητα, στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα σοῦ εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστα. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ ρώτησα ποῦ ἔλαβες κοινωνικὴ ἀγωγὴ καὶ κακῶς σὲ ρώτησα, γιατὶ εἶναι προφανές, ὅτι τὴν ἔλαβες σὲ σταῦλο. Κι' ἔχεις καὶ τὴν ἀναίδεια ἀπὸ πάνω νὰ μοῦ λές, ὅτι γυρεύω ψύλλους στ' ἄχυρα, Σταυλίτη!

Τί εἶπες; Πῶς σοῦ μιλάω ἔτσι; Κι' ἔτσι σοῦ μιλάω καὶ θὰ σοῦ μιλήσω κι' ἀλλοιῶς, ἂν δὲν ξεκουμπιστῆς ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου. "Αειντε ξεκουμπήσου τὸ ταχύτερον καὶ μὴν ξανατολμήσης νὰ μπῆς χύτερον καὶ μὴν ξανατολμήσης νὰ μπῆς κλωέδῶ μέσα, γιατὶ θὰ φύγης μὲ τὶς κλωτσιές. "Αειντε καὶ μοῦ τάραξες τὰ νεῦρα, ἀνάγωγε. Καὶ μοῦχεις καὶ δίπλωμα Πανεπιστημίου, βρωμιάρη!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ὁ θησαυρὸς ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Α Π' τὸν καιρὸ τοῦ μεγάλου πολέμου, ἡ Λουσιὲν δὲν εἶχε ξαναγυρίσει στὸ χωριὸ ποὺ γεννήθηκε. 'Ωστόσο, πολλὲς εἰκόνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μένανε ζωηρότατα ἐντυπωμένες στὴ μνήμη της, μ' ὅλα τὰ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει.

Ζοῦσε τότε μὲ τὴ χήρα μητέρα της στὸ σπίτι τοῦ παπποῦ της, ἑνὸς λιγομίλητου γέρου. Πίσω ἀπ' τὸ σπίτι, ἁπλωνότανε τὸ περιβόλι, ποὺ κατέβαινε κλιμακωτὰ ὡς τὸ ποτάμι. Στὴν ἄκρη του ὑπῆρχε ἕνα παληὸ πλυσταριό, ποὺ ἡ χορταριασμένη σκεπή του ἀποτελοῦσε προέκτασι ἑνὸς ἀπ' τὰ «σκαλοπάτια» τοῦ κήπου. 'Ο γέρος τριγύριζε συχνὰ ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἐπιβλέπη — ὅπως ἔλεγε — τὴ Λουσιὲν ποὺ ἔπαιζε καὶ πετοῦσε πέτρες στὸ νερό.

"Ενα πρωῒ, καθὼς κυνηγοῦσε πεταλοῦδες, ἡ μικροῦλα εἶδε τὸν παπποῦ της δίπλα στὴ σκεπὴ τοῦ πλυσταριοῦ.

— Φύγε ἀπὸ δῶ! τῆς φώναξε ἐκεῖνος νευρικά.

Κι' ἡ Λουσιέν, φοβισμένη, ξαναγύρισε στὸ σπίτι.

Σὲ μερικὲς μέρες, τὸ χωριὸ ἀναστατώθηκε. Οἱ κάτοικοι φορτώνανε ὅπως - ὅπως τὰ πράγματά τους σὲ κάρρα καὶ φεύγανε. Τὰ γυναικόπαιδα: κλαίγανε. "Εφταναν οἱ Γερμανοί!

'Ο παπποῦς εἶχε χαθῆ... Ψάξαν οἱ δικοί του καὶ τὸν βρήκανε στὸν κῆπο, κοντὰ στὸ πλυσταριό. Εἶχε πάθει συμφόρησι, ἀπ' τὴ ζέστη ἢ ἀπ' τὸ φόβο του. Τὸν ἀνέβασαν σ' ἕνα κάρρο, ἀναίσθητο.

Στὴν πόλι ποὺ βρῆκαν ἄσυλο, ὁ γέρος ἔζησε μερικοὺς μῆνες ἀκόμη, μὰ χωρὶς νὰ ξαναβρῆ ποτὲ τὰ λογικά του. "Υστερα πέθανε, καὶ τὸν θάψανε στὴν ξενητειά.

'Η μητέρα τῆς Λουσιὲν βρῆκε δουλειὰ ὡς μοδίστρα καὶ κατώρθωσε ἔτσι νὰ συντηρῆ τὸν ἑαυτό της καὶ τὸ παιδί της. "Οταν μεγάλωσε, ἡ Λουσιὲν ἔγινε πωλήτρια σ' ἕνα μεγάλο μαγαζί. Μὰ εἶχε διατηρήσει ἀπ' τὰ παιδικά της χρόνια τὴ νοσταλγία τῆς ἐξοχῆς, τοῦ ὑπαίθρου.

"Ενας συνάδελφός της τὴν ἀγάπησε, κέρδισε τὴν καρδιά της καὶ τὴν παντρεύτηκε. Ἀποκτήσανε ἕνα κοριτσάκι, τὴ Λιλή, ποὺ ἦταν χαριτωμένο, ἀλλὰ ἀσθενικό.

— Τὸ παιδί σας θέλει ἐξοχή, δήλωσε ἐπανειλημμένως στὴ Λουσιὲν ὁ γιατρὸς ἑνὸς νοσοκομείου.

"Οταν ἡ μικρὴ ἔπαθε ἕναν ἄσχημο κοκκύτη, ἡ γιαγιά της σκέφθηκε πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ ἐγκατασταθοῦν ὅλοι στὸ χωριὸ ποὺ γεννήθηκε αὐτὴ κι' ἡ Λουσιέν. Θὰ εἶναν τὸ σπίτι τους. Θὰ ἀνάτρεφαν πουλερικά, κουνέλια, μέλισσες. Δὲν εἶχαν, βέβαια, ἕνα μικρὸ κεφάλαιο γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κατάφερναν ὅπως - ὅπως.

— Μοῦ φάνηκε παράξενο πάντα. Ἔλενε κάποτε ἡ χήρα. πῶς ὁ πεθερός μου δὲν μᾶς ἄφησε τ'ποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ σπίτι του. Κι' ὅμως ὁ ἄντρας μου τὸν θεωροῦσε πλούσιο... "Ισως νἄχε κρύψει κάπου τὸ κομπόδεμά του, σὲ κανένα ντουλάπι, καὶ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ πάρη φεύγοντας. 'Ηταν ἄλλωστε ἀναίσθητος τότε... Θυμᾶσαι, Λουσιέν;...

'Η Λιλὴ ξετρελλάθηκε ἀπ' τὴ χαρά της, ὅταν τῆς μιλήσανε γιὰ ἐξοχή. Κι' ὁ ἐνθουσιασμός της ἦταν ἀπερίγραπτος, ὅταν φτάσανε στὸ χωριό, στὸ σπίτι τοῦ παπποῦ.

'Η Λουσιὲν πάλι ξαναβρῆκε μὲ συγκίνησι τὸ κάθε τι ὅπως τὄξερε: τὸν κῆπο, τὸ ποτάμι, τὸ πλυσταριὸ μὲ τὴ γυρτὴ σκεπή...

Μόνο ποὺ τώρα ἡ ζωὴ ἦταν πανάκριβη στὸ χωριό.

— Πῶς θὰ τὰ καταφέρουμε, δίχως λεφτά; γκρίνιαζε ὁ ἄντρας τῆς Λουσιέν. Στὴν πόλι κερδίζαμε πιὸ πολλά, καὶ δίχως κίνδυνο νὰ ζημιώσουμε...

Μὰ ἡ Λουσιὲν ἔδλεπε μονάχα τὴν κορούλα της, ποὺ τρεχε στὸν κῆπο, στὸν καθαρὸν ἀέρα. Κι' ἡ καρδιά της πλημμύριζε χαρά. Δὲν τὴν ἔνοιαζε ἂν τὰ ἀμάθητα χέρια της χαλοῦσαν ἀπ' τὶς βαρειὲς δουλειές, ἀφοῦ ἡ κόρη της ἀποκτοῦσε τὰ χρώματα τῆς ὑγείας...

"Οταν ὡστόσο, μετὰ τοὺς πρώτους μῆνες, κάνανε τοὺς λογαριασμούς, τρόμαξαν ὅλοι.

— Δὲν γίνεται τίποτε, εἶπε ὁ πατέρας τῆς Λιλῆς ἀναστενάζοντας. Δὲν τὰ βγάζουμε πέρα. Ζημιώνουμε ὁλοένα. Πρέπει νὰ γυρίσουμε στὴν πόλι.

Κι' ἡ Λουσιὲν δὲν βρῆκε τὶ νὰ τοῦ ἀπαντήση σ' αὐτὴ τὴ λογικὴ παρατήρησί του...

Σύγνωμε τὸ Πάσχα. Σύμφωνα μ' ἕνα θρῦλο, ὅταν χτυπᾶνε οἱ καμπάνες τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, μιὰ μυστηριώδης κόττα γεννάει σ' ὅλους τοὺς κήπους τὰ παράξενα αὐγά της, κρυμμένα στὰ πιὸ ἀπίθανα μέρη. Καὶ τὰ παιδιὰ ψάχνουν νὰ τὰ βροῦνε, χαρούμενα.

'Εδῶ καὶ μερικὲς μέρες, ἡ Λιλὴ παρακολουθοῦσε τὶς λιγοστὲς κόττες τοῦ σπιτιοῦ τους. Ποιὰ ἀπ' αὐτὲς ἄραγε θὰ γεννοῦσε τ' αὐγὸ τοῦ Πάσχα;...

Πάντως, ὅπου καὶ νὰ τὄκρυβε, ἡ Λιλὴ ἦταν βέβαιη πὼς θὰ τὸ ἀνακάλυπτε...

Κάτι τῆς ἔλεγε ἄλλωστε πὼς ἡ κόττα θὰ διάλεγε τὴ χορταριασμένη σκεπὴ τοῦ πλυσταριοῦ.

'Η μητέρα της κι' ἡ γιαγιά της τῆς ἀπαγόρευαν νὰ τριγυρίζη πρὸς τὰ ἐκεῖ, κοντὰ στὸ ποτάμι.

Τὸ Πάσχα ὅμως, ἐπιτρέπονται ὅλα στὰ φρόνιμα κοριτσάκια σὰν τὴ Λιλή.

Μόλις λοιπὸν οἱ καμπάνες σκορπίσανε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς 'Αναστάσεως, ἡ μικρὴ κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια τοῦ κήπου, πατῶντας στὰ νύχια, καὶ γλύστρησε μὲ τὴν κοιλιὰ πάνω στὴ σκεπὴ τοῦ πλυσταριοῦ.

'Η μητέρα της τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακρυά. 'Ανησυχοῦσε λίγο, βλέποντάς την ἐκεῖ πάνω, μὰ δὲν ἤθελε νὰ τὴ μαλώση, τέτοια μέρα...

"Ηξερε πὼς δὲν θἄβρισκε ἐκεῖ τίποτα ἡ Λιλή. Εἶχε βάλει αὐτὴ ἡ ἴδια δίπλα σ' ἕνα δέντρο ἕνα ὡραῖο ζαχαρένιο αὐγό, γιὰ νὰ τ' ἀνακαλύψη ἡ Λιλή. Μά, ὅσο περισσότερο θὰ τ' ἀναζητοῦσε τὸ παιδί, τόσο μεγαλείτερη θἄταν ἡ χαρά του ὅταν θὰ τὄβρισκε στὸ τέλος...

Τί ἔκανε λοιπὸν ἀκόμη ἡ Λιλὴ στὴ σκεπή; Γιατὶ ἔψαχνε τόσην ὥρα ἐκεῖ πάνω;...

— Μαμά, ἔλα νὰ μὲ βοηθήσης! φώναξε ξαφνικὰ ἡ μικρούλα. Δὲν μπορῶ νὰ σηκώσω μονάχη μου τ' αὐγὸ τοῦ Πάσχα. Εἶναι πολὺ βαρύ...

'Η Λουσιὲν ἔτρεξε κοντά της.

"Ενα χοντρὸ κεραμίδι εἶχε πέσει ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς στέγης τοῦ σπιτιοῦ κι' εἶχε ξεσκεπάσει μιὰ τρύπα, ὅπου ἔχωνε τὰ χεράκια της ἡ Λιλή.

— Τὸ πιάνω, μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ τραβήξω ἔξω, πρόσθεσε τὸ κοριτσάκι. Βοήθησέ με, μαμά!...

'Η Λουσιὲν ἁπλωσε τὸ χέρι της... Τὸ «αὐγὸ» ἦταν ἕνα μεγάλο καὶ στρογγυλὸ πήλινο βάζο, πολὺ βαρύ... τόσο ποὺ ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια τῆς Λουσιέν, ἔπεσε κι' ἔσπασε μπροστὰ στὰ πόδια της.

— "Α, τί ὡραῖες δεκάρες ποὺ εἶχε μέσα! φώναξε χαρούμενα ἡ Λιλή.

Πραγματικά, τὸ δοχεῖο ἦταν γεμάτο μὲ χρυσὰ νομίσματα—ὅλη τὴν περιουσία τοῦ γέρου παπποῦ, τόσο καλὰ κρυμμένη, ὥστε δὲν τὴν εἶχε βρῆ κανεὶς τόσα χρόνια!

Νὰ λοιπὸν γιατὶ τριγύριζε ὁ παπποῦς συχνὰ κοντὰ στὸ πλυσταριό...

Νὰ γιατί, τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ἔδιωξε ὁ πόλεμος ἀπ' τὸ χωριό, εἶχε τρέξει πάλι πρὸς τὰ ἐκεῖ... κι' εἶχε πάθει τὴ συμφόρησι κοντὰ στὴ χορταριασμένη σκεπή, πρὶν προλάβη νὰ πάρη ἀπὸ κεῖ τὸ θησαυρό του γιὰ νὰ τὸν κρύψη κάπου ἀλλοῦ, ἀσφαλέστερα...

'Η Λιλὴ μάζευε τώρα μέσ' στὴν ποδιά της τὶς ὡραῖες χρυσὲς «δεκάρες», τὶς λίρες ποὺ θὰ ἐπέτρεπαν πιὰ στοὺς γονεῖς της νὰ ζήσουν ἄνετα. Κι' ἡ Λουσιέν, μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα ἐκστατικά, ἄκουγε τὶς καμπάνες ποὺ τραγουδούσανε χαρούμενα, ὅπως κι' ἡ καρδιά της...

ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΩΝΙΕ

'Η Λιλὴ ἔχωνε τὸ χεράκια της σὲ μιὰ τρύπα στὴν σκεπὴ τοῦ πλυσταριοῦ...

Η ΕΒΔΟΜΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑΓΙΕΡ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

ΠΑΡΙΣΙ, Ἀπρίλιος. ('Ιδιαιτέρα ὑπηρεσία).— Τὸ ταγιὲρ εἶναι ὁ πιστότερος σύντροφος τῆς γυναίκας. Πάντα πρόθυμο νὰ τὴν ἐξυπηρετῆ σὲ κάθε ὥρα, σὲ κάθε στιγμή. Καὶ εἶνε τὸ πιὸ κομψὸ ντύσιμο, τὸ πιὸ διακριτικό, αὐτὸ ποὺ δείχνει τὸ πιὸ παλὺ γοῦστο.

Γιὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας εἶναι ἐξυπηρετικὸ καὶ γι' αὐτὸ τὸ προτιμοῦμε πάντα ἀπὸ κάθε τι ἄλλο. Γιὰ τὰ σπὸρ εἶναι ἀπαραίτητο καμωμένο ἀπὸ πολὺ σοῦπλ λαινὰζ σὲ σχέδια («πιέ-ντὲ-πούλ», «πρὲνς ντὲ γκάλ») ἢ ριγέ. Ὅταν εἶναι καμωμένο ἀπὸ τρικό, παρουσιάζει ἀκόμη μεγαλύτερη ποικιλία στὴν κούπ, γιατὶ τὸ τρικὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἀκολουθῆ μὲ χάρι τὶς καμπύλες τοῦ σώματος. Τὰ ταγιὲρ ποὺ φοριοῦνται κάθε μέρα γίνονται ἔτσι ποὺ νὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν διαφορετρόπως. Πολλὲς φορὲς γαρνίρονται μὲ πασμαντερί, μὲ σουτὰς, μὲ πέρλες, μὲ ζαί, μὲ κορδέλλα, μὲ βελοῦδο κι' ἔτσι συναγωνίζονται ἐνίοτε τὶς πιὸ πλούσιες τουαλέττες κοκταίηλ. Διαφόρων εἰδῶν μπάσκες τὰ συμπληρώνουν ποὺ ἀνάλογα μὲ τὸ σχῆμα της ἡ κάθε μιὰ τοὺς δίδουν καὶ ἄλλη μορφή. Πότε τελειώνουν σὲ σχῆμα φεστονιοῦ καὶ πότε σχηματίζουν μύτες. Μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο γαρνίρονται καὶ οἱ τσέπες.

Τὸ χρῶμα ποὺ πρωτοστατεῖ σ' αὐτὰ τὰ ταγιὲρ τὰ κάπως πιὸ ἀμπιγιὲ εἶναι τὸ μαῦρο, ποὺ εἶναι διακριτικὸ καὶ λουσᾶτο. Τὸ συνοδεύει δὲ ἕνα μαῦρο καπελλάκι, ποὺ θὰ συμπληρώνη τὸ σύνολο.

'Αλλ' ἂς δοῦμε καὶ λίγο περισσότερες λεπτομέρειες σχετικὲς μὲ τὴ γραμμή τους.

Ἡ φούστα εἶναι συνήθως εὐθύγραμμη χωρὶς ὅμως ὑπερβολές, μὲ μιὰ πιέτα ποὺ δίνει ἐλευθερία στὸ βάδισμα ἢ ἂν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν εὐθυγραμμία τότε παίρνει ὁλοτρόγυρα πιέτες.

Οἱ ὦμοι παρουσιάζουν ἁπαλὴ γραμμή. Ἡ μέση εἶναι λιγώτερο τονισμένη ἀπὸ ἄλλοτε καὶ οἱ γοφοὶ διατηροῦν τὴν στρογγυλότητά τους. Ἂς τονίσωμεν ἐδῶ τὴν κυριαρχία τῆς φανέλλας, μιᾶς πολὺ λεπτῆς φανέλλας ριγωτῆς, ποὺ συνδυάζει κομψότητα καὶ πρακτικότητα. Συμπλήρωμα τῶν ταγιὲρ εἶναι οἱ ὁμορφες νάϋλον μπλοῦζες ποὺ σᾶς παρουσιάζουν τὰ φιγουρίνια μας. Κυττάξτε πόσο ὡραῖα εἶναι κατεργασμένες μὲ κέντημα, ποὺ ἔρχονται νὰ προσθέσουν κι' αὐτὲς τὴν πολύτιμη ἐξυπηρέτησί τους.

Ἔτσι ἡ γυναῖκα τοῦ 1955 ἔχει ὡς κυριώτερο ντύσιμο τὸ ταγιέρ.

ΤΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΜΑΓΙΩ ΤΟΥ 1955

Ἡ κάθε ὥρα ἔχει τὴν κομψότητά της ἔστω καὶ ἂν ἡ κομψότης αὐτὴ περιορίζεται στὸ... «ἐλάχιστον» ὅπως εἶναι ἡ περίπτωσις τῶν μαγιὸ ποὺ θὰ φορεθοῦν ἐφέτος στὶς πλάζ. Ἂς δοῦμε λιγάκι τί παρουσίασαν οἱ ὀνομαστοὶ Οἶκοι Κεστὸς Baiv καὶ Τεξμέρ. Ὅπως καὶ τὰ ἄλλα θερινὰ μοντέλα, ἔτσι καὶ τὰ μαγιὸ ποὺ διαθέτομε ἡ πραγματοποίησις τῆς κάθε γραμμῆς εἶναι πολὺ πλέον δύσκολη, ὄχι ὅμως καὶ ἀκατόρθωτη.

Ὅλη ἡ καινοτομία ἐφέτος ὀφείλεται κυρίως στὰ ὑφάσματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι τὸ «ναϋλαστίκ», ποὺ εἶναι 100% νάϋλον, ἀλλὰ ἔχει συγχρόνως μεγάλη ἐλαστικότητα. Κάτι σὰν λάστιχο, χωρὶς νὰ εἶναι λάστιχο.

Ἄλλο ὕφασμα εἶναι ἕνα παράξενο «συρὲ» σταμπάτο, ποὺ εἶναι ἀδιάβροχο καὶ ἄλλο τὸ «ντανταλαστίκ», δηλαδὴ μία ἐλαστικὴ δαντέλλα, ὅπως τὸ λέει ἡ ὀνομασία της.

Ἡ συλλογὴ Κεστὸν παρουσίασε ἐξ ἄλλου μεγάλη πρωτοτυπία στὸ σταμπάρισμα τῶν ὑφασμάτων ὅπως καὶ στὰ χρώματα, ποὺ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ κυριαρχεῖ τὸ «πάρμ».

Ἡ συλλογὴ Τεξμὲρ προσαρμόζεται περισσότερο πρὸς τὴν ἔννοια «σπόρ». Συνδυάζει δηλαδὴ τὴν κομψότητα καὶ τὴν ἄνεσι.

Γιὰ τὴν πλὰζ ἐξ ἄλλου εἴδαμε πληθώρα ἀπὸ μικρὲς βέστες ποὺ χρησιμοποιοῦν πικὲ φανταζί, ἢ σταμπάτη ποπλίνα καὶ συνοδεύουν τὰ μαγιὸ ἢ σὸρτ καὶ μπλοῦζες ἀπὸ ἴδιο ὕφασμα. Τὰ φορεματάκια «τρουὰ-πιὲς» μεταβάλλονται ὅταν ἀφαιρεθῆ ἡ φούστα σὲ σύνολα μπλουζίτσας καὶ σὸρτ ἢ μπλουζίτσας καὶ κορσαίρ. Οἱ βέστες πέφτουν εὐθύγραμμες καὶ εἶναι μᾶλλον κοντὲς καὶ σταυρωτές. Ἀκολουθοῦν τὴν γραμμὴ τοῦ σώματος καὶ φοριοῦνται εἴτε μὲ τὴ φούστα εἴτε μὲ τὸ παντελονάκι καὶ προορίζονται μᾶλλον γιὰ τὶς πρωϊνὲς ὧρες. Τὰ φορεματάκια ἔχουν ὅλα σχεδὸν δύο κορσάζ. Τὸ ἕνα ντεκολτὲ γιὰ τὴν ἀκροθαλασσιὰ καὶ τὶς καθαρῶς ζεστὲς ὧρες τῆς ἡμέρας καὶ τὸ ἄλλο κλειστὸ γιὰ τὴν πόλι καὶ γιὰ τὶς λιγώτερο ζεστὲς ὧρες καὶ ἡμέρες.

Τὰ ὑφάσματα εἶναι τὰ πιὸ πολλὰ σταμπάτα μὲ κύριο μοτίβο τὰ λουλούδια. Ὅσο γιὰ τὰ μονόχρωμα εἶναι ἀπὸ βαμβακερὸ σατινὲ σὲ ἐξαιρετικὴ ποιότητα. Εἶναι ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας τὰ ριγωτά.

Οἱ φοῦστες ἐφαρμοσμένες πολλὲς φορὲς κάτω ἀπὸ τὴν μέση σουρωτὲς ἢ μὲ πιέτες δίδουν ἀέρα στὸ κορσάζ. Ὅταν ἐξ ἄλλου ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν καθ' αὐτὸ μέση τότε σχηματίζουν σὰν πελώρια πέταλα ἢ ἀλλεπάλληλα βολάν. Τὰ ντεκολτὲ εἶναι ἢ πολὺ διακριτικὰ ἀνοίγοντας μυτερὰ σὰν τὰ ζιλὲ ἢ πολὺ μεγάλα μὲ τὸ ἄνοιγμα των ἴδιως πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν ὤμων.

Τὰ χρώματα ποὺ κυριαρχοῦν εἶναι ὅλα τὰ ρόζ, τὰ ἄσπρα, τὰ κίτρινα, τὰ κόκκινα. Ὑπάρχει μία ἀφάνταστη εὐθυμία στὸν συνδυασμὸ τῶν χρωμάτων καὶ ἡ συλλογὴ τῶν μοντέλων εἶναι σὰν ἕνα πραγματικὸ ἀνοιξιάτικο μπουκέτο. Ὅσο γιὰ τὶς τουαλέτες, ποὺ ἀπὸ τὴν μιὰ γίνονται πολλὲς δὲν εἶναι πιὰ κάτι τί τὸ καινούργιο. Εἶναι ἕνας ἐξυπνότατος τρόπος ποὺ παρουσιάζει τὴ γυναῖκα ντυμένη γιὰ κάθε περίστασι χωρὶς νὰ ἔχη τὴν ψυχαρνταρόμπα της φορτωμένη.

Ὅταν λέμε («πλάζ»), στὴ λέξι αὐτὴ περιλαμβάνονται χίλιες δυὸ ἀπολαύσεις: Τὸ βούτηγμα στὴ θάλασσα, τὸ ξάπλωμα στὴν ἀμμουδιά, ὁ περίπατος στὴν γύρω περιοχή, ἡ ἐκδρομὴ στοὺς γύρω λόφους, ἡ βαρκάδα, τὸ κουπί, τὸ ψάρεμα.

Ξεκινῶντας λοιπὸν ἀπὸ τὸ πιὸ ἁπλὸ μαγιὸ καὶ φθάνοντας στὶς πιὸ ἀμπιγιὲ τουλέτες ὁἱ ἐμπνευσταὶ τῆς «θαλασσινῆς μόδας» προσφέρουν μιὰ ὁλόκληρη κλίμακα: Μικροσκοπικὰ «ντὲπιὲς» ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ μιὰ φούστα ἢ κάτω ἀπὸ σὸρτ μὲ κορσελὲ ζῶνες.

Ἄλλα σύνολα ποὺ περιλαμβάνουν πολλὲς φορὲς πέντε κομμάτια, ποὺ ἔχουν καὶ τὸ προσὸν ὅτι φοριοῦνται ἀπὸ δυὸ ὄψεις.

Τόσο στὴ θάλασσα, ὅσο καὶ στὴν ἄλλη μας ζωὴ στὴν πόλι ἡ ἐπιθυμία μας εἶναι μιά: Νὰ παρουσιάζωμε πάντα μιὰ σιλουέτα νέα, μιὰ ἐμφάνισι κομψή, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἴμαστε προικισμένες μὲ τέλειο σῶμα.

Ἂν μὲ τὶς διάφορες ἐπινοήσεις τῆς μόδας πετυχαίνομε νὰ δώσωμε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔχομε ὡραῖο σῶμα, δὲν ἐπιτύχαμε τὸν σκοπό μας;

NOELLE GREFFE.

1) Μπλούζα νάϋλον χωρὶς μανίκια γαρνιρισμένη μὲ μπιμπίλα νάϋλον καὶ ἕνα μαλακὸ γιακαδάκι. 1) Μπλούζα νάϋλον μὲ φουσκωτὰ μανίκια καὶ ἴσιο γιακαδάκι. Ὅλο τὸ πλαστρὸν εἶνε γαρνιρισμένο μὲ δαντέλλα νάϋλον. 3) Φορεματάκι «Γκέϊσα» ἀπὸ ὁμορφο ἐμπριμὲ ὕφασμα μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς φούστας, ποὺ ἀρχίζει στοὺς γοφούς. 4) Ἕνα πρωτότυπο μαγιὸ χωρὶς μπρετέλλες ἀπὸ ἐμπριμὲ ὕφασμα. 5) Ὁμορφο σύνολον γιὰ πλάζ μὲ δύο ἐμφανίσεις: Παντελονάκι καὶ φούστα. 6) Μαγιὸ, ποὺ ἐφαρμόζει πάνω στὸ σῶμα χωρὶς μπρετέλλες. 7) Σύνολον σεμιζιέ, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μπλοῦζα καὶ σόρτ.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΠΑΡΝΕΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μικρὸς Κέδρικ Ἔρρολ ζοῦσε μὲ τὴ μητέρα του στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ πατέρας του, ὁ λοχαγὸς Ἔρρολ, ποὺ εἶχε πεθάνει, ἦταν ὁ τρίτος γυιὸς ἑνὸς πλουσίου Ἄγγλου ἀριστοκράτη, τοῦ γέρου κόμητα τοῦ Ντόρινκουρ. Μιὰ ἡμέρα ὅμως συνέβη κάτι ποὺ ἄλλαξε τὴ ζωὴ τοῦ Κέδρικ. Ἦταν τότε ὀκτὼ χρόνων. Ὁ παπποῦς του ἔστειλε στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ δικηγόρο του κ. Χάθιζαμ γιὰ νὰ τὸν φέρη στὸ Λονδῖνο. Οἱ δυὸ θεῖοι του εἶχαν πεθάνει κι' ἔτσι ὁ Κέδρικ, ὕστερ' ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ παππού του, θὰ γινόταν κόμης τοῦ Ντόρινκουρ. Ὁ Κέδρικ λοιπὸν μὲ τὴ μητέρα του ἐφθασαν στὴν Ἀγγλία κι' ἐγκαταστάθηκαν χωριστά. Ὁ μικρὸς λόρδος ἔμεινε μὲ τὸν παππού του ποὺ τὸν ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ὁ Κέδρικ εἶδε μιὰ ἡμέρα στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ πολλὰ παλιόσπιτα καὶ κατάφερε τὸν παππού του νὰ χτίση νέα ἀγροτικὰ σπίτια γιὰ τοὺς χωρικούς.

22ον

—Θυμᾶστε, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ μικρὸς λόρδος, ἀφήνοντας τὸ βιβλίο του, τί σᾶς ἔλεγα ὅταν σᾶς εἶδα γιὰ πρώτη φορά; Σᾶς ἔλεγα πὼς θὰ γίνουμε οἱ καλύτεροι φίλοι. Καὶ νὰ ποὺ τώρα γίναμε πιὸ καλοὶ κι' ἀπὸ φίλοι!

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ὁ γέρο-κόμης. Γιὰ ἔλα ἐδῶ...

Ὁ Κέδρικ σηκώθηκε ἀμέσως καὶ πῆγε κοντὰ στὸν παππού του.

—Μήπως χρειάζεσαι τίποτα; τὸν ρώτησε ὁ γέρο-κόμης. Σοῦ λείπει τίποτα;...

Τὰ μαῦρα μάτια τοῦ μικροῦ λόρδου καρφώθηκαν στὰ μάτια τοῦ παππού του.

—Ἕνα πρᾶγμα μονάχα μοῦ χρειάζεται, εἶπε. Μοῦ λείπει...

—Ποιό; ρώτησε ὁ γέρο-κόμης.

—Μοῦ λείπει ἡ... μαμά μου, εἶπε σιγὰ ὁ Κέδρικ.

Ὁ γέρο-κόμης ἀνασταστώθηκε.

—Μὰ τὴ βλέπεις κάθε μέρα! Δὲν σοῦ φτάνει; ἡμέρα κοντὰ της. Τὸ βράδυ ποὺ πήγαινα νὰ κοιμηθῶ, ἐρχόταν, μὲ φιλοῦσε, μοῦλεγε «καληνύχτα» ὅπως καὶ τὸ πρωΐ, ὅταν ἄνοιγα τὰ μάτια μου, ἦταν μπροστά μου γιὰ νὰ μὲ φιλήση καὶ νὰ μοῦ τὴ «καλημέρα». Μπορούσαμε νὰ λέμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ἐκεῖνο ποὺ θέλαμε, χωρὶς νὰ ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μιλᾶμε...

Τὰ βλέμματα παπποῦ κι' ἐγγονοῦ συναντήθηκαν. Κι' οἱ δυὸ ἔμειναν γιὰ λίγο ἀμίλητοι. Καὶ τότε ὁ γέρο-κόμης μὲ ὕφος σοβαρὸ τὸν ρώτησε:

—Ποτὲ δὲν ἐχνάς τὴ μητέρα σου;

—Ποτέ! ἀποκρίθηκε ὁ Κέδρικ. Ποτέ! Κι' ἐκεῖνη τὸ ἴδιο, ποτὲ δὲν μὲ ἐχνάει! Κι' ἐσᾶς ἀκόμη δὲν θὰ σᾶς ἐχνοῦσε τώρα ποτέ, ἂν τύχαινε καὶ δὲν καθόμουν πιὰ μαζί σας.

Ἡ λύπη, ποὺ δοκίμαζε ἀπὸ τὴ ζηλεια του ὁ γέρο-κόμης, ἄσες φορὲς ὁ ἐγγονός του μιλοῦσε γιὰ τὴ μητέρα του, γινόταν κάθε μέρα καὶ πιὸ μεγάλη. Καὶ τόσο πιὸ πολὺ μεγάλωνε ὅσο δυνάμωνε ἡ δική του ἀγάπη γιὰ τὸν Κέδρικ.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἦρθαν μερικὰ περιστατικὰ ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ ξεχάση, τουλάχιστον γιὰ καιρό, τὴν ἔγνοια ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὴ νύφη του, τὴν κ. Ἔρρολ.

Ἐπισκέψεις

Ἕνα βράδυ, πρὶν τελειώσουν οἱ οἰκοδομικὲς ἐργασίες στὰ Παληόσπιτα, εἶχαν τραπέζι στὸ μέγαρο τοῦ Ντόρινκουρ. Εἶχαν πολὺν καιρὸ νὰ δεχτοῦν κόσμο, ὅταν ὁ σὲρ Χάρρυ Λώρρινταλ καὶ ἡ λαίδη Λώρρινταλ, ἡ μοναδικὴ ἀδελφὴ τοῦ γέρο-κόμη, ἦρθαν νὰ περάσουν λίγες μέρες μαζί του.

Ἡ ἐπίσκεψη αὐτὴ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὸ χωριό. Στὸ ψιλικατζίδικο μάλιστα τῆς μὶς Ντίμπλετ τὸ κουτσομπολιὸ ἔδινε κι' ἔπαιρνε. Ἦταν ἀλήθεια πολὺ περίεργο αὐτό. Γιατὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύτηκε ἡ λαίδη Λώρρινταλ, δὲν εἶχε ἐπισκεφθῆ ποτὲ τὸ μέγαρο τοῦ ἀδελφοῦ της, δηλαδὴ ἀπὸ τριάντα πέντε χρόνια! Ἦταν μιὰ ἀξιοπρεπὴς κυρία μὲ κατάλευκα μαλλιὰ καὶ ἀνθηρὸ πρόσωπο παρὰ τὴν ἡλικία της. Ἦταν καλὴ καὶ ὁμορφη. Ποτέ της μάλιστα δὲν δικαιολόγησε τοὺς τρόπους καὶ τὴ διαγωγὴ τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἀποφασιστικὴ καὶ θαρραλέα τοῦ εἶχε πῆ πολλὲς φορὲς τί σκεπτόταν γι' αὐτόν. Κι' ἔτσι, ἐπειδὴ ὁ Ντόρινκουρ δὲν παραδεχόταν τὶς ὑποδείξεις της, εἶχαν προκληθῆ μεταξύ τους πολλοὶ καυγάδες ὥσπου στὸ τέλος, βλέποντας ὅτι δὲν κατάφερνε νὰ τὸν κάνη ν' ἀλλάξη τακτική, ἀποφάσισε νὰ μὴν τὸν βλέπη.

Ἡ λαίδη μάθαινε ἀπὸ ἄλλους στὸ διάστημα αὐτὸ πόσο ὁ ἀδελφός της ἦταν σκληρὸς στὴ γυναῖκα του καὶ στὰ παιδιά του. Ἔτσι, δὲν τῆς ἔκανε καρδιὰ νὰ τὸν πλησιάση.

Ἂν καὶ δὲν εἶχε δῆ ποτέ της τὰ δυὸ μεγάλα της ἀνήψια, ὡστόσο οἱ ξένοι τὴν πληροφοροῦσαν ὅτι δὲν εἶχαν καλὰ αἰσθήματα, οὔτε ἦταν ἀγαπητοὶ στὴν κοινωνία τοῦ πατέρα τους.

Μιὰ φορὰ ὅμως εἶχεν ἔρθει στὴν ἐπαυλή της ἕνας ὡραῖος νέος ὡς δεκαοχτὼ χρόνων. Τῆς εἶπε ὅτι ἦταν ὁ ἀνεψιός της, ὁ Ἔρρολ, καὶ ὅτι περνῶντας ἀπὸ κεῖ ἐπεθύμησε νὰ δῆ τὴν θεία Κόνστανς.

Ἡ καρδιὰ τῆς λαίδης Λώρρινταλ μόλις εἶδε αὐτὸ τὸ ὡραῖο παιδὶ συγκινήθηκε καὶ τὸ κράτησε κοντὰ της μιὰ βδομάδα. Εἶχε καλὸ χαρακτῆρα, καλὴ καρδιά, ἦταν ἔξυπνο καὶ τὸ ἀγάπησε τόσο ποὺ τὸ παρακάλεσε νὰ τὸ ξαναῖδη γρήγορα.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔγινε, γιατὶ ὁ κόμης τοῦ Ντόρινκουρ, μόλις ἔμαθε ὅτι ὁ γυιός του πῆγε νὰ δῆ τὴ θεία του, τοῦ ἔκανε παρατηρήσεις καὶ τοῦ ἀπαγόρευσε νὰ ξαναπάη.

Ἡ λαίδη Λώρρινταλ ὅμως δὲν ξεχνοῦσε τὸν ὡραῖο ἀνεψιό της, ἂν καὶ εἶχε μάθει ὅτι εἶχε κάνει ἕναν γάμο στὴν Ἀμερικὴ ἀνάξιο τῆς θέσεώς του. Ὡστόσο θύμωσε τρομερὰ μὲ τὸν ἀδελφό της, ὅταν ἔμαθε ὅτι αὐτὸς εἶχε ἀποκηρύξει τὸν Ἔρρολ κι' ὅτι δὲν ἤξερε κανένας πιὰ οὔτε ποῦ ζοῦσε, οὔτε πῶς περνοῦσε. Ὑστερ' ἀπὸ καιρὸ ἔμαθε ὅτι ὁ Ἔρρολ πέθανε καὶ κατόπιν τῆς ἤρθε ἡ εἴδησι ὅτι καὶ τὰ ἄλλα δύο ἀνήψια της, τὰ μεγαλύτερα, εἶχαν πεθάνει κι' αὐτά.

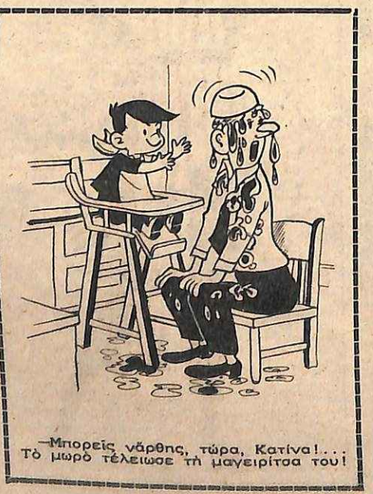
Τώρα τελευταῖα ὅμως ἡ λαίδη Λώρρινταλ ἄκουσε, νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ μικρὸ Ἀμερικανό, ποὺ ἔφεραν στὴν ἐπαυλὴ τοῦ Ντόρινκουρ, γιὰ νὰ πάρη τὸν τίτλο τοῦ Φαουντλερόϋ.

—Γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὴν ὡραία ἀνατροφὴ ποὺ ἔδωσαν καὶ στοὺς ἄλλους! εἶπε ἡ λαίδη στὸν ἄνδρα της. Ἤν ἦταν τουλάχιστον ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ καλή, θὰ μποροῦσε νὰ προλάβη τὸ κακό! Γιατί, διαφορετικὰ τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ γίνη ἕνας κακὸς χαρακτῆρας μὲ φοβερὰ ἐλαττώματα!...

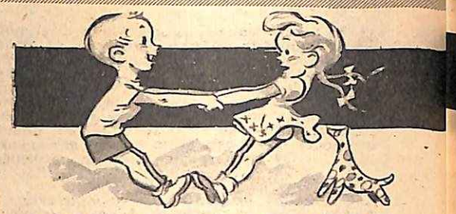
Ὅταν ὅμως ἔμαθε ὅτι ἡ μητέρα τοῦ Κέδρικ ζοῦσε καὶ βρισκόταν στὴν Ἀγγλία χωρισταὶ ἀπὸ τὸ παιδί της, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—Μπᾶ! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ χωρίσουν ἕνα παιδὶ μικρὸ ἀπὸ τὴ μητέρα του, γιὰ νὰ ζῆ μαζὶ μ' ἕνα γέρο παράξενο! Ὁ ἀδελφός μου ἡ θὰ τὸ μεταχειρισθῆ ὅπως καὶ τὰ παιδιά του ἢ θὰ τὸ ἀγαπήση πραγματικά. Ἀλλὰ πάντως θὰ τὸ κάνη ἕνα τέρας. Ἂν ἤξερα ὅτι αὐτὸ μποροῦσε κάτι νὰ ὠφελήση, θὰ τοῦ ἔγραφα.

—Δὲν θὰ ὠφελήση σὲ τίποτα, εἶπε ὁ σὲρ Χάρρυ.

—Μπορεῖς νάρθης, τώρα, Κατίνα!... Τὸ μωρὸ τέλειωσε τὴ μαγειρίτσα του!

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐξέρω τόσο καλὰ τὸν ἀδελφό μου! Κι' ἂν τοῦ γράψω θὰ ρίξη τὸ γράμμα μου στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων. Ξέρω πῶς δὲν μὲ ὑπολογίζει. Αὐτὸ ὅμως εἶναι τρομερό! Τὸ καϋμένο τὸ παιδί!...

Ἡ λαίδη Λώρρινταλ δὲν ἤταν ἡ μόνη ποὺ ἄκουσε νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸ μικρὸ λόρδο. Σὲ ὅλα τὰ μέγαρα καὶ τὶς ἐπαύλεις τοῦ Ντόρινκουρ, στὰ χτήματα καὶ στὰ σπίτια τῶν γύρω χωριῶν συζητοῦσαν γιὰ τὸν Κέδρικ. Μιλοῦσαν γιὰ τὴν ὁμορφιά του, τὴν καλωσύνη του, τὴν ἀφέλειά του καὶ τὴν καταδεκτικότητά του σὲ ὅλους ποὺ τὸν πλησίαζαν, καὶ γιὰ τὴν ἐπιρροὴ ποὺ εἶχε πάνω στὸν παππού του. Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ δὲν σταματοῦσαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὶς χάρες του. Οἱ κυρίες μάλιστα τῆς ἀριστοκρατίας, στὰ σαλόνια τους λυπόντουσαν τὴ δυστυχισμένη μητέρα, ποὺ τὴν εἶχαν χωρίσει ἀπὸ τὸ μονάκριβο παιδί της. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄντρες, ποὺ ἤξεραν τὸν κόμητα καὶ τὴν κακία τῆς ψυχῆς του, γελοῦσαν γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε τὸ παιδὶ στὰ καλὰ αἰσθήματα τοῦ παππού του.

Ὁ σὲρ Τόμας, ἕνας χτηματίας ἀπὸ τὰ περίχωρα, περνῶντας μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ χωριὸ τοῦ Ντόρινκουρ, συνάντησε τὸ γέρο-κόμη καὶ τοῦ ἔκανε τὸ καθιέρωμα στ' ἄλογά τους. Σταμάτησε μάλιστα γιὰ νὰ τὸν χαιρετήση ἰδιαιτέρως καὶ νὰ τὸν συγχαρῆ ποὺ ἡ ὑγεία του πήγαινε τόσο καλά.

—Ἦταν περήφανος σὰν βασιληᾶς, ἔλεγε ὁ σὲρ Τόμας, μιλῶντας γιὰ τὴν συνάντησι αὐτή. Νὰ σᾶς πῶ ὅμως τὴν ἀλήθεια; Δὲν εἶδα ποτὲ στὴ ζωή μου τόσο ὄμορφο παιδί, σὰν τὸν μικρὸ λόρδο. Εἶχε καταλλήσει τὸ ἄλογο καὶ στεκόταν πάνω σ' αὐτὸ σὰν τὸν καλύτερο καβαλλάρη.

Οἱ διαδόσεις αὐτὲς ἔφτασαν ὡς τ' αὐτιὰ τῆς λαίδης Λώρρινταλ. Ἄκουσε νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸν Χιούζ, γιὰ τὸ κουτσὸ παιδὶ τῆς χήρας, γιὰ τὰ Παληόσπιτα, γιὰ τόσες καλωσύνες ποὺ εἶχε κάνει, καὶ εἶχε τὴν περιέργεια νὰ ἰδῆ τὸ μικρὸ λόρδο, ποὺ ἦταν τὸ παιδὶ τοῦ ὁμορφου ἀνεψιοῦ της, τοῦ μόνου ἀνεψιοῦ ποὺ τὴν εἶχε ἐπισκεφθῆ.

Καὶ τότε, χωρὶς νὰ τὸ περιμένη, πῆρε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν ἀδελφό της, ποὺ τὴν προσκαλοῦσε μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της νὰ περάσουν λίγες μέρες στὴν ἐπαυλὴ τοῦ Ντόρινκουρ.

—Τί περίεργο! φώναξε ἡ λαίδη. Τὸ παιδὶ αὐτὸ φαίνεται πὼς κάνει θαύματα κι' ἀρχίζω νὰ τὸ πιστεύω. Ὁ ἀδελφός μου, λένε ὅλοι, ὅτι τὸ λατρεύει. Δὲν μπορεῖ νὰ ζῆση μακρυὰ ἀπ' τὸν ὀξὺ στιγμὴ καὶ εἶναι ὑπερήφανος μὲ τέτοιο ἔγγονο. Γι' αὐτὸ μᾶς προσκαλεῖ. Θέλει νὰ μᾶς τὸ γνωρίση.

Ἡ λαίδη λοιπὸν δέχτηκε τὴν πρόσκλησι.

Καὶ μιὰ μέρα, ὕστερ' ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἔφτασε μαζὶ μὲ τὸν σὲρ Χάρρυ. Ἐπειδὴ ὅμως ἤταν ἀργά, τὴν ὑδηγησαν στὰ ἰδιαίτερα δωμάτια ποὺ τῆς εἶχαν ἑτοιμάσει. Ἀφοῦ ξεκουμάτια ποὺ τῆς εἶχαν ἑτοιμάσει. Ἀφοῦ ξεκουράστηκε, φόρεσε ἄλλη τουαλέττα γιὰ τὸ τραπέζι καὶ κατέβηκε στὴ μεγάλη σάλα. Ὁ γέρο-κόμης στεκόταν δρθιος κοντὰ στὸ τζάκι. Πλάϊ του εἶχε ἕνα παιδὶ ντυμένο μὲ μαῦρο βελουδένιο κοστούμι, μὲ γιακᾶ ἀπὸ ἄσπρη ντανταλλα, ἕνα παιδὶ πολὺ ὡραῖο, ποὺ μόλις γύρισε τὰ μαῦρα του μάτια πάνω της, ἡ λαίδη δὲν μπόρεσε νὰ μὴ φωνάξη μὲ χαρὰ στὸν ἀδελφό της:

—Ἐδουάρδε, αὐτὸ εἶναι τὸ παιδὶ ποὺ μοῦ ἔλεγαν;

—Ναί, Κωνσταντία, αὐτὸ εἶναι! ἀπάντησε περήφανα ὁ γέρο-κόμης. Λόρδε Φαουντλερόϋ, εἶναι ἡ θεία σου, ἡ λαίδη Λώρρινταλ...

—Τί κάνετε, θεία μου; εἶπε ὁ Κέδρικ, δίνοντάς της τὸ χέρι του.

Ἡ λαίδη Λώρρινταλ ἔσφιξε κι' αὐτὸ τὸ χέρι τοῦ μικροῦ καὶ σκύβοντας τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε.

—Εἶμαι ἡ θεία σου Κωνσταντία, τοῦ εἶπε. Ἀγαποῦσα ἰδιαιτέρως καταπληκτικὰ τὸν πατέρα σου καὶ βλέπω ὅτι τοῦ μοιάζεις καταπληκτικά!

—Εἶμαι εὐτυχὴς γι' αὐτό, εἶπε χαμογελῶντας ὁ μικρὸς λόρδος. Μοῦ τὸ λένε πολλοὶ ἐδῶ. Μάλιστα, θεία Κωνσταντία, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος...

Ἡ λαίδη Λώρρινταλ μαγεύθηκε ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ τῆς μίλησε. Κι' ἐνθουσιασμένη, ἔσκυψε, τὸν ξανάφίλησε καὶ ἀναπτύχθηκε ἀνάμεταξύ τους μιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια.

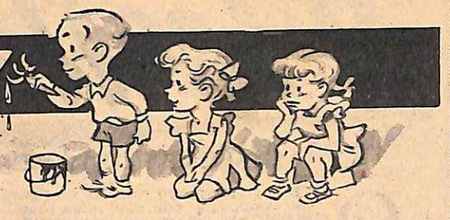
Ἀργότερα ἡ λαίδη εἶπε στὸν ἀδελφό της:

—Ἐδουάρδε, εἶναι ἀλήθεια τὸ πιὸ ὡραῖο παιδὶ ἀπ' ὅσα ἔχω δῆ στὴ ζωή μου!

—Ναί, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ γέρο-κόμης. Εἶναι ὁμορφο παιδὶ καὶ περνᾶμε μαζὶ πολὺ καλά. Νομίζει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἄνθρωπος πιὸ φιλάνθρωπος ἀπὸ μένα. Καί, σοῦ ἐξομολογοῦμαι, Κωνσταντία, ὅτι κοντεύω νὰ τρελλαθῶ γιὰ τὸ παιδὶ αὐτό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ὁ ἀρχάγγελος κι' ὁ ἀσκητής

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ σὲ μιὰ μακρυνὴ πολιτεία ζοῦσε μιὰ χήρα. Ἕνας χρόνος ἦταν ποὖχε χάσει τὸν ἄντρα της κι' εἶχε ἀπομείνει μὲ δυὸ δίδυμα παιδάκια. Ἡ χήρα, λοιπόν, μὴ μπορῶντας ν' ἀνθέξη στὸν καϋμό της, ἀρρώστησε βαρειὰ κι' ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν ἀρχάγγελο Γαβριὴλ νὰ τῆς πάρη τὴν ψυχή της.

Ὅταν ὁ ἀρχάγγελος ἔφτασε στὸ φτωχικό της, βρῆκε τὴ χήρα νὰ ψυχομαχάη. Στὸ στῆθος της κρατοῦσε σφιχτὰ τὰ δίδυμα μωρά της, ποὺ τῆς ζητοῦσαν τὸ γάλα της.

Ὁ ἀρχάγγελος λυπήθηκε τὰ πλάσματα ἐκεῖνα, ποὺ θάμεναν ὀρφανά, καὶ γύρισε πίσω χωρὶς τὴν ψυχὴ τῆς χήρας.

Ὁ Θεὸς ἀπόρησε ποὺ πρώτη φορὰ ὁ ἀρχάγγελος παράκουσε τὴν προσταγή του,καὶ τὸν ρώτησε γιατὶ τόκανε αὐτό.

—Ἄφησα τὴ μητέρα νὰ ζήση ἀπὸ συμπόνια γιὰ τὰ δυὸ μωρά της, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτό, ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸ Γαβριὴλ νὰ βγάλη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θάλασσας ἕνα λιθάρι.

Κι' ὅταν ὁ ἀρχάγγελος τὸ ἔφερε, ὁ Θεὸς τὸν πρόσταξε νὰ τὸ σπάση. Βρῆκε τότε μέσα στὸ λιθάρι δυὸ σκουλήκια ζωντανά.

— Ποιὸς τρέφει αὐτὰ τὰ σκουλήκια; τὸν ρώτησε τότε ὁ Θεός.

—Ἐσύ, Κύριε! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ.

—Ἀφοῦ λοιπόν, φροντίζω γιὰ τὰ ταπεινὰ σκουλήκια, εἶπε ὁ Θεός, πῶς μπορεῖ ν' ἀδιαφορῶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο;...

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ἔστειλε τὸν ἀρχάγγελο Μιχαὴλ καὶ πῆρε τὴν ψυχὴ τῆς χήρας, ἐνῶ τὸν Γαβριήλ, γιὰ τὴν ἀνυπακοή του, τὸν καταδίκασε νὰ ὑπηρετῆ τριάντα χρόνια ἕναν ἀσκητή. Κι' ἅμα περνοῦσαν τὰ τριάντα χρόνια, νὰ πάρη τὴν ψυχή του καὶ νὰ τὴν ἀνεβάση στὸν οὐρανό.

Ἔτσι ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ μεταμορφώθηκε σὲ καλόγερο. Ὅλες τὶς προστα γὲς τοῦ ἀσκητῆ τὶς ἐκτελοῦσε μὲ ὑπακοὴ καὶ τὸν φύλαγε ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ ἀρχάγγελος οὔτε γέλασε, οὔτε χαμογέλασε ποτέ!

Μιὰ μέρα, ὅταν κόντευαν νὰ τελειώσουν πιὰ τὰ τριάντα χρόνια τῆς τιμωρίας, ὁ ἀσκητὴς τὸν ἔστειλε στὴν πολιτεία. Ἤθελε νὰ τοῦ ἀγοράση ἕνα ζευγάρι παπούτσια ποὺ νὰ βαστάξουν πάνω ἀπὸ ἕνα χρόνο. Ὁ ἀρχάγγελος, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ γέλασε.

Ὁ ἀσκητής, ποὺ δὲν ἤξερε ὅτι ὁ ὑποταχτικός του ἦταν ἄγγελος, παραξενεύτηκε βλέποντάς τον νὰ γελάη ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια. Γι' αὐτὸ ἔστειλε μαζί του ἕνα καλογεροπαῖδι νὰ βλέπη τί θὰ κάνη στὸ δρόμο του.

Ξεκίνησαν λοιπὸν οἱ δυὸ καὶ πήγαιναν συντροφιὰ στὴν πολιτεία.

Στὸ δρόμο τους συνάντησαν ἕναν ζητιάνο καὶ τοὺς ζήτησε ἐλεημοσύνη.

Ὁ ἀρχάγγελος, μόλις τὸν εἶδε, γέλασε πάλι.

Προχώρησαν ἀκόμη καὶ ἀντάμωσαν τότε ἕνα ἐπίσκοπο κι' ἕνα δήμαρχο, ποὺ διάβαιναν περήφανοι μέσα στ' ἀμάξι τους μὲ μεγάλη συνοδεία λαοῦ.

Ὁ ἀρχάγγελος γύρισε τὸ πρόσωπό του ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ γέλασε πάλι.

Ὅταν πιὰ ἔφτασαν στὴν πολιτεία, εἶδαν ἕναν κλέφτη ποὺ εἶχε κλέψει ἕνα πήλινο δοχεῖο.

Ὁ ἀρχάγγελος γέλασε κι' αὐτὴ τὴ φορά.

Ἔπειτα πῆγαν κι' ἀγόρασαν τὰ παπούτσια καὶ γύρισαν στὸν ἀσκητή.

Τότε τὸ καλογεροπαῖδι κάθισε καὶ εἶπε στὸν ἀσκητὴ ὅλα ὅσα εἶχε δῆ. Ἀκόμη τοῦ εἶπε πὼς ὁ σύντροφός του στὸ δρόμο ποὺ πήγαιναν εἶχε γελάσει τρεῖς φορές.

Ξαφνιασμένος ἀπ' αὐτὸ ὁ ἀσκητὴς ρώτησε τὸν ἀρχάγγελο:

— Πές μου, παιδί μου, τί σοῦ συμβαίνει; Ἔχεις τώρα τριάντα χρόνια ποὺ μὲ ὑπηρετεῖς καὶ ποτὲ δὲν σὲ εἶδα νὰ γελάσης, ἐνῶ σήμερα γέλασες τέσσερις φορές!...

Τότε ὁ ἀρχάγγελος τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Μάθε πὼς εἶμαι ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ. Ὁ Θεὸς μ' ἔστειλε κάποτε νὰ πάρω τὴν ψυχὴ μιᾶς χήρας ποὺ εἶχε στὴν ἀγκαλιά της τὰ δυὸ δίδυμα μωρά. Ἐγὼ ὅμως τὰ λυπήθηκα κ. ἄφησα τὴ μητέρα τους ζωντανή. Γι' αὐτὸ καταδικάστηκα ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ σὲ ὑπηρετῶ τριάντα χρόνια καὶ νὰ σὲ φυλάω ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Καὶ τώρα ποὺ κλείσανε τὰ τριάντα χρόνια ἔχω ἐντολὴ νὰ πάρω τὴν ψυχή σου καὶ νὰ τὴν πάω στὸν οὐρανό, μπρὸς στὸ θρόνο τοῦ Ὑψίστου...

»Θέλεις τώρα νὰ μάθης τὴν ἀφορμὴ τοῦ γέλιου μου; Ἄκουσε: Μ' ἔστειλες στὴν πολιτεία ν' ἀγοράσω παπούτσια γιὰ ἕνα χρόνο, ἐνῶ ἐσὺ θὰ πεθάνης μέσα σὲ τρεῖς μέρες.

»Ἔξερες γιατί γέλασα πάλι ὅταν ἄκουσα τὸ ζητιάνο νὰ μοῦ ζητάη μιὰ μικρὴ ἐλεημοσύνη; Γιατὶ στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ ζητιανεύει, βρίσκεται κρυμμένος ἕνας θησαυρὸς ποὺ δὲν τὸν ξέρει...

»Ἔπειτα, ὅταν εἶδα τὸν ἐπίσκοπο καὶ τὸ δήμαρχο νὰ περνοῦν καμαρωτὰ μέσα στ' ἀμάξι, γέλασα πάλι. Θυμήθηκα πὼς ἦταν τὰ δυὸ δίδυμα τῆς χήρας, ποὺ γιὰ χατῆρι τους, ἐγὼ καταδικάστηκα τριάντα ὁλόκληρα χρόνια νὰ σὲ ὑπηρετῶ.

»Τέλος ὁ κλέφτης ποὺ εἶχε κλέψει τὸ πήλινο δοχεῖο μ' ἔκανε νὰ γελάσω, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω πῶς... ἡ λάσπη κλέβει τὴ λάσπη...

»Τώρα ἑτοιμάσου γρήγορα, γιατὶ πλησιάζει ἡ ὥρα νὰ φύγουμε...

Ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ὁ ἀσκητὴς πέθανε. Κι' ἡ ψυχή του μεταφέρθηκε ἀπάνω στὰ φτερὰ τοῦ ἀρχαγγέλου κοντὰ στὸ Θεό...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

"Ολα ξύλινα!...

Ὁ Μάκης κυττάζει μὲ λαίμαργο μάτι τὰ λίγα κόκκινα αὐγὰ ποὺ ἔβαψε μιὰ βδομάδα πρὶν ἡ μητέρα του γιὰ τὸ Πάσχα.

Ἡ Λίζα ὅμως, ἡ μεγάλη του ἀδελφή, καταλαβαίνει τοὺς σκοποὺς τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τὸν προειδοποιεῖ:

—Πρόσεχε καλά, Μάκη! Κάθε μέρα θὰ μετρᾶω τὰ κόκκινα αὐγὰ κι' ἂν λείψη κανένα, θὰ τὸ πῶ ἀμέσως στὴ μαμά!

Ὁ Μάκης ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ τὰ κυττάζη μὲ λαιμαργία. Ἔτσι τὸ ἴδιο βράδυ τρώει ἕνα ἀπὸ τὰ κόκκινα αὐγὰ καὶ βάφει τὸ αὐγὸ ποὺ μαντάρει ἡ μαμά του τὶς... κάλτσες καὶ τὸ βάζει μαζὶ μὲ τ' ἀληθινὰ αὐγά. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ τὶς ἄλλες μέρες μ' ἄλλα ξύλινα αὐγά. Ἔτσι ὅταν ἔρχεται τὸ Πάσχα κι' ἡ μαμὰ του τὸν καλεῖ νὰ τσουγκρίσουν τ' αὐγά τους ὁ Μάκης τὶς ἀπαντάει:

—Δὲν βαριέσαι καλέ μαμά! Ἀφοῦ ὅ,τι καὶ νὰ κάνουμε πάλι πάτοι θὰ βγοῦμε!

Ὁ ἀθεόφοβος εἶχε φάει ὅλα τ' ἀληθινὰ αὐγά!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ὁ μπαμπᾶς: Τί θὰ κάνης ὅταν μεγαλώσης;

Ὁ μικρός: Θ' ἀφίσω γενειάδα!

Ὁ μπαμπᾶς: Μπᾶ! Γιατί;

Ὁ μικρός: Γιὰ νάχω νὰ πλένω λιγώτερο μοῦτρο...

★

Ἡ μαμὰ στὸ γυιόκα της:

—Κράτησες τὴν ὑπόσχεσι ποὺ μοῦ εἶχες δώσει, νὰ κάνης σήμερα καλὸ σὲ κάποιον;

—Ναί, μαμά. Ἔδειρα τὸν Πίπη...

—Μὰ ἔτσι δὲν ἔκανες καλὸ σὲ κανένα!

—Τί λές! Ἔπρεπε νὰ δῆς πόσο εὐχαριστήθηκε ὁ ἀδελφός του!

★

Ὁ πλανόδιος μανάβης χαμογέλασε, γιατὶ εἶδε ὅτι τὸ γαϊδουράκι του τὸ τάϊζε μὲ καρότα ἕνα κοριτσάκι.

—Γιὰ ἀγαπᾶς τὰ ζῶα, πλησίασε καὶ τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη, σημαίνει ὅτι εἶσαι καλὸ κοριτσάκι. Ποιὸς σοῦ τὰ ἔδωσε ὅμως αὐτὰ τὰ καρότα;

—Τὰ πῆρα, τοῦ ἀπάντησε ἡ μικρή, ἀπὸ τὸ κοφίνι σου!

Κόκκαλο ὁ μανάβης.

★

Ὁ δάσκαλος: Τὰ γραφτά σου, Τάκη, εἶναι καλά... Μὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶναι ὅμοια, λέξι πρὸς λέξι, μὲ τὰ γραφτὰ τοῦ συμμαθητῆ σου Γιώργου. Τί συμπέρασμα, λοιπόν, βγάζεις;

Ὁ Τάκης: Ὅτι καὶ τὰ γραφτὰ τοῦ Γιώργου εἶναι καλά!

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τὸ κόκκινο αὐγό

Τὸ πρῶτο κόκκινο αὐγό,
ποὺ ἔδωσε στὸν Τάκη
ἡ μπερούλα του ἡ χρυσῆ,
τὸ χάρισε σ' ἕνα φτωχὸ
καὶ ὀρφανὸ παιδάκι
μὲ εὐσπλαχνία περισσή.

★

Καὶ ἀπὸ τότε ἔμαθε
πὼς ὅποιος συμπονεῖ
κάθε φτωχὸ καὶ δυστυχῆ
μονάχ' αὐτὸς αἰσθάνεται
Λαμπρὴ ἀληθινὴ
νὰ τοῦ εὐφραίνη τὴ ψυχή.

Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η Τσέπα της Σελίμας

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΥΤΕ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ πατέρα του, οὔτε οἱ συμβουλὲς τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν μεγιστάνων τοῦ κράτους ἔκαναν τὸν πρίγκηπα Καμαραλζαμὰν ν' ἀλλάξη γνώμη. Γιὰ τίποτα στὸν κόσμο δὲν ἤθελε νὰ πάρη σύζυγο καὶ νὰ δημιουργήση οἰκογένεια. Αὐτό, ὅμως, δὲν ἦταν σωστὸ γιὰ τὸ διάδοχο ἑνὸς μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ θρόνου.

Στὸ τέλος, ὁ βασιλιᾶς πατέρας του θύμωσε καὶ πρόσταξε νὰ τὸν κλείσουν σ' ἕναν παλιὸ ἐρειπωμένο πύργο, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴ θάλασσα.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηπας ἔσκυψε τὸ κεφάλι μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ διαταγή. Περνοῦσε τώρα τὶς ἡμέρες του ὁλομόναχος καὶ δὲν εἶχε ἄλλη ἀπόλαυσι ἀπὸ τὸ νὰ κάνη περιπάτους στὴν ἐρημικὴ ἀκτὴ κυττάζοντας τ' ἀγριεμένα κύματα ποὺ σπάζανε μὲ μανία πάνω στοὺς βράχους.

Μιὰ μέρα, ὅμως, τὰ μάτια του, ποὺ ἦταν βαρειὰ καὶ κουρασμένα, γιατὶ ἡ λύπη φώλιαζε μέσα στὴν ψυχή του, ἀνοίχτηκαν διάπλατα ἀπὸ ἔκπληξι καὶ θαυμασμὸ μαζί. Μπροστά του, μόλις μερικὰ βήματα πιὸ πέρα, περπατοῦσε μιὰ νέα ποὺ ἡ ἐκθαμβωτικὴ ὀμορφιά της κι' ἡ ἀερένια ἐμφάνισί της ἐλυωσαν στὴ στιγμὴ τὸν πάγο ποὺ τύλιγε τὴν καρδιά του.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηπας ἔτρεξε ἀμέσως καὶ τῆς εἶπε:

—Ὦ θεῖο μαργαριτάρι, σίγουρα κάποιο γιγάντιο στρειδι θὰ σ' ἔθαλε στὴν ἐρημικὴ αὐτὴ ἀκτή.

Κι' ἡ νέα χαμογέλασε ἐπίσης.

—Τὸ στρειδι ποὺ μ' ἔθγαλε εἶναι ἕνα μεγάλο πλοῖο, μὲ ὀγδόντα κουπιὰ στὴν κάθε του πλευρά, ἀπάντησε.

—Περίεργο! εἶπε ὁ Καμαραλζαμάν. Νόμιζα πὼς μόνο ὁ πατέρας μου, ὁ βασιλιᾶς Ἀβδουραχὰν εἶχε μεγάλα πλοῖα.

—Ἔχει κι' ὁ δικός μου, ἀπάντησε ἡ νέα.

—Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας σου;

—Ὁ πατέρας μου εἶναι ὁ βασιλιᾶς τῆς Κίνας Μουλαΐμ. Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ πριγκήπισσα Σελίμα.

—Σελίμα, εἶπε ὁ νέος, πλημμυρισμένος ἀπὸ θαυμασμό, εἶσαι ἡ ὡραιότερη γυναίκα ποὺ ἀντίκρυσαν ὡς σήμερα τὰ μάτια μου. Καὶ ξέρω ἀκόμη πὼς καὶ χίλιες φορὲς ἂν ζοῦσα δὲν θὰ συναντοῦσα ἄλλη πιὸ ὄμορφη. Ἀλλὰ πῶς βρέθηκες στὴν ἐρημικὴ αὐτὴ ἀκτὴ τῆς Περσίας;

Ἡ νέα τοῦ ἐξήγησε τότε ὅτι ὁ πατέρας της τὴν εἶχε στείλει νὰ ἐπισκεφθῆ ἕνα θεῖο της ποὺ βασίλευε σ' ἕνα μεγάλο νησὶ στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς. Οἱ τρικυμίες εἶχαν παραπλανήσει τὸ πλοῖο της, ποὺ εἶχε καταφύγει τώρα σ' ἕνα μικρὸ ὅρμο, λίγο πιὸ πέρα ,γιὰ νὰ ἐπιδιορθώση τὶς βλάβες του.

—Εἶδα πὼς οἱ ἄνθρωποί μου ἀργοῦσαν νὰ τὸ φτιάξουν καὶ βγῆκα γιὰ νὰ κάμω ἕναν περίπατο στὴν ἀκτή, εἶπε τελειώνοντας τὴν ἀφήγησί της.

Ἄρχισαν νὰ περπατᾶνε μαζί, κουβεντιάζοντας γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα. Ὁ ἀνέραστος πρίγκηπας ἔνοιωθε τώρα μιὰ δυνατὴ συγκίνησι, ποὺ δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτὲ ἄλλοτε ὡς τότε. Μὰ καὶ τῆς Σελίμα ἡ συγκίνησι δὲν ἦταν μικρότερη.

Ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴ συζήτησί τους, ἀπομακρύνονταν ὁλοένα. Ὁ Καμαραλζαμὰν ποὺ ἤξερε ὡς καὶ τὴν τελευταία πέτρα τῆς ἀκτῆς ὡδήγησε τὴ νέα στὴν προεξοχὴ ἑνὸς βράχου, ποὺ προχωροῦσε σὲ μεγάλο βάθος μέσα στὴ θάλασσα. Κάθισαν ἐκεῖ, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ νοιάζωνται γιὰ τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε. Ὁ ἥλιος εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ κατεβαίνη πρὸς τὴ δύσι, ὡς πού, στὸ τέλος, χάθηκε κάτω ἀπὸ τὰ κύματα. Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἀκούστηκαν φωνὲς καὶ θόρυβος ἀπὸ τρεξίματα πάνω στὰ βράχια. Ἦταν οἱ ἄνθρωποι τῆς Σελίμα, ποὺ ἔψαχναν γιὰ νὰ τὴ βροῦν. Ἡ νέα σηκώθηκε.

—Δὲν πρέπει νὰ σὲ ἰδοῦν οἱ ἄνθρωποί μου, πρίγκηπά μου, εἶπε στὸν Καμαραλζαμάν. Θὰ φύγω τώρα, ἀλλ' ὅλη τὴ νύχτα θὰ σὲ βλέπω στὰ ὀνειρά μου κι' αὔριο τὸ πρωῒ θαρθῶ νὰ σὲ ξαναβρῶ.

—Σελίμα, ἀπάντησε ὁ νέος, τ' ὄνομά σου χαράχτηκε βαθειὰ μέσα στὸν καρδιά μου καὶ τίποτα δὲν θὰ μπορέση νὰ τὸ βγάλη.

Χωρίστηκαν. Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὅμως, ἡ Σελίμα δὲν φάνηκε στὴν ἀκτή. Κι' ὁ Καμαραλζαμὰν τοῦ κάκου ἔψαξε νὰ βρῆ τὸ πλοῖο της. Στὸ μικρὸ ὅρμο εἶδε μόνο μερικὰ κομμάτια ξύλα καὶ ἀπομεινάρια ἀπὸ τροφές. Κατάλαβε τότε πὼς τὸ πλοῖο μὲ τὴν ὄμορφη πριγκήπισσα εἶχε φύγει κι' ἡ καρδιὰ του σπαράχτηκε ἀπὸ τὸν πόνο. Καμμιὰ γυναίκα δὲν τὸν εἶχε συγκινήσει ὡς τότε. Καὶ τὴ μόνη ποὺ ἀγάπησε τὴν εἶχε χάσει, χωρὶς νὰ ξέρη ἂν θὰ τὴν ξαναβρισκε ποτέ. Μήπως, λοιπόν, εἶχε ὀνειρευθῆ; Μήπως ἡ ὁμορφη Σελίμα δὲν ἦταν τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἕνα πλάσμα τῆς φαντασίας του; Ἀλλ' ὄχι. Στὸ χέρι του φοροῦσε πάντα τὸ δακτυλίδι μὲ τὸ μεγάλο ἀστραφτερὸ διαμάντι ποὺ ἡ νέα τοῦ εἶχε δώσει φεύγοντας σὰν τεκμήριο τῆς ἀγάπης της.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηπας ἔτρεξε τότε νὰ βρῆ τὸν διοικητὴ τοῦ φρουρίου καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν ὁδηγήση κοντὰ στὸν πατέρα του.

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ὁ Καμαραλζαμὰν γονάτισε καὶ φίλησε τὰ πόδια τοῦ βασιλιᾶ Ἀβδουραχὰν κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε πὼς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ πάρη σύζυγο, ὅπως ἦταν ἡ δική του ἐπιθυμία.

—Καὶ ποιὰ διάλεξε ὁ γυιός μου γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς του;

—Τὴν πριγκήπισσα Σελίμα, τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Κίνας.

—Ἡ Κίνα εἶνε μακρυὰ καὶ ἔχει πολλοὺς βασιλιάδες.

—Ἂν ὁ πατέρας μου μοῦ δώση ἕνα καλὸ πλοῖο, θὰ φύγω ἀμέσως καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ βρῶ τότε τὴν ἀγαπημένη τῆς ψυχῆς μου, εἶπε ὁ Καμαραλζαμάν.

Ὁ βασιλιᾶς Ἀβδουραχὰν χάρηκε γιὰ τὴν ἀπόφασι τοῦ γυιοῦ του, μά, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, στενοχωρήθηκε ποὺ ἔπρεπε νὰ πάη τόσο μακρυὰ γιὰ νὰ βρῆ ἐκείνην ποὺ θἄκανε σύντροφο τῆς ζωῆς του. Μὴ θέλοντας, ὅμως, νὰ τὸν δυσαρεστήση, ἱκανοποίησε τὴν ἐπιθυμία του καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ καλύτερο ἀπὸ τὰ πλοῖα του καὶ τοὺς πιὸ ἔμπειρους καὶ πιὸ ἀνδρείους ναύτες του.

Ξεκίνησαν σὲ λίγο ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Περσίας, ταξίδεψαν ἡμέρες, ἑβδομάδες καὶ μῆνες πάνω στὶς φουρτουνιασμένες θάλασσες κι' ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες κι' ἀναρίθμητους κινδύνους ἔφτασαν στὴν Κίνα. Καινούργιες περιπέτειες καὶ καινούργιοι κίνδυνοι τοὺς περίμεναν ἐκεῖ. Στὸ τέλος, ὅμως, κατάφεραν νὰ βροῦν τὸ βασίλειο ὅπου βασίλευε ὁ πατέρας τῆς Σελίμα. Ἀλλ' ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ἔμαθαν ἕνα δυσάρεστο νέο. Ἡ πριγκήπισσα Σελίμα, τοὺς εἶπαν, εἶχε τρελλαθῆ. Στὰ παραμιλητά της μιλοῦσε γιὰ κάποιο νέο ποὺ τὸν εἶχε συναντήσει σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἀκτὴ καὶ ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει τρελλά.

Κανεὶς, βέβαια, δὲν πίστευε τὰ ὅσα ἔλεγε γι' αὐτὸ τὸ νέο κι' ὅλοι φαντάζονταν πὼς ἦταν ἕνα πλάσμα τῆς φαντασίας της.

Ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της εἶχαν περάσει οἱ καλύτεροι γιατροὶ τῆς Κίνας. Μὰ κανεὶς τους δὲν κατάφερε νὰ τὴν κάμη καλά.

Ὅταν ὁ Καμαραλζαμὰν ἔμαθε ὅλα αὐτά, πῆγε στὰ ἀνάκτορα καὶ ζήτησε νὰ δῆ τὴν ἄρρωστη πριγκήπισσα.

—Τί εἶσαι; τὸν ρώτησαν. Ἀστρολόγος, γιατρὸς ἢ μάγος;

—Εἶμαι καὶ ἀστρολόγος καὶ γιατρὸς καὶ μάγος, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς πρίγκηπας. Πέστε στὸ βασιλιὰ πὼς μόνον ἐγὼ μπορῶ νὰ τὴν γιατρέψω.

—Ἂν τὸ καταφέρης, ὦ ξένε, ἡ ὄμορφη Σελίμα θὰ γίνη δική σου, τοῦ ἀπάντησαν. Γιατὶ ὁ βασιλιᾶς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ τὴν δώση σύζυγο σ' ὁποιον τὴν γιατρέψη. Ἂν, ὅμως, ἀποτύχης, θὰ χάσης τὸ κεφάλι σου. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασι τοῦ πατέρα της.

—Ἂν ἀποτύχω δὲν θέλω πιὰ νὰ ζῶ, εἶπε ὁ Καμαραλζαμάν.

Τὸν ὡδήγησαν τότε στὸ δωμάτιο τῆς Σελίμα καὶ τὸν ἄφησαν μόνον μαζί της. Μὰ ὁ πρίγκηπας Καμαραλζαμὰν ἔμεινε μόνο μερικὰ λεπτὰ μέσα στὸ δωμάτιο τῆς νέας. Βγῆκε κατόπιν καὶ εἶπε σὲ κείνους ποὺ περίμεναν ἀπ' ἔξω:

—Πέστε στὸ βασιλιὰ πὼς ἡ κόρη του εἶναι καλὰ καὶ πὼς ζητάει νὰ τὸν δῆ!

Ὁ βασιλιᾶς Μουλαΐμ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δωμάτιο τῆς Σελίμα. Ἡ νεαρὴ πριγκήπισσα ἔλαμπε τώρα ἀπὸ χάρι κι' ὁμορφιά. Τὰ σκοτάδια ποὺ θάλωναν πρὶν τὸ μυαλό της εἶχαν πιὰ διαλυθῆ.

—Πατέρα μου, τοῦ εἶπε, ἡ κόρη σου δὲν εἶναι πιὰ ἄρρωστη.

—Τὸ βλέπω, ἀπάντησε ὁ πατέρας της. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ γιατρὸς ποὺ σ' ἔκαμε καλά;

Ἡ Σελίμα τοῦ ἔδειξε τὸν Καμαραλζαμάν.

—Δὲν εἶναι γιατρός, εἶπε.

—Ἀστρολόγος τότε;

—Οὔτε ἀστρολόγος, πατέρα...

—Θὰ εἶναι τότε κάποιος μάγος...

—Μάγος ναί. Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ συνάντησα πρὶν ἀπὸ καιρὸ σὲ κάποια μακρυνὴ ἀκτὴ καὶ ποὺ μοῦ μάγεψε γιὰ πάντα τὴν καρδιά.

Ὁ πατέρας της κατσούφιασε. Γιατὶ νόμισε πὼς ἡ κόρη του παραλογιζόταν καὶ πάλι.

Ἀλλ' ὁ Καμαραλζαμὰν τοῦ ἐξήγησε ποιὸς ἦταν καὶ γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε ταξιδέψει ἀπὸ τὴ μακρυνὴ πατρίδα του ὡς τὴν Κίνα.

—Ἂς εἶναι εὐλογημένη ἡ ὥρα ποὺ πάτησες τὸ πόδι σου στὸ ἀνάκτορό μου, εἶπε τότε ὁ βασιλιᾶς Μουλαΐμ στὸν πρίγκηπα Καμαραλζαμάν.

Καὶ πρόσταξε ἀμέσως νὰ γίνουν οἱ ἀπαραίτητες προετοιμασίες γιὰ τὸ γάμο τῆς κόρης του.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ Καμαραλζαμὰν κι' ἡ Σελίμα ταξίδευαν γιὰ τὴν Περσία. Ἦταν τώρα δυὸ πολυαγαπημένοι καὶ τρισευτυχισμένοι σύζυγοι.

ΤΣΑΡΛ ΣΤΕΡΛΙΝΓΚ

—Σελίμα, εἶπε ὁ νέος, εἶσαι ἡ ὡραιότερη γυναίκα, ποὺ ἀντίκρυσαν ὡς σήμερα τὰ μάτια μου...

Ἀριστουργηματικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ τοῦ Τζέϊμς Τσέϊζ

Ὁ τρελλὸς ΔΟΛΟΦΩΝΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ι.

ΠΙΣΩ ἀπὸ ἕνα σπιτάκι μὲ μετρία ἐμφανισι, στὸν ἀριθμὸ 45 τῆς Ἤστ Πλέις, βρισκόταν ἑνας μικρὸς ἀπερίποιητος κῆπος, περιφραγμένος ἀπὸ ἕνα τοῖχο ὑψους δυὸ μέτρων. Τὸ δρομάκι ποὺ περνοῦσε ἔξω ἀπ' αὐτό, ἦταν περιζήτητο τὸ καλοκαίρι ἀπ' τοὺς ἐρωτευμένους, γιατὶ ἐμενε σκοτεινὸ τὴ νύχτα κι' οἱ διαβάτες τὸ ἀποφεύγανε.

Ἀπὸ δυὸ ὥρες τώρα, στεκόταν ἐκεῖ ἕνας ἄντρας, ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα σ' ἕνα φωτισμένο παράθυρο τοῦ τετάρτου πατώματος.

Ἦταν μετρίου ἀναστήματος, μὲ τετράγωνους ὤμους. Φοροῦσε μιὰ καφετιὰ ρεμπουμπλικα μὲ φαρδὺ μπόρ, κατεβασμένο ὡς τὰ μάτια του. Στὸ ἀδύναμο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ διακρινόταν μονάχα τὸ λεπτὸ στόμα του καὶ τὸ τετράγωνο πηγούνι του. Τὸ ὑπόλοιπο πρόσωπό του κρυβότανε στὴ σκιά.

Ἦταν κομψοντυμένος, μὲ καφετὶ κοστούμι, ἄσπρο μεταξωτὸ πουκάμισο καὶ γραβάτα παπιγιὸν μὲ μικρὲς βούλες. Καθὼς σήκωσε τὸ χέρι του, γιὰ νὰ κυττάξη τὸ χρυσὸ ρολόϊ του, ξεσκέπασε τὸ μανικέτι τοῦ πουκαμίσου του, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε χώσει ἕνα ἄσπρο μεταξωτὸ μαντῆλι.

Περίμενε στὸ δρόμο, τελείως ἀκίνητος, μασῶντας ἀργὰ καὶ μεθοδικὰ μιὰ τσίκλα. Βρισκόταν ἐκεῖ δυὸ ὁλόκληρες ὧρες, μὲ τὴν ὑπομονὴ τῆς γάτας ποὺ παραφυλάει τὸν ποντικό.

Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἔσβυσε τὸ φῶς στὸ παράθυρο τοῦ τετάρτου πατώματος, καὶ τὸ σπίτι ὁλόκληρο βυθίστηκε στὸ σκοτάδι.

Ὁ ἄντρας ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη ἀκίνητος. Ἀκουμπησμένος στὸν τοῖχο, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, περίμενε ἄλλη μισὴ ὥρα.

Ὕστερα, ἀφοῦ ξανακύτταξε τὸ ρολόϊ του, ἔσκυψε καὶ πῆρε μιὰ κουλούρα ἀπὸ λεπτὸ καὶ γερὸ σκοινί, ποὺ εἶχε ἀφίσει μπροστὰ στὰ πόδια του. Στὴ μιὰ ἄκρη του ἦταν δεμένος ἕνας βαρὺς γάντζος, ντυμένος μὲ καουτσούκ.

Ὁ ἄντρας σκαρφάλωσε στὸν τοῖχο, τὸν δρασκέλισε καὶ πήδησε μέσα στὸν κῆπο. Τὸν διέσχισε ἀθόρυβα κι' ἔφτασε στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ ἐξωτερικὴ σκάλα κινδύνου ξεχώριζε καθαρὰ μπροστὰ στὸν ἄσπρο τοῖχο, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ καφετὶ κοστούμι σταματησε μιὰ στιγμὴ κάτω ἀπ' τὴν ἄκρη αὐτῆς σκάλας, ποὺ βρισκόταν περίπου τὸ ἑνάμισυ μέτρο ψηλότερα ἀπ' τὸ τεντωμένο χέρι του. Ξεσήκωσε τὸ σκοινὶ καὶ πέταξε ψηλὰ μὲ δύναμι τὸ γάντζο. Ὕστερα τράβηξε σιγὰ - σιγὰ τὸ σκοινί.

Ἡ ἄκρη τῆς σκάλας κατέβηκε ἀθόρυβα καὶ χτύπησε στὸ ἔδαφος.

Ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε τότε τὸ γάντζο, τύλιξε πάλι τὸ σκοινὶ καὶ τ' ἄφισε χάμω. Ὕστερα ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη τὴ σκάλα, ἀδίστακτα, δίχως κὰν νὰ κυττάξη γύρω του μήπως τὸν ἔβλεπε κανείς.

Ἔφτασε γρήγορα στὸ παράθυρο τοῦ τετάρτου πατώματος — ἐκεῖνο ποὺ κύτταζε ἐπὶ δυὸ ὧρες. Καὶ παρατήρησε μὲ ἱκανοποίησι ὅτι εἶχε μείνει λιγάκι ἀνοιχτό, μὲ τὶς κουρτίνες τραβηγμένες.

Γονάτισε καὶ κόλλησε τ' αὐτί του στὴ χαραμάδα. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ἔχωσε τὰ δάχτυλά του κάτω ἀπ' τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου, τὸ ἔσπρωξε ἐλαφρὰ πρὸς τὰ πάνω καὶ τ' ἄνοιξε ἀθόρυβα.

Κύτταξε πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του, τὸ σκοτεινὸ κῆπο καὶ τὸ ἀκόμα σκοτεινότερο δρομάκι. Δὲν εἶδε νὰ κουνιέται τίποτε. Δὲν ἄκουγόταν κανεὶς θόρυβος, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἤρεμη καὶ κανονικὴ ἀνάσα του.

Ἔσπρωξε λίγο τὶς κουρτίνες καὶ γλύστρησε μέσα στὸ δωμάτιο. Ὕστερα στράφηκε μὲ προφύλαξι καὶ ξανάκλεισε τὸ παράθυρο, δίχως θόρυβο. Ἀνασηκώθηκε ἔπειτα καὶ παραμέρισε τὶς κουρτίνες.

Τὸ δωμάτιο ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι. Ἀπ' τὸ ἄρωμα ὅμως ποὺ χτύπησε στὴ μύτη του, κατάλαβε πὼς δὲν εἶχε γελαστῆ στὴν κάμαρα.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, ἄκουσε κοντὰ του μιὰ ἐλαφρειὰ καὶ γρήγορη ἀναπνοή.

Ἔβγαλε τότε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μικροσκοπικὸ ἠλεκτρικὸ φαναράκι, σκέπασε μὲ τὰ δάχτυλά του τὸ φακὸ καὶ τ' ἀναψε. Στὸ ἀδύνατο φῶς του, διέκρινε ἕνα κρεβάτι, μιὰ πολυθρόνα σκεπασμένη μὲ διάφορα γυναικεῖα ροῦχα κι' ἕνα κομοδίνο, πάνω στὸ ὁποῖο βρίσκονταν μιὰ λομπίτσα πορταρτὶφ κι' ἕνα βιβλίο.

Τὸ κεφάλι τοῦ κρεβατιοῦ ἦταν γυρισμένο πρὸς τὸ παράθυρο. Κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα ξεχώριζε μιὰ σιλουέτα. Μιὰ μεταξωτὴ ρόμπα κρεμότανε στὸ σίδερο τοῦ κρεβατιοῦ.

Φροντίζοντας νὰ μὴν πέση πάνω στὴν κοιμισμένη τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ καφετὶ κοστούμι τράβηξε κι' ἔβγαλε ἀπ' τὶς θηλειὲς τῆς ρόμπας τὸ μεταξωτὸ κορδόνι ποὺ δενότανε στὴ μέση. Δοκίμασε τὴ στερεότητά του καί, ἱκανοποιημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξέτασι, ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ πῆρε τὸ βιβλίο πάνω ἀπ' τὸ κομοδίνο.

Κρατῶντας τὸ μεταξωτὸ κορδόνι καὶ τὸ φανάρι του στὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὸ βιβλίο στὸ δεξιό, κρύφτηκε πάλι πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες. Ἔσβυσε τὸ φανάρι καὶ τὸ ξανάβαλε στὴν τσέπη του. Παραμέρισε ἐπειτα μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι τὶς κουρτίνες καὶ πέταξε τὸ βιβλίο μέσ' στὸ δωμάτιο.

Ὁ πὶγμένος κρότος ποὺ ἔκανε πέφτοντας στὸ πάτωμα, ἀντήχησε παράξενα μέσ' στὴ σιωπή.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ καφετὶ κοστοῦμι ξανάκλεισε τὶς κουρτίνες καὶ περίμενε, μασῶντας μεθοδικὰ τὴν τσίκλα του. Ἄκουσε νὰ τρίζη τὸ κρεβάτι.

— Ποιὸς εἶναι; φώναξε μιὰ γυναικεία φωνή.

Ὁ ἄντρας περίμενε, ἀκίνητος, σκύβοντας λίγο πλάϊ τὸ κεφάλι του γιὰ ν' ἀκούη καλύτερα.

Μιὰ λεπτὴ μελαχροινὴ κοπέλλα, μὲ νυχτικὸ ἀπὸ μπλὲ νάϋλον, εἶχε ἀνακαθήσει στὸ κρεβάτι της. Σφίγγοντας σπασμωδικὰ μὲ τὰ δάχτυλά της τὰ σκεπάσματα, κύτταζε πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ ἄντρας τὴν ἄκουγε νὰ κοντανασαίνη γρήγορα.

Ἔπιασε τότε μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ κορδονιοῦ καὶ μὲ τὸ δεξιὸ τὴν ἄλλη καὶ γύρισε πλάγια, ἕτοιμος νὰ σπρώξη μὲ τὸν ὦμο του τὶς κουρτίνες. Περίμενε σ' αὐτὴ τὴ στάσι, παραμονεύοντας τὴν κοπέλλα.

Ἐκείνη εἶδε χάμω τὸ βιβλίο. Κύτταξε τὸ κομοδίνο κι' ὕστερα πάλι τὸ βιβλίο. Κι' ἔκανε ακριβῶς ἐκεῖνο ποὺ πρόβλεπε ὁ ἄντρας: Πέταξε τὰ σκεπάσματα ἀπὸ πάνω της, πάτησε χάμω κι' ἅπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ πάρη τὴ ρόμπα της. Σηκώθηκε ὕστερα κι' ἄρχισε νὰ τὴν φορέση, μὲ τὸν ὦμο του τὶς κουρτίνες ἀνοιχτὲς πλάγια.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Τὸ πρωῒ, ὁ νέος ἐφημέριος, τελειώνοντας τὸ κήρυγμά του, εἶπε ἀναμεσα σ' ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ τὰ ἑξῆς:

— Μένει ἀκόμα νὰ ἐξετασθῆ, ἀδελφοί μου, κι' ἕνα ἄλλο ζήτημα: "Ἂν ὁ Ἰησοῦς μπῆκε στὰ Ἱεροσόλυμα καβάλλα σὲ ὄνον ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ γένους! Αὐτὸ ὅμως τὸ ζήτημα, ποὺ εἶναι σπουδαιότατο, θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήση τὸ ἀπόγευμα ὁ συνάδελφός μου, ποὺ εἶναι πολὺ σπουδασμένος ἄνθρωπος...

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ ἄλλος ἐφημέριος, εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Ὁ συνάδελφός μου ρώτησε τὸ πρωῒ ἂν ὁ ὄνος ποὺ ἐκαβαλλίκεψε ὁ Κύριος εἶναι ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ γένους. Γιὰ νὰ λυθῆ ἡ ἀπορία του, σᾶς παρακαλῶ, ὅταν τὸν δῆτε, νὰ τοῦ πῆτε, ὅτι εἶναι...πῶλος ὄνου!...

Μικρὲς ἱστορίες

Ἐπὶ πώλου ὄνου...

Σὲ κάποιο γαλλικὸ χωριό, τὸ ἐνοριακὸ συμβούλιο τῆς ἐκκλησίας, τσακώθηκε μὲ τὸν ἐφημέριο καὶ τὸν ἀντικατέστησε μὲ ἕναν ἄλλον.

Οἱ πρόκριτοι ὅμως τοῦ τόπου, θέλοντας νὰ συμβιβάσουν τὰ πράγματα, ἐπειδὴ πλησίαζε Πάσχα, ὡρισαν νὰ μιλήση τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων στὸ ἐκκλησίασμα ὁ νέος ἐφημέριος, ἔπειτα δέ, τὸ ἀπογευμα, ὁ παληός.

"Ετσι κι' ἔγινε. Τὸ πρωῒ, ὁ νέος ἐφημέριος, τελειώνοντας τὸ κήρυγμά του, εἶπε ἀναμεσα σ' ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ τὰ ἑξῆς:

— Μένει ἀκόμα νὰ ἐξετασθῆ, ἀδελφοί μου, κι' ἕνα ἄλλο ζήτημα: "Αν ὁ Ἰησοῦς μπῆκε στὰ Ἱεροσόλυμα καβάλλα σὲ ὄνον ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ γένους! Αὐτὸ ὅμως τὸ ζήτημα, ποὺ εἶναι σπουδαιότατο, θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήση τὸ ἀπόγευμα ὁ συνάδελφός μου, ποὺ εἶναι πολὺ σπουδασμένος ἄνθρωπος...

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ ἄλλος ἐφημέριος, εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Ὁ συνάδελφός μου ρώτησε τὸ πρωῒ ἂν ὁ ὄνος ποὺ ἐκαβαλλίκεψε ὁ Κύριος εἶναι ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ γένους. Γιὰ νὰ λυθῆ ἡ ἀπορία του, σᾶς παρακαλῶ, ὅταν τὸν δῆτε, νὰ τοῦ πῆτε, ὅτι εἶναι...πῶλος ὄνου!...

FOX'S

(ΦΟΞ)

Ξεχνᾶς
τὸ τσιγάρο
Κόβεις
τὴ δίψα σου
Ἀρωματίζεις
τὸ στόμα σου

Μὲ τὴν παγκοσμίου φήμης γευστικὴ καραμέλλα FOX'S τῶν ἐργοστασίων GLACIER Ἀγγλίας.

Πωλεῖται σὲ φακέλλους σελοφάν, σὲ κυτία καὶ σὲ φιαλίδια στὰ καλὰ Φαρμακεῖα καὶ καταστήματα τροφίμων.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΦΟΙ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ 22-ΤΗΛ. 24.636

ΨΥΓΕΙΑ
ΧΩΡΙΣ ΔΕΘΡΑ

ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 1
ΧΩΡΙΣ ΔΕΘΡΑ
ΨΥΓΕΙΑ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΕΙΣ
Εἰδ. θεραπεῖα ρυτίδων, κρεατοελιῶν καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία πτώσεως μαλλιῶν.
Συμβουλαὶ δωρεάν.
Αἰσθητικὴ Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΗΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ-ΤΗΛ. 28-407

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113—Τηλ. 613-610.

μονάχα, ὥστε νά ἐμποδίζη τὸ αἷμα νὰ φτάνη στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἀέρα στοὺς πνεύμονες. Δὲν δυσκολευότανε καθόλου νὰ κρατήση ἀκίνητη τὴν κοπέλλα.

Σὲ λίγο, οἱ κινήσεις της ἔπαψαν σχεδόν. Μονάχα οἱ μῦς της τρεμουλιαζαν ἀκόμη, καθὼς ψυχορραγοῦσε.

Γονατισμένος πάντα πάνω της, μὲ τὸ κορδόνι σφιγμένο στὸ λαιμό της, ὁ δολοφόνος περίμενε τρία - τέσσερα λεπτὰ ἀκόμη. Ἔπειτα, ὅταν εἶδε πὼς δὲν κουνιότανε πιὰ καθόλου τὸ θῦμα του, χαλάρωσε τὸ κορδόνι καὶ γύρισε ἀνάσκελα τὴ δυστυχισμένη κοπέλλα.

Ζάρωσε τὰ φρύδια του, βλέποντας πὼς εἶχε στάξει λίγο αἷμα ἀπ' τὴ μύτη της κι' εἶχε λερώσει τὸ χαλί. Ἀκούμπησε τὸ ἕνα δάχτυλό του πάνω στὸ βολβὸ τοῦ ματιοῦ της, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν ἔκανε καμμιὰ ἀντανακλαστικὴ κίνησι.

Τέλος, σηκώθηκε, ξεσκόνισε τὰ γόνατά του καὶ κύτταξε γύρω του.

Πῆγε ὡς τὴν πόρτα, ποὺ βρισκότανε στ' ἄλλο μέρος τοῦ κρεβατιοῦ, τὴν ἄνοιξε καὶ μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ λουτρό. Βλέποντας ἕνα γερὸ γάντζο στερεωμένο στὸ πίσω μέρος αὐτῆς τῆς πόρτας, κούνησε τὸ κεφάλι του μ' ἱκανοποίησι.

Διέθεσε ὕστερα ἄλλα δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, γιὰ νὰ ἑτοιμάση τὴ σκηνοθεσία ποὺ εἶχε προσχεδιάσει. Οἱ κινήσεις του ἦταν ἤρεμες καὶ ἀκριβεῖς.

Ὅταν τελείωσε, ἐξέτασε τὸ ἔργο του, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν εἶχε παραλείψει καμμιὰ λεπτομέρεια. Ἀφοῦ καθησύχασε ἔτσι, ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ ξαναγύρισε στὸ παράθυρο. Τ' ἄνοιξε, διώρθωσε τὶς κουρτίνες ὅπως τὶς εἶχε βρῆ, βγῆκε στὴν σκάλα τοῦ κινδύνου καὶ ξανάκλεισε ἀπ' ἔξω τὸ παράθυρο.

Ἔπειτα κατέβηκε γρήγορα κι' ἀθόρυβα τὴ σκάλα καὶ διέσχισε τὸ σκοτεινὸ κῆπο.

II.

Ὁ Χάρρυ Βὶνς μπῆκε στὸ γραφεῖο κι' ἔκλεισε διαστικὰ τὴν πόρτα πίσω του, γιὰ νὰ μὴν ἀκούη πιὰ τὴν ὀχλοβοὴ ποὺ ἐφτανε ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο.

— Θεέ μου, τί φασαρία ποὺ κάνουνε μερικοὶ ἄνθρωποι, ὅταν γλεντάνε! ψιθύρισε ἀναστενάζοντας.

Διέσχισε τὸ γραφεῖο καὶ πῆγε κοντὰ στὴ Λόϊς Μάρσαλ, ποὺ καθόταν μπροστὰ στὸ μικρὸ τηλεφωνικὸ κέντρο. Ἄφισε πάνω σ' ἕνα τραπέζι μιὰ μποτίλια σαμπάνια καὶ δυὸ ποτήρια.

— Δὲν ξέρετε τί τυχερὴ ποὺ εἴσαστε νὰ κάθεσθε ἐδῶ μέσα! εἶπε στὴν τηλεφωνήτρια. Δίπλα πνίγεται κανεὶς ἀπ' τοὺς καπνούς... Ὁ κ. Ἥνγκλις μὲ παρακάλεσε νὰ σᾶς φέρω νὰ πιῆτε καὶ σεῖς σαμπάνια.

Ἡ Λόϊς τοῦ χαμογέλασε. Ἦταν μιὰ ὁμορφη κοπέλλα ὡς 26 χρονῶν, κομψή, ἀλλὰ ὄχι φαντεχτερή, ἐλαχιστα μακιγιαρισμένη, μελαχροινή, μὲ πυκνὰ φρύδια καὶ μὲ ἔκφρασι ποὺ ἔδειχνε θέλησι.

— Δὲν μοῦ πολυαρέσει ἡ σαμπάνια, ξέρετε, ἀπάντησε.

Ὁ Βὶνς ἄνοιξε τὴ μποτίλια, λέγοντας συγχρόνως:

— Μὰ πρέπει νὰ γιορτάσουμε τὴ νίκη μας. Τί διάβολο, δὲν κερδίζουμε κάθε μέρα τὸ πρωτάθλημα μεσαίων βαρῶν!

Καὶ γέμισε τὰ δυὸ ποτήρια μὲ τὸ ποτὸ ποὺ ἄφριζε.

— Εὐτυχῶς! γκρίνιαζε ἡ Λόϊς. Πέστε μου, θ' ἀργήσουν ἀκόμη αὐτοί, ἐκεῖ δίπλα;

— Ὡσπου νὰ τελειώσουν ὅλα τὰ πιστά, ὑποθέτω.

Ἤπιαν τὴ σαμπάνια. Ὕστερα ὁ Βὶνς ρώτησε:

— Γιατί δὲν ἀφίσατε τὴν Τρίξι στὸ τηλέφωνο; Ἀφοῦ εἶναι δική της δουλειά...

— Ἡ Τρίξι εἶναι μικρὴ ἀκόμη. Στὴν ἡλικία της, δὲν κάνει νὰ τραβιέται στὰ γραφεῖα, μετὰ τὰ μεσάνυχτα...

— Μιλᾶτε σὰν τὴ γιαγιά μου, εἶπε χαμογελῶντας ὁ Βὶνς. Ὅταν ὑπάρχη ἔκτακτη δουλειά, ἀργά, τὴ φορτώνεσθε πάντα σεῖς.

— Δὲν μὲ στενοχωρεῖ καθόλου.

— Κι' ὁ φιλαράκος σας; Δὲν στενοχωριέται ποὺ χάνει τὴν παρέα σας;

— Μὴ λέτε ἀνοησίες! πρόφερε ἡ Λόϊς, μὲ ὕφος παγωμένο.

Ὁ Βὶνς ἔσπευσε ν' ἀλλάξη θέμα.

— Ἠσαστε, ἀλήθεια, μαζὶ μὲ τὸν κ. Ἥνγκλις ἀπὸ τότε ποὺ πρωτάρχισε τὶς ἐπιχειρήσεις του; ρώτησε.

— Ναί. Εἴχαμε τότε ἕνα μικρὸ γραφειάκι, μιὰ νοικιασμένη γραφομηχανὴ καὶ μερικὰ ἔπιπλα, ἁπλήρωτα ἀκόμη! Καὶ τώρα ἔχουμε τριάντα γραφεῖα καὶ σαράντα ὑπαλλήλους! Καλὰ τὰ κατάφερε, μέσα σὲ πέντε χρόνια μονάχα ὁ κ. Ἥνγκλις!

— Πρέπει ν' ἀναγνωρίσουμε πὼς εἶναι τετραπέρατος! Πετυχαίνει κάθε τι ποὺ ἀναλαμβάνει: Ἕνα πρωτάθλημα μπὸξ αὐτὴ τὴ ἑβδομάδα, ἕνα τσίρκο τὴν περασμένη, ἕνα θέαμα μιούζικ - χὸλλ τὴν προπερασμένη...

— Σίγουρα, δὲν τοῦ λείπει ἡ ἐφευρετικότης, εἶπε γελῶντας ἡ Λόϊς.

Κύτταξε τὸ Βὶνς, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Ἦταν μετρίου ἀναστήματος, ὡς 33 χρονῶν, μὲ φαρδειὲς πλάτες, μαλλιὰ κομμένα σὰν βοῦρτσα, μάτια καστανὰ κι' ἀνήσυχα, ἕνα ὡραῖο στόμα, μύτη ἴσια καὶ λεπτὴ καὶ πηγοῦνι ποὺ ἔδειχνε θέλησι καὶ σταθερότητα.

— Δὲν τὰ καταφέρατε ἄσχημα καὶ σεῖς, Βὶνς, εἶπε ἡ νέα γυναίκα.

— Τὸ παραδέχομαι... Τὰ χρωστάω ὅμως ὅλα στὸν κ. Ἥνγκλις. Ἂν δὲν ἦταν αὐτός, θἄμενα ἕνας φουκαρᾶς λογιστάκος, δίχως μέλλον... Ὡρεσ-ὧρες, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω πὼς εἶμαι γενικὸς ἀντιπρόσωπός του. Ἀναρωτιέμαι γιατὶ μοῦ ἐμπιστεύθηκε τέτοια σοβαρὴ θέσι.

— Ὁ κ. Ἥνγκλις ξέρει νὰ διακρίνη τοὺς ἀνθρώπους μὲ ἀξία. Νάσαστε βέβαιος λοιπὸν πὼς δὲν σᾶς διάλεξε γιὰ τὰ ὡραῖα σας μάτια... Κερδίζετε μὲ τὸν κόπο σας τὸ μισθό σας.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὑπάρχει δουλειὰ σ' αὐτὸ τὸ εὐλογημένο γραφεῖο ὡς τὶς πιὸ ἀπίθανες ὧρες!

Κύτταξε τὸ ρολόϊ του καὶ πρόσθεσε:

ΣΥΝΤΑΓΗ
γιὰ νεανικὸ καὶ βελουδένιο δέρμα

Προφυλάξατε τὸ δέρμα σας ἀπὸ ρυτίδες καὶ σκασίματα μὲ κρέμα NIVEA.
Ἡ τακτικὴ περιποίησις μὲ NIVEA προφυλάσσει ἀσφαλῶς τὸ δέρμα καὶ τὸ διατηρεῖ μαλακὸ καὶ βελουδένιο.

Μόνον ἡ κρέμα NIVEA περιέχει EUCERIT, ποὺ ἔχει ἀνάγκη τὸ δέρμα σας.

Στοὺς ἄνδρες ἀρέσει τὸ ὡραῖο δέρμα

NIVEA CREME

ΓΝΗΣΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

—"Εντεκα καὶ τέταρτο. Αὐτὸ τὸ πανηγύρι θὰ κρατήση ὡς τὶς 2, τὸ λιγώτερο...

— Διασκεδάζει κι' ὁ κ. Ἥνγκλις;

—Ἄ, τὸν ξέρετε καλά! Αὐτὸς περιορίζεται νὰ βλέπη τοὺς ἄλλους νὰ πίνουνε καὶ πετάει μιὰ λέξι κάπου - κάπου. Θὰ μποροῦσε νὰ τὸν περάση κανεὶς γιὰ ντροπαλὸ ἐπισκέπτη... Μιὰ ὥρα τώρα, προσταθεῖ τοῦ κάκου νὰ τὸν στριμώξη ὁ "Αμπε Μέντελσον.

Ἡ Λόϊς γέλασε.

— Τοῦ ζητάει νὰ χρηματοδοτήση μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀγῶνες πάλης γυναικῶν.

— Δὲν εἶν' ἄσχημη ἰδέα! Εὐχαρίστως θὰ γινόμουν ἐγὼ προπονητής τους, γιὰ νὰ τὶς διδάξω μερικὲς πετυχημένες λαβές...

— Κάμετε τὴν πρότασι στὸν κ. Ἥνγκλις...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κουδούνισε τὸ τηλέφωνο. Ἡ Λόϊς φόρεσε τὴν κάσκα μὲ τ' ἀκουστικά.

—Ἐδῶ Ἐπιχειρήσεις Ἥνγκλις, εἶπε στὸ μικρόφωνο. Τί θέλετε;

Ὁ Βὶνς τὴν εἶδε νὰ ζαρώνη τὰ φρύδια της, μὲ ἔκπληξι γιὰ τὰ λόγια τοῦ συνομιλητοῦ της.

— Μάλιστα, κύριε ἐπιθεωρητά, θὰ τὸν εἰδοποιήσω, ἀπάντησε.

Ἄφισε τ' ἀκουστικὰ καὶ πρόσθεσε:

—Θὰ κάμετε τὸν κόπο, Χάρρυ, νὰ πῆτε στὸν κ. Ἥνγκλις ὅτι τὸν ζητάει στὸ τηλέφωνο ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Μορίλλι;

— Κανένα ρουσφέτι θὰ θέλη, σίγουρα, εἶπε ὁ Βὶνς. Δυὸ εἰσιτήρια γιὰ τὴν πυγμαχία... ἢ κάτι τέτοιο! Πιστεύετε ἀληθινὰ πὼς ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸν ἐνοχλήσω γι' αὐτό;

— Πέστε του πὼς εἶναι ἐπείγον, Χάρρυ, ἀπάντησε ἡ Λόϊς μὲ σοβαρὸ ὕφος.

Ὁ Χάρρυ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ πέρασε στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Ἥνγκλις.

— Θὰ σᾶς συνδέσω ἀμέσως μὲ τὸν κ. Ἥνγκλις, εἶπε ἡ Λόϊς στὸ τηλέφωνο.

— Καλὰ θὰ κάνετε νὰ φροντίσετε νὰ ἑτοιμαστῆ τ' αὐτοκίνητό του, μὶς Μάρσαλ, τῆς σύστησε ὁ συνομιλητής της. "Οταν ἀκούση αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ τοῦ πῶ, θὰ θέλη νὰ φύγη ἀμέσως!

Ἡ Λόϊς πῆρε μιὰ ἄλλη γραμμὴ καὶ παρακάλεσε τὸ φύλακα τοῦ γκαράζ τῆς πολυκατοικίας νὰ φέρη ἀμέσως μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ τ' αὐτοκίνητο τοῦ κ. Ἥνγκλις.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπῆκαν στὸ γραφεῖο ὁ Ἥνγκλις κι' ὁ Βὶνς.

Ὁ πρῶτος ἦταν ψηλός, σωματώδης, ἀλλὰ δίχως περιττὰ λίπη. Κόντευε τὰ 40. Δὲν ἦταν ὅμορφος, ἀλλὰ προκαλοῦσε τὴν προσοχὴ κι' ἔδινε ἀμέσως μιὰ ἐντύπωσι δυνάμεως καὶ τραχύτητος.

— Μπορεῖτε νὰ πάρετε τὸν ἐπιθεωρητὴ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ γραμμή, τοῦ εἶπε ἡ Λόϊς.

Ἐκεῖνος ἔφερε στ' αὐτί του τ' ἀκουστικό.

— Τί τρέχει, κύριε ἐπιθεωρητά; ρώτησε.

Ἡ Λόϊς πλησίασε ἀθόρυβα τὸ Βὶνς καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Καλὰ θὰ κάνατε νὰ εἰδοποιούσατε τὸν Τσούκ. Πιστεύω πὼς θὰ χρειαστῆ...

Ὁ Βὶνς κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του καὶ δγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο.

Ἡ Λόϊς κύτταξε μ' ἀνησυχία τὴν ψηλὴ σιλουέτα τοῦ προϊσταμένου της, ποὺσκυθε πάνω ἀπ' τὸ τηλέφωνο, μὲ τὰ φρύδια του ζαρωμένα.

Ἦταν 5 χρόνια τώρα, ποὺ δούλευε μαζὶ μὲ τὸ Νὶκ Ἥνγκλις. Τὸν εἶχε γνωρίσει τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ εἶχε ἀνοίξει ἕνα γραφειάκι στὸ Σικάγο, γιὰ νὰ λανσάρη μιὰ ἐφεύρεσί του: μιὰ γυροσκοπικὴ πυξίδα γιὰ τὸ ἄνοιγμα τῶν πηγαδιῶν τῶν πετρελαιοπηγῶν. Τὴν εἶχε προσλάβει γιὰ νὰ μένη στὸ γραφεῖο, τὶς ὧρες ποὺ αὐτὸς τριγύριζε στοὺς δρόμους, φάσκοντας νὰ βρῆ κεφάλαια γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς πυξίδας του.

Δυσκολεύτηκαν πολὺ στὴν ἀρχή. Μὰ ἡ Λόϊς παρατήρησε γρήγορα ὅτι οἱ δυσκολίες κι' οἱ ἀποτυχίες διπλασίαζαν τὸ ζῆλο τοῦ Ἥνγκλις, ἀντὶ νὰ τὸν ψυχραίνουν. Ὁ πρῶτος χρόνος τῆς συνεργασίας τους — ποὺ εἶχε μείνει αὐτὴ συχνὰ δίχως μισθὸ κι' ἐκεῖνος νηστικὸς — εἶχε δημιουργήσει ἀνάμεσά τους ἕνα δεσμὸ στερεό, ἀκατάλυτο...

Ἐπιτέλους, ἡ πυξίδα βρῆκε χρηματοδότη κι' ἀποδείχθηκε πραγματικὴ ἐπιτυχία.

Ὁ Ἥνγκλις ἄρχισε νὰ μαζεύη λεφτά. "Ιδρυσε ἑταιρείες, νοίκιασε δυὸ θέατρα κι' ἀγόρασε μιὰ ντουζίνα νυχτερινὰ κέντρα. Ὕστερα, μὴ ξέροντας πιὰ πῶς νὰ διαθέση τὰ τόσα κέρδη του, ρίχτηκε στὴν πολιτική. Χάρις στὰ κεφάλαιά του εἶχε ἐκλεγῆ γερουσιαστὴς ὁ Χένρυ Μπῶμον, καὶ μ' αὐτὰ πάλι διατηροῦσε τὴ θέσι του.

"Οταν ἀναπολοῦσε τὴ ραγδαία ἐξέλιξι τοῦ προϊσταμένου της, ἡ Λόϊς νοσταλγοῦσε τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἀληθινὰ τὸ δεξί του χέρι. Τώρα εἶχε γίνει μιὰ ἁπλὴ ὑπάλληλος, σὰν τόσες ἄλλες...

Ὁ Βὶνς ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο, φέρνοντας μαζί του τὸν Τσοὺκ Ἥγκαν, τὸ σωφὲρ καὶ σωματοφύλακα τοῦ Ἥνγκλις.

Ὁ Τσοὺκ ἦταν μάλλον κοντός, ὡς 40 χρονῶν, μὲ κόκκινο πρόσωπο, μάτια ψυχρὰ καὶ γρήγορες κινήσεις. Τὸ σμόκιν ποὺ φοροῦσε ἀπόψε γιὰ τὴν γιορτή, δὲν τοῦ πήγαινε καθόλου...

Πῆγε κοντὰ στὴ Λόϊς καὶ τὴ ρώτησε ψιθυριστά:

— Τί τρέχει; Γιατὶ μοῦ χαλάσατε τὸ γλέντι;

Ἐκείνη τοῦδειξε μὲ τὸ κεφάλι της τὸν Ἥνγκλις, ποὺ λεγε στὸ τηλέφωνο:

—Ἐρχομαι ἀμέσως! Μὴν πειράξετε τίποτε στὸ μεταξύ. Σὲ δέκα λεπτὰ τὸ πολύ, θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ.

— Ποῦ εἶναι τ' αὐτοκίνητο; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Τσοὺκ τὴ Λόϊς.

— Μπροστὰ στὴν ἐξώπορτα.

Ὁ Ἥνγκλις ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο. Στράφηκε στοὺς τρεῖς ἄλλους, ποὺ σώπαιναν, περιμένοντας τὶς ὁδηγίες του. Τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπό του δὲν πρόδινε καθόλου τὰ συναισθήματά του. Ἡ ματιά του ἦταν τραχειά.

—Πήγαινε νὰ φέρης τ' αὐτοκίνητο, Τσοὺκ, εἶπε. Πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως.

Πάντοτε τὰ θηλήματα ἠράτουν τὰ καλλιτικά

ΝΕΛΣΟΝ

ΔΙΟΤΙ:
Η ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ
εἶναι ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ ὅτι ἐξαφανίζει τὸ ΜΠΛΜΠΙΚΙΑ, ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΑ ΠΑΝΑΔΕΣ, ΛΕΙΧΗΝΕΣ καὶ κάθε ἄλλον ΕΡΕΘΙΣΜΟΝ τῆς ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ ἀφ' ἑνὸς καὶ τὴν διατηρεῖ ΜΑΛΑΚΗ καὶ ΝΕΑΝΙΚΗ.

Καὶ:
ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ
εἶναι ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ὅτι μιὰ ὥρα μετὰ τὴν τοποθέτησίν του δὲν ΒΡΑΙΝΕΙ ματόκλιν ἀπὸ τὰ χείλη ἀφ' ἑνὸς καὶ δὲν ἀφήνει ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ.

ΚΡΑΓΙΟΝ ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΔΙΑΡΚΗ ΣΤΑΘΕΡΑΝ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ.

Πῶς δὰ καθαρίσουν;

ΟΠΑΛ
ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

— Περιμένει κάτω στὴν πόρτα, ἀφεντικό, ἀπάντησε ὁ σωφέρ.

Ὁ Ἥνγκλις στράφηκε στὸ Βίνς:

— Πέστε στοὺς ἄλλους πὼς ἀναγκάστηκα νὰ φύγω. Ἂς πιοῦνε ὅσο οὐίσκυ ὑπάρχει ἀκόμα...

Ὕστερα ἀποτάθηκε στὴ Λόϊς:

— Θὰ μοῦ κάμετε τὴ χάρι νὰ μείνετε λίγο ἀκόμη ἐδῶ; Ἴσως νὰ σᾶς χρειαστῶ. Ἂν δὲν σᾶς τηλεφωνήσω σὲ μιὰ ὥρα, μπορεῖτε νὰ φύγετε.

— Σύμφωνοι... Μὰ συνέβη τίποτα, κ. Ἥνγκλις;

Τὴν κύτταξε. Ὕστερα πῆγε κοντά της καὶ τῆς εἶπε χαμογελῶντας:

— Ξέρατε τὸν ἀδελφό μου, τὸ Ρόϋ;

Ἐκείνη ἔγνεψε «ὄχι» μὲ τὸ κεφάλι, λίγο ἔκπληκτη.

— Δὲν χάσατε πολλὰ πράγματα... Ὁπωσδήποτε φύτεψε ἀπόψε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι του.

— Ὢ, τὸ δυστυχισμένο... φώναξε ἡ κοπέλλα.

— Μπᾶ, δὲν ἀξίζει τὴ συμπόνια σας... Ὡστόσο, μπορεῖ νὰ πάρη ἄσχημη τροπὴ αὐτὴ ἡ ἱστορία... Ἂν τηλεφωνήσουν οἱ δημοσιογράφοι, πέστε τους πὼς δὲν ξέρετε ποῦ πῆγα.

Πῆρε τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε βιαστικά.

III.

Ὁ Τσοὺκ Ἥγκαν φρενάρισε σ' ἕνα μικρὸ ἀλλὰ κεντρικὸ δρομάκι.

Λίγο μακρύτερα, πρὸς τὰ δεξιά, στάθμευαν δυὸ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα, ἔξω ἀπὸ ἕνα κτίριο ψηλὸ καὶ σκοτεινό — ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ φωτισμένα παράθυρα τοῦ ἑβδόμου πατώματος.

Ὁ Νὶκ Ἥνγκλις ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς Καντιλλὰκ του καὶ πήδησε ἔξω.

— Ναρθῶ μαζί σας ἀπάνω; τὸν ρώτησε ὁ Τσούκ.

— Ὅπως θέλεις... Μὰ θὰ κάτσης φρόνιμα καὶ δὲν θ' ἀνοίξης καθόλου τὸ στόμα σου.

Ὁ Ἥνγκλις πλησίασε στὸ κτίριο. Στὴν εἴσοδο φύλαγαν δυὸ ἀστυφύλακες, ποὺ τὸν ἀναγνώρισαν ἀμέσως καὶ τὸν χαιρέτησαν.

— Ὁ ἐπιθεωρητὴς σᾶς περιμένει, κ. Ἥνγκλις, τοῦ εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς. Ἀνεβῆτε στὸ ἕβδομο, μὲ τὸ ἀσανσέρ.

Πραγματικά, ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Μορίλλι τὸν περίμενε στὸ κατώφλι. Ἦταν κοντόχοντρος, πενηντάρης, μὲ χλωμὸ κι' ἀδύνατο πρόσωπο καὶ μ' ἕνα μαῦρο μουστακάκι.

— Λυπᾶμαι ποὺ σᾶς διέκοψα τὴ διασκέδασί σας, κ. Ἥνγκλις, εἶπε μὲ φωνὴ βαρύτονου. Μὰ σκέφθηκα πὼς θὰ θέλατε νὰρθῆτε... Τί λυπηρὴ ἱστορία!

— Ποιὸς τὸν βρῆκε; ρώτησε λακωνικὰ ὁ Ἥνγκλις.

— Ὁ θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας, καθὼς ἔκανε τὸν συνηθισμένο του ἔλεγχο ἂν ἦταν κλειδωμένα ὅλα τὰ γραφεῖα. Μοῦ τηλεφώνησε τότε, κι' ἐγὼ πάλι σᾶς εἰδοποίησα ἀμέσως. Ἤρθα ἐδῶ μόλις πρὸ 20 λεπτῶν.

Ὁ Ἥνγκλις ἔκαμε νόημα στὸν Τσοὺκ νὰ μείνη στὸ διάδρομο. Καὶ μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, φτωχικὰ ἐπιπλωμένο, ποὺ χρησίμευε γιὰ προθαλαμος. Στὴ τζαμοπορτα τοῦ βάθους ὑπῆρχε ἡ ἐπιγραφή: «ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ «ΑΣΤΡΑΠΗ». — Ρόϋ Ἥνγκλις».

Ἡ ἐπίπλωσις ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα γραφεῖο, ἕνα τραπέζι δακτυλογράφου, μιὰ γραφομηχανὴ σκεπασμένη μὲ τὸ κάλυμμά της, μιὰ ἀρχειοθήκη κι' ἕνα τετράγωνο χαλάκι.

— Εἶναι στ' ἄλλο δωμάτιο.. εἶπε ὁ Μορέλλι στὸν Ἥνγκλις.

Δυὸ πόλισμαν μὲ πολιτικὰ βρίσκονταν ἐκεῖ. Καλησπέρισαν κι' οἱ δυὸ μαζὶ τὸν Ἥνγκλις. Ἐκεῖνος τοὺς χαιρέτησε, κουνῶντας τὸ κεφάλι του, διέσχισε τὸ δωμάτιο καὶ σταμάτησε στὸ κατῶφλι τοῦ γραφείου.

Δυὸ μεγάλες ἀρχειοθῆκες σκέπαζαν τὸν τοῖχο, ἀντίκρυ στὸ παράθυρο. Ἕνα χαλὶ φθαρμένο καὶ σκονισμένο ἦταν ἁπλωμένο στὸ πάτωμα. Ἕνα μεγάλο τραπέζι ἐργασίας γέμιζε σχεδὸν ὁλόκληρο τὸ δωμάτιο. Δίπλα σ' αὐτό, βρισκόταν μιὰ παληὰ πολυθρόνα, γιὰ τοὺς πελάτες.

Ὁ Ἥνγκλις παρατήρησε μὲ μιὰ ματιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες κι' ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ ἀηδίας.

Ὁ θάνατος εἶχε βρῆ τὸν ἀδελφό του μπροστὰ στὸ τραπέζι τῆς δουλειᾶς του. Εἶχε πέσει πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸ κεφάλι του ἀκουμποῦσε στὸ στυπόχαρτο, τὸ ἕνα χέρι του κρεμόταν ὡς τὸ πάτωμα καὶ τ' ἄλλο ἦταν λυγισμένο πάνω στὸ τραπέζι.

Τὸ πρόσωπό του βουτοῦσε σὲ μιὰ λίμνη αἵματος, ποὺ εἶχε κυλήσει ὣς τὸ χεῖλος τοῦ γραφείου κι' εἶχε στάξει κατὰ τύχην μέσα στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων χαρτιῶν, ποὺ βρισκόταν ἀπὸ κάτω.

Ὁ Ἥνγκλις κύτταξε γιὰ ἕνα λεπτὸ τὴ σκηνὴ αὐτή, μὲ ἀπαθῆ φυσιογνωμία. Ὁ Μορίλλι τὸν παρακολουθοῦσε προσεκτικά.

Ὕστερα ὁ Ἥνγκλις πλησίασε στὸ μεγάλο τραπέζι κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ δῆ καλλίτερα τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ. Ἡ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ του κλώτσισε κάτι σκληρὸ στὸ πάτωμα: Ἕνα ἀστυνομικὸ πιστόλι τῶν 38, πεσμένο σ' ἀπόστασι μερικῶν πόντων ἀπ' τὸ κρεμασμένο χέρι τοῦ πτώματος.

Ὁ Ἥνγκλις ἀνασηκώθηκε πάλι καὶ ρώτησε μ' ἀπότομο τόνο:

— Εἶναι πολλὴ ὥρα ποὺ πέθανε;

— Δυὸ ὧρες, πάνω - κάτω, ἀπάντησε ὁ Μορίλλι. Δὲν ἀκουσε κανεὶς τὴν πιστολιά. Ὑσε κανεὶς τὴν πιστολιά. Ὑσε κανεὶς τὴν ἄκρη τοῦ πάρκει, βλέπετε, στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου ἕνα πρακτορεῖο δημοσιογραφικῶν εἰδήσεων, κι' ὁ θόρυβος τῶν τηλετυπικῶν μηχανῶν σκέπασε τὸν πυροβολισμό.

— Δικό του εἶν' αὐτὸ τὸ πιστόλι;

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, ἐνῶ συγχρόνως κύτταζε ἐρευνητικὰ τὸ συνομιλητή του.

— Πολὺ πιθανόν, ἀπάντησε. Εἶχε ἄδεια ὁπλοφορίας... Πάντως, δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη ἀμφιβολία πὼς αὐτοκτόνησε. Δὲν εἶν' ἔτσι, κ. Ἥνγκλις;

— Γιατί τὸ λέτε, αὐτό;

Ὁ Μορίλλι δίστασε λίγο, κι' ὕστερα προχώρησε μέσ' στὸ δωμάτιο κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

— Ἄκουσα νὰ λένε τόσα πράγματα!... ἀπάντησε, φαίνεται πὼς εἶχε μείνει πιὰ ἀπέναντι, ὁ μακαρίτης!

Ὁ Ἥνγκλις σταμάτησε νὰ πηγαινοέρχεται μέσ' στὸ δωμάτιο καὶ κύτταξε ψυχρὰ τὸ Μορίλλι.

— Δὲν θὰ σᾶς ἀπασχολήσω περισσότερο, κύριε ἐπιθεωρητά, εἶπε. Σίγουρα, θἄχετε νὰ δώσετε ὁδηγίες στὰ ὀργανά σας...

— Προτίμησα νὰ περιμένω τὴν ἄφιξί σας...

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Εἶδα ὅμως ὅσα ἤθελα νὰ δῶ. Θὰ περιμένω κάτω στ' αὐτοκινητό μου. Ὅταν τελειώσετε ἐδῶ, εἰδοποιῆστε με. Θἄθελα νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὰ χαρτιά του.

— Μὰ ἐγὼ θὰ κάνω πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα, κ. Ἥνγκλις. Θὰ περιμένετε τόσο πολύ;

Ὁ Ἥνγκλις ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Εἰδοποιήσατε τὴ γυναῖκα του; ρώτησε.

— Δὲν εἰδοποίησα ἄλλον ἀπὸ σᾶς, κ. Ἥνγκλις. Μπορῶ ὅμως νὰ στείλω τώρα ἀμέσως στὴ γυναῖκα του ἕνα ἀστυφύλακα...

Ὁ Ἥνγκλις κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, καλλίτερα νὰ πάω ἐγώ, ἀπάντησε. Δὲν ξέρω ἂν εἴσαστε ἐν γνώσει... ὅτι ὁ Ρόϋ κι' ἐγὼ δὲν τὰ πηγαίναμε πολὺ καλά, τὸν τελευταῖο καιρό... Ἀγνοῶ ἀκόμα καὶ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ του.

— Τὴν ἔχω ἐγώ, δήλωσε ὁ ἀστυνομικὸς μὲ πρόσωπο ἀνέκφραστο. Ἔψαξα στὶς σέπες του καὶ βρῆκα αὐτὸ ἐδῶ τὸ πορτοφόλι.

Πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα μπιλιέτο καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Ἥνγκλις.

— Ξέρετε ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ δρόμος; πρόσθεσε.

Ὁ Ἥνγκλις διάβασε τὸ μπιλιέτο.

— Θὰ τὸν ξέρη ὁ Τσοὺκ... ἀπάντησε. Εἶχε λεφτὰ ἀπάνω του ὁ νεκρός;

— Τέσσερα δολλάρια μονάχα.

Ὁ Ἥνγκλις πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Μορίλλι τὸ πορτοφόλι, τοὔριξε μιὰ ματιὰ καὶ τὸ φύλαξε στὴν τσέπη του.

— Θὰ πάω νὰ δῶ τὴ γυναῖκα του, δήλωσε. Μπορεῖτε ν' ἀναθέσετε σ' ἕνα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους σας νὰ καθαρίση ἐδῶ μέσα; Ἴσως στείλω κάποιον νὰ ἐλέγξη τοὺς φακέλλους.

— Θὰ φροντίσω, κύριε Ἥνγκλις.

— Ὥστε λοιπόν, ἀκούσατε πὼς εἶχε μείνει ἀπέναντι; Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε, αὐτό;

— Μούκανε λόγο ὁ ἀστυνόμος. Ἤξερε πὼς τὸν γνώριζο προσωπικὰ κι' ἤθελε νὰ ἐξηγηθῶ μαζί του. Θἀρχόμουν νὰ τὸν δῶ αὔριο.

Ὁ Ἥνγκλις τίναξε τὴ στάχτη τοῦ πούρου του καὶ ρώτησε:

— Νὰ ἐξηγηθῆτε; Γιὰ ποιὸ ζήτημα;

— Εἶχε προσπαθήσει ν' ἀποσπάση λεφτὰ ἀπὸ ὡρισμένα πρόσωπα, εἶπε λίγο στενοχωρημένος ὁ Μορίλλι.

Ὁ Ἥνγκλις τὸν κύτταζε στὰ μάτια.

— Ποιὰ πρόσωπα;

— Δυὸ - τρεῖς πελάτες, ποὶ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει πέρυσι διάφορες ὑποθέσεις τους. Ἤρθαν καὶ παραπονέθηκαν στὴν Ἀττυνομικὴ Διεύθυνσι... Λυπᾶμαι ποὺ σᾶς τὸ λέω, κύριε Ἥνγκλις, ἀλλὰ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ἀφαιρεθῆ ἡ ἄδεια τοῦ ἰδιωτικοῦ ντέτεκτιβ στὸ τέλος αὐτῆς τῆς βδομάδας.

— Ἐπειδὴ προσπάθησε ν' ἀποσπάση λεφτὰ ἀπὸ παλιοὺς πελάτες; ρώτησε ψυχρὰ ὁ Ἥνγκλις.

— Μὰ φυσικά! Ἀπείλησε μάλιστα μιὰ ἀπ' τὶς πελάτισσές του. Αὐτὴ δὲν θέλησε νὰ ὑποβάλη μήνυσι... μὰ πάντως πρόκειται περὶ ἐκβιασμοῦ!

Ὁ Ἥνγκλις ἔσφιξε νευρικὰ τὰ δόντια του.

— Θὰ τὰ ξαναποῦμε αὐτὰ ἄλλη φορά, δήλωσε. Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπασχολήσω περισσότερο. Θὰ σᾶς δῶ πάλι αὔριο τὸ πρωΐ.

Ἐνῶ ὁ Ἥνγκλις προχωροῦσε πρὸς τὴν πόρτα, ὁ Μορίλλι πρόσθεσε:

— Ἐμαθα πὼς νίκησε ὁ μποξέρ σας. Συγχαρητήρια!

Ὁ Ἥνγκλις σταμάτησε κι' ἀπάντησε:

— Ἄ, ἀλήθεια, εἶχα πῆ στὸ Βίνις νὰ στοιχηματίση γιὰ λογαριασμό σας. Ἑκατὸ δολλάρια, ποὺ σᾶς ἀπέδωσαν τρακόσια. Περάστε αὔριο νὰ πάρετε τὸ κέρδος σας ἀπ' τὸ Βίνς. Σύμφωνοι;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς κατακοκκίνισε.

— Ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας, κύριε Ἥνγκλις! Ἤθελα ἀκριβῶς κι' ἐγὼ νὰ στοιχηματίσω, ἀλλά...

— Ἀλλὰ δὲν σᾶς ἔμεινε καιρός. Τὸ ξέρω. Ἐγὼ λοιπὸν δὲν σᾶς ξέχασα. Μ' ἀρέσει νὰ ἐξυπηρετῶ τοὺς φίλους μου. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ κερδίσατε.

Ὁ Ἥνγκλις βγῆκε στὸ διάδρομο, ἔκαμε νόημα στὸν Τσοὺκ καὶ μπῆκε μαζί του στὸ ἀσανσέρ. Ὁ Μορίλλι κι' οἱ δυὸ ντέτεκτιβ εἶχαν σταθῆ στὸ κατώφλι.

— Δὲν φαίνεται νὰ τοὔκανε μεγάλη ἐντύπωσι ἡ αὐτοκτονία τοῦ ἀδελφοῦ του, εἶπε ὁ ἕνας ντέτεκτιβ.

— Μὰ τί ἤθελες, νὰ βάλη τὰ κλάματα; ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Μορίλλι.

III.

Ὁ Ἥνγκλις εἶχε δῆ μιὰ φορὰ μονάχα τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ Ρόϋ: σ' ἕνα κοκταίηλ, πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο.

Θυμόταν μιὰ νέα γυναῖκα, 19 ἢ 20 χρονῶν, μὲ πρόσωπο κουκλίστικο καὶ μὲ στριγγὴ φωνή, ποὺ εἶχε τὴν ἀντιπαθητικὴ μανία νὰ λέη ὅλο τὸν κόσμο «χρυσό μου». Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἦταν πολὺ ἐρωτευμένη μὲ τὸ Ρόϋ. Τώρα ὁ Ἥνγκλις ἀναρωτιόταν, μέσα στ' αὐτοκίνητό του, ἂν ἐξακολουθοῦσε αὐτὸς ὁ ἔρως.

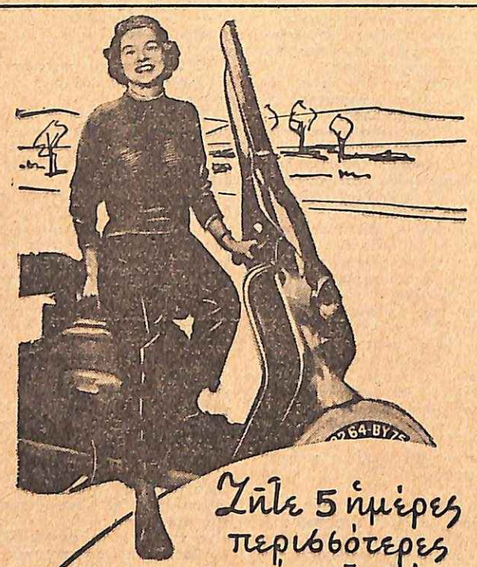
— Φτάσαμε, ἀφεντικό, τοῦ εἶπε ξαφνικὰ ὁ Τσούκ. Εἶν' ἐκεῖνο τὸ ἄσπρο σπίτι, κοντὰ στὸ φανάρι τοῦ δρόμου.

Ἔκοψε ταχύτητα καὶ σταμάτησε δίπλα στὸ πεζοδρόμιο.

Ἕνα παράθυρο ἦταν φωτισμένο, στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ὁ Ἥνγκλις κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, κομπουριάζοντας ἐλαφρὰ γιὰ ν' ἀποφεύγη κάπως τὸν πογωμένο ἀγέρα. Ἄφισε τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο του μέσα στ' αὐτοκίνητο. Ἐξέτασε γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὴν πρόσοψι τοῦ σπιτιοῦ, μὲ ὑφος ἔκπληκτο καὶ θυμωμένο μαζί.

Εὕρισκε πὼς τὸ σπίτι ποὺ

Ζῆλε 5 ἡμέρες περισσότερες τὸν μῆνα!

Ξεχνᾶτε τὶς ἐνοχλητικὲς ἡμέρες χάρις στὴν "Camelia"

Σεῖς ποὺ εἶσθε μία μοντέρνα νέα, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ξεχάσετε τὴν ἄνεσι ποὺ σᾶς προσφέρει ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ; Ἐργασία, ἐξόδοι, χοροί, σπόρ, ταξεῖδια, ὅλα ἐπιτρέπονται μὲ ἀπόλυτη ἐλευθερία κινήσεως καὶ χωρὶς καμιὰ ἔγνοια. Ἀποστειρωμένη, ὑγιεινὴ ἡ "Camelia" σᾶς δίδει τὸ αἴσθημα τῆς καθαριότητος ἀσφαλείας, ἀνέσεως καὶ ἐμπιστοσύνης. Μπορεῖτε κάθε στιγμὴ νὰ τὴν ἀλλάξετε εὔκολα καὶ διακριτικὰ (διαλύεται στὸ νερό). Καὶ τὰ ἐσώρουχα μένουν ἄθικτα: γιατὶ ἡ Καμέλια ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ ἔχει τὸ προστατευτικὸ ροῦχο κάλυμμα.

Ἡ σερβιέτ ὑγείας ΚΑΜΕΛΙΑ εἶναι κατασκευασμένες ἀπὸ εἰδικὴ σελλουλόζα.

Ἡ CAMELIA εἶναι ἀπορροφητική, ἀπαλὴ
Ἡ CAMELIA δὲν ἐνοχλεῖ, δὲν ἐρεθίζει
Μὲ τὴν CAMELIA ὄχι πειὰ πλύσιμο.

Camelia

Ζητεῖται τὴν ἀληθινὴ ΚΑΜΕΛΙΑ μὲ μιὰ μόνο λέξι Πωλεῖται παντοῦ

ΑΛΜΑ

ΑΛΜΑ

Τίποτε στὴν τύχη...

ΔΙΑ ΝΑ ΕΧΗ ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΧΕΙΛΗ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ

Τὴν ὁδοντόκρεμα

EMAIL DIAMANT

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

ΤΟΥ ΡΟΥΖ ΧΕΙΛΕΩΝ **MICHEL**

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ • ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ & ΑΦΟΙ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 42

ΔΙΤΣ

Χέρια καθαρά μετὰ τὴ δουλειά...

ΤΕΧΝΙΤΕΣ • ΜΑΣΤΟΡΟΙ
ΕΡΓΑΤΕΣ - ΕΡΓΑΤΡΙΕΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΠΡΟΪΟΝ

Μὴ χάνετε πιὰ τὸν καιρὸ σας μὲ τζίβες, στουπιά, βενζίνες ποτάσσες κι' ἄλλα παμπάλαια μέσα ποὺ σᾶς καταστρέφουν τὰ χέρια χωρὶς νὰ τὰ καθαρίζουν. Ἀπὸ σήμερα, μετὰ τὴ δουλειά, πλένετε τὰ χέρια σας γρήγορα καὶ φτηνὰ μὲ τὴν εἰδικὴ ἐπιστημονικὴ ΠΟΥΔΡΑ καθαριότητος ΣΠΙΝΤ ποὺ καθαρίζει τὰ χέρια ἀπὸ τὰ κατράμια, γράσσα, μελάνες χρώματα, λάδια καὶ ὅλες τὶς βρῶμες, χωρὶς νὰ βλάπτη καθόλου.

SPEED = ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ • ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ • ΥΓΕΙΑ

ΧΗΜΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ: Δκ Σ. Ι. ΚΟΚΚΙΝΟΥ & Σία.
ΟΔΟΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ 29 ΑΘΗΝΑΙ 80-664 • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 19 - ΤΗΛ. 53731

Ἡ Γαλλὶς Αἰσθητικὸς κ. ΑΡΙΕΤ

γνωστοποιεῖ πρὸς τὴν ἀξιότιμον πελατείαν της, ὅτι ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου, τὸ Ἰνστιτοῦτον της μετεφέρθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χαριλάου Τρικούπη καὶ Φειδίου 2, ὅπου καὶ δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΠΑΡΚΕΤΙΝΗ
DONALDS
ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ

* Λάμψις ἐκθαμβωτικὴ ἀμετάβλητος.
* Διαρκεῖ περισσότερο, κοστίζει ὀλιγώτερο.

Παρακαταθήκη Α. Γ. ΠΙΤΤΑ Σωκράτους 25—Τηλ. 24125

εἶχε διαλέξει ὁ ἀδελφός του, ἦταν ὑπερβολικὰ πολυτελὲς γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ὑπόφερε οἰκονομικῶς.

«Ποτέ του δὲν εἶχε συναίσθησι τῶν εὐθυνῶν του, αὐτὸς ὁ Ρόϋ!» σκέφθηκε μὲ πικρία.

Πραγματικά, ὅταν ποθοῦσε κάτι ὁ ἀδελφός του, τ' ἀγόραζε, δίχως νὰ πολυνοιαστῆ πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ τὸ πληρώσῃ.

Ὁ Ἡνγκλις ἄνοιξε τὴν καγκελόπορτα κι' ἀκολούθησε τὴν ἀνθισμένη ἀλλέα ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ.

Χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ περίμενε. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, ἡ πόρτα μισάνοιξε λίγο — γιατὶ τὴ συγκρατοῦσε ἀπὸ μέσα μιὰ ἁλυσίδα ἀσφαλείας.

—Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ἀπότομα μιὰ γυναικεία φωνή.

—Ὁ Νὶκ Ἡνγκλις.

— Ποιός;...

Τώρα ἡ φωνὴ εἶχε πάρει ἔκπληκτο τόνο.

—Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ρόϋ.... συμπλήρωσε ὁ Ἡνγκλις, ἐκνευρισμένος γι' αὐτὴ τὴ διευκρίνισι.

Ἡ γυναῖκα ἔβγαλε τὴν ἁλυσίδα, ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἄφησε συγχρόνως τὸ φῶς τῆς εἰσόδου.

Δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου ἡ Κορὶν Ἡνγκλις, ἡ γυναίκα τοῦ Ρόϋ, ἀπὸ τότε ποὺ τὴν εἶχε δῆ γιὰ τελευταία φορά. Εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πῶς θἄμενε ἴσως ἡ ἴδια κι' ἔπειτα ἀπὸ τριάντα χρόνια...

Ἦταν μικροκαμωμένη, πολὺ ξανθή, μὲ προκλητικὲς καμπύλες. Φοροῦσε ἕνα ροῦχο μεταξωτὸ ντεζαμπιγιέ, πάνω ἀπὸ μιὰ μαύρη πυτζάμα.

Βλέποντας πῶς ὁ ἐπισκέπτης τὴν κύτταζε ἐρευνητικά, ἔφερε γρήγορα τὸ χέρι της στὶς χρυσὲς μπούκλες της καὶ τὶς διώρθωσε. Τὰ μεγάλα ναλανὰ μάτια της τῆς ἔδιναν τὴν ἔκφρασι ἑνὸς φοβιτσιάρικου παιδιοῦ.

— Καλησπέρα, Κορίν, τῆς εἶπε ὁ Ἡνγκλις. Μπορῶ νὰ μπῶ;

— Δὲν ξέρω... ἀπάντησε ἐκείνη. Δὲν γύρισε ἀκόμη ὁ Ρόϋ. Εἶμαι μόνη μου... Αὐτὸν θέλετε νὰ δῆτε;

Ὁ Ἡνγκλις κατέβαλε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐκνευρισμό του.

— Πιστεύω πὼς εἶναι καλύτερα νὰ μπῶ... εἶπε, ὅσο εὐγενικώτερα μποροῦσε. Θὰ κρυολογήσω, ἂν μείνω ἀκόμη ἐδῶ.

Ἔχω, δυστυχῶς, νὰ σᾶς ἀναγγείλω μιὰν ἄσχημη εἴδησι.

Ἡ νέα γυναίκα γούρλωσε τὰ μάτια της.

— Καλλίτερα θἄταν ἴσως ν' ἀποταθῆτε στὸ Ρόϋ, εἶπε. Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ μάθω ἄσχημες εἰδήσεις. Ὁ Ρόϋ δὲν θέλει νὰ μὲ στενοχωροῦνε...

— Θὰ κρυώσετε καὶ σεῖς, τὴ διέκοψε ὁ Ἡνγκλις.

Προχώρησε ἕνα βῆμα, ἀναγκάζοντάς την ἔτσι νὰ τραβηχτῆ πίσω. Ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ πρόσθεσε:

— Φοβᾶμαι ἄλλωστε ὅτι ἡ ἄσχημη εἴδησι ποὺ σᾶς φέρνω, προορίζεται γιὰ σᾶς μονάχα.

Εἶδε μιὰ ἔκφρασι φόβου στὸ πρόσωπό της. Πρὶν προλάβῃ ὅμως νὰ μιλήσῃ ἐκείνη, αὐτὸς συνέχισε, προχωρώντας πρὸς μιὰ πόρτα:

—Ἐδῶ εἶναι τὸ σαλόνι σας; Πᾶμε μέσα νὰ καθήσουμε λίγο.

Μπῆκαν σ' ἕνα μακρόστενο δωμάτιο, μὲ ἔπιπλα μοντέρνα, καινούργια, ἀλλὰ κατωτέρας ποιότητος.

Ἡ φωτιὰ στὸ τζάκι κόντευε νὰ σβύσῃ. Ὁ Ἡνγκλις τὴν ἀνασκόλισε μὲ τὴν τσιμπίδα καὶ πρόσθεσε ἕνα κούτσουρο. Ἡ Κορὶν πῆγε κοντά του. Στὸ δυνατὸ φῶς τῆς λάμπας — ποὺ δὲν εἶχε ἀμπαζοὺρ — τὸ ροὺζ ντεζαμπιγιέ της φάνηκε ἀμφιβόλου καθαριότητος στὸ γιακᾶ καὶ στὰ μανικέτια.

— Καλλίτερα νὰ περιμένετε νὰ γυρίσῃ ὁ Ρόϋ... εἶπε μὲ ὕφος ἀμηχανίας.

Προσπαθοῦσε ἀπελπισμένα ν' ἀποφύγῃ κάθε εὐθύνη, κάθε ἀπόφασι.

— Μὰ ἤρθα νὰ σᾶς μιλήσω ἀκριβῶς γιὰ τὸ Ρόϋ, ἀπάντησε ἥσυχα ὁ Ἡνγκλις. Καθῆστε, σᾶς παρακαλῶ. Θἄθελα πολὺ νὰ μὴ σᾶς λυπήσω... μὰ θὰ τὸ μάθετε ὁπωσδήποτε, ἀργὰ ἢ γρήγορα.

Ἡ νέα γυναίκα κάθησε ἀπότομα, σὰν νὰ μὴν τὴ βαστοῦσαν πιὰ τὰ πόδια της. Τὸ πρόσωπό της ἔγινε κατάχλωμο, κάτω ἀπ' τὸ σοφὸ μακιγιάζ της.

— Τί... τί τοῦ συνέβη;ρώτησε.

Ὁ Ἡνγκλις θἄθελε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ἀπότομα, ὡμά, πὼς ὁ ἄντρας της εἶχε πεθάνει. Μὰ δίσταζε, μπροστὰ στὸ κουκλίστικο ἐκεῖνο πρόσωπο, τὰ μωρουδίστικα ἐκεῖνα μάτια μεγαλωμένα ἀπ' τὸν τρόμο, τὰ χείλη της ποὺ τρεμουλιάζανε, τὶς σφιγμένες γροθιές της...

— Μήπως χτύπησε;... πληγώθηκε; πρόσθεσε ἡ νέα γυναῖκα.

Μπροστὰ στὴ ματιά του, ἀποτραβήχτηκε ἀπότομα, σὰν νἄχε ἐπιχειρήσει νὰ τὴ χτυπήσῃ.

—Δέν... δὲν μπορεῖ... νὰ πέθανε! τραύλισε.

— Ναί, πέθανε, ἀπάντησε ὁ Ἡνγκλις. Λυπᾶμαι πολύ, Κορίν, ποὺ σᾶς φέρνω αὐτὴ τὴν εἴδησι. Ἂν μπορῶ νὰ κάνω κάτι γιὰ σᾶς...

— Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν! φώναξε στριγγὰ ἡ Κορίν. Τὸ λέτε γιὰ νὰ μὲ φοβίσετε. Ποτὲ σας δὲν μὲ χωνέψατε, τὸ ξέρω καλά... Πῶς θὰ πέθαινε ὁ Ρόϋ; Γιατί;

— Αὐτοκτόνησε, εἶπε λακωνικὰ ὁ Ἡνγκλις.

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια, μ' ἕνα τρόπο ποὺ ἔδειχνε πὼς τὸν πίστευε ἐπιτέλους. Τὸ κουκλίστικο πρόσωπό της εἶχε ἀλλοιωθῆ, εἶχε γίνει ἀγνώριστο. Ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω, σ' ἕνα ντιβάνι, σκεπάζοντας τὰ μάτια της μὲ τὸ χέρι της. Τὴν πνίγανε οἱ λυγμοί, ἀναταράζανε τὸ στῆθος της.

Ὁ Ἡνγκλις πῆγε κοντὰ σ' ἕνα μικρὸ μπάρ, στημένο σὲ πλατσὸν τοῖχο. Τ' ἄνοιξε, γέμισε ἕνα ποτῆρι κονιὰκ καὶ τὸ πῆγε στὴ νέα γυναίκα.

— Πιῆτε το, τῆς σύστησε. Θὰ σᾶς κάνῃ καλό.

Πλησίασε τὸ ποτῆρι στὰ χείλη της καὶ κατάφερε νὰ τὴν κάνῃ νὰ καταπιῇ μιὰ γουλιὰ κονιάκ, πρὶν τοῦ σπρώξῃ μακρυὰ τὸ χέρι του.

— Αὐτοκτόνησε;... μουρμούρισε ἐκείνη.

Ὁ κουνιάδος της κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. Ἀνησυχώντας γιὰ τὴν ἔκφρασι τῆς ματιᾶς της, τὴ ρώτησε:

— Δὲν ἔχετε κανένα συγγενῆ ἢ φίλο, γιὰ νὰ περάσῃ ἐδῶ τὴ νύχτα; Δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε ὁλομόναχη...

— Μὰ εἶμαι ὁλομόναχη τώρα! ἀπάντησε ἡ Κορίν, ἐνῶ τὰ δάκρυα κυλούσανε στὰ μάγουλά της, ξεπλένοντας τὸ μακιγιάζ της. Ὦ, Ρόϋ, Ρόϋ! Πῶς μπόρεσες νὰ κάνῃς τέτοιο πρᾶγμα;... Πῶς μ' ἐγκατέλειψες ἔτσι μονάχη στὸν κόσμο;..

Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἦταν ἕνα παιδάκι ποὺ φώναζε τὴ θλῖψι καὶ τὴν ἀγωνία του. Ὁ Ἡνγκλις συγκινήθηκε. Ἀκούμπησε μαλακὰ τὸ χέρι του στὸν ὦμο της, μὰ ἐκείνη τὸν ἔσπρωξε, τόσο ἀπότομα ὥστε ἔκαμε ἕνα βῆμα πίσω, σαστισμένος.

— Γιατί αὐτοκτόνησε; τὸν ρώτησε, καρφώνοντας τὰ μάτια της στὰ δικά του.

— Προσπαθῆστε νὰ μὴ τὸ σκέπτεσθε ἀπόψε, τῆς εἶπε καθησυχαστικά. Θέλετε νὰ σᾶς στείλω κανένα, γιὰ συντροφιά; Τὴ γραμματέα μου, ἂς ποῦμε..

— Δὲν μοῦ χρειάζεται! φώναξε, καὶ σηκώθηκε ὄρθια μὲ κόπο. Φύγετε καὶ σεῖς! Δὲν θέλω πιὰ νὰ σᾶς βλέπω ἐδῶ... Ἐσεῖς σκοτώσατε τὸ Ρόϋ! Ἂν τοῦ φερνόσαστε σὰν πραγματικὸς ἀδελφός, ποτὲ δὲν θἄκανε τέτοιο πρᾶγμα!

Τὸν ξάφνιασε τόσο ἡ ἀπρόοπτη ἐκείνη ἐπίθεσι καὶ τὸ μῖσος ποὺ ἔλαμπε μέσ' στὰ μάτια τῆς Κορίν, ὥστε ἔμεινε ἀκίνητος κι' ἀμίλητος.

— Τὸ μόνο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει, εἶναι τὰ λεφτά σας! συνέχισε ἡ νέα γυναίκα μὲ στριγγὴ φωνή. Δὲν νοιαστήκατε ποτὲ τί γινόταν ὁ Ρόϋ! Ποτὲ δὲν σκοτιστήκατε νὰ μάθετε πῶς τἄβγαζε πέρα! Ὅταν ἤρθε νὰ σᾶς ζητήσῃ νὰ τὸν βοηθήσετε, τὸν πετάξατε ἔξω! Καὶ τώρα τὸν ἀναγκάσατε νὰ σκοτωθῆ... Ἱκανοποιηθήκατε λοιπόν; Εὐχαριστηθήκατε ποὺ οἰκονομήσατε λίγα ἀπ' τὰ βρωμολεφτά σας; Φύγετε!... καὶ μὴ ξαναπατήσετε ποτὲ τὸ πόδι σας ἐδῶ. Σᾶς μισῶ!

— Εἴσαστε ἄδικη, παρατήρησε ἤρεμα ὁ Ἡνγκλις. Ἂν ἤξερα πὼς ὁ Ρόϋ βρισκότανε σὲ τέτοια κατάστασι, θὰ τὸν βοηθοῦσα. Μὰ δὲν τἤξερα.

—Ὄχι δά! οὐρλιασε ἡ Κορίν. Πέστε τὴν ἀλήθεια, πὼς δὲν σᾶς καιγότανε καρφί! Ἐδῶ κι' ἕξη μῆνες, δὲν τοῦ μιλήσατε κἀν. Ὅταν σᾶς ζήτησε κάποτε δανεικά, τοῦ ἀπαντήσατε πὼς δὲν τοῦ δίνατε πεντάρα... Καὶ λέτε τώρα πὼς θὰ τὸν βοηθούσατε!" Ἔτσι βοηθᾶτε σεῖς τὸν κόσμο;

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἡνγκλις ἔγινε πιὸ ξερή:

— Δὲν ἔπαψα νὰ ξελασπώνω ὁλοένα τὸ Ρόϋ, ἀπὸ τότε ποὺ τελείωσε τὶς σπουδές του. Εὕρισκα πὼς ἦταν καιρὸς τώρα πιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μονάχος του. Δὲν μποροῦσα, βέβαια, νὰ τὸν συντηρῶ σ' ὅλη του τὴ ζωή!

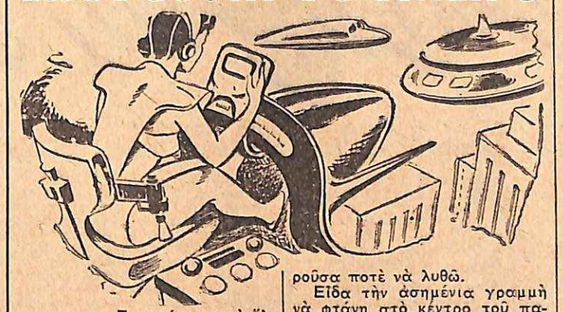
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΙΑΤΡΟΥΣ
ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥΣ
ΠΑΡΕΛΗΦΘΗ
τὸ ἀπὸ στόματος λαμβανόμενον ἰδιοσκεύασμα
LOBULINE TABLETTES
ΤΟΥ ΕΛΒΕΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ
INST. SÉROTH. ET VACCINAL SUISSE BERNE
Χορηγεῖται κατόπιν Ἰατρικῆς γνωματεύσεως ἐπὶ διαβητικῶν, μόνον ἢ ἐν συνδυασμῷ μετὰ ἰνσουλίνης.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ ΑΦΟΙ ΚΟΛΟΚΥΘΑ - ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 52 - ΑΘΗΝΑΙ
ΔΙΑΦΗΜ. ΕΓΚΕΚΡΙΜ. ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΥΠ. ΚΟΙΝ. ΠΡΟΝΟΙΑΣ
"Γνώμη"

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ—ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ὑπὸ ΑΞΕΛ ΚΑΜΕΡΟΝ

ΕΧΘΡΟΙ ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

20ον κάθισμα, ἔσκυψε πρὸς τὰ ἐμπρὸς κι' ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες του στὰ γόνατά του. Στὴ στάσι αὐτή, ἔβλεπα καθαρὰ τὸν «ἀφέντη» του.

Γιὰ μερικὰ λεπτά, δὲν συνέβη τίποτε. Ἐγὼ ἔβαζα ὅλη μου τὴ δύναμι, γιὰ νὰ σπάσω τὰ δεσμά μου. Ὁ Διευθυντὴς φαινότανε σὰν κοιμισμένος...

Τέλος, τὸ σκοῦρο ὄστρακο τοῦ παρασίτου του ἄρχισε νὰ χωρίζεται στὰ δυὸ κι' ἄφισε νὰ φανῇ τὸ πλαδαρὸ πλάσμα ποὺ σκέπαζε. Κατάλαβα πὼς τὸ παράσιτο θὰ γινότανε δυό, μὲ διχοτόμησι, ἀπορροφώντας γι' αὐτὸ τὸν πολλαπλασιασμό του τὴ ζωϊκὴ δύναμι τοῦ πατέρα μου.

Παγωμένος ἀπ' τὸν τρόμο, κατάλαβα ἐπίσης πὼς θἄμενα ἐλεύθερος μονάχα λίγες στιγμὲς ἀκόμη! Γεννιόταν ὁ καινούργιος «ἀφέντης» μου. Σὲ λίγο, θἄταν ἕτοιμος γιὰ νὰ κολλήσῃ ἀπάνω μου!

★

Κατέβαλα μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' τὰ δεσμά μου. Τοῦ κάκου ὅμως!

Ὁ Διευθυντὴς δὲν μοῦδινε τὴν παραμικρὴ προσοχή. Δὲν ξέρω μάλιστα ἂν διστηροῦσε ὅλες τὶς αἰσθήσεις του.

Πιστεύω πὼς τὰ παράσιτα χαλαρώνουν κάπως τὸν ἔλεγχό τους πάνω στὸ σκλάβο τους, τὴν ὥρα ποὺ διχοτομοῦνται. Περιορίζονται ἴσως στὸ νὰ τὸν κρατάνε ἀκίνητο.

Ὁπωσδήποτε, ὁ Διευθυντὴς δὲν κουνιότανε καθόλου.

Ἐξαντλημένος πιά, εἶχα ἐγκαταλείψει κάθε ἐλπίδα. Ἤμουν βέβαιος πὼς δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ λυθῶ.

Εἶδα τὴν ἀσημένια γραμμὴ νὰ φτάνῃ στὸ κέντρο τοῦ παρασίτου. Αὐτὸ σήμαινε πὼς ἡ διχοτόμησι πλησίαζε νὰ συμπληρωθῇ.

Ἡ βεβαιότης αὐτὴ μ' ἔκανε ν' ἀλλάξω τακτική. Τὰ χέρια μου ἦταν δεμένα πίσω ἀπ' τὴν πλάτη μου, τὰ πόδια μου ἐνωμένα, κι' ἡ ζώνη μὲ κρατοῦσε ἀκίνητο πάνω στὸ κάθισμά μου. Μὰ μποροῦσα ν' ἀνασηκώσω, νὰ κουνήσω τὰ δεμένα πόδια μου, καθὼς καὶ τὸ σῶμα μου ἀπ' τὴ μέση καὶ κάτω.

Γλύστρησα πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὅσο μποροῦσα, σήκωσα ψηλὰ τὰ πόδια μου καὶ τὰ κατέβασα μὲ ὁρμὴ πάνω στὸ ταμπλὼ τοῦ ἀεροαυτοκινήτου, κάνοντας ἔτσι ν' ἀνάψουν διὰ μιᾶς ὅλες οἱ ἐφεδρικὲς ρουκέτες.

Ἡ ταχύτης τοῦ ἀεροαυτοκινήτου αὐξήθηκε τόσο ἀπότομα, ὥστε κολλήσαμε δυνατὰ στὴ ράχη τοῦ καθίσματός μας. Μ' αὐτὴ τὴν ἀθέλητη κίνησι, ὁ πατέρας μου ἔσφιξε δυνατὰ μὲ τὴν πλάτη του τὸ γυμνὸ κι' ἀπροφύλακτο «ἀφέντη» του πάνω στὸ κάθισμα.

Τὸ παράσιτο ἔλυωσε, σὰν ὥριμο φροῦτο!

Ὁ πατέρας μου τραντάχτηκε σύγκορμος, ἀπ' τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο ἀπασμὸ ποὺ εἶχα δῆ τόσες φορές. Ὕστερα ἔπεσε πρὸς τὰ ἐμπρός, πάνω στὸ βολάν...

Τὸ ἀεροπλάνο ἔστριψε κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ μὲ τὴ μύτη πρὸς τὸ ἔδαφος. Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ κάνω τίποτε, γιατὶ τὸ σῶμα τοῦ πατέρα μου εἶχε χαλάσει τὰ ὄργανα διευθύνσεως... Προσπάθησα ὡστόσο, μὲ τὰ πόδια μου, ἀλλὰ δίχως ἀποτέλεσμα.

Κατεβαίναμε ὁλοένα, ὁλοταχῶς... 3.000 μέτρα... 2.500... 2.000... 1.500...

Στὰ 500 μέτρα, λειτούργησε αὐτομάτως τὸ ραντὰρ ἐλέγχου κι' ἄναψαν μιὰ - μιὰ οἱ ρουκέτες τοῦ φρεναρίσματος. Κάθε φορά, ἔνοιωθα τὴ ζώνη νὰ μοῦ κόβῃ τὸ στομάχι...

Πίστεψα μιὰ στιγμὴ πὼς εἶχα πιὰ σωθῆ... Ὕστερα, ξαφνικά, τὸ ἀεροαυτοκίνητο χτύπησε στὸ ἔδαφος...

★

Ὅταν συνῆλθα, ἔνοιωθα ἕνα ἐλαφρὸ καὶ ρυθμικὸ κούνημα ποὺ μ' ἐξευνέρυιζε. Ἡ παραμικρὴ μετακίνησι μοῦ προκαλοῦσε πόνους ἀνυπόφορους. Κατώρθωσα ν' ἀνοίξω τὸ ἕνα μου μάτι — τὸ ἕνα μόνο — καὶ προσπάθησα νὰ καταλάβω ποῦ βρισκόμουνα...

Ἔβλεπα ἀπὸ πάνω μου τὸ ταβάνι τοῦ ἀεροαυτοκινήτου. Χρειάστηκε ὅμως νὰ τὸ κυττάξω πολλὴ ὥρα, γιὰ νὰ καταλάβω τὶ ἦτανε...

Θυμήθηκα ἐπιτέλους ὅ,τι εἶχε συμβῆ, καὶ μάντεψα πὼς εἴχαμε πέσει, ὄχι σὲ στερεὸ ἔδαφος, ἀλλὰ στὴ θάλασσα. Στὸν κόλπο τοῦ Μεξικοῦ ἴσως;

Ὁ πόνος μοῦσφιξε τὴν καρδιὰ κι' ἄρχισα νὰ κλαίω τὸν πατέρα μου. Ἡ ζώνη ἀσφαλείας μου εἶχε σπάσει. Τὰ πόδια ὅμως καὶ τὰ χέρια μου ἦσαν πάντα δεμένα, καὶ μοῦ φαινότανε πὼς εἶχα σπάσει τὸ ἕνα μου μπράτσο.

Ἀπόρησα, γιατὶ ὁ πατέρας μου δὲν ἦταν πιὰ πεσμένος πάνω στὸ βολάν. Μὲ μιὰ ὀδυνηρὴ προσπάθεια, κατάφερα νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου καὶ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὀχήματος.

Ὁ πατέρας μου κειτότανε κοντά μου. Τὸ κεφάλι του ἀπείχε μονάχα ἕνα μέτρο ἀπ' τὸ δικό μου. Ἦταν καταματωμένος καὶ ξυλιασμένος.

Ἤμουν βέβαιος πὼς εἶχε πεθάνει πιά... Πιστεύω πὼς χρειάστηκα μισὴ ὥρα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ συρθῶ κοντά του καὶ νὰ ξεπλεκῶ δίπλα του, σχεδὸν μάγουλο μὲ μάγουλο.

Δὲν διέκρινα πάνω του κανένα σημεῖο ζωῆς. Ὡστόσο, πρόφερα μὲ βραχνὴ φωνή:

— Μπαμπά!...

Κι' ὕστερα οὐρλιασα, ἄλλη μιὰ φορά:

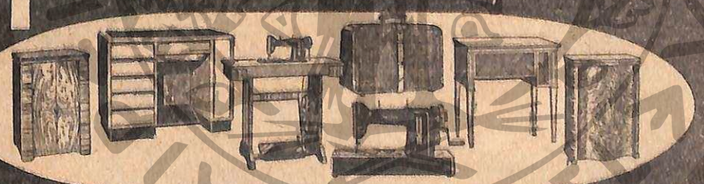
— Μπαμπᾶ!...

Τὰ βλέφαρά του τρεμοπαίξαν, ἀλλὰ δὲν ἄνοιξε τὰ μάτια του.

— Μικρέ μου... σ' εὐχαριστῶ... ψιθύρισε.

Ἡ φωνὴ του σβύστηκε. Θἄθελα νὰ τὸν τραντάξω, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα παρὰ νὰ φωνάξω:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

ΝΕΚΚΙ
Ἡ ΝΕΚΚΙ
Τὸ μεγαλύτερον ἐργοστάσιον Ραπτομηχανῶν τῆς Εὐρώπης
Σᾶς προσφέρει τὴν καλύτερη Ραπτομηχανὴ τοῦ Κόσμου σὲ ἕνα μοντέρνο ἔπιπλο, ἀληθινὸ στολίδι τοῦ σπιτιοῦ σας
ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ Μ. & Ι. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 8 ΤΗΛ. 27-838 · ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 4 ΤΗΛ. 36560 · ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 29 ΤΗΛ. 23-66

Θησαυροί ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

"Ενα δισεκατομμύριο χρυσές λίρες περιμένουν την ανέλκυσί τους!...

ΔΕΝ είναι, φαίνεται, μόνο ο Εβραίος της παροιμίας, που «σαν φτωχύνη τα παλιά τεφτέρια ανοίγει». Αλλά καμμιά φορά και οι πάλαι ποτέ ζάπλουτες αυτοκρατορίες... Από το Λονδίνο, έξαφνα, μεταδίδεται η πληροφορία ότι το Βρεταννικό Ναυαρχείο, έντελώς αθόρυβα, προετοίμασε τις προπαρασκευαστικές εργασίες για την ανέλκυσι των θησαυρών σε χρυσό και κοσμήματα του θρυλικού «Τιτανικού» που με 1517 πάμπλουτους τους περισσότερους επιβάτες, βυθίστηκε στο Βόρειο Ατλαντικό στις 14 Απριλίου 1912, ύστερα από πρόσκρουσι σε παγόβουνο.

Σχεδόν ταυτόχρονα, ο Άγγλος Δούξ του Ειρκυλ, με την συνδρομή πάλι του αγγλικού ναυτικού, προετοίμασε μια νέα επιχείρησι για την ανέλκυσι των θησαυρών της «Φλωρεντίας», του άληθινού αυτού πλωτού θησαυροφυλακείου της παλιάς Ισπανικής Αρμάδας, που «φορτωμένο» με 35 εκατομμύρια χρυσά δουκάτα βυθίστηκε πριν 366 ακριβώς χρόνια στις ακτές της Σκωτίας, θανάσιμα πληγωμένο από τους Βρεταννούς διώκτες του.

Παράλληλα, μιά νέα εισδυσι πρόκειται να επιχειρηθή και πάλι από θωρακισμένους δύτες στην «χαλύβδινη σαρκοφάγο», όπως αποκλήθηκε, το «Χέιμπαερ», το αγγλικό καταδρομικό που βυθίστηκε κατά τη διάρκεια του πρώτου παγκοσμίου πολέμου (5 Ιουνίου 1916), πέφτοντας πάνω σε μιά γερμανική νάρκη, ενώ μετέφερε στη Ρωσία τον υπουργό των Στρατιωτικών της Αγγλίας στρατάρχη λόρδο Κίτσινερ, με το αληθινά μυθώδες ποσό των 10 εκατομμυρίων στερλινών!

Γενικώτερα, πιο μεγάλη από κάθε άλλη φορά σημειώνεται έφετος μιά εύρύτατη εξόρμησι των «κυνηγών με σκάφανδρο» για τους σκορπισμένους στην απέραντη υγρή έρημο θησαυρούς. Τουλάχιστον έξη μεγάλες εξερευνητικές αποστολές, οργανωμένες είτε σιωπηρά από τα επίσημα κράτη, είτε από ιδιωτικές εταιρείες, βρίσκονται αυτήν την εποχή καθ' οδόν γιά την περιπετειώδη και γεμάτη προσδοκίες, άλλα και κινδύνους αναζήτησι των βυθισμένων στις θάλασσες θησαυρών.

Ένας ασύλληπτος πλούτος, που η συνολική του αξία υπολογίζεται από 850 εκατομμύρια μέχρις ένα δισεκατομμύριο χρυσές λίρες, περιμένει τους θαρραλέους δύτες, που θά τον αποσπάσουν από τα ναυάγια των βυθισμένων κατά καιρούς καραβιών και θά τον ανεβάσουν στην επιφάνεια.

416 θησαυροφόρα σκάφη στο βυθό

Μιά μεθοδική στατιστική που καταρτίσθηκε με νούμερα, όνόματα και ιστορικά στοιχεία, έδειξε ότι πρέπει να βρίσκωνται στους βυθούς 416 τουλάχιστον θησαυροφόρα σκάφη, που υπόσχονται πλούσια λεία στους τολμηρούς έκείνους που θά επιχειρούσαν την ανακάλυψι και την ανέλκυσί τους.

Αύτό ακριβώς το όνειρο έχει προκαλέσει έναν άληθινό πυρετό για την αναζήτησι βυθισμένων θησαυρών, που έχει απλωθή στον κόσμο ολόκληρο και που θυμίζει τον άνάλογο πυρετό των χρυσοθηρών στις αρχές του αίώνα μας. Ανεβαίνει δέ ο πυρετός αύτός όλοένα και ξαπλώνεται σέ πλατύτερα στρώματα τολμηρών τυχοδιωκτών που οίστρηλατούνται τόσο περισσότερο άπ' την περιπέτεια και την προσδοκία ένός μυθιστορηματικού πλουτισμού, όσο συμβαίνει ή τύχη νά χαμογελάση πραγματικά στη μιά ή στην άλλη έξερευνητική αποστολή. Αύτές οί κατά καιρούς έπιτυχίες είναι έκείνες που έπενεργούν σάν μαγνήτης στην φαντασία των κυνηγών των βυθισμένων θησαυρών, και παρακινούν στην οργάνωσι έκτός από τις μεγάλες έξερευνητικές αποστολές και πολυάριθμων άλλων μικρότερων που τά ειδικά «ναυαγοσωστικά» τους αύλακώνουν τις κοντινές ή και μακρυνές θάλασσες, με τον ίδιο πάντα σκοπό.

Οί πιό έντυπωσιακές έπιτυχίες, που είχαν γίνει από τότε σύμβολα και όνειρα των κυνηγών βυθισμένων θησαυρών, οί όποίοι μ' αύτά κοιμοΰνταν και μ' αύτά ξυπνοΰσαν, ήταν κυρίως δύο. Σημειώθηκαν δέ το 1924.

Το φθινόπωρο του χρόνου αύτοΰ ή μεγάλη ναυτική άγγλική έταιρεία «Γουάιτ Στάρ Λάϊν», έπέθεσε στά 1917 στην βορειότερη άκτή της Ιρλανδίας, ύστερα από πρόσκρουσι σέ μιά ύπουλη και φονική νάρκη, περίπου 3000 ράβδους χρυσοΰ, βάρους 7.5 κιλών την καθεμία! Συνολικά δηλαδή 22,5 τόννους χρυσού!

Η δεύτερη σημειώθηκε όχι μακρυά από τις γαλλικές άκτές της Βρετάνης, όπου είχε βυθιστή στις 11 Μαΐου του 1922 το άγγλικό σκάφος «Αίγυπτος», ύστερα από σύγκρουσι μέ άλλο σκάφος. Από το ναυάγιο της «Αίγυπτου» κατορθώθηκε μέ διαδοχικές καταδύσεις νά άνασυρθοΰν επίσης ράβδοι χρυσοΰ συνολικής άξίας 730.000 στερλινών. Εξ άλλου, το πιό πρόσφατο περιστατικό επιτυχίας, όχι βέβαια τόσο έντυπωσιακό όπως τά πρώτα (δεδομένου ότι δέν άφορά αύτούσιο χρυσάφι), άλλά πάντως άναμφισβήτητο, έγινε πρίν από λίγους μόνο μήνες!

Πράγματι, στις 10 Νοεμβρίου τά ναυαγοσωστικά μιάς ναυτικής έταιρείας του Σαούθαμπτον έφεραν στην επιφάνεια της Μάγχης 96 βυθισμένους έλεφαντόδοντες, άξίας 50.000 χαρτονων λιρών. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, το πολύτιμο αύτό φίλντισι παρέμενε στον ύγρό τάφο του επί 73 ολόκληρα χρόνια, από το 1881 δηλαδή, που βυθίστηκε το πλοίο «Μπενέν» μέ το όποίο μεταφερόταν από την Αφρική στην Αγγλία.

Δέν είναι όμως πάντα ούτε τόσο γενναιόδωρη, ούτε τόσο βολική στους έρευνητές και επισκέπτες των βυθών της ή θάλασσα... Συχνά, όταν είναι στά μπουρίνια της, παίζει ένα θανάσιμο παιχνίδι στους βέβηλους, που έπιχειροΰν να παραβιάσουν τά μυστικά της και νά της κλέψουν ό,τι επί δεκαετίες ή καί αίώνες άναπαύεται στους κόλπους της. Και τους τιμωρεί άλλοτε μέ την άπογοητευτική άποτυχία κι' άλλοτε — άκόμη χειρότερα — μέ τον σκληρότερο θάνατο.

Η μάχη μέ τη θάλασσα, και μάλιστα αύτής της ίδιότυπης μορφής ή πάλη, δέν είναι καθόλου εύκολη...

Ας παρακολουθήσωμε μερικά περιστατικά της.

Σ' αναζήτησι του «Θρόνου του Παγωνιού»

Πρίν από ένα περίπου χρόνο και ύστερα από μακροχρόνιες έρευνες, κατορθώθηκε επί τέλους νά έπισημανθή άκριβώς το ναυάγιο του άγγλικοΰ δρόμωνος («Γκρόσβενορ»), φορτωμένου μέ χρυσό και κοσμήματα, και μ' ένα άπ' τά σπανιώτερα και βαρυτιμώτερα έργα τέχνης που ή άξία του είναι άδύνατο νά ύπολογισθή.

Το βάθος στό όποίο άναπαύεται δέν είναι ύπερβολικό. Μόλις 19 μέτρα. Σύγχρονα όμως, και αύτό ήταν άκριβώς το δυσκολώτερο, 6 μέτρα άμμου και λύσσαπης είχαν σκεπάσει το βυθισμένο σκάφος, σχηματίζοντας τριγύρω του τον πιό ιδιότυπο θώρακα, που μά και τον πιό άδιάτρητο θώρακα, που προστάτευσε, ώς τώρα, ένα καράβι. Θά έλεγε κανείς ότι ή θάλασσα θέλησε νά προστατεύση, μέ τον τρόπο αύτόν, τον πιό πολύτιμο άπ' όλους τους θησαυρούς που άρπαξε, ώς τώρα, άπ' τον άνθρωπο: Τον άρχαίο ινδικό «Θρόνο του Παγωνιού» του Δελχί, όπως λέγεται, ένα άριστούργημα φτιαγμένο από συμπαγές χρυσάφι (φαντάζεται, κανείς το άσήκωτο βάρος του!) και του όποίου το έρεισίνωτο παριστάνει άκριβώς ένα μεγαλοπρεπέστατο παγώνι με τους γνωστούς φαντασμαγορικούς χρωματισμούς.

Οί χρωματισμοί αύτοί — ένα άπό τά πραγματικά θαύματα της φύσεως άποδίδονταν στον «Ινδικό θρόνο του Δελχί, μέ βαρύτιμους χρωματιστούς πολύτιμους λίθους.

Ρουμπίνια, άμέθυστοι, ύάκινθοι, σάπφειροι, σμαράγδια, τοπάζια άμέτρητα τοποθετημένα, όπως περίπου οί «ψηφοι» στά ψηφιδωτά, το ένα πλάϊ στό άλλο, σέ άρίπου οί «ψηφοι» στά ψηφιδωτά, το ένα πλάϊ στό άλλο, σέ άρύλλητο άριθμό και ποικιλία, σχημάτιζαν πιστά τά φτερά του σύλλητο άριθμό και ποικιλία, σχημάτιζαν πιστά τά φτερά του παγωνιού, ώς τις έλαφρότερές του άποχρώσεις. Τά σχημάτιζαν παγωνιού, ώς τις έλαφρότερές του άποχρώσεις. Τά σχημάτιζαν μάλιστα τόσο άρμονικά, όσο ούτε ζωγράφος δέν θά μπορούσε μάλιστα τόσο άρμονικά, όσο ούτε ζωγράφος δέν θά μπορούσε νά τά άπεικονίση. Η παράστασι δηλαδή ένός βελούδινου πρανά τά άπεικονίση. Η παράστασι δηλαδή ένός βελούδινου πράσινου φτεροΰ, δέν έπεφτε άπότομα στό άνοιχτό πορτοκαλί ένός σινου φτεροΰ, δέν έπεφτε άπότομα στό άνοιχτό πορτοκαλί ένός άλλου, άλλά προχωρούσε βαθμιαία, μέ πετράδια σκούρα στήν άλλου, άλλά προχωρούσε βαθμιαία, μέ πετράδια σκούρα στήν άρχή, κατόπιν μέ άλλα μόλις πιό άνοιχτόχρωμα, έπειτα φωτεινότερα, ώσπου σιγά-σιγά, άπαλά και πρό παντός άνεπαίσθητα κατέληγε στό όλόφωτο πορτοκαλί.

Γενικά, ή έναλλαγή των άποχρώσεων ήταν τόσο άρμονική, όπως σ' ένα ζωντανό παγώνι, στά φτερά του όποίου κανείς δέν μπορεί νά προσδιορίση ποΰ άκριβώς («τελειώνει») το πράσινο και ποΰ άρχίζει το κίτρινο ή το πορτοκαλί ή ένα οποιοδήποτε άλλο χρώμα. Κάτι άνάλογο δηλαδή, θάλεγε κανείς, μέ τά ψηφιδωτά του 'Αγίου Πέτρου στό Βατικανό, όπου ό έπισκέπτης θαυμάζει την άρμονική έναλλαγή των χρωμάτων μιά έναλλαγή που αύτή άκριβώς τά προσέχουσε τόση έντύπωσι, άν γινόταν άπό ζωγράφο δέν θά δέν θά προσέχουσε τόση έντύπωσι. Όταν γίνη όμως άπό ένα τεχνίτη ψηφιδωτών που δουλεύει μέ πετρίτσες, και άκόμη περισσότερο άπό χρυσοχόο, που χρησιμοποιεί μόνο πολύτιμες πέτρες, προκαλεί, φυσικά, την κατάπληξι.

Ένα σωρό άπορίες θαυμασμοΰ, γεννάει το έκπληκτικό αύτό κατόρθωμα:

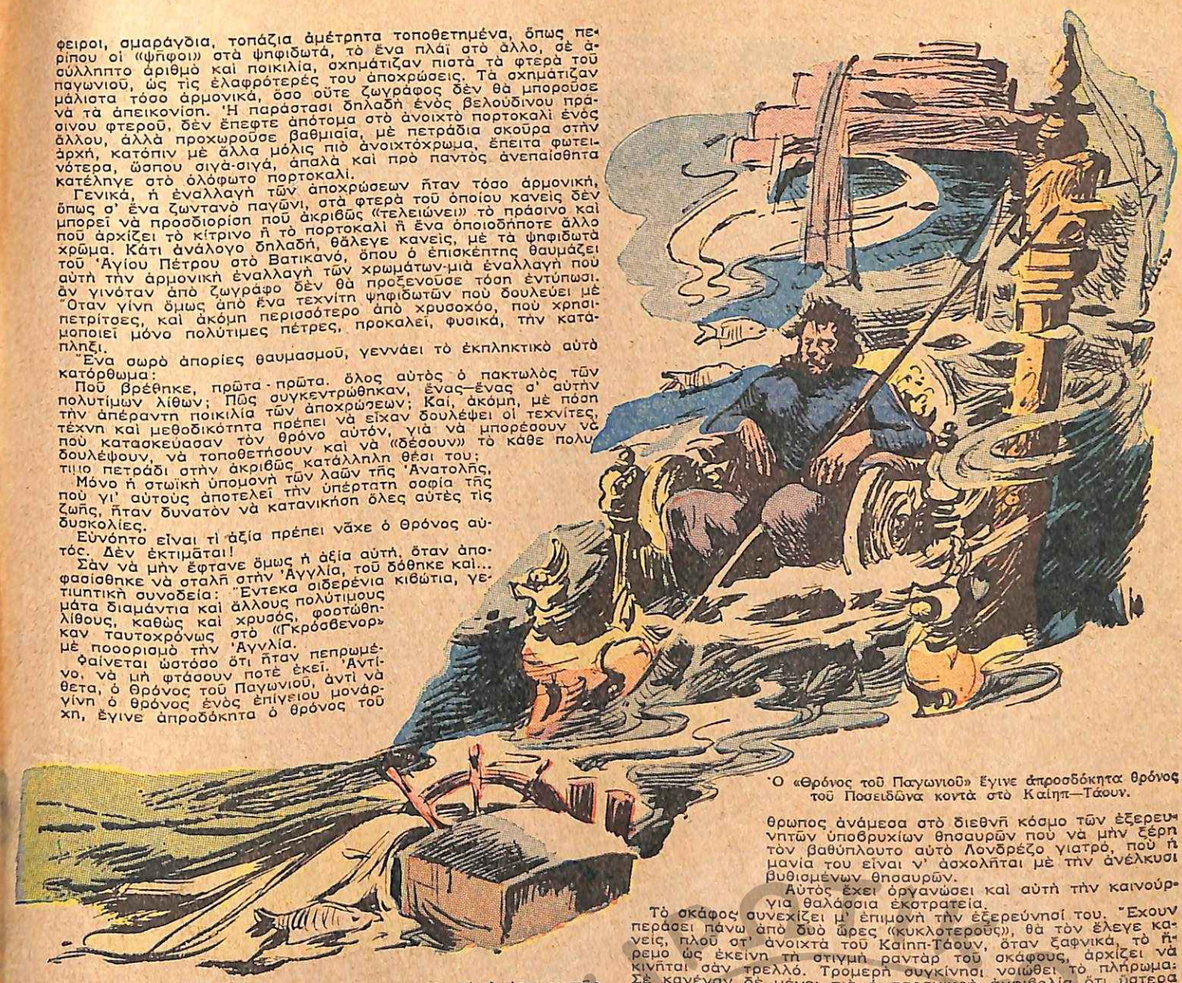
Ποΰ βρέθηκε, πρώτα-πρώτα, όλος αύτός ό πακτωλός των πολυτίμων λίθων; Πώς συγκεντρώθηκαν, ένας—ένας σ' αύτήν την άπέραντη ποικιλία των άποχρώσεων; Και, άκόμη, μέ πόση τέχνη και μεθοδικότητα πρέπει νά είχαν δουλέψει οί τεχνίτες, που κατασκεύασαν τον θρόνο αύτόν, γιά νά μπορέσουν νά δουλέψουν, νά τοποθετήσουν και νά «δέσουν» το κάθε πολυτιμο πετράδι στην άκριβώς καταλληλη θέσι του;

Μόνο ή στωϊκή ύπομονή των λαών της Άνατολής, που γι' αύτούς άποτελεί την ύπέρτατη σοφία της ζωής, ήταν δυνατόν νά κατανικήση όλες αύτές τις δυσκολίες.

Εύνόητο είναι τί άξία πρέπει νάχε ό Θρόνος αύτός. Δέν έκτιμάται!

Σάν νά μήν έφτανε όμως ή άξία αύτή, όταν άποφασίσθηκε νά σταλή στην Αγγλία, τοΰ δόθηκε και... τιμητική συνοδεία: Εντεκα σιδερένια κιβώτια, γεμάτα διαμάντια και άλλους πολύτιμους λίθους, καθώς και χρυσός, φοστώθηκαν ταυτοχρόνως στό «Γκρόσβενορ» μέ πορεία πρός την Αγγλία.

Φαίνεται ώστόσο ότι ήταν πεπρωμένο, νά μή φτάσουν ποτέ έκεί. Αντίθετα, ό θρόνος του Παγωνιού, άντί νά θετα, ό θρόνος του Παγωνιού, άντί νά μονάρχίνη ό θρόνος ένός επίγειου μονάρχη, έγινε άπροσδόκητα ό θρόνος του

Ο «Θρόνος του Παγωνιού» έγινε άπροσδόκητα θρόνος του Ποσειδώνα κοντά στο Καίηπ—Τάουν.

Ποσειδώνα, μέσα στο ύγρό του βασίλειο, το πιό άπέραντο της ύδρογείου. Κοντά στο Καίηπ-Τάουν, στη Νότιο Αφρική, άνατοθηκε στά 1917 στην βορειότερη άκτή της Ιρλανδίας, ύστερα πάνω τά. Συγκεκριμένα άπ' τις 4 Αύγούστου 1782. Τή μέρα έκείνη το «Γκρόσβενορ» μέ το πολύτιμο φορτίο, πού άρχίζει το κίτρινο ή το πορτοκαλί ή ένα οποιοδήποτε άλλο μόλις είχε παραπλεύσει το Άκρωτήριο της Καλής Ελπίδος, όταν ξαφνικά βρέθηκε σ' έναν τυφώνα άπερίγραπτης όρμής. Και μέσα σέ δυο λεπτά, πιό άδύνατο και άπό καρυδότσουφλο, καταποντίστηκε, στ' άνοιχτά του Καίηπ-Τάουν.

Περισσότερα άπό 172 χρόνια πέρασαν άφότου δύτες μέ πρωτόγονα μέσα έπιχείρησαν γιά πρώτη φορά νά προσδιορίσουν τη θέσι του βυθισμένου καραβιού.

Στό διάστημα αύτό, πολλοί συνέλαβαν κατά καιρούς την ιδέα ή και έπεχείρησαν νά άνελκύσουν τούς θησαυρούς του «Γκρόσβενορ». Προτελευταίος ήταν ό Άγγλος μηχανικός Ντούγκαν, το 1939.

Οί προσπάθειές του ίσως νά πετύχαιναν, γιατί ξεκίνησε μέ ένα πολεμικά γεγονότα! Πέντε δηλαδή μέρες μόλις, μετά την άρχή των έρευνών του (29 Αύγούστου του 1939) κηρύχθηκε ό Πόλεμος. Αναγκάσθηκε λοιπόν ύστερα άπ' αύτό, νά έγκαταλείψη κάθε προσπάθεια. Οί άνθρωποι άρχιζαν νά τροφοδοτοΰν άφθονα το θαλάσσιο βυθό μέ καινουργια σκάφη!...

Ο ζάπλουτος Λονδρέζος δέκτωρ Μπάρτμαν

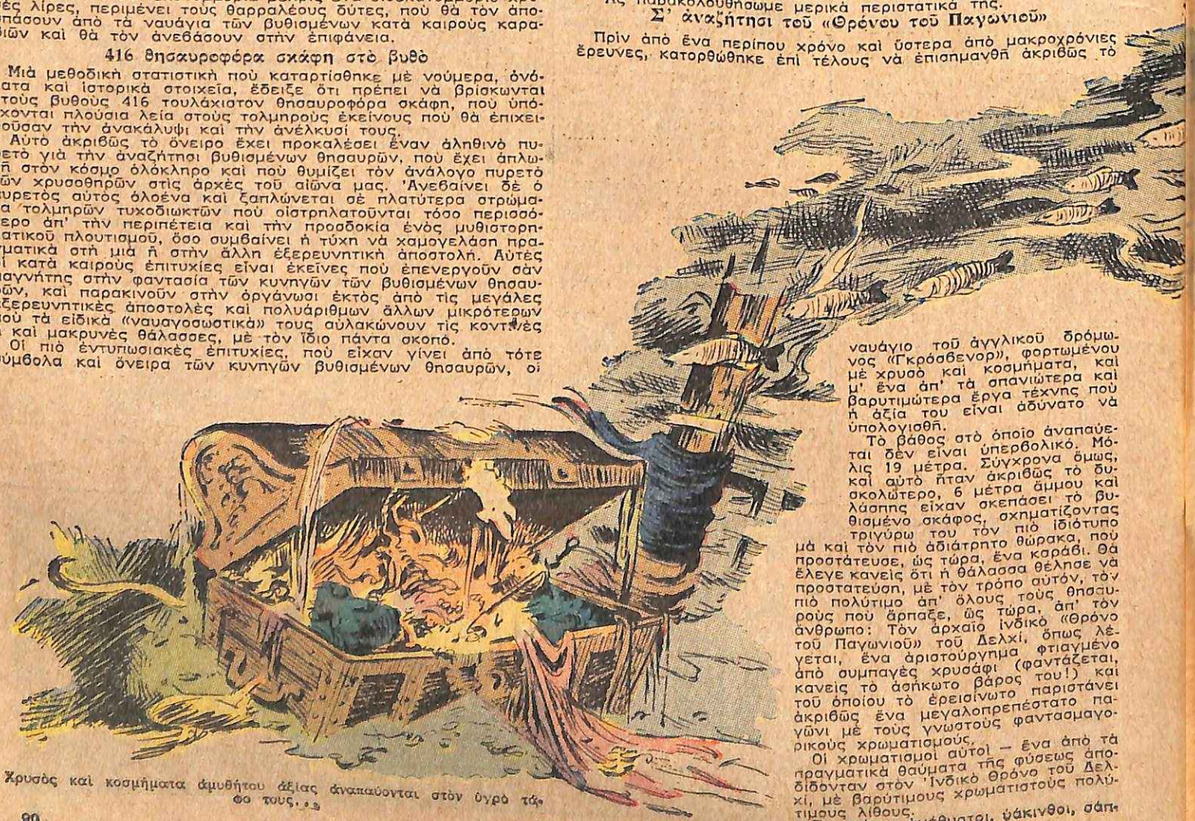
Έτσι πέρασαν άλλα 15 περίπου χρόνια. Μιά γαλήνια ήμέρα του φθινοπώρου του 1953, πάνω άπ' τον τάφο του «Γκρόσβενορ» πηγαινοφέρνεται τώρα χωρίς διακοπή ένα γκρίζο ειδικό σκάφος. Έχει βασικά τη σιλουέττα ύποβρυχίου, χωρίς όμως και νά είναι πιά. Ήταν ύποβρύχιο, άλλά έγινε σκάφος ύποβρυχίων έρευνών. Κοντά στ' άλλα, είναι έφοδιασμένο μέ ισχυρο τατάρι, και άκόμη μέ τά πιό συγχρονισμένα μηχανήματα γιά τή φωτογράφηση του βυθοΰ πρός όλες τις ένδιαφέρουσες κατευθύνσεις.

Άνάμεσα στους λιγοστούς ναυτικούς που βρίσκονται πάνω στό κατάστρωμα του σκάφους ξεχωρίζει ένας κινητικώτατος άνθρωπος μέ στρογγυλό χαρωπό πρόσωπο και μέ γάλα γυαλιά. «Δόκτωρ Μπάρτμαν» τον φωνάζει το πλήρωμα. Δέν ύπάρχει άνάγκη νά μάθουμε τί σπουδές έκανε στά νειάτα του ό δόκτωρ Μπάρτμαν, γιά νά καταλάβουμε ότι είναι ένας άπό τους πιό ειδικούς άνθρώπους στον κόσμο, σέ θέματα ύποβρυχίων έρευνών. Ο ίδιος άλλωστε δέν κρύβει τη μανία του νά γίνη ό πρώτος άνθρωπος που θά κατορθώση νά κατεβή σέ μεγάλα βάθη, μέ τον πιό τέλειο τρόπο, και νά μελετήση άπό κοντά τη ζωή των θαλασσινών ζώων που ζοΰν σ' αύτά.

Τώρα, ό δόκτωρ Μπάρτμαν βρίσκεται στην Ερυθρά Θάλασσα, στην περιοχή του Σουέζ, όπου ή Αίγυπτος έχει άναθέσει σέ μιά γαλλική έταιρεία τη διεξαγωγή έρευνών γιά τον έντοπισμό άρχαίων ναυαγίων. Ο δόκτωρ Μπάρτμαν δέν έχει καμμιά άμφιβολία. Αντίθετα, πιστεύει άκράδαντα στό τελικό θρίαμβο των προσπαθειών του.

«Η οίκονομική άπόδοσι των θησαυρών του «Γκρόσβενορ» θά τεθή στη διάθεσι της Επιστήμης και ιδιαίτερα γιά χρηματοδότησι των επιστημονικών έρευνών γιά την καταπολέμησι και θεραπεία της παιδικής παραλύσεως» δήλωσε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τά 15 έκατομμύρια δουκάτα της παλιάς Ισπανικής Αρμάδας.

Χρυσός και κοσμήματα άμυθήτου άξίας άναπαύονται στον ύγρό τάφο τους...

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γιολάντα Α: Ζητήσετε τίς πληροφορίες ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν ἀπὸ τὰ κεντρικὰ γραφεῖα τῆς ἑταιρείας, στὴν ὁποία ἀνήκει τὸ πλοῖο αὐτό: N. J. Pateras Sons Ltd. 16 Bevis Marks London E. C. 3. Ἔλλη Κ., Μανόλεσκω καὶ Φανατικὸν ἀναγνώστην: Δὲν ἔχομε, δυστυχῶς, τὴ διεύθυνσι ποὺ μᾶς ζητᾶτε, οὔτε καὶ μποροῦμε νὰ σᾶς δώσουμε τὶς πληροφορίες ποὺ σᾶς χρειάζονται. Θεόδωρον Καλαϊτζὴν καὶ Πέτρον Δεναξᾶν: Ζητήσετε τὶς πληροφορίες ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν ἀπὸ τὴν διεύθυνσι τῆς Λεγεῶνος τῶν Ξένων: Legion Etrangère, Sidi Bel Abbés, Algerie. Φανατικὴ ἀναγνώστρια 1001, Καλάμας: Ἡ διεύθυνσις ποὺ ζητᾶτε εἶναι: Atlantis, 521 West, 23rd St. New York 11, N.Y. U.S.A. Εὐαγγελία Παπαδοπούλου, Καλάμας: Δὲν ἔχομε καμμιὰ διεύθυνσι σὰν αὐτὴ ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Μποροῦμε ὅμως νὰ δημοσιεύσωμε, ἂν τὸ θελήσετε, μιὰ αἴτησί σας σὲ ἄλλη σχετικὴ στήλη.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τρεῖς ἀχώριστοι φίλοι, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Ἀμερικὴ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Οἱ διευθύνσεις τους εἶναι: Michel Minadakis Rue Attarin 30, Alexandrie, Egypte, Evangelos Christoforou, rue Abbil Jeda 20, Attarin, Alexandrie, Egypte, καὶ Stelios Pandelidyannis, Rue Sidi el Magdissi 11, Alexandrie, Egypte.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Κωνστ. Τσακιρίδης, 809 Μ. Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 917, Στέργιος Χατζούλης, 574 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 917. Γεώργιος Μπαμπαρέσος, 602 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α. Τιμολέων Κοπελίδης, Χαράλαμπος Κατσούλης καὶ Ἀθανάσιος Χατζῆς, ΚΕΔ)ΤΟΔ, 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Γεώργιος Μαυρατίδης, 217 Τ.Π., Δ. Δια(σεων, Σ.Τ.Γ. 903Β. Παναγιώτης Ἀθανασίου, Κ.Ε.Ν. Κερκύρας, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 910. Ἀπόστολος Κεκασκάδας, 61 Τ.Π., Λ. Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 917Β. Γεώργιος Κονίδας, Θεόδωρος Βουκελᾶτος, Σπυρίδων Χρυσάφης, Ἀνδρέας Τσόγγας, Νίκος Παπαθασιλείου καὶ Μενέλαος Τσιόγκας, Ἰη Διμοιρία Μεταφορῶν, Β.Σ.Τ. 900Α. Κωνστ. Παπαδόπουλος, 655 Α.Β. Π., Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Μπουρνάζος, 625 Τ.Π., Λόχος Δ)σέως, Σ.Τ.Γ. 918Γ. Δημοσθένης Μαντᾶς καὶ Γεώργιος Κολοκοτρώνης, 705 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Β. Σόλων Ὀρφανίδης καὶ Δημήτριος Κιατίτης, 532 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 902. Σταῦρος Νανόπουλος, Σωτήριος Χριστόφιλος, Ἀνέστης Μαυρίδης, Δημήτριος Παπαστεργίου καὶ Νικόλαος Πέτκογλου, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 928. Βασίλειος Καλαϊτζόπουλος, 337 Μ.Δ.)Β., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Γεώργιος Κανιούρας καὶ Νῖκος Μαυρογιάννης, 161 Μ.Μ.Π., Ἐπιτελεῖον, Β.Σ.Τ. 904. Σταῦρος Χαραλαμπόπουλος, Δημήτριος Χαρωνίτης, Γεώργιος Παγκράτης καὶ Γεώργιος Καλόκαρδος, 251 Ε. Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 908. Βασίλειος Μελιτσόπουλος, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 927. Παναγιώτης Χαλκίδης, 786 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 903. Κωνστ. Ἀσπιώτης, 787 Λ.Γ.Μ., Σ.Τ.Γ. 918. Ἰωάννης Ἀθανασόπουλος, 810 Μ. Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 918. Παναγιώτης Παπανίκας καὶ Δημήτριος Πλέγας, Κ.Ε.Ν.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 927. Παναγιώτης Δασκαλόπουλος, 12ος Λόχος, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, Σ. Τ.Γ. 927. Σπῦρος Κροκίδης, 730 Τ.Ε.Σ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Βασίλειος Κυριακόπουλος, Σ.Φ. Μ., Λόχος Φρουρᾶς, Σ.Τ.Γ. 902Β. Γεώργιος Ἀϊξαλιώτης, ΚΕΔ)ΤΟΔ, 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Κατσάνος, Ἐμμανουὴλ Κωνσταντούλης, Θεόδωρος Ρούσσος, Ἀνδρέας Μανούσης καὶ Σπυρίδων Λιβανάκης, Σ.Φ. Ἰωαννίνων, Σ.Τ.Γ. 918. Ἐμμανουὴλ Δελημπαρδάκης, 489 Τ.Δ., Λόχος Δ) σεως, Β.Σ.Τ. 901. Λάκης Δημόπουλος, Μάκης Οἰκονομίδης, Τώνης Γιωτόπουλος, Αἰμίλιος Χρυσοφυλλίδης, Ντίνος Ροδόπουλος, Ἄγγελος Ἀγγελόπουλος, Μάκης Ζαχαρόπουλος, Μάριος Στασινόπουλος καὶ Τάκης Δημητρακόπουλος, 554 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 915Β. Ντίνος Ἀγιόπουλος, 194 ΜΑ)ΑΠ, Σ.Τ.Γ. 902Α. Τάσος Καρύδας, Αἰμίλιος Εὐτυχάκης καὶ Τάκης Μαῦρος, 515 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 914Β. Ἥλιας Καλαβρυτινός, Γεώργιος Σπάγιας καὶ Γεώργιος Ἰατροῦ, 771 Μ.Λ. Μ., Σ.Τ.Γ. 912. Ἀλέξανδρος Κοσμᾶς, Λάμπρος Μέγας, Στέφανος Μπάσικας, Ἐμμανουὴλ Τσιράκης καὶ Κωνστ. Δημητρακόπουλος, 202 Ε.Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 903Β. Τάκης Ζαγανίδης, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902. Γρηγοράτης Στυλιανὸς Σπόνδης καὶ Νικήτας Γεωργούλιας, ΑΟ)Γ.Σ. Σ., Β.Σ.Τ. 903. Εὐάγγελος Κίσσας, Σεραφεὶμ Θεοδωρόπουλος, Ἀθανάσιος Πετρουσιάς, Σπυρίδων Τσεκούρας, Παναγιώτης Ζαμπίλειος Βασιλόπουλος, Μπαζίμας, Βαφεὺς Παπαδόπουλος, καὶ Ὀρ-Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 908. Ἰωάννης Κορβαλλῆς καὶ Δημήτριος Δημητρακόπουλος, 68 Σ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916Γ. Σπυρίδων Σταυράκης, Στυλιανὸς Μαλατέστας καὶ Γεώργιος Διαλεχτός, 574 Τ.Π. 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917. Φάνης Σουσαμίδης, 769 Μ.Λ.Μ., πουλος, 24 Σ.Π., Διμοιρία Δ)σεθοξόπουλος, 628 Τ.Π., Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 918Α. Ἰωάννης Ἰακωβίδης, 555 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 915Β. Κώνστ. Καραγιάννίδης, 565 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916Β. Ἐλευθέριος Φιλιππίδης, Σ.Φ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902Β. Ὀδυσσεὺς Μπέλσης, 951 Λ)ΕΣΑ, κης, ΚΕΔ)ΤΟΔ, 3ος Λόχος, Β.Σ. Τ. 902· Γεώργιος Γιακουμόπουλος, 705 Τ.Μ., Διμοιρία Ὀδηγῶν, Σ. Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 917Β. Γεώργιος Μποζίνης, Κώνστ. Θεοδώρου, καὶ Ἐμμανουὴλ Ἀρχανιωτάκης, 622 Ε.Τ.Π., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 901. Λεωνίδας Λιανὸς καὶ Ἀθανάσιος Νούλας, 399 Σ.Κ.Α, "Ιλη Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Ἰωάννης Λεμπέσης καὶ Νικόλαος Πουρνασίδης, 574 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ. Γ. 917.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ: Εὐάγγελος Μεντζητάκος καὶ Κωνστ. Ρίζας, 489 Τ.Δ., Β.Σ.Τ. 901, Grèce, Κ. Τσαπέκης, 730 Τ.Ε.Σ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903, Grèce. Ἀθανάσιος Σιντικέας, Κωνστ. Σερραΐος, Γεώργιος Δάφνης, Ἀριστοτέλης Φωτεινός, Ἀθανάσιος Κοτζαμάνης καὶ Χρῆστος Κατσίμπας, 198 ΜΑ)ΑΠ, Σ.Τ.Γ. 914Γ, Grèce. Αἰμίλιος Ἀντωνίου, Λάκης Πετρόπουλος καὶ Σάκης Γεωργίου, 141 Ε.Σ.Π., Διμοιρία, Δ)σεων, Β.Σ. Τ. 904, Grèce. Ἀπόστολος Μπλαντέμης, Στυλιανὸς Τελίδης, Παναγιώτης Μπρικόρης, Δημήτριος Καραβόλιας, Γρηγόριος Ἀποστολακόπουλος, Σοφοκλῆς Πετσίδης καὶ Ἰωάννης Ὀρφανίδης, 525 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913Γ, Grèce. Μίμης Γατίδης καὶ Σάκης Λάσκαρης, Σ.Φ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902Β, Grèce. Μάριος Ὑεοδωρακόπουλος, 172 Σ.Α)ΑΠ, 11 Μοῖρα, Β.Σ.Τ. 902, Grèce. Τάκης Παρασκευάς, Σπυρίδων Καραγιάννης καὶ Χαράλαμπος Βγενόπουλος, Σ.Φ.Ι., Σ.Τ.Γ. 918Γ, Grèce. Νίκος Κομνηνός, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως, Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 928, Grèce.

Οἱ κάτωθι σμηνίτες μας, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Γεώργιος Παραμάνης, Μοῖρα Ἐφ)σμοῦ, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Παναγιώτης Κωτσάκος, Μοῖρα Ἐπιτελείου, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Στέργιος Προδρομίδης, Γεώργιος Ζιγκιρίδης, Κωνστ. Καπόλας καὶ Ἀπόστολος, Μοῖρα Ἀπόστολου, Π.Υ., 110 Π.Μ., Β.Σ. Ἐγκ)σεων, Π.Υ., 110 Π.Μ., Β.Σ. Τ. 904. Γεώργιος Τασόπουλος, Κέντρον Ὑποτυπώσεως Λαυίας, Τ. 904. Παναγιώτης Πρόκας, 2ον Σμῆνος, 2α Μοῖρα Κ.Τ.Ε.Σ., 123 Π.Τ.Ε., Σ.Τ.Α., Τ.Γ.Α. 1010. Λεωνίδας Θωμόπουλος Κ.Υ. Λαμίας, Σ.Τ.Γ. 908. Σπυρίδων Χρυσικὸς καὶ Ἀντώνιος Σακκᾶς, 111 Π.Μ., Μ. Συγγεως. Σ.Τ.Γ. 905, Γεώργιος Δρακιώτης, Γεώργιος Κουσουλᾶκος, Δημήτριος Κασκινᾶς καὶ Γεώργ. Καλαμᾶς, Σ.Ε.Α., 121 Π.Ε.Α., Σ.Α., Τ.Γ.Α. 1010.

Ὁ Μίμης Σαλαλίδης, Π. Ράλλη, 324, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce. ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Ἰωάννης Λουκαρέλλης (20 χρόνων), Ἀλίαρτος (20 χρόνων), Ἀλίαρτος Λεβαδείας, Βοιωτία, Grèce, τὸν Λεβαδείας, Βοιωτία, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Ἰταλίας. Ὁ Θεόδωρος Ἀργυρίτης καὶ ὁ Βύρων Συντυχάκης, Poste Restante, Κάνδανος, Χανιά, Κρήτη, Grece, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας 17—22 χρόνων, οἱ ὁποίες ν' ἀγαποῦν τὸν ἀθλητισμὸ καὶ τὸν κινηματογράφο. Ὁ Γεώργιος Μανουσάκης, Δραπέτι Μονοφατσίου, Ἡρακλείου, Κρήτη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Δημήτριος Πέπας, Ἶρια, Ναυπλίου, Grèce, ἠτεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ κάτωθι ναῦτες μας, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Μπάμπης Τόλιας, Ὑποβρύχιον «Ἀργοναύτης», Δ.Υ., Γ.Ε.Ν. Π. Πολιουδάκης, Π. Παρασκευόπουλος. Σ. Φακιδάρης, Γ. Σκούφαλος, Γ. Παπαδόπουλος, Γ. Ἀλεξόπουλος καὶ Μ. Καυγαδούλης, Β. Κρήτης, Σούδα, Γ.Ε.Ν. Ἀρσένιος Μοναστηριώτης, Παναγιώτης Ἀναστασίου καὶ Φώτιος Μπάκας, Τ. 902, Σχολὴ Τεχνιτῶν, Β.Σ. Β.Ν.Σ. Γ.Ε.Ν. Γεώργιος Μπαρδάνης, Ἡρακλῆς Ρήγας καὶ Ἰωάννης Καράμπελας, Β.Π. «Ναυαρίνων», Γ.Ε.Ν. Δημήτριος Μαθιουδάκης, Β.Ν. Κρήτης, Σούδα, Γ. Γαϊτάνος, Εὐστάθιος Καββαδᾶς, Ε.Ν. Ἰωάννης Λιαδάκης, Δημ. Χαρ. Τσουκαλᾶς, Χαρ. Βῆχος, Κυρ. Κόμης καὶ Σταμ. Τσουκαλᾶς, Α)Γ «Ἀξιός», Γ.Ε.Ν. Ν. Δεγδέρης, Ν. Ροδάκης καὶ Δ. Ἀργερινός, Ν)Α, 2065Δ. ΝΑΡ, Γ. Ε.Ν., Ναύσταθμος, Κων)νος Καβρακωστάντης, Ἀντώνιος Ἀλεξανδρῆς, Γεώργιος Γιουβανάκης, Γεώργιος Καζακλῆς καὶ Κίμων Μαώγιος Καζακλῆς καὶ Κίμων Μαώγιος Καζακλῆς καὶ Κίμων Μαώγ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΦΙΛ.Α.ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ
ΟΔΟΣ ΛΑΜΑΧΟΥ 3Α ΤΗΛ. 32-936

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
ζδού το μυστικό μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Άγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
ΚΑΜΜΕΡ
ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

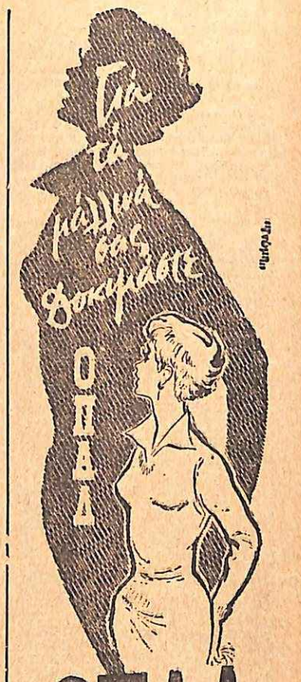
Κατά της
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΔΟΣ
Το περίφημον ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ
ΡΙΧΤΕΡ

Χρήστος Κωστόπουλος, Άριστομένης Μουλιανάκης, Γεώργιος Κουκουτσάκης, Άνδρέας Άγγούριας καί Θεόδωρος Σταθάκης, 5Γ8 Τ. Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 912Γ. Άριστοτέλης Άνδρεάδης, Εύάγγελος Κλίνης, καί Εύθύμιος Παπαγεωργίου, Σ.Φ.Μ., Λ. Φρουράς, Σ. Τ.Γ. 902Β. Κωνστ. Τσαπίρδης καί Άθανάσιος Ταταβελής, 809 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 917. Σταύρος Φιλιππόπουλος καί Δημήτριος Λιάκος, 522 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ. Τ.Γ. 913. Λάζαρος Χατζηαντωνίου, Γεώργιος Βασιλειάδης, Κωνστ. Καγιάντης καί Γεώργιος Κοντέλας, 251 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ. Τ.Γ. 908. Μίμης Κωσταράς, Βασίλειος Κωνσταντουλάκης, Πέτρος Δημακόπουλος καί Σεραφείμ Ζαχαριάδης, 489 Τ.Δ., 2ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 901. Ίωάννης Καλπάκης, Άντώνιος Μουσουράκης, Κωνστ. Βαρκούτας καί Γεώργιος Καραντώνης, 622 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 903. Γεώργιος Θωμάς καί Δημήτριος Κουρατσώνας, 181 Συνεργείον Έπισκευών, Β.Σ.Τ. 904. Δημήτριος Παπαδόπουλος, Σ.Φ. Καφάλας, Σ.Τ.Γ. 914Γ. Βασ. Καλογερόπουλος καί Νικ. Λέκκας, 991 Στρατ. Μουσική, Σ.Τ.Γ. 917. Λάμπρος Χρυσικός, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Έμμανουήλ Σπηλιαρωτάκης, Γεώργιος Κολοκοτρώνης, Σταύρος Πυλοσήνδς καί Βασίλειος Άβδούλος, 705 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Β. Φώτιος Τασιόπουλος, Δημήτριος Καραΐσκος, Άντώνιος Βαρουζής, Γεώργιος Μπολιάρης, Βασίλειος Κωνσταντόπουλος καί Χρήστος Τουτρούνης, 153 Ε.Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Κωνστ. Οίκονομάκης, Γεώργιος Κούναρης, καί Ίωάννης Βαλάσσης, 480 Τ.Δ.Δ. Κατ)μών, Β. Σ.Τ. 903. Μάριος Εύαγγέλου καί Άγγελος Άλεξάκης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909. Πίπης Κροκίδης, 730 Τ.Ε. Σ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος Κλαπάκης, Έμμανουήλ Στεφανάκης καί Χρήστος Ντανάκας, 1719 Μονάς, Σ.Τ.Γ. 904Α. Στέργιος Μασουδίτσας, Σ.Α.Π. Π., Β.Σ.Τ. 902. Ίωάννης Γεωγιάδης, 415 Σ.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Λάκης Άντωνάτος, 604 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 902Γ. Άθανάσιος Παπαγεωργίου, Κ.Ε.Π. Θηβών, ΙΙΙ Μοίρα, ΙΧ Πυρ)χία, Β.Σ.Τ. 902. Κωνστ. Άραμπατζής, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902. Μενέλαος Μουζιώτης, 171 Σ Α)ΑΠ, ΙΙ Μοίρα, Β.Σ.Τ. 904. Νίκος Κοσμίδης, Κίμων Στρατηγάκης καί Παύλος Ίωάννου, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 928. Δημήτριος Γεωργίου, Κωνστ. Παπαδημητρίου καί Γεώργιος Σωτηρόπουλος, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Τάκης Κωνσταντινίδης, Μίμης Παπαδάκης, καί Κώστας Ζαχαράκης, 564 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916. Σταύρος Ταφανίδης, 1709 Ε.Α., Β.Σ.Τ. 904. Μάκης Ζαχαρόπουλος, καί Γεώργιος Σπαχής, 497 Τ.Δ., Δ.Δ., Σ.Τ. Γ. 913. Νικόλαος Ταβλαρίδης, 161 Μ.Μ.Π., Έπιτελείον, Β.Σ.Τ. 904. Ταξιάρχης Γκαϊνταρζής, 174 Σ Α) ΑΠ, ΙΙ Μοίρα, Β.Σ.Τ. 904. Γεώργιος Πετούσης, Γεώργιος Δημητρίου, Σωτήριος Μωρακουλιάς, Γεώργιος Φραντζιάς, Έμμανουήλ Πατρός καί Θεολόγος Δεναξάς, Σ. Φ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902, Μένιος Βλασσόπουλος, Φαρμακείον Φρουράς, Θεσσαλονίκη, Β.Σ.Τ. 903. Άλέκος Τσαγκαράκης, 750 Μονάς, Τ. Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902. Βασίλειος Γεωργιάδης, 1709 Ε.Α., Β.Σ.Τ. 904. Δημήτριος Καβαρόπουλος, 565 Τ.Π., Έπιτελείον, Σ.Τ.Γ. 916Β. Σάκης Θεοδωρόπουλος, Κ. Ε.Π. Θηβών, 111 Μοίρα, ΙΧ Πυρ) χία, Β.Σ.Τ. 902. Λάκης Κωνσταντόπουλος, 153 Ε.Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Ίωάννης Πουλόπουλος, Άγτωνίος Λαμπράκης, Χρήστος Δήμας, Γρηγόριος Κοντογούρης, καί Κωνστ. Βαΐτσος, Σ.Μ.Μ., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 902Β. Θωμάς Κουκουμτζής, 153 Ε.Σ.Ε., Β.Σ. Τ. 904. Γεώργιος Βίγλας, Γ5)Χ Μεσ)χίε, Σ.Τ.Γ. 916. Γεώργιος Νάκης Γεωργίου, 489 Τ.Δ., Β.Σ. Τ. 901. Παναγιώτης Χατζηδάνος, Γεώργιος Κορομπίλης, Εύστάθιος Καρασνίδης, Έμμανουήλ Μυλωνάκης, Νικόλαος Κουτσοστάθης καί Ίωάννης Κοσμάς, 174 Σ Α)ΑΠ, ΙΙ Μοίρα, Β.Σ.Τ. 904. Τάκης Τσαπέκης, 730 Τ.Ε.Σ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Νίκος Δόξας, Γιαναγιώτης Γεωργιάδης, Αίμίλιος Δημητρίου, Λάκης Έρωτόκριτος καί Νώντας Κασσαπάνος, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Νικόλαος Γεωργαντής, Σ.Φ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902. Κωνστ. Ζητούνης, Νικόλαος Νασιάκος, Άθανάσιος Στηλόπουλος, Δημήτριος Κεχαγιάς καί Δημήτριος Σουλιώτης, Κ.Ε.Ν.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Γεώργιος Καμίνης, Γεώργιος Στεφανόπουλος, Δ. Ύψηλάντης καί Κωνστ. Κανελλόπουλος, Γραφείον Διαειδάσεων, VII Μερ)χία, Σ.Τ.Γ. 918. Πέτρος Πατεράκης, Σπύρος Διαμαντόπουλος, Όδυσσεύς Κανάρης καί Δημήτριος Άγγελινός, 492 Τ. Δ) σεων, Σ.Τ.Γ. 918. Μιλτιάδης Φωτόπουλος, Κ.Ε.Ν. Καλαμών, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Όρέστης Σαμώλης, Νικόλαος Δημητρακόπουλος καί Ίωάννης Σιδερόπουλος, 658 Π.Α.Π., Β.Σ.Τ. 901. Ίωάννης Μπεροΰτσος, Σ.Μ.Υ., Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902. Μάρκος Θεοδωρόπουλος, 172 Σ Α)ΑΠ, ΙΙ Μοίρα, Β.Σ.Γ. 902. Λάζαρος Όρφανίδης, Δημήτριος Κορβέσης καί Τάκης Καπόπουλος, 497 Ε.Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 913. Γεώργιος Σπαγόπουλος, 119 Μ.Π.Π., Β.Σ.Τ. 902.

Ό Ελληνοαμερικανός δικηγόρος Ρ. Κοχ (24 χρόνων) 5406 S. Harper Avenue, Chicago, Ill. U. S.A., ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες όχι μεγαλύτερες του, ίδιως άπό τήν Θεσσαλονίκην ή τήν Άθήνα καί κατά προτίμησιν στήν έλληνικήν γλώσσα. Δυό ξεντεμένα Ελληνόπουλα 17 χρόνων. ζητοΰν άλληλογραφία μέ Έλληνίδες 16—17 χρόνων, Ή διεύθυνσίς τους είναι Fanourios καί Phillocles Maschas, Poste Restante. Poste Centrale, Alecandrie, Egypte.

Ό Dimos Venizelos (20 χρόνων) φοιτητής τοΰ Πανεπιστημίου τοΰ Γιοχάνεσμπουργκ, καί ό Kyriakos Asfaltidis (24 χρόνων) έμπορος, ζητοΰν άλληλογραφία μέ Έλληνες καί Έλληνίδες στήν έλληνικήν ή άγγλικήν γλώσσα. Ή διευθυνσίς των δύο είναι: 381 Voortrekker Road. Capital Park, Pretoria, South Africa. Ό Κ. Michael (26 χρόνων) Seathunder Orion Shipping Co, 80 Broad Str. New York, N.Y. U.S.A., ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες πού θέλουν νά ζήσουν στό έξωτερικό. Ό Panagis Christofes, 28 Patshull Road, N.W. 5, London, Kentish town, England, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ Έλληνίδες. Ό Nicolas Mastropavlos καί ό Dionyssios Tsaprallis (28 χρόνων) C. F.E. Depôt, Dire Dawa Ethiopia, ό Georges Velissariou (29 χρόνων) C)o State Bank of Ethiopia, Dire Dawa, Ethiopia, ό Eleftherios Eleftheriou C.F.E. Atelier, Dire - Dawa, Ethiopia, ό Babis Zakynthinos P.O. Box 22, Dire Dawa, Ethiopia, καί ό Theoharis Michel (26 χρόνων) C.F.E. Wagonage, Dire Dawa, Ethiopia, ζητοΰν άλληλογραφία μέ Έλληνίδες, μέ σκοπό τόν γάμο. Δυό νέοι άπό τήν Κύπρο πού σπουδάζουν τώρα στήν Άγγλία, ζητοΰν άλληλογραφία μέ Έλληνίδες 16—20 χρόνων. Ή διεύθυνσις καί τών δύο είναι: K. J. P. καί C. Jh, 54 Delancey Str. London N.W. 1, England, Δυό Έλληνες ναυτικοί, ό Michel P. (26 χρόνων) καί ό Panagiotis X. (22 χρόνων) S)S Coumandaros C)o Ocean Freighting and Brok Corp., 80 Broad Street New York 4, N.Y. U.S.A., ζητοΰν άλληλογραφία μέ Έλληνίδες ή Έλληνοαμερικανίδες 18—25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Ό Liter Emir, 4 C.L. U. 10 BOD, Geneifa MLFE 15, Egypte, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες άπό τήν Έλλάδα, τήν Τουρκία καί τό Σουδάν, ήλικίας 18—25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Ό Frank Jaquar, Kurtulus Tepe Alti, Ren Apt. No 156)4, Istanbul, Turquie, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες στή γαλλική γλώσσα, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων. Ό Demetrios Balis, 16 Castlereach St. Redfern, Sydney, N.S.W. Australia, καί ό Constantinos Kranaritis, 45 Gladstone Ave Wollonco N.E. N.S.W. Australia, ζητοΰν άλληλογραφία μέ Έλληνίδες 19—22 χρόνων. Ό Evangelos Kyriakakis, 115 Bond Street, Toronto Ontario, Canada, ζητεί άλληλογραφία μέ δεσποινίδες κάτω τών 25 χρόνων, στήν έλληνικήν ή άγγλικήν γλώσσα. Ό Marinos Hadiskos (20 χρόνων) C.B.E. 7495, 10 BOD, 4, CLU, Genelfa, Egypte, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες καί διαίτερα μέ Κυπριοπούλες. Ό Stain Bill, 21 Drummond St. Carlton No 3 Melbourne Cle, Australia, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες μαθήτριες. Τρεις φίλοι, ό Μιγάλης, ό Σταύρος καί ό Βάγγος, ζητοΰν άλληλογραφία μέ Έλληνίδες 15—18 χρόνων καί ίδιαιτέρως μέ Άθηναίες. Ή διεύθυνσις καί τών τριών είναι: Michel Thémélaros, Rue Hussein - el - Kibli, Minia, Egypte. Ό Remos Trlantafillidis, ό Mimis Papapolitis, ό Panos Talladoros καί ό Kokos Vasiliadis, G.H.Q. Group Office (Records) MLFE 17, Egypte, ζητοΰν άλληλογραφία μέ άναγνώστριες τοΰ Θησαυροΰ». Ό Stelios Stavridis (35 χρόνων), Poste Restante Zagazig, Egypte, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες τής Αίγύπτου καί τοΰ έξωτερικοΰ 25—30 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο, τίς παρακαλεί δέ νά έσωκλείουν στό γράμμα τους καί μιά φωτογραφία τους. Ό Alex Efthymiou 616 So Loomis Street, Chicago 7, Illinois, U.S.A., ζητεί άλληλογραφία μέ «Έλληνες άπ' όλον τόν κόσμο στήν έλληνικήν ή άγγλικήν γλώσσα, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων.

Ή «Όλγα Παπαϊωάννου, Poste Restante, Κεντρικόν, Άθήναι, Grèce, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνες τοΰ έξωτερικοΰ ήλικίας 35—40 χρόνων, στήν έλληνικήν ή γαλλικήν γλώσσα. Ή Λίνα Βλάχου καί ή Λιλή Ζανοπούλου, Εδ. Ροστάν 54. Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοΰν άλληλογραφία μέ «Έλληνες τοΰ έξωτερικοΰ, ήλικίας 30—35 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Ή Κούλα Νικολάτσου, Θεμιστοκλέους 3, Ξάνθη, Grèce, καί ή Καίτη Χρηστίδου, Μακεδονίας 12, Ξάνθη, Grèce, έπιθυμοΰν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες τοΰ έξωτερικοΰ, μέ σκοπό τό γάμο. Ή Λέλα Ζαρίφη (20 χρόνων), Πεστών 43, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους τής Άμερικής καί τής Αύστραλίας, μέ σκοπό τό γάμο. Ή Μιρέλα Καλαϊτζή (19 χρόνων), Καπετάν Γκώνη 37, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνες τοΰ έξωτερικοΰ, μέ σκοπό τό γάμο. Ή Κατίνα Χατσαρίδου, Πηλέως 22, Κάτω Τοΰμπα, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί άλληλογραφία μέ «Έλληνες τής Άμερικής, μέ σκοπό τό γάμο. Ή «Ελλη Ρωμανίδου, Poste Restante, Νέα Ίωνία, Άθήναι, Grèce, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ «Έλληνες καί Γάλλους άπ' όλον τόν κόσμο. Ή Άλέκα Σωτηριάδου, Άκροπόλεως 60 Καλλιθέα, Άθήναι, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ «Έλληνες τοΰ έξωτερικοΰ, ήλικίας 25—35 χρόνων. Ή Μαίρη Γιαννακοπούλου (18 χρόνων), Σερρών 35, Άθήναι, Grèce, ή Κάτια Γιαννοπούλου (24 χρόνων) καί ή Λένα Παπαδοπούλου 120 χρόνων), Πολυκαστανίκιας 151, άριθ. 18, Κ.Τ., Θεσσαλονίκη, Grèce, ή Άλέκα Μαλατέστα (18 χρόνων), Ίλισσοΰ 267, Καλλιθέα, Άθήναι, Grèce, ή Φούλη Άμπατζίδου (18 χρόνων), Ίσιδώρου 21, Καβάλα, Grèce, ή Τζένη Τσαλδάρη (19 χρόνων), Πτολεμαίου 4, Καβάλα, Grèce, ή Μαίρη Πουλίδου, Άγίων Άναργύρων 27, Καλάμαι, Grèce, ή «Εφη Παναγιωτίδου, Αίγιαλείας 7, Άθήναι, Grèce, καί ή Έλένη Βαλούρδου, Αίγιαλείας 7, Άθήναι, Grèce, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ «Έλληνες άπ' όλον τόν κόσμο. Ή Νταίζη Βενετσάνου (18 χρόνων), καί Λιάνα Κωνσταντινίδου (18 χρόνων), Βοσπόρου 90Δ, Νίκαια, Grèce, ζητοΰν άλληλογραφία μέ νέους άπ' όλον τόν κόσμο πού άγαποΰν τά σπόρ.

ΟΠΑΔ
Καθαρίζει καλύτερα

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Μ. ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΩ
Έρμοΰ 51Α
Γενική αίσθητική προσώπου, δέρματος - σώματος. Ριζική άποτρίχωσις. Κρεατοελιές, παγάνες, ρυτίδες, παχυσαρκία. Κυριακή 9—2 συμβουλαί δωρεάν.

Άνοιξη
Ή Φύσις φουντώνει,
ξανανιώνει...
Άνανεώστε καί σείς
τόν κουρασμένο
όργανισμό σας...
Ή Μαγιό Μπύρας **ΦΙΞ**
είναι μοναδική.
Άποτοξινώνει
τόν όργανισμό.
Καθαρίζει τό αίμα
Δίδει νέες δυνάμεις.

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

ΑΦΙΣΤΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ ν'ανανεύεται

● Ό καθαρισμός τοΰ δέρματος άπό τίς σκόνες, τήν ποΰδρα, τό μπρυνέτ, τίς έκκρίσεις τής έπιδερμίδος έπιβάλλεται, διότι διευκολύνει τήν διαπνοή του. Άλλά πρέπει νά γίνεται μ' ένα σύγχρονο Γαλάκτωμα, όπως τό **ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ ΜΕΛΠΑΝ**, κι' όχι μέ σαπούνισμα πού άργά ή γρήγορα καταστρέφει καί τήν πιό άνδεκτική έπιδερμίδα.

ΜΕΛΠΑΝ
Ό φύλαξ άγγελος τής όμορφιάς σας

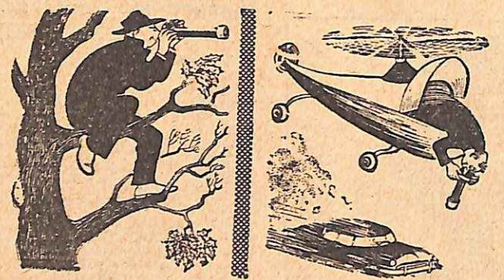
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ ΠΡΟΣΩΠΟΥ διά τήν καταπολέμησι ΡΥΤΙΔΩΝ — ΛΕΚΕΔΩΝ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ριζική μέ μηχανήματα βραχέων κυμάτων, χωρίς ούλές καί έγκαύματα, καταπολέμησις παχυσαρκίας μέ σύγχρονα ήλεκτρομηχανήματα.
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ Constant ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 τηλ. 36-396

Πασκετίν ΥΜΗΤΤΟΣ
Έκκυκροφόρος καί εύεξοφλούμενα δοχεία τοΰ 1 Β/4 κιλοΰ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άπαντήσεις έπιστολών

Χρ. Παυλόπουλον, Γ. Άργυρούτην, Μάνθον Χρυσάνθου, Σοφοκλήν, Σταματιάδην, Στ. Λαμπινάκον, Γ. Α. Κοτζιάν, Λουκάν Φαρακον, Κ. Ζάβαλην, Α. Χαριτίδην, Τ. Ίωαννίδην, Λ. Σανούτσον, Ι. Ζαπάντην, Α. Κουρούκλην, Γ. Παρασκευάν, Κ. Κυριακόπουλον, Σ. Πεταλιόν, Χρ. Φάρφουλου, Άναστ. Λιακάκον, Η. Μπότασην, Κ. Άποστολίδην, Χαρ. Λαζέαν καί Γ. Ζάην, Κ. Σ. Τ. 103: Εύχαριστώ θερμά γιά τό έφμαδικόν σας γράμμα. Πρός τό παρόν δέν είναι δυνατόν. Άργότερα ίσως. Κ. Μπουρέκαν, Μέγαρα: Ή άποτυχία τής άνταπάξεως όφείλεται σέ άλλους λόγους καί όχι σ' αύτούς πού μοΰ άναφέρετε στό γράμμα σας. Έπομένως τά στοιχεία σας είναι λανθασμένα. Πάντως σάς εύχαριστώ. Μ. Ίσαρη, Ένταΰθα: Θά τόν βρήτε στόν ύπ' άρ. 557)43)2718 φάκελλο τοΰ Α.Δ.Π. "Οταν πάτε στόν άρμόδιο ύπάλληλο νά τοΰ πήτε ότι σάς στέλνω έγώ, Στ. Μ. Άρέβαντάκην, Άγρίνιον: Ύπάρχει στήν παραπάνω διεύθυνσι κάτι στόν ίδιο προαναφερόμενο φάκελλο. Μέ μιά αίτησι στίς άστυν. άρχές τοΰ τόπου σας, θά σάς στείλουν άντίγραφο. Κ. Μαμαλάκην, Κύθηρα: Πώς όχι; Θά γράψω καί μάλιστα πολύ σύντομα. Κ. Στρατή, "Υδρα: Καί σέ σάς τό ίδιο. "Αν μπορήτε νά μοΰ στείλετε ό,τι στοιχεία έχετε στά χέρια σας, θά μέ όποχρεώσετε. Μ. Πουλάκην, Μόλαους: Παλαιότερα, ναί. Σήμερα όμως τά πράγματα είναι διαφορετικά. Δέν τό νομίζετε; Ε. Κουτσοδόντην, Φολέγανδρον: Θάρθη κι' ή σειρά σας. Λίγη ύπομονή. Α. Δημάκην, Κίμωλον: Γιά ποιό νησί νά πρωτογράψη κανείς; Πάντως δέν πρόκειται νά σάς ξεχάσω. Π. Τζιόπουλον, Λουτράκι: "Ηταν μιά «άτυχη» ύπόθεσι καί τίποτα παραπάνω. Καλύτερα νά τό διαγράψετε. Γ. Κρασάν, Λεωνίδιον: Πώς μπορεί νά γίνη αύτό; "Εσείς θά τό κάνατε άν ήσαστε στή θέσι μου; Ε. Παρθένην Κύπρον: Νά τοΰ γράψετε στ' όνομά του, στήν παρακάτω διεύθυνσι: 75 Olde Keem St. —San Francisco— Calif. U.S.A. Μ. Τριανταφυλλίδην, Κων)γον Παπάν, Σωκράτην Λαριτζάκην, Δημήτριον Άβραμόπουλον, Αίκατ. Παπαγεωργίου, Μ. Κραντάν καί Άπ. Δερμιτζάκην, Άνδρον: Γιά τό ήρωϊκό νησί σας, θά γράψω. Γ. Σοφράν, Ένταΰθα: Άκριβώς, δέν κάνετε κανένα λάθος. Μόνο πού τό όνομα δέν ήταν Πέτρος, άλλά Περίανδρος. 32 μαθητάς Νυχτερινών Σχολείων, Ένταΰθα: Γιά τή βιβλιοθήκη σας παραχωρώ εύχαρίστως τέσσερες τόμους άπό τούς «Κατασκόπους». Νά περάσετε άπό τήν όδό Εύριπίδου 11, βιβλιοπωλείον Μαυρίδη όπότε θέλετε. Τζ. Κατράκην, Ν. Ύόρκην: Βεβαίως. Δυστυχώς ό φίλος σας πέθανε ήρωϊκά πάνω στό «Βασίλισσα "Ολγα». Τή διεύθυνσι τής οίκογενείας του δέν τή γνωρίζω. Πάντως θά προσπαθήσω νά τή βρώ καί θά σάς τή στείλω. Μ. Άναγνωστόπουλον, Λειβαδιά: Τό ίδιο κάνει. Εύχαριστώ. Ι. Ροΰσον, Ύπάτη: Πήγηκαν καί οί τρείς. Ύπάρχουν αύτοπτες μάρτυρες. Γ. Κυρτίδην, Άλεξανδρούπολιν: Τό «Αίγαιο» στίς φλογερές θά κυκλοφορήση γρήγορα σέ βιβλίο, πού θά συμπεριλάβη όλα τά «ανδραγαθήματα» τοΰ Ήρωος Λόχου. Ξ. Λαζαρίδην, Σύραν: "Οταν θά ξαναγυρίσετε στήν Άθήνα, θά τά ποΰμε άπό κοντά. Άβραάμ Νασόν, Παρίσι: Ποτέ δέν παραλείπω ν' άναφέρω τό δράμα τών συμπατριωτών σας. Ύπήρξαν καί είναι δικοί μας άνθρωποι. Καί τούς κλαίμε σάν δικούς μας. Δ. Βαγγγνάν, Κοζάνην: Ίσως νά έχετε δίκηο. Πρός τό παρόν δέν γνωρίζω περί τίνος πρόκειται. Θά τό έξακριβώσω καί θά γράψω. Στ. Ανδρεάδην, Ένταΰθα: Ή όργάνωσι «Βύρωνας» είχε άπ' εύθείας έπαφή μέ τό στρατηγείο τής Μ. Άνατολής. Άρχηγός τοΰ «Μαλέα» ήταν ό νΰν ναύαρχος κ. Α. Λεβίδης Ι.Β.Ι.

Ἀνεβασμένοι σὲ δέντρα, οἱ κατάσκοποι, παρακολουθοῦν καὶ φωτογραφίζουν τὶς δοκιμὲς τῶν αὐτοκινήτων. Ἐπίσης χρησιμοποιοῦν ἀκόμη καὶ ἑλικόπτερα γιὰ νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους.

Ὁ πόλεμος τῶν κατασκόπων ΓΙΑ ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Πῶς οἱ ἑταιρεῖες αὐτοκινήτων κλέβουν ἡ μία τὰ μυστικὰ τῆς ἄλλης

Ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παρουσιάσουν στὸ κοινὸ τὰ νέα τους μοντέλλα, οἱ μεγάλες ἑταιρεῖες αὐτοκινήτων κρατᾶνε μυστικὸ κάθε τί ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὰ μοντέλα αὐτὰ — ἀπὸ τὶς παρα-μικρὲς λεπτομέρειες ὡς τὶς μεγάλες ἀλλαγές, ποὺ ἀποτελοῦν πάντοτε καὶ τὸ μεγάλο «ἀτοῦ» στὸν σκληρὸ ἀγῶνα γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς παγκοσμίου ἀγορᾶς.

Τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνουν οἱ ἑταιρεῖες, γιὰ νὰ κρατᾶνε μυστικὰ τὰ μοντέλλα, ποὺ σκοπεύουν νὰ παρουσιάσουν — καὶ ποὺ ἡ μελέτη τους γίνεται ἕνα καὶ δύο χρόνια πρίν — εἶναι ἐξαιρετικὰ αὐστηρά, ὅσο τὰ μοντέλλα βρίσκονται στὸ στάδιο τῆς μελέτης. Ἕνα πυκνὸ δίκτυο ἀσφαλείας, παρόμοιο μὲ ἐκεῖνο ποὺ καλύπτει τὶς ἀτομικὲς ἐρευνες, προστατεύει πάντα τὰ μοντέλλα αὐτά. Τὰ γραφεῖα ὅπου καταστρώνονται τὰ σχέδια καὶ οἱ μελέτες, καθὼς καὶ τὰ μέρη ὅπου γίνονται οἱ δοκιμὲς τῶν νέων αὐτοκινήτων, φρουροῦνται πάντοτε αὐστηρά.

Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον τὸ Ντητρόϊτ, τὸ κέντρον τῆς βιομηχανίας αὐτοκινήτων στὴν Ἀμερική, ἔχει γίνει ὁ τόπος τῆς συγκεντρώσεως μιᾶς περίεργης κατηγορίας κατασκόπων: τῶν «κατασκόπων τοῦ αὐτοκινήτου», ὅπως ἔχουν ὀνομασθῆ.

Μὲ τὸ νὰ παρουσιάσουν κάτι καινούργιο στὰ αὐτοκίνητά τους, οἱ ἑταιρεῖες αὐξάνουν κατὰ πολὺ τὶς πιθανότητες τους νὰ κατακτήσουν τὴν παγκόσμιο ἀγορά.

Γι' αὐτὸ καὶ ξοδεύουν τεράστια ποσὰ γιὰ νὰ τὸ πετύχουν. Μιὰ μεγάλη ἑταιρεία, δαπάνησε φέτος 250 ἑκατομμύρια δολλάρια γιὰ τὴ μελέτη τῆς νέας γραμμῆς τῶν αὐτοκινήτων της.

Μὰ καὶ τὰ κέρδη ποὺ πραγματοποιοῦνται εἶνε τεράστια. Τὸ 1954 π. χ., ἡ καθαρὰ κέρδη 597 ἑκατομμύρια δολλάρια.

Εἶναι φυσικό, λοιπόν, οἱ ὑπεύθυνοι τῶν διαφόρων ἑταιρειῶν νὰ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ μάθουν ἀπὸ νωρὶς τὰ μυστικὰ σχέδια τῶν ἀντιπάλων τους, καὶ ὅπως εἶναι φυσικὸ νὰ λαμβάνουν κάθε μέτρο, γιὰ νὰ προφυλάξουν ἀποτελεσματικὰ τὰ δικά τους σχέδια ἀπὸ τοὺς κατασκόπους τῶν ἀντιπάλων τους.

Οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ τεχνικοὶ ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴ μελέτη τῶν νέων μοντέλλων — πρόσωπα πάντοτε τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης — ἐργάζονται σὲ κρυφὰ ἐργαστήρια, χωρὶς παράθυρα, τηλέφωνα καὶ ἄλλα μέσα ἐπικοινωνίας. Οἱ περιοχές, ὅπου γίνονται οἱ δοκιμὲς τῶν νέων μοντέλλων, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ μαζικὴ παραγωγή τους, εἶναι τριγυρισμένες μὲ πανύψηλους τοίχους καὶ εἰδικοὶ φρουροὶ μὲ στολὲς περιπολοῦν ἀκατάπαυστα μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο αὐτό.

Ὅταν πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ δοκιμὴ ἑνὸς νέου μοντέλλου ἢ νὰ ληφθοῦν φωτογραφίες ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀργότερα γιὰ τὶς διαφημίσεις, τὰ νέα μοντέλλα μεταφέρονται σὲ ὡρισμένη τοποθεσία, κλεισμένα σὲ μεγάλα φορτηγά, μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα, ὥστε νὰ μὴ προλάβῃ νὰ ρίξῃ κανεὶς ἔστω καὶ μιὰ ματιὰ πάνω τους.

Ὅλα τὰ ἐξαρτήματα τῶν δοκιμαστικῶν μοντέλλων, ἐξ ἄλλου, φτιάχνονται μὲ τὸ χέρι, ἀπὸ τεχνίτες τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης.

Παρὰ τὶς ἐξαιρετικὲς αὐτὲς προφυλάξεις, ὅμως, οἱ κατάσκοποι τῶν αὐτοκινήτων φαίνεται ὅτι κάνουν καλὰ τὴ δουλειά τους. Κάθε χρόνο, πρὶν κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους τὰ νέα μοντέλλα, οἱ μυστικὲς ὑπηρεσίες τῶν διαφόρων ἑταιρειῶν ἔχουν στὰ χέρια τους ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ «ἀπόρρητα» τῶν ἀντιπάλων τους.

Τὰ μέσα καὶ τὰ τεχνάσματα, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ κατάσκοποι τῶν αὐτοκινήτων, δὲν εἶναι βέβαια ὅμοια μὲ ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ συνηθισμένοι κατάσκοποι γιὰ νὰ ἀποσπάσουν πολεμικὰ μυστικά, εἶναι ὅμως ἀποτελεσματικά. Καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῶν πρακτόρων αὐτῶν εἶναι πάντοτε μεγάλη.

Ἀπὸ τὶς πιὸ ἀκίνδυνες καὶ ἀποτελεσματικὲς μεθόδους ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ πράκτορες αὐτοὶ εἶναι καὶ ἡ μέθοδος τῆς φωτογραφήσεως τῶν μοντέλλων κατὰ τὴ διάρκεια τῶν δοκιμαστικῶν ἐπιδείξεών τους, ποὺ γίνονται στὰ ἰδιαίτερα γήπεδα τῶν διαφόρων ἑταιρειῶν.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποιοῦν εἰδικὲς φωτογραφικὲς μηχανὲς μὲ τηλεσκόπια, ποὺ μποροῦν νὰ πάρουν φωτογραφίες ἀπὸ μεγάλες ἀποστάσεις.

Μιὰ τέτοια μηχανὴ χρησιμοποίησε ἕνας πράκτορας γιὰ νὰ φωτογραφήσῃ τὸ μοντέλλο τῆς «Κράϊσλερ» γιὰ τὸ 1955, ἀπὸ ἀπόστασι 500 μ. Ὕστερα πούλησε τὶς φωτογραφίες ποὺ τράβηξε σὲ δύο ἑταιρεῖες-ἀνταγωνίστριες τῆς «Κράϊσλερ» — καὶ εἰσέπραξε ἕνα σεβαστὸ ποσὸν καὶ ἀπὸ τὶς δύο.

Πιὸ ἄτυχοι ἦταν οἱ πράκτορες μιᾶς ἄλλης ἑταιρείας, ποὺ ἔμαθαν ποιὰν ἀκριβῶς ἡμέρα θὰ γίνονταν οἱ δοκιμὲς τοῦ νέου μοντέλλου μιᾶς ἀντιπάλου ἑταιρείας καὶ ἐγκαταστάθηκαν ἀπὸ τὰ ξημερώματα πάνω σὲ ἕνα δένδρο, κοντὰ στὸ πεδίο τῶν δοκιμῶν. Ἦταν ἐφωδιασμένοι μὲ τηλεσκοπικὲς φωτογραφικὲς μηχανὲς καὶ μόλις ἄρχισαν οἱ δοκιμές, ἄρχισαν νὰ φωτογραφίζουν μ' αὐτὲς τὸ αὐτοκίνητο.

Ἐπειδή, ὅμως, ἦταν προσηλωμένοι στὴ δουλειά τους, δὲν πρόσεξαν τρεῖς ἄνδρες — φύλακες τοῦ πεδίου τῶν δοκιμῶν — ποὺ στάθηκαν κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο καὶ ἄρχισαν νὰ κόβουν τὸν κορμό. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς φρουροὺς ἦταν ἐφωδιασμένος μὲ κυνηγετικὸ ὅπλο καὶ ὅταν οἱ δύο πράκτορες θέλησαν νὰ κατέβουν, πυροβόλησε κοντὰ στὰ πόδια τους καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ μείνουν πάνω σ' αὐτὸ ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ κόπηκε.

Ὅταν οἱ δύο πράκτορες σηκώθηκαν ἀπὸ κάμω, ὕστερα ἀπὸ τὸ πέσιμο τοῦ δένδρου, οἱ φωτογραφικὲς μηχανές τους βρίσκονταν στὰ χέρια τῶν τριῶν φρουρῶν, ποὺ κατέστρεψαν ἀμέσως τὰ φίλμ!

Ἐπίσης, προκειμένου νὰ μάθουν ἔστω καὶ μιὰν ἀσήμαντη λεπτομέρεια γιὰ τὰ νέα μοντέλλα τῶν ἀντιπάλων τους, οἱ διάφορες ἑταιρεῖες δὲν διστάζουν νὰ μετακειρισθοῦν κάθε μέσο καὶ νὰ ξοδέψουν τεράστια ποσὰ γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Ἔτσι, ὅταν ἕνας πράκτωρ εἰδοποίησε τοὺς προϊσταμένους του ὅτι μιὰ ἑταιρεία θὰ δοκίμαζε τὸ νέο μοντέλλο της σὲ μιὰ περιοχὴ 50 μίλια ἔξω ἀπὸ τὸ Ντητρόϊτ, γιὰ λόγους ἀσφαλείας, ἐκεῖνοι νοίκιασαν ἕνα ἑλικόπτερο καὶ ἔτρεξαν ἀμέσως πάνω ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ τοὺς εἶχε ὑποδειχθῆ, ἐφωδιασμένοι μὲ φωτογραφικὲς μηχανές.

Παρηκολούθησαν, λοιπόν, τὸ αὐτοκίνητο σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῶν δοκιμῶν μὲ τὸ ἑλικόπτερο καὶ πῆραν ὅσες φωτογραφίες τοὺς ἦταν ἀπαραίτητες, ὥστε νὰ σχηματίσουν μιὰ σαφῆ καὶ λεπτομερῆ εἰκόνα γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισι.

Σὲ μιὰν ἄλλην περίπτωσι, ἕνας ἐρασιτέχνης φωτογράφος βρέθηκε κατὰ τύχην στὸ σημεῖο ὅπου γινόταν ἡ φωτογράφησι ἑνὸς νέου μοντέλλου, ἀπὸ τοὺς ἐμπίστους φωτογράφους τῆς ἑταιρείας.

Ἀνακατεύθηκε κι' ἐκεῖνος μὲ τοὺς φωτογράφους καὶ τράβηξε ἀρκετὲς φωτογραφίες.

Ὅταν μετὰ ἀπὸ ὧρες οἱ ὑπεύθυνοι ἀνακάλυψαν τί εἶχε συμβῆ, ἐξαπέλυσαν εἰδικὰ λαγωνικὰ γιὰ νὰ βροῦν τὸν ἐρασιτέχνη φωτογράφο καὶ νὰ τὸν πείσουν νὰ τοὺς παραδώσῃ τὶς φωτογραφίες ποὺ εἶχε τραβήξει.

Οἱ ἔρευνες κράτησαν ἀρκετὲς ἡμέρες καὶ ὅταν στὸ τέλος ὁ φωτογράφος βρέθηκε, παρέδωσε τὶς φωτογραφίες του, ἀφοῦ προηγουμένως εἰσέπραξε ἀρκετὲς χιλιάδες δολλάρια ὡς ἀποζημίωσι.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ Β. ΠΟΛΟ

Ἡ «Ἀμερικανίδα Πέγκυ Κήναν, γνωστὴ πιανίστρια καὶ ἰδιοκτήτρια μεταλλείων, θὰ εἶναι σὲ λίγο ἡ πρώτη γυναίκα, ποὺ θὰ ἔχῃ φθάσει στὸ Βόρειο Πόλο, ἂν ἡ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ στὴν ὁποία μετέχει ἐπιτύχῃ τὸ σκοπό της. Ἡ Πέγκυ φλοξενεῖται τώρα, ὅπως καὶ ὁλόκληρη ἡ ἀποστολή, ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια Ἐσκιμώων τῆς Ἀλάσκας, περιμένοντας τὴν 1η Ἀπριλίου, ὁπότε θ' ἀρχίσῃ τὴ μεγάλη περιπετειά της στὶς πολικὲς περιοχές.

ΑΣΣΟΣ ΣΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Τὸ «παιδὶ—θαῦμα» τῆς Σουηδίας, ὁ Λέναρτ Κάρλσον, ποὺ σὲ ἡλικία 5 ἐτῶν ἔπαιζε στὰ δάχτυλα τὴν ἀλγεβρα καὶ σὲ ἡλικία 20 ἐτῶν ἑτοίμασε μιὰ διδακτορικὴ διατριβή, ποὺ μόνον ἑκατὸ ἄνθρωποι σὲ ὅλο τὸν κόσμο εἶναι σὲ θέσι νὰ τὴν διαβάσουν καὶ νὰ τὴν ἐννοήσουν, ἔγινε τελευταία καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Οὐψάλας. Ὁ Κάρλσον, 26 ἐτῶν σήμερα, εἶναι ὁ νεαρώτερος καθηγητὴς εὐρωπαϊκοῦ πανεπιστημίου.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

«Χριστὸς Ἀνέστη!»

Ἡ Λόλα, μιὰ μαυροφορεμένη, μεγαλοκοπέλλα, κάθεται κουλουριασμένη στὸ χαμηλὸ ντιβάνι τῆς κάμαρᾶς της καὶ παρακολουθεῖ μὲ θλιμμένο χαμόγελο τὴν ἀδελφούλα της τὴν Ἔλσα καὶ τὴν ἐξαδέλφη της τὴ Νάντια, ποὺ δοκιμάζουν τὰ νυφικά τους φορέματα.

Ὅλο τὸ σπίτι ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ χαρούμενα γέλια τους καὶ τὰ ξεφωνητά τους.

—Ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ πιὸ ὄμορφη νύφη! ἔλεγε ἡ μιὰ στὴν ἄλλη, κυτάζοντας τὴν κρεμαστὰ τους μέσ' στὸ δίφυλλο καθρέφτη τῆς ντουλάπας.

Ἦταν καὶ οἱ δυὸ ἀληθινὰ γοητευτικές. Ἡ Ἔλσα ξανθή, εἴκοσι χρόνων καὶ ἡ Νάντια μελαχροινή, ψηλή, λεπτή, λίγο μεγαλύτερή της. Ἄφηναν τὴν εὐτυχία τους νὰ ἐκδηλώνεται μὲ τρυφερὰ λόγια, γεμάτα λατρεία γιὰ τοὺς ἀρραβωνιαστικούς τους, χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται τὸ μαρτύριο τῆς ἀμοιρης Λόλας, ποὺ ἐνοιωθε τὴ φτωχιὰ της καρδιὰ νὰ ματώνῃ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ ζήλεια. Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ εὐτυχία τους, ὅσο πικρὴ καὶ τυραννητικὴ ἦταν ἡ δική της δυστυχία. Κι' ἐνίκα ἦταν ἡ Λόλα παρακολουθεῖ τὰ ἀμίλητη, ἡ Λόλα παρακολουθεῖ τὰ λαμπερὰ ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ φλόγα μάτια τους.

Ἡ σκέψι της τὴ φέρνει στὸ νοῦ της, μιὰ ἄλλη μέρα σὰν τὴ τωρινή, τρία χρόνια πρίν.

Ἦταν καὶ τότε παραμονὴ τοῦ Πάσχα! Ἔτσι, μὲ τὴν ἴδια χαρά, μὲ τὰ ἴδια ὄνειρα δοκίμαζε καὶ ἡ Λόλα, μπρὸς στὸν ἴδιο καθρέφτη τὸ δικό της νυφικό.

Θὰ παντρευόταν ἀνήμερα τοῦ Πάσχα. Τὴν ἴδια ὥρα, ποὺ θὰ παντρευόταν ἡ ἀδελφή της Ἔλσα, ἡ μικρότερή της ἀδελφὴ καὶ ἡ Νάντια, ἡ ξαδέλφη της...

Πόσο εὐτυχισμένη ἦταν ἡ Λόλα τότε! Ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της τὸ Νίκο τὸν ἀρραβωνιαστικό της κι' ἐκεῖνος πάλι τὴ θώκλεπτε. Εἶχε φτάσει λοιπὸν ἡ εὐλάτρευε. Εἶχε φτάσει λοιπὸν ἡ εὐλογημένη ἡμέρα, ποὺ τὸ ὄνειρό της θὰ γινότανε πραγματικότης. Ὅλα ἦταν ἕτοιμα. Οἱ προσκλήσεις εἶχαν σταλῆ. Οἱ μπομπονιέρες ἀπὸ κεντητὸ τούλι ἦταν ἕτοιμες καὶ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Κηφισίας εἶχε κρατηθῆ τὸ δωμάτιο ὅπου θὰ ἐμέναν τὴ θῆ τὸ δωμάτιο ὅπου θὰ ἐμέναν τὴ πρῶτες δύο μέρες. Μετὰ θὰ ἐφευγαν γιὰ τὸ ἐξωτερικό, νὰ περάσουν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος.

Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ σκίαζε τὴν εὐτυχία τῆς Λόλας ἦταν ὅτι ὁ ἀγαπημένος της ἦταν ἀεροπόρος.

—Ἔγνοια σου, ἀγαπούλα μου, τῆς ἔλεγε ὁ Νίκος, καὶ θὰ κόψω τὰ φτερά μου, γιὰ χάρι σου... θὰ μένω στὸ ἀεροδρόμιο. Εἶμαι εἰδικευμένος μηχανικός. Πέρασα σὲ μετεκπαιδευτικὴ σχολὴ καὶ βγῆκα ἄριστος ἐκπαιδευτὴς γιὰ τοὺς νεοσύλλεκτους μηχανικούς. Ἔτσι θὰ εἶμαι στεριανὸς καὶ θὰ μένω κοντά σου. Αὐτὸ τὸ ταξίδι μου θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο γιὰ συμπληρώσω τὶς ὧρες πτήσεως...

Ἀλλοίμονο! Ἦταν πραγματικὰ τὸ τελευταῖο, ἐκεῖνο τὸ τραγικὸ ταξίδι τοῦ ἀγαπημένου της, τρία χρόνια πρίν, τὸ Μεγάλο Σάββατο!

★

Εἶχαν ἀρχίσει νὰ χτυποῦν οἱ καμπάνες τὴ νύχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου καὶ ἡ Λόλα τὸν περίμενε, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει, γιὰ νὰ πᾶνε μαζὶ στὴν Ἀνάστασι. Μὰ ἐκεῖνος οὔτε ἦρθε! Μ' ἕνα κακὸ προαίσθημα ἡ νέα πέρασε ὅλη τὴ νύχτα στὸ παράθυρο, ψάχνοντας μὲ τὴ βουρκωμένη ματιά της νὰ τὸν δῇ νἄρχεται ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δρόμου. Τὸ πρωῒ, τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἔτρεξε στὸ σπίτι του. Μὰ πρὶν φτάσῃ ἐκεῖ, ἔμαθε τὸ ἀεροπορικὸ δυστύχημα. Δὲν σώθηκε κανεὶς ἀπὸ τὸ πλήρωμα! Ἔτσι ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ντύθηκε στὰ μαῦρα ἡ Λόλα.

Στὶς ὀδυνηρὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις βούρκωσαν τὰ μάτια της κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της...

★

—Λόλα, τί ἔχεις; ξεφώνισαν ἀξαφνα κι' οἱ δυὸ μαζί, ὅταν εἶδαν μέσα στὸν καθρέφτη τὴν κίνησι τῆς Λόλας.

Ἔτρεξαν κοντά της, ἔτσι ὅπως ἦσαν ντυμένες μὲ τὶς λευκὲς δαντέλλες, τὴν ἀγκάλιασαν, τὴ φίλησαν καὶ τὴν παρακάλεσαν νὰ μὴν κλαίῃ, γιατὶ θὰ τοὺς ἔφερνε γρουσουζιά.

—Αὔριο, Λόλα μου, εἶναι διπλὴ γιορτή. Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ δική μας ἡ ἀρχὴ γιὰ μιὰ καινούργια ζωή... τῆς ἔλεγε ἡ Ἔλσα, ἡ ἀδελφή της. Κάνε μου τὸ χάρι χρυσῆ μου, βγάλε πιὰ αὐτὰ τὰ μαῦρα, ποὺ ραγίζουν καὶ τὴ δική σου καὶ τὴ δική μας καρδιά. Εἶσαι νέα, ὁμορφη, πλούσια... Ἂν τὸ θελήσῃς, θ' ἀναστηθοῦν στὴν ψυχή σου καινούργιες ἐλπίδες! Σκέψου τὴν καϋμένη τὴ μαμὰ καὶ τὸ μπαμπὰ ποὺ μαραίνονται μὲ τὸν καϋμό σου. Τρία χρόνια τὸν κλαῖς. Ἄς σταματήσῃ πιὰ αὐτὸ τὸ κακό. Σκέψου καὶ τὸν ἑαυτό σου, τὴ ζωή σου. Ἔχεις αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ὅπως ἔχεις καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Ντίνου, ποὺ περιμένει μιὰ λέξι σου, γιὰ νὰ γίνετε οἱ δυὸ σας τὸ πιὸ ταιριαστὸ καὶ τὸ πιὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι!

—Ὅλοι σας τὸ ξέρετε πὼς δὲν πρόκειται νὰ παντρευτῶ! ἀπαντοῦσε ἡ Λόλα. Δέν μπορῶ ν' ἀγαπήσω ἄλλον... Ὅλη μου τὴν ἀγάπη τὴν ἔδωσα σ' ἐκεῖνον. Αὐτὸς πῆρε γιὰ πάντα τὴν καρδιά μου...

Βουβὰ τὰ δυὸ κορίτσια τὴν κυτάζανε μὲ τὰ βουρκωμένα τους μάτια. Ἡ σιωπὴ ἔσφιγγε τὴν καρδιά τους. Ἀθόρυβα ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ κοντά της, καὶ μ' ἀργὲς κινήσεις ἄρχισε νὰ ξεκουμπώνῃ ἡ μιὰ τῆς ἄλλης τὸ νυφικό.

Ἡ Λόλα ποὺ εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὸ ντιβάνι, τὶς πλησίασε καὶ προσπαθῶντας νὰ χαμογελάσῃ, τοὺς εἶπε μὲ τρυφερότητα:

—Τὰ μαῦρα, ὅμως, θὰ τὰ βγάλω ἀπὸ ἀπόψε, μικρούλες μου, γιατὶ δὲν θέλω στὴν ὡραιότερη μέρα τῆς ζωῆς σας, ν' ἀντικρύσουν τὰ μάτια σας, τὴν πένθιμη σκιά μου... Πηγαίνετε, τώρα, νὰ ντυθῆτε γιὰ τὴν ἐκκλησία...

★

Ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ πονεμένο στῆθος τῆς Λόλας, ὅταν ἔμεινε μόνη. Ἡ μοναξιὰ ἦταν ἡ μόνη της παρηγοριὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ χήρεψε ἀπὸ τὴν ἀγάπη της. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ μοναξιὰ εὑρισκε τὸ δικό της κόσμο. Ἡ γελαστὴ φωτογραφία τοῦ ἀγαπημένου της, ἁπάνω στὴν τουαλέτα, τὰ βιβλία, τὰ γράμματά του, ὅλα ἦταν συγκεντρωμένα σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ τῆς κάνουν συντροφιὰ στὸν ἀτέλειωτο πόνο της.

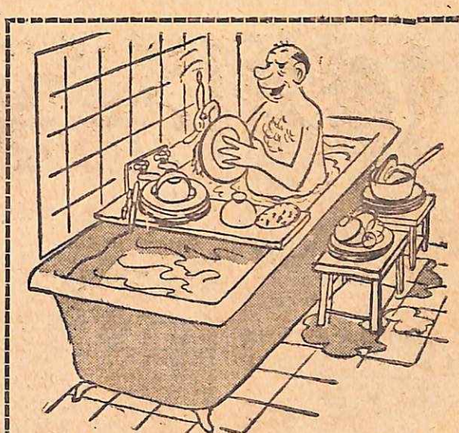
Μηχανικά, πλησίασε, ἄνοιξε τὴ δίφυλλη ντουλάπα καὶ τράβηξε ἀπὸ μέσα τὸ νυφικὸ της φορεμα. Ἦταν τυλιγμένο σ' ἕνα πανί, σὲ ὅλο του τὸ μάκρος. Κι' ὅπως τὸ κύτταζε, τώρα, ἡ Λόλα, μὲ τὰ δακρυσμένα μάτια της, τῆς φάνηκε σὰν νἄβλεπε τὸ νεανικό της κορμὶ σαβανωμένο καὶ ἀνατρίχιασε σύγκορμη!

Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἡ Λόλα φοβήθηκε τὸ θάνατο, μέσα σ' αὐτὰ τὰ τρία πένθιμα χρόνια τῆς ἀχαρης ζωῆς της!

Ἄξαφνα ὅμως οἱ καμπάνες ἀρχισαν νὰ σημαίνουν χαρούμενα. Ἡ Λόλα ἔνοιωσε μιὰ παράξενη συγκίνησι. Ἕνα φῶς ἁπλώθηκε στὴν ψυχή της κι' ἔδιωξε τὸ σκοτάδι, Κι' ὁ πόθος γιὰ μιὰ καινούργια ζωὴ της ἔφερε δάκρυα στὰ μάτια.

—Χριστὸς ἀνέστη!... ψιθύρισε. Κι' ἦταν σὰν νὰ μιλοῦσε καὶ γιὰ τὴ δική της τὴν ἀνάστασι...

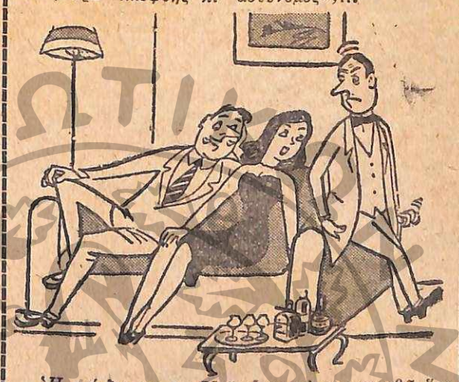
ΜΙΡΑΝΤΑ

— *Εὐτυχῶς ποὺ ἔρω πάντα νὰ συνδυάζω τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου!...*

— *Γιατὶ δὲν παίζεις, Κλέαρχε, λίγο ἀκόμα μὲ τὸν μικρὸ «κλέφτης κι' ἀστυνόμος»;...*

Ἡ σύζυγος: Μοῦ εἶπες νὰ περιποιηθῶ ὅσο μπορῶ τὸν διευθυντή σου καὶ τώρα θυμώνεις!...

— *Νὰ δῆς πόσο θὰ χαρῇ ὅταν τοῦ ποῦμε πὼς εἶναι ἐλεύθερος!...*

Ο Διεθνής Στίβος

ΤΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ 80 ΡΕΚΟΡ ΤΟΥΣ

"Εφηβοι οί μεγάλες ἐλπίδες τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ

Ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ νέον αἷμα, ἀπὸ νέους πιστούς, ἀπὸ ἐργώδη προετοιμασία γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῆς Μελβούρνης. Ἐνάμισυ χρόνος μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν 16η Ὀλυμπιάδα καὶ οἱ ἐμπειρογνώμονες τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ δὲν βλέπουν φῶς εἰς τὸ ἑλληνικὸ στερέωμα. Θάτανε μεγάλος οὐτοπιστὴς ἐκεῖνος ποὺ θὰ περίμενε ἑλληνικὲς νίκες στὸ παγκόσμιο κριτήριο τοῦ 1956. Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπὸ τὶς νίκες ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ στὴ Μελβούρνη πρέπει νᾶναι ἀσυγκρίτως καλύτερη ἐκείνης τοῦ Ἑλσίνκι τὸ 1952.

Τὸν περασμένο χρόνο οἱ Ἕλληνες ἀθλητὰι πραγματοποίησαν ἕνα μεγάλο ἄλμα, ποὺ χαρίζει γερὲς ἐλπίδες γιὰ τὴν ἐξέλιξί τους. Κατέρριψαν ὀγδόντα ἑλληνικὲς ἐπιδόσεις ἀνδρῶν καὶ ἐφήβων. Ἐδημιούργησαν ρεκὸρ ποὺ θὰ ζηλεύαν πολλὰ ἔθνη μὲ μεγαλύτερο πληθυσμὸ τῆς Ἑλλάδος. Γενικὰ ἔδωσαν ἕνα ἠχηρὸ ἀθλητικὸ «παρών» ἄξιο νὰ προκαλέσῃ τὰ εἰλικρινῆ καὶ ἐγκάρδια συγχαρητήρια τῶν διεθνῶν ἀθλητικῶν κύκλων.

Ἀπὸ τὰ ἐντυπωσιακώτερα ρεκὸρ τοῦ 1954 εἶναι τὸ 4.30 σὲ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ τοῦ Γ. Ρουμπάνη στὰς 11 Ἰουλίου, ἀφοῦ δυὸ μῆνες προηγουμένως εἶχε πηδήσει 4.26 μ.

Ἄξια εὐφημης μνείας καὶ ὑπόσχεσι μεγάλης ἐξελίξεως ἦταν καὶ τὸ 15,59 μ. τοῦ Τσακανίκα. Ὁ νεαρὸς σφαιροβόλος στὴν ἐπικὴ πάλη του μὲ τὸν δυναμικὸ Γιαταγάνα κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὴν πρωτοπορεία μὲ διαφορὰ ἑνὸς ἑκατοστοῦ, ἀφοῦ ἰσοφάρισε τὸ ρεκὸρ τῶν 15,58 μέτρων.

Στὸ δρόμο τῶν 110 μ. μετ' ἐμποδίων τὸ νέο ρεκὸρ 14'' 8 τοῦ Γ. Καμπαδέλη ξαναζωντάνεψε τὴ μορφὴ τοῦ Χρ. Μάντικα, ποὺ στὸ Λὸς Ἀντζελες καὶ στὸ Βερολίνο προκάλεσε αἴσθησι. Ὁ Καμπαδέλης ἰσοφάριζε στὴ Σουηδοτίτσα τὸ ρεκὸρ τοῦ Μάντικα ἀπὸ 110 μετ' ἐμποδίων μὲ 14'' 8 καὶ στὰ 400 μέτρα μετ' ἐμποδίων τὸ Σίμποργκ μὲ 53'' 5.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ε. Δεπάστα ἐπεβλήθη ὁριστικὰ μὲ τὸ ρεκὸρ τῶν 800 μ. στὸ Βελιγράδι μὲ 1'52'' 3. Δικό του εἶναι ἐπίσης τὸ νέο ρεκὸρ τῶν 1000 μ. μὲ 2'27'' 6 καὶ τῶν 1609 μ. μὲ 4'23'' 6.

Ὡραιότερο μετέωρο ἦταν ἡ ἐμφάνισι τοῦ Θεοδωράκη στοὺς δρόμους ἀντοχῆς. Πέτυχε ρεκὸρ στὰ 4000 μ. μὲ 12'02'' 8. Στὰ 5000 μ. μὲ 14'59'' 8. Στὰ 7000 μ. μὲ 22'17''. Στὰ 8000 μ. μὲ 25'34'' 6. Στὰ 9000 μ. μὲ 28'57''. Στὰ 10.000 μ. μὲ 31'38'' 8. Στὰ 2 μίλλια μὲ 9'29'' 6. Στὰ 3 μίλλια μὲ 14'54'' 2 καὶ 14'29'' 6. Στὰ 4 μίλλια μὲ 20'28'' 8. Στὰ 6 μίλλια μὲ 31'08'' 2.

Νέο ἀστέρι ὁ Παπαβασιλείου στὸ δρόμο 3000 μ. μετ' ἐμποδίων βελτίωσε τὴν ἐθνικὴ μας ἐπίδοσι μὲ 9'20'' 8, ἀφοῦ πρωτοσημείωσε 9'25'' 4. Ὁ ἴδιος ἐπέτυχε στὰ 2000 μ. χωρὶς ἐμπόδια 5'39'' 8. Κοντὰ του ὁ Σύριος στὰ 1500 μ. μετ' ἐμποδίων δημιούργησε νέο ρεκὸρ μὲ 4'46''.

Νέα ρεκὸρ πέτυχαν: Ὁ Σίλλης στὰ 500 μ. μὲ 1'07'' ὁ Κωνσταντινίδης στὰ 1500 μ. 3'55'' 4, ἀφοῦ πρωτότερα 3'56'' 2. Ὁ Σιδέρης στὰ 9000 μ. 29'22'' 4.

Κυρίαρχος τοῦ βάδην ὁ νεαρὸς Καρπασίδης κατέρριψε 9 πανελλήνια ρεκόρ: 1000 μ. σὲ 4'29'' 6' 1500 μ. 6'55'' 4' 2000 μ. 9'18''. 3000 μ. 14'55'' 5000 μ. 25' 25'' 6.

Ἐθνικὰ ρεκὸρ κατερρίφθησαν καὶ στὶς σκυταλοδρομίες. Ἡ ἐθνικὴ μας ὁμὰς 4Χ100 μ. (Γεωργόπουλος, Μητρόπουλος, Τσολάκης, Πετράκης) ἔτρεξε 42''. Ἡ ἐθνικὴ ὁμὰς 4Χ 400 μ. (Κόρμαλης, Μητρόπουλος, Δεπάστας, Σύλλας) 3'17'' καὶ τρεῖς μῆνες ἀργότερα στὸ Μπάρι 3'16'' 7.

Ὁ Παναθηναϊκὸς βελτίωσε τὸ ἐθνικὸ ρεκὸρ συλλόγων στὴ σκυταλοδρομία 4Χ 400 μ. (Κασσάπογλου, Ματοκανίδης, Πετράκης, Κωνσταντινίδης) στὴ Σουηποτίτσα μὲ 3'27'' 6. Ἡ ὁμὰς τοῦ ΠΑΟ (Κωνσταντινίδης, Πετράκης, Γεωργόπουλος, Ἀντύπας) τὸ ρεκὸρ στὴ Σουηδικὴ σκυταλοδρομία (400 +300+200+100) μὲ 2'05'' 2. Ἡ ὁμὰς τοῦ Πανιωνίου (Δεπάστας, Καλαϊτζῆς, Μαυροειδῆς, Φαραντάτος) στὴ Βαλκανικὴ σκυταλοδρομία (800+400+200+100) μὲ 3'' 25''.

*

Οἱ ἔφηβοί μας, οἱ μεγάλες ἐλπίδες τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ, κατέρριψαν 28 πανελλήνια ρεκὸρ καὶ ἰσοφάρισαν 8.

Ὁ Γεωργόπουλος στὸ δρόμο 200 μ. πέτυχε 22''2 στὸ Βελιγράδι καὶ 22''1 στὰς Ἀθήνας. Ὁ Μπραγιέρος στὰ 400 μ. 50''4 στὰς Ἀθήνας καὶ 50''3 στὴ Τότζια τῆς Ἰταλίας. Ὁ Παπποῦς στὰ 500 μ. 1'14''4. Ὁ Μοστροῦς στὰ 1000 μ. 2'42''4 καὶ στὰ 2 μίλλια 10'17''8, ἀφοῦ ὁ Μπεθάνης εἶχε πρωτοτρέξει 10'27''8.

Στὰ 200 μ. μετ' ἐμποδίων ὁ Γεωργόπουλος ἐπέτυχε νέο ρεκόρ μὲ 25''8 καὶ ὁ Λιγνὸς στὰ 1500 μ. μετ' ἐμποδίων 5'30''2.

Ἐντυπωσιακὴ ἡ ἐμφάνισι τοῦ Σφήκα στὸ ἄλμα τριπλοῦν. Τρεῖς φορὲς βελτίωσε τὴν ἐθνικὴ μας ἐπίδοσι μὲ 14,58 — 14,70 — 14,73 μ. Τέσσερες φορὲς τὴ βελτίωσε ὁ Κουνάδης στὴν ἐλευθέρα δισκοβολία μὲ 44,78—45,75 — 46,02 — 46,15 μ.

Τὰ ρεκὸρ τοῦ Καρπασίτη στὸ βάδην ἀνεγνωρίσθηκαν καὶ γιὰ τὴν κατηγορία τῶν ἐφήβων.

Νέο ρεκὸρ πέτυχαν καὶ στὴν σκυταλοδρομία 4Χ100 μ. (Μάμαλης, Δημητσάνας, Καλαϊτζῆς, Γεωργόπουλος) μὲ 44''2.

Τέλος, Ἰσοφαρίσθηκαν τὰ πανελλήνια ἐφηβικὰ ρεκόρ στὰ 100 μ. μὲ 10''8 τρεῖς φορὲς ἀπὸ τὸν Ν. Γεωργόπουλο. Τέσσερες φορὲς στὰ 200 μ. ἀπὸ τὸν ἴδιο μὲ 22'' 5 καὶ 22''2. Μιὰ φορὰ στὰ 110 μ. μετ' ἐμποδίων ἀπὸ τὸν Μάμαλη μὲ 15''5.

Ματιὰ μόνο στοὺς πίνακες τῶν ἑλληνικῶν ἀνδρικῶν καὶ ἐφηβικῶν ρεκόρ τοῦ 1954 πείθει πὼς ἔγινε μεγάλη καὶ συστηματικὴ ἐργασία στὸν ἐθνικὸ μας ἀθλητισμὸ κατὰ τὸν περασμένο χρόνο.

ΣΕΓΑΣ, Σύλλογοι, προσωπικὰ δούλεψαν δραστήρια καὶ ἀποδοτικά. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ γιὰ μᾶς ἡ βελτίωσις τόσων ρεκόρ. Χρειάζεται ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς περισσότερους νέους ἀθλητάς, καθολικὴ καὶ ἐπιστημονικώτερη ἐξάσκησι σ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ἑλληνικῆς γῆς, συστηματικώτερο συντονισμὸ σχολικῆς καὶ ἐξωσχολικῆς ἀγωνιστικῆς κινήσεως.

Ὅταν στὰ τρία αὐτὰ σημεῖα πετύχουμε τὴν ἀνώτερη ἀπόδοσι, τότε θάκουμε ἀπαίτησις καὶ γιὰ ὀλυμπιακὲς νίκες, ἀλλὰ καὶ γιὰ θαυμαστὰ ρεκόρ.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

✪✪

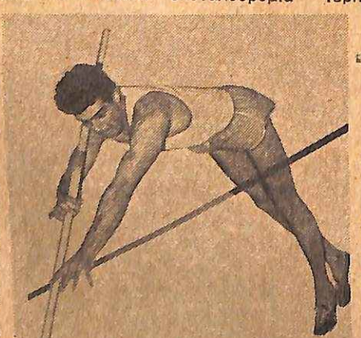
Ὁ «γυιὸς τῆς Μεργέμανας»

Στὴν Ἀθήνα, ἐπὶ Τουρκοκρατίας, τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ποὺ περνοῦσε στὸ δρόμο ὁ ἐπιτάφιος, ἐβγαιναν ἔξω στὶς πόρτες ὄχι μόνο Χριστιανὲς ἀλλὰ καὶ Τούρκισσες κι' Ἀραπίνες, ποὺ ὑπῆρχαν τότε πολλὲς στὴν πρωτεύουσα.

Ἔλεγαν δὲ ὅλες αὐτὲς ἀπὸ ἀνάμικτο ἰδίωμα τους:

—Πῶ, πῶ, τὸ κακόμοιρο! Τὸ σταυρώσανε τὸ γυιὸ τῆς Μεργέμανας!...

Μεργέμανα, λέγανταις, ἐννοοῦσαν τὴν Παναγία.

Ὁ Γ. Ρουμπάνης σ' ἕνα ἄλμα του.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο μὲ εὐχὴ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΝΟ — ΚΩ. 2) ΥΣ — ΙΟΠ — ΠΑ. 3) ΦΑΥΝΟΣ — ΕΓΕΛΟΣ. 4) ΑΡΜΗ — ΑΥΚ — ΝΟΤΑ. 5) ΛΑΪΣ — ΙΕΝΑ. 6) ΘΩ — ΣΙΣ — ΤΑΣ — ΙΧ. 7) ΤΕΛΟΣ. 8) ΘΑ — ΣΟΚ — ΜΙΑ — ΑΝ. 9) ΤΡΩΣ — ΣΤΟΠ. 10) ΗΛΙΣ — ΕΑΑ — ΑΣΙΑ. 11) ΛΑΣΤΕΞ — ΚΑΜΑΚΙ. 12) ΟΣ — ΙΝΩ — ΟΩ. 13) ΕΣ — ΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΟΥΦΑ — ΘΩΟ — ΗΛΟΣ. 2) ΣΑΡΛΩ — ΑΤΛΑΣ. 3) ΥΜΑ — ΡΙΣ. 4) ΟΙΝΗΙΣ — ΣΩΣΤΟΣ. 5) ΣΙΤΟΣ. 6) Α·Ι·ΣΑ — ΣΕΚ — ΕΞΙΣ. 7) ΥΩ—ΧΑ. 8) ΕΠΕΚ — ΤΟΜ — ΑΚΩΝ. 9) ΙΑΣΙΣ. 10) ΚΤΕΝΕΣ — ΑΤΑΜΑΝ. 11) ΛΟΝ—ΟΣΑ. 12) ΠΟΤΑΙ — ΑΠΙΚΟ. 13) ΣΑΣΑ —ΧΑΝ — ΑΙΩΝ.

Μὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν καθέτων λέξεων σχηματίζεται ἡ εὐχή: Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ.

Λογοπαικτικὸς λεξίγριφος

Ὑπολαΐς (Ὑπὸ — Λὰ — Εἲς).

Κρυπτογραφικὸ

1) Ἀμυγδαλῆ. 2) Μάλη. 3) Ὕλη. 4) Γαλῆ. 5) Δῆγμα. 6) Λῆμμα. 7) Ἠδύ.

Στοιχειόγριφος

Ἡλίας — Ἰλιάς.

Λεξίγριφος

Νάουσα (Νὰ — Οὖσα).

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς

1) Τὰ χαρτονομίσματα. 2) Στὴ Χουάν Φερνάντεθ. 3) Στὴ Νορβηγία. 4) Τὸ 1939. 5) Τὰ νησιὰ τῶν ἀνέμων. 6) 7080. 7) Εἶχε ὕψος 2 μ. 75. 8) Ὁ Ἀσχιμήδης. 9) Τὸ Λουξεμβούργο (εἶναι δουκάτο). 10) Ἡ Αὐστρία.

✪✪

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 531 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΚΟΠΟΣ — ΕΠΙ — ΚΑΦΑΣΙ. 2) ΠΑΛΑΜΑΣ — ΓΑΛΑΡΙΑ. 3) ΑΛ—ΣΑΝ—ΠΥΡ — ΚΑΙ — ΤΤ. 4) ΝΑΙ — ΣΤΟΑ — ΑΚΙΣ — ΕΙΡ. 5) ΟΜΩΣ — ΤΟΜ — ΠΟΣΟ. 6) ΣΟΝΙΑ — ΥΜΝΟΣ — ΠΑΝΙΣ. 7) ΑΠΟ — ΝΥΝ. 8) ΣΑΠΙΟΣ — ΑΝΟΜΙΑ. 9) ΟΤΕ — ΑΝ — ΤΗ — ΛΗΡ. 10) ΠΙΡΟΓΑ — ΕΒΕΝΟΣ. 11) ΣΑΔ—ΝΑΣ. 12) ΠΑΝΙΑ — ΡΩΩΝ — ΝΟΜΑΣ. 13) ΑΝΙΑ — ΝΑΣ — ΣΑΛΑ. 14) ΡΑΣ — ΛΟΤΙ — ΙΡΙΣ — ΣΑΜ. 15) ΙΡ — ΜΙΣ — ΣΗΣ — ΤΙΣ — ΜΙ. 16) ΣΗΣΑΜΟΝ — ΚΑΝΟΝΙΑ. 17) ΙΣΑΛΟΣ — ΒΗΞ — ΝΑΥΤΑΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΠΑΝΟΣ — ΩΟΝ — ΠΑΡΙΣΙ. 2) ΚΑΛΑΜΟΣ — ΚΑΝΑΡΗΣ. 3) ΟΛ—ΙΩΝ—ΣΕΠ—ΝΙΣ — ΣΑ. 4) ΠΑΣ — ΣΙΓΑ — ΙΤΙΑ — ΜΑΛ. 5) ΟΜΑΣ — ΠΑΡ — ΛΙΜΟ. 6) ΣΑΝΤΑ — ΑΙΝΟΣ — ΝΟΣΟΣ. 7) ΥΠΟ—ΓΑΡ. 8) ΠΑΤΜΟΣ — ΑΩΝΙΣ. 9) ΠΟΥ — ΟΝ — ΘΑ — ΗΒΗ. 10) ΡΑΜΟΝΑ — ΕΝΩΣΙΣ. 11) ΣΥΝ—ΒΑΝ. 12) ΚΑΚΙΑ — ΝΟΤΕΣ — ΤΙΤΑΝ. 13) ΑΛΑΣ — ΜΗΝ — ΣΙΝΑ. 14) ΦΑΪ — ΠΑΛΙ — ΟΡΟΣ — ΣΟΥ. 15) ΑΡ—ΕΟΝ—ΑΛΣ — ΜΑΣ — ΝΤ. 16) ΣΙΤΙΣΙΣ—ΚΑΛΑΜΙΑ. 17) ΙΑΤΡΟΣ — ΗΡΑ — ΣΑΜΙΑΙ.

✪✪

Ἡ εὐγνωμοσύνη ἑνὸς σκύλου

Τὸ 1936, ἕνας πυροσβέστης εἶχε σώσει ἀπὸ τὶς φλόγες στὸ Γκάνταντεν τῆς Ἀλαμπάμα ἕνα σκυλὶ κι' ἀφοῦ τὸ περιποιήθηκε καὶ τοῦ ἔδεσε τὶς πληγὲς τοῦ τὸ παρέδωσε στὸν κύριό του. Ὁ πυροσβέστης αὐτὸς εἶχε ὑπηρετήσει κατόπιν σὲ διάφορες πόλεις καὶ μόλις τελευταία ἐξαναγύρισε στὸ Γκάνταντεν. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα δρόμο εἶδε ἕνα σκυλὶ ποὺ ἔτρεξε πάνω του κι' ἄρχισε νὰ τοῦ γλύφῃ μὲ τὴ γλῶσσα του τὰ χέρια. Ἦταν τὸ σκυλὶ ποὺ εἶχε σώσει πρὶν ἀπὸ 19 χρόνια!

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ξαναγυρίζουνε

Παράξενο διήγημα

Τὸ βραδυνὸ σκοτάδι χυνόταν σιγὰ-σιγὰ μέσ' στὴν κάμαρα, ἀπομονώνοντας τὴ Νικόλ ἀπ' τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο...

Μιὰ ἀνάμνησι ξανάρθε ξαφνικὰ στὸ νοῦ της καὶ πῆρε συγκεριμμένη μορφή. Δὲν ἀναρωτήθηκε ἡ νέα γυναίκα γιατὶ ἦταν αὐτή, κι' ὄχι καμμιὰ ἄλλη. Τὴ δέχθηκε πρόθυμα — καὶ μάλιστα προτίμησε νὰ μὴν ἀνάψῃ τὸ φῶς, γιὰ νὰ βλέπῃ πιὸ ἔντονα.

Πρὶν δέκα χρόνια, ἕνα καλοκαιρινὸ βράδυ... Ἦταν τότε 20 χρονῶν. Βρισκόταν σὲ μιὰ γιορτή, σ' ἕνα πάρκο. Εἶχε φτάσει ἀργά. Δὲν εἶχε κέφι. Ἔνοιωθε μελαγχολία, ἀδιαφορία γιὰ ὅλους καὶ ὅλα.

Εἶχε πάει μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν εἶχε τί ἄλλο νὰ κάνῃ, τὴν ἡμέρα κείνη. Μὰ ἡ Τύχη, ὁ κυρίαρχος αὐτὸς τῆς ζωῆς, τῆς ἔδωσε ἕνα σύντροφο στὸ τραπέζι της, ποὺ τῆς ἄρεσε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. Δὲν ἄκουσε τ' ὄνομά του, ὅταν τῆς συστήθηκε. Ἐπηρεάσθηκε ὅμως βαθειὰ ἀπ' τ' αὐθόρμητα λόγια του κι' ἀπ' τὴν ἔκφρασι τῆς λατρείας ποὺ πῆρε τὸ πρόσωπό του.

Ὕστερα ὁ Ρομπὲρ Μανσαί — ἔτσι λεγόταν ὁ νέος ἐκεῖνος — ἀρχισε μιὰ ζωηρὴ κουβέντα μαζί της. Ἡ Νικόλ τὸν ἐνέπνευσε, καὶ τὴν κολάκεψε ἀφίνοντάς την νὰ τὸ καταλάβῃ. Μὰ ἀφίνοντάς την νὰ ἡ γοήτεψε, γιατὶ δὲν τοὔκι' ἐκείνη τὴν ἐνέπνεε κι' αὐτή. κρυψε πὼς

Ἀπομακρύνθηκαν οἱ δυό τους ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Δὲν ἄκουγαν πιὰ γύρω τους τὸ θόρυβο, τὶς ὁμιλίες. Νοιώθανε μόνους τοὺς ἑαυτούς τους.

Οἱ ματιές τους ἐνώθηκαν, γεμάτες ὑποσχέσεις, γιὰ νὰ μὴ ξαναχωριστοῦνε πιά... Δοκίμασαν γιὰ πρώτη φορὰ τὴ λεπτὴ κι' αἰσθησιακὴ εὐχαρίστησι δυὸ πλασμάτων ποὺ ἀνακαλύπτουν σι συγγένεια τῶν σκέψεών τους.

Τὰ πέταλα τῶν τριαντάφυλλων ποὺ στόλιζαν τὸ τραπέζι, μάδησαν ἀπ' τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι καὶ σκορπίστηκαν πάνω στὸ τραπεζομάντηλο. Ἔκανον κι' οἱ δυὸ τὴν ἴδια κίνησι, γιὰ νὰ τὰ μαζέψουν. Τὰ χέρια τους συναντήθηκαν τότε, κι' ἡ ἐπαφὴ τους τοὺς ἔφερε μιὰ ἐλαφρειὰ ἀνατριχίλα.

— Πᾶμε νὰ χορέψουμε, εἶπε ὁ νέος.

Ὁ τόνος του ἦταν ἐπιτακτικός, μὰ ἡ φωνὴ του χαϊδευτική. Ἡ Νικὸλ τὸν ἀκολούθησε, ὑποταγμένη, γιὰ νὰ παραδοθῇ στὸ μεθύσι τοῦ βάλς.

Μετὰ τὸ χορό, τὴν τράβηξε στὸ σκοτεινὸ πάρκο. Ἔκαναν ἕνα μεγάλο περίπατο, ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ τὶς τριανταφυλλιές.

Ἀποτελοῦσαν ἕνα ζευγάρι ἰδεῶδες, ἀπὸ δυὸ πλάσματα τῆς ἴδιας ἡλικίας, τῆς ἴδιας πνευματικῆς ἀνάπτύξεως τῆς ἴδιας ἀνατροφῆς.

Ἡ Νικὸλ ἄφισε τὸ νέο νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ τοῦ ἀνταπόδωσε τὸ φιλί του. Ἐκεῖνος τῆς ὁρκίστηκε πὼς θὰ τὴν ἀγαποῦσε σ' ὅλη του τὴ ζωή. Ἔδωσαν ραντεβοὺ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

Μὰ δὲν προχώρησαν περισσότερο στὸ δρόμο τῆς περιπετείας. Παρασύρθηκαν ἀπ' τὶς φροντίδες τῆς ζωῆς, ἀπ' τὴ δύναμι τῶν πραγμάτων, ἀπ' τὴ ρουτίνα τῶν οἰκογενειακῶν καὶ κοσμικῶν συνηθειῶν.

Καὶ δὲν ξαναϊδώθηκαν πιά. Τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο βράδυ ἔπεσε στὴν ἄβυσσο τοῦ παρελθόντος, σὰν τόσα ἄλλα, ἀφίνοντας πίσω του μονάχα μιὰν ἀνάμνησι.

Ἕνα κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου ἔδιωξε ξαφνικὰ αὐτὲς τὶς ὀνειροπολήσεις τῆς Νικόλ. Σηκώθηκε καὶ πῆρε τ' ἀκουστικό.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, εἶπε, ἡ κυρία Νικὸλ Μαρτιάλ.

Ἡ ἀπάντησι ποὺ ἄκουσε, τὴν ἔκανε νὰ νομίσῃ πὼς ὀνειρεύοταν ἀκόμα:

— Εἶμαι ὁ Ρομπὲρ Μανσαί, κυρία... Δὲν σᾶς θυμίζει τίποτα αὐτὸ τ' ὄνομα; Ἔχετε διατηρήσει ἄραγε τὴν ἀνάμνησι μιᾶς καλοκαιρινῆς βραδυᾶς, ἑνὸς βάλς, ἑνὸς φιλιοῦ;...

— Τί παράξενο! ἀπάντησε ἡ Νικόλ. Ἡ ἀνάμνησι αὐτὴ μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ πρὶν ἀπὸ μερικὰ λεπτά! Τὸ σύμπα τῆς μνήμης λειτούργησε πρὶν ἀπ' τὸ τηλεφωνικό...

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ συγκινητικό, πρόφερε τρέμοντας ἡ ἀντρικὴ φωνή. Κι' εἶναι ἐπίσης μιὰ ἀπόδειξι πὼς πρέπει νὰ ξαναϊδωθοῦμε...

— Τὸ πιστεύετε;

— Βεβαίως! Ἀπόψε κι' ὅλας... Πέστε ναί!...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς ἦταν ἱκετευτικός, ἀγωνιώδης. Ἀφοῦ δίστασε λίγο, ἡ Νικὸλ εἶπε:

— Σᾶς περιμένω στὸ σπίτι μου. Καὶ κρέμασε τ' ἀκουστικό.

Κυττάχτηκε σ' ἕνα καθρέφτη κι' ἔμεινε ἱκανοποιημένη ἀπ' τὴν εἰκόνα της. Ὕστερα κάθησε σ' ἕνα ντιβάνι, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴν πόρτα.

Πέρασε ἕνα τέταρτο...

Σίγουρα, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τῆς εἶχε μεταδώσει τηλεπαθητικά, μὲ τὴ σκέψι του, τὴν ὀπτασία τῆς καλοκαιρινῆς βραδυᾶς. Ἡ ἴδια ἀνάμνησι εἶχε ἔρθει καὶ στοὺς δυὸ συγχρόνως.

Πέρασε μισὴ ὥρα...

Ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ τώρα ἀναμεσά τους ἕνας ἔρως ποὺ κάνει νὰ ξεχνιοῦνται ὅλα, ποὺ φέρνει τὴν τέλεια εὐτυχία...

Πέρασε μιὰ ὥρα...

Τοὺς εἶχε νωρίσει ἡ ρουτίνα τῆς ζωῆς. Μὰ θὰ ξαναϊδρίζαν τώρα τὶς χαμένες μέρες.

Πέρασαν δυὸ ὧρες... Ἡ ἀναμονὴ εἶχε γίνει ἀληθινὰ ἀγωνιώδης.

Ἔφτασε ἡ νύχτα, μαζὶ μὲ τὴν ὀδυνηρὴ συναίσθησι πὼς εἶχε χαθῇ ἡ πιθανότης τῆς εὐτυχίας, ποὺ εἶχε φανῇ γιὰ μιὰ στιγμή.

«Τώρα πιὰ δὲν θαρθῇ...» σκέφτηκε ἡ Νικόλ.

Ἦταν πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ τοῦ τηλεφωνήσῃ. Αὔριο...

Τ' ἄλλο πωῒ, ξύπνησε ἀργά, τσακισμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι. Ἀνοιξε μηχανικὰ μιὰ μεσημεριανὴ ἐφημερίδα. Μιὰ εἴδησι λιγόλογη τράβηξε τὴν προσοχή της:

«Μανθάνομεν μετὰ θλίψεως τὸν θάνατον τοῦ ἐκλεκτοῦ συμπολίτου μας Ρομπὲρ Μονσσί, ὁ ὁποῖος ἀπεβίωσε τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, μετὰ εἰκοσιτετράωρον ἀγωνίαν...».

Ε. ΣΑΡΝΤΟΝ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Ν. Α. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑ ΣΠΥΡΟΥ καὶ Σίαι». Διαχειριστὴς ἑταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντὴς «Θησαυροῦ»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑ ΣΠΥΡΟΥ. Γραφεῖα: Ὑπεύθ. Τυποστὲρ 14, Ἀθῆναι. Τυπογραφεῖον: Σπυρ. Μπέλλας ὁδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ. 340.—
Ἐξάμηνος	» 170.—
Τρίμηνος	» 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	£ 6 — $ 24
»	φρ. Γαλλικὰ 5.980
»	» Βελγικὰ 1.100
Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σίαι — Σαντορόζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.	

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ὁ θηλασμὸς

Ἡ μητέρα πρέπει νὰ θηλάζῃ τὸ παιδί της. Εἴπαμε πὼς ἡ πρώτη αἰτία τῆς θνησιμότητος τῶν βρεφῶν ὀφείλεται σὲ διατροφὴ μὲ ξένο γάλα. Τὰ παιδιὰ ποὺ τρέφονται μὲ τὸ μητρικὸ γάλα ἔχουν ζωηρὸ χρῶμα, εἶναι εὐδιάθετα καὶ παιχνιδιάρικα καὶ δὲν παθαίνουν εὔκολα διάρροιες. Ἀντίθετα τὰ παιδιὰ ποὺ τρέφονται μὲ τεχνητὸ θηλασμὸ εἶναι ὠχρά, ἀδύνατα καὶ ἔχουν συχνὰ διαταραχὲς πεπτικές.

Τὸ βρέφος προσαρμόζεται ἀπὸ τὴν ἐμβρυϊκὴ ζωὴ στὸν ὀργανισμὸ τῆς μητέρας του καὶ ὅταν ἐξέλθῃ ἐξακολουθεῖ νὰ περιμένῃ νὰ βρῇ ἀπὸ τὸ γάλα τῆς μητέρας ἀνάλογα στοιχεῖα, ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴν ἀνάπτυξί του καὶ τὴν ὑγεία του. Δὲν μπορεῖ εὔκολα τὶς πρῶτες βδομάδες νὰ προσαρμοσθῇ μὲ τὸ περιβάλλον του καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀφομοιώσῃ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μητρικὸ γάλα. Μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχουν οἱ ἀπαραίτητες οὐσίες στὴν ἀναλογία ποὺ πρέπει γιὰ τὸ παιδί, τὸ λίπος, τὸ λεύκωμα, τὰ ἅλατα, οἱ βιταμίνες καὶ ἄλλες ποὺ θὰ τὸ μεγαλώσουν καὶ θὰ τὸ κάνουν γερὸ καὶ καλοσχηματισμένο. Εἶναι ἔγκλημα νὰ ἐγκαταλείπουν οἱ μητέρες τὰ παιδιά τους καὶ νὰ τὰ ἀνατρέφουν μὲ ξένες γυναῖκες καὶ μὲ τεχνητὸ θηλασμό. Σπάνια μιὰ μητέρα δὲν ἔχει ἀρκετὸ γάλα γιὰ νὰ θρέψῃ τὸ παιδί της. Μόνο ἂν ἡ μητέρα εἶναι ἄρρωστη ἀπὸ βασειὲς ἀρρώστειες, ὅπως εἶναι ἡ φυματίωσις, ὁ καρκίνος καὶ ἄλλες ποὺ τὴν ἐξασθενοῦν τόσο πολὺ καὶ ποὺ εἶναι κίνδυνος γιὰ τὸ παιδί, τότε μόνον θὰ δώσῃ τὸ παιδὶ της σὲ τροφό. Ὁ παιδίατρος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ σᾶς πῇ ἂν μπορῆτε νὰ θηλάσετε τὸ παιδί σας ἢ ὄχι ὅταν ἔχετε ἀρρώστεια.

Δυστυχῶς ὑπάρχουν πολλὲς γυναῖκες, ποὺ μὲ χίλιες δυὸ προφάσεις δὲν θέλουν νὰ βυζάξουν τὰ παιδιά τους. Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν, πὼς τὸ γάλα τους εἶναι τὸ πᾶν γιὰ τὴν τροφὴ τοῦ παιδιοῦ τους καὶ πὼς τὸ παιδὶ πρέπει νὰ τροφῇ ἀπ' αὐτό. Ἡ φύσις προέβλεψε γιὰ τὸ παιδὶ νὰ τρέ

— Τί ἦταν νὰ τῆς πῆς, βρὲ γυναῖκα, νὰ πάρῃ ἕνα μεζεδάκι; Δὲν θ' ἀφίση οὔτε τὰ κόκκαλα!...